

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

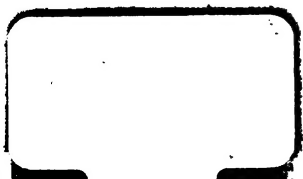
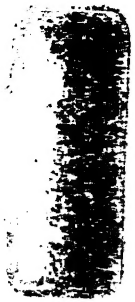
About Google Book Search

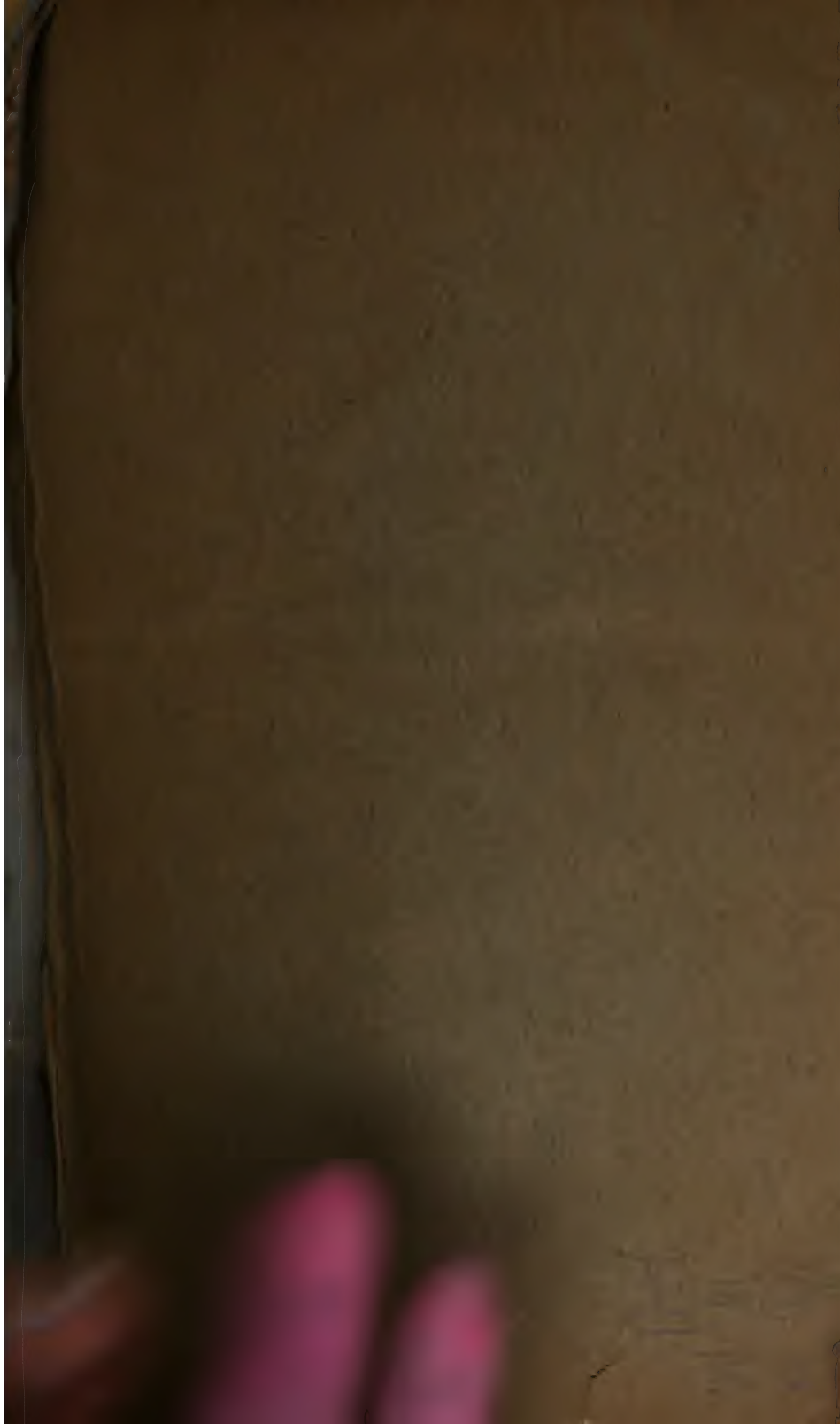
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

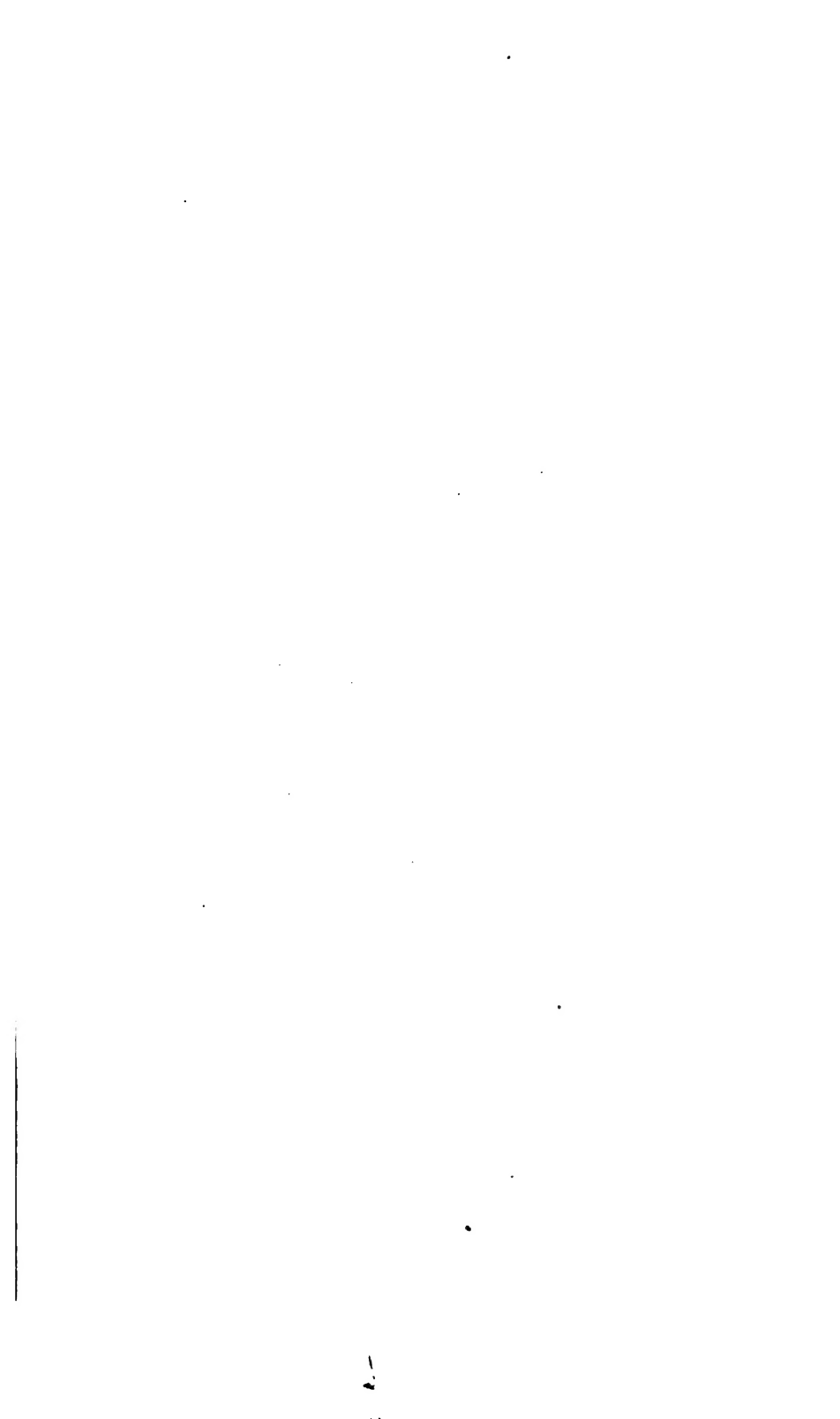

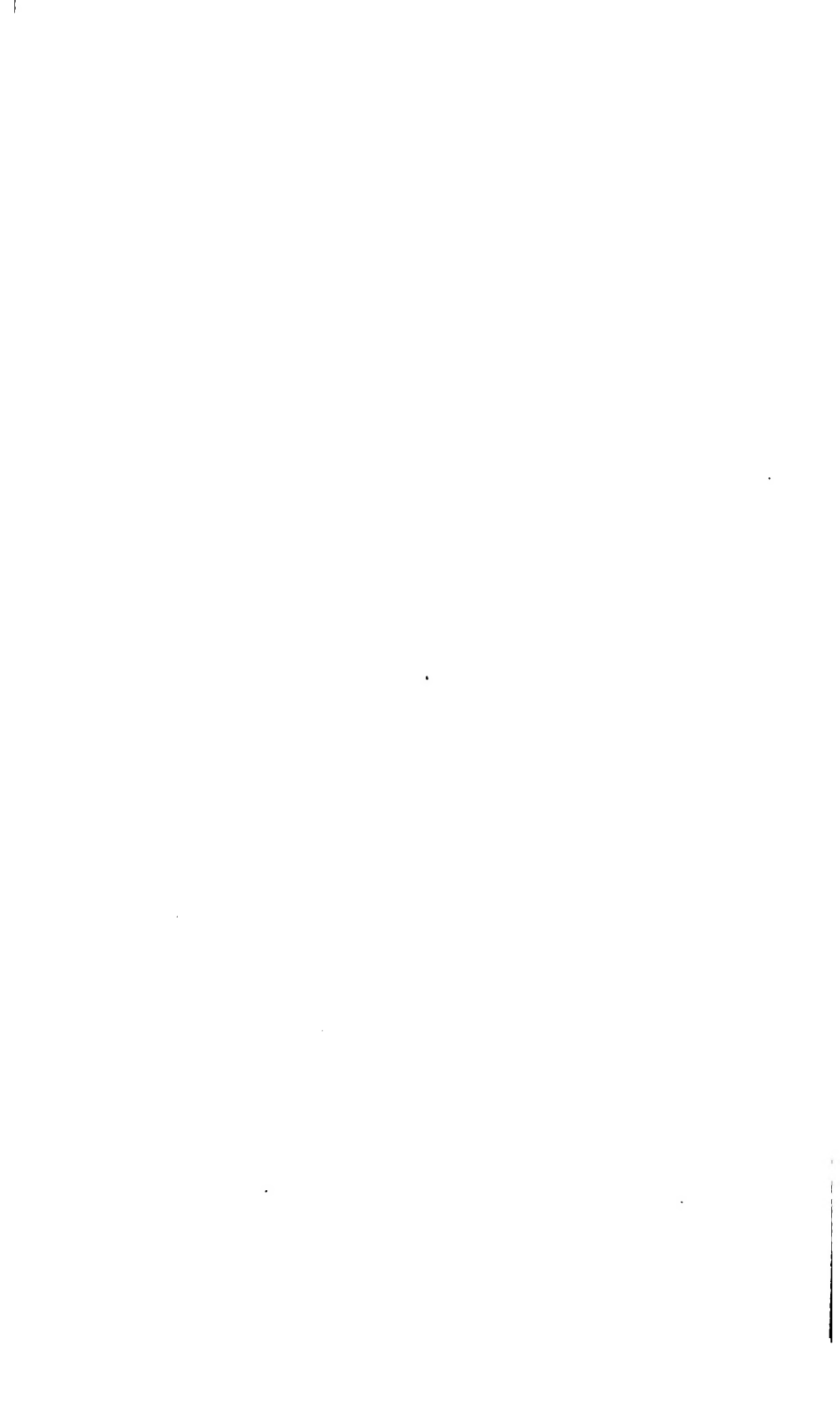
3 3433 08164971 1

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,
SIVE
COLLECTANEA GRAECA MAJORA,
AD USUM
ACADEMICAЕ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA :

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINBURGENSIS;
ET SUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
HIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

—
TOMUS II.
COMPLECTENS EXCERPTA

EX

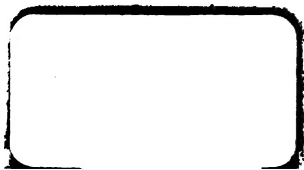
VARIIIS POETIS.

—
EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,
Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

—
HILLIARD, GRAY, & Co.—BOSTON:
KIMBER & SHARPLESS—PHILADELPHIA.

.....
1841.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,
COLLECTANEA GRAECA MAJORA,

AD USUM

ACADEMICAЕ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA :

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS

PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIAE SOCIETATIS EDINBURGENSIS;

ET MUSEI IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.

ETIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POETIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA, EX AUCTORIBUS CORRECTA,

Prioribus emendatior, cum Notis aliquot interjectis.

HILLIARD, GRAY, & Co.—BOSTON:
KIMBER & SHARPLESS—PHILADELPHIA.

1841.

TRUST
PUBLIC LAND
747916
ASTOR LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R. 1917

Gift
Let. P. Am. ...
JUN 10 1911

CUM res gestae et eventus, qui verae Historiae subiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, praesto est Poësis, quae facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseos exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animae humanae fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solum ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspian particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittcndo.

BACON. de Augm. Scient. Lib. ii. 13.

LECTORI S.

TIBI in manus hanc Quintam Editionem Vol. Sec. COLLECT. GRAEC. MAJ. tradens, nihil fere habeo de quo te monitum esse velim. Tanta est hujus operis ad promovenda studia Graecarum Literarum utilitas, et tam latè ac benè nota, ut mea neque auctoritas neque sollicitudo plus valeant quam nomen ejus solum. Curam hujus Editionis ut susceperem, et beneficia, quae olim ab Auctore in me cumulata essent, et instantia librariorum, quorum maximè interest ne liber, ad muniendas vias Graec. Lit. accommodatus, in lucem scatens erroribus maculisque plenus unquam prodeat, effecerunt. Tu igitur hanc accipe, aliquatenus, ut spero, purgatiorum quam priorem, et studia illi diligenter impende.

G. DUNBAR.

Scr. EDINBURGI, Kal. Jun. MDCCCXVI.

PRAEFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad aetatem juvenilem verâ Linguae Graecae cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Praeceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Graecis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quae in priore volumine Scriptores orationis solutae comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliaeque rationes, quas supervacaneum foret hìc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Praeceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod quaecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quae hìc exhibentur, ejus generis sunt, quae ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Graecos evolventi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta

sunt ex editionibus, quae curâ eruditorum hominum perpolitae nuperrimè prodierunt, et quae ferè habentur optimae.

IN Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quae selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentia, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quae fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenus indicanda. Quamvis enim hae annotationes ad usum Studiosae Juventutis praecipuè sint accommodatae, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantia, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adpersae sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quae dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

ATQUE haec sunt, quae in universum prae monenda habui. Caeterorum singula in suis locis memorata inveniuntur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguae longè omnium nobilissimae promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

PRAEFATIO

SECUNDAE EDITIONIS.

INDULGENTIA, qua excepta est apud eruditos Praeceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem, strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quaedam adhuc restent: Verùm hoc confirmare audeo, librum longè quàm antehac, praesertim in notis, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihiq̃ amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in prooemio ad notas infra commemorata inveniet.*

.. **QUONIAM** sequentia ex variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quae comparari possent, desumpta esse prae se ferunt, Lector forsàn primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hinc non sequatur sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium praestantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam coeperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novae totus typis expressus est, antequam

* THOMAS YOUNG et JACOBUS TAYLOR.

Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verbè meas, tum ad hanc Tragoediam, tum ad Sophoclis Oedipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus, ex omnibus quatuor Tragoediis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facillè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHAEUS RAINE, s. t. d. Scholae Carthusianae apud Londinenses Archididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt, quam ut meo indigeant praefatione, ad me misit imprimis Hecubam, deinde Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici mentum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo ceteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum praefere; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in variis Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò post, Phoenissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterum editam, cum Supplemento ad Praefationem, in quo multa egregia de tribus praecipuis metris Tragicis, citius quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia haec diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perciperim Lectori notas in Oedipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

Optandum fuit ut editori acutissimo non solum critici sed et interpretis munere fungi placuisset; praesertim cum ex exemplis, quamvis paucissimis, quae in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur; majores meretur, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit illis, si quis alius, adhuc esse

suam Angliae BENTLEIUM ; et forsàn, quod ad subac-
tum attinet iudicium, etiàm Bentleio majorem.

QUOD si semel, prope initium sequentium in Medeam
annotationum, Criticum eximium, ob exterae gentis aemu-
lum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere
ausus sim ; id non factum interpretabitur, famam ipsius
vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem
videndi, qui se eruditissimum rei que criticae ac metricae
peritissimum ostenderit, eundem quoque praeditum ingenio
leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus
hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò
renovatis, ut docili juventuti ad Graecae Poëseôs intelli-
gentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr.
Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

VOL. II.

INDEX

EBRUM QUAE IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR.

↳ Observabit Lector Poëmata minora sub finem hujus Delectas distinctius nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quae continebat prior editio. Et ne interiores paginae titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuae iterùm relinquerentur, his ubique inseruntur EPIGRAMMATA quaedam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex HOMERO.

Ex ODYSSEA.	Pag.
<i>Liber I.</i> - - - - -	3
<i>E Libro V, 43—269,</i> - - - - -	17
<i>E Libro VIII, 24—71,</i> - - - - -	24
————— 485—563, - - - - -	26
————— 572—586, - - - - -	28
<i>Liber IX.</i> - - - - -	29
<i>E Libro XI, 1—43,</i> - - - - -	46
————— 386—639, - - - - -	48
<i>E Libro XXIII, 205—230,</i> - - - - -	56
<i>Similitudines Selectae,</i> - - - - -	57
<i>Descriptiones Selectae,</i> - - - - -	61

II. Ex HESIODO.

EX OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201, - - - - -	67
E THEOGONIA, 617—806, - - - - -	74

III. Ex APOLLONIO RHODIO.

EX ARGONAUTICIS.		Pag.
<i>E Libro I, 1—233,</i>	- - - - -	81
————— 492—558,	- - - - -	88
<i>E Libro II, 178—310,</i>	- - - - -	91
<i>E Libro III, 1—5, 299—339,</i>	- - - - -	95
————— 367—471,	- - - - -	97
————— 744—765,	- - - - -	100
————— 828—843, 919—926,	- - - - -	101
————— 948—1162,	- - - - -	102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E SOPHOCLE.

OEDIPUS TYRANNUS,	- - - - -	113
--------------------------	-----------	-----

II. Ex EURIPIDE.

MEDEA,	- - - - -	165
---------------	-----------	-----

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E THEOCRITO.

<i>Idyllum I.</i>	- - - - -	215
<i>Ex Idyllio II.</i>	- - - - -	221
<i>Idyllum III.</i>	- - - - -	226
————— VIII.	- - - - -	229
————— XI.	- - - - -	238

	Pag.
<i>Idyllum</i> XV. - - - - -	236
—— XVIII.	242
—— XIX. - - - - -	244
—— XX. - - - - -	245
—— XXIV. - - - - -	246

II. E BLONE.

<i>Idyllum</i> III. - - - - -	251
—— IV. XVI. XVII. - - - - -	252

III. E MOSCHO.

<i>Idyllum</i> V. - - - - -	253
—— VI. VII. - - - - -	254

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. ODAE.

SAPPHUS Reliquiae quaedam.

I. <i>In Venerem,</i> - - - - -	257
II. <i>In feminam amatam,</i> - - - - -	258
SIMONIDIS CEI <i>Fragmentum,</i> - - - - -	259
BACCHYLIDIS <i>Fragmentum,</i> - - - - -	260

ANACREONTIS quaedam.

Ode XVII. - - - - -	260
—— XIX. XXX. XXXI. - - - - -	261
—— XXXV. - - - - -	262
—— XXXVI. - - - - -	263

E PINDARI Carminibus.

<i>Olymp.</i> I. - - - - -	265
—— II. - - - - -	270
<i>Pyth.</i> I. - - - - -	277

ERINNES <i>Ode in Fortitudinem,</i>	- - -	284
THEOCRITI <i>in mortuum Adonidem,</i>	- . .	285
ANACREONTICA <i>quaedam.</i>		
I. <i>Basilii,</i>	- - -	287
II. <i>Ejusdem,</i>	- - -	287
III. <i>Juliani,</i>	- - -	288

II. SCOLIA.

PITTACI MITYLENAEI I. II.	- - -	289
SOLONIS ATHENAEI,	- - -	290
SIMONIDIS, - - -	- - -	290
CALLISTRATI, - - -	- - -	290
TIMOCREONTIS RHODII,	- - -	291
HYBRIAE CRETENSIS,	- - -	291
ALPHEI MITYLENAEI,	- - -	291
SCOLIA ANONYMA, I.	- - -	291
— II. III. IV.	- - -	292

III. PAEANES.

ARIPHRONIS SICYONII, - - -	- - -	293
ARISTOTELIS, - - -	- - -	294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. HYMNI.

CLEANTHIS <i>Hymnus in Jovem,</i>	- - -	297
CALLIMACHI <i>Hymnus in Jovem,</i>	- - -	298
— <i>in Lavacrum Palladis,</i>	-	302

II. SENTENTIAE.

	Pag.
MIMNERMI COLOPHONI, I. II. - - - -	307
_____ III. IV. V. - - - -	308
SOLOMIS ATHENAEI, I. II. - - - -	309
_____ III. IV. V. - - - -	310
SIMONIDIS CEI, I. II. - - - -	311
_____ III. - - - -	312
PYTHAGORAE <i>Aurea Dicta</i> , - - - -	312
THEOGNIDIS MEGARENSIS, - - - -	315
AMPHIDIS, - - - -	316
ANTIPHANIS, - - - -	316
EUBULI, - - - -	316
PHILEMONIS, I. II. III. - - - -	317
_____ IV. V. VI. - - - -	318
MENANDRI, I. - - - -	318
_____ II. III. IV. - - - -	319
CLEARCHI, - - - -	319
DIVERSORUM <i>Sententiae</i> , - - - -	319

III. EPIGRAMMATA.

EX ANTHOLOGIA.

<i>Diversorum Epigrammata Selecta</i> , - - -	321
---	-----

NOTAE PHILOGICAE *adjectas sunt scor-*
suis ad finem, - - - - - 1—296

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς Ὅμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύβλα σελήνης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἥελιος·
Ἵρινοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Ἀαιπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποῦ Ὅμηρεῖς μεγάλης ὀπὸς ἔστιν ἀπειθής ;
Τίς χθῶν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Ἀῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερατός ἄμμορος ἀγλῆς
Ἡελίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν ἔκλυεν Ἀτλας
Ὀδρανὸν εὐρυστερον ἔχων ἐπιχειμενον ὄμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΑΟΣ ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφαιτέρων,
Καὶ τάφον ὑψόσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐββαναν, ξανθῷ μιζάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γῆρον ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρῖσβυς καθαρῶν γενεάμετος λιβάδων.

I.

• EX HOMERO.

[Juxta Edm. EN OSONIA, Etm. 176. IV. TOM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se reliquit.

QUINCT. x. 1.

---

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' οὖρ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
 Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐβόησατο ἔμενός περ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νῆπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἡσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἶπε καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφραγότες ἤδ' ἐθάλασσαν·
 Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

- Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἀλλ' ὄτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἔλειπον ἅπαντες,
 Νῆσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινεν 20
 Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ· (κύρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.)
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τῆλόθ' ἐόντας,
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δειδάταται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
 Ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. 25
 Ἐνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθιοιο,
 Τὸν ᾧ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα
 Ω πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται!
 Εξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγῃ ἔχουσιν.
 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρμείαν πέμψαντες ἔυαχοπον Ἀργειφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνεν, μήτ' ἀμνάσθαι ἄκοιτιν·
 Ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
 Ὀππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἧς ἰμείρεται αἴης.
 Ὡς ἔφαθ' Ἐρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθιοιο
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόνταν, 45
 Καὶ λίην κείνός γε ἰοικότι κείται ὄλεθρον·*

Ως ἀπόλοιο καὶ ἄλλος, ὅτις τοικυῖτά γε φέζοι.
 Ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφροσι δαίεται ἦτορ,
 Δυσμῶφ, ὃς δὴ θηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πασχει,
 Νῆσφ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· 50
 Νῆσος δεινδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δάματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ἄλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἶ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 Ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθροῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐπιτρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε! οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς 60
 Ἀργείων παρὰ νησοὶ χαρίζετο ἱερά φέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ἠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην, 65
 Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερά θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε. τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηροχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύνκλωπος κελόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυνκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἐρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Σαγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 Νύμφη ἐϋπλοκάμω εἶπη νημερτέα βουλῆν,
 Νόστον Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Ἀντὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 Εἰς ἀγορῆν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, 90
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οὔτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 Ἢδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρῃν. 95
 Ἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἢδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῶ,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 Ἑρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσσῆος,
 Οὔδοῦ ἐπ' ἀυλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἠγήτορι, Μέντη. 105
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἡμενοὶ ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 Οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἴστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Οσοόμενος πατέρ' ἔσθλόν ἐνὶ φρεσίν, εἶποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασι κατὰ δώματα θείῃ,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ὅττιό σε χρή.
 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμον ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Οδυσσεύος ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρόνου ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων μὴ ξεῖνος, ἀνηθείς ὀρυμαγδῶ,
 Δείπνω ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθῶν,
 Ἢδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο. 135
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῆ, χρυσεῖα, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπάχγετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμὸν τε θρόνον τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν
 Σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἔαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
- 150
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 Μολπή τ' ὄρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς ῥ' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 155
 Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχῶν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσσαι, ὃ ττι κεν εἶπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῆ,
 160
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντον νῆποιον ἔδουσιν,
 Ἀνέρος, οὗ δὴ πον λενύκ' ὄστέα πύθεται ὄμβροφ,
 Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἧ εἰν ἀλλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίαιτ' ἑλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 165
 Ἡ ἀφραιότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 Θαλπωρῆ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἡμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 170
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆς ;
 Ὅπποιῆς δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἥγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὄϊομαι ἐνθάδ' ἐκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὐ εἰδῶ,
 175
 Ἢ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῴως ἔσσι
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλιοι δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὦδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοκα κόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 Ἐν λιμένι Ρεΐθρω, ὑπὸ Νηΐω ὑλήεντι.
 Ζεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἵπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ κήματα πάσχειν, 190
 Γρηϊὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε
 Παρτιθεεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυνῖα λάβησιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνά γουκὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου. 195
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερνύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοὶ, οἳ που κείνον ἐρκακνώσ' ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω,
 Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἵπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι·
 Φράσσεται, ὡς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἕοικας
 Κεῖνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμε·

Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶννημον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225
 Εἰλαπίν', ἦ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνῆρ
 Αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἤδη ταῦτά μ' ἀνείρρει ἠδὲ μεταλλάς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνῆρ ἐπιδήμιος ἦεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιώωντες,
 Οἳ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάφοισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, 240
 Ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυϊαὶ ἀνηρείψαντο·
 Ωχεῖτ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 Οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ χηδέ' ἔτευξαν.

- Ὅσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον, οὔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρφαίσοισι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ω πόποι, ἧ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Οδυσῆος
 Δεῦν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῶν, δόμον ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἄσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρώτ' ἐνόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Εξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο—
 Ἔρχετο γὰρ κἀκεῖσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Οδυσσεύς, 260
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς—
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Οδυσσεύς, 265
 Πάντες κ' ἀκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἧὲ καὶ οὐκί,
 Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἕδνα

ΔΕΩΝΙΑΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς Ὅμηρον.

ΔΕΤΡΑ μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα δελήνης
Ἄξονα δινήδας ἔμπυρος ἥελιος·
Ἵγνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
λαυπότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΔΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποθ' Ὅμηρεῖης μεγάλης δπός ἐστὶν ἀπειθής ;
Τίς χθὸν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν ;
Ἀῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος ἀγλης
Ἡέλιου, Τροίης ὄνομ' ἐκλυεν ἐκλυεν Ἀτλας
Οὐρανὸν ἐδρυσταριον ἔχων ἐπικειμενον ὤμοις.

ΔΔΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΔΟΚΡΙΑΟΣ ἐν νέμει σκιερῶ νέκυν Ἡσίοδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λουσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑπώσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἐφάναν, ξανθῶ μὲζόμενοι μέλιτι.
Τοῖον γὰρ καὶ γῆρον ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρίσθυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

EX HOMERO.

[Juxta Edm. EN OSONIA, Etem φ. IV. TOM. 4to.]

*Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae procul a se re-
liquit.*

QUINCT. x. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Δ.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά
 Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
 Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
 Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄντα κατὰ θυμόν,
 Ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο ἔμενός ἑερ·
 Ἀντὶς γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νῆπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὴν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
 Τῶν δ' οἶον, νόστον κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,

*Νύμφη πότνι' ἔρourke Καλυψῶ, δια θεῶων,
 Εν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἀλλ' ὄτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
 Νῆπι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν 20
 Ἀντιθέῳ Οδυσσῆι· (κύρος ἦν γαῖαν ἰέσθαι.)
 Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τῆλόθ' ἐόντας,
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δειδάταται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
 Ἀντιῶων ταύρων τε καὶ ἀρνεῖῶν ἐκατόμβης. 25
 Ενθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 Τὸν ὃ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης· 30
 Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
 Ω πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται!
 Εξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἀλγὲ ἔχουσιν.
 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ερμείαν πέμψαντες ἐὺσχοπον Ἀργειφόντην,
 Μῆτ' αὐτὸν κτείνεν, μήτ' ἀμνάσθαι ἄκοιτιν·
 Εκ γὰρ Ορέστας τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδαο, 40
 Οππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἤσ' ἰμείρεται αἴης.
 Ως ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, 45
 Καὶ λίην κείνός γε ἰοικότι κείται ὀλέθρῳ·*

Ως ἀπόλοίτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 Δυσμῶφ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει,
 Νῆσφ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· 50
 Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ Ἀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· ἀντάρ Ὀδυσσεύς,
 Ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθροῶσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε! οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, 65
 Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε. τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἄσκελές αἰεὶ
 Κύνκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἄλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυνκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δέ μεθήσει
 Ὀν χόλον· οὐ μὲν γὰρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 80
 Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Οδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἐρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην 85
 Νῆσον ἐς Ωγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπῃ νημερτέα βουλὴν,
 Νόστον Οδυσσεῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
 Ἀντὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν 90
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 Ἡδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρῃν. 95
 Ἴπυοῦς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῳ χαλκῷ,
 Βριθὺν, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 Ἑρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρῃ.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Οδυσσεῆος,
 Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίαν ἠγήτορι, Μέντῃ. 105
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἑμενοι ἐν φεινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροὶ θεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄφ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδαρ, 110
 Οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Οσσοόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποθεν ἔλθων 115
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δάματα θείη,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφειστάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς 120
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερῆν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττεό σε χρή·
 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἧ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ἰνυηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρῆν,
 Δουροδόκης ἔντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Οδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας, 130
 Καλὸν, δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθείς ὀρυμαγδῶ,
 Δείπνω ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἡδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικομένοιο ἔροιτο. 135
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα, χαριζομένη παρεόντων. 140
 Λαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύνελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπάχετο οἰνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. 145

- Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν
 Σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἱαλλον.
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
 Μνησιτῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 Μολπή τ' ὄρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
 Φημίω, ὃς ὄ' ἤειδε παρὰ μνησιτῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἢτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν 155
 Ἀντὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλανκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἀγχι σχὼν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὃ ττι κεν εἶπω ;
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῆ,
 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νῆποινον ἔδουσι, 160
 Ἀνέρος, οὗ δὴ πον λευκ' ὄστέα πύθεται ὄμβροφ,
 Κείμεν' ἐπ' ἤπειρον, ἧ εἰν ἀλλὶ κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρησαίαιτ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 Ἢ ἀρνεῖστέροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 Θαλπωρῆ, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἡμαρ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες ; 170
 Ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἠγαγον εἰς Ἰθάκην ; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἧ καὶ πατρῴϊός ἐσσι 175
 Ξεῖνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·

Τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 Τίος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὤδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἦδ' ἐτάροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης, 185
 Ἐν λιμένι· Ρεῖθρον, ὑπὸ Νηϊῶ ὕληντι.
 Ζεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῴοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Δαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν, 190
 Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίν τε πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν,
 Ἐρπύζοντ' ἀνά γουνον ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι, 195
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Οδυσσεὺς,
 Ἀλλ' ἔτι πον ζῶς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 Νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοὶ, οἳ πον κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέχοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ 200
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω,
 Οὔτε τι μάντις ἔων, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώσ·
 Οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 Ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι·
 Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Οδυσηὸς.
 Δινῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἕοικας
 Κεῖνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔθαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγῶν ἴδον, οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε 215
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
 Νῦν δ', ὃς ἀποτιμῳάτος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ μ' ἔκ φρασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶννημον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
 Τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεῶ; 225
 Εἰλαπίν', ἦ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
 Ὡστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι

Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνῆρ
 Αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα· 230
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάῃς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνῆρ ἐπιδήμιος ᾔεν.

Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ, κακὰ μητιῶντες,
 Οἷ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, 240
 Ἡδέ κε καὶ ὃ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυϊαὶ ἀνηρείψαντο·
 ὤχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 Οἶον, ἐπέε' νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

καί

- Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον, οὔτε τελευτήν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρῥαίσοισι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ω πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Οδυσῆος
 Δεῦρ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῶν, δόμον ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
 Σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρώτ' ἐνόησα,
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Εξ Εφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο—
 Ἄλγετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Οδυσσεύς, 260
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς—
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Οδυσσεύς, 265
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἦποι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο. 270
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, 275
 Ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἕδνα

- Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι.
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, ἧτις ἀρίστη, 280
 Ἐρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἶπῃσι βροτῶν, ἧ ὄσσαν ἀκούσης
 Ἐκ Διὸς, ἧτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε, καὶ εἶρεο Νέστορα διόν·
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον 285
 Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 Ἡ τ' ἄν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνεώτος ἀκούσης, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 290
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἐρξῃς,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οππῶς κε μνηστήρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι 295
 Κτείνῃς, ἧὲ δόλω, ἧ ἀμφιδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηπιάδας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἡ οὐκ αἶεις, οἶον κλέος ἔλλαβε διὸς Ορέστης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα ; 300
 Καὶ σὺ, φίλος, —μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε,—
 Ἀλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀπιγόνων εὖ εἶπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
 Ἢδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσει μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων. 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Ξεῖν', ἧτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡστε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.

Τὸν δ' ἡμίθει' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 Μῆ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· 315

Δῶρον δ', ὃ τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνάγει,
 Ἄστις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλανκῶπις Ἀθήνη,
 Οἶκον δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320

Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε ἔ πατρὸς
 Μᾶλλον ἔτ', ἣ τὸ πάροιθεν· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἴσασατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπόχετο ἰσόθεος φῶς·
 Τοῖσι δ' αἰδοῦσ' ἄειδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῆ 325

Ἐλάτ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
 Ἀγγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη·

Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
 Κούρη Ἰκαρίου περίφρων Πηνελόπεια·

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἴο δόμοιο, 330
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῆ δα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,

Ἄντα παρεϊάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη. 335

Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοιδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,

Ἐρῷ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ταῖτε κλείουσιν αἰοιδοί·
 Τῶν ἔν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἳ δὲ σιωπῆ 340

Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαῦε' αἰοιδῆς
 Ἀγγρῆς, ἦτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ

Τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα· 345

Μῆτερ ἐμη, τί τ' ἄρα φθονέεις, ἐρίηρον αἰοιδὸν

Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοιοὶ

Αἵτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν

Ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἐκάστω.

Τούτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεΐειν· 350

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἵτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν

Οὐ γὰρ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ

Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαντῆς ἔργα κόμμιζε,

Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει

Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· † 360

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβάσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,

Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον

Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοντα· 365

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,

Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοητὺς

Ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοιδοῦ 370

Τοιοῦδ', οἶος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες

Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιείπω,

Ἐξέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,

Γυὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375

Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον

*Ερμηναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἑόντας,
 Αἷ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.* 380

*Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.*

*Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος νιός·
 Τηλέμαχ', ἧ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 Τυραγόρην τ' ἔμναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.* 385
*Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσειεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστι.* †

*Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἀντίνο', —εἵπερ μοι καὶ ἀγάσσειαι, ὃ τι κεν εἶπω,—
 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.* 390
*Ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψὰ τέ οἱ δῶ
 Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.*

*Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·* 395
*Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, οὓς μοι ληΐσσατο διὸς Ὀδυσσεύς.*

*Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,* 400
*Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δόμασιν οἴσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 Κτήματ' ἀπορῆαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.*

Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι. 405
*Ὅππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 Ἡέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 Ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;*

- Οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἶχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
 Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὅπια ἐφκει. 410
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι κείθομαι, εἵποθεν ἔλθοι,
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ 415
 Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῷος ἐκ Τάφου ἐστί,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὄρηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν 421
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
 Ἀῆ τότε κακκειόντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὄθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς 425
 Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Τήν ποτε Δαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἰοῖσιν, 430
 Προθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ξεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
 Ἐνῆ δ' οὔποτ' ἐμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
 Ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἔ μάλιστα
 Δμῶδαν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα. 435
 Ὡξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 Ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 Καὶ τὸν μὲν γραίης πνυκμηδέας ἔμβαλε χερσίν.
 Ἢ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, 440
 Βῆ· ἢ ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέφρυσσε κορῶνῃ
 Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄωψ,
 Βούλενε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

4. 1. 3

4. 4. 4

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε. *

43—269.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ἀντίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἤμην ἐφ' ὕγρην 45
 Ἡδ' ἐκ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἔβλετο δὲ ῥάβδον, τῆϊ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντος· 50
 Σενάτ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάφῳ ὄρνιθι ἰοικῶς,
 Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτιο
 Ἰχθῦς ἀγρώσσαν, πνικινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὄχησατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 Ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδῆος ἠπειρόνδε,
 Ἦϊεν, ὄφρα μέγα σπέος ἴκετο, τῷ ἔνι νύμφῃ
 Ναῖεν ἐυπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἔσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὄδμῃ
 Κέδρου τ' εὐκαέτιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, 60
 Δαιομένων· ἢ δ' ἔνδον αἰοιδιάονσ' ὀπὶ καλῆ,
 Ἰστὸν ἐποιχομένη, χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινεν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
 Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 Ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, 65

- Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι*
Εἰνάλιαι, τῆσίντε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἴδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἠβῶσσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσι.
Κοῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ἔξον ὕδατι λευκῶ, 70
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένοι ἀλλυδὶς ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεῖφόντης. 75
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔφ' ἐθήσατο θυμῶ,
Ἀντίκ' ἄφ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυπῶ, διὰ θεάων.
Οὐ γάρ τ' ἀγνωῖτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. 80
Οὐδ' ἄφ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἐρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυπῶ, διὰ θεάων, 85
Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῶ, σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόβραχι, εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
Ἄνδα, ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν. 90
Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοὶ παρ' ξείνια θεῶ.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Ἀντὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεῖφόντης.
Ἀντὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἦραρε θυμὸν ἔδωδῆ, 95
Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰρωτᾶς μ' ἔλθόντα, θεῶ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοὶ
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευε γάρ.

- Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 Τίς δ' ἂν ἐκῶν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδαρ, 100
 Ἀσπειον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 Ἱερά τε ρέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπῶς ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἀλιῶσαι.
 Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυράτατον ἄλλων 105
 Τῶν ἀνδρῶν, οἷ ἄστν πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέραντες ἔβησαν
 Οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 Ἥσφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακόν, καὶ κύματα μακρὰ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι 110
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα
 Οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἷσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑπόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν. 115
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Ὅτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τύφρα οἷ ἠγάασθε θεοὶ ρεῖα ζῶοντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν.
 Ὡς δ' ὀπότε Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, 125
 Ὡς θυμῷ εἶξασα, μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνή,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραινῶ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγαῶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 Οἶον· ἐπεὶ οἷ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραινῶ

- Ζεὺς ἔλασσε ἐκάσσε μέσφ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθισον ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἦδ' ἔφρασκον 135
 Θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἦματα πάντα.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον Διγιοχόιο
 Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι·
 Ἐφθέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμπω δέ μιν οὔπη ἔγωγε 140
 Οὐ γὰρ μοι πάρα νῆες ἐπήρητοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ἀντάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἔκτηται.
 Τῆν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης 145
 Οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίξιο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Ἥ δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 Ἡΐ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. 150
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 Δακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. 155
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων
 Κάμμορε, μή μοι εἴ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
 Φθινέτω· ἦδη γὰρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμπω.
 Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεο χαλκῷ
 Εὐρεΐαν σχεδίην ἀτὰρ ἔκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Τυσοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Ἀντάρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν 165

Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύχοι·

Ἐΐματά τ' ἀμφιέσω πέμπω δέ τοι οὔρον ὄπισθεν,

Ὡς κε ἴδ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι,

Αἶ γε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Ὅ μιν φέρτεροὶ εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.

170

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾶ, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,

Ἢ με κέλει σχεδίη περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι

175

Ἰκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρω.

Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδῆς ἐπιβαίην,

Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεᾶ, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,

Μὴ τί μοι ἀντῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυπῶ, διὰ θεᾶων,

180

Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἢ δὴ ἄλιτρός γ' ἐσσί, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·

Οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορευῆσαι.

Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος

185

Ὀρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,

Μὴ τί σοι ἀντῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ

Ἀυτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ

190

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο διὰ θεᾶων

Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαΐνε θεοῖο·

Ἴξον δὲ σπειῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ.

Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη

195

Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἔδωδην,

Ἐσθῆν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.

- Ἀντὴ δ' ἀντίον Ἦεν Οδυσσεύος θείοιο
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν. 200
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Ἀντίκα νῦν ἐθέλεις ἵναί; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. 205
 Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 Κηδέ' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὐθι μένων σὺν ἔμοι τόδε δῶμα φηλάσσοις.
 Ἀθάνατός τ' εἶης· ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδαι ἤματα πάντα. 210
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
 Οὐ δέμας, οὐδὲ φηῆν· ἐπεὶ οὐπωσ οὐδὲ εἴοικε
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
 Πότνια θεᾶ, μὴ μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περιφρῶν Πηνελόπεια
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθος τ', εἶσαντα ἰδέσθαι·
 Ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι. 220
 Εἰ δ' αὖ τις φάτῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμὸν·
 Ἥδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 Κόμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιός δ' ἄρ' ἔδν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. 225
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυγῶ σπείους γλαφυροῖο,
 Τερπέσθην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ἀντίχ' ὁ μὲν γλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Οδυσσεύς·
 Ἀντὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη, 230

Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλειτ' ἱξυῖ,
 Καλήν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρον·
 Καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 Στελειὸν περικαλλές, ἐλαῖνον, εὖ ἐναρῆρός·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον ἐύξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 Νῆσου ἐπ' ἔσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 Κλήθρη τ', αἰγείρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 Ἀδα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκεί,
 Ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ζέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. 245
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήγγε καὶ ἀρμονίησιν ἄρηρεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνήρ
 Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, 250
 Τόσσον ἐπ' εὐρεΐαν σχεδίην ποιήσασ' Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακροῖσιν ἐπηγκενίδεσσι τελευτά.
 Ἐν δ' ἰστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
 Πρὸς δ' ἄρα, κηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. 255
 Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσιῦνῃσι,
 Κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 Ἴστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεΐφυσεν εἰς ἄλλα δίαν. 261
 Τέτρατον ἡμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,

Εἶματά τ' ἀμφιέσασα θυνάδεα, καὶ λούσασα.
 Ἐν δέ οἱ ἄσκον ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦμα
 Κωρύκῳ ἐν δέ οἱ ὄφρα τίθει μενοεικέα πολλά.
 Οὐφρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηθόσυννος δ' οὐφρ πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.

265

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΛΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Ἀντάρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ὀφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκει ἐμὸν δῶ,
 Ἡὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἔσπερίων ἀνθρώπων·
 Πομπήν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ', ὡς το πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 Πρωτόπλοον κούρω δὲ δύο, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτουχοὶ βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 Ἐρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν

25

30

35

40

Μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοιδὸν —
 Αἰμύδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοιδίην,
 Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεΐδειν. 45

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο —
 Σκηπτουῖχοι κήρυξ δὲ μετᾴχετο θεῖον αἰοιδόν. —
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶμα, καὶ ἰ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτιοι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν, 50

Νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν·

Ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·

Ἡρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,

Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·

Ἐποῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55

Βᾶν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.

Πλήντο δ' ἄρ' αἴθουσαι τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν —

Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί. —

— Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρυσεν,

Οκτὰ δ' ἀργιόδοντας ἦσας, δύο δ' εἰλίποδας βούς· 60

Τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινῆν.

Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοιδόν·

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε·

Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδείαν αἰοιδίην.

Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, 65

Μέσσοι δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·

Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,

Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι

Κήρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,

Παρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνάγοι. 70

Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα, προκειμένα, χεῖρας ἱαλλον.

485—563.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,* 485
Δῆ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομι' ἀπάντων·
Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς καίς, ἧ σέ γ' Ἀπόλλων
Δίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
'Οσο' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὄσο' ἐμύγησαν Ἀχαιοί· 490
'Ὡστε πού ἢ αὐτὸς παρεῶν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππον κόσμον ἄεισον
Δουρατίου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
'Ὀν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Οδυσσεύς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495
Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
'Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδίην.
'Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' ἀοιδίην,
Ἐνθεν ἔλῶν, ὡς οἱ μὲν εὐσέλεμων ἐπὶ νηῶν 500
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Οδυσῆα
Ἐλατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων
Αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
'Ὡς ὁ μὲν εἰσθήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, 505
'Ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτὸν τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
Ἡὲ διατμηῆσαι κοῖλον δόρον νηλεῖ χαλκῶ,
Ἡ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Ἡ ἑάαν μὲγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
Τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. 510
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουρατίου μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
Ἀργεῖων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἡεῖδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον νῆες Ἀχαιῶν,
Ἰκπόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόγον ἐκπρολιπόντες. 515

Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·

Ἀντὰρ Ὀδυσσῆα προτὶ δῶματα Διηφόβοιο

Βήμεναι, ἦντ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.

Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα

Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.

520

Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἄειδε περικλυτός· ἀντὰρ Ὀδυσσι

Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδενεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πρόσιν ἀμφιπεσοῦσα,

Ὅστε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,

Ἄσπεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεές ἡμαρ·

525

Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,

Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἳ δέ τ' ὄπισθεν

Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ἄμους,

Εἶρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·

Τῆς δ' ἔλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·

530

Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.

Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντα ἐλάνθανε δάκρυα λείβων·

Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφρόσατ' ἠδ' ἐνόησεν,

Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·

Ἄερα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήνδα·

535

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·

Δημόδοκος δ' ἦδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·

Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀεῖδει.

Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ἄρορε δῖος αἰοῖδός,

Ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οἴζυροῖο γόοιο

540

Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.

Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἔν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες

Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.

— Ἐλνεκα γὰρ ξεῖνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,

— Πομπῇ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἳ δίδομεν φιλέοντες.

545

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἰκέτης τε τέτυκται

Ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεςσι.

Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,

Ὅτι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 Εἴπ' ὄνομ', ὃ τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, 550
 Ἄλλοι δ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ περιναλιετᾶουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 Εἶπε δέ μοι γαῖάν τε τεῖν, δῆμόν τε, πόλιν τε 555
 Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 Οὐδέ τι πηδάλλι' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν
 Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς 560
 Ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερόωσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ὅπη ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας· 575
 Ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
 Οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἶπε δ', ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢ δ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 Ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν αἰοιδῆ. 580
 Ἡ τίς τοι καὶ πηρὸς ἀπώλετο Γλιόθι πρό,
 Ἐσθλὸς ἔων γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἳ τε μάλιστα
 Κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἵμα τε καὶ γένος ἀντῶν ;
 Ἡ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνήρ κεχαρισμένα εἰδῶς,
 Ἐσθλός ; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων 585
 Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἔων, πεπνυμένα εἰδῆ.

* ΤΗΣ

ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, I.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Αλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ητοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
Τιωῦδ', εἶος δ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
Η ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα·
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δῶματ' ἀκούζωνται αἰδοῦ,
Ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κραιῶν μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
Οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι·
Τοῦτό τι μοὶ κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἔμα κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα·
**Ε
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἶδει· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγῶν ὑπὸ νηλεῆς ἡμαρ,
Ἦμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δῶματα ναίων.
**Ε
Ανθρώποισι μέλω, καὶ μὲν κλέος οὐρανὸν ἔχει.
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῆ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέες· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,****

δ

10

15

20

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος
 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἶν ἄλι κείται 25
 Πρὸς ζόφον, -αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς ἧῶ τ' ἠέλιόν τε,-
 Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτι ἔγωγε
 Ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· 30
 Ὡς δ' αὐτῶς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἤς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον 35
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
 Πιόθην με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
 Ἰσμάρω· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς. 40
 Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνάγεια· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθην πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 Ἐσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 Οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔππων
 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὄθι χρῆ πεζὸν ἔόντα. 50
 Ἠλθον ἔπειθ', ὄσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὄρη,
 Ἠέριοι· τότε δὴ ῥα κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἴν' ἄλγεια πολλὰ πάθωμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῶσσι
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχεΐησιν. 55
 Οφρα μὲν ἦως ἦν, καὶ ἀΐξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τύφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
 Ἥμος δ' ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 Ἐξ δ' ἀπ' ἐκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι 60
 Ωλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, 65
 Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Αἰ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἰστία δὲ σφιν 70
 Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δείσαντες ὄλεθρον,
 Ἀντὰς δ' ἐσσυμένως προερούσσαμεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχῆς αἰεὶ
 Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν εδοντες. 75
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
 Ἴστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες,
 Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνήται τ' ἴθουνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλὰ με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν, 80
 Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· ἀντὰρ δεκάτη ἐπέβημεν
 Γαίης Λατοφάγων, οὔτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ· 85
 Αἴψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ σίτιοί τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προῖτην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἶμ' ὀπάσσας,

- Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ αἶτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσασα.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 Μῆ πῶ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθεται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν.
 Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ καὶ κριβαί, ἦδ' ἄμπελοι, αἶτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες.
 Ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ἐλῆσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύνκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποιμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Ἀλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάροιοι, 125
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας ἔυσσέλμους, αἳ κεν τελόιεν ἕκαστα,
 Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· (οἶά τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν)
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον ἔυκτιμένην ἐκάμοντο. 130
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰθρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἴεν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἶεν
 Εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας. 135
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἔν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' ἐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάφαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποιφύνη, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀήται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 Κρήνη ὑπὸ σπέιους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὄφρναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 Ἀἴη γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν. 145
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὄφθαλμοῖσιν
 Οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἔυσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἰστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν· ἐπὶ δηγμῦνι θαλάσσης· 150
 Ἐνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἠῶ διαν.
 Ἥρος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἴγας ὄρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

- Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες. 90
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 Ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι. 95
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστον τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμενν ἐρίηρας ἐταίρους 100
 Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 Μῆ πῶ τις λωτοῖο φαγῶν νόστοιο λάθηται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμιστῶν,
 Ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρώουσιν·
 Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἦδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν 110
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
 Ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὄρέων ναίουσι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 Παίδων ἦδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. 115
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 Ἐλῆσσι· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
 Ἀγριαὶ· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύνκει
 Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην 120
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὄρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποιμνησὶν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Ἀλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάροισι, 125
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐσσέλμους, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· (οἶά τε πολλὰ
 Ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν)
 Οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο. 130
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰθρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν·
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἶεν
 Εἰς ὄρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας. 135
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἔν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' ἐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάφαι,
 Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀήται·
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 Κρήνην ὑπὸ σπείρους· περὶ δ' αἰγείοι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε
 Νύκτα δι' ὄφρναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 Ἀἴη γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν. 145
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἰστία πάντα·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν· ἐπὶ δηγμῶνι θαλάσσης· 150
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ διαν.
 Ἦρος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὄρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
 Αἶγας ὄρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

- Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· δια δὲ τρίχα κοσμηθέντες
 Βάλλομεν αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρη.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 Ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴφ.) 160
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕαστοι
 Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες. 165
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγυὲς ἑόντων,
 Καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν, οἴων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἡμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Ἀἷ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 170
 Καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεν' ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
 Ἐλθῶν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οὔτινές εἰσιν
 Ἡ δ' οὐ γ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, 175
 Ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἔστι θεουδής.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνά νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
 Αὐτούς τ' ἀμβάλειν, ἀνά τε προμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς. 180
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγυὲς ἑόντα,
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἑσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 Ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι, 185
 Μακροῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑμικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο κελάριον οὐδὲ ἐφκει 190
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγω, ἀλλὰ φίω ὑλήεντι
 Ὑψηλῶν ὀρέων, ὃ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Ἀτὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 Ἀυτοῦ παρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
 Ἀντὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους 195
 Βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἥδεος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἴρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει
 Οὔνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί,
 Ἀζόμενοι· ὄκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι 200
 Φοῖβου Απόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
 Ἥδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτόν 205
 Ηΐδει δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἔρυθρόν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὀδημὴ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, 210
 Θεσπεσίῃ· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 Καρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι ὄσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκῆν,
 Ἀγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδῶτα, οὔτε θέμιστας. 215
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ ῥ' ἔτιν ἔνδον
 Εὐφομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κἀτα πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 Διὸν ἠδ' ἐρίφων διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 Ἐρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

- Χωρίς δ' αὐθ' ἔρσαι· νῆον δ' ὀρθῶ ἄγγεα πάντα,
 Γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρότισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι,
 Τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα 225
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 Σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, -ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,-
 Ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
 Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. 230
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 'Ἡμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 'Υλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄφρυμαγδὸν ἔθηκεν 235
 Ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
 Αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε κίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λείπε θύρηφι
 Ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς ἀέρας, 240
 Ὀβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύνω καὶ εἶκος' ἄραξαι
 Ἐσθλαί, τετράκωνκλοι, ἀπ' οὐδενος ὀχλίσειαν·
 Τόσσην ἠλίβατον κέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
 'Εξόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἴγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη. 245
 Αὐτίκα δ' ἡμῖσιν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
 'Ἡμῖσιν δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἶη
 Πίνειν δαιτυφῶν, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
 Αὐτὸρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 250
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 Ως ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν κλειῖθ' ὑγρά κέλευθα;
 Ἡ τι κατὰ προῆξιν, ἢ μαυιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόωνται

- Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες ; 255
 Ὡς ἔφαθ' ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260
 Οἴκαδε ἴμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 Ἠλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάσθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
 Τύσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265
 Πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κίχανόμενοι τὰ σά γούνα
 Ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον, ἢ καὶ ἄλλως
 Δῶς δωτήνην, ἦτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοῦς· ἰκέται δέ τοί εἰμεν
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἰκετάων τε ξείνων τε, 270
 Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἀμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἔφαμην· ὃ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 Ὅς με θεοῦς κέλειαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, 275
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὄπη ἔσχεσ ἰὼν εὐεργέα νῆα
 Ἢ που ἐπ' ἔσχατῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαιείω. 280
 Ὡς φάτο πειράων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 Ἀλλὰ μιν ἄνοῦρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὕμης ἐπὶ πείρασι γαίης,
 Ἀκρῇ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν 285
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς ἔφαμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

- Ἄλλ' ὄγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
 Σὺν δὲ δῦω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
 Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. 290
 Τοὺς δὲ διαμελεῖστί ταμῶν ὠπλίσατο δόρπον·
 Ἦσθιε δ', ὥστε λέων ὄρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα υνελόοντα.
 Ἕμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
 Σχέτλια ἔργ' ὀρώσωντες· ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν. 295
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύνκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
 Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο ταυνοσσάμενος διὰ μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 Ἄσσον ἰὼν, ξίφος ὀξύ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
 Οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δ' ἔμε θυμὸς ἔρुकεν
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν. 305
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ διᾶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα, 310
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δῦω μάρψας ὠπλίσατο δεῖπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀψ ἐπέθηχ', ὡς εἶτε φαρέτρῃ πᾶμ' ἐπιθειή.
 Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα 315
 Κύνκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσοδομείων,
 Εἷ πως τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύνκλωπος γάρ ἐκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῶ,
 Χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίῃ 320*

Ἀνάνθην· τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 Ὅσσον θ' ἴστον νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἧτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκομα παραστάς, 325
 Καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς
 Ἀχρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέα.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 Ἥ ῥα κατὰ σπέιους κέχντο μεγάλ' ἤλιθα πολλή. 330
 Ἀντάρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκύς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Τέσσαρες, ἀντάρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Ἀτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἡ τι οἴσάμενος, ἧ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευσεν.
 Ἀντάρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπὸς αἰείρας, 340
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἴγας,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 Ἀντάρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύο μάρψας ὀπλίσατο δόρπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 345
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων υἴελανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Οφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τότε νηῦς ἐκεκευθεῖ
 Ἥμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. 350
 Σχέτιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἦσατο δ' αἰνῶς

- Ἦδὺ ποτὸν πίνων καί μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις
 Δὸς μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἶπέ 355
 Ἀντίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
 Καὶ γὰρ Κνκλώπεσσι φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα
 Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει
 Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
 Τροῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν. 361
 Ἀντὰρ ἐπεὶ Κνκλώπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισι
 Κνκλώπη, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης. 365
 Οὔτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι
 Μήτηρ ἠδὲ πατήρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
 Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. 370
 Ἡ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτίος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν ἀνχένα· καδδὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
 Φωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἴνοβαρείων.
 Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375
 Εἶως θερμαίνουτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
 Θάρσυνον, μὴ τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψεσθαι, χλωρός περ ἑὸν, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,
 Καὶ τότε ἐγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380
 Ἰσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὄξυν ἐπ' ἄκρω,
 Οφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ
 Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι 385
 Ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Διενόωμεν, τὸν δ' αἷμα περιέφθε θερμὸν ἔοντα.

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτιμῆ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίξαι. 390

Ὡς δ' οἱ ἀνήθ' χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἧε στέπαρον,
 Ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσων τὸ γὰρ αὐτε σιδήρον γε κράτος ἐστίν·

Ὡς τοῦ οἷζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέω περι μοχλῶ.
 Σμερδαλέον δέ μέγ' ἄμαξεν· περι δ' ἴαχε πέτρη 395

Ἡμεῖς δὲ δεῖσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφουρμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρῆιγεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.

Αὐτὰρ ὁ Κύνκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἱ δ' ἄ μιν ἀμφὶς
 Ὡκεον ἐν σπήσσι δι' ἄκριας ἠνεμοθέσσας· 400

Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·

Ἰσάμενοι δ' εἶροντο περι σπέος, ὅ ττι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημέγος ὄδ' ἐβήσας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;

Ἡ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαΐνει; 405
 Ἡ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλω, ἧε βίηφι;

Τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Ὡ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω, οὐδὲ βίηφι.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἶον ἔοντα, 410

Νοῦσόν γ' οὐπὼς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
 Ἀλλὰ σὺ γ' εὐχέο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.

Κύνκλωπ δὲ στενάχων τε καὶ ἀδίνων ὀδύνησι, 415
 Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων

Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴ τινα που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·

Οὕτω γάρ κού μ' ἤλπει' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

- Ἀντὰρ ἐγὼ βούλενον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, 420
 Εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαινον,
 Ὡστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ἀρσενες ὄϊες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι, 425
 Καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεῖς εἶρος ἔχοντες·
 Τοὺς ἀκῆων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγιοι,
 Τῆς ἐπι Κύνκλωψ εὐδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδῶς,
 Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους. 430
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄϊες φέρον· ἀντὰρ ἔγωγε,
 Ἀρνεῖός γάρ ἔην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις,
 Κεῖμην· ἀντὰρ χερσὶν ἄωτου θεσπεσίοιο
 Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ. 435
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἢ ῥά διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσαντο ἄρσενα μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι 440
 Τειρόμενος, πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ορθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνεῖός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πνικινὰ φρονέοντι. 445
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρῆ πέπον, τί μοι ᾧδε διὰ σπέος ἔσσοιο μῆλων
 Ὑστατος ; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴων,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοᾶς ποταμῶν ἀφικάνεις· 450
 Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαιέαι ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε παγύστατος. ἢ σὺ γ' ἄνακτος

Ὀφθαλμὸν ποθέεις ; τὸν ἀνήρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν οὔπω φημί πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455

Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
 Εἰπεῖν, ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 Θεινομένου φαίοιτο πρὸς οὔδει· καδδέ κ' ἐμὸν κῆρ
 Λωφήσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρεν Οὔτις. 460

Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὼν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Εἰθόντες δ' ἠδαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λύομην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρκαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῶ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα 465

Ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐχ εἴων, ἀνά δ' ὄφρυσί νεῦον ἐκάστω,
 Κλαίειν ἄλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ. 470

Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἕρετροῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·

Κύκλωπ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταίρους
 Εδμεναι ἐν σπηῖ γλαφυρῶ κρατερῆφι βίηφι. 476
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εσθήμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον· 480
 Ἦκε δ' ἀποφρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
 Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο,
 [Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]

Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιφρόθιον φέρε κῦμα, 485

Πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἀντὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ὠσα παρέξ· ἑτάφοισι δ' ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 Εμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 490

Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύνκλωπα προσηύδων ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Σχέτιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα 495
 Ἀυτίς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ ἀδῆσαντος ἄκουσε,
 Σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλᾶς, καὶ νῆϊα δοῦρα,
 Μαρμάρω ὀκροῖεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.

Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἀπορῶρον προσέφην κεκοτηότι θυμῶ 501

Κύνκλωπ, αἴκεν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 Φάσθαι, Οδυσεῖα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 Τῖὸν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα. † 505

Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶξας ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλέμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυνκλώπεσσιν 510

Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χειρῶν ἐξ Οδυσεῖος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τίνα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκίην.
 Νῦν δὲ μ' εἶὼν ὀλίγος τε, καὶ οὔτιδανός, καὶ ἄκικνος, 515
 Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἶνω.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξεινία θείω,
 Ἵτομπῆν τ' ὄτρυνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον

Τοῦ γὰρ ἐγὼ καὶς εἰμι, πατήρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι.
 Αὐτὸς δ', αἶκ' ἐθέλησ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος, 520
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αἴδος εἶσω,
 Ἦς οὐκ ὀφθαλμῶν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. 525

Ἦς ἔφαμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυῖθι, Ποσειδάων, γαίηοχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατήρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 Δὸς μὴ Οδυσσεῖα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἰκέσθαι, 530
 Τῖόν Δαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί' ἔχοντα.

Ἄλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐχτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ὅπῃ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. 535

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
 Ἦκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδρεύσεν δ' οἰήσων ἄκρον ἰκέσθαι. 540

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσα δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 Νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ· 545

Νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ρηγιῦνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύνκλαπος γλαυρωτῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Λασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 Ἀργειῶν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐνκνήμυδες ἑταῖροι, 550
 Μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔβοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ

Ζηνί κελαινεφεΐ Κρονίδη, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρί' ἔκαιον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάξτετο ἱρώων,
 Ἀλλ' ἄρα μερμηήριζεν, ὅπως ἀπολοΐατο πᾶσαι
 Νῆες εὖσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρήγρες ἑταῖροι. 555
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ.
 Ἡμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε ἔκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, 560
 Δὴ τότε ἔγων ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
 Ἀντούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληΐσι κάθισον.
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἕρετροῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ, 565
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν
 Ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν ἔν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπρόροιο
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, ἀνδρῆσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὄπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 Ἡμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνε, 10
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία κοντοπορούσης·
 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἦ δ' ἔς πείραθ' ἴκανε βαθυρῥόου Ωκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 Ἡέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι οὐδέ ποτ' αὐτοῦς 15
 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρχεται ἀκτίνεσσι,
 Οὔθ' ὥπταν στείχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Οὔθ' ὅταν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον Ωκεανοῖο
 Ἦομεν, ὄφρ' ἔς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ἄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Βόθρον ὄρουξα, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα· 25
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτη, μετέπειτα δὲ ἠδέϊ οἶνω,
 Τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἣτις ἀρίστη, 30
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρῆν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶψ
 Παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα 35
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχαὶ ὑπὲξ Ἐρέβους νεκύων κατατεθνηώτων,
 Νύμφαι τ', ἠῖθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι
 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείρισιν, 40
 Ἄνδρες ἀρηϊφατοὶ, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχηνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὄσσαι ἄμ' αὐτῷ
 Οἴκῳ ἐν Διγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 Ἐγνώ δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν·
 Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατα δάκρυον εἶδων, 390
 Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἐμπεδος, οὐδέ τι κίκυς,
 Οἴη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων 395
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο ;
 Ἡέ σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν ;
 Ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου, 400
 Βοῦς περιταμνόμενον ἦδ' οἴων πῶεα καλὰ,
 Ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἦε γυναικῶν ;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, κολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτ' ἐμὲ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, 405
 Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτόν τε μόρον τε,
 Ἐκτα, σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 Δικπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃν. 410
 Ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σῆες ὡς ἀργιῶδοντες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένιοι
 Ἡ γάμψ, ἦ ἐράνψ, ἦ εἰλαπίνη τεθαλυῖ. x
 Ἡδῆ μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, 415

Μουνὰς κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Ἀλλά κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄκα Πριάμοιο θυγατρὸς, 420
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 Ἀμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσατ', οὐδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἶδαο,
 Χεροὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλέειν, σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι. 425
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βόλῃται·
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπασίος καίδεσσι, ἰδὲ δμῶεσσι ἐμοῖσιν, 430
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι ἢ δ' ἔξοχα λόγῳ εἰδυῖα
 Ἦ τε κατ' αἰσχος ἔχευε, καὶ ἔσσομένησιν ὀπίσσω
 Θελυτέρησι γυναιξί, καὶ ἦ κ' ἐνεργὸς ἔησιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοπα Ζεὺς 435
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλαῖς,
 Ἐξ ἀρχῆς. Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἔόντι.
 Ὡς ἐφάμην ὁ δὲ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε
 Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἦπιος εἶναι, 440
 Μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασσόμενον, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικὸς·
 Αἴην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπεια. 445
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ
 Νήπιος, ὃς πον νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔχει ἀριθμῶ,

Ολβιος ἦ γὰρ τόγγε πατήρ φίλος ὄφεται ἔλθων,
 Καὶ κείνος πατέρα προσπτόζεται, ἦ θέμις ἐστίν. 450

Ἡ δ' ἔμῃ οὐδέ περ υἱὸς ἐνικλησθῆναι ἀκοίτις
 Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε παρὸς δὲ με πέφνε καὶ αὐτὸν.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι
 Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 Νῆα κατασχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. 455

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἴ που ἐτι ζώντιος ἀκούετε παῖδος ἑμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 Οὐ γὰρ πῶ τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης. 460

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Ζῶει δ' ἤ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμάλια βάζειν.
 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένα στυγεροῖσιν
 Ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 465

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀνύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Ἀλαντός δ', ὃς ἀριστιος ἔην εἰδός τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀνύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγνω δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Δίακιδαιο, 470

Καὶ δ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Σχέτι με, τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης Αἰδύοδε κατελθόμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων; 475

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
 Εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς καιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 Οὐ γὰρ πῶ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πῶ ἀμῆς 480
 Ἰῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ;

Ὅστις ἀνὴρ προκάρουθε μακάρατος, οὐτὶ δῶ ὀπίσω.

Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίθωμεν ἴσα θεοῖσιν

Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρηαίτευσ νεκύεσσι,

Ἐνθάδ' ἔων τῷ μῆτι θανάων ἀκαχίζεν, Ἀχιλλεύ. 485

Ὡς ἔφαθ' ἡ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε

Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θητενέμεν ἄλλω

Ἄνδρϊ παρ' ἀκλήρῃ, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,

Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. 490

Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσκε,

Ἢ ἔπει ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἢ καὶ οὐκί.

Εἶπε δέ μοι, Πηληῆος ἀνύμονος εἴ τι πέπυσσαι,

Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πλέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε, 495

Οὐνεκά μιν κἄτα γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε

Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο,

Τοῖος ἔων, ὅλος ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

Πέφνον λαὸν ἀριστον, ἀμύναν Ἀργεῖοισιν.

Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μίνυθά περ ἐς πατέρος δῶ, 500

Τῷ κέ τε στυγέαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,

Ὅλ κείνον βιώνεται, ἔεργουσὶν τ' ἀπὸ τιμῆς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον

Ἦτοι μὲν Πηληῆος ἀνύμονος οὗτι πέπυσματ

Ἀυτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φέλοιο 505

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις

Ἄυτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἕϊσης

Ἠγαγον ἐκ Σκύρον* μετὰ ἔνκνημιδας Ἀχαιοῖς.

Ἦτοι οὔτε ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,

Διεί πρώτος ἔβαλε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων 510

Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεϊκέσκομεν οἴω.

Ἄετάρ οὔτε ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί,

Οὐποτ' ἐνὶ κληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,

Ἄλλα πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἰκων.

Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. 515

Πάντας δ' οἷα ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομάηω,

Ὅσσοι λαὸν ἔπεφνεν ἀμύμων Ἀργείοισιν

Ἄλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ

* Ἦρώ· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δῶρων 520

Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός,

Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,

Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι

Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἠγήτορες ἧδὲ μέδοντες 525

Δάκρυά τ' ὠμόργυνοντο, τρέμεν θ' ὑπὸ γυνία ἐκάστον

Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν

Οὐτ' ἀχρήσαντα χροῖα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν

Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτευσεν

* Ἰππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, 530

Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰκῆν,

Μοῖραν καὶ γέρας ἔσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαιων

Δοκῆθης, οὐτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ,

Οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἶά τε πολλὰ 535

ἴνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆ δὲ τε μάνεται Ἀρης.

* Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Διαικίδαο

Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

Γηθοσύνη, ἧ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκτεον εἶναι.

Αἰ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηεῖστων 540

* Ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη

Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο

Νέσφιν ἀφεστήρει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,

Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νησὶ,

Τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ 545

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικῆν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·

Τοίην γάρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

550

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσι προσηύδαυ μελιχίοισιν
 Αἴαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες

Οὐδὲ θανάυ λήσεσθαι ἐμοὶ χόλον, ἔνεκα τευχέων
 Οὐλομένω; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.

Τοῖος γάρ σφιν πυργὸς ἀπώλειο· σείο δ' Ἀχαιοὶ,

555

Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,

Ἀχνημέθα φθλιμένωιο διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος

Ἄϊτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν

Ἐκπάγλωσ ἤχθηρε· τίει δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἐν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης

560

Ἡμέτερον δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήγορα θυμόν.

Ὡς ἐφάμην ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας

Φυγὰς εἰς Ἐρεβὸς νεκῶν κατατεθνειώτρην.

Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἦ κεν ἐγὼ τόν,

Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι

565

Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,

Χρῦσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,

Ἡμενον οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἰρόντο ἄνακτα,

Ἡμενοὶ, ἔσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ.

570

Τὸν δὲ μετ', Ωρίωνα πελώριον εἰσενόησα,

Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνευ ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλλεον, αἰὲν ἀαγῆς.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,

575

Κείμενον ἐν δαπέδῳ ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα·

Ἰῆκε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,

Ἄετριον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ.

Ἀπὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,

Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

580

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Ἔστασ' ἐν λίμνῃ ἣ δὲ προσέπλαζε γενεῖφ
 Στεῦτο δὲ διψῶν, πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι
 Ὅσσάκι γὰρ κίψει ὁ γέρον, πίειν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ὕδαρ ἀπολέσκει ἀναβροχέν' ἀμφὶ δὲ ποσσὶ 585
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰκρηθεν χέε καρπὸν,
 Οἴηται, καὶ φοῖται, καὶ μηλείαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἑλαῖαι τηλεθώσσαι
 Τῶν ὀπί' ἰθύσει ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, 590
 Τάσδ' ἀνεμος δίχτασκε ποτὶ νέφεα σκυβόντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
 Δῖαν βασιάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν
 Ἢτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
 Δῖαν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον ἄλλ' ὅτε μέλλοι 595
 Δικρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιὸς
 Ἄντις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδῆς.
 Ἄνταρ δ' ἄψ ᾤσασκε τιτανόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 Ἐφῆεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληΐην,
 Εἶδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃσιν, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παιδα Διὸς μέγ' αἰὼιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὄσ,
 Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ζοικῶς, 605
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν οἰστὸν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ζοικῶς.

Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἄσπις,
 Χρῦσεος ἦν τελαμῶν, ἵνα θεόσκελα ἔργα τεύκτο,
 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποὶ τε λέοντες, 610
 Ἰσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὅς κείνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη.

Εγνώ δ' ἀντίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 615

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἄ δεῖλ', ἢ τίνα καὶ σὺ χάκον μῦθον ἠηλάσεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.

Ζηγὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἴζυν
Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φατὶ
Δεδμήμεν, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλει ἀέθλους,
Καί ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄξονι· οὐ γὰρ εἶ ἄλλαν
Φράζετο τοῦδ' εἰ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἦγαγον ἐξ Αἴδου.

Ερμείας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 625

Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αἴδος εἴσω.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις εἶ ἔλθοι
Ἄνδρῶν ἥρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο
Καί νῦ κ' εἶτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔβαλάν περ,
Θησεία, Πειρίθεόν τε, θεῶν ἐριχυδεία τέχνα· 630

Ἀλλὰ πρῶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείροτο μοῖρα τεκῶν,
Ἦχη θεσπεσίη ἐμὲ δὲ χλωρὸν θεὸς ἦρει,
Μῆ μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο κελώρου
Ἐξ Αἴδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνητα.

Ἀντίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νηῶ κίων, ἐκέλευον ἑταίρους 635

Ἀντοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε προμνήσια λῦσαι·
Οἳ δ' αὖτ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥοοῖο
Πρῶτα μὲν εἰρσεῖη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.*

205—230.

Ὡς φάτο τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Λακρυσάσα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρῆ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·

Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 Ἀνθρώπων κέπνυσο. Θεοὶ δ' ἄπαζον οἴζυν, 210

Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 Ἴθης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Ἀντάρ μῆ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα,
 Οὔνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ἄδ' ἀγάπησα·

Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 215

Ἐρρῖγει, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Ἐλθῶν πολλοὶ γάρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Ἄνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνήῃ,
 Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὐτίς ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 220

Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι ρέξαι θεὸς ἄρορεν ἔργον αἰεὶς·
 Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάθθετο θυμῷ
 Ἀυγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας 225

Εὐνήης ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπάπει,
 Ἀλλ' οἶοι σὺ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,-

Ἀκτορὶς, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,
 Ἢ νῶϊν εἴρυτο θύρας πνικινῷ θαλάμοιο,-
 Πείθεις δὴ μιν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. 230

• *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ**Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.*

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

*Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνήῃ
Ἡθελον εὐνήθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἕοντες.*

Ὡς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335

Νεβρὸν κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,

Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεια ποιήεντα

Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνήν,

Δμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν

Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη

Ἐπλετο νηγεμῆ· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαῖαν,

Ὄξυ μάλα προῦδῶν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.

Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος βίωτος παίδεσσι φανεῖη

Πατρὸς, δε ἐν νόσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395

Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,

Ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν

Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἶσατο γαῖα καὶ ὕλη.

|| 3. Ζ, 102—109.

Ὄη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,

Ἡ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον, ἠ Ἐρύμανθον,

Τερπομένη κάπροισι καὶ ἀκείρης ἐλάφοισι

Τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο, 105
 Αγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Διτῶ·
 Πασάων δ' ὑπερ ἤγε κόρη ἔχει ἠδὲ μέταπα,
 ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Αθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κόρητος 230
 Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 Ἴδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Αθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 235

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοῆν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Ἐδρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ θοῆ ἑρήρας ἐταίρους
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγλαίας 410
 Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσσονται,
 Πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδέτι σηκοὶ
 Ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μνκόμεναι ἀμφιθέουσι
 Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖαι,
 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415
 Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. II, 15—21.

Κύσσε δέ μιν κεφαλῆν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, 15
 Χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατήρ ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει,
 Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἔνιαυτῷ,
 Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ
 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιου φηγόντα.

20

* 7. T, 515—524.

Ἄνταρ ἐπὴν νυξ ἔλθη, Ἑλῆσί.τε κοῖτος ἀπαντας,
 Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πνικιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
 Οἷεται μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλωρῆς ἀηδῶν,
 Καλὸν ἀείδουσιν, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο,
 Λενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πνικνοῖσιν,
 Ἦτε θαμὰ τραπῶσα χεῖι πολλαγήα φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὄν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀπραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

515

520

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέβοιτο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγέλαϊαι,
 Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
 Ὡρῆ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Ἐξ ὄρεων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι
 Ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτόσσουσιν ἵενται,
 Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκῆ
 Γίγνεται, οὐδὲ φυγὴ χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 Τύπτον ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στόνος ἄρνυτ' ἀεικῆς,
 Κράτων τυκτομένων δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

300

305

* 9. X, 381—389.

Πάπτηναν δ' Οδυσεὺς καθ' ἕον δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
 Πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὐσθ' ἄλιῃες
 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης 385
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Ἐδρεν ἔπειτ' Οδυσεῖα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι,
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα,
 Ὅς ῥά τε βεβρωκῶς βοῶς ἔρχεται ἀγραυλοῖο·
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
 Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὄψα ἰδέσθαι 405
 Ὡς Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

‡ 11. Φ, 233—239.

Ὡς δ' ὄτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηῶχοιμοῖσι φανείη,
 Ὡντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντιῳ
 Ραίση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλως ἠπειρόνδε 235
 Νηχόμενοι, κολλῆ δὲ περὶ χροῦ τέτροφεν ἄλμῃ·
 Ἀσπασίῳ δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσοροῶσα.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ωροντ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Οδυσσῆος φίλος νιός,
 Εἴματα ἐσσάμενος· περι δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμφ·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα·
 Βῆ δ' ἕμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην. 5
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ἄκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Βῆ ῥ' ἕμεν εἰς ἀγορήν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσκεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὔρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη, 420
 Δικραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοκα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 Ὀπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 Ἴστον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμησ
 Στήσαν ἀεΐραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν 425
 Ἐλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον· ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη κορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Ἀησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοῆν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, 430
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο·

Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀειγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κόρυθι.
 Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἧῶ πείρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδῶματα ἠχήμεντα,
 Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρον τε, καὶ ἀργύρον, ἧδ' ἑλέφαντες.
 Ζηρός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. 75

† 4. Ε, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χέρσιν τριάιναν ἑλών πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς, 295
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρος
 Ἀσύνεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἰθρη
 Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη 45
 Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

|| 6. Ζ, 149—161.

Γοννοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις, ἢ βροτὸς ἔσσι;
 Εἰ μὲν τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κόρυη μεγάλοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, φνήν· ἴ, ἄγχιστα εἶσκω.
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
 Τρισμῆκαρες μὲν σοῖγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Τρισμῆκαρες δὲ κασίγνηται μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 Ἄεν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 Δευσσόντων τοιῶνδε θάλλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔξοχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐέδνοιοι βρῖσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροστὸν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 Οὔκ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. H, 81—132.

————— Ἀντάρ Οδυσεὺς

Ἀκρινόου πρὸς δῶματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 Ὀρμαιν' ἴσταμένφ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἐκίσθαι.
 Ωστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἢ σελήνης,
 Δῶμα καθ' ὄψεσφις μεγαλήτορος Ἀκρινόοιο. 85
 Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγὰς κυάνοιο·
 Χρῦσειαι δὲ θύραι πνικτὸν δόμον· ἐντὸς ἔεργον
 Ἀργύρειοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῶ ἔστασαν οὐδῶ,
 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσή· δὲ κορώνη. 90
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρειοι κύνες ἦσαν,
 Οὓς Ἐφαιστος ἔτευξεν ἰδυίησι πραπίδεσσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀκρινόοιο,
 Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι·
 Ἀεπτοὶ εὐνήτοιο βεβλήτατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσιον.

- Χρύσειοι δ' ἄρα κούφοι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 Ἔστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δέ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 Αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μήλοπα καρπὸν,
 Αἰ δ' ἰστούς ὑφώσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν 105
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ἕγγρὸν ἔλαιον.
 Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρῖες ἀνδρῶν
 Νῆα θοῆν ἐνὶ πόντῳ ἔλαννέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἴστον τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη 110
 Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἔσθλας.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 Οὔγγαι, καὶ ροιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, 115
 Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
 Χείματος, οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρὴ πνεῖουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 Οὔγγην ἐπ' οὔγγην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ κολύκαρπος ἀλωῇ ἐρρίζωται·
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἠελίῳ· ἕτερας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν, 125
 Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκαΐουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεΐατον ὄρχον
 Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόουσαι.
 Ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἀπαντα
 Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι 130
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο κολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκωνόιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M, 39—52.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἳ ῥά τε πάντας
 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται. 40
 Ὅστις αἰδρεῖη πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τῆ δ' οὔτι γυνή καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάννυται.
 Ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίσι 45
 Ἀνδρῶν κυθομένων, περὶ δὲ ρινοὶ μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρῆξ ἔλααν ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλείψαι ἑταίρων,
 Κρηρὸν δευήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἳ κ' ἐθέλησθα.
 Ἀφάντων δ' ἐν νηϊ θοῆ χειρὰς τε πόδας τε, 50
 Ορθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψθω·
 Ορρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

† 9. M, 85—107.

Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα· 85
 Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὄση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτῇ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 Γηθήσειεν ἰδῶν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι
 Ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστῃ 90
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοὶ ὀδόντες,
 Πικροὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτω.
 Μίσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυνκεν,
 Ἐξ δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρον
 Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα, σκόπελον περιμαιμῶσα, 95
 Δελφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μῆζον Ἑλλῆσι
 Κῆτος, ᾧ μυρία βόσκει ἀγᾶστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῇ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν ἀνὴν νηϊ' φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 Φῶτ' ἐξαρκάξασα νεῶς κυανοπρόροιο. 100

Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄφει, Οὐρασεῦ,
 Πληροῖον ἀλλήλων καὶ κεν διοῖστένσειας.

Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας, φύλλοισι τεθηλῶς

Τῷ δ' ὑπο δία Χάρυβδις ἀναφροῖσδεῖ μέλαν ὕδωρ.

Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναροισδέει 105

Λεινόν μὴ σὺ γε κέθι τύχοις, βτε φοιδθήσειεν

Ὅν γάρ κεν βύσαιτό σ' ὑπέκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἔστι λιμῆν, ἄλλιοιο γέροντος,

Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ

Ἀκταὶ ἀποφράγες, λιμένος ποιικεπητυαί

Αἰτ' ἀνέμων σκεπύσσει ὀνοσῶν μέγα κύμα

Ἐκτοθεν ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι 100

Νῆες εὐσσελμοι, ὅταν ὄρμῳ μέτρον ἴκωνται.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη

Ἄγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἥεροειδὲς,

Ἴρον Νυμφάων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.

Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι 105

Ἀδίνου ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλειδσαι.

Ἐν δ' ἴστοι λίθειοι πέριμῆρες, ἔνθα τε Νῆμραι

Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπρόφυρα, θαῦρα ἰδέσθαι.

Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύο δὲ τέ οἱ θύραι εἰδῖν

Αἰ μὲν πρὸς Βορέαο καταβαταὶ ἀνθρώποισιν, 110

Αἰ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη

Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἔστιν.

II.

• EX HESIODO.

*HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimè dulcedine cornu-
mam memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto
viro (Homero) ita operis auctoritate proximus.*

VELL. PATERC. HIST. LIB. I

† ΕΚ ΤΩΝ

ἙΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ Ἡμερῶν.

[Juxta Edit. THOMAS ROBINSON. Oxon. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πισρήθην αἰοιδῆσι κλειύουσαι,
 δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι
 Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοὶ τε φατοὶ τε,
 Ῥητοὶ τ' ἀφροτοὶ τε Διὸς μεγαλοιο ἔκρηι.
 Ῥεῖα μὲν γὰρ βριδεί, ρεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει 5
 Ῥεῖα δ' ἀρίθλων μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
 Ῥεῖα δὲ τ' ἰθάκει σκολιόν, καὶ ἀγήγορα κάρφει
 Ζεὺς ὑπερβρέτης, δεῦ ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλυθὶ ἰδῶν αἶαν τε δίκη δ' ἴθωνε θέμιστας
 Τύνη· ἐγὼ δὲ κε Ἡέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην. 10
 Οὐκ ἄρα ρέονον ἔην ἰρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαλαν
 Ἐσιὶ δύω τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
 Ἡ δ' ἐπιμαρτυρῆ· διὰ δ' ἄνδιχα θυρῶν ἔχουσι.

- Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 Σχετλήν· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 Ἀθανάτων βουλήσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἑτέραν προτιέρον μὲν ἐγείνατο νύξ ἑρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης ἐν ῥίζησι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
 Ἦ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὄμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 20
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι· ζῆλοὶ δέ τε γείτονα γείτων,
 Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 Καὶ κεραμῆς κεραμεὶ κοτέει, καὶ τέκτωνι τέκτων, 25
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ.
 Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἔνικαίθεο θυμῷ
 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νεῖκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἰόντα.
 Ωρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, 30
 ῥτινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατακείται
 Ῥεραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
 Τού κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. ῥοὶ δ' οὐκ ἐτι δευτέρον ἴσται
 Ὡδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος 35
 Ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισται.
 Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ'· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 Ἀρπάξων ἐφόρει, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Λωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι.
 Νήπιον οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῃ πλέον ἤμισον παντός, 40
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηθιδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσοιο,
 Ὡστε αἰετὸς εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἰόντα.
 Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κωπνοῦ καταθεῖο, 45
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπέλοιτο καὶ ἡμιάνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρωσε, χολωσάμενος φρεσὶν ἦσαν,
 Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὐτίς ἐὺς πέϊς Ιαπετεῖο
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
 Ἐν κοίλῃ κάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυτον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσας,
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἔσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρονται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἐφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
 Γαῖαν ὕδει φῦρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδήν,
 Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὄπα ἔισκειν
 Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν
 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδάνας.
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἐρμείην ἦνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳνι ἀνακτι.
 Ἀντίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ Ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλὰς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 Ὅρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήγγε
 Ὡραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 Πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμωσε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Ψεῦδέα θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Τεῦξε, Διὸς βουλῆσι βαρυκτύπου. Ἐν δ' ἄρα φωνήν

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν διὰ πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφησιῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Ἐπιμηθεῖα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργεϊφόντην,
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν, τάχυν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς 85
 Ἐφρόσαθ', ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων. 90
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῦ κόνοιο,
 Νούσων τ' ἀργαλέων, αἶψ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 Ἐσκέδαθ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ. 95
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀφῆχτοῖσι δόμοισιν
 Ἐνδον ἔμμυε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 Ἐξέπτῃ πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθω,
 Αἰγιόχου βουλήσιν Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. 100
 Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, κλειή δὲ θάλασσα.
 Νούσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ
 Ἀυτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσα
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξεῖλετο μητιέτα Ζεὺς.
 Οὕτως οὔτι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. 105
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
 Ἐδ' καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσεν.
 Ὡς ὁμῶθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
 Χρῆσεον μὲν πρότιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. 110
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνον ἦσαν, δι' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν
 Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

- Νέσφεν ἄτερ τε πόρων καὶ οἴκτος· οὐδέ τι δειλὸν.
 Γῆρας ἐπέφ· οἴει δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 Τέροντι' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,* 115
*Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
 Φοῖτον δ' ὡς ἕπερ δεδμημένοι· ἐσθλά δὲ πάντα
 Τῶσιν ἔην καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδαρος ἄρουρα
 Ἀντομάτη παλλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἔβηλημοί
 Ἕσχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.* 120
*Ἀντάρ ἐπειδὴ ταῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυπεν,
 Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
 Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας, καὶ σθένια ἔργα,
 Ἦέρα ἐσάμενοι, πάντα φαιτῶντες ἐπ' αἶαν,* 125
*Πλουτοδόται. Καὶ ταῦτο γένος βασιλῆϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος καλὸν χειρότερον μετὰκισθεν
 Ἀργύρεον παίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσῆφ οὔτε φινὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα
 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν καὶς ἔτεα παρὰ μητέρι κενῆ* 130
*Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἀλλ' ὅταν ἠθήσαιε, καὶ ἠθῆς μέτρον ἔκοιτο,
 Πανυρίδιον ζῆσεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίαις. Ἔθριν γὰρ ἀτάσθαλον οἶκ' ἐδύναντο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους ἴεραπέυειν* 135
*Ἡθέλον, οὐδ' ἔρθεῖν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρινε, χολαύμενος οὐνεκα τιμᾶς
 Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι.
 Ἀντάρ ἐπεὶ καὶ ταῦτα γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέανται
 Δεῦτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τῶσιν ἀπηθεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον πρήσ', οὐκ ἀργυρῶ σὺδὲν ὁμοῖον,
 Ἐκ μελιᾶν δεινὸν τε καὶ ὄμβριμον· οἶσιν Ἀργος* 145

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὄβριες οὐδέ τι σέτον
 Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοὶ μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Εξ ὄμων ἐπέφνκον ἐπὶ σιθιβαροῖς μελέεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἴκοι, 150
 Χαλκῶ δ' ἐργάζοντο μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμίντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αἰδαο,
 Νῶωνμοι θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο. 155

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κέλυψεν,
 Αὖτις ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἕμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν. 160
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 Ωλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θυλάσσης
 Ες Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἔνεκ' ἠνκόμοιο 165
 Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμπεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίωτον καὶ ἦθε' ὀπάσασα
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατῆρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἅπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην,
 Ολβιοὶ ἤρωες τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μῆκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἔστι σιδήρεον οὐδέ ποτ' ἤμαρ
 Παύσσονται καμάτου καὶ ὄζυός, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Ἄλλ' ἔμπησ' καὶ τοιοῖσι μεμίζεται ἐσθλά κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ἄλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
Ἐὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξείνος ξεινόδοκω, καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Ἄτρωα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας 185
Μέμνονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσοι,
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἶγ'ε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδέκται· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδὲ τις εὐόρκον χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίον, 190
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα, καὶ ἕβρον
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔσται· βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἅπασιν 195
Ἀσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγεράτης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρνοδείης,
Ἀενκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἵτην, προλιπόντ' ἀνθρώπων,
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεια λυγρὰ 200
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

* EK THE

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edm. Fried. Ave. Worr. Hal. Sax. 1783. 6vo.]

617—806.

Ὡς Βροῦρα τὰ πρῶτα πατὴρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κόττη τ' ἠδὲ Γύγη, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἐνορέην ὑπέροπλον ἀγόμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατίνασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης 620
 Ἐνθ' οἷγ' ἄλλε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐλατ' ἐπ' ἔσχατῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Ἀθηθὰ μάλ' ἀγνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃτι, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὐτίς.
 Ἀντὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Ἀθρόν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑμῖνας
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγανοί,
 Οἱ δ' ἀφ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνω εὐνηθεῖσα.
 Οἱ ἴα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέως ἐπρόχοντο δίκαια πλείους ἰμάντων.

Ὅθι τις ἦν ἔρεος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελουτῆ

Οὐδετέρους, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρῶσθεον ἄσμενα πάντα,

Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,

640

Πάντων ἐν στήθεσσι ἀΐξετο θυμὸς ἀγήνωρ.

[Ὡς νέκταρ δ' ἐπόσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινῆν,]

Δὴ τότε τοῖς μετέπεικα πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Κέλευσέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,

Ὀφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

645

Ἦδη γὰρ μάλα θυρόν ἐναντίοι ἀλλήλοισι

Μάης καὶ κράτος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐυγενόμεσθα.

Ἵμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους

Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῆ;

650

Μησοάμενοι φιλότιτος ἐνηέος, ὄσσα καθόντες

Ἐσφάος ἄψ ἀφίκασθε δυσηλεγίος ἀπὸ δεσμοῦ,

[Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ἀπὸ ἴσφου ἠερόεντος.]

Ὡς φάτο τὸν δ' ἐξαυτίε ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων

Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα κηράσκειαι ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ

655

Ἦσαν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδας, περὶ δ' ἐσσι νόημα,

Ἀλατῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖα.

Σῆσι δ' ἐπιφροσύνην ἀπὸ ἴσφου ἠερόεντος

Ἀποφῶρον ἐξαυτίε ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν

Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα καθόντες.

660

Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόφ καὶ ἐπίφροσι βουλή

Ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοκῆτι,

Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσρήνας.

Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἰδῶν,

Μῦθον ἀκούσαντες πολέμου δ' ἐλλυλαίετο θυμὸς

665

Μᾶλλον εἶ τ' ἠ τοκάροισι μάχην δ' ἀπέγαρτον ἔγχεσαν

Ἠόντες, Θήλειαι τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβουσφι ὑπὸ χθονὸς ἦκε φέροντα,
 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 630
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ἄμων αἰσσοῦτο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἑκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ἄμων ἐπέφθηκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλισσιν.]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθον ἐν δαί λωγρῇ,
 Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἄμα ἔργον ἔφαιναν
 Ἀμφοτέροι· δεινὸν δὲ περιάχε Πόντος ἀκείρων,
 Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειόμενος, πεδῶθεν δ' ἔτινάζετο μακρὸς Οὐλυμπος 680
 Ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερδόντα ποδῶν, ἀκπεῖα τ' ἰωῆ
 Ἀσπέτου ἰωχοῖο, βολῶν τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 Φωνῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκει' Οὐρανὸν ἀστερόεντα 685
 Κεκλομένων· οἱ δὲ ζήνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῇ.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος, ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Ἔδδαρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Οὐλύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συναχαδόν· οἱ δὲ κερανοὶ 690
 Ἰκταρ ἄμα βρωσῆ τε καὶ ἀστεροπῆ κοτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφώσωντες
 Ταφρέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκι δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἀσπετος ὕλη.
 Ἐξεε δὲ χθῶν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀντιμῆ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἔκανε
 Ἀσπετος· ὅσση δ' ἄμερθε καὶ ἰφθίμων περ ἑώτων
 Ἀγγὴ μαρμαίρουσα κερανοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἶσατο δ' ἄντα 700
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὐκ αἶν ὄσσαν ἀκοῦσαι,

Αὐτὸς ὡς δτε Γαλα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν
Πίλωντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀφείρει,
Τῆς μὲν ἐρεικομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἐξεριπύοντος
Τῶσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. 705
Σὺν δ' Ἀνεμοὶ ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μέγδαλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν ἔ' ἔνοπῆν τε
Ἐς μέσων ἀμφοτέρων ὄτοβος δ' ἀπλητος ὀφείρει
Σμερδαλέης ἔριδος κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων. 710
Ἐκλήθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοισ ἐπέχοντες,
Ἐρρεπείως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρότοισι μάχην δριμύειαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης ἔ' ἄτατος κολέμοιο
Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715
Πέμπτον ἐπασσυντέρας, κατὰ δ' ἐσίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς ἐθρονοδείης
Πέμπταν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
Νεκίσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἰόντας,
Τῶσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης. 720
[Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανὸθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαίαν ἔκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἔκοι. 725
Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
Τριστοιχεί κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεν
Γῆς ῥίξαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτιο θαλάσσης.
Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ῥόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλήσιν Διὸς νεφεληγερέταο, 730
[Χόρῳ ἐν εὐρόεντι, κελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἔξτεόν ἐστι· κύλας δ' ἐπέθηκε Προσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάλθυμος

Ναίουσιν, φιλάντες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 735

Ἐνθα δὲ Γῆς θυοφερῆς, καὶ Ταρτέρου ἠερσέντος,
Πόντον ἴ' ἀεργύτατα, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐφρόεντα, τὰ τε στυγίοναί θεαὶ περ
Χάσμα μέγ'· αὐδὲ νε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐπιαντῶν 740
Οὐδας ἴκειτ', εἰ πρῶτα κυλέων ἐκτοσθε γένοιτο·

Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θύελλη
Ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἑρεμνῆς οἰκία· δεινὰ
Ἔστηκεν, νεφέλης πεκαλυμμένα κυμαίνουσα 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει· Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἔστηως, κεφαλῇ τε καὶ ἄκαμάτῃσι χεῖρσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νῆξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσασιν ἰούσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδῶν
Χάλεον ἢ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἢ δὲ θύραζιν 750
Ἐρχεται, οὐδέ· πατ' ἀμφοτέρωσδε δόμος ἐκτὸς ἔργου·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἐκτοσθεν ἰούσα,

Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἢ δ' αὖ δόμων ἐκτὸς ἰούσα,
Μίμνει τὴν αἰψῆς ἄσπρ' ὁδοῦ, ἔσ' ἄν ἴκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φῶς κολυδερκῆς ἔχουσα, 755
Ἡ δ' Ἔπνον μετὰ χεῖραί, κασίγνητον θανάτῳ,
Νῆξ ὀλοή, νεφέλη πεκαλυμμένη ἠεροειδέϊ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἑρεμνῆς οἰκί' ἔχουσαν,
Ἔπνος καὶ θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ· ποτ' αὐτοῦσ
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρμεται ἀκτίπεσσαν, 760
Οὐρανὸν εἰσακίωσ, οὐδ' αὐρανάθεν καταβαίνων.

Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῦντα θαλάσσης
Ἰπποχὸς ἀνοστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεῖς ἐκπέφασσαν· ἔχει δ' ἄν πρῶτα λάβησιν 765
Ἀνθρώπων ἔχθρῶσ· δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἤχηεντες,

Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
 Ἔστ' αἰετὸν θεῶν δὲ κίον κροτάφοισθε φιλάσσει,
 Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770
 Σαίνει ὡμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐαίαν ἀμφοτέρωθεν,
 Πηελθεῶν δ' οὐκ αἴεις ἐφ' ἄλλω, ἀλλὰ δονεῦσαν
 Ἐσθίει, ὃν κε κλέβροι πυλῆων ἔκρουσθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεῶν ἀθανάτοισι, 775
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀπορρόου Ωκεανοῖο
 Πρῶτοντάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δόματα ναίει
 Μακροῖσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίον ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.

[Παῦρα δὲ θαύμαστος θυγάτηρ πόδας ἅκτα Ἰρις 780
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὀκρότ' ἔρα καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ἔρηται.
 Καὶ δ' ὅστις προσθῆται Ολύμπια δόματ' ἔχοντων,]

Ζεὺς δὲ τε Ἴριον ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι 785
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιθάταιο
 Ἰγυρήσῃ καλλὸν δὲ ἐπὶ χθονὸς εὐρυδαίης
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῦ φέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας· δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·

Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 790
 Αἰνῆς ἀργυρῆς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσση 795
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ολύμπου,
 Κεῖται νῆψιμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον 800
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄφραυδος
 Στρατωῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Ἀντάρ' ἐπὶ νούσον τελέση μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἰόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσηται, οὐδ' ἐπὶ δαΐτας,
 Ἐννέα πάντ' ἔτα· δεκάτη δ' ἐπιμίσηται αὐτῆς
 Εἴρῃς ἀθανάτων, οἱ Ὀλύμπια δῶματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκιον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδαρ
 Σεγύγιον, τὸ δ' ἔηαι καταστυφίλου διὰ χρόνον.

ΑΣΚΑΗΠΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσίοδου.

ΑΤΤΑΙ καιράνοντα μσοκρυβενὸ μῆλα σε Μοῦσαι
 Ἐδρασκον ἐν κραναῖς οὐρακν, Ἡσίοδε,
 Καί σε καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πῆσαι,
 Ωρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
 Δάσκον δὲ κρῆνας Ἐλικωνίδος ἐπιθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανὸς πάλου προδοθεν ἔκομεν ὄνιξ,
 Οἷ σὺ παρεσάμενος, μαυέρον γένος, ἔργα τε μολπαθε,
 Καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφεσ ἡμιθίσον.

III.

• EX APOLLONIO RHODIO.

[JUKTA EDIT. RICH. FR. PHIL. BRUNCK. ARGENTOR. 1780. 12mo.]

---

*Cur usquam Colchi Magnetida vidimus ARGO;
Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?*

OVID. MEDEA JASONI.

---

† EK TOT

ΤΩΝ ΑΠΟΔΑΣΕΝΙΟΥ ΑΡΧΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Δ.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελῖας,
Χρῦσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Ἀργῶ.

Τοῖσιν γὰρ Πελῆης φάτιν ἔκλυεν, ὧς μιν ὀπίσσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῇ, τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεῆν κατὰ βῶξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο φέεθρα κῶν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε 10
Κάλλιπεν αὐθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῆσιν.
Ἴκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σκτον
 Ησθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀπλαστοὶ μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 Εξ ὄμων ἐπέφνικον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, 150
 Χαλκῶ δ' ἐργάζοντο μέλας δ' οὐκ ἔσχε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αἴδαο,
 Νάωνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φῶς ἠελίοιο. 155

Ἀντάρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κέλυψεν,
 Ἄυτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοῦτερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἕμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν. 160

Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηϊδὶ γαίῃ,
 Ωλλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἔνεκ' ἠνυκόμοιο· 165

Ἐνθ' ἦποι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφοεκέλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοντα καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατῆρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίην,
 Οὐβιοὶ ἤρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδιωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἐπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοιαι μετεῖναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον οὐδέ ποτ' ἡμαρ
 Παύσσονται καμάτου καὶ ὄζυος, οὐδέ τι νύκτωρ,
 Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δόσσοσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπερς καὶ τοῖσι μεμίζεται ἔσθλα κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ἄλλεσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
Ἐδτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατήρ παιδεσσιν ὁμοίος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξείνος ξεινὸδόκω, καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Ἄτρωα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας 185
Μέμνονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσοι,
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἴγῃ
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαυ· ἕτερος δ' ἑτέρον πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, 190
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν φεκτῆρα, καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔσται· βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἄπασιν 195
Ἀσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγεράφης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρνοδείης,
Ἀενοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χροῖα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπων,
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεια λυγρὰ 200
Θνητοῖς ἀνθρώποισσι κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

* ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edm. Frid. Ave. Worr. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βροτάρῃ τὰ πρῶτα πατὴρ ᾠδύσσατο θυμῷ,
 Κότιπ' ἤδ' Ἰνύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἐνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἦδ' καὶ εἶδος,
 Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης· 620
 Ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Ἐλατ' ἐπ' ἑσχατῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Ἀθητὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὗς τέκεν ἠέκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃτι, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
 Αὐτῇ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Ἀηρὸν γάρ μαρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο, 630
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγαυοί,
 Οἱ δ' ἄφ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 [Οὗς τέκεν ἠέκομος Ῥεῖη Κρόνω εὐνηθεῖσα·
 Οἱ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες, 635

Συνεχέας ἐπρόγονοι δίκαια κλείουσ' ἑμμαντοῖς.
 Θυμὲ τις ἦν ἔραδος χαλεπῆς λύσει, οὐδὲ τελυτῆ
 Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρῶσθεθ' ἄρμενα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
 Πάντων ἐν στήθεσσι ἀΐξετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 [Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατειῶν,]
 Ἀὐτὸς τότε τοῖς μετέπειθε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 Οὐρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 645
 Ἦδη γὰρ μάλα θηρόν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νεκῆς καὶ κράτος πέρι μαγνάμεθ' ἤματα πάντα,
 Τιτηνῆς τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐυγενόμεθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάκτους
 Φαίνετε Τιτηνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
 Μησοῦμενοι φιλότιτος ἐνηέος, ὄσσα καθόντες
 Ἐσφάδος ἄψ ἀρίκασθε δυσηλεγίος ἀπὸ δεσμοῦ,
 [Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων
 Δαιμονί', οὐκ ἀδάητα κινάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655
 Ἦσαν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδας, περὶ δ' ἔσοι νόημα,
 Ἀλεκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένισο κρυεροῖα.
 Σῆσι δ' ἐπιφροσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
 Ἀνοῶφρον ἐξωῶτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμοῦ
 Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα καθόντες. 660
 Τῷ καὶ νῦν ἀτεναῖ τε νόφ καὶ ἐπίφροσι βουλή
 Ὑψόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοκῆτι,
 Μαγνάμενοι Τιτηνῶν ἀνὰ κρατερῶς ὑσπίνης.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἔδων,
 Μῦθον ἀκούσαντες πολέμου δ' ἐλλοαίετο θυμὸς 665
 Μᾶλλον εἶτ' ἢ τοπαροῖθε μάχην δ' ἀμέγαυρον ἔγχεσαν
 Ἠόντες, Θήλειαι τε καὶ ἄρσεινες, ἤματι· κείνη,
 Τιτηνῆς τε θεοὶ, καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβουσφι ὑπὸ χθονὸς ἦε φάσθε,
 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 670
 [Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ἄμων αἰσσοντο
 Πᾶσιν ὁμῶς κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ἄμων ἐπέφθονον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλισσιν.]
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δαί λυγρῇ,
 Πέτρας ἠλεβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ' ἔτέρωθεν ἱκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἄμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέρου δεινὸν δὲ περίαχε Πόντος ἀπείρων,
 Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρύς
 Σειώμενος, πεδῶθεν δ' ἐπιδάσσειτο μακρὸς Ὀλυμπος 680
 Ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόντα ποδῶν, αἰκεία τ' ἰσῆ
 Ἀσπέτου ἰωχυοῖο, βολάων τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 Φανῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκει' Οὐρανὸν ἀστερόεντα 685
 Κεκλομένων οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλην ἀλαλητῆν.
 Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος, ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Ἔθαρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσων
 Φαῖνε βίην, ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
 Ἀστράπτων ἔστειχε συναχαθόν οἱ δὲ κερανοὶ 690
 Ἰκταρ ἄμα βροσσητῆ τε καὶ ἀστεροπητῆ κοτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυρόωντες
 Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 Καιομένη, λάκις δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλῃ ἄσπετος ὕλη.
 Ἐξεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, 695
 Πόντος τ' ἀτρέγεται· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αἴτη
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἔκανε
 Ἀσπετος· ὅσση δ' ἄμερδα καὶ ἰφθίμων περ ἑώτων
 Ἀγῆ μαρμαίρουσα κερανοῦ τε στεροπῆς τε.
 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἶσατο δ' ἄντα 700
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὐκ εἶδον ὄσσαν ἀκοῦσαι,

- Αὐτως ἄς ὅτε Γαῖα καὶ Θύρανός εὐρύς ὑπερθεῖν
 Πίλλαστο τοῖος γὰρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
 Τῆς μὲν ἔρειπομένης, τοῦ δ' ὑπόθεν ἔξεριπόντος
 Τύσσοι δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.* 705
- Σὺν δ' Ἄνεμοι ἔνοσιν τε κόριν θ' ἄμα ἰσφαράγιον,
 Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν ἔ' ἔνοπήν τε
 Ἐς μέσων ἀμφοτέρων ὄτοβος δ' ἀπλήτος ὀρώρει
 Σμερδαλέης ἔριδος κέρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.* 710
- Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ', ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
 Ἐρμενείως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑμῖνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρότοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
 Κόττος τε, Βριάρεως τε, Γύγης ἔ' ἄατος κολέμοιο* 715
- Οἱ ἄ τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπασσύντερας, κατὰ δ' ἐσπίασαν βελέεσσι
 Ττιήνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς ἐθροδεῖης
 Πέμπαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἰόντας,
 Τύσσοι ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπο γαίης.* 720
- [Ἴσον γὰρ ἔ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]*
- Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαίαν ἵκοιτο·
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.* 725
- Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 Τριστοιχεί κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτιοι θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Ττιήνες ὑπὸ ἰόφῳ ἠερόεντι
 Κεκρύφαται, βδολῆσι Διὸς νεφεληγερέταο,* 730
- [Χῶρον ἐν εὐρώεεντι, κελώρης ἔσχατα γαίης.]*
- Τοῖς οὐκ ἔξικτόν ἐστι· κύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας, τεῖχος περικείται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάλθυμος*

Ναίουσιν, φίλας πε πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο· 735

Ἐνθα δὲ Γῆς ἐνοφερῆς, καὶ Τυρτάρου ἠεροέντος,
Πόντου ἰ ἀτρυγέταιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστρόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐράεντα, τὰ τε στυγίονα θεαί περ·
Χάσμα μέγ' οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐπιαντῶν 740

Οὐδας ἔκαστ', εἰ πρώτα κυλῆον ἔντοσθε γένοιτο·
Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρῶθ' οὐδέλλα οὐδέλλα
Ἀργαλήν· δευρὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία· δευρὸν
Ἔστηκεν, νεφέλης πεκαλυμμένα κωνίονα 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῦ πᾶσι ἔχει· Οὐρανὸν εὐρῶν
Ἔστωσ, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χείρασιν
Ἀστειφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀσσαν ἰούσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειδιόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκισον ἢ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἢ δὲ θύραζεν 750

Ἐρχεται, οὐδέ πᾶσι ἀμφοτέρωσ δόμοσ ἐντὸσ ἔργου·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη· γε δόμουσ ἔκτοσθεν ἰούσα,
Γαίαν· ἐπιστρέφεται· ἢ δ' αὖ δόμουσ ἐντὸσ ἰούσα,
Μίμνει τὴν αἰψῆσ ἄσσην ὁδοῦ, ἔσθ' ἂν ἔκρηται
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φῶσ πολυδαρκίεσ ἔχουσα, 755
Ἡ δ' Ἐπνον μετὰ χεραί, κασίγνητον· Θανάτῃσ,
Νύξ ὀλοή, νεφέλησ πεκαλυμμένη ἠεροειδέσ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸσ παῖδεσ ἐρεμνῆσ οἰκί' ἔχουσαι,
Ἐπνοσ καὶ Θάνατοσ, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦσ
Ἡέλιοσ φαέθων ἐπιδέρμεται ἀκτίπεσιν, 760

Οὐρανὸν εἰσακμῶν, αὐτ' αὐρανάθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτεροσ μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῦκτα θαλάσσης
Ἐπνοχοσ ἀνοστρέφεται καὶ μείλιχοσ ἀνθρώποισι
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκισον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεέσ ἐκ ἀπῆθεσιν ἔχει δ', ὅν πρώτα λάβησιν 765
Ἀνθρώπων ἔχθροσ δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντεσ,

Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἑκαυτῆς Περσεφονείης
 Ἔστασαν θεῶς δὲ κίων προπέλοισθε φιλάσσει,
 Νηλείης, τέχνην δὲ πακὴν ἴχθυ· ἐς μὲν ἰόντας
 Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασι ἀμφοτέροισιν,
 Πηλεῖδον δ' οὐκ αὖτις ἐφ' ἑάλειν, ἀλλὰ δοκῶσαν
 Ἐσθίει, ὃν κεν κλέθροι κυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
 [Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἑκαυτῆς Περσεφονείης.]

770

Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερῇ θεὸς ἀθανάτοισι,
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀγορῆδου Ωκεανοῖο
 Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῆσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
 Κίωσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.

775

[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ἀκία Ἰρις
 Ἀγγελίης παλαιῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὀκρότ' ἑρπύλλαι καὶ κέκος ἐν ἀθανάτοισιν ἔρηται.

780

Καὶ ῥ' ὅστις προσθῆται Ολύμπια δῶματ' ἔχόντων,]
 Ζεὺς δὲ τε Ἴριον ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδαρ
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτασιν

785

Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῦ ὅτε δια νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένον εἰς ἅλα πίπτει·

790

Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ολύμπου,
 Κεῖται νῆψιμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν

795

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσσον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄγανδος
 Στροφαῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Ἀντάρ ἐπὴν νοῦσον τελέση μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.

800

Εννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἰόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσηται, οὐδ' ἐπὶ δαίτας,
 Ἐννέα πάντ' ἔτα· δεκάτῃ δ' ἐπιμίσηται αὖτις
 Εἴφαις ἀθανάτων, οἱ Ολύμπια δόματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ἔρχον ἔθεον θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδαρ
 Δελγύγιον, τὸ δ' ἔχει καταστρυφίλου δια χάρου.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰσὼνα Ἡεΐδου.

ΑΤΤΑΙ ποιμαίνοντα μεσαμβριῶν μῆλα σε Μόδοι
 Ἐδρακον ἐν κραναῶς οὐραγῶν, Ἡεΐδα,
 Καί σε καλλιπέτηλον, ἰρυσσάμεναι περὶ πῆσαι,
 Ωρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
 Δῶκεν δὲ κράνας Ἐλικωνίδος ἔθεον ὕδαρ,
 Τὸ πτανοῦ πάλου πρόσθεν ἔκομεν ἔνιξ,
 Οὐδ' οὐ παρυσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα σε μαλπαθε,
 Καὶ γένος ἀρχαίων ἔργαρες ἡμερίων.

III.

* EX APOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

---

*Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo;
Turbaque Phasiacam Graia bibistis aquam?*

OVID. MEDEA JASONI.

---

† ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντιοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελῖαιο,
Χρῦσειον μετὰ κῶας, ἐϋζυγον ἤλασαν Ἀργῶ.

Τοίην γὰρ Πελῆης φάτιν ἐκλυεν, ὧς μιν ὀπίσω 5
Μοῖρα μένει στυγερῇ, τοῦδ' ἀνέρος, ὄντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ἥτ' ἐννεσίησι δαμῆναι.
Ἀγρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεῖην κατὰ βᾶξιν ΙΗΣΩΝ.
Χειμερίοιο φέεθρα κιῶν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἐνερθε 10
Κάλλιπεν αὔθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῆσιν.
Ἴκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εἰλαπίνης, ἦν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
 ῥέξε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
 Αἶψα δὲ τόν γ' εἰδὼν ἐφράσσατο, καὶ οἱ ἄεθλον 15
 ἔντυε ναυτιλῆς πολυκηθέας, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
 Ἡέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσση.

Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν αἰοῖσι
 Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνησι.
 Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὐνομα μυθησαίμην 20
 Ἑρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὄσσα τ' ἔρεξαν
 Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν αἰοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τὸν ῥά ποτ' αὐτῆ
 Καλλιόπη Θρηϊκί φατίζεται ἐννηθεῖσα
 Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι. 25
 Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέκωσσε ἀτειρέα σῦρρεσι πέτρας
 Θέλξαι αἰοιδῶν ἐνοπῆ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
 Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
 Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι
 Ἐξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ὡς ὃ γ' ἐπικρὸ 30
 Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερῆθεν.
 Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἔαν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
 Διονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνησι πιθήσας,
 Δέξατο, Πιερῆ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.

Ἠλυθε δ' ἈΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδόν, ὃν ῥά Κομήτης 35
 Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασι Πιδαανοῖο,
 Πειρεσιᾶς, ὄρεος Φυλληίου ἀγχόθι, ναίων,
 Ἐνθα μὲν Πιδαανός τε μέγας καὶ διὸς Ἐνιπεύς
 Ἀμφω συμφορέοντα, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.

Ἀδρῖσσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπῶν ΠΟΔΥΦΗΜΟΣ ἔκανε
 Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων, 41
 Ὅππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
 Ὅπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύνθεσκέ οἱ ἦδη
 Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος κερ.

Οὐδὲ μὲν **ΙΦΙΚΛΟΣ** Φυλάκῃ ἐνι δηρὸν ἔλειπτο,
 Μήτρος **Αἰσονίδαο** κασιγνήτην γὰρ ὄπυεν
Αἰσων **Αλκυμήδην** Φυλακῆϊδα· τῆς μιν ἀνόγει
 Πηροσύνη καὶ κῆδος ἐνικρενθῆναι ὁμίλη.

Οὐδὲ Φεραῖς **ΑΔΜΗΤΟΣ** ἔϋρήνεσσαν ἀνάσσαν
 Μίμνεν ὑπὸ σκοπιῆν ὄρεος Χαλκωδονίου. 50

Οὐδ' **Αλόπη** μίμνον πολυλήϊοι **Θορμαίο**
Υἱές, εὖ δεδαῶτε δόλους, **ΕΡΥΤΟΣ** καὶ **ΕΧΙΩΝ**.
 Τοῖαι δ' ἐπι τρίτατος γνωτὸς κίε νιασομένοισιν
ΔΙΘΑΔΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' **Αμφρυσοῖο** φαῖσι
 Μυρμιδόνας κούρη Φθιάς τέκεν **Εὐπολέμεια**. 55

Τὸ δ' αὐτ' ἐκγεγάτην **Μενετηίδος** **Αντιανείρης**.
 Ἦλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπαὶν **Γυρτῶνα** **ΚΟΡΩΝΟΣ**

Καινείδης, ἔσθλὸς μὲν, τοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
 Καινεία γὰρ ζῶν περ ἐπικλείουσιν αἰδοῖ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων 60
Ἠλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἐμπαλιν ὄρηθηέντες
 Οὔτε μὲν ἀγκλῖναι προτέρῳ σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλ' ἀξήκτος, ἀκαμπτος, ἐδάσσατο νεῶδι γαίης,
 Θεινόμενος στιβαρῆσι καταίγδην ἐλάττησιν.

Ἦλυθε δ' αὖ **ΜΟΨΟΣ** **Τιταρῆσιος**, δν περὶ πάντων 65
Λητοῖδης ἐδίδαξε θεοπροπίαις οἰωνῶν

Ἦδὲ καὶ **ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ** **Κτιμένου** καίς· ἀγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος **Κτιμένην** **Δολοπηίδα** ναιετάασκε.

Καὶ μὴν **Ακτωρ** νῆα **ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ** ἐξ **Οπόντος**
Ἦρσεν, ἀριστηέσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νείοιτο. 70

Ἐπέτο δ' **ΕΥΡΥΤΙΩΝ** τε, καὶ ἀλκήεις **ΕΡΙΒΩΤΗΣ**,
 Υἱές, ὁ μὲν **Τελέοντος**, ὁ δ' **Ἴρου** **Ακτορίδαο**
 Ἦτοι ὁ μὲν **Τελέοντος** ἐνκλειῆς **Εριβώτης**,
Ἴρου δ' **Εὐρυτίων** σὺν καὶ τρίτος ἦεν **ΟΪΔΕΥΣ**
Ἐξοχος ἠγορέην, καὶ ἐπαῖξαι μετόπισθεν 75
Εὖ δεδαῶς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.

Ἀντάρ ἀπ' **Εὐβοίης** **ΚΑΝΘΟΣ** κίε, τὸν δα **Κάνθηος**

Πέμπεν Αθωντιάδης λελιημένον οὐ μὲν ἐμελλε
 Νουστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
 Αὐτὸν ὁμῶς, Ἀθήων τε δαήμονα μαντοσυνάων, 80
 Πλαγχθέντας Διδύης ἐνὶ κείρασι δρωθῆναι.

Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακῶν μῆμιστον ἐπαυροῖν,
 Ὄπποτε κάκείνους Διδύη ἐνι ταρχύσαντο,
 Τύσσον ἐκᾶς Κόλχων, θεσσην τε περ ἡελίοιο
 Μεσσηγυῖ· δύσις τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορῶνται. 85

Τῷ δ' ἄρ' ἐκὶ ΚΑΡΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἡγερόθεντο,
 Οἰγαλῆς ἐπίουροι, ἀσημέος Εὐρύτου νῆες,
 Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἐαηθάλος· οὐδ' ἀπένητο
 Δωτίνης· αἰκῆ γὰρ ἐκὼν ἐρίδης δοτῆρι.

Τοῖσι δ' ἐκ' Αἰακίδαί μετιώϊαθεν οὐ μὲν ἄμ' ἄρφα, 90
 Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευόμενοι κατέκασθεν
 Διγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενόρησαν
 Ἀφραδίη. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Αἰθίῃ νόσαστο νήσφι·
 ΠΗΛΑΕΤΣ δὲ Φθίῃ ἐνὶ δόματα ναῖε λιασθείς.

Τοῖσι δ' ἐκὶ Κερκοπικῆθεν ἀρῆτος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ, 95
 Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐὼμαλῆς τε ΦΛΑΗΡΟΣ.
 Ἀλκων μιν προέφηε πατῆρ ἕδος· οὐ μὲν εἶ' ἄλλους
 Ἰήραος ὕδας ἔχεν βιώτοιά τε κηδεμονήσας·
 Ἀλλά ἐ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μούνον ἴοντα,
 Πέμπεν, ἵνα θρασύεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι. 100

Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθίδας ἐπέκαστο,
 Ταιναρήν· ἀδελγος ὑπὸ χθόνα δεσμός· ἔρκαε,
 Πειρίθφ ἐσπόμενον κενῆν ἰδόν· ἥ τέ κεν ἄρφα
 Ῥῆϊερον καμῆτοιο τέλος πάντεσσιν ἴδοντο.

ΤΙΦΥΣ δ' Ἀγνιάδης Συναία κάλλιπε δῆμον. 105
 Θεσπιέων, ἰσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
 Κῦμ' ἄλως· εὐρσίης, ἰσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλαι,
 Καὶ πλόον ἡελίω τε καὶ ἀστέρει τεμμήρασθαι.
 Αὐτῇ μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὄμιλον.

Ἦρσα· Ἀθωνιάη· ἀστὴ δ' ἤλυθεν Ἰλαμένειον. 110

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κέρμε· σὺν δὲ οἱ Ἀργεοί
 Τεῦξεν Ἀρσαστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνησι.
 Τῷ καὶ πασάν προφειρεστάτη ἐκπλοτο νηῶν,
 Ὅσσασι ἐπ' εἰρσίησιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.

ΦΑΙΛΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρήθην ἔκασεν, 115
 Ἐνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκρητι,
 Πατρὸς ἑοῦ, κηγῆσιν ἐφέστιος Ἀσωποῦ.

Ἀργύθην αὖ ΤΑΔΑΙΟΣ καὶ ἈΡΗΙΟΣ, υἱε Βίαντος,
 Πλαθόν, ἴφθιμός τε ΛΕΩΣ ΔΟΚΟΣ, οὗς τέκε Πηρῶ
 Νηλεΐς· τῆς δ' ἄμφι δόξαν ἐμόγησε βαρῆσαν 120
 Διολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰσρίαλοιο Μελάμπεσσιν.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίαν κρατερὸφρονος ἙΡΑΚΛΗΟΥ
 Πευθίμεθ' Ἀισονίδαο λιλαιομένου ἀθερίζαι.
 Ἀλλ' ἐκεῖ ἄρα βάζειν ἀγειρομένων ἠρώων,

Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀνγκηῖον Ἀργεὸς ἀμείρας, 125
 Τῆν ἑδὸν, ἣ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς β' ἐνὶ βήσσης
 Φέρβετο Λαμκείης, Ἐρμυμόνθιον ἀρμύγα τῆρος·

Τὸν μὲν ἐπὶ πρῶτασι Μυκηναίων ἀγορηῖσι
 Ἀσπροῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νότων·
 Αὐτὸς δ' ἣ ἰσάκητι, παρέκ νόον Εὐρυσοῦτος, 130

Ἐρμυμόθην σὺν καὶ οἱ Ἑλλάς κίεν, ἑσθλὸς ὄπκων,
 Πρωθήβης, ἰὼν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῦτο.

Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θεῖοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
 ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἣ γὰρ ἔην Κλυτομήαν Ναυβολίδαο·
 Ναύβολος αὖ Δίφρον· Δίφρον γε μὲν ἴδμεν ἔοντα 135

Προΐτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κόυρη
 Ἐρίν ποτ' Ἀμυμῶτη Δαναῖς τέκεν εὐνηθεῖσα
 Ναύπλιον, ὅς περὶ πάντας ἐναίνοντο ναυτιλίησιν.

ΙΛΜΩΝ δ' ὑστάτως μετεκίαθεν, ὅσοι ἔναιον
 Ἀργεοί, ἐπεὶ δεδακῶς τὸν δὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
 Ἦε, μὴ οἱ δῆμος ἐνκλείης ἀγίασαιτο.

Οὐ μὲν δ' ἦεν Ἀθαντος ἐτήτυμον, ἀλλὰ μὲν αὐτὸς
 Γείνατο κυδαλίμοις ἐναυρίθμιον Διολίδησι

Δηιοίθης· αὐτοῖς δὲ Θεοπροκίας ἐδίδαξεν,
 Οἰανούς τ' ἀλέγειν, ἦδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. 145

Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Ἀήδη
 ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ἀκνπόδων ὄρσεν δεδαημένον ἱππῶν
 Σπάρτηθεν τοὺς δ' ἦ γε δόμοις ἐνὶ Τυνδαρέοιο
 Τηλυγέτους ᾧδινι μῆ τέκεν· οὐδ' ἀπίθης
 Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπόθια μῆδετο λέκτρων. 150

Οἳ τ' Αφραητιῶδαι ΔΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΔΣ
 Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλη περιθαρσέες ἀλλῆ
 Ἀμφοτέροι· Ἀνγκεὺς δὲ καὶ ὄξυτάτοις ἐκέαστο
 Ορμασιν, εἰ ἔτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κείνον
 Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀνυγάξασθαι. 155

Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΑΤΜΕΝΟΣ Νηληϊὸς ὄρτο νῆσσοι,
 Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλφ ἐξεγένοντο
 Νηληϊὸς θεϊοιο· Ποσειδάων δὲ οἱ ἀλκῆν
 Δῶκεν ἀπειροσίην, ἦδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιοτο
 Μαρονάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. 160

Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Ἀρκα-
 Οἱ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον, [δῖηθεν,
 Πτε δὴ δύο Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
 ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μὲν ἴα πατήρ Ἀνκόβοργος ἔπεμπε,
 Τῶν ἄμφω γνατὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη 165
 Γηρόσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
 Παῖδα δ' ἔδν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.

Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλῆς ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
 Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντα γὰρ οἱ
 Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτη ἐνέκρυψε καλιῆ,
 Αἷ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι. 170

Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, δν δὴ φάτις Ἡελίοιο
 Ἐμμεναι· Ἡλείοισι δ' ὁ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
 Ολβα κυδιῶων μέγα δ' ἔτεο Κολχίδα γαίαν,
 Ἀυτόν τ' Αἰθήην ἰδέειν, σημάνταρα Κόλχων. 175

ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου νῆος

Πελλήνης ἀφείκωνον *Αχαΐδος*, ἣν ποτε Πέλλης
 Πατροκάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὄφρυσιν αἰγιαλοῖο.

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν *ΕΥΦΗΜΟΣ* ἔκανε,
 Τὸν ἦα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων. 180

Εὐρόπη Τιτυοῖο μεγασθεντός τέκε κούρη.
 Κεῖνος ἀνήρ και πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
 Οἴδατος, οὐδὲ θοοὺς βάκτεν πόδας, ἀλλ' ἔσον ἄκροισ
 Ἰχνησι τεγγόμενος διερεῖ πεφόρητο κελεύθω.

Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἔκοντο. 185

Ἦτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγανού *Μιλήτοιο*
 Νεοφισθεῖς *ΕΡΓΙΝΟΣ*· ὁ δ' *Ιμβρασίης* ἔδος· Ἦρης,
 Παρθενίην, *ΑΓΚΑΙΟΣ* ὑπέρβιος· Ἰστορε δ' ἄμφω
 Ἦμὲν ναυτιλῆς ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.

Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεῖς *Καλυδῶνος* 190

Αἰκίεις *ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ* ἀνήλυθε, *ΔΔΟΚΟΩΝ* τε,
 Διοκόων Οἰνήος ἀδελφεός, οὐ μὲν ἰῆς γε
 Μητέρος· ἀλλὰ ἐ θῆσσα γυνή τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
 Ἦδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν.

᾿Ωδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δύνεν ὄμιλον 195

Ἦρώων τοῦ δ' οὐ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὄτω,
 Νόσφιν γ' Ἦρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μούνον
 Ἀθθι μένων λυκάδαντα μετετρέφῃ *Αἰτωλοῖσι*.

Καὶ μὴν οἱ μήτρος αὐτήν ὄδον, εὐ μὲν ἄκοντι,
 Εὐ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι, 200
 Θεοτιάδης *ΙΦΙΚΛΟΣ* ἐφωμάρτησε κίοντι.

Σὺν δὲ *ΠΑΛΛΑΙΜΟΝΙΟΣ* Λέρονου παῖς *Ωλενίοιο*,

Λέρονου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἦφαιστοῖο
 Τοῦνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἔτις ἔτλη
 Ἦνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὁ καὶ μεταρίθμιος ἦε 205

Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσωνι κῦδος ἀέξων.

Ἐκ δ' ἄρα Φωκῆων κίεν *ΙΦΙΤΟΣ* Ὀρνυτίδαο
 Ναυδόλου ἐκγεγαώς· ξένος δὲ οἱ ἔσκε πάροισιν,
 Ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεΐνων

Ναυτιλῆς· τόθι γάρ μιν ἔοις ἐπέδεκτο δόμοισι. 210

ZHTHΣ δ' αὖ ΚΑΛΛΑΪΣ τε Βορῆϊοι νῆες ἕποντο,

Οὓς ποτ' Ἐρεχθίδος Βορῆη τέκεν Ωρεΐθνια

Ἐσχατιῇ Θρηῆκης δυσχειμέρον· ἐνθ' ἄρα τῆρ γε

Θρηῆκιος Βορῆης ἀντρείψατο Κεκροπίηθεν,

Πισσοῦ προκάροιθε χορῶ ἔτι δινεύουσαν. 215

Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὄβι· πτέρην

Κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,

Ἀνγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.

Τῶ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἐκάτερθεν ἰεμενάς

Σείον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι, 220

Χρυσίαις φολίδεσσι διανγέας· ἀμφὶ δὲ νύκτοις

Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ ἀγχένος ἔνθα καὶ ἔνθα

Ἐνάγει δονέοντο μετὰ κνοιῶν ἰθεοίαι.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο παῖς μενέαιεν ΑΚΑΣΤΟΣ

Ἰφθίμου Πελῖαιο δόμοισι ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο 225

Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποστροφὸς Ἀθήνης

Ἄλλ' ἄρα καὶ τὸ μέλλον ἐνικρινθήναι ὀμίλη.

Τῶσσοι ἄρ' Ἀισονίδη συμμήφατες ἤγεθόντο.

Τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΤΑΣ περιναϊετόντας

Κίκλησπον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύκω θυγατρῶν 230

Οἱ πλείστοι καὶ ἄρισται ἄρ' αἵματος εὐχετόοντο

Ἐρμεναί· ὧς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ

Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα.

402—558.

——— προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,

Εἰ μὴ θηριόοντας ὀμοκλήσαντες ἑταῖροι,

Αὐτὸς τ' Ἀισονίδης κατερήτυεν ἐν δὲ καὶ Ορφεύς,

Δαιτὴ ἀνασχεόμενος κίθαριν, κείραζεν αἰοιδῆς. 495

Ἦειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,

Τὰ κριν ἐπ' ἀλλήλοισι μῆ συναρηρότα μορφῆ,
 Νείκεος ἐξ ἄλοιο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα
 Ἡδ' ὡς ἔμπροσθεν αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
 Ἀστρα, σεληναίη τε, καὶ ἡλίω κέλευθοι 500
 Οὐρα δ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
 Ἀντῆσι Νύμφησι, καὶ ἔρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.

Ἡεὶ δ' ὡς πρῶτον Οφίαν Εὐγυννόμη τε
 Ωκεανὶς νιφόντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο
 Ὡς τε βίη καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς, 505

Ἡ δὲ Ῥέη, ἔπεισον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο
 Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσαν,
 Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδῶς,
 Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δὲ μιν οὐκῶ
 Γηγενέες Κύνκλαπες ἐκαρτύναντο κεραυνῶ, 510
 Βροντῆ τε, στεροπῆ τε· τὰ γὰρ Διὶ κύδος ὀπάξει.

Ἡ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σέθεν αὐδῆ
 Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προῦχοντο κάρηνα
 Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
 Κληθημῶ· τοίην σφιν ἐνέλλικε θελκτὺν ἀοιδῆς. 515
 Οὐδ' ἐπὶ δῆν μετέπειτα, κερασσάμενοι δὴ λοιδαί,
 Ἡ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
 Αἰδομέναις, ὕπνον δὲ διὰ κνήφας ἐμνύοντο.

Ἀντὰρ δὲ αἰγλήεσσα φαινοῖς ὄμμασιν Ἡὼς
 Πηλίου αἰπεινάς ἴδεν ἄκριας, ἐν δ' ἀνέμοιο 520
 Εὐδίοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἀλὸς ἄκραι,
 Ἀπὸ τότ' ἀνέγρευτο Τίφους ἄφαρ δ' ὀρόθουνεν ἑταίρους
 Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέσθαι ἔρστμᾶ.
 Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασῆϊος, ἠδὲ καὶ αὐτῆ
 Πηλιδῶς ἴαχεν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. 525

Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό δ' ἀνὰ μέσσην
 Στεῖφαν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἠρμοσε φηγοῦ.
 Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερῶ ἀλλήλοισιν,
 Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν φ' ἐνὶ χόρῳ,

- Εὐκόσμως σφειτέροισι παρ' ἔντεσιν ἐδριώνοντο. 530
 Μέσσω δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
 Ἴανον ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
 Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρώπις. εἴλακτο δ' ἦδη
 Πείσματα, καὶ μέθην λείβον ὑπερθ' ἄλως· ἀντάρ Ἰήσων
 Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν. 535
 Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοῖβος χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
 Ἡ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο,
 Σησάμενοι, φόρμιγγος ὑκαὶ περὶ βωμῶν ἰμαρτῆ
 Εμμελέως κραικνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεςσιν·
 Ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιδάρη πέπληγον ἑρετμοῖς 540
 Πόντου λάβρον ὕδαρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
 Ἀφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινῇ ἐκήμεν ἄλλη,
 Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
 Στράπτει δ' ὑπ' ἡελίῳ φλογὶ εἴκελα, νηὸς ἰούσης,
 Τεύχεα. μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, 545
 Ἀτραπὸς ὧς χλοεροῖο διειδαμένη πεδίλιο.
 Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἡματι κείνῳ
 Νῆα, καὶ ἡμυθένων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότε ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλάεσκον. ἐπ' ἀκροτάτησι δὲ Νύμφαι
 Πηλιῶδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι 550
 Ἔργον Ἀθηναίης Ἰωνίδος, ἧδὲ καὶ αὐτοὺς
 Ἡρώας χεῖρεςσιν ἐπικραδόντας ἑρετμά.
 Ἀντάρ δ' ἔξ ὑκάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
 Χείρων Φιλυρίδης, πολιῆ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῆ
 Τέγγε πόδας· καὶ πολλὰ βαρεῖη χειρὶ κελύων, 555
 Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
 Σὺν καὶ οἱ παρᾶκοιτις, ἐπωλένιον φορέουσα
 Μηλείδην Ἀχιλῆα, φίλον δευδίσκετο πατρί.

* *Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.*

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηγορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πῆματ' ἀνέτλη,
Ἐνεκα μαντοσύνης, τὴν οἱ πάρος ἔγγυάλιξε 180
Ἀητοΐδης· οὐδ' ὅσσαν ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναίων ἱαλλεν,
Ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Ἐἶα ἀπειρεσίοισιν ὄνειάσιν, ὅσα οἱ αἰεὶ 185
Θέσφατα πευθόμενοι περιναίεται οἴκαδ' ἄγειρον.
Ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας αἰσσοῦσαι
Ἀρκνίαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἤρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθόν, ἵνα ζῶων ἀκάχοιτο. 190
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὄδμην χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μῆ ὅτι λευκανίγηδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἔστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Ἀντίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπήν καὶ δοῦπον ὀμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὃν οἱ ἰόντων 195
Θέσφατον ἔκ Διὸς ἦεν ἕης ἀπόνασθαι ἔδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνήθεν, ἀκέρειον ἤντι ὄνειρον
Βάκτρον σκηπτόμενος, φαινοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
Τοίχοις ἀμφοφόων· τρέμε δ' ἄψευα νισσομένιοι
Ἀδρανίῃ γῆρα τε· πίνω τέ οἱ ἀύσταλέος χρώς 200
Ἐσκήλει, φῖνοι δὲ σὺν ὅστέα μῶνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἔλθῶν μεγαροιο καθέζετο, γούνα βαρυνθεὶς,
Οὔδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμπεκαάλυψε
Πορφύρετος, γαῖαν δὲ περίξ ἔδοκῃσε φέρεσθαι.

- Νειώθεν, ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κόρατι κέκλιτ' ἄναυδος. 205
 Οἱ δέ μιν ὡς εἶδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
 Καὶ τάφον. ἀντάρ ὁ τοῖσι μάλα μάλισ ἐξ ὑπάτιου
 Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνησι.
 Κλυῖτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἔτεόν δῃ
 Οἶδ' ὑμεῖς, οὖς δῆ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ 210
 Ἀργῶς ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῆας Ἰήσων.
 Ἵμεῖς ἀτρεκέως ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
 Ἴσαι θεοπροπῆσαι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Ἀητοῦς
 Τέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνδύπτομαι ἐν καρπόισιν.
 Ἰεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις θύγιστος ἀλιτροῖς 215
 Ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἑρῆς
 Δίσομαι, ἥδ' ἑσῶν, οἷσι μέμβλεσθε κίοντες,
 Χραίσμετέ μοι, φύσασθε δευάμμορον ἀνέρα λύμης,
 Μῆδ' ἐμ' ἀκηδέησιν ἀφορμήθητε λιπόντες
 Αὐτως. οὐ γὰρ μόννον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριωνυς 220
 Δαξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλαω.
 Πρὸς δ' ἔτι κικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
 Ἀρπυιαὶ στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἰδωδῆν,
 Ἐκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλήθρον.
 Ἰσχω δ' οὐ τινα μῆτιν ἐπιύφοβον ἀλλά κε ῥῶον 225
 Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρκοιο μεμηλῶς,
 Ἡ κείνας· ὃδ' αἶψα διεύριαι ποτέονται.
 Πνεθὸν δ' ἦν ἄρα δῆπατ' ἐδητύος ἄμμι λίπῃσι,
 Πνεῖ τότε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
 Οὐδέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἀναχοίτο πελάσας, 230
 Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἶη.
 Ἀλλά με πυρρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
 Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
 Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέας
 Υἱέας· οὐδ' ὄθειοι ἀλαλήσουσιν ἔοντες, 235
 Εἰ δῆ ἐγὼν ὁ πρῶν ποτ' ἐκυκλιτὸς ἀνδράσι Φινεύς
 Ὀλῶα μαντοσύνη τε, πατῆρ δ' ἐμ' ἐγείναι Ἀθήνωρ·

Τῶν δὲ κασιγνήτη, οἳ ἐνὶ Θρήκεσσιν ἀνασσον,
Κλειοπάτρῃ ἔδρουσαν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.

Ἴσκεν Ἀγνηορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον 240

Ἑρώων, πέρι δ' αὐτὰ δῶα υἱᾶς Βορέαιο.

Δίκην δ' ὀμορφαμένω σχεδὸν ἤλυθον· ἄδ' ἔ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.

Ἄ δειλ', οὗ τινα φημί σέθεν σμυγερότερον ἄλλον
Ἐρμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; 245

Ἡ ῥα θεοὺς ὀλοῆσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Ἐφαντοσύνας δεδαῶς· τῷ τοι μέγα μηνιώσιν.

Ἄρμυ γε μὴν νόος ἔνδον ἀνύζεται ἰσμένοισι
Χραιομεῖν, εἰ δὴ πρόχην γέρας τόδε πάροθετο δαίμων
Νῶϊ· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνικαί 250

Ἀθανάτων· οὐδ' ἂν κριν' ἐρητύσοιμεν ἰούσας
Ἀρκυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὀρόσσης,
Μὴ μὲν τοῖς γ' ἔκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεᾶς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι. 255

Σίγα· μὴ μοι ταῦτα νόῳ ἐνιδάλλεο, τέκνον.
Ἴδω Δητοῦς υἱός, ὃ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστα δὲ δυσώνυμος ἢ μ' ἔλαχεν κῆρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαδὸν νέφος, οἳ δ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μὴδ' ἄδε θανόντι περ εὐμενέοιεν, 260

Ὡς οὗ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἴνεκ' ἀρωγῆς.

Τῷ μὲν ἐπειθ' ὄρκοισιν ἀλαλκόμεναι μενέτανον.
Δίγα δὲ κενρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Δοῖσθιον Ἀρκυῖῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄραφω
Στήσαν, ἵνα ξηφέσσοιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν. 265

Καὶ δὴ τὰ πρότισθ' ὁ γέρων ἔγραυεν ἐδωδῆς
Ἄ· δ' ἄφαρ, ἦντ' ἄελλαι ἀδινκῆες, ἢ στεροπαὶ ὄς,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλλμεναι ἔσσεύοντο

Κλαγγῇ, μαϊμώσσαι ἐδητύος· οἳ δ' ἰσίδόντες
Ἐφωες μισσηγυῖς ἀνίαχον αἰ δ' ἄμ' αὐτῇ 270

Πάντα καταβρόχασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
 Τῆλε παρέξ· ὁδμῆ δὲ δυσάαχτος αὐθι λέλειπτο.
 Τάων δ' αὖ κατόπισθε δῦα νῆες Βορέω
 Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θεῶν· ἐν γὰρ ἔηκε
 Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν ἄταρ Διὸς οὐ κεν ἐπέσθην 275
 Νόσφιν· ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
 Διῆν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴουεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
 Ἡ αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
 Θεΐωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν 280

Ἀκρης ἐν γενέεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας
 Ὡς Ζήτης Κάλαις τε μάλα σχεδὸν αἴσσοντες,
 Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσὶ.

Καὶ νύ κε δὴ σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
 Πολλὸν ἐκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κυχόντες, 285

Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἴρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἄλτο
 Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.

Οὐ θέμις, ὦ νῆες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
 Ἀρπυίας, μεγάλιο Διὸς κύνας· ὄρνια δ' αὐτῇ
 Δάσω ἔγῳν, ὡς οὐ οἱ ἔτι χρίμγουσιν ἰοῦσαι. 290

Ὡς φαμένη, λοιπὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἣ τε θεοῖσι
 Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιθνοτάτη τε τέτυκται,
 Μὴ μὲν Ἀηνηορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
 Εἰσαῦτις Φινῆος· ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.

Οἱ δ' ὄρνα εἷξαντες ὑπέστρεφον ἄρ' ἐπὶ νῆα
 Σένεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
 Νήσους τοῖό γ' ἔκητι, κάρος Πλωτῆας καλέοντες.

Ἀρπυιαὶ τ' Ἴρις τε διέτμαγεν· αἱ μὲν ἔδυσαν
 Κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἣ δ' ἀνόρουσεν
 Οὐλυμπόνδε, θεῶσι μεταχθονίη πτερυγέσσι. 300

Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
 Πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
 Μῆλα, τὰ τ' ἐξ Ἀμύνκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Ἄνταρ ἐπεὶ μέγα δόρυκον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
 Δαίνυνθ' ἔζόμενοι σὺν δέ σφισι δαίνυντο Φινεύς 305
 Ἄρκαλέως, οἷόν τ' ἐν ὄνειρασι θυμὸν ἰαίνων.
 Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρυκιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτήτος,
 Παννύχιοι Βορέω μένον νίεας ἐγρήσσοντες.
 Ἄντὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἑσχάρῃ ἦστο γεραιὸς,
 Πείρατα ναυτιλίας ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου. 310

* Εκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατῶ, παρά θ' ἴστασο, καὶ μοι ἔνισπε,
 Ἐνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἴσαν
 Ἐμπορες, ἀδμηήτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
 Παρθενικάς τῷ καὶ τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνήπται. 5

299—339.

Δμῶες δ' ὀππότε δὴ σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἰδωδὴν,
 Ἄντοί τε λιανοῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς, 300
 Ἀσπασίως δόρυκω τε ποτήτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
 Ἐκ δὲ τοῦ Διήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
 Τίῃας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.

Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φοῖξιοῦ τε, τὸν περὶ πάντων
 Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα, 305
 Πῶς Αἰάνδε νέεσθε παλίσσονται; ἠὲ τίς ἄτη
 Σωμένους μεσσηγῦς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
 Πείθεσθε, προφέροντος ἀπίρονα μέτρα κελεύθου.
 Ἢδειν γὰρ ποτε πατρὸς ἐν ἄρμασιν Ἡελίοιο

- Διενύσας, ὅτ' ἐμείο κασιγνήτην ἐκόμιζε 316
 Κίρκην Ἐσπερίης εἶσω χθονός, ἐκ δ' ἐκόμισθα
 Ἀκτὴν ἠπέιρον Τυρσηνίδος· ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
 Ἀλλὰ τί μύθων ἦθος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμῳ ὄρωρεν,
 Εἶπατ' ἀριφραδίως· ἦδ' ὅτινες οἷδ' ἐφέπονται 315
 Ἄνδρες· ὄπη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
 Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάρουθεν
 Ἄργος, ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Διωνίδαο,
 Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
 Αἰήτη, κένην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι 320
 Ζαχρηεῖς· ἀντοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
 Νήσου Ἐνυαλίῳ ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
 Ἀνγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
 Οὐδὲ γὰρ, αἶ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
 Ἡυλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας 325
 Εὐρομεν ἀλλ' οἳ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάαντες
 Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι. καὶ σφ' ἀπέρυκεν
 Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἧέ τις αἴσα·
 Ἀντίκ' ἐπεὶ καὶ βρώσιν ἄλις καὶ εἶματ' ἔδωκαν,
 Οὐνομά τε Φρίξιοι περικλεῆς εἰσαΐοντες, 330
 Ἡδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστνυ νέονται.
 Χρεῖά δ' ἦν ἐθέλης ἐξίδμεναι, οὐ σ' ἐπικεύσω.
 Τόνδε τις ἴεμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
 Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὐνεκεν ἀλκῇ
 Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι, 335
 Πέμπει δένρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξεν
 Στεῦται ἀμειλίχτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
 Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξιοί τε ποινὰς,
 Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἰέσθαι.

367—471.

- Τοῖα παρέννεπεν Ἀργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
 Εἰσαΐων ὑποῦ δὲ χόλω φρένες ἠερέθοντο.
 Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· —μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
 Χαλκίωπης· τῶν γὰρ σφε μετελθέμεν οὐνεκ' ἐώλπει 370
 Ἐκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμπεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο·—
 Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
 Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσουτοι ἔκτοθι γαίης,
 Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φοῖξον ιδέσθαι
 Ἀντίχ' ὀμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας, 375
 Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
 Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἤψασθε τραπέζης,
 Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμῶν, καὶ χεῖρε κεάσσας
 Ἀμφοτέρας, οἷοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
 Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὀρηθηῆναι 380
 Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
 Φῆ ῥα χαλεπόμενος· μέγα δὲ φρένες Δίακίδαο
 Νειώθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
 Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρκεν
 Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μελιχίοισιν. 385
 Αἰήτη, σχέο μοι τῶδε στόλω· οὔτι γὰρ αὐτως
 Ἄστν τεὸν καὶ δῶμαθ' ἰκάνομεν, ὥς πον ἔολπας,
 Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
 Τλαίη ἐκῶν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων,
 Καὶ κρυερῆ βασιλῆος ἀτασθάλον ὄρσεν ἐφετμή. 390
 Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
 Θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
 Πρόφρονές εἰμεν Ἀργῆ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
 Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
 Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκῆπτροῖσι δαμάσσαι. 395
 Ἴσκει ὑποσαίνων ἀγανῆ ὑπὶ τοῖο δὲ θυμὸς

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινῆν,
 Ἡ σφείας ὀρηθηεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξαναρίζοι,
 Ἡ ὄγε πειρήσαιο βίης· τό οἱ εἶσαι ἄρειον
 Φραζομένῳ· καὶ δὴ μιν ὑποβλήθην προσείπε. 400

Ἔεινε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορευοῖς ;
 Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἢ καὶ ἄλλως
 Οὐδὲν ἐμείο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
 Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἶ κ' ἐθέλησθα,
 Πειρηθεῖς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω, 405
 Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσει ἄεθλος,
 Τὸν δ' αὐτὸς περιέειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἔοντα.
 Δοιῶ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
 Τάνρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιῶντε 410

Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νεῖον Ἀρηος
 Τετραγυον, τὴν αἶψα ταμῶν ἐπὶ τέλσον ἀρότρω,
 Οὐ σπόρον ὀλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
 Ἀλλ' ὄφις δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
 Ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων 415
 Κεῖρω ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιῶντας.

Ἡέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δεῖλον ὦρον
 Πάνομαι ἀμήτιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
 Ἀντήμαρ τόδε κῶας ἀποίσειαι ἐς βασιλῆος·
 Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπευ· δὴ γὰρ αἰεὶκὲς 420
 Ἀνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
 Ἦσθ' αὐτῶς ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
 Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
 Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνεται ἔργον· 425
 Οὐδ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

Δίητη, μάλα τοί με δίκη περιπολλὸν ἔργεις.
 Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφιάλόν περ ἔοντα,
 Τλήσομαι, εἰ καὶ μοι θανέειν μόρος· οὐ γὰρ εἶτ' ἄλλο

Ρίγιον ἄνθρωπος γε κακῆς ἐπαμείψεται ἀνάγκης,
 Η με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος. 430

Ὡς φάτ' ἀμηχανίη βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
 Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.

Ἐρχεο νῦν μεθ' ὄμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
 Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσίην ὑποδείσαις ἐπαεῖραι, 435

Ἡε καὶ οὐλομένον μεταχάσσειαι ἀμήτιοι,
 Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι ὄφρα καὶ ἄλλος
 Ἀνῆρ ἐφφίγησιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.

Ἴσκειν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
 Ἀνγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἶπετο δ' Ἀργος 440

Ὀϊος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
 Ἀντοκασιγνήτοισ'· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
 Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη

Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
 Κῆρ' ἄχει σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἦντ' ὄνειρος, 445

Ἐρπύζων πεπότητο μετ' ἵχνια νισσομένοιο.

Καὶ ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.

Χαλκιοπή δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταιο
 Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν νιάσιν οἴσι βεβήκει. 450

Αὐτῶς δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
 Ὠρμαιν', ὄσσα τ' Ἐρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.

Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
 Αὐτός θ' οἶος ἔην, οἰοισί τε φάρεσιν ἔστο,

Οἶά τ' ἔειπ', ὣς θ' ἔξειτ' ἐπὶ θρόνου, ὣς τε θύραζε 455

Ἡἴεν οὐδέ τιν' ἄλλον οἴσασατο πορφύρουσα

Ἐμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει

Αὐδὴ τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὐς ἀγόρευσε.

Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἦε καὶ αὐτὸς
 Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἦντε κάμπαν 460

Ἦδη τεθνεῖῶτα, τέρεν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτω ἔλέω ῥέε κηδοσύνησιν

Ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενεύκατο μῦθον.

Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὄγε πάντων

Φθίσεται ἠρώων προφερέστατος, εἴτε χειρίων, 465

Ἐρῆετω. ἧ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.

Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηῖ, πέλοιστο.

Οἴκαδε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἴσα

Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,

Οὔνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτη. 470

Ἢ μὲν ἄρ' ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.

· 744—765.

Νυξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαίαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ

Ναῦται εἰς Ἑλίχην τε καὶ ἀστέρας Ωρῖωνος 745

Ἐδρακον ἐκ νηῶν· ὑπνοιο δὲ καὶ τις ὀδίτης

Ἦδη, καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καὶ τίνα παῖδων

Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·

Οὐδὲ κυνῶν ὑλακῆ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν

Ἥχῆεις· σιγῇ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην. 750

Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.

Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε

Δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλε

Φθίσθαι ἀεικελίη μοῖρῃ κατὰ νειὸν Ἀρης.

Πνκνὰ δὲ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν, 755

Ἡελίου ὡς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη

Ἰδατος ἐξανιούσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,

Ἢέ πον ἐν γαυλῷ κέχεται· ἧ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα

Ωκειή στροφάλιγγι τινάσσεται αἰσσοῦσα·

Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. 760

Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλέω ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ

Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροῦς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

*Ἰνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρῃς,
 Ἐνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὀππὸτ' ἀνίας
 Ἀκάματοι πραπίδεςσιν ἐνισκίμψωσιν Ἐρωτες.* 765

828—843.

*Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαινομένην ἴδεν ἦδ' ἤ
 Παρθενικῆ, ξανθὰς μὲν ἀνήπατο χερσὶν ἐθειράς,
 Αἱ οἱ ἀτημελίη καταειμέναι ἠερέθοντο,* 830

*Ἀυσταλέας δ' ἔφησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῆ
 Νεκταρέη φαιδρύνει· ἐπὶ χροά· δύνε δὲ πέπλον
 Καλὸν, ἐγγνάμπτουσιν ἀρηράμενον περόνησιν
 Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρῆατι βάλλε καλύπτρην
 Ἀργυφῆν. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ διωεύουσα* 835

*Στεῖβε πέδον, λήθη ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
 Θεσπέσι, ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἳ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Ἐν προδόμφ θαλάμοιο θυώδεος ἠύλιζοντο,*

*Ἕλικες, οὐπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι, 840
 Ἔσσημένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνην,
 Οἳ κέ μιν εἰς Ἐκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
 Ἐνθ' αὐτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.*

919—926.

*Ἐνθ' οὐπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
 Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὐθ' ὅσοι ἄλλων* 920

*Ἀθανάτων ἦρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
 Οἶον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
 Ἡμὲν ἔσαντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθῆσασθαι.*

*Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
 Ἀμυπόμενον χαρίτεσσιν ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
 Ἀμυπκίδης, ἥδη πον οἴσάμενος τὰ ἕκαστα.* 925

948—1162.

- Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
 Μελπομένης περ ὄμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν' ἀθύροι
 Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάσθαι. 950
 Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδὲ ποτ' ὄσσε
 Ἀμφιπόλων μεθ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
 Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 Ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὀππότε δοῦπον
 Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι. 955
 Αὐτὰρ ὄγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένη ἐφαάνθη,
 Ἐγὼσ' ἀναθρόσκιον, ἄτε Σείριος Ωκεανοῖο,
 Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' εἰσδέσθαι
 Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν ὄϊζύν
 Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσορᾶσθαι 960
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φανθεῖς.
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὐτως
 Ἠγλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἶλεν ἔρευθος.
 Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
 Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἰ δ' ἄρα τείως 965
 Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
 Τῷ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
 Ἡ δρυσίν, ἢ μακροῖσιν ξειδόμενοι ἐλάττησιν,
 Αἶ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρήζωνται,
 Νηνεμίη· μετὰ δ' αὐτίς ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο 970
 Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον ὥς ἄρα τόγχε
 Μέλλον ἄλις φθέγγασθαι ὑπὸ πνοιῆσιν Ἐρωτος,
 Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτη ἐνιπεπτηνίαν
 Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
 Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικῆ, τόσον ἄζειαι, οἶον ἕοντα ; 975
 Οὐ τι ἐγὼν, οἴοι τε δυσσαυχέες ἄλλοι ἕασιν
 Ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρην ἐνιναιετᾶσσκον,

- Ἡα πάρος. τῷ μή με λῖνν ὑπεραΐδεο, κούρη,
 Ἡ τι παρεξερέεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἤέ τι φάσθαι.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν εὐμενέοντες* 980
*Χῶρον ἐν ἡγαθέω, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
 Ἀμφαδίην ἀγόρευε, καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
 Φηλώσης ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
 Ἀντοκασιγνήτη, μενοεικέα φάρμακα δῶσειν.
 Πρὸς σ' αὐτῆς Ἐκάτης μειλίσσομαι, ἧδὲ τοκῆων,* 985
*Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι ἰκέτησί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
 Ἀμφότερον δ' ἰκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἰκάνω,
 Χραιοὶ ἀναγκαίη γοννούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
 Ἵρμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσομ' ἀέθλου.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,* 990
*Ἢ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οἴνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὥς δὲ καὶ ἄλλοι
 Ἵρῳες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
 Ἵρῳων τ' ἄλογοι καὶ μητέρες, αἶ νύ ποτ' ἦδη
 Ἵμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι* 995
*Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
 Δῆ ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσαι ἀέθλων
 Παρθενικῆ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνη,
 Ἦν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἦ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,* 1000
*Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δὲ οἱ αἰθέρι τέχμαρ
 Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχος οὐρανίοισιν ἐλίσσεται εἰδῶλοισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαιο* 1005
*Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
 Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείησι κεκάσθαι.
 Ὡς φάτο κυδαίνων· ἦ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
 Νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἐνδοθι θυμὸς
 Αἶνω ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην* 1010

- Οὐδ' ἔχεν, ὃ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιο,
 Ἀλλ' ἄμυδις μενέαιεν ἀολλέα πάντ' ἀγορευῆσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης.
 Φάρμακον αὐτὰρ ὄγ' αἵψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθῶς.
 Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα 1015
 Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι.
 Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρῆατος Αἰσονίδαο
 Στραπτειν Ἔρως ἠδείαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρτυράς
 Οφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνεται δὲ φρένας εἴσω
 Τηχομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἔέρση 1020
 Τήκεται ἠέφοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἀμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε καὶ οὐδέος ὄμματ' ἔρειδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπᾶς,
 Ἰμερόεν φαιδρῆσιν ὑπ' ὄφρῦσι μειδιῶντες.
 Ὅψε δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη. 1025
 Φράζω νῦν, ὣς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγὴν.
 Ἐὐτ' ἂν δὴ μετιόντι πατῆρ' ἐμὸς ἐγγυάλιξῃ
 Ἐξ ὄφριος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
 Ἀτὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηθὰ φυλάξας,
 Ἀκαμάτοιο ῥοῆσι λοεσσάμενος ποταμοῖο, 1030
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
 Βόθρον ὀρύξασθαι περιγηέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
 Μουνογενῆ δ' Ἐκάτην Περσηίδα μειλίσσειο, 1035
 Λείδων ἐκ δέπαιος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
 Ἐνθα δ' ἐπεὶ κε θεᾶν μεμνημένος ἰλάσσηαι,
 Ἀψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάξω· μηδέ σε δοῦπος
 Ἡὲ ποδῶν ὄρησι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
 Ἡὲ κυνῶν ὑλακῆ· μή πως τὰ ἕκαστα κολουῖσας, 1040
 Οὐδ' αὐτὸς κατα κόσμον εἰοῖς ἐτάροισι πελάσσης.
 Ἡρι δὲ μυθήνας τόδε φάρμακον, ἧτ' ἀλοιφήν
 Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δὲ οἱ ἄλκη

- Εσσεῖ ἀπειρεσίῃ, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
 Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.* 1045
*Πρὸς δὲ, καὶ αὐτῷ δούρι σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
 Καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἂν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
 Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἴσσουσα
 Φλόξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
 Εσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μὴ ποτ' ἀέθλου* 1050
*Χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
 Ἀτύκ' ἐπὶν κρατεροὺς ζεύξης βόας, ὧκα δὲ πᾶσαν
 Χερσὶ καὶ ἠγορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
 Σπειρομένων ὄφιος ὄνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,* 1055
*Αἷ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,
 Δάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγρο δηϊοτήτος
 Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοιοῦ γ' ἔκητι* 1060
*Οἴσσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
 Ἥ φίλον, ἧ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσπε βαλοῦσα,
 Θεσπέσιον λιανοῖσι παρηΐδα δάκρυσι δευε,
 Μυρομένη, ὄτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐεῖο* 1065
*Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
 Ἐξαυτίς μύθῳ προσεφώνεεν, εἶλέ τε χειρὸς
 Ἀξιτερεῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοῦς λίπεν αἰδώς.
 Μνώεο δ', ἦν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἔκηαι,
 Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὐτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος* 1070
*Μνήσομαι. εἰπέ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε· πῆ τοι ἔασι
 Δώματα; πῆ νῦν ἐνθεν ὑπεῖρ ἄλα νηὶ περήσεις;
 Ἡ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἔξεαι Ορχομενοῖο;
 Ἡὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπέ δὲ κούρην,
 Ἦν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν* 1075
Πασιφάης, ἧ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
 Οὐλος Ἐρως· τοῖον δὲ παραβλήθην ἔπος ἠὔδα.

Καὶ λίην οὐ νύκτας οἶομαι, οὐδέ ποτ' ἤμαρ,
 Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγῶν μόρον, εἰ ἔτεόν γε
 Φεύξομαι ἀσκηθῆς ἐς Ἀχαιῖδα, μηδέ κεν ἄλλον
 Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

1080

Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὐαδε πάτρην,
 Εξερῶ· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
 Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περιδρομος οὔρεσι γαῖα,
 Πάμπαν εὐρείτος τε καὶ εὐβοτος· ἔνθα Προμηθεὺς

1085

Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Λευκαλίωνα,
 Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
 Ἀθανάτοισι, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
 Αἰμονίην δὴ τήγγε περικτίονες καλέουσιν.

1090

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
 Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
 Αἰαίης νήσων· Μινύην γε μὲν ὄρμηθέντα,
 Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
 Δὴ ποτε Καδμείοισιν ὁμόνυριον ἄστν πολίσσαι.

1095

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμῶνια πάντ' ἀγορεύω,
 Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
 Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεεῖνεις;
 Αἶθε γάρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνωος
 Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς ἄμμι πατῆρ τεὸς ἄρθμος εἶη.

1100

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταπήχων ὄαροισι.
 Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνία·
 Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθῳ.

Ἐλλάδι που τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·

1105

Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδην
 Ἰσοῦμαι· τῷ μὴ τι φιλοξενίην ἀγόρευε.

Ἀλλ' οἷον τύνγη μὲν ἔμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἴκηαι,

- Μνώεο·* σείο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκῃτι τοκῆων,
 1110
Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢέ τις ὄσσα,
Ἡέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὄτ' ἐκλεάθοιο ἐμεῖο·
Ἡ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ἐνθένδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
 1115
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγγείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἶην
Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάρουσιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὄγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
 1120
Λαμιονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν ἐπεὶ μεταμόνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἦθεα κείνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἔκηαι,
Τμηέσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Ἔσσαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὧς πορσανέουσιν
 1125
Οὔνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἔκοντο
Σῆ βουλῇ, τῶν δ' αὐτε κασίγνητοὶ τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
 1130
Ἄλλο, πάρος θανάτον γε μεμορμένον ἀμφικαλῆναι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατεΐβετο θυμὸς ἀκουῆ.
Ἐμπης δ' ἔργ' αἰδήλα κατερῆίγησεν ιδέσθαι,
Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἐμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὧς γὰρ τόδε μῆδετο Ἡρη,
 1135
Οφρα κακὸν Πελίη ἱερὴν ἐς Ἰαωλκὸν ἔκοιτο
Δαίαί Μῆδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἡματος ὦρη·
Ἀψ οἰκόνδε νέεσθαι ἔην μετὰ μητέρα κούρην.
 1140
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μμνήσκετο, τέρπετο γὰρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν·
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὑπέ περ ἠῦδα·

- Ὡρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡλείοιο
 Δύη ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
 Οθνείων· αὐτίς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες. 1145
- Ὡς τῶγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
 Πείρηθεν μετὰ δ' αὐτε διέτμαγεν· ἦτοι Ἰήσων
 Εἰς ἐτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὄρωτο νέεσθαι·
 Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
 Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὐ τι περιπλομένας ἐνόησε· 1150
 Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότιτο.
 Ἄυτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεθήσατ' ἀπήνης,
 Καὶ ῥ' ἑτέρη μὲν χειρὶ λάβ' ἠνία, τῇ δ' ἄρ' ἰμάσθλην
 Δαιδαλέην, οὐρῆας ἔλαννέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
 Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιούσαν 1155
 Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἔρρειεν·
 Ἡ δὲ παλιντροπίησιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
 Ἐκλνεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελήτο.
 Ἰξε δ' ἐπὶ χθαμαλῶ σφέλαϊ κλιντῆρος ἐνερθε,
 Δέχρις ἐρρυσάμενη λαιῆ ἐπὶ χειρὶ παρειήν· 1160
 Ὑγρά δ' ἐνὶ βλεφάροισι ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
 Οἶον ἔη κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῆ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRAECIPUIS POETIS
HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,*Εἰς Αἰσχύλον.*

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φώνημα καὶ θφρυέεσσαν αἰοδῆν
 Πυργώσας στιβαρῇ πρώτος ἐν εὐπελίῃ,
 Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ελευσίνης ἑκάς αἴης
 Κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,*Εἰς Σοφοκλῆν.*

ΤΟΝ δὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλία, παῖδα Σοφίλου,
 Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
 Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηναῖσι τεθηλάς
 Βλαυδὸς Αχαρνέτης κισδὸς ἔρεψε κόμην,
 Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περιβάδς
 Αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν θαλάσῃ.

ΙΩΝΟΣ,*Εἰς Εὐριπίδην.*

ΧΑΙΡΕ, μελαμπέπλους, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοις
 Πιερίας, τὸν αἰὲ νυκτὸς ἔχων θάλαμον
 Ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοὶ κλέος ἄφθιτον ἔσται,
 Ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

I.

• E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. II. Tom. in 4to.]

Adjuvamus philosophis doctissimum hominem, poetam quidem divinum, SOPHOCLEM. *CICERO de DIVINAT. I. 25.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΤΝ.

ΑΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίπου, Πατρός νόθος,
 Πρός τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν κυθίσθαι Πυθικῶν θεοπισμύτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Ἐδρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς,
Ἀκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγός δὲ δεινῆς θανάδιμον λύσας μέλος,
Ἦσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Δοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε, καὶ νόθος μακρὰ.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
 Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ πανσθήριον,
Ἦκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
 Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
Πόρπαισι διδύκας ἐξανάλωσεν κόρας·
Ἀπτή δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

ΛΑΪΈ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλιβιον αἰτεῖς.
 Δώσω τοι φίλον υἷόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστί
 Παιδός· ἐοῦ χεῖρες· οὐ λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
 Οὐ φίλον ἤρπαδας υἷόν· ὁ δ' ἠῦξάτο σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὐ μία φωνή,
 Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἐρκετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
 Ἀλλ' ὀπότεαν πλείσταυδιν ἐπειγόμενον ποδὶ βαίνει,
 Ἐνθα τάχος γυνοῖσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΑΤΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
 Ἀνθρωπον κατέλεξας, δεῖ, ἠνίκα γαῖαν ἐφέρει,
 Πρῶτον ἔφν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων
 Ἰνθαλός δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάλκτρον ἐρείθει,
 Ἀδχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἸΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαῖον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

• ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τού πάλαι νέα τροφή,

Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,

Ἴκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;

Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,

Ἵομοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων

5

Ἄ' γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,

Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,

Ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

Ἄλλ', ὦ γεραῖε, φράξ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς

Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;

10

Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν

Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλλητος γὰρ ἂν

Ἐἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν.

Ἰε. Ἄλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,

Ὅραῖς μὲν ἡμᾶς, ἠλίκοι προσήμεθα

15

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν

Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς

Ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠθέων

Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον

Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς

20

Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.

Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν

Ἢδη σαλεύει, κάνακουφίσαι κάρᾳ

Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου

- Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, 25
 Φθίνουσα δ' ἀγέλας βουνόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκῆψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πάλιν,
 Ἵφ' οὐ κενούται δῶμα Καδμείον· μέλας δ'
 Ἄδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλοντίζεται. 30
 Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 Κρίσαντες, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείον μολῶν, 35
 Σκληρᾶς αἰδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλείον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 Λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὃ κράτιστον πᾶσιν Οιδίπου κᾶρα, 40
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκὴν τι' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθα πον
 Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 Ζῶσας ὄρα μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 Ἰθ', ὃ βρατῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 Ἰθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνόμεθα,
 Στάντες τ' ἄς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον. 50
 Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίᾳ τύχην
 Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν 55
 Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔστω.

- Οι. Ω παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ, κοῦκ ἄγνωτά μοι
 Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ 60
 Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτὸν, κοῦδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμῇ
 Ψυχῇ πόλιν τε καμῆ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 Ὡστ' οὐχ ὑπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65
 Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασι μόνην,
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμαντοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Επεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὃ τι
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ἔνυσαίμην πόλιν.
 Καὶ μ' ἡμαρ ἦδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 Δυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 Ὅταν δ' ἔκηται, τηνικαυτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
 Ἰε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
 Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι
- Οι. Ω ναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ
 Σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι 80
- Ἰε. Ἀλλ' εἰκόσαι μὲν, ἠδύς· σὺ γὰρ ἂν κάρα
 Πολυστεφῆς ᾗδ' εἶρε παγκάρπου δάφνης.
- Οι. Τάχ' εἰσόμασθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 Ἀναξ, ἐρὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, 85
 Τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων ;
- Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν ἐντυχεῖν.
- Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμι τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

- Κρε.** *Εἰ τῶνδε χρήσεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἔτοιμος εἰπεῖν, εἶτε καὶ στείγειν ἔσω.*
- Οι.** *Ες πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς κέρει.*
- Κρε.** *Λέγοιμ' ἂν, οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
Ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνήκεστον τρέφειν.*
- Οι.** *Ποῖα καθαρῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;*
- Κρε.** *Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν 100
Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.*
- Οι.** *Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;*
- Κρε.** *Ἦν ἡμῖν, ὧ νὰξ, Δαίος ποθ' ἠγεμῶν
Γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.*
- Οι.** *Ἐξοιδ' ἀκούων οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω. 105*
- Κρε.** *Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.*
- Οι.** *Οἷδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
Ἰχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;*
- Κρε.** *Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητούμενον, 110
Ἄλωτόν ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.*
- Οι.** *Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Δαίος,
Ἡ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνω;*
- Κρε.** *Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115*
- Οι.** *Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἂν;*
- Κρε.** *Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις, δε φόβω φυγῶν,
Ἵν εἶδε, πλὴν ἐν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.*
- Οι.** *Τὸ ποῖον; Ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.*
- Κρε.** *Δηστας ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μὲν
Ῥώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν*

- Οι. Πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
 Ἐπράσσει ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
- Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν Δαΐου δ' ὀλωλότος
 Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
 Οὕτω πεσοῦσης, εἴργε τοῦτ' ἐξειδέναί; ;
- Κρε. Ἡ ποικιλῶδὸς Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
 Μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῆ, προσήγετο. 130
- Οι. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
 Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
 Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν
 Ὡστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον, 135
 Γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἄμα.
 Ἐπεὶ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
 Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
 Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανῶν, τάχ' ἂν
 Καμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
 Κεῖνῳ προσαρκῶν οὖν, ἔμαντὸν ὤφελῶ.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
 Ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους·
 Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὄδ' ἀθροίζετω,
 Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς 145
 Ζὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
- Ιε. Ω παιδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ἂν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.
 Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἄμα
 Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσον παυστήριος. 150

Στροφή.

- Χο. Ω Διὸς ἀδνεπῆς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρόσου
 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
 Θήβας; ἐκτίεταμαι φοβεράν φρένα, δείματι πάλλων,
 Ἰήιε, Δάλιε, Παιᾶν,

*Διφί σοί ἀζόμενος, τί μοι ἦ νέον,
 Ἡ περιτελλομέναις ὄραις πόλιν,
 Ἐξανύσεις χρέος.*

165

Εἶπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάσμα.

Ἀντιστροφή.

*Πρῶτα σέ κεκλομένῳ, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 Γαῖαόχόν τ' ἀδελφεᾶν*

160

*Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ*

*Τρισσοὶ ἀλεξιμοροὶ προφάνητέ μοι
 Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπὲρ*

Ορνυμένας πόλει,

165

Ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Ἐπωδός.

*ὦ πόποι, ἀνάριθμα γάρ
 Φέρω πῆματα*

*Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
 Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος,*

170

*ὦ τις ἀλέξεται. οὔτε γάρ
 Ἐκγονα κλυτᾶς χθονὸς*

Ἀὔξεται οὔτε τόκοισιν

Ἰήων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.

Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις,

175

Ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν,

*Κρεῖσσον ἀμαιμακέτον πυρὸς ὄρμενον ἀκτιᾶν
 Πρὸς ἐσπέρου θεοῦ,*

ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται.

Νηλέα δὲ γένεθλα

180

Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ

Κεῖται ἀνοίκτως.

Ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,

Αὐτὰν παραβώμιον

Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πότων

185

Ἰκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.

Παιῶν δὲ λάμπει, στονόεσσα τέ γῆρας ὄφραυλος

Ἦν ἔπερ, ὃ χρυσέα θυγάτηρ Διός,

Εὐῶπα πέμπρον ἄλκάν,

Δρεά τε τὸν μαλερὸν,

190

Ὅς νῦν ἄγαλμος ἀσπίδων

Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,

Παλίσνυτον δρόμημα νωτίσαι

Πάτρως ἄκουρον, εἴτ' ἐς μέγαν

θάλαμον Ἀμφιτρίτας,

195

Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον

Θρήμιον κλύδωνα·

Τέλει γὰρ ἦν τι νύξ ἀφῆ·

Τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

Τὸν, ὃ πυρφόρων ἀστραπαῶν

200

Κράτη νέμων, ὃ Ζεῦ πάτερ,

Ἦπὸ σῆ φθίσσον κεραυνῶ.

Δύκει ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων

Ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλομι' ἄν

Ἀδάμασι' ἐνδατεῖσθαι,

205

Ἀρωγὰ προσταθέντα,

Τὰς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος

Αἴγλας, ξὺν αἷς Δύκει' ὄρεα

Διδάσσει· τὸν χρυσομέτραν

Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον

210

Γᾶς, οἰνώπα Βάκχον εὖτιον,

Μαινάδων οὐόστολον,

Πελασθῆναι, φλέγοντ'

Ἀγλαῶπι πεύκα,

Ἐπὶ τὸν ἀπόστιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

Οι Αἰτεῖς· ἂ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' εἰάν θέλης ἔπη

Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,

Ἀλκὴν λάβοις ἄν κἀνακούφιον κακῶν

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερωῶ,
 Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρῶν
 Ἰχνηνον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. 220
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸν τελεῶ,
 Τμῖν προφρωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Οστις ποθ' ὑμῶν Δαῖιον τὸν Δαυδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦπίκλημ' ὑπέξελων
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβῆς.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελεῶ γὰρ, ἢ χάρις προσκίεσται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 Δείσας ἀπώσει τοῦπος, ἢ χ' αὐτοῦ, τότε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρνιβας νέμειν 240
 Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Εγὼ μὲν οὖν τοιωσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Επεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἀπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 Ὑπὲρ τ' ἔμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
 Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἔαν,
 Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 Ἀλλ' ἐξερευνᾶν. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ,
 Ἐχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον 260
 Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφνκότα.
 Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 Ἀνθ' ἂν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μού πατρός,
 Ὑπερμαχοῦμαι, καπὶ πάντ' ἀφίξομαι, 265
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 Τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς 270
 Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα,
 Μῆτ' οὖν γυναικῶν παιδάς· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κατὶ τοῦδ' ἐχθίονι.
 Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τὰδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη
 Χ' οἱ πάντες εὐ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί. 275

Ἰο Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἀναξ, ἐρῶ·
 Οὐτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμπαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.
 Οι Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς, 280
 Ἄν μὴ θέλῳσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.
 Ἰο Τὰ δεύτερον ἐκ τῶνδ' ἂν λέγομι, ἃ μοι δοκεῖ.
 Οι Ἐἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
 Ἰο Ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβον Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν* 285
Σκοπῶν τάδ', ὧ' ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐκπραξάμην*
Ἐπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιά' ἔπη.* 290
- Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.*
- Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὀδοιπόρων.*
- Οι. Ἡκουσα καὶ γὼ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρα.*
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,*
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς. 295
- Οι. Ὡ μὴ' σι δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.*
- Χο. Ἀλλ' ἀψυγέλεξον αὐτόν· ἔστιν· οἶδε γάρ*
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, φ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόντα.
- Οι. Ὡ πάντα νομῶν, Τειρεσία, διδακτὰ τε,* 300
Δῶρητά τ', οὐράνια τε, καὶ χθονοσσιτιῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμως
Οἷα νόσφ' ἔνευσιν ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρα τ', ὧ' ναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν.
- Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,* 305
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντίπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἔλθειν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖιον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
- Σὺ δ' οἶν, φθασήσας μῆτ' ἀπ' αἰωνῶν φάτιν,* 310
Μῆτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
- Ἐν σοὶ γάρ εἰσμεν ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν*
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη*
Δύει φρονούντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδώς, διώλεσ' οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

- Οι.** *Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθνημος εἰσελήλυθας.*
- Τει.** *Ἄφες μ' ἐς οἴκους· φᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοῦμὸν, ἣν ἐμοὶ πίθη.* 320
- Οι.** *Οὔτ' ἐνναμ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῆδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.*
- Τει.** *Ἵσθ' ἄρα οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φάσημ' ἰδὼν
Πρὸς καιρὸν· ὡς οὖν μὴδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω.* 325
- Χο.** *Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.*
- Τει.** *Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
Τᾶμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σά' κφῆνω κακά.*
- Οι.** *Τί φῆς; ξυνειδώς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς* 330
- Ἑμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;*
- Τει.** *Ἐγὼ οὔτ' ἐμαντιὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
Ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.*
- Οι.** *Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, -καὶ γὰρ ἂν πέτρον
Φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας,- ἐξερεῖς ποτέ;* 335
- Ἄλλ' ὅδ' ἀτεγκτος ἀτελεύτητος φανεῖ;*
- Τει.** *Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.*
- Οι.** *Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;* 340
- Τει.** *Ἦξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.*
- Οι.** *Οὐκοῦν, ἃ γ' ἦξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.*
- Τει.** *Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἣτις ἀγρωτάτη.*
- Οι.** *Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,* 345
- Ἄπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτευῖσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.*
- Τει.** *Ἀληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,* 350

- Ἴσπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμέ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μαίστορι.
- Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ δῆμα; καὶ πον τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- Τει. Πέφευγα· τάληθές γάρ ἰσχύον τρέφω.
- Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.
- Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
- Τει. Οὐχὶ ξυνηῆκας πρόσθεν; ἢ ἔκπειρά λέγειν; 360
- Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- Τει. Φονέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὐ ζητεῖς κυρεῖν.
- Οι. Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημοναῖς ἐρεῖς.
- Τει. Εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἐν ὀργίῳ πλέον;
- Οι. Ὅσον γε χρήσεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 365
- Τει. Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλάτοις
 Αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν, ἐν εἰ κακοῦ.
- Οι. Ἡ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;
- Τει. Εἶπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος.
- Οι. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἔπει 370
 Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἰ.
- Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
 Οὐδεὶς δε οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.
- Οι. Μῖα τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμέ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- Τει. Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἔπει
 Ἴκανὸς Απόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπροᾶσαι μέλει.
- Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τάξευρήματα;
- Τει. Κρέων δὲ σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380
 Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
 Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται
 Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις

- Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσει,*
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐχ ἀρχῆς φίλος, 385
Ἀάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
Ἐφείς μάγον τοιόνδε μηχανοῦράφον,
Ἀόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορχε, τὴν τέχνην δ' ἔφιν τυφλός.
Ἐπει, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφῆς; 390
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φραυφδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ πίνοντος ἦν
Ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει
Ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395
Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
Ἄ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίτους, ἔπαυσά νιν,
Ἰγῶμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν
Ἄν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 400
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνηθεῖς τάδε,
Ἀγνηλατήσειν εἰ δὲ μὴ δόκεῖς γέρων
Εἶναι, παθῶν ἔγνωσ ἄν, οἶά περ φρονεῖς.
- Ἰα.** *Ἦμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη*
Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ. 405
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
- Τει.** *Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν*
Ἰσ' ἀντιλέξαι τοῦδε γὰρ κάγω κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία· 410
Ἄσ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
Ἀέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ἠνείδισας,
Σὺ, καὶ δεδορχῶς, οὐ βλέπεις, ἐν' εἰ κακοῦ,
Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅταν οἰκεῖς μέτα.
Ἀρ' οἴσθ' ἀπ' ἄν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ἄν 415
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, καπὶ γῆς ἄνω.

- Καί σ' ἀμφιπλήξῃ μητρόσ τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός
 Ἐλά ποτ' ἐκ γῆσ τῆσδε δεινόπουσ ἀρά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
- Βοῆσ δὲ τῆσ σῆσ κοίουσ οὐκ ἔσται λιμήν ; 420
 Ποίουσ Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνοσ τάχα,
 Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοισ
 Ἀνορμον εἰσέπλευσασ, εὐπλοίας τυχῶν ;
 Ἄλλων δὲ πλήθοσ οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὅσ' ἐξισῶσει σοί τε καὶ τοῖσ σοῖσ τέκνοισ. 425
 Πρὸσ ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
 Προπηλάκιζε· σοῦ γάρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κάκιον ὄστισ ἐκτριβῆσεται ποτε.
- Οἰ. Ἡ ταῦτα θῆτ' ἀνεκτά πρὸσ τούτου κλύειν ;
 Οὐκ εἰσ ὄλεθρον ; οὐχὶ θάσσον ; οὐκ ἄλλιν 430
 Ἀποῶροσ οἰκῶν τῶνδ' ἀποστραφεῖσ ἄπει ;
- Τει. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ' κάλεισ.
- Οἰ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπει
 Σχολῆ γ' ἄν οἴκουσ τοῦσ ἐμοῦσ ἐστειλῶμην.
- Τει. Ἡμεῖσ τοιοῖδ' ἔφηνμεν, ὡσ μὲν σοί δοκεῖ, 435
 Μῶροισ γονεῦσαι δ', οἳ σ' ἔφουσαν, ἔμφρονεσ.
- Οἰ. Ποίοισι ; μείνον. τίσ δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν ;
- Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
- Οἰ. Ὡσ πάντ' ἄγαν αἰνικτά κάσκιφῆ λέγεισ.
- Τει. Οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστοσ εὐρίσκειν ἔφουσ ; 440
- Οἰ. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἳσ ἐμ' εὐρήσεισ μέγαν.
- Τει. Ἀὔτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- Οἰ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσασ', οὔ μοι μέλει.
- Τει. Ἀπειμε ταῖνον καὶ σὺ, καὶ, κόμιξέ με.
- Οἰ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡσ παρῶν τά γ' ἐμποδῶν 445
 Οχλεῖσ, σθεεῖσ τ' ἄν, οὐκ ἄν ἀλγύναισ πλέον.
- Τει. Εἰπῶν ἄπειμ', ὃν σὺνεκ' ἤλθοσ, οὐ τὸ σὸν
 Δείσασ πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖσ
 Δέγω δὲ σοὶ τὸν ἄνδρα τούτον, ὃν κάλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοιχος, εἶτα δ' ἔγγενής
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἠσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίῳ, ξένην ἐπὶ,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφην
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπóρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογίζου· κἀν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Ka

Τίς, ὄντιν' ἂ θεοσπίεπεια
 Δελφῖς εἶπε πέτρα
 Ἀρρήτ' ἀρρήτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 ὦρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νωμῶν.
 Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται
 Κῆρες ἀπλάκητοι.

Ἀντιστροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ ταῦ νιφόντος
 Ἀπίως φανείσα
 Φάμα Παργασοῦ, τὸν ἄδηλον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἄγριαν ὕλαν,
 Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέω ποδὶ χηρέων,
 Τὰ μεσόμπαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'. 485
 Ὅτι λέξω δ' ἀποροῶ.
 Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύβου νεῖκος ἔχειτ', 490
 Οὔτε πάροισιν ποτ' ἔγωγ'
 Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς οὗτου
 Χρησάμενος δὴ βασάνω,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμὶ Οἰδιπόδα, 495
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀδῆλων θανάτων.

Ἀντιστροφή β'.

Ἄλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὃ τ' Ἀπόλλων
 Ξυνητοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις 500
 Πλέον ἢ γὰ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθῆς. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ'
 Ορθὸν ἔπος μεμφομένων, 505

*Αν καταφαίην. φανερά γάρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα*

Ποτὲ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασένω θ' ἠδ' ἄπολις.

Τῷ ἀπὶ ἐμᾶς φρενὸς οὔ ποτ'

Οφλήσει κακίαν.

510

Κρε. Ἄνδρες πολλῆται, δεινὸν ἔπη πεπνυμένος

Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,

Πάρεμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξημοφοαῖς

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

Δόλοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὐ τοι βίου μοι τοῦ μάκραιώνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρεαι,

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦννεῖδος τάχ' ἂν

Οργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἡὐδάτο μὲν τὰδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τὸνπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὀρθῶ.

Αὐτὸς δ' ὄδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας

Ἴκου, φωνεὺς ἂν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,

Ἀρητῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μαρίαν

Ἰδῶν τιν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίζοιμί σου τόδε

Δόλω προσέρπον, κούκ ἀλεξοίμην μαθῶν;

515

520

525

530

535

- Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρῶν 220
 Ἰχνησον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸν τελεῶ,
 Τμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 Ὅστις ποθ' ὑμῶν Δαΐιον τὸν Δαβδάκου
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 Κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦ πίκλημ' ὑπέξελων
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀστεργές οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελεῶ γὰρ, ἢ ἡ χάρις προσκείσεται.
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 Δείσας ἀπώσει τοῦπος, ἢ γ' αὐτοῦ, τότε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 Μῆτ' εἰσδέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινα,
 Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μῆτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χέρνιβας νέμειν 240
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 Μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν οὖν τοιοσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης, 250
 Παθεῖν, ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

- Ἵμῶν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελείν,
 Ἵπέρ τ' ἑμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
 Γῆς, ἃδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶν,
 Ἄνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 Ἄλλ' ἐξερευνῶν. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 Ἐχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκείνος εἶχε πρὶν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον 260
 Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκῶτα.
 Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 Ἄνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ εἰ τοῦ μού πατρός,
 Ἵπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι, 265
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 Τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδώρου τε, καὶ
 Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ κάλαι τ' Ἀγήνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρωσιν εὐχομαι θεοῦς
 Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα, 270
 Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἀτι τοῦδ' ἐχθίονι.
 Ἵμῶν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη
 Χ οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275
- Χο Ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ἃδ', ἄναξ, ἐρῶ·
 Οὐτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.
- Οι Δίκαι ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοῦς, 280
 Ἄν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.
- Χα Τὰ δεύτερον ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι, ἃ μοι δοκεῖ.
- Οι Εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
- Χα Ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

- Μάλιστα Φοῖβη Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὧ' ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα. 285
- Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐκμαθήσῃ
Ἐπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
- Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιά' ἔπη. 290
- Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
- Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὄδοιπόρων.
- Οι. Ἦκουσα καὶ γὰρ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ἔρα.
- Χο. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιαῦσδ' ἀφός. 295
- Οι. Ὡ μὴ' σι δρωῶντι τάχθος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
- Χο. Ἀλλ' οὐκ ἐλέγχων αὐτόν ἐστιν οἶδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόντα.
- Οι. Ὡ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
Ἀρῆστὰ τ', οὐράνια τε, καὶ χθονοσυτιθῆ,
Πόλιμ μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμιος
Οἷα νόσφ' ἕνεστιν ἧς σὲ προστάτην
Σωτήρᾳ τ', ὧ' ναξ, μῦνον ἐξουρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων, 305
Πέμψασιν ἡμῶν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖιον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμιν, ἢ γῆς φρυγᾶδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' οἶν, φρονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, 310
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
'Ρῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιμ, φῦσαι δ' ἐμέ,
'Ρῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γὰρ ἴσμεν ἄνδρα δ' ἀφελεῖν, ἀφ' ὧν
Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. 315
- Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἐνθα μὴ τέλη
Δύει φρονούντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδώς, διώλεσ' οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

Οι. *Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.*

Τει. *Ἀφες μὲ ἐς οἶκον· φῆστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ, 320*
Καγὼ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθη.

Οι. *Οὐτ' ἔνναμ' εἶπας, οὔτε προσφιλες πόλει*
Τῆδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

Τει. *Ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φάνημ' ἰὸν 325*
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μῆδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω.

Χο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ*
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτήριοι.

Τει. *Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε*
Τᾶμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σά' κφήνω κακά.

Οι. *Τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 330*
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

Τει. *Εγὼ οὐτ' ἐμαντὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'*
Ἀλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Οι. *Οὐκ, ὃ κακῶν κάκιστε, —καὶ γὰρ ἂν πέτρων 335*
Φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, — ἐξερεῖς ποτέ;

Ἀλλ' ὃδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανεῖ;

Τει. *Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ*
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

Οι. *Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη 340*
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

Τει. *Ἐξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.*

Οι. *Οὐκοῦν, ὃ γ' ἤξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.*

Τει. *Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις, 345*
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἣτις ἀγρωτάτη.

Οι. *Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 345*
Ἄπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ

Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγγανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

Τει. *Ἀληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, 345*

Ἄρπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας
 Τῆς νῦν προσσυνδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
 Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίω μαδστορι.

- Οι.** Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 Τὸ δῆμα ; καὶ που τοῦτο φεῦξεσθαι δοκεῖς ; 355
- Τει.** Πέφενγα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.
- Οι.** Πρὸς τοῦ διδαχθεῖς ; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- Τει.** Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.
- Οι.** Ποῖον λόγον ; λέγ' αὐθις, ὥς μᾶλλον μάθω.
- Τει.** Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν ; ἢ ἔπειρά λέγειν ; 360
- Οι.** Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὐθις φράσον.
- Τει.** Φονέα σε φημὶ τάνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
- Οι.** Ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- Τει.** Εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἵν' ὀργίῃ πλέον ;
- Οι.** Ὅσον γε χρῆζεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365
- Τει.** Δεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
 Αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὄρα, ἵν' εἴ κακοῦ.
- Οι.** Ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς ;
- Τει.** Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
- Οι.** Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
 Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἴ.
- Τει.** Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
 Οὐδεὶς δὲ οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεὶ τάχα.
- Οι.** Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- Τει.** Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 Ἰκανὸς Απόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει.
- Οι.** Κρέοντος, ἢ σοῦ, ταῦτα τάξευρήματα ;
- Τει.** Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- Οι.** Ω πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης 380
 Ἵπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
 Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται
 Εἰ τῆσδὲ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

*Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσει,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,* 385
Δάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,

*Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανορῥάφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλός.* 390

*Ἐπει, φέρ' εἶπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φαρμαδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἰνιγμὸν οὐχὶ τοῦ πόντος ἦν
Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·*

Ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, 395
Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,

*Ἄ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπανσά νιν,
Γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν
Ἄν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.* 400

*Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνθεῖς τάδε,
Ἀγηλατήσειν εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
Εἶναι, παθῶν ἔγνωσ ἄν, οἶά περ φρονεῖς.*

*Χα. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Οργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.* 405
*Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ', ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν.*

*Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
Ἰδ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Δοξία·* 410

*Ἄσθ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας,
Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις, ἴν' εἰ κακοῦ,
Οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὄτων οἰκεῖς μέτα.*

*Ἀρ' οἴσθ' ἀπ' ὧν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ἄν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κακὴ γῆς ἄνω.* 415

- Καί σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 Εἰλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀφά,
 Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμῆν; 420
 Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
 Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 Ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
 Ἄλλων δὲ πληθὸς οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
 Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
 Προπηλάκιζε σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 Κάκιον δοτις ἐκτριβήσεται ποτε.*
- Οἰ. Ἡ ταῦτα θῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν 430
 Ἀγοῦρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
 Τει. Οὐδ' ἐκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
 Οἰ. Οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 Σχολῆ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμονὺς ἐστειλάμην.*
- Τει. Ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφηνμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 Μῶροι γονεῦσαι δ', οἳ σ' ἔφρυσαν, ἔμφροντες.
 Οἰ. Ποίοισι; μείνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;
 Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
 Οἰ. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις.
 Τει. Οὐκὸν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης; 440
 Οἰ. Τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
 Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 Οἰ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 Τει. Ἀπειμὲ τόνων καὶ σὺ, καὶ, κόμιξέ με.
 Οἰ. Κομιζέτω δῆθ'. ὡς παρῶν τά γ' ἐμποδῶν 445
 Οχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
 Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὃν οὐνεκ' ἤλθον, οὐ τὸ σὸν
 Δείσως πρόσωπον οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς
 Δέγω δὲ σοὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλα*

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἔγγειης
 Φανήσεται Θηβαῖος. οὐδ' ἠσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,
 Σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἦς ἔφν
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 Ὅμοσπόρος τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Ἔσω, λογιζόν· κὰν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφή α.

Χα.

Τίς, ὄντιν' ἄ θεσπιέπεια
 Δελφὶς εἶπε πέτρα
 Ἀρρήτ' ἀρρήτων τελέσαντα
 Φοινίαισι χερσίν ;
 Ὄρα νιν ἀελλάδων ἵππων
 Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νομῶν.
 Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόωσκει
 Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας
 Δειναὶ δ' ἅμ' ἐπονται
 Κῆρες ἀπλάκητοι.

Ἀντιτροφή α.

Ἐλαμψε γὰρ τῶν κηρόεντος
 Ἀτίως φανεῖσα
 Φάσμα Παργασοῦ, τὸν ἄδηλον
 Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
 Δνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέω ποδὶ χηρέων,
 Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποτάται.

480

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφράσκονθ'·
 Ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ.
 Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
 Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
 Πολύδου νεῖκος ἔκειτ',
 Οὔτε πάροισθ' ἐγὼ γ'·
 Οὔτε τανῦν πῶ ἔμαθον, πρὸς οἷον
 Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
 Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 Φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα,
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
 Ἀθλήων θανάτων.

485

490

495

Ἀντιστροφή β'.

Ἄλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὃ τ' Ἀπόλλων
 Ξυνητοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
 Εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μαντις
 Πλέον ἢ γὰ φέρεται,
 Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής. σοφία δ' ἂν σοφίαν
 Παραμείψειεν ἀνὴρ. ἀλλ' οὐ
 Ποτ' ἐγὼ γ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ'
 Ορθὸν ἔπος μεμφομένων,

500

505

*Ἄν καταφαίην. φανερά γάρ ἐπ' ἀν-
τῷ πτερόεσσι ἦλθε κόρα*

Ποτὲ, καὶ σοφὸς ᾤφθη,

Βασάνῳ δ' ἠδύπολις.

510

Τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὐκοῦτ'

Οφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος

Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίκουν,

Πάρεμι ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

515

Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναί

Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

Οὐ τοι βίον μοι τοῦ μακραιῶνος πόθος,

Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,

520

Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνείδος τάχ' ἂν

Οργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι

525

Πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ἡὐδάτο μὲν τὰδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς

Κατηγορεῖτο τοῦνίκημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρασ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρα.

530

Ἄντὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

Οἰ. Ὅττος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις

Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας

Ἴκον, φανερὸς ὢν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,

535

Ἀησιτῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;

Ἡ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε

Δόλω προσέρπον, κούκ ἀλεξοίμην μαθῶν;

- Δρ.* οὐχὶ μῶρον ἔστι τοῦ γχείρημά σου,
Δνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηράν, ὃ πλήθει χρημασὶν θ' ἀλίσκεται;
- Ηρε.* Οἷσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένον
 Ἰσ' ἀντάκουσον, κἄτα κρῖν' αὐτὸς μαθόν.
- Οι.* Λέγειν σὺ δεινός· μαθάνειν δ' ἐγὼ κακός 540
 Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν' σ' εὐρηκ' ἐμοί.
- Κρε.* Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
- Οι.* Τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.
- Κρε.* Εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν ἀθάδιαν
 εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550
- Οι.* Εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
 Δρωῶν, οὐχ' ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εἶ φρονεῖς.
- Ηρε.* Σύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
 Πάθῃμ', ὅκοιον φης παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
- Οι.* Επειθες, ἢ οὐκ ἐπειθες, ὡς χρεῖή μ' ἐπι 555
 Τὸν σεμνόμεαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
- Κρε.* Καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.
- Οι.* Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον—
- Κρε.* Λέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
- Οι.* Ἀφαντος ἔρφα· θανασίμω χειρώματι; 560
- Κρε.* Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
- Οι.* Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
- Ηρε.* Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσον τιμώμενος.
- Οι.* Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
- Κρε.* Οὐκ οἶδ'· ἐμῶ γ' ἱστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
- Οι.* Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
- Κρε.* Παρέσχομεν πῶς δ' οὐχί; οὐκ ἠκούσαμεν.
- Οι.* Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἠῦδα τάδε;
- Κρε.* Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλαῶ.
- Οι.* Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εἶ φρονῶν. 570
- Κρε.* Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
- Οι.* 'Οθ' οὐνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνηλθε, τὰς ἐμαῖς

Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖου διαφθοράς.

Κρε. Εἰ μὲν λέγει τὰδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ·

Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἄπερ κάμου σὺ νῦν.

575

Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

Κρε. Τί δ' ἤτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμιας ἔχεις;

Οι. Ἀρηγῆς οὐκ ἔνεστιν ὅν ἀνιστορεῖς.

Κρε. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων;

Οι. Ἄν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

580

Κρε. Οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαντῶ λόγον.

Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς

Ἀρχεῖν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ

Ἀτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.

585

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἱμεῖρων ἔφην

Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,

Οὐτ' ἄλλος ὅστις σφρονεῖν ἐπίσταται.

Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω

590

Εἰ δ' αὐτὸς ἤρχον, πολλὰ κὰν ἄκων ἔδρῶν.

Πῶς δ' ἤτ' ἐμοὶ τυραννίς ἠδίων ἔχειν

Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφην;

Οὐκ ὅσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,

Ὡστ' ἄλλα χρῆζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.

595

Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται

Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσί με·

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἄπαντ' ἔνταυθ' ἐνι.

Πῶς δ' ἤτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἄφεις τὰδε;

Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.

600

Ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,

Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ

Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθῶδ' ἰὼν

Πεύθου, τὰ πρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγελά σοι

Τούτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάθης

605

Κοινῇ τι βουλευόμενα, μή μ' ἀπλῆ κτάνης
 Φήφω, διπλῆ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 Γνώμη δ' ἀδήλω μὴ με χωρὶς αἰτιῶ.

Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς. 610

Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίωτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μᾶ.

615

Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 Ἀναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

Οι. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 Χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν κάλιν.
 Εἰ δ' ἠσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
 Πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

620

Κρε. Τί δήτα χρήξεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

Οι. Ἕμιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

Κρε. Ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

Οι. Ὡς οὐχ ὑπεῖξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

625

Κρε. Οὐ γὰρ φρονούντά σ' εὖ βλέπω.

Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.

Κρε. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κάμν.

Οι. Ἀλλ' ἔφως κακός.

Κρε. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

Οι. Ἀρχτέον γ' ὄμω.

Κρε. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . . .

Οι. Ὡ πόλις, πόλις.

Κρε. Κάμοι πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνα.

630

Χο. Πάνυσσθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
 Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρῆν.

Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὃ ταλαίπωροι, στάσειν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635

Οὕτω νοσοῦσης, ἴδια κινουῦντες κακά ;

Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,

Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἴσετε ;

Κρε. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις

Δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, 640

Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Οι. ἔδυμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὃ γύναι, κακῶς

Εἴληφα τούμῶν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι

Δέδρακ', ὀλοίμην, ὃν ἐπαιτιᾶ με δρῶν. 645

Ιο. Ὡ πρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,

Μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,

Ἐπειτα κάμῃ, τούσδε θ', οἳ πάρεσί σοι.

Στροφή α΄.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',

Ἀναξ, λίσσομαι. 650

Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,

Νῦν τ' ἐν ὄρφῃ μέγαν,

Καταΐδειςαι.

Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῆζεις ;

Χο. Οἶδα.

Οι. Φράζε δὴ τί φῆς. 655

Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μὴ ποτ' ἐν αἰτία

Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν

Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ

Ζητῶν ἄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφή β΄.

Ιο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν 660

Θεὸν πρόμον Ἄλιον

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
 Ὅτι κύματων ὀλοΐμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 Ἀλλὰ μοι δυσμόρφ
 Γὰ φθίνουσα τρύχει ψυ-
 χάν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς

865

Κακὰ προσάφει τοῖς κάλαι τὰ πρὸς σφῆν.

Οι. Ὅδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρῆ με παντελῶς θανεῖν,
 Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
 Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
 Ἐλεινόν· αὐτος δ', ἔνθ' ἂν ἦ, στυγῆσεται.

670

Κρε. Στυγνὰς μὲν εἶκων δῆλος εἰ· βαρὺς δ', ὅταν
 Θυμοῦ περάσῃ· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.

675

Οι. Οὐκουν μὲ ἐάσεις, κάκτος εἶ;

Κρε. Παρεύσομαι,
 Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Ἀντιστροφή α.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεω
 Δόμων τόνδ' ἔσω;

Ιο. Μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.

680

Χο. Δόκησις ἀγνώσις λόγων

Ἐλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἔδικαν.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χο. Ναιγέ.

Ιο. Καὶ τίς ἦν λόγος;

Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,

685

Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

Οι. Ὅρᾳς ἔν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνήρ,
 Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφή β'.

Σα

*Ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ
 Ἄκαξ μόνον, ἴσθι δὲ
 Παραφρόνιμον, ἄπορον
 Ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
 Ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
 Ὅς τ' ἐμᾶν γὰν φίλαν
 Ἐν πόνοις ἀλύουσαν
 Κατ' ὀρθὸν οὔρισας
 Τανῶν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.*

- Ια.** *Πρὸς θεῶν, δίδαξον καὶ μὲν, ἄναξ, ὅτου ποτὲ
 Μῆρτιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.*
- Οι.** *Ἐρῶ -σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω-
 Κρέοντος, οἶά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.*
- Ια.** *Δέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἔρεις.*
- Οι.** *Φονέα με φησὶ Δαΐφου καθεστάναι.*
- Ια.** *Αὐτὸς ξυνειδῶς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα ;*
- Οι.** *Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμφσας, ἐπεὶ,
 Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἔλευθεροῦ στόμα.*
- Ια.** *Σὺ νῦν ἀφείσσεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,
 Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοι
 Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
 Χρησμός γὰρ ἦλθε Δαΐφ ποτ', οὐκ ἔρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑψηροτέρων ἄπο,
 Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκεινον πάρα.
 Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 Ἀσπασαὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοις·
 Παιδὸς δὲ βλαστὰς, αὐτὸν διέσχον ἡμέραι
 Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
 Ἐρῆψεν ἄλλων χειρὶν ἀβίπτον εἰς ὄρος.*

- Κάνταυθ' Απόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσ
 Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δαίον 720
 Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
 Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἂν θεὸς
 Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- Οι. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίησις φρενῶν.
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;
 Οι. Εδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Δαῖος
 Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὐδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 Οι. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὔτος, οὐ τόδ' ἦν κάθος;
 Ιο. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
 Ἐς ταῦτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὕξεληλυθώς;
 Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει. 735
- Οι. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
 Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 Οι. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαῖον, φύσιν 740
 Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤσθης τότε.
- Ιο. Μέγας, γνοᾶζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἔμαντὸν εἰς ἀράς
 Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναί. 745
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
 Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ
 Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξαίτης ἔτι.
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἂ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.
 Οι. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
 Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνηρ ἀρχηγέτης;
 Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μίαι.

Οι. Αἰ αἰ· τὰδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
Ἅ Ο τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755

Ιο. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

Οι. Ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε, καὶ κράτη

Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν, 760

Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς,

Ἵως πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

Κᾶπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνήρ

Δουλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οι. Δέδοικ' ἐμαντὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν

Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μὲν. ἀξία δέ που μαθεῖν

Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρος ἔχοντ', ἀναξ. 770

Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μεῖζονι

Δέξαιμ' ἂν ἦ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰὼν;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,

Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνήρ 775

Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης

Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὡς εἶην πατρί. 780

Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν

Μόλις κατέσχον· θατέρα δ' ἰὼν πέλας

Μητροῦ πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρος

Τοῦννεδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.

Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785

- Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ' ὑφείριπε γὰρ κοιλί.
 Αἰθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεαι
 Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὦν μὲν ἰκόμην,
 Αἰτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
 Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων* 790
- ᾽Ως μητρὶ μὲν χρεῖή με μιχθῆναι, γένος δ'
 Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς
 Κἀγὼ πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,* 795
- Ἐφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 Χρησμῶν ὀνειδή τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 Στείχων δ' ἰκναῦμαι τοῦσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ τριπλῆς* 800
- ᾽Οτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
 Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, καπὶ πωλικῆς
 Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεδῶς, οἶον σὺ φῆς,
 Ξυνηγνιάζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἠγεμῶν
 Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαννέτην.* 805
- Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 Παῖω δι' ὄργῆς καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὄρᾳ
 Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
 Κάρη διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως* 810
- Σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὑπτιος
 Μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.
 Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τούτῳ προσήκει Δαῖψ τι συγγενές,
 Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἔστιν ἀθλιώτερος ;* 815
- Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ ;
 ᾽Ω μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα
 Ἄδομοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφανεῖν τινα,*

Ωθειν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν

Ἡ γὰρ π' ἐμαντῶ τάσδ' ἀγὰρ ὁ προστιθείς.

820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραινῶ, δι' ὧν περ ᾤλετ'. ἀρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,

Καὶ μοι φυγόντι μὴ ᾗσιν τοὺς ἐμούςς ἰδεῖν,

Μῆτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ

825

Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακταεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καξέθρεψέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἀν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀν ὀρθοίῃ λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

830

Ἰδοῖμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλῖδ' ἐμαντῶ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὦ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἀν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα.

835

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἀν ἐκπεφευγοίην πάθος.

840

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ἀρσῆτας ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Δέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἴκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.

845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον ἀυδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ', ὡς φανέψ γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασα,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῶ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλην

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγον,

Οὐ τοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόν γε Δαΐου φόνον
 Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας
 Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἑμοῦ θαναεῖν.

Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
 Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.

855

Ἴσοι οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὁμῶς τὸν ἐργάτην
 Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.

860

Ιο. Πέμπω ταχύνας· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·
 Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαμι ἂν, ὃν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

Χα.

Εἰ μοι ξυνεΐη φέροντι

Μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγνεΐαν λόγων

Ἐργῶν τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται

865

Ἐπίποδες, εὐρανόθεν δι' αἰθέρα

Τεκνωθέντες, ὃν Ολυμπος

Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδέ

Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει.

870

Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,

Οὐδέ γηράσκει.

Ἀντιστροφή α.

Ἰθρὶς φυτεύει τύραννον

Ἰθρὶς, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,

875

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον

Οὐδ' ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,

Ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.

Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτουῖμαι.

880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 Προστάταν ἴσχω.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται,
 Δίκας ἀφόδητος, οὐδὲ 885
 Δαιμόνων ἔδη σέβων,
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Ἀνσπότημου χάριν χλιδάς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
 Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
 Θυμῷ βέλη ἔξει
 Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, 895
 Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
 Γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαιο ναόν,
 Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
 Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
 Σὲ, τὰν τε σὸν ἀθάνατον αἶν ἀρχάν. 905
 Φθίνοντα γὰρ Δαΐου
 Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
 αιροῦσιν ἤδη, κούδαμου

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανῆς
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

- Ιο.** Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χερσίν
 Στέφη λαβούση κύπιθυμιάματα.
 Ὑποῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Λύπαισι παντοίαισιν οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη.
 Ὅτι οὖν παραινοῦσ οὐδὲν ἐς πλῖον ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 Ἰκέτις ἀφιγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν.
 Ὅπως λύσειν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.
- Αγ.** Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμι, ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίπου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Ιο.** Στέγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Αγ.** Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.
- Ιο.** Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου·
 Χρηζῶν ἀφιῆσαι, χῶ τι σημήναι θέλων.
- Αγ.** Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
- Ιο.** Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνοσ δ' ἀφιγμένοισ;
 935
- Αγ.** Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἕδοιο μὲν πῶσ δ' οὐκ ἂν; ἀσφάλλοισ δ' ἴσωσ.
- Ιο.** Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλήν;
 940
- Αγ.** Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸσ
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσεν, ὡσ ηὔδατ' ἐκεῖ.

- Ιο.* Τί δ' ; οὐχ ὁ πρόεδρος Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
Αγ. Εἰ μὴ λέγω ἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ω πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος
 Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
 'Ἴν' ἔστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο. 945
Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰσκάστης κάρα,
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ; 950
Ιο. Ἀκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὔτως δὲ τίς ποτ' ἔστι, καὶ τί μοι λέγει ;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Ἐῶ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆς ; 960
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁτλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
 Τὴν Προθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄφεις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει· κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 Ἀφαιστος ἔγχουσ—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὔτω δ' ἄν θανῶν εἴη ἕξιμόυ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβῶν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῆ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
Ιο. Οὐκ οὐκ· ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι.** *Ἦῦδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμησιν.*
- Ιο.** *Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης.* 975
- Οι.** *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο.** *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὄτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι.** *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ ἄκύνει ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο.** *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τόφοι.*
- Οι.** *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.*
- Δγ.** *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;*
- Οι.** *Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα.* 990
- Δγ.** *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι.** *Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.*
- Δγ.** *Ἡ φητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι.** *Μάλιστα γ'· εἶπε γὰρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαυτοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὦν οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπφκειτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Δγ.** *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι.** *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Δγ.** *Τί δ' ἦτ' ἐγὼ γ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπεὶπερ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελυσάμην;*
- Οι.** *Καὶ μὴν χάρις γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Δγ.** *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὐ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι τοῖς φντεύσασίν γ' ὁμοῦ.*
- Αγ. *ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.*
- Οι. *Πῶς, ὦ γεραῖέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.*
- Αγ. *Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.* 1010
- Οι. *Ταρβῶ γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.*
- Αγ. *Ἡ μὴ μίασμα τῶν φντευσάντων λάβῃς;*
- Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ, κρέσθι, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.*
- Αγ. *Ἀρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;*
- Οι. *Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;* 1015
- Αγ. *Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.*
- Οι. *Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;*
- Αγ. *Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρῶς, ἀλλ' ἴσον.*
- Οι. *Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;*
- Αγ. *Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.* 1020
- Οι. *Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;*
- Αγ. *Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν*
- Οι. *Κᾶθ' ἑδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;*
- Αγ. *Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεῖσ' ἀπαιδία.*
- Οι. *Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως;* 1025
- Αγ. *Εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.*
- Οι. *Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;*
- Αγ. *Ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτων.*
- Οι. *Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κάπι θητεία πλάνης;*
- Αγ. *Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.* 1030
- Οι. *Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;*
- Αγ. *Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.*
- Οι. *Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;*
- Αγ. *Ἄνω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.*
- Οι. *Δεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνειλόμην.* 1035
- Αγ. *Ὡστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.*
- Οι. *ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς; φράσον.*
- Αγ. *Οὐκ οἶδ'· ὁ θεὸς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φροναῖ.*

- Κάνταυθ' Απόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσε
 Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Δαίον
 Τὸ δεινὸν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διάφισαν,
 Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν ἄν γὰρ ἂν θεὸς
 Χρείαν ἔρευνᾷ, βραδίως αὐτὸς φανεῖ. 720
- Οἱ. Οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίησις φρενῶν. 725
- Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;
 Οἱ. Εδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Δαίος
 Κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς. 730
- Ιο. Ἡὐδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 Οἱ. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὐ τόδ' ἦν πάθος;
 Ιο. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχισιτὴ δ' ὁδὸς
 Ἐς ταῦτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει. 735
- Οἱ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
 Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει. 740
- Οἱ. Ω Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
 Ιο. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 Οἱ. Μὴ πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Δαίον, φύσει
 Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤσθης τότε. 745
- Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστᾶται πολὺ.
 Οἱ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἔμαντὸν εἰς ἀρὰς
 Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 750
- Ιο. Πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
 Οἱ. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ
 Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπης ἔτι. 755
- Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν· ἄ δ' ἂν ἔρη, μαθοῦσ' ἐρῶ.
 Οἱ. Πότερον ἐχάρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
 Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνηρ ἀρχηγέτης;
 Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κήρυξ ἀπήνη δ' ἤγε Λαῖον μία.

*Οι. Αἰ αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 Ὅ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;* 755

Ιο. Οἰκενός τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκωθεῖς μόνος.

Οι. Ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

*Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἤλθε, καὶ κράτη
 Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν,* 760

*Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
 Ὡς πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος.*

*Κἀπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
 Δούλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.*

Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765

Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

*Οι. Δέδοικ' ἐμαντόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδεῖν θέλω.*

*Ιο. Ἀλλ' ἔξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
 Κἀγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.* 770

*Οι. Κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
 Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
 Δέξαιμ' ἂν ἦ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰῶν;*

*Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ* 775

*Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 Τοιαῶδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,*

*Σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοισι μ' ὑπερπλησθεῖς μέθης* 780

*Καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὡς εἶην πατρί.
 Κἀγὼ βαρυνθεῖς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν*

*Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
 Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως*

*Τοῦννεῖδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιον ἑτεροπόμην, ὅμως δ'* 785

- Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
 Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεαι
 Πυθώδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὦν μὲν ἰκόμην,
 Αἰμιον ἐξέπεμψεν ἄλλα δ' ἄθλια
 Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων 790
 Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
 Αἰλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμι ὄρα,ν,
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς
 Κἀγὼ ἴπακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Δοστροῖς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα, 795
 Εφευγον, ἔνθα μήποσ' ὀνοίμην κακῶν
 Χρησμῶν ὄνειδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 Στείχων δ' ἰκαῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερω· τριπλῆς 800
 Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
 Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κήρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
 Ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἶον σὺ φῆς,
 Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὄθ' ἠγεμῶν
 Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην. 805
 Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 Παιῶ δι' ὄργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὄρα
 Οχον παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
 Κἄρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν ἄλλὰ συντόμως 810
 Σκήπτρῳ τυκείς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπιος
 Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
 Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενές,
 Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος ; 815
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ ;
 Ὡ μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινα
 Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφανεῖν τινα,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν

Ἡ γὰρ κ' ἐμαντῶ τάσδ' ἀγὰρ ὁ προστιθείς.

820

Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν

Χραίνω, δι' ὧν περ ὤλετ'. ἀρ' ἔφην κακός;

Ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,

Καὶ μοι φηγόντι μὴ ἴσθι τοὺς ἐμούςς ἰδεῖν,

Μητ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ

825

Μητροῦς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν

Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καξέθρευέ με.

Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὁμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν

Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὃ θεῶν ἀγνὸν σέβας,

830

Ἰδομι τάντην ἡμέραν ἀλλ' ἐκ βροτῶν

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν

Κηλίδ' ἐμαντῶ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Ισ. Ἐμῖν μὲν, ὃ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἂν οὖν

Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

835

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ισ. Πεφασμένον δὲ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων

Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

840

Ισ. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ἀρησῆς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

Ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον

Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.

845

Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον ἀυδήσει, σαφῶς

Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ισ. Ἀλλ', ὡς φανέμ γε τοῦπος ὧδ', ἐπίστασα,

Κοῦκ ἔστιν αὐτῶ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλην

Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

850

Εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

- Οὐ τοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
 Φανεί δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Δοξίας
 Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
 Καίτοι νιν οὐ κεινός γ' ὁ δύστηνός ποτε
 Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροισθεν ἔλετο. 855
 Ὡστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 Βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.
 Οἰ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
 Πέμπων τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
 Ἰο. Πέμπω ταχύνασ'. -ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους-
 Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφή α.

- Ξα. Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι
 Μοῖρα τὰν εὐσεπτιον ἀγνεῖαν λόγων
 Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865
 Ἐπίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
 Τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
 Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
 Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει. 870
 Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
 Οὐδὲ γηράσκει.

Ἀντιστροφή α.

- Ἰβρις φυτεύει τύραννον
 Ἰβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 Ἄ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
 Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
 Οὐδ' ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 Ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτουῦμαι. 880

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 Προστάταν ἰσχων.

Στροφή β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται,
 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
 Δαιμόνων ἔδη σέβων,
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Δυσπότημον χάριν χλιδαῖς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
 Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
 Θυμῷ βέλη ἔξει
 Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἰ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, 895
 Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφή β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
 Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαιο ναόν,
 Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
 Εἰ μὴ τάδε χειροδείκτα
 Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 Ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ
 Σὲ, τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
 Φθίνοντα γὰρ Δαΐου
 Παλαιὰ θέσφατ' ἔξ-
 αιροῦσιν ἦδη, κοῦδαμοῦ

Τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής
 Ἐρῶει δὲ τὰ θεῖα.

910

- Ιο.** Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστώθη
 Ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 Στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.
 Ὑποῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 Ἀνύκαιο παντοίαισιν· οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
 Ἐννοῦς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται
 Ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη.
 Ὅτι οὖν παραινοῦσ οὐδὲν ἐς πλῆθον ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὃ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 Ἰκέτις ἀφιγμαι τοῖσδε σὺν κατενύγμασιν,
 Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης·
 Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.
- Αγ.** Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ', ὅπου
 Τὰ τοῦ τυράννου δῶματ' ἔστιν Οἰδίπου;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Χο.** Στέγαι μὲν αἶδε καὶ τὸς ἔνδον, ὃ ξένε·
 Γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Αγ.** Ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.
- Ιο.** Αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
 Τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράξ', ὅτου·
 Χρηζῶν ἀφίξαι, χῶ τι σημήναι θέλων.
- Αγ.** Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
- Ιο.** Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;
- Αγ.** Ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ, τάχ' ἂν
 Ἦδοιο μὲν· πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- Ιο.** Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὃδ' ἔχει διπλῆν;
- Αγ.** Τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἔκει.

915

920

925

930

935

940

- Ιο. Τί δ' ; οὐχ ὁ κρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι ;
 Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 Ιο. Πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὃ γέρον ;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θαναεῖν.
 Ιο. Ω πρόσκολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
 Μολοῦσα λέξεις ;—Ω θεῶν μαντεύματα,
 'Ἴν' ἐστέ ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι καὶ νῦν ὄδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
 Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, 950
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δαμάτων ;
 Ιο. Ακουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὔτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει ;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
 'Ὡς οὐκ' ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.
 Οι. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆς ; 960
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
 Οι. Νόσοις ὁτλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις 965
 Τὴν Προθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ὃν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανάτῳ
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
 Αφαιστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ', οὕτω δ' ἄν θανάτῳ εἴη 'ξ' ἐμοῦ. 970
 Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβῶν θεσπίσματα,
 Κεῖται παρ' Ἀδῆ Πόλυβος, ἀξί' οὐδενός.
 Ιο. Οὐκὼν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;

- Οι. *Ἡὺδας ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.*
- Ιο. *Μὴ νῦν εἴ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης.* 975
- Οι. *Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;*
- Ιο. *Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς;
Εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα* 980
- Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνειράσιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.*
- Οι. *Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ ἄκρυν ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.* 985
- Ιο. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.*
- Οι. *Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.*
- Δγ. *Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐφοβεῖσθ' ὕπερ;*
- Οι. *Μερόπης, γεραῖε, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα.* 990
- Δγ. *Τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;*
- Οι. *Θηλατον μάντευμα δεινόν, ᾧ ξένε.*
- Δγ. *Ἡ ὄρνυτον; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;*
- Οι. *Μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ ἄμαντοῦ, τό τε
Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.* 995
- Ὦν οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπφκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.*
- Δγ. *Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000
- Οι. *Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.*
- Δγ. *Τί δὴτ' ἐγὼ γ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
Ἐπέπερ εὐνοὺς ἦλθον, ἐξελυσάμην;*
- Οι. *Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.*
- Δγ. *Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμον ἐλθόντος, εὐ πράξαιμι τι.* 1005

- Οι. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.*
- Αγ. *Ὡ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.*
- Οι. *Πῶς, ὦ γεραῖέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.*
- Αγ. *Εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.* 1010
- Οι. *Ταρβῶ γε, μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφῆς.*
- Αγ. *Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;*
- Οι. *Τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.*
- Αγ. *Ἀρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;*
- Οι. *Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;* 1015
- Αγ. *Ὅθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.*
- Οι. *Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;*
- Αγ. *Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρῶς, ἀλλ' ἴσον.*
- Οι. *Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;*
- Αγ. *Ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ.* 1020
- Οι. *Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὀνομάζετο;*
- Αγ. *Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν*
- Οι. *Κῆθ' ὅδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστραφεν μέγα;*
- Αγ. *Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπέεσ' ἀπαιδία.*
- Οι. *Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκνὼν μ' αὐτῷ δίδως;* 1025
- Αγ. *Εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.*
- Οι. *Ὡδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;*
- Αγ. *Ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτου.*
- Οι. *Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κάπῃ θητεία πλάνης;*
- Αγ. *Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.* 1030
- Οι. *Τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;*
- Αγ. *Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.*
- Οι. *Οἴμοι τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;*
- Αγ. *Ἄνω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.*
- Οι. *Λεινόν γ' ὄνειδος σπαδγάνων ἀνελόμην.* 1035
- Αγ. *Ὡστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.*
- Οι. *Ὡ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἦ πατρὸς; φράσον.*
- Αγ. *Οὐκ οἶδ'. ὁ δὸς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶρον φροναῖ.*

- Οι. *Ἡ γὰρ παρ' ἄλλον μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυγῶν;*
 Δγ. *Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδοσί μοι.* 1040
 Οι. *Τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;*
 Δγ. *Τῶν Δαΐου δῆπον τις ἀνομάζετο.*
 Οι. *Ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πέλαι ποτέ;*
 Δγ. *Μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.*
 Οι. *Ἡ κᾶσ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;* 1045
 Δγ. *Ῥυεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ πυχάριοι.*
 Οι. *Ἔστιν εἰς ὑμῶν, τῶν παρεστῶτων πέλας,*
Ῥοσις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε. 1050
 Χο. *Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,*
Ῥον κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἄταρ
Ῥδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦμιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 Οι. *Γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως*
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει; 1055
 Ιο. *Τίς δ', ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπήσ' τὰ δὲ*
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνηῆσθαι μάτην.
 Οι. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ, λαβῶν*
Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
 Ιο. *Μῆ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου*
Κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. 1060
 Οι. *Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ*
Μητρὸς φανῶ τρίδοσλος, ἐκφανεῖ κακῆ.
 Ιο. *Ῥομως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.*
 Οι. *Οὐκ ἂν πιθόμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.* 1065
 Ιο. *Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω*
 Οι. *Τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.*
 Ιο. *Ῥ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης δε εἰ.*
 Οι. *Ἀξοι τις ἐλθῶν δεῦρο τὸν βοτῆρ᾽ μοι;*
Ταύτην δ' ἔατε κλουσίῳ χαίρειν γέναι. 1070

- Ια.** *Ιου, Ιου, δύστηνε· τούτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.*
- Χα.** *Τί ποτε βέβηκται, Οἰδίπου, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λάπης ἢ γυνῆ; δέδοικ' ὅπως
Μὴ ἕκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακὰ.* 1075
- Οα.** *Ἐποῖα χρήζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
Κεῖ μικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτῇ δ' ἴσως, -φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,-
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἔμαντόν παιδα τῆς Τύχης νέμων* 1080
*Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρὸς· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τούσδε δ' ἐκφυῖς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὅσπερ μὴ ἔκμαθ' ἐν τοῦμόν γένος.* 1085

Στροφή.

- Χο.** *Εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμι
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρων,
Ὡ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὖριον πανσέληνον,* 1090
*Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὖξεν,
Καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπήρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.* 1095
*Ἰήε Φοῖβε, σοὶ
Ἀέ ταῦτ' ἀρέσθ' εἴη.*

Ἀντιστροφή.

- Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιόνων; ἄρα*

- Πανὸς ὀρεσιβάρτα που 1100
 Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε
 Τίς θνυγάτηρ, Δοξίου; τῷ
 Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι
 Εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
 Εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί- 1105
 ων ἐπ' ἄκρων ὄρεων,
 Εὐρημα δέξαιτ' ἔκ του
 Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων,
 Αἷς πλεῖστα συμπαίξει;
- Οι. Εἰ χρή τι κάμῃ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
 Πρέσβυ, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ·
 Γήρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος·
 Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
 Εγνώκ' ἔμαντοῦ. τῇ δ' ἐπιστήμη σύ μου 1115
 Προὔχοις τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
- Χο. Εγνώκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Δαίου γὰρ ἦν,
 Εἶπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
- Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 Ἡ τόνδε φράξεις;
- Δγ. 1120
 Τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.
- Οι. Οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φάνει βλέπων,
 Ὅς ἄν σ' ἐρωτῶ. Δαίου ποτ' ἦσθα σύ;
- Θε. Ἦν δούλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
- Οι. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
- Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην. 1125
- Οι. Χάροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ἄν;
- Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
- Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθῶν;—
- Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
- Οι. Τόνδ', ὃς πάρεστιν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1130

- Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
 Αγ. Κουδέν γε θαύμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὐ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Κάτωιδεν, ἤμος τὸν Κιθαιρώωνος τόπον, —
 'Ο μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί, — 1135
 Ἐπλησίαζεν τῶδε τῶνδρι τρεῖς ὄλους
 Ἐξ ἤρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους
 Χειμῶνι δ' ἤδη τάμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 Ἡλαννον, οὐτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά.
 Λέγω τι τούτων, ἣ οὐ λέγω, πεπραγμένον; 1140
 Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 Αγ. Φέρ' εἰπέ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 Δούς, ὡς ἐμαντῶ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 Αγ. 'Οδ' ἔστιν, ὃ τὰν, κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
 Οι. Δ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἣ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 Θε. Τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
 Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὔτος ἱστορεῖ. 1150
 Θε. Λέγει γὰρ εἰδῶς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεις, κλαίων δ' ἔρει.
 Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσση.
 Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
 Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῶδ', ὃν οὔτος ἱστορεῖ;
 Θε. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῆδ' ἡμέρα.
 Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
 Θε. Πολλῶ γε μᾶλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.
 Οι. Ἀνῆρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβᾶς ἔλα'. 1160
 Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
 Οι. Πόθεν λαβῶν; οἰκειόν, ἣ ἔ' ἄλλου τινός;

- Θε. *Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἔδεξάμην δέ του.*
 Οι. *Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κακ ποίας στέγης;*
 Θε. *Μῆ, πρὸς θεῶν, μῆ, δέσποθ', ἰατόρει πλέον.* 1165
 Οι. *Ολοκας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.*
 Θε. *Τῶν Δαΐτων τοίκων τις ἦν γεννημάτων.*
 Οι. *Ἡ δοῦλος, ἧ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;*
 Θε. *Οἷμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμι τῷ δειμῷ λέγειν.*
 Οι. *Κᾶγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.* 1170
 Θε. *Κείνου γέ τοι δὴ καὶς ἐκλήζεθ'· ἧ δ' ἔσω*
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τὰδ' ὡς ἔχει.
 Οι. *Ἡ γὰρ δίδωσιν ἧδε σοι;*
 Θε. *Μάλιστα, ἄναξ.*
 Οι. *Ὡς πρὸς τί χρείας;*
 Θε. *Ὡς ἀναλώσαιμί κω.*
 Οι. *Τεκούσα τλήμων;*
 Θε. *Θεοφάτων κακῶν ἄνευ.* 1175
 Οι. *Ποίων;*
 Θε. *Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
 Οι. *Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;*
 Θε. *Κατοικίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα*
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὃ δὲ
Κακ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, 1180
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτος γεγώς.
 Οι. *Ιοῦ, ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.*
Ὡ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανόν. 1185
 Σο. *Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,*
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἑναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνῆρ πλέον
Τῆς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

- Ἡ τοσοῦτον ὄσον δοκεῖν,
 Καὶ δέξαντ' ἀποκλῆναι;
 Τὸ σὸν τοι παραδοίγμ' ἔχον,
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ἃ τλάμων
 Οἰδικάδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·* 1195
*Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 Ἐκράτησας τοῦ πάντ' ἐνδαίμονος ὄλθων.
 ὦ Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσσας τὸν γαμφρόνυχθα
 Παρθένον χρομαφρόν
 Θανάτων δ' ἐμῆ χώρα πύργος ἀνάστασ' 1200
 Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνέσσων.
 Τανῶν δ' ἀκούειω τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν κόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις* 1205
*ἄννοικος ἀλλαγῆ βίαν;
 Ἰὼ κλιτὸν Οἰδίπου κόρα,
 Ὡ μίγας λαμῆν αὐτὸς ἤρκεσε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ κτεσθῆν,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῴϊ ε'
 Ἀλοκες φέρειν, τάλας,
 Σίγ' ἰδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εφεῦρέ ε' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὄρων χρέοντ'
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον κάλαι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.* 1215
*Ἰὼ Δαΐμιον τέκνον,
 Εἶθε ε' εἶθε μήποτ' εἰδόμαν.
 Οδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
 Ἰαχαίων ἐν στοματίων.
 Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
 Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατακοίμισα τοῖμόν ὄμμα.* 1220

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἶα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 Δρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἔγγενῶς ἔτι
 Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἰστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
 Νίψαι καθαρωῖ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 Ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
 Μάλιστα λυποῦσ' αἰ' ἂν φανῶσ' ἀνθαίρετοι.
 1225
- Χο.** Δεῖπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
Εξ. Ὅ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
 1230
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
 Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
 1240
- Ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρηῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφῆξασ', ἔσω,
 Ἐκάλει τὸν ἤδη Δαῖον πάλαι νεκρόν
 Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 Εργοῦτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 1245
- Χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται·
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περικολοῦντ' ἐλεύσομεν.
 1250

Φοιτᾶ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἑξαίτων πορεῖν· 1255
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὅπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις
Οὐδείς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Λεινὸν δ' αὐσας, ὡς ὑψηγητοῦ τινὸς, 1260
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη,
Ὅδ' δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσειδομεν,
Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας, 1265
Χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
Τλήμων ἐκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθένδ' ὄρᾳν.
Ἀκοσπᾶσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
Περύνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξεστέλλετο,
Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
Ἀυδᾶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνέκ' οὐκ ὄμοιντό νιν,
Ὅθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
Ἄλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
Ὀφιοῖαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσίατο.—
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κούχ' ἀπαξ 1275
Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ὀμβρος χαλάξης αἵματός τ' ἔτέγγετο.
Τὰδ' ἐκ θυεῖν ἐρῶσεν, οὐ μόνου, κακά· 1280
Ἄλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θῆμέρα
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν
Ὅσ' ἔστι πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἐστ' ἀπόν. 1285

Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Κβ.** *Βοῶ διοίγειν κληῖθρα, καὶ δηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . αὐτῶν ἀνόσι, οὐδὲ φητέ μοι
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίπων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο. 1290*
- Ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
Δεῖξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσάγει τάχα 1295
Τοιοῦτον, αἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.*

- Χο.** *Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὃς ἔγω
Προσέκυρσ ἤδη· τίς σ', ὃ τλήμων,
Προσέθη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
Μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν· ἀλλ' οὐδ' εἰσεῖν
Ἄναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρήσαι 1305
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.*

- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ κοῖ γῆς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φορέδην; 1310
Ἰὼ δαῖμον, ἔν' ἐξήλον;
Χο *Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόμιμον.**

Στροφή α΄.

- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπὸτροπον,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστον τε 1315
Καὶ δυσούριστον· οἶμοι,*

Οἱμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδου μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστραγμα, καὶ μνήμη κακῶν.

Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τσοῖσδε πῆμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Αντιστροφή α΄.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίτολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γάρ
Ἵπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐθὴν ὄμωσ.

Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφή β΄.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ὃ φίλοι,
Ἵ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων. 1330

Τί γὰρ ἔδει μ' ὄρῶν,
Ἵ ὅτε γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὲς; 1335

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφή γ΄.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
Στερκτόν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἴσθ' ἀκούειν ἠδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγει ἐκτόπιον 1340
Ἵ ὅτι τάχιστα με,
Ἀπάγει, ὃ φίλοι,

- Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.
- Χο** Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς δ' ἠθέλησα μὴδ' ἀναγνώναί ποτ' ἄν.
- Αντιστροφή β'.*
- Οι** Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῆντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
 Τότε γὰρ ἄν θανῶν,
 Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσονδ' ἄχος.
- Χο** Θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἄν ἦν.
- Αντιστροφή γ'.*
- Οι** Οὔκουν πατρός γ' ἄν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ἄν ἔφην ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενῆς δ' ἀπ' ἄν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 ἔφην κακοῦ κακὸν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- Χο** Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ἄν, ἢ ζῶν τυφλός.
- Οι** Ὡς μὲν τάδ' οὐκ ᾔδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μὴ μ' ἐκδίδασκε, μὴδὲ συμβούλευ' ἔτι.

1345

1350

1355

1360

1365

1370

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
 Οὐδ' αὖτάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
 Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ὡθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐτου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῆν
 Ορθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραϊν; 1385
 Ἐπιστά γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τὸ μὴ ποκλειῖσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῆν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγῶς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Ἀλόω παλαιὰ δόμαθ', οἶον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακός τ' ἂν κακῶν εὐρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμόν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο, 1400
 Ἐπίετε πατρὸς, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ὃ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φντεύσαντες, πάλιν
 Δνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἱμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χάποσα
 Αἰσχισί' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλίψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μόνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἔσκομίζετε. ;
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
- Οι.** Πρὸς θεῶν, ἐπέπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Δριστος ἔλθῶν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὦδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. ῥίπον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Εδρασ' ἄν, εἴ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἦ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέγχθη ταῦθ'· ὁμοῦ δ', ἴν' ἴσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστέον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πέποισθ' ὑπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους ἀντὸς ὃν θέλεις τάφρον
Θοῦ καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεεῖ ὑπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθῆτω τόδε
Πατρῶον ἄστυ ζώντος οἴκητοῦ τυχεῖν. 1450
- Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
Ὀνὸς Καθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφρον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπαλλύτην, θάνατο·
Καίτοι τοσαῦτόν γ' αἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν σὺ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἦ μὲν ἡμῶν μαῖσ', ὄπηπερ εἶσ', ἴτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων,
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ᾧσι, τοῦ βίου·
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖτε τε παρθένοισιν ἑμαυτοῦ·
Ἄιν οὐ ποθ' ἦ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βοραῖς
Τράπεζ'· ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
Ψάνοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην, 1465
Ταῖν μοι μέλεισθα καὶ μάλιστα μὲν χερσῶν.

- Θε. *Εμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ' ἰδεξάμην δέ του.*
 Οι. *Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κακ ποίας στέγης;*
 Θε. *Μῆ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰστόρει πλέον.* 1165
 Οι. *Ολωλας, εἴ σε ταυτ' ἐρήσομαι πάλιν.*
 Θε. *Τῶν Δαίων τοίκων τις ἦν γεννημάτων.*
 Οι. *Ἡ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγάς;*
 Θε. *Οἴμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δευτῷ λέγειν.*
 Οι. *Κᾶγωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.* 1170
 Θε. *Κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δ' ἔσω*
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή, τάδ' ὡς ἔχει.
 Οι. *Ἡ γὰρ δίδωσιν ἤδε σοι;*
 Θε. *Μάλιστα, ἄναξ.*
 Οι. *Ὡς πρὸς τί χρείας;*
 Θε. *Ὡς ἀναλώσαιμί κεν.*
 Οι. *Τεκοῦσα τλήμων;*
 Θε. *Θεσφάτων κακῶν ἕκην.* 1175
 Οι. *Ποίων;*
 Θε. *Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
 Οι. *Πῶς δῆτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;*
 Θε. *Κατοικίσις, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα*
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν ὃ δέ
Κακ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, 1180
Ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτος γεγάς.
 Οι. *Ἰού, ἰού τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.*
Ὡ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κταθῶν. 1185
 Χο. *Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,*
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδέν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, 1190

- Ἡ τοσοῦτον ὄσον δοκεῖν,
 Καὶ δόξαντ' ἀποκλῆναι;
 Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ᾧ τλάμων
 Οἰδικόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω* 1195
*Ὅστις καθ' ὑπερβολῶν τοξείας,
 Εὐφράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλθων.
 Ω Ζεῦ,—κατὰ μὲν φθίσας τῶν γαμφήνοχα
 Παρθένον χροσημαδόν
 Θανάτων δ' ἱμᾶ χάρα πύργος ἀνέτασ* 1200
*Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἱμὸς,
 Καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμώθης,
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνέτασσαν.
 Τανῶν δ' ἀκούσῃ τίς ἀθλιώτερος;
 Τίς ἐν κόποις, τίς ἄταις ἀγρίαις* 1205
*Ἰννοικος ἀλλαγῆ βίαν;
 Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίκου κάρη,
 Ὡ μέγας λυμῆν ὠντόσ ἤρκισσε
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πρῶστῃ,
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῶνι δ'* 1210
*Ἄλοκεσ φέρειν, τέλασ,
 Σίγ' ἰδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 Εφεῦρέ δ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρῶν χρένοσ
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον κάλαι,
 Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.* 1215
*Ἰὼ Δαΐτιον τέκνον,
 Εἶθε δ' εἶθε μήποτ' εἰδόμην.
 Θθύρομαι γὰρ ὡσ περὶάλλα
 Ἰαχαίων ἐκ στοματίων.
 Τὸ δ' ὄρθὸν εἰπέιν,* 1220
*Ἀνέκνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 Κατακοίμισα τεύμεν ὄμμα.*

- Εξ.** Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσώψεσθ', ὅσον δ'
 Δρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἔγγενῶς ἔτι
 Τῶν Δαβδακείων ἐνιρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γάρ οὔτ' ἄν Ἰστρον, οὔτε Φᾶσιν ἄν
 Νίψαι καθαρωῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 Κεύθει· τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φᾶς φανεῖ κακὰ
 Ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημιονῶν
 Μάλιστα λυποῦσ' αἰ' ἄν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
 1225
- Χο.** Δεῖπει μὲν οὐδ' ἄ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
 Βαρύστον εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
 1230
- Χο.** Ω δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Ἀντὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν
 Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψες οὐ πάρα.
 Ὅμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμησ ἐνι,
 Πεῦσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
 1240
- Ὅπως γὰρ ὄργῃ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἔτ' εὐθύ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Δέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
 Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιφῆξασ', ἔσω,
 Ἐκάλε τὸν ἦδη Δαῖον κάλαι νεκρόν
 1245
- Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ἃν
 Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 Εγοᾶτο δ' εἰνᾶς, ἐνθα δύστηνος διπλοῦς,
 Εξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 1250
- Χᾶπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἔλευσσομεν.

- Φοιτᾶ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν
 1255
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὄπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ̄ τε καὶ τέκνων.
Αυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσέ τις
Οὐδείς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 1260
Λεινὸν δ' αὐσας, ὡς ὑψηγητοῦ τινός,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα, κάμπιπτει στέγη,
Οὐ̄ δὴ κρεμαστήν τὴν γυναῖκ' ἐσειδομεν,
Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
 1265
Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας,
Χαλᾶ κρεμαστήν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ γ' ἦν τὰνθένδ' ὄρᾳν.
Ἀκοσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 1270
Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
Ἀυδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὐνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
Οὐ̄θ' οἶ' ἔπασχεν, οὐ̄θ' ὅποι' ἔδρα κακά,
Ἄλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
Οψοῖαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσοῖατο.—
 1275
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κούχ' ἀπαξ
Ἡρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίσσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵματός τ' ἔτέγγετο.
 1280
Τάδ' ἐκ θυεῖν ἐρῶσγεν, οὐ μόνου, κακά·
Ἄλλ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συμμιγῆ κακά.
Ὅ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν παροῖθε μὲν
Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θῆμέρα
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν
 1285
Ὅσ' ἔστι πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἔστ' ἀπόν.

Χο. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

- Ββ.** *Βοῦ διοίγειν κληῖθρα, καὶ δηλοῦν τινα
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι, οὐδὲ ῥητά μοι
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
Λεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
Λεῖξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἶον καὶ στυγοῦντι' ἐποικτίσαι.* 1290
- Χο.** *Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ ἤδη· τίς σ', ᾧ τλήμων,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μεῖζονα δαίμον τῶν μακίστων
Πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοίρα;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' εἰσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνεγείσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρηῆσαι
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.* 1300
- Οι.** *Αἰ αἰ, αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· ποῖ γὰρ
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φοθογγὰ πέτεται φορέδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλον;* 1310
- Χο** *Εἰς δεινὸν, αὐδ' ἀκουστὸν, αὐδ' ἐπόμπιμον.*
- Στροφή α.*
- Οι.** *Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπέτροπον,
Ἐπιπλόμενον ἄφατον,
Ἀδάμαστόν τε
Καὶ δυσούριστον· οἶμοι,* 1315

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδου μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστραγμα, καὶ μνήμη κακῶν.

Σο. Καὶ θαυμά γ' οὐδέν ἐν τοσαῖσδε πῆμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

Ἀντιστροφή α΄.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίτολος
Ἐτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ἵπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων φεῦ.
Οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αἰδὴν ὕμωσ. 1325

Σο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Οφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφή β΄.

Οι. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, ᾧ φίλοι,
Ὅ κακὰ τελαῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔθει μ' ὄρᾶν,

Ὅτι γ' ὄρᾶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ;
1335

Σο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῆς.

Στροφή γ΄.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
Στερκτόν, ἢ προσήγορον
Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;
Ἀπάγει' ἐκτόπιον 1340
Ὅτι τάχιστα με,
Ἀπάγει', ᾧ φίλοι,

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
 Τὸν καταρατότατον,
 Ἐτι δὲ καὶ θεοῖς
 Ἐχθρότατον βροτῶν.

1345

Χο Δεῖλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφή β'.

Οι. Ολοῖθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
 Νομάδος ἐπιποδίας
 Ἐλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
 Ἐρῶντο κἀνέσωσεν,
 Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσαν.

1350

Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἔμοι τοσόνδ' ἄχος.
 Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἄν ἦν.

1355

Ἀντιστροφή γ'.

Οι. Οὔκουν πατρός γ' ἄν φονεὺς
 Ἠλθον, οὐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ἄν ἔφην ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ',
 Ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενῆς δ' ἀφ' ἄν
 Αὐτὸς ἔφην τάλας.

1360

Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
 Ἐφν κακοῦ κακὸν,
 Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

1365

Χο Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς
 Κρείσσαν γὰρ ἦσθα μηκέτ' ἄν, ἧ ζῶν τυφλός.
 Οι. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 Μῆ μὲν ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

1370

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄδου μολῶν,
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
 Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
 Οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλιστ' ἀνήρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 Ἀπεστέρησ' ἱμαντὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ωθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Δαΐτου.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῆν
 Ορθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄρᾱν; 1385
 Ἐπιστά γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 Τῷ μὴ ποκλεῖσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 Τῆν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ. 1390
 Ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 Ἐκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 Ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγῶς;
 Ω Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Δόγω παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρ' ἐμὲ 1395
 Κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι.
 Ω τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμὸς τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 Αἶ τοῦμόν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
 Ἐπίετε πατρός, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 Οἷ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν 1400

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ᾧ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταυτόν σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, χῶπόσα
 Αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδαῖν ἔσθ' ἄ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Εκρίψατ', ἐνθα μήποτ' εἰσούψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἔμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὕνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσας φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. |
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
- Οι.** Πρὸς θεῶν, ἐπεῖπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Ἀριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὦδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. Ῥέγον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Ἐδρασ' ἄν, εἴ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἐν' ἴσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστήον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεισθ' ὑπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκουσ ἀντὸς δν θέλεις τάφρον
Θοῦ καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
Πατρῶον ἅστυ ζώντος οἰκητοῦ τυχεῖν. 1450
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
Ὀνὸς Κεθαιρῶν οὔτος, δν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφρον,
Ἴν' ἐξ ἐκείνων, σὶ μ' ἀπαιλλύτην, θάνατο·
Καίτοι τοσαυτὸν γ' αἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· εὐ· γὰρ· ἄν· ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ' πί τω δεικῷ κακοῦ.
Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μαῖρ', ὀκηπερ εἶσ', ἔτω·
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων ;
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ᾧσι, τοῦ βίου·
Ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖκ τε παρθένων· ἐμαυγ·
Αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς·
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσον ἐγώ·
Ψάνοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην, 1465
Ταῖν μοι μάλισθα καὶ μάλιστα μὲν χερσίν·

Φαῦσαί μ' ἔασον, κάποκλαύσασθαι κακὰ

Ιθ', ὃ "ναξ,

Ιθ', ὃ γονῆ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θυγῶν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὡσπερ ἦνικ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυόφροσύντοι; καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐχγόνοι ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις ἐγὼ γὰρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν κάλαι.

Οι Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρονήσας τύχοι
Ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Ἄτ' τοῦ φτυουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ἄδ' ὄρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξένησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὃ τέκν', οὔθ' ὄρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

1485

Καὶ σφᾶ δακρύω προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἶον βιῶναι σφᾶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξει εἰς ὀμιλίαις;
Ποίας δ' ἑορτᾶς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένα

1490

Πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἦνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἦκητ' ἀκμαῖς,

Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραφθίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ἐμῶν ἐπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κάκ. τῶν ἴσων

Ἐκτίσασθ' ὑμᾶς, ὄνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ἐνειδιεῖσθε· κῆτα τίς γαμεῖ; 1500
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χείρους φθαρῆναι κἀγόμεους ὑμᾶς χρεῶν.
Ἐ καὶ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
Ταύτων λέλειπται, -νώ γάρ, ὃ φυτεύσαμεν,
Ολόλαμεν δὺ ὄντε, - μή σφε περιῶδης 1505
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακῶς
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὄρων
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὺν μέρος.
Ἐύννευσον, ὃ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερσὶ. 1510
Σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἵχετόν γ' ἦδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνον· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι,
Οὐδ' καιρὸς, ἀεὶ ζῆν, βίου δὲ λφόνος
Ἵμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλλις, ἴν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515

Οι. Πιστέον, κεί μηδὲν ἦδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ

Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς σὺν εἶμι;

Κρε. Δέξεις, καὶ τότε εἶσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὄπως πέμψεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' σὺν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλοῦ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἦδη.

Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν

Καὶ γὰρ ἂ ἡκράτησας, οὐ σοὶ τῶ βίῳ ξυνέσπετα. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λείσσει, Οἰδίπους ἔδε,
 Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὄσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 Ὡστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 Ἥμῃραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθεῖν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis qui
miseratione constant, facile praeceperius.

QUINCT. LIB. X.

ΤΙΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν
Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον.
μύλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυμαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,
παραιτηθεαμένη μίαν ἡμέραν μέναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάρι-
τος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν
στέφανον, ὡς ἐκεῖνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, πε-
ρικλακίς τῇ θυγατρὶ, ἀπέλλνται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖ-
δας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, δ' παρ' Ἡλίου
Ἰαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Αθήνας, καὶ κεῖθε Αἰγέτῃ
τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φαβίν, ὡς ἡ
Μήδεια ἐψήδασα τὸν Ιάβωνα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ Αἰδονος, ὁ τοὺς Νόβτους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἰδῶνα θῆκε φίλον κόρον ἠδάοντα,

Γῆρας ἀποξύνουσ' εἰδύησι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔριουσ' ἐπὶ χρυσεῖοισι λίσθησιν.

Αἰγύλιος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφῆς ἰστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύ-
σου τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήδασα, ἐνεοποίησε. Στά-
φυλος δὲ φησὶ, τὸν Ιάβωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆ-
ναι ἐγκλεῦσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργουε αὐτὸν
κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου
ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ιάβωνι, τελευτηῆσαι αὐτόν.

ΛΑΛΩΣ,

. ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, δια τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρόντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρόντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάσωνος, Αἰγεί θυνοκλήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κείται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὃ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτῶν. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πηθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ολυμπιάδα. Πρῶτος Ἐδφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Ἐδριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Αἰκτὺς, Θερίζαι Σάτυροι. οὐ θάζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἔτερος Παις.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙΘ' ἄφελ' Ἀργούσ' μὴ διαπτέσθαι σκάρου,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανίας Συμπληγάδας
Μηδ' ἐν νόκαιοι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα κεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος 5
Πελία μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῆ
Μήδεια πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἐρωι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελοάδας κόρας
Πατέρα, κατάρκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
Ἐὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῆ πολίταις, ὃν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτῇ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι
Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ἵσταν γυνῆ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ. 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλιτατα
Προδοῦς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμῆν,
Γάμοις Ἰάσον βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰουμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἢ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μὲν ἄρκουσι, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾷ
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Οίας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.

Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφείδ' ἀλγηδόνι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, 25

Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
Οὐτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.

Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέσσην, 30

Αὐτῇ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.

Ἐγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἶον πατρῶας μὴ πολείπεσθαι χθονός. 35

Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.

Δέδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλευσῆ νέον

Βαρεία γὰρ φροῆν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς

Πάσχονά. ἐγῶδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,

Μὴ θηκτιὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40

[Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἐν' ἔστρωται λέχος,]

Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνη,

Κᾶπειτὰ μείζω ξυμφορὰν λάβη τινά.

Δεινὴ γὰρ οὔτοι φαδίως γε συμβαλῶν

Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι 45

Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι

Κακῶν. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν

Ἐσθηκας, αὐτῇ θροεμένη σαυτῇ κακά; 50

Πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὅπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

- Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,* 55
*᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανφ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.*
- Παι.* Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα πανέται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.
Παι. Ω μῶρος, εἰ χρηὴ δεσπότις εἶπεῖν τόδε, 60
᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
- Τρο.* Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδὲν μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημμένα.
Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγῆν γὰρ, εἰ χρηὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. 65
- Παι.* Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιότεροι
Θάσσοσι, σεμνὸν ὑμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλῶν Κορινθίας
ἔνν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς 70
*Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὄδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.*
- Τρο.* Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδενμάτων, 75
Κοὺκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
- Τρο.* Απωλόμεσθ' ἄφ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
Παι. Αἰτὰρ σὺγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναί τάδε
Δέσποιναν, - ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγον. 80
- Τρο.* Ω τέκν', ἀκούεθ', οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
Αἰτὰρ κακός γ' ἂν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, 85

- Ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ὃ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα, κάπεδεῖζατε 1405
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶπόσα
 Δίσχισ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἄ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που 1410
 Καλύφα·, ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίον θιγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 Οὐδεὶς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- Χο.** Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 Χώρας λέλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- Οι.** Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420
 Πάρος πρὸς αὐτόν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
- Κρε.** Οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 Οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
 Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 Αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἥλιον, τοιόνδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
 Μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχισ' ἐς οἶκον ἔσκομίζετε. ἰ
 Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν 1430
 Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.
- Οκ.** Πρὸς θεῶν, ἐπεὶπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 Ἀριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμέ,
 Πιθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσσω.

- Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ᾧδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435
- Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θητηῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- Κρε. Ἐδρασ' ἄν, εἰ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν, τί πρακτέον.
- Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ, μ' ἀπολλύναι.
- Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἴσταμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστέον.
- Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πέσσοσθ' ὑπερ ;
- Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτιγένομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους ἀντὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῶον ἄστν ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. 1450
- Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρσειν, ἔνθα κλήζεται
Ὀνμόσ Κεθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοί
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
'Ἴν' εἴ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπαλλύτην, θάνατο
Καίτοι τοσσούτον γ' οἶδα, μήτ' ἐμ' ἄν νόσον, 1455
- Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· εὐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μαῖσ', ὅπηπερ εἰς, ἔτω
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων,
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἶσιν, ὥστε μὴ 1460
- Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἄν ᾧσι, τοῦ βίου
Ταῖν δ' ἀθλίων οἰκτραῖν τε παρθένων ἐμασγῶν
Ἄν οὔ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ'· ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγώ·
- Φαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην, 1465
- Ταῖν μοι μέλεισθαι καὶ μέλιστα μὲν χερσίν·

Φαῦσαί μ' ἔασον, κάποκλαύσασθαι κακά.

Ιθ', ὦ ἄναξ,

Ιθ', ὦ γονῆ γενναίῃ· χερσὶ δ' ἂν θιγῶν
Δοκοῦμι ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἠνίκ' ἔβλεπον.

1470

Τί φημί;

Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
Δακρυῶφθοοῦντοιν; καὶ μ' ἐποικτείρας Κρέων
Ἐπεμψ' ἔμοι τὰ φίλτατ' ἐχγόνοι ἐμοῖν;

Λέγω τι;

1475

Κρε Λέγεις ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

Οι. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὡ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἔτ', ἔλθετε

1480

Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμαῖς χέρας,
Ἄ τοῦ φντουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄρα
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρων, οὐθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθη, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη.

1485

Καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
Νοοῦμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἶον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

Ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξει εἰς ὀμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένα

1490

Πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαῖς,

Τίς οὗτος ἐσται, τίς παραρῥίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσίν ἐστι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;

1495

Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ἰμῶν ἐψφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,

Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακῶ τῶν ἴσων

Ἐπιτήσαθ' ὑμᾶς, ὄντιες αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ἐνειδιείσθε· κᾶτα τίς γαμῆ; 1500
Οὐκ ἴσταν οὐδεὶς, ὃ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρους φθορῆναι καγόμεους ὑμᾶς χρεόν.
Ἄ καὶ Μενουκίως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
Ταύταιν λέλειπαι, -νὼ γὰρ, ὃ φυτεύσαμεν,
Ολόλαμεν δὲ ὄντε, - μὴ σφε περιέδης 1505
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ἄλλ' οἰκτισον σφᾶς, ὥδε τηλικάσδ' ὄρων
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ἐύνηυσον, ὃ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερσί. 1510
Σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἶχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὖχεσθέ μοι,
Οὐ καιρὸς, ἀλλ' ἔην, βίου δὲ λήθονος
Ἵμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλλι, ἔν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἔθι στέγης ἔσω. 1515

Οι. Πιστίον, κεί μηδὲν ἠδύ.

Κρε. Πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ.

Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς σὺν εἶμι;

Κρε. Δίξεις, καὶ τότεῖς εἶσομαι κλύων.

Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκα.

Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οι. Φῆς τὰδ' οὖν;

Κρε. Ἄ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλοῦ λέγειν μάτην

Οι. Ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

Κρε. Σταίχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν

Καὶ γὰρ δ' ἀκράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετα. 1523

Χο. Ω πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσει, Οἰδίπους ὄδε,
 Ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 Ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,—
 Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
 Ὡστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 Τέρομα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθῶν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

• EX EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

EURIPIDES—in affectibus cum omnibus mirus, tum in iis qui miseratione constant, facile praeceperis.

QUINCT. LIB. X.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μίλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτηθεμένη μίαν ἡμέραν μένει, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἔσθῃτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ὡς ἐκεῖνη χρησάμενη διαφθείρεται καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλαεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνουσα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὁ παρ' Ἑλλάνων λαβὼν, ἔποχος γενομένη, ἀποιδράσκει εἰς Αθήνας, ἀκεῖθε Αἰγεί τῷ Πανδίωνος γαμέται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φαδίν, ὡς ἡ Μήδεια ἐψήσασα τὸν Ιάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἰσῶνος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἰσῶνα θῆκε φίλον κόρον ἠβῶνοντα,

Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυῆσι πραπίδεσσι,

Φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λήθειν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετα τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ιάσονα τρόπον τινα ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκλευθῆσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρῦμνῃ τῆς Ἀργουε αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐκικεδούσης γοῦν τῆς πρῦμνης τῷ Ιάσωνι, τελεντηῆσαι αὐτόν.

ΛΑΛΩΣ,

. ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάθωνα ἔχθραν, τῷ ἐκείνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δ' Ἰάθωνος, Αἰγεί θυγατρὸς αὐτοῦ. Παρ' οὐδετέρῳ κείται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτῶν. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πιθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Ἐδφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Ἐυριπίδης. *Μήδεια*, *Φιλοκτήτης*, *Αἰκτvs*, *Θεμιστὰι Σάτυροι*. οὐ βάζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ γυναικῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἼΕΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Πρόλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

*ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙΘ' ὄφρα' Ἀργούσιν μὴ διαπτόσθαι σπάρου,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανίας Συμπληγάδας
Μηδ' ἐν νόκαιοι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα κεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον δέρος 5
Πελία μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῆ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελοπείδα κδρας
Πατέρα, κατόκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
Ἔν' ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτῇ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι
Ἐπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ἵταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
Προδούς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν' ἔμην,
Γάμοις Ἰάσον βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσμηνᾶ χθονός.
Μήδεια δ' ἢ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾶ μὲν ἄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,

Όσας ἀμοιβῆς ἐξ Ιάσονος κυρεῖ
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύνους χρόνον, 25
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
 Οὐτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουνσα γῆς
 Πρόσωπον ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μήποτε στρέψασα πάλλενκον δέξην, 30
 Αὐτῇ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὐς προδοῦσ' ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἐγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ἴσο,
 Οἶον πατρῶας μὴ κολείεσθαι χθονός. 35
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὄρωσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλευσῇ νέον
 Βαρεία γὰρ φρενῶν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχουσα. ἐγῶδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 [Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἔν' ἔστρωται λέχος,]
 Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα κτάνη,
 Κἄπειτ' αὖ μείζω ξυμφορὰν λάβη τινα.
 Δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλῶν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.
 Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι 45
 Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοοῦμενοι
 Κακῶν. νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἶκον κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄρουσ' ἐρημίαν
 Ἔστηκας, αὐτῇ θρεομένη σαυτῇ κακᾷ; 50
 Πῶς σου μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 Τρο. Τέκνων ὅκαδὲ πρέσβυ τῶν Ιάσονος,

*Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτυοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
᾽Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανφ
Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.*

55

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

*Παι. Ω μῶρος, εἰ χρῆ δεσπότις εἰπεῖν τόδε,
᾽Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.*

60

Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδὲν μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

*Τρο. Μῆ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν
Σιγῆν γὰρ, εἰ χρῆ, τῶνδε θήσομαι πέρι.*

65

*Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσούς προσελθῶν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσοσι, σεμνὸν ὑμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
᾽Ως τούσδε παῖδας γῆς ἐλῶν Κορινθίας
ἔνν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὄδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.*

70

*Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;*

*Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.*

75

*Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄφ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.*

*Παι. Αἰτὰρ σύγ', -οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, - ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.*

80

*Τρο. Ω τέκν', ἀκούεθ', οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ολοῖτο μὲν μῆ, δεσπότις γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
Αἰτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.*

*Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
᾽Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,*

85

Οἱ μὲν δικάϊως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,—
 Εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὔνεκ' οὐ στέργει πατήρ;

Τρο. *Ἰτ', —εὐ γὰρ ἔσται,— δωμάτων εἴσω, τέκνα.
 Σὺ δ' ὡς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε,
 Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμονμένη.
 Ἢδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
 Τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν οὐδὲ παύσεται
 Χόλου, σάφ', οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα.
 Ἐχθροὺς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.*

90

ΜΗΛΕΙΑ.

Ἰὼ, δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,

95

Ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τρο. *Τὸδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ·*

Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,

Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγυς,

100

Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'

Ἀγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν

Φρενὸς ἀνθάδους.

Ἰτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.

Ἀἴηλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

105

Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάμει

Μεῖζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόπλαγχνος, δυσκατάπανστος

Ψυχῇ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μη. *Αἰ αἰ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων*

111

Ἀξὶ ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι

Παῖδες ὀλοισθε στυγεράς μητρὸς

Ἐνν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

Τρο. *Ἰὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.*

115

Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας

Μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τέκνα, μή τι πάθῃθ', ὡς ὑπεραλῶ.
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
 Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες, 120
 Χαλεπῶς ὄργας μεταβάλλουσιν.
 Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
 Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλας,
 Οχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
 Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἶπεν 125
 Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακροῦ
 Δῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
 Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὄργισθῆ
 Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. 130

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
 Τῆς δυστάνου Κολγίδος.
 Οὐδέ πω ἦπιος; ἀλλ' ὦ γεραῖά,
 Αἴξον ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
 Μιλάθρου βοὰν ἔκλυον. 135
 Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
 Ἀλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται

Τρο Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρουῶδα γὰρ ἦδη
 Τὰδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων 140
 Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιωτὰν
 Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
 Μη Αἰ αἰ· διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάϊμαν, 145
 Βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

Στροφή.

- Χο.** *Αἶες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς,*
Ἰαχάν, οἶαν ἄ δύστανος
Μέλπει νύμφα; 150
Τί σοι ποτὲ τὰς ἀπλάστου
Κοίτας ἔρος, ὦ ματαιά,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις 155
Καινὰ λέγη σεβίζει,
Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσου
Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει
Μὴ λίαν τάκου,
Δυρομένα σὸν εὐνήταν. 160
- Μη.** *ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι Ἀρτεμι,*
Λεύσσεθ' ἄ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμι
Αὐτοῖς μελάρθοις διακναιομένους 165
Οἱ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὃν ἀπενάσθη
Δίσχυῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσι.
- Τρο.** *Κλύεθ' οἶα λέγει, κἀπιβοᾶται*
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνᾶ θ', ὃς ὄρκων 170
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή.

- Χο.** *Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν*
Ἐλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων 175

Λέξαιτ' ὄμφαν,
 Εἷ πως βαρύθυμον ὄργαν,
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
 Μῆτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
 Φίλοισιν ἀπέστω.

180

Ἀλλὰ βᾶσά νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Ἐξω, φάλα, καὶ τὰδ' αὔδα.
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
 Τοὺς ἔσω πένθος
 Γὰρ μεγάλως τόδ' ὄρμαται.

185

Τρο

Δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
 Δέσποιναν ἐμάν·
 Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐκιδώσω.
 Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
 Ἀποταυροῦται δμωσίν, ὅταν τις
 Μῦθον προφέρων πέλας ὄρμαθῆ.
 Σχαιοὺς δὲ λέγων, κούδέν τι σοφοῦς,
 Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
 Οἵτινες ἕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δαίπνοις
 Εὐφροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
 Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 Εὐφρετο μούση καὶ πολυχόρδοις
 Ὡδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
 Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 Δαίτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

190

195

200

205

- Χο.** *Ἰαχὼν ἄϊον πολύστονον γόων*
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέξει προδόταν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα 210
Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν,
Ἄ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
Δί' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἄλφειραν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον. 215
- Μη.** *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,*
Μῆ μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδῶς
Δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ θραυμίαν. 220
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγγνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρῆ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει
Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις ἀνθάδης γεγῶς, 225
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεισὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίον
Χάριν μεθεῖσα, καθανεῖν χρήζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γινώσκεις καλῶς, 230
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναϊκῆς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῆ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος 235
Λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν
Κὰν τῷδ' ἀγῶν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

- Ἡ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγὰί
 Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήρασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
 Ὅτε μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.
 Κἂν μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναιαι εὖ
 Πόσις ξυνοικῆ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεῶν.
 Ἀνῆρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθεται ξυνών,
 Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσπν,
 Ἡ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἡλικας τραπέει·
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Δέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκουσ, οἱ δὲ μάρανται δορυ·
 Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἕπαξ.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καμ' ἦκει λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δάμοι,
 Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
 Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὐσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
 Ἢν μοι πόρος τις μηχανῆ τ' ἐξευρεθῆ,
 Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἦν τ' ἐγγήματο,
 Σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβον πλέα,
 Κακῆ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
 Ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἠδικημένη κυρῆ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφρονωτέρα.
 Δράσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,*

Μήδεια πενθεῖν δ' οὐ σε θαναμάζω τύχαι. 270
 Ὅρω δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

- Σὲ*, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσαὶ σὺν σαντιῇ τέκνα, 275
Καὶ μή τι μέλλειν ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κούκ ἄπειμι πρὸς δόμοις πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω.
- Μη.* Αἰ αἰ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
Εχθροὶ γὰρ ἐξιῶσι πάντα δὴ κάλων, 280
Κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ερησόμαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὄμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
- Κρ.* Δέδοικά σ', -οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,-
Μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. 285
Ζυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφῆ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Ανπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἔστειρημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην 290
Δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
Ἡ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
- Μη.* Φεῦ, φεῦ, οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Εδλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά. 295
Χρῆ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνῆρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

- Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά,** 300
Δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφυκέναι
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
Κρείσων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
Εγὼ δὲ καὐτῇ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφῇ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, 305
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῇ.
Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μὴ τι πλημμελὲς πάθης.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, —μὴ τρέσης ἡμᾶς,— Κρέον,
Ἵσσι εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην, 310
Ἵτι σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πρόσιν
Μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὺν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
Νυμφεύετ', εὖ πρόσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
Ἐὰτέ μ' οἰκεῖν καὶ γὰρ ἠδικημένοι 315
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
- Κρ. Λέγεις ἀκούσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν,**
Ὀρθῶδία μοι, μὴ τι βουλευσῆς κακόν.
Τοσῶδέ γ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ, 320
Ἵρῶν φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἐξίθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγῃς
Ἵς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.
- Μη. Μη, πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.** 325
Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσει λιτάς;
Κρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. Ὡ πατρίς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις. 330
Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

- Κρ.** Ὅπως ἂν, οἴμαι, καὶ παρασιτῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἐρπ', ὧ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; 335
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὧ γύναι.
Μη. Φευξοῦμεθ' οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κούκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἧ φευξοῦμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἔμοῖς· ἐπεὶ πατήρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ 345
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἔστιν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
Τούμου γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἐκίστα τοῦμόν λῆμ' ἔφν τυραννικόν
Διδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα. 350
Καὶ νῦν ὄρω μὲν ἐξαμαρτέων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προῦννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἢ πιοῦσα λαμπὰς ὄφεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
Θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε. 355
Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν
Ὅν γὰρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Ια

Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
Ἡ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν
Ἐξουρήσεις;

360

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

- Μη.** Κακῶς πέπρακται πανταχῇ τίς ἀντερεῖ; 365
 Ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πο·
 Ἐτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; 370
 Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠγάμην χεροῖν.
 Ὅ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
 Ὡστ', ἐξὸν αὐτῷ τὰ μὲν ἐλεῖν βουλευμάτων
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναι μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς 375
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοῦς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
 Πότερον ὑπάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 Ἡ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν 385
 Σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτούς ἐλεῖν.
 Εἴεν καὶ δὴ τεθνάσι. τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχῶν, ῥύσεται τοῦμὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ,
 Δόλω μείτοιμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμπορά μ' ἀμήχανος,

Ἀντὴ ξίφος λαβοῦσα, κεί μέλλω θανεῖν,
 Κτενώ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. 395
 Οὐ γάρ, -μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσσαν ἐστίας ἐμῆς,-
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμοις, 400
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἀλλ' εἶα, φεῖδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγῶν εὐψυχίας.
 Ὅρᾶς ἂ πείσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλιν 405
 Τοῖς Σιουφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεῶσαν ἔσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
 Ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Φυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Στροφή α.

Χο

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωροῦσι παγαί·
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 Ἄνδράσι μὲν δόλλαι βουλαί· θεῶν δ'
 Οὐκέτι πίστις ἄφαρ. 415
 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτᾶν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Ἐρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.
 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 Φάρα γυναικίας ἔξει. 420

Ἀντιστροφή α.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσ' αἰοιδᾶν,

Τὴν ἑμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας
     Ἔπασε θέσπιν αἰοιδᾶν 425
 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντι-
     ἀχρὸς ἂν ὕμνον
 Δραόνων γένηα, μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
     Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἀνδρῶν τε μαῖραν εἰπεῖν. 430

Στροφή β'.

Ἐν δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
     Μαινομένα κραδία,
 Διδύμους ὀρίσασα πόντου
     Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα 435
 Ναίεις χθονί, τὰς ἀνάνδρου
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
     Τάλαινα, φρυγὰς δὲ χόρας
     Αἰτιμος ἐλαύνει.

Αντιστροφή β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδώς
     Ἑλλάδι τᾷ μεγάλη 440
 Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
     Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύστανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
     Ἄλλα βασιλεία κρείσσω 445
     Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ γὰρ κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλὰκις,
 Τραγείαν ὄργην, ὡς ἀμήχανον κακόν.

- Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλευματα, 450
 Ἀδῶν ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
 Κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
 Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ.
 Ἄ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
 Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῆ. 455
 Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
 Οργὰς ἀφήρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν
 Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μαρτίας, λέγουσ' αἰεὶ
 Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
 Ὅμως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις 460
 Ἦκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
 Ως μὴτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
 Μὴτ' ἐνδεής του. κόλλ' ἐφέλκεται φυγῆ
 Κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σὺ μὲ στυγεῖς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ. 465
Μη Ω παγκάκιστε, -τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,-
 Ἠλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 Οὔται θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλους κακῶς θράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναίδει· εὗ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι.
 Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν. 475
 Ἐσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταῦτ' ἔξυνείσθησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
 Ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γῆν·
 Δράκοντά σ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, 480

Σκείραϊς ἔσωζε πολυπλόκοις ἄπνους ὄν,
 Κτείνας, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 Ἀυτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοῦς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην
 ἔνν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 485
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταυθ' ὑφ' ἡμῶν, ὃ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθόν,
 Προῦδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 Παίδων γεγῶτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490
 ἔγγνωστί' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φροῦδῆ πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἡ καινὰ καῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις ταυτῶν,
 Ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖορκος ἂν. 495
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ κόλλ' ἐλαμβάνου,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάροτομεν.
 Δγ', —ὡς φίλω γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς, 500
 Ὅμως δ'· ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίων φανεῖ—
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 Οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
 Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὄν
 Δέξαιντό μ' οἴκοις, ἂν πατέρα κατέκτανον. 505
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ κατέστηχ'· οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα
 Ἐθηκας ἀντὶ τῶνδε· θανμαστόν δέ σε 510
 Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
 Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

- Φίλων ἔσημος, ξὺν τέκνοις μόνῃ μύθοις.
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ;
 Πτωχὰς ἀλάσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 515
 Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ;
 Τεκμήρε' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδὲις χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι;
 Χο. Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλλωσ' ἔριν.
 Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστροφόν,
 Ἀκροῖσι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στόμαργον, ἧ γύναι, γλώσσαλγίαν. 525
 Εγὼ δ', -ἐπειδὴ καὶ λίαν πύργοις χάριτ',
 Κύπριον νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός· ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε 530
 Τύχοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν
 Ὅπη γὰρ σὺν ἄνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω. 535
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαίαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πᾶντες δέ σ' ἦσθοντ' οὐσαν Ἑλληνες σοφῆν,
 Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἔσχάτοις 540
 Ὅροισιν ἴκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἶη δ' ἔμοιγε μῆτε χρυσοῦς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος,
 Εἰ μὴ πίσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

Τουσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνον πέρι 545

Ἐλέξῃ· ἄμειλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγῳ.

Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀπαίδισας,

Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς μεγῶς,

Ἐπειτα σώφρανα, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,

Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἤσυχος. 550

Ἐπεὶ μετέστην δευρ' Ἰαλκίας χθονός,

Πολλὰς ἐφέλκων ξυμπορὰς ἀρχαίκοις,

Τί τοῦδ' ἂν εὐρημ' εἶδον εὐτυχεάτερον,

Ἡ καῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγῶς;

Οὐχ, ἢ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρανα λέχος, 555

Καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγημένος·

Οὐδ' εἰς ἄμειλλαν πολύτεκνον ἀκουδῆν ἔχων,

Ἄλις γὰρ αἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·

Ἄλλ' ἄς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,

Καὶ μὴ σκαυίζοίμεσθα, γινώσκων ὅτι. 560

Πένητα φεῖναι πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·

Παῖδας δὲ θρέψαμι· ἀξίως δόμων ἐμῶν

Σπείρας τ' ἀδελφοὺς ταῖσιν ἐκ εἴθεν τέκνοις,

Εἰς ταῦτ' οὐαίην, καὶ ξυναρτήσας γένος,

Εὐδαιμονοαίην. σοὶ τε γὰρ παῖδων τί δεῖ; 565

Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις

Τὰ ζῶντ' ὠνῆσαι. ὡσὶν βεβαύλευμαι κακῶς;

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.

Ἄλλ' εἰς τασοῦτον ἦκεθ', ὅσας ὀρθοθυμένης

Εὐνής, γυναῖκες πάντ' ἔχων νομίζετε· 570

Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμπορὰ τις εἰς λέχος,

Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα

Τίθεσθε. χρᾶν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βριστοῦς

Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·

Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν· 575

Σο. Ἰᾶσον, εἴ μὲν τοῦσδ' ἐπόμψασας λόγους·

- Ὅμως δ' ἔμοιγε, -κεῖ παρὰ γνώμην ἔρω,-
 Δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρῆν.
- Μη.** Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ᾧν, σοφὸς λέγειν 580
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνθρώπων τὰδικ' εὖ περιστελεῖν,
 Τολμᾶ πανουργεῖν ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμεων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἔν γὰρ ἔκτενεῖ σ' ἔπος. 585
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἔμῃ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
- Ια.** Καλῶς γ' ἂν οὖν τῶδ' ἐξυπηρέτετε λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590
- Μη.** Οὐ τοῦτ' σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λόγος
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- Ια.** Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλω 595
 Σε, καὶ τέκνοισι τοῖς ἔμοις ὁμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννοισι παῖδας, ἔρῃμα δώμασι.
- Μη.** Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἔμην κνίζοι φρένα.
- Ια.** Οἴσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαιnéσθω ποτὲ,
 Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχήης εἶναι δόκει. 600
- Μη.** Ὑβριε', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφή,
 Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
- Ια.** Ἀντὶ τὰδ' εἶλον· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ. 605
- Μη.** Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. Δρᾶς τυράννοισι ἀνοσίους ἀρωμένῃ.
Μη. Καὶ σοῖς ἀφραῖα γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.

- Γα.** Ὡς οὐ κρινούμαι τῶνδ' ἐσσι τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
 Προσφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν, 610
 Δέγ' ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερσὶ,
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μαρνανεῖς, γύναι,
 Δήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδον
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Γα.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' ἀθάδια
 Φίλους ἀπώθει· τοιγὰρ ἀλγυνεὶ πλέον.
- Μη.** Χῶρει κόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
 Δίρει, χρονίζων δαμάτων ἐξώπιος.
 Νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Σα.** Ἐρωταί, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλλοι ἴθωι 630
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
 Εὐχαρίσ οὔτα.
 Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσέων τόξων ἐφεῖγες,
 Ἴμέρω χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σωφροσύνα, 635
 Δώρημα κάλλιστον θεῶν.

Μηδέποι' ἀμφιλόγους ὄργαις, ἀκόρεστα τε νεύκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις· ἀ-
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Οὐξόφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφή β'.

Ω πατρὶς, ᾧ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσκέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀχέων.
 Θανάτω, θανάτω πάρος δαμείην,
 Ἄμραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεν,
 Ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Ἀντιστροφή β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 ᾠκτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα καθέων.
 Ἀχάριστος ὄλοιθ', ἔτω πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθυραὴν ἀνοίξαν-
 τα κλήδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται.

655

660

ΑΙΓΕΤΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προσίμιον
 Κάλλιον οὐδεὶς εἶθε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαίρε καὶ σὺ, καὶ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
- Δι.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφθὸν ἐστοάλης;
- Δι.** Παιδῶν ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον,
- Δι.** Ἀπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ἦν;
- Δι.** Οὐκ ἐσμεν εὐνήσ ἄζυγες γαμηλίου. 670
- Μη.** Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παιδῶν πέρι;
- Δι.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
- Μη.** Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
- Δι.** Μάλιστα, ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
- Δι.** Ἀσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λύσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Δι.** Πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλα.
- Μη.** Σὺ δ' ὡς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
- Δι.** Πιθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἀναξ Τροϊζηνίας. 680
- Μη.** Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
- Δι.** Τοῦτο θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸς γὰρ ἀνήρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
- Δι.** Κάμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
- Δι.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδῃ;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστὶ μοι πάντων πόσις.
- Δι.** Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθόν.
- Δι.** Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον. 690
- Μη.** Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
- Δι.** Ἡ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄτεμοι δ' ἐσμεν οἱ πρὸ τοῦ φίλου.

- Αι.* Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὺν ἐχθαίρων λέχος; 695
- Μη.* Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
- Αι.* Ἴτω νυν, εἵπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
- Μη.* Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
- Αι.* Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
- Μη.* Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
- Αι.* Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
- Μη.* Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
- Αι.* Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.
- Μη.* Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
- Αι.* Εἴ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα. 705
- Μη.* Δόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
- Αλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱεσία τε γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,
Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἶον εὐρηκας τόδε·
Παύσω δὲ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 710
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.*
- Αι.* Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοὶ δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
- Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἔλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν·
Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἔάν περ εἰς ἔμοις ἔλθῃς δόμοις, 725
Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τι.*

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσουν πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τὰδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Αι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἀγούσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
 Λόγοις δὲ συμβάς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735
 Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρνεύμασι
 Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικὸς.

Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ᾧ γύναι, προμηθίαν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι. 740
 Ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν ἔ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἑλίον πατρὸς
 Τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μῆτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
 Μῆτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήκη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Αι. Ομνυμι γαίαν, Ἑλίου θ' ἄγνόν σέβας,
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω. 750

Μη. Ἀρκεῖ. τί δ' ὄρκῳ τῶδε μὴ ἔμμενων πάθοις;

Αι. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755
 Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Χο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ἦν ἔ' ἐπίνοϊαν σπεύδειε κατέχων,

*Πρόξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.*

760

- Μη.** *Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνός, Ἥλιον τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμούς τίσειν Δίκην. 765
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἢ μάλιστα' ἐκάμνομεν,
Διμῆν κέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀνεψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστν καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλεύματα 770
Δέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἥδονήν λόγους.
Πέμπασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὕπνιν ἔλθειν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακούς λέξω λόγους,
'Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμούς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονός
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι·
Ἄλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
Πέμπω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
Λεπτὸν τε πέκλον καὶ κλόκιον χρυσήλατον
Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιπῆχρότ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θύγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα. 785
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὡμῶξα δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστίον
Τοῖσπεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τᾶμ'· -οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγγέασ' Ἰάσονος, 790
Ἐξεῖμι γαίης, φιλάτων παίδων φόνον*

Φεύγουσα, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώματον.
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἔχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποσιροφῆ κακῶν. 795

Ἐμάρτανον τόθ', ἠνέκ' ἐξελέκμανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγους
 Πεισθεῖσ' ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου 800

Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεῖς με φανύλην κάσθενῆ νομίζετω,
 Μηδ' ἠσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἔχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ. 805
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 ἄνλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν 810
 Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἴτω περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσφ' λόγοι. 815

Ἀλλ' εἶα, χῶρει, καὶ κόμισ' Ἰάσονα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πικρὰ κρημνίθη.

Δέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδαγμένων,

Εἵπερ φρονεῖς γ' εὐ δεσπόταις, γνήη τ' ἔφου.

Συροφή. α.

Χο. Ἐρχεθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλθρι,
 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, 820

- Ἱερᾶς χώρας ἀπορθητῶν τ'*
Ἀποφευγόμενοι
Κλεινοτάτην σοφίαν,
Δεῖ διὰ λαμπροτάτου 825
Βαίνοντες ἀδρῶς αἰθέρος,
Ἐνθα ποθ' ἄγνᾶς
Ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι
Ψανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι. 830

Ἀντιστροφή α.

- Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς*
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀρυσ-
σαμένην, χώρας καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας 835
Δεῖ δ' ἐπιβαλλομένην
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφία παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας, 840
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούε.

Στροφή β'.

- Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν*
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμός σε χώρα
Τὴν παιδολέτειραν ἔξει, 845
Τὴν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
Στέγαι τεκέων πλαγὰν,
Στέγαι φόνον οἶον αἶρει.
Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἰκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσης.

850

Ἀντιστροφὴ β'.

Πᾶς δὲ θράσος ἢ φρενός, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίᾳ τε λήγῃσι,
Λειψὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πᾶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρον μοῖραν
Σχίσσεις φόγου; οὐ δύνασαι,
Παίδων ἰκετῶν πιτόντων,
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

855

860

Ια. Ἐκὼ κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δδσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσσομαι,
Τί χροῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μη. Ἰάσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων 865

Ἐγγνώμων' εἶναι τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῦν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Εγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοῦδύσσα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούσιν εὖ;

870

Εχθρὰ δὲ γαίᾳς κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ', δε ἡμῖν δρᾶ τὰ ἀμφορώτατα,
Γῆμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Εμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς; 875
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—
Ταῦτ' ἐννεθηθεῖς, ἠσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

- Ὅμως δ' ἔμοιγε, — κεί παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 Δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλογον, οὐ δίκαια δρᾶν.
- Μη.** Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
 Πέφνκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 Γλώσση γὰρ ἀνχῶν τᾶδικ' εὖ περιστελεῖν,
 Τολμᾶ πανουργεῖν ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμεων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔκτενεῖ σ' ἔπος.
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμὲ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
- Ια.** Καλῶς γ' ἂν ὄν τῶδ' ἐξυπηρέτεῖς λόγῳ,
 Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν
 Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
- Μη.** Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
 Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- Ια.** Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
 Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω
 Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλω
 Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ἑμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρμα δάμασι.
- Μη.** Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μῆδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
- Ια.** Οἴσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοὶ λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
 Μῆδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.
- Μη.** Ὑβρίζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφή,
 Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
- Ια.** Αὐτὴ τὰδ' εἶλον μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
- Μη.** Τί δρᾶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
- Ια.** Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
- Μη.** Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.

- Ια.** Ὡς οὐ κρινούμαι τῶνδ' ἐσοί τὰ πλείονα.
 Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
 Προσφάλλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
 Λέγ' ὡς ἔτοιμος ἀφθόνα δοῦναι χειρὶ
 Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἱ δρᾶσουσί δ' εἶδ'.
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
 Αἰξάσα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 610
- Μη.** Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
- Ια.** Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω. 620
 Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰ γὰθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
 Φίλους ἀπώθει· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
- Μη.** Χῶρε· κόθῳ γὰρ τῆς νεοδημίτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δαμάτων ἐξώπιος.
 Νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὅσπερ δ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Στροφή α.

- Χο.** Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ὄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλις ἴλθει 630
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
 Εὐχαρις οὕτω.
 Μήποτ', ὃ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 Χρυσάων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρω χρίσασ', ἄφικτον οἰστόν.

Ἀντιστροφή α.

- Στέργοι δέ με σαφροσύνα, 635
 Δώρημα κάλλιστον θεῶν.

Μηδέποι' ἀμφιλόγους ὄργας, ἀκόρεστά τε νέεη,
 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Οὐδ' ἄφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

640

Στροφὴ β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀγέων.
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἄμεραν τάνδ' ἐξανύσασα. μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὑπερθεν,
 Ἡ γὰς πατρίας στέρεσθαι.

645

650

Ἀντιστροφὴ β'

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων· τις
 Ῥακτισεν παθοῦσαν
 Δεινότατα καθέων.
 Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
 τα κληῖδα φρενῶν ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐποι' ἔσται.

655

660

ΛΙΓΕΤΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
 Κάλλιον οὐδεὶς εἶθε προσφωνεῖν φίλους.

- Μη.** Ω χαίρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφῆ πέδον;
- Αι.** Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπῶν χρηστήριον. 665
- Μη.** Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;
- Αι.** Παιδῶν ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μη.** Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον,
- Αι.** Ἀπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.
- Μη.** Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἀπειρος ᾖν;
- Αι.** Οὐκ ἐσμεν εὐνής ἄλγυες γαμηλίον. 670
- Μη.** Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παιδῶν πέρι;
- Αι.** Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἐπη.
- Μη.** Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναί θεοῦ;
- Αι.** Μάλιστα, ἐπέειτο καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. 675
- Μη.** Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
- Αι.** Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.
- Μη.** Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;
- Αι.** Πρὶν ἂν πατροφᾶν αὐθις ἐστίαν μόλα.
- Μη.** Σὺ δ' ὡς τί κρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
- Αι.** Πιπθεὺς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροϊζηνίας. 680
- Μη.** Παις, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
- Αι.** Τούτω θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
- Μη.** Σοφὸς γὰρ ἄνηρ, καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα.
- Αι.** Κᾶμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 685
- Μη.** Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχουσι ὄσων ἐρᾶς.
- Αι.** Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;
- Μη.** Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστὶ μοι πάντων πόσις.
- Αι.** Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
- Μη.** Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθῶν. 690
- Αι.** Τί κρηῖμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
- Μη.** Γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
- Αι.** Ἡ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
- Μη.** Σάφ' ἴσθ'· ἄπειμοι δ' ἐσμεν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

- Δι.* Πότερον ἔρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 695
- Μη.* Μέγαν γ' ἔρωτα πιστὸς οὐκ ἔφν φίλοις.
- Δι.* Ἴτω νυν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
- Μη.* Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
- Δι.* Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
- Μη.* Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 700
- Δι.* Ἐγγνωστῶ μὲν γάρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
- Μη.* Ολωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
- Δι.* Πρὸς τοῦ; τὸδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
- Μη.* Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
- Δι.* Εἴ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα. 705
- Μη.* Δόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
 Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
 Οἴκτειρόν, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 710
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 Οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
 Εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε·
 Παύσω δὲ σ' ὄντι ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς 7 5
 Σπείραί σε θήσω τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
- Δι.* Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς· 720
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρουδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
 Οὕτω δ' ἔχει μοι σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὦν
 Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὗ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
 Ἀὐτὴ δ' ἔάν περ εἰς ἔμοις ἔλθῃς δόμοις, 725
 Μενεῖς ἄσουλός, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μη. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τοῦτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Δι. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἀγούσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
 Λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, 735

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
 Τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

Δι. Πολλὴν ἔλεξας, ᾧ γύναι, προμηθίαν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀρίσταμαι. 740

Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

Μη. Ομνυπέδον γῆς, πατέρα δ' Ἑλίον πατρὸς
 Τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. 745

Δι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μη. Μῆτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
 Μῆτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήξῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Δι. Ομνυμι γαίαν, Ἑλίου δ' ἄγνόν σεβας,
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω. 750

Μη. Δρακί. τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἔμμένων πάθοις;

Δι. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτιῶν.

Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι, 755

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Σο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαΐας πομπαῖος ἀναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ἴν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,

*Πράξιαις· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, κατ' ἐμοὶ δεδύκησαι.*

760

- Μη. Ω Ζεῦ, Δίκη τε Ζητὸς, Ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην. 765
Οὗτος γὰρ ἄνθρωπος, ἢ μάλιστα ἐκάμνομεν,
Διμῆν κέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστρῳ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἦδη δὲ πάντα τὰμὰ σοὶ βουλευμάτα 770
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἥδονην λόγους.
Πέμπασ' ἐμῶν τιν' αἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὄριν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακούς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν, 775
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμέναι·
Παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὥς λιπούσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Ἄλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780
Πέμπω γὰρ αἰτῶν δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
Λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκιον χρυσεύλατον
Κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῦ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγη κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δαρήματα. 785
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ἰμωξά δ', ὅλον ἔργον ἔστ' ἐργαστίον
Τοῖσπεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τᾶμ' -οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται-
Δόμον τε πάντα συγγέασ' Ἰάσονος, 790
Ἐξείμι γαίης, φιλιάτων παίδων φόνον*

Φεύγουσα, καὶ τλάσ' ἔργον ἀνοσιώστατον.
 Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὐτ' οἶκός ἐστιν, οὐτ' ἀποστροφή κακῶν.

795

Ἐμάρτανον τόθ', ἠνέκ' ἐξελέμκανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
 Πεισθεῖσ' ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.

Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄφεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου

800

Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

Μηδεῖς με φαύλην κάσθενῆ νομίζετω,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.

805

Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Επεῖπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 Ἐνλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

810

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸ πάϊδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσφ' λόγοι.

815

Ἀλλ' εἶα, χῶρει, καὶ νόμιζ' Ἰάσονα·

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ πρόμμεθα.

Δέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδηγμένων,

Εἵπερ φρονεῖς γ' εὐ δεσπόταις, γυνή τ' ἴφου.

Στροφή. α.

Χο. Ερχθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλθρι,
 Καὶ θεῶν παῖδες μακάραν,

820

Ἴερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
 Αποφευρόμενοι
 Κλεινοτάτην σοφίαν,
 Δεῖ διὰ λαμπροτάτου 825
 Βαίνοντες ἀδρᾶς αἰθέρος,
 Ἐνθα ποθ' ἀγνάς
 Ἐννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι. 830

Ἀντιστροφή α.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
 Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
 Μετρίας ἀνέμων
 Ἴδρυπνόους αὔρας 835
 Δεῖ δ' ἐπιβαλλομέναν
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας, 840
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούε.

Στροφή β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις, ἡ φίλων
 Πόμπιμός σε χώρα 845
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
 Σκέψαι φόνον οἶον αἶρει.
 Μῆ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἰκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσης.

850

Ἀντιστροφή β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενός, ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν

Καρδία τε λήψει,
Λεινὰν προσέγουσα κόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα

855

Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις φόβου; οὐ δυνάσσει,
Παίδων ἰκετῶν πιτνόντων,

Τέγξει χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

860

Ἰα. Ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δδσμενῆς,
Οὐ τ' ἂν ἐμάροις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χροῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ἐγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὄργας φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

865

Ἐγὼ δ' ἐμαντῆ δια λόγων ἀφικόμεν,
Κάλουδέρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούσιν εὔ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει δ', δε ἡμῖν δρᾶ τὰ ἀμφορότατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

870

Θυμοῦ; τί πάχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χροῖμα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—
Ταῦτ' ἐννεηθεῖς, ἠσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμονυμένη.

875

- Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,* 880
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβάν' ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακόν, 885
Γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὀμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νῆπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μετὰ
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβασθε χεῖρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν, 895
Ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνον δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
Οψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα·δακρῶν.
Χο. Κάμοι κατ' ὄσσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος 905
Γάμων παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Ἐγnows δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλῆν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ἐμὲν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας 910

- Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
 Ἀλλ' ἀνξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Παιτὴρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἔστιν εὐμενής. 915
 Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Ἀὐτῆ, τί χλωροῖς δακρυοῖς τέγγεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
 Κούκ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; 920
- Μη.** Οὐδέν τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νυν εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. Δράσω τὰδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
 Γυνὴ δὲ θῆλυ, κάπῃ δακρυοῖς ἔφν.
- Ια.** Τί δήτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; 925
Μη. Εὐκτιον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχον τέκνα,
 Εἰσῆλθέ μ' οἴκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
 Ἀλλ' ὄνπερ οὐνεκ' εἰς ἐμοὺς ἤκεις λόγους,
 Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
 Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ, 930
 Κάμοι τὰδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,
 Μῆτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοις χθονός
 Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις·
 Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῆν
 Παιδῆς δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῆ' χειρὶ, 935
 Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
- Ια.** Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειράσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἄλλα σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
 Γυναιῖκα, παιδᾶς τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
- Ια.** Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάξω σφ' ἐγώ, 940
 Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
- Μη.** Ἐυλλήφομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνον·
 Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Δεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσῆλατον, 945

- Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρειῶν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρὸ προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἔν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὀμευνέτου,
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὄν ποθ' Ἑἷλιος 950
 Πατρός πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Ἀΐζυθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράνῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.*
- Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἶπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἷδ' ἐγώ.
 Μη. Μή μοι σὺ· κείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 960
 Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων· κείνα νῦν αὖξει θεός
 Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγάς
 Φυγῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους, 965
 Πατρός νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμὴν,
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες. ταῦθε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἰθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, 970
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.*

Στροφή δ.

- Χο Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ἴσας,
 Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
 Δέξεται δύστατος ἄταν 975*

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα
 Θήσει τὰν Ἄϊδα κόσμον ἀν-
 τὰ γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφή α΄.

Πείσει χάρις ἀμβροσίος τ' αὐγὰ πέπλον
 Χρυσότενκτόν τε στέφανον περιθέσθαι. 980

Νεφέροις δ' ἤδη πέρα νυμφοκομήσει.
 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
 Καὶ μοῖραν θανάτου
 Προσλήφεται δύστανος, ἅ-
 των δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται. 985

Στροφή β΄.

Σὺ δ', ᾧ τάλαν, ᾧ κακόνυμφε,
 Κηδεμὸν τυράννων,
 Παισὶν οὐ κατειδώς
 Ολέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Δλόχῳ τε σὴ στυγερὸν θάνατον. 990
 Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Ἀντιστροφή β΄.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 Ω τάλαινα παίδων
 Μᾶτερ, ἃ φανεύσεις
 Σὰ τέκνα, νυμφιδίαν ἔνεκεν 995
 Δεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
 Ἄλλη ξυνοικαῖ πόσις ξυνεύνη.

Παι. Δέσποινα, ἀφεῖνται παῖδες οἷδε σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χεροῖν
 Εδέξατ'· εἰρήνη δὲ τάκεῖθεν τέκνοισι. 1000

- Μη* *Εα.*
- Παι.* *Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἤνικ' εὐτυχεῖς;*
- Μη.* *Αἰ αἰ.*
- Παι.* *Τάδ' οὐ ξυνῶδα τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.*
- Μη.* *Αἰ αἰ μάλ' αὐθις.*
- Παι.* *Μῶν τιν' ἀγγέλλον τύχην* 1005
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
- Μη.* *Ἡγγειλας οἷ' ἥγγειλας· οὐ σέ μέμφομαι.*
- Παι.* *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροοεῖς;*
- Μη.* *Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ ταῦτα γὰρ θεοί,
 Καγὼ κακῶς φρονουῶς' ἐμηχανησάμην.* 1010
- Παι.* *Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.*
- Μη.* *Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.*
- Παι.* *Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
 Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.*
- Μη.* *Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,* 1015
*Καὶ παισὶ πόρον', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
 Ω τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
 Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
 Οἰκήσει' αἰεὶ μητρὸς ἔστερημένοι·*
- Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,* 1020
*Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
 Ω δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·*
- Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέκν', ἐξεθραυάμην,* 1025
*Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 Στεφφὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
 Ἡ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Καὶ κατανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,* 1030
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ

- Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἔστειρημένη,
 Ἀνκρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ουρεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. 1035
 Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα·;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων·;
 Αἰ αἰ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναιῖκες, ὄμμα παιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευμάτα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 Ἀνκοῦσαν, αὐτήν δις τόσα κτᾶσθαι κακά·;
 Οὐ δῆτ' ἐγωγε· χαιρέτω βουλευμάτα.
 Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν, 1045
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους·
 Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κόπης,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὄψω δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, 1050
 Ἀντῶ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 Α, ἄ· μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
 Εἶσον αὐτοὺς, ὧ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 Μὰ τοὺς παρ' Αἰδη νερτέρους ἀλάστορας, 1055
 Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 Ὑμεῖς κτενοῦμεν, οἴπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύξεται. 1060
 Καὶ δὴ πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλνται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἀλλ', -εἶμι γὰρ δὴ τλημονεσιάτην ὁδόν,

- Καὶ ταύσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι—
 Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1065
 Λότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χέρα.
 Ω φιλοτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
 Καὶ σῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων
 Εὐδαιμονοῖτον—ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'—ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 Ω μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἠδιστον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμι προσβλέπειν
 Οἶα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἶα θροῶν μέλλω κακῶ.
 Θυμὸς δὲ κρείσσαν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1075
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

- Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 ἤλθον μείζους, ἢ χρῆ γενεῶν
 Θῆλον ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γὰρ ἔστιν 1080
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ
 Παύρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὐροῖς ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπέμουνσον τὸ γυναικῶν. 1085
 Καὶ φημι βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύττυσαν
 Παῖδας, προσφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γεναμένων.
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν, 1090
 Εἴθ' ἠδὲν βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
 Χαῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἷσιν δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις

Γλαυκίρην βλάστημ', ἔσορῶ μελέτη 1095
Κατατροχόμενους τὸν ἅπαντα χρόνον
Ἡρώτων μὲν ὄπως θρέψαναι καλῶς,
Βίωτόν θ' ὀπάθειν λείπονσι τέκνοισ'
Ἐτι δ' ἐν τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαυροῖς,

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς 1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν
Καὶ θῆ γὰρ ἄλλῃς βίωτόν θ' εὖρον,
Σάρματά θ' ἦβην εἰσηῆθε τέκνων, 1105
Χρηστοὶ τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φρονῶδος ἐς Ἄϊδαν
Θάνατος προφέρων σάρματα τέκνων.
Πῶς. οὐν λῆει πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαρατάτην 1110

Παίδων ἔνεκεν

Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλοι, κάλαι τοι προσμένουσα τὴν τυχρῆν,
Καραδοκῶ τέκεῖθεν, οἱ προθήσεται.
Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος 1115
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
Δείκνυσιν, ὅς τε καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΛΙΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν
Διποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβη. 1120

Μη. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

- Μη.* Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει. 1125
- Αγ.* Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοῦ μαίνει, γύναι,
Ἦτις, τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
- Μη.* Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
Λέξον δ' ὅπως ὄλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
Τέρψεαις ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
- Αγ.* Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς, 1135
Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
Κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς, ἠδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην. 1140
Λέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνορίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπειτα μέντοι προῦκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα, 1145
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
Οργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τὰδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψει κάρα,
Φίλους νομίζουσ', οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν 1150
Λέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι καισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἦ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρῖν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν, 1155

*Δαβούσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Δακρυῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἀγνηγον εἰκῶ προσγελώσα σώματος.
Κάκειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται 1160
Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Ἄωροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.
Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν 1165
Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἡ Γιανὸς ὄργας, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα 1170
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κακυτόν. εὐθύς δ' ἦ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
'Ωρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν, 1175
Φρόσσουσα νύμφης ξυμφορὰν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἢδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
Ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ἀν' ἤπτετο·
'Ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὀμματος 1180
Δεινὸν στενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
Θαυμαστόν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα, 1185
Λευκὴν ἔδαπτιον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,*

- Σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοι' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
 Ξύνδεσμα χρόσος εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 1190
 Ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν.
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 Οὐτ' εὐφυνὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
 1195
 Ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρὶ·
 Σάρκες δ' ἀπὸ ὀστέων, ὥστε πένκινον δάκρυ
 Ἰναθμοῖς ἀδήλοισ φαρμάκων ἀπέβηεν,
 Λεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
 Ἀφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
 Ὄμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας,
 Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε καὶ,
 Τίς σ' ἄδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 1205
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὄρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμι σοὶ, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θορήων καὶ γόνων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε μιστὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 1210
 Δεπτοῖσι κέπλοις· δεινὰ δ' ἦν καλαισμάτα·
 Ὅ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζνυ· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραιᾶς ἐσπάρασσ' ἀπὸ ὀστέων.
 Χρόνα δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 1215
 Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέριτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, καὶς τε καὶ γέρον πατήρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρυόισι συμφορᾶ.
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου

- Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφῆν. 1220
 Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἠγοῦμαι σιάν
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἶπομι, τοὺς σοφούς βροτῶν
 Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
 Τούτους μεγίστην μαρίαν ὀφλισκάνειν.
 Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ· 1225
 Ολβου δ' ἐπιρρύνεντος, εὐτυχέστερος
 Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ.
Χο. Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ
 Κακὰ ξυνάγειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
 Ω τλήμων, ὡς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, 1230
 Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἄιδου πύλας
 Οἶχει, γάμων ἑκατι τῶν Ἰάσονος.
Μη Φίλοι, δέδοκται τοῦργον, ὡς τάχιστα μοι
 Παιδας κτανούση τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
 Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα 1235
 Ἄλλη φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.
 Ἄλλ' εἰ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακᾶ;
 Ἄγ', ὃ τάλαινα χεὶρ ἐμῆ, λάβε ξίφος,
 Ἄδδ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίον 1240
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀνακησθῆς τέκνων,
 Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτιχτες· ἀλλὰ τήνδε γε
 Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶκετα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ἕμωσ
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. 1245

Στροφή.

- Χο.** Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς
 Ἀκτὶς Δελίου, κατίδετ',
 Ἰδετε τὰν ὀλομέναν
 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 Τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον. 1250

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονῶς ἔβλασταν θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενές, κάτειργε,
 Κατάπαυσσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
 Τάλαιναν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνον,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἐτεκες, ὃ κυανεῶν 1260
 Αἰπούσα Συμπληγάδων
 Πιτρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
 Δειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' 1265
 Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνφ-
 δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἙΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
 Ἄκουεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
 Ἰὼ τλαῖμον, ὃ κακοτυχὲς γύναι.
 Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
 Δοκεῖ μοι τέκνοις.
 Παιδες. Ναι, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·
 Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. 1275
 Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
 ρος, ἅτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

- Ἀροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.
 Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοισι, 1280
 Ἴνῶ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλλῃ.
 Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνος
 Τέκνων δυσσεβεῖ,
 Ἀκτιῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1285
 Ἄνοῖν τε παῖδοιν ξυθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 Τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
 Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἦδη κακά.
- Ια.** Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυὲς ἔστατε στέγης, 1290
 Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μῆδεια τοισίδ', ἣ μεθέστηκεν φυγῇ;
 Δεῖ γὰρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἡ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. 1295
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
 Ἀθῶος αὐτῆ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω
 Κεῖνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς
 Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐσώσωσιν βίον, 1300
 Μὴ μοι τὶ δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
- Χο.** Ω τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἳ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
- Ια.** Τί δ' ἔστιν; ἢ που καμ' ἀποκτεῖναι θέλει; 1305
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.
Ια. Ποῦ γὰρ νιν ἔκτειν', ἐντός, ἢ ἔξωθεν δόμων;

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονῶς ἔβλασταν· θεῶν δ'
Δίμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλὰ νιν, ὃ φάος διογενές, κάτειργε,
Κατάπανσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν 1255
Τάλαιναν τ' Ἐριννὴν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ἐτεκες, ὃ κυανεῖαν
Διποῦσα Συμπληγάδων 1260
Πετρῶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'· 1265
Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυμφ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ἙΤΕΡΟΣ.

Ὄνκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
Χα. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων; 1270
Ἰὼ τλάμον, ὃ κακοτυχὲς γύναι.
Παρέλθω δόμους; ἀρήξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
Παῖδες. Ναι, πρὸς θεῶν ἀρήξαιτ'· ἐν δέοντι γάρ·
'Ὡς ἔγγυς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. 1275
Χα. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων ὦν ἔτεκες.

- Ἀροτον ἀντόχειρι μοίρα κτενεῖς.
 Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
 Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις, 1280
 Ἰνὸ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὄθ' ἡ Διὸς
 Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλλῃ.
 Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνφ ,
 Τέκνων δυσσεβεῖ,
 Ἀκτιῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1285
 Ἄνοῖν τε παῖδοιν ξυθανοῦσ' ἀπόλλυται.
 Τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ξτι δεινόν;
 Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
- Ια. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης, 1290
 Ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φηγῆ;
 Δεῖ γὰρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἡ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δάμασιν δώσει δίκην. 1295
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
 Ἀθῶος αὐτῆ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω
 Κείνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
 Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσω βίον, 1300
 Μὴ μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
- Χο. Ω τλήμον, οὐκ οἶσθ', οἳ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
- Ια. Τί δ' ἔστιν; ἢ που καμ' ἀποκτεῖναι θέλει; 1305
- Χο. Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
- Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
- Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δὴ.
- Ια. Ποῦ γὰρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

- Χο.* Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310
- Ια.* Χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολον
 Εκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
 Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσσωμαι φόνῳ.
- Μη.* Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
 Νεκρὸς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην; 1315
 Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
 Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ·
 Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἑλῖος πατήρ
 Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυσμα πολεμίας χερῶς.
- Ια.* Ω μῖσος, ὃ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
 Θεοῖς τε κἀμοῖ, παντί τ' ἀνθρώπων γένοι,
 Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
 Ἐτλης τεκοῦσα, κἀμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
 Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
 Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσα δυσσεβέστατον. 1325
- Ολοῖ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 Ὅτι ἐκ δόμων σὲ βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἢ σ' ἐθρέψατο. 1330
 Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
 Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
 Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
 Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 Ἐννῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1335
 Οὐκ ἔστιν ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
 Ἐτλη ποθ', ὃν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
 Γῆμαι σέ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
 Δέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. 1340
 Ἀλλ',—οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσει
 Δέκοιμ'· τοιόνδ' ἐμπέφυκέν σοι θράσος—

- Εἴδ' , αἰσχροκοιῆ, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
 Οὐ καΐδας, οὐς ἔφουσα κάξεθρευράμην,
 Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.* 1345
- Μη. Μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Ἀβόουσι, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.* 1350
- Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τὰμ' ἀτιμάσας λέχη,
 Τερπνὸν διάξειν βίοντον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
 Οὔθ' ἢ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμονε
 Κρέων ἀνατεῖ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
 Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ἔφησε σπέος
 Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηράμην.* 1355
- Ἰα. Καυτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.*
- Μη. Σάφ' ἴσθαι λυεῖ δ' ἄλγος, ἦν σὺ μὴ ἔγγελας.*
- Ἰα. Ω τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.* 1360
- Μη. Ω παῖδες, ὡς ἄλεσθε πατρῶα νόσφ.*
- Ἰα. Οὐ τοίνυν ἦ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.*
- Μη. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ τε σοὶ νεοδμητες γάμοι.*
- Ἰα. Δέχουσι σφέ γ' ἠξίωσας οὖνεκα κτάνειν;*
- Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;* 1365
- Ἰα. Ἦτις γε σάφρων σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.*
- Μη. Οὐδ' οὐκέτι εἰσὶ τοῦτο γὰρ σε δῆξεται.*
- Ἰα. Οὐδ' εἰσὶν, αἶμοι, σὴ κάρη μιάστορες.*
- Μη. Ἰσασι, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.*
- Ἰα. Ἰασὶ δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.* 1370
- Μη. Στυγεῖ πικρὰν δὲ βράξιν ἐχθαίρω σέθεν.*
- Ἰα. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν ἑάδιον δ' ἀπαλλαγαί.*
- Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὼ θέλω.*
- Ἰα. Θάψαι νεκρὸς μοι τοῦσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.*
- Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῆθ' ἐγὼ θάψω χερσὶ,* 1375

Φέρουσ' ἐς Ἴφρας τέμενος Ἀκραιάς Θεοῦ,
 Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
 Τύμβους ἀνασπῶν. γῆ δὲ τῆδε Σισύφου
 Σεμνήν ἑορτήν καὶ τέλη προσάγομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1380
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
 Διγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καθθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργοῦς κάρα σὸν λευράνῳ πεπληγμένους,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1385

- Ια.* Ἀλλὰ σ' Εριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.
- Μη.* Τίς δὲ κλύει σοῦ Θεὸς ἢ δαίμων,
 Τοῦ ψευδόρχου καὶ ξιναπάτα;
- Ια.* Φεῦ, φεῦ, μυσάρᾳ καὶ παιδολέτορ. 1390
- Μη.* Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
- Ια.* Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
- Μη.* Οὐπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασ'.
- Ια.* Ὡ τέκνα φίλτατα. *Μ.* Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
- Ια.* Κῦπειτ' ἔκτας; *Μ.* Σέ γε πημαίνουσ'. 1395
- Ια.* Αἰ αἰ, φίλιον χρῆζω στόματος
 Παίδων ὁ τάλας προσπιτύξασθαι.
- Μη.* Νῦν σφε προσαυδᾶς, νῦν ἀσπάζει,
 Τότ' ἀπωσάμενος. *Ι.* Δός μοι, πρὸς Θεῶν,
 Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1400
- Μη.* Οὐκ ἔστι μάτην ἔπος ἔρριπται.
- Ια.* Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελανθόμεθ',
 Οἶά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσάρᾳ
 Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
 Ἀλλ' ὀπίσσον γοῦν κάρᾳ, καὶ δύνῃμαι, 1405
 Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
 Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὧς μοι

Τέκν' ἀποκτεῖνας, ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς
 Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον,

1410

Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χα.

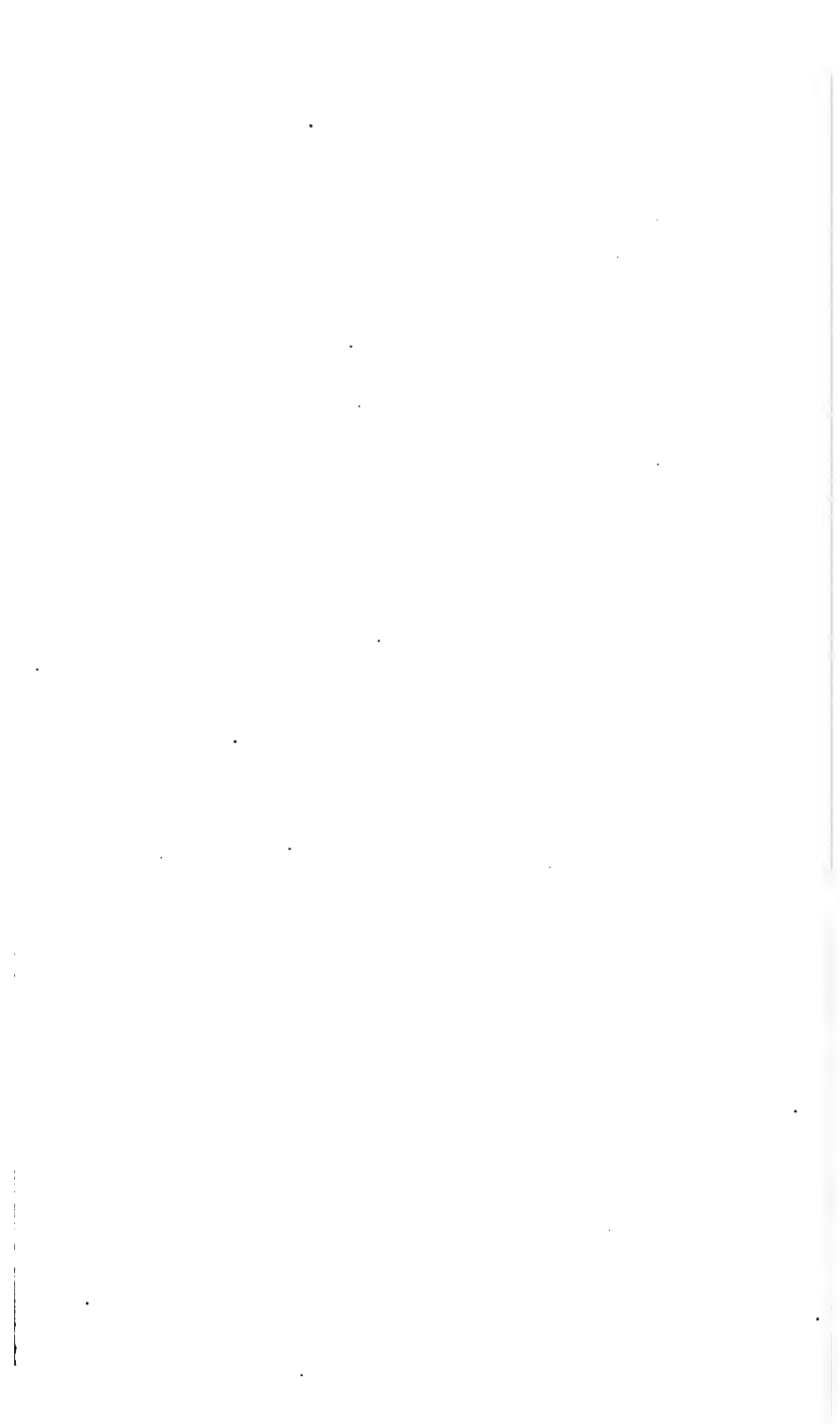
Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,
 Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
 Τοιῶνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1415

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TARTIA.

EXCERPTA BUCOLIÇA.

ΠΑΛΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ,

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάβιον Ἀραιδῶν λέπας, αἳ τ' ἀπὸ πέτρας
Κρονῶι, καὶ βληχῆ πολυμυγῆς τοπαδῶν,
Ἀπὸς ἐπεὶ σύριγγι μελιόδετα εὐκλειάδῳ Πάν,
'Υγρὸν εἰς ξυκτιῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων
Αἰ δὲ πέριξ θαλαροῦσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
'Υβριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επίγραμμα.

ΛΑΦΝΙΣ ὁ λευκόχρωος, ὁ καλῶ σύριγγι μελιόδων
Βωκολικῶς ὕμνος, ἀνθετο Πανὶ τάδε
Τὼς τροητῶς θόνακας, τὸ λαγωδόλον, ἔξην ἄκοντα,
Νεβρίδα, τῶν πήραν, ἔ ποκ' ἑμαλοφόρει.

ἌΛΛΟ.

ἌΗΣ, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις ἀλλοιοῦν αἰθεῖα
'Ἄθ' τι μοί; κήγων κακτὶδ' αἰράμενος
Ἀρξέσμαι τι κρέκειν ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελεῖ
Ἀόφως, καρδέτῳ πνεύματι μελόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λάβιας θρυῶς ἄντρον ὑπὸθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιόδατον ὄφρα νιδώμεσ ὕπνου.

I.

* E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAE. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Admirabilis in suo genere THEOCRITUS, sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò, verùm ipsam etiam urbem reformidat.

QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

* ΤΠΟΘΕΣΙΣ

- τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου. ^{ΕΙΔΥΣ}

ΕΝ τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύραις ποιηὴν καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύραις βουκολικῶς φθεῖ τὸν ἐπ' Ἰρωτος τηγόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα καὶ ἀντὶ τούτου αἰγὰ ἐς τρεῖς ἀμέλλαι, καὶ καλὸν κισσὺδιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

† Εἰδυλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ποιηὴν, καὶ ΔΙΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ΑΥΤ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσθεται, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ Συρίσθες μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.

Δίκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὴ λαψῆ·
 Δίκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὴ καταρῆεῖ 5
 Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστω κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταγῆς
 Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται, ὑπόθεν ὕδωρ.

Δίκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,
 Ἄρνα τὴ σακίταν λαψῆ γέρας, αἱ δὲ κ' ἀρέσκη 10
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὴ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρης, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἧ τε μυρῖκαι,
 Συρίσθεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾶδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν 15
 Συρίσθεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τάνικα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολῆ ποτὶ φινὶ κάθηται.

Ἄλλα, (τὴ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Λάρνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεον ἴκεο μῶσας,) 20

Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πετέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήτῳ
 Καὶ τὰν Κρασιάδων κατεναντίον, ἧπερ ὁ θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρῦες· αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Διβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἤσας ἐρίσθων, 25
 Ἄγὰ τέ τοι δασῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,

Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑπόθι κισσός,
 Κισσὸς ἐλιγρῶσφ κεκονισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρῶ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένῳ κροχόνεντι.

Ἐντισθεν δὲ γυνά, τὴ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε ταὶ ἄμπνη· παρ δὲ οἱ ἔσθρες

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικίονοσ' ἐπέεσσιν· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτάς. 35

Ἀλλ' ὄκα μὲν τήνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελευσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Ἀθρᾶ κυλοιδιώωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπράς, ἐφ' ᾗ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.
 Φαίης κέν γυῖαν νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·

Ἔδέ οἱ ὠδήκωντε κατ' ἀνχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ ἔόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας. 45

Τυτθὸν δ' ὅσον ἀπωθεν ἀλιτρώτιο γέροντος,
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·

Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἡμενος· ἀμφὶ δὲ μιν θυ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως

Φοιτῆ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν 50

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίπτεσαι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

Σχόνην ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γασεῖ.

Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος. 55
 Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ὡλον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.

Οὐδ' ἔτι καὶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγειν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμην, 60

Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὰν ἐπίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦ τοι τί φθονέω· πόταγ', ὦ γασθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν

Ὅτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀρχετε βῶκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὄδ' ὦ ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἄ φωνά. 65

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;

Ἡ κατὰ Πηγειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῦ μέγαν ῥόον εἶχει Ἀνάπω,

Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ. χ

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῦ λέων ἀνέκλανσε θανόντα.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,

Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔφακσαι;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὤπολοι ἦνθον. 80

Πάντες ἀνηρότευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα

Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται

(Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζαλοῖσ' ἃ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. 85

Βῆτες μὲν ἐλέγην· νῦν δ' αἰπόλω ἀνδρὶ ἔοικας.—

92—152.

βουλὴ καὶ αἰεὶ

Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξασθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ

Ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἔννε μοῖρας.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθέ γε μὲν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα, 95

Ἀθήρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆπε, τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιεῖν

Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα, 100
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκων·
 Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσοται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν, 105
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· ἤνγει δρυές, ὣδε κυπείρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῖν ποτὶ σμῆνεσσι μέλισσαι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει. 110

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἄντις ὅπως στασῆ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βόταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ἄρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνά δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὄδε τήνος ὁ τὰς βόας ὄδε νομεύων, 120
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιασ ὄδε ποτίσδων.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ω Πᾶν, Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ἄρεα μακρὰ Ἀνκαῖω,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελᾶν, Ἐλίκασ δὲ λίπε Ἐρίον, αἰπύ τε σᾶμα 125
 Τήνο Ἀνκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγεται αἰοιδᾶς.
 Ἐνθ', ὦ ἑνάξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτιοιο μελίπνονον
 Ἐκ καρῶ σύριγγα καλᾶν, περὶ χεῖλος ἐλιχτᾶν.
 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἦδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐλαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκοι, 135
 Κῆξ ὄρεων τοὶ σκῶπες ἀηδῶσι γαρύσαιτο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἡθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει·
 Ἐκ Μοιρᾶν· γῶ Δάφνις ἔθα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα 140
 Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
 Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὡς μιν ἀμέλξαι
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὃ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ. 145

ΑἰΠΟΛΟΣ.

Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πλήρες τοι σχαδόνων καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγαις
 Ἄδειαν· τέτιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνιδε τοι τὸ δέπας· θῦσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
 Ἦρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 150
 Ἦδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἀμελγέ νιν αἰ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιφτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ.

ἙΠΙΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ἙΠΙΘΕΤΑΙ Σιμαίθα, Ἀέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἑρώσα, ὃν ἐκ παλαισ-
στρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος Θεραπεινῆς Θεοτύλιδος
ἐποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν κειράται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν
Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νικτη-
ρυνῆς θεάς. Τὴν δὲ Θεοτύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σόφρονος
μετήνευχε μέμων.

• ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδυλλίον β'.

1—41.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεότυλε κᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελίβαν φοινικέφ οἶὸς ἄνωγ;
Ὡς τὸν ἐμὴν βαρὺν εὐντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀπ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἤκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοῖσι εἰμὲς, 5
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνδρῆσιος. ἦ ῥά' οἱ ἄλλα
Ἰχθεῖ' ἔχων ὃ τ' Ἐρως ταχυνᾶς φρένας, δ' τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιου παλαιίστραν
Ἀῦριον, ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἶά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα, 10
Φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσομαι ἄουχα, δαῖμον,
Τᾶ χθονίᾳ θ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντε
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας, 15
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰγῆξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δᾶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφικά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἡ ῥά γέ τοι, μυσάρᾳ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί;
 Πάσσο, ἄμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὄστέα πάσσω.

Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφισ ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἰθῶ· ἧ ὡς ἀνὰ λακεῖ μέγα, καπτυρίσασα,
 Κήξαπίνας ἄφθη, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομέε αὐτᾶς·
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφισ ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἄμαθύνει.

Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφισ.
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
 Ὡς κείνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν.

Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδα
 Κινήσαιε ἢ ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρῦσονται·
 Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἡνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγᾶντι δ' ἀῆται·
 Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία·
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἴππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῶθ' ἐπι πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τότε δῶμα περῆσαι
 Μαινομένῳ ἵκελον, λιπαρῶς ἔκτοσθε παλαιίστρας.
 Ἰγύξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

- Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὄλεσε Δέλφιδι,
 Ὡ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιαρῆ, τί μεν μέλαν ἐκ χροῦσ αἷμα 55
 Εμφυῖς ὡς λιμναῖτις ἅπαν' ἐκ βδέλλα πέπωκας;
 Ἴγγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
 Τῆς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν 60
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὃ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
 Ἴγγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη εἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξενῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο; 65
 Ἦνθ' ἂ τῷ Ἰθούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ
 Ἀλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ ἴσκα κολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπένεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λείαινα.
 Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἂ Θευχαρίλα, Θράσσα τροφὸς ἂ μακαρίτις, 70
 Ἀγχιθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἂ μέγαλοιτος
 Ἰμαρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
 Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 75
 Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἧ τὰ Δύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴ Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. 80
 Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἵ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆρθον
 Ἐγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· 85

Κείμεν δ' ἐν κλινηῖρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα.

Καὶ μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψωφ

Ἐρῆεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὅστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,

90

Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄτις ἐπᾶθεν;

Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα.

Χ' οὕτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·

Εἰδ' ἄγε, Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.

95

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μόνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν

Τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα.

Κῆπέϊ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχθα νεῦσον,

100

Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τῷ καλεῖ· καὶ ὑπάγεο τᾶδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα

Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφω,

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα,) 105

Πᾶσα μὲν ἐπύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω

Ἰδρῶς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις·

Οὐδέ τι φωνᾶσαι θυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὑπνῷ

Κνουζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρᾳ τέκνα·

Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα. 110

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα.

Καὶ μ' εἰδῶν ὧ στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,

Ἐξέτ' ἐπὶ κλινηῖρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·

Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θῆν

Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέγων ἐφθαξα Φιλῆνον,

115

Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τότε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάννα.

Ἡνθον γὰρ κῆγῶν, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,

Η τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτός,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσαν, 120
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔγνος,
 Πάντοσε πορφυρέησι περιζώστρησιν ἑλικτάν.

Φράζέο μὲν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἔκετο, πότινα Σελάνα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἑλαφρός
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. 125

Ἐδδον δ', εἶχε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἶχετο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦρθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζέο μὲν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἔκετο, πότινα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τῇ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν 130
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ κυρὸς εἶλεν,
 Ω γύναι, ἑσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Ἀδῶς ἠμίπλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιστόιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149

Κοῦτε τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμνητο μέσφα τοι ἐχθῆς,
 Οὐτ' ἐγὼ ἀδ' τήνω· ἀλλ' ἦρθέ μοι ἅ τε Φιλίστας 145
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμαῖς ἀνλητρίδος, ἅ τε Μελιξῆς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Δῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ωκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλιφις ἐρᾶται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μνηθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθῆς
 Ἡ γὰρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη, 155
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Λωρίδα πολλάκις ὄπαν·
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧν νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ δ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λίλασται;

mit
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμὲ
 Δυπῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ· 160
 Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Δοσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὡκεανὸν τρέπε πάλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἴσω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέστην.
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι 165
 Ἀστέρες, εὐκῆλοιο καὶ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδυλλίον τοῦτο Αἰπάλος ἀπὸ τοῦ ἐροῦν-
 τος, ἢ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ'
 αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῆ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ
 ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἂν τις Βάττον εἶναι· τοῦτον
 γὰρ Αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον
 Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
 τα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, *Ἢ ῥά γέ τοι*
διμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχλῆν αὐτὸν καλοῦντες *Τὸν Τίτυρον*
οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἰς ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότων.

* ΑἰΠΟΛΟΣ, ἢ ἈΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδυλλίον γ'.

ΚΩΜΑΣΤΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ται δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Διδυκὸν κνάκωνα φυλάσσειο, μὴ τὴ κορυΐξῃ. 5

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο καὶ ἄντρον
 Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον, 10
 Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὴν καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θῆσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
 Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὴν πυκνάσθη.
 Νῦν ἔγνω τὸν Ἐρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λσαίνας 15
 Μασδὸν ἐθήλαξε, θρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
 Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρη ἰάπτει. ^{προβεβωδῶ}
 Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· εἰ κυδάνοφρου
 Νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰπόλον, ὃς τυ φιλάσω·
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέφρις. 20
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοισι.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδύς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, 25
 Ὡπερ τῶς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆρα μὲν ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδύ τέτυκται.
 Ἐγνω πρᾶν, ὄκα, μεν μεμνάμενω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 30
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖῶ τᾶλαθέα κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τιν ὄλος ἐγχειμαι, τὴν δέ μιν λόγον οὐδένα ποιῆ. ^ἦ
 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμωννος Εριθακίς ἁ μελανόχρους 35
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μιν ὁ δεξιός· ἀρὰ γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ῥεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὃδ' ἀποκλιθεῖς·

Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴκπομένης, ὅσα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 40
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλῶν δρόμον ἄννευ· ἃ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. X
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Οἰθρονος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλήθη
 Μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοίας. 45
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰάνων
 Ἐνδυμίων ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα, 50
 Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τιν' δ' οὐ μέλει, οὐκ ἔτ' αἰδέω,
 Κεισεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ᾗδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Οὐδίου Εἰδύλλιον.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλους Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βοσκός, εὐληφέστες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσηώπηται. Ἐπαθλον δὲ τιθεῖται τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον μικτὸν ἐκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

• ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Εἰδύλλιον ἦ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑἰΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκόλοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ἄρα μακρὰ Μενάλκας.
 Ἄμφω τῶν ἦτην κυβηοτρίχῳ, ἄμφω ἀνάδω,
 Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ἄν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας 5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μνηστῶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι αἰεῖσαι;
 Φαμέ τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθη

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμῶν εἰροπόκων ὄϊων, συρικτὰ Μενάλκα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθους τύ γ' αἰίδων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσθεις ἄν ἴσιδεῖν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' ἴσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν 15
 Χ' ἄμάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεύντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Δευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν κατθεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Δευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχιθεῖς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμι κρινεῖ; τίς ἐπάκχος ἔσσεται ἀμείων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρός ὕλακτεῖ;
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰνκτὰ Μενάλκας· 30
 Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
 Βωκολικὰν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγκρα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾔσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον

Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

Τοῦτο τὸ βοσκόλιον πιαίνετε κῆν τι Μενάλκας

Τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος

Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,

Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τηρόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἴγες διδυματοκοί, ἔνθα μέλισσαι

45

Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρῦες ὑψίτεραι,

Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,

Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὡ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας

Μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·

50

Ἐν τήνῃ γὰρ τήνος. ἴθ' ὃ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',

Ὡς Πρωτεὺς φύκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα

Εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θείειν ἀνέμων

Ἀλλ' ὑπὸ τῆ πέτρα τᾶδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,

55

Σύννομα μᾶλ' ἔσορῶν, τᾶν Σικελᾶν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμᾶν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ἀνίχμὸς,

Ὀρῖσιν δ' ὑσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·

Ἄνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὃ πάτερ, ὃ Ζεῦ,

Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὴ γυναικοφίλας.

60

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.

Τᾶν πυμάτων δ' ἐδάκν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύχῃ, τᾶν τοκάδων μεν,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
 Ω Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 65
 Οὐ χρηὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.
 Ταί δ' οἶες, μηδ' ὕμμες ὄκνειθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀπόθωμαι. 70
 Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶσ ἀνεβάλλει ἀείδεν

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύννοφους κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελευντα, καλὸν, καλὸν ἡμεσ ἔφασκεν
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75
 Ἄδει' ἀ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἀ βῶσ·
 Ἄδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτιῆν.
 Τᾶ δρυὶ ταί βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾶ βοῦ δ' ὁ μύσχος, τᾶ βωκόλω αἱ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν

ΔΙΠΠΟΛΟΣ.

Ἄδὺ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον ρελπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχεν.
 Δάσδεο τὰς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμ' αἰκολέοντα διδάξαι, 85
 Τῆνάν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶψα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶσ αἰεὶ τὸν ἀμοιγήα πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἔχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικησας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοττο.
 Ὡς δὲ κατεσμήθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπη 90
 Ωτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 Κῆκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκραβος ἐδὼν ἔτι, Ναῖδα γῦμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἐνδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρως αὐτοῦ ἐκείνου. Προσδιιάγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μίλησος τὸ γένος· ὅς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιημάτων αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ἐπὶ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

* Κ Υ Κ Α Ω Ψ.

Εἰδυλλιον ια.

ΟΥΔ' ἔν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὐδ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίκαστον,
 Ἡ ταὶ Μισρίδες· κοῦφον δὲ τι τοῦτο καὶ ἄδῃ
 Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐφρῆν δ' οὐ φηδὶόν ἐστι.
 Γινώσκεν δ' οἰμαί τε καλῶς, ἰατρὸν ἰόντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐνθάδ' ἡ πεφιλῆμενον ἔσοχα Μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν φάσιστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἄμην,
 Ἐργαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τῆς Γαλατίας,
 Ἀρτι γενεαίεσθον περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 ἤρατο δ' οὔτι φόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, 10
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ εἴς ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆλθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τῶν Γαλατίων ἀείδων
 Αὐτῷ ἐπ' αἴονος κατετάμετο φυνκιοέσσας,
 Ἐξ αὐῶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος 15
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, εἰ οἱ ἤπατι πᾶζε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὐφρᾶ καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ἐγρηλαῖς, ἐς πόντον ὄραν, αἶσιδε τοιαῦτα·

Ω λενκά Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντι ἀποβάλλη;

- Δευνοτέρα παντᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,* 20
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὐθ' οὔτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἐχῆ με·
Οἶχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιοῖν λύκον ἀθρήσασα.
Ἡράσθην μὲν ἐγῶγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον 25
Ἡνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πῶ νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τιν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις 30
Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὧς μία μακρά·
Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
Ἄλλ' ὠντὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω 35
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπάρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
Συρίσδεν δ' ὥς οὔτις ἐπίσταμαι ἄδε Κυκλώπων
Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν αἰείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς 40
Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
Ἄλλ' ἀρίκεν τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἕα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆν.
Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξείς.
Ἐντὶ δάφναι τηρεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 45
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἂ γλυκύκαρπος
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἂ πολυδένδρεος Αἶτνα
Δευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προῆτη.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;)
[Δί δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,] 50
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
Καίόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμῶν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ω μοι, οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἠ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι
 Ὡσὶ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὃ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι, 60
 Αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὄδ' ἀφίκηται
 Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμιν.
 Εξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὦδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Πομαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μᾶτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὄλωσ ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτόν ἐόντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρως μεν 70
 Σφύσδειν ὡς ανιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ω Κύνκλωψ, Κύνκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθῶν ταλάφως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμύσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν
 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω
 Ἀηλονότ' ἐν τᾶ γὰ κήγῶν τις φαίνομαι ἤμεις.
 Οὕτω τοι Πολύφραμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
 Μουσίσδων ῥᾶον δὲ διαγ', ἠ χρυσὸν ἔδωκεν.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πεντεκαίδεκάτου Εἰδύλλιον.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον Συρακοῦσαι, ἢ Ἀθηνᾶ ζῆσαι· ἀποτίθεται δὲ τινες Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θάπην ἐξιούσας τῆς κομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρρινῆς τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος δὲ εἶχον αἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ταῖς Ἀθωνίαις, διακομίσαντες τὰ εἶδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἄδουσαν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρρινῆς δι' ἐδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

• ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΛΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΤΣΑΙ

Εἰδύλλιον ιε΄.

**ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΤΝΗ ΛΟΙΛΟΣ.]**

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοὶ φίλα, ὡς χρόνῃ; ἐνδοί.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
Εμβάλσ καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίξον.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίπκων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυντος τὴν δ' ἑκαστέρῳ ἄμμιν ἀποκειεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
 Πλεόν, οὐκ οἴκησεν ὄπως μὴ γείτονες ὄμεις
 Ἀλλήλαις, ποτ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος. 10

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τὸ μικρῶ παρεόντος ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Λισθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τήνος πρόαν, (λέγομεν δὲ πρόαν θῆν
 Πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσαν,
 Ἦνθε φέρων ἄλλας ἄμμιν, ὄνησ' τρισκαιδεκάταχυν. 15

ΓΟΡΓΩ.

Χάρμς ταυτέ γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας
 Ἑπτα δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθῆς, ἄπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν
 Βᾶμς τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν ἀκούῳ χρῆμα καλόν τι
 Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.

Ὡν εἶδες, γ' ἂν εἶπας, ἰδοῖσα τὴν τῆ μὴ ἰδόντι. 25

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ἄρα κ' εἶη ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνέθρουπτε,
 Θῆς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδον.
 Y

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὄμως· μὴ πουλὺν, ἄπληστε, 30
 Ἐγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ἄδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσθῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνῶσης, Γοργοῦ· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῶ μνῶν
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπες.

Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθεε. οὐκ ἄξῳ τὴν τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 Δάκρυ' ὄσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 Ἐρπώμεε. Φρυγία, τὸν μικκόν, παῖσδε, λαβοῖσα·
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοὶ, ὅσσοι ὄχλοι· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 Πολλά τοι, ὦ Ἰπτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα·
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδεὶς κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί. 50
 Ἄδιστα Γοργοῦ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
 Ἐννόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ωνάθην μεγάλως, εἴ μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί. 55

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφθεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ ἀνλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρσνθεῖν

60

Ἐνμαρές;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦρθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἂ πρεσβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἑραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσος ὄμιλος.

65

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι λαβὴ καὶ τυ,
Ἐννόα, Ἐντυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τυ πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέχεν, Ἐννόα, ἄμῶν.

Ω μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη

Ἐσχισται, Γοργοῖ· ποτιῶ Διὸς, εἴτι γένοιω

Ἐνδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.

70

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος

Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕεσ.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμὲς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 Ἀμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίριμος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν ἄγ', ὃ δειλὰ, τὺ βιάζεν.
 Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νῦν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὄδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 Δεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάνι Ἀθαναία· ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἀνθρώπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέφ κατακέεται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον, 85
 Ὅ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἼΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάγνυτα κωτίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἔκκναισεῦντι πλατειδόδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ἀνθρώπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμὲς;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεν
 Δωρίσδε δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μῆ φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
 Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μῆ μοι κενεᾶν ἀπομάξης. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν ἀεΐδειν
 Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδός,

Αἴτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρῦπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΛΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι
 Βάρδισται μακάρων ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
 (Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
 Λυβρῶσιαν ἔς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τιν δὲ χαριζομένα, πολυνώνυμε, καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἐλένα εἰκυῖα, 110
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα.
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναικῆς ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἀμ' ἀλεύρω,
 Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἔλαιῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἔρπετά τᾶδε πάριστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῶ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
 Δέδμανθ'· οἳ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὄζω.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυσοῦς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· 125
 Ἄ Μίλατος ἔρει, γὰρ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνίς,
 Οἰτωκαϊδεκέτης ἢ ἔννεακαΐδεχ' ὁ γαμβρός.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 Ἄμμε περιστέλλων· χρησιῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75
 Φλίβεται Εὐνόδα ἄμμιν ἄγ', ὃ δειλά, τὸ βιάζειν.
 Κάλλιοςτ' ἐνδοῖ κᾶσαι, ὃ τὰν νῦν ἐπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόδα, πόταγ' ὄδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
 Δεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάνι' Ἀθαναία· ποταί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
 Ποιοὶ ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκναι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατακείται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 Ὅ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ἼΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάγνυτα κατίλλουσαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσοδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, κόθεν ἄνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κατίλαι εἰμές;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαί εἰμές ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεσ
 Δωρίσδεσ δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μῆ φηῆ, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτεροὺς εἴη,
 Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μῆ μοι κενεᾶν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόδα· μέλλει τὸν Ἀδωνιν ἀεΐδειν
 Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδός,

Αἴτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρῦπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΛΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι
 Βάρδισται μακάρων Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
 (Ἀνθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τιν δὲ χαρίζομένα, πολυνώνυμε, καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἐλένα εἰκυῖα, 110
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πᾶρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναικῆς ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω,
 Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῶ ἔλαιῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιαῶδες, μαλακῶ βρίθοισαι ἀνήθη,
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὕψω.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω 125
 Ἄ Μίλατος ἔρει, γὰρ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
 Οκτωκαίδεκέτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

- Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρῶά. 130
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθροῖαι ἔξω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·
 Ἀύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135
 Ἐρπεῖς, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,
 Ἀμιθέων (ὡς φαντι) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνμάνιος ἦρως,
 Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν 140
 Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσῃς.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

- Πραξινοῖα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια 145
 Ολβία ὄσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκυφανεῖ.
 Ὡρα ὅμως κεῖς οἶκον ἀνάριστος Διοκλείδας·
 Χώνηρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

• ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιγ.

- ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
 Παρθενικαί, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
 Πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
 Δώδεκα ταὶ πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατᾶν 5
 Μναστεύσας Ἐλέναν ὁ νεώτερος Αἰτρείος υἱός.

- Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι*
Ποσοὶ περιπλέκτοισ'· περι δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίω.
- Οὕτω δὴ πρόωζα κατέδραθες, ᾧ φίλε γαμβρέ;*
Ἡ ῥά τις ἐσοὶ λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυπνος; 10
Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, οἷ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλεν;
Εὐδειν μὲν χρῆζοντα καθ' ὄραν, αὐτὸν ἐχοῖν τυ,
Παῖδα δ' ἔῃν σὺν παισὶ φιλοστόργω παρὰ μητρὶ
Παῖσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἕνας καὶ ἐς ἅω,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε. 15
- Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένω τοι*
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ᾧ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἔχαιτο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαῦάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. 20
- Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρα τίκτεν ὁμοῖον.*
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς
Χρυσάμενας ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἐλένα παρισωθῆ. 25
- Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,*
Πότνια νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ἦδε καὶ ἅ χρυσέα Ἐλένα διεφαίνεται ἐν ἀμῖν.
Πεῖρα μεγάλη αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα
Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἣ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος· 30
- Ἦδε καὶ ἅ ῥοδόχρως Ἐλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.*
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσιῶ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ἄδε κροτῆσαι, 35
- Ἄρτεμιν αἰείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,*
Ἦς Ἐλένα· τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἴμεροι ἐντί.
Ἦ καλὰ, ᾧ χαρίεσσα κόρα, τὴ μὲν οἰκέτις ἤδη
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

Ερποῦμες, στεφάνως δρεπνύμεναι ἀδὺ πνέοντας, 40
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθῆναι
 Ἀργες γειναμένας οἶος μαστὸν ποθέοισαι.

Πράτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ ἀυξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ 45
 Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριῶν τις
 Ἀννείμη) Δωριστί· Σέβευ μ', Ἑλένας φυτὸν ἐμμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατῶ μὲν δοίη, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμμιν 50
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεά, Κύπρις ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων στέρονον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ἰλιάθησθε. 55
 Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρῶτος αἰοιδὸς
 Εξ εὐνάς κελαδήσῃ ἀνασχῶν εὐτριχα δειρᾶν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμω ἐπὶ τῷδε χαρείης.

• Κ Η Ρ Ι Ο Κ Λ Ε Π Τ Η Σ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χεῖρ' ἐφύσση,
 Καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾶ δ' Ἀφροδίτα
 Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφειο, ὅτι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὴ δ' οὐκ ἴσον ἐσοὶ μελίσσαις;
 Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

• Β Ο Υ Κ Ο Δ Ι Σ Κ Ο Σ .

Ειδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μὲ ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Εἴρῃ' ἀπ' ἐμεῖο·
 Βακόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκά χεῖλεα θλίβειν.
 Μῆ τὺ γὰ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὀνείροις. 5
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδεῖς·

Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κοτίλα φήματα φράσδεῖς·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν.
 Χεῖλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεῖς. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς. 10

Τοιαῦδε μυθίσδοισα, τρεῖς εἰς ἕδον ἔπτυσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὰ πόδε συννεχῆς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρῆς
 Καὶ σοβαρὸν μὲ ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα, 15
 Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῷ λγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Ἢ ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅτι με τὸν χαριέντα κακὰ μωμῆσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένεες, εἶπατέ μοι τὸ κρήννον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδὺ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
 Ομμάτά μοι γλανκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας· 25
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Εἴρῃέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρα.

Ἄδὲ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσσω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω. 30
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἅ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἔμμι, παρέδραμε· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διώνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν 35
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὄν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ κάθεινδε.
 Καὶ τὴν, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν, 40
 Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
 Ἐννίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μῆτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μῶνθ' δ' ἀνά νύκτα καθεύδοις. 45

• ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

ἩΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἕοντα ποχ' ἅ Μιδεαῖτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρώων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 5
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μὐθήσατο παίδων·
 Εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον,
 Εὐδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖσσα τέκνα,
 Οἰβιοὶ εὐνάξοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἴκοισθε.

Ὡς φαρμένα δίνασε σάκος μέγα· τούς δ' ἔλαβ' ὕπνος. 10
 Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ωρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύο πολυμήχανος Ἡρη
 Κνανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελευσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρωσ ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμῶμενοι ἐγγύθεν ἦρθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνά οἶκον ἐτύχθη.
 Ἡτοι ὃ γ' εὐθύσ ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης, οὐλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων. ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα 30
 Οψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῶ αἰὲν ἄδακρον
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυνον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρήν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ ἐπέγρετο πράτα.
 Ἄνσταθ', Ἀμφιτρώων ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν 35
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὃ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδε τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαυᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ ἐνῆυς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὄρῳ' οἱ ὕπερθε

Κλιντήρος κεδρίνω περι πασσάλα αἰὲν ἄφροτο.

Ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεοκλώστω τελαμῶνος,

Κουφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·

45

Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστάς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.

Ἀμῶας δὴ τότ' αὔσεν ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσετε πῦρ ὅτι θάωσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες,

Ἀμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόματ' ὀχῆας·

Ἀνστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

50

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι

Ἀμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάστω.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἑρακλῆα

Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,

Συμπλήγηδην ἰάχησαν. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρούνα

55

Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν

Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον

Σηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.

60

Ἀμφιτρούαν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνειᾶν θέτο χλαῖναν

Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶιδον·

Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,

Ἀλκμήνα καλέσσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,

65

Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,

Ἦνώγει Μῆδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,

Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι

Ἀνθρώποις, ὃ τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,

Μάντι Εὐηρεΐδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

70

Τῶς ἔλεγεν βασιλεία· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·

Θάρσει, ἀριστοτόχεια γύναι, Περσῆιον αἶμα·

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιοχόμενον πάλαι ὄσσων,

Πολλὰι Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα

Χεῖρὶ κατατρίβοντι, ἀκρέσπερον αἰεΐδοισαι

75

Αλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισι.
Τῷος ἀνήρ ὄδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέγων πλατὺς ἦρως,
Ὀδ' καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἦσσοις ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν 80
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 85
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἔτοιμάσαι, ἢ παλιούρω,
Ἡ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον
Καίε δὲ τὰδ' ἀργίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 90
Ἡρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὐ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐριον' ἀπ' δὲ νέεσθαι,
Ἀστρεπτος. καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα θεεῖφ
Πρῶτον' ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται) 95
Θαλλῶ ἐπιφραίνειν ἔστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδαρ·
Ζηγὶ δ' ἐπιφρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Ἀυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἰὼν ἐνιαυτοῖς. 100
Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἄλωφ,
Ἐτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Δίνος ἐξεδίδαξεν,
Τῖος Απόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἦρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν, 105
Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἀμφω χεῖρας ἐπλασσεν
Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.

- Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρυστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαιίσμασιν, ὄσσα τε πύκται 110
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαίαν προπεσόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαιίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαιο διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρκαλύκῃ Φανοτιῆ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκειν
 Αὐτὸς ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφῆων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυγμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεύσαι,
 Κάστῳ ἵππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,
 Ὅπποκα κλαῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργος.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς 130
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδενύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὄπτα, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135
 Δωρικὸς, ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρυπον.
 Ἐξήματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπέρ ἔννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Π

• E B I O N E .

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

---

*ΚΕΙΝΟΣ δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
Καὶ βότας ἐλλύαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
Καὶ σύριγγας ἔτενχε, καὶ ἀδεία πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παιδῶν ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἐρωτα
Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤραθε τὰν Ἀφροδίταν.*

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

† Ειδύλλιον γ'.

Ἄ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 Νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον
 Μέλπειν μοι, φίλε βουῦτα, λαβὼν τὸν Ἐρωτα δίδασκε.
 Ὡς λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βουκολίασδον, 5
 Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν, τὸν Ἐρωτα δίδασκον·
 Ὡς εὔρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐτὸν Ἀθάνα,
 Ὡς χέλυν Ἐρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδύς Απόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κηγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πᾶν' ἐδιδάχθην

* Ειδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῶ ἔπονται
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρασιον ὀπηθῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονούμενος ἀδὺ μελίσσῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
 Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀεΐδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσσω, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾧδά.

† ις'

ἘΣΠΕΡΕ, τὰς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
 Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὦνεκα τήνα, 5
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεραῖσθαι.

† ιζ'.

ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
 Ἀγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον; 5
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὦπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

---

*Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.*

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

---

† *Ειδύλλιον έ.*

*ΤΑΝ ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἄλλ' ὅταν ἀγήση πολιὸς βυθὸς, ἅ δὲ θάλασσα
Κυριτὸν ἐπαφρίζη, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω
Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολὺς ὄνεμος, ἅ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὁ γριπενὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἅ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἅ πλάνος ἄγρα. 10
Ἀντὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταραάσει.*

* *Ειδύλλιον δ'.*

*ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Εκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρασιον ὀπηδῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσθη, 5
 Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσθω, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ῥῶδά.*

† ις'

*ἘΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Αφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαίρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄχοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὴ δίδου φάος· ὦνεκα τήνα, 5
 Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συννεῦσθαι.*

† ις'.

*ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
 Τίπτε τόσσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκῃαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὁμοιον; 5
 Ες τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὦπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;*

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δοιδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΤΥΛΛΙΩΝ.

---

† *Εἰδύλλιον ε΄.*

Τἄν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάννα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχῆσῃ πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἃ πλάνος ἄγρα. 10
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἄ τέρεπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

• *Ειδύλλιον ε'*

*ΗΡΑ Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονος ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνεται Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμίχεται ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἴν', ἦν φιλέητε, φιλήσθε.*

5

† *Ειδύλλιον ζ'*

*ΑΔΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπήν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἐρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπυτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι ὕδωρ·
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἐρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.*

5

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΛΕΞΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε **Σειρῆν**
Βαχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' **Ανακρείοντος**, 'Ομηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ φεῦμα
Εσπασας οἰκείους **Στησίχορ'** ἐν καμάτοις,
'**Η** τε **Σιμωνίδεω** γλυκερῇ σελίς, ἠδὺ τε πειθοῦς
Ιβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυσάμενε,
Και ξίφος **Αλκαίου**, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Εσπείβε, πάτρης θέσμιμα ρυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' **Αλκμᾶνος** ἀηδόνες, ἴλατε, **παίθη**
Αρχὴν οἷ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάδατε.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τερονὰ
'**Ηδυμελιφθόγγον** μούδα **Σιμωνίδεω**.
Αἰμπε **Στησίχορος** τε καὶ **Ιβυκός**. ἦν γλυκὺς **Αλκμάν**.
Δαρά δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγατο **Βαχυλίδης**.
Πειθᾷ **Ανακρέοντι** συνέσπετο. ποικίλα δ' αὐδᾷ
Αλκαῖος κιθάρα **Λέσβιος** Αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη **Σαπφῶ** πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Εν Μούσαις δεκάτη **Μούδα** καταγράφεται.

I.

• O D A E.

*Non, si priores Maeonius tenet
 Sedes Homerus, Pindaricae latent,
 Caeque, et Alcæi minaces,
 Stesichorique graves camoenas:
 Nec, si quid olim lusit Anacreon,
 Delevit aetas: spirat adhuc amor,
 Vivuntque commissi calores
 Aeoliae fidibus puellae.*

HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α. *Eis Αφροδίτην.*

ΠΟΙΚΙΛΟΦΡΟΝ, ἀθάνατ' **Αφροδίτα,**
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μὴ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίασι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τινὶδ' ἔλθ', αἷ ποκα κἀτερᾶσα 6
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀτοῖσα πόλλυ
Ἐκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρῦσεον ἤλθες
Ἀρμ' ὑποβέβησα, κάλοι δέ σ' ἄγον
Ἰκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας 10
Πύκνα δινόντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω

• Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίθει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσω ἀοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἶθεται βοῶν
 Ξανθῆ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει. 5
 Ἐν δὲ σιδαροδέτρισι κόρραξιν αἰθᾶν ἀραχνῶν
 Ἴστοι πέλονται ἔγχεά τε λογχωτά,
 Ζίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρῶς θάμναται χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλάται μελίφρων ὄππος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἀμᾶν δὲ θάλλει κέαρ. 10
 Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγνυαί,
 Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ': Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;) 5
 Ποτήριον δὲ κοῖλον,
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἔμοι κατ' αὐτὸ
 Μῆτ' ἄστρα, μῆθ' ἀραξάν,
 Μῆ στυγνὸν Ωρίωνα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
 Καὶ Μαινάδας τρογώσας
 Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 Καὶ χρυσέους πατοῦντας
 Ὅμοῦ καλῶ *Αναίῳ*
 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ἐρωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα
 Δῆσασαι στεφάνοισι
 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Δύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 Κἂν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ
 Δουλεύειν· δεδίδαχται.

5

‡ λα'. *Eis ἑαυτόν.*

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
 Πιεῖν, πιεῖν ἄμυστί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εμαίνει^τ Ἀλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Εγὼ δὲ μηδένα κτάς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Εμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴν κλονῶν φαρύγγην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Εμαίνεταιο πρὶν Αἴας
 Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἐκτορος μάχαιραν.
 Εγὼ δ' ἔχων κέπελλον,
 Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

6

10

15

• λέ. Ἐἰς Ἐυρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ᾧ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,
 Τέμνει τε κῶμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Ἐκλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

6

10

* λς. Εἰς τὸ οὐσιμότερον ὄν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἔμοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 Μᾶλλον δίδασκέ πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου
 Μᾶλλον δίδασκέ παίζειν
 Μετὰ χροσῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιταὶ κέρα στέφουσαι
 Λὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις
 Ὁ θανάων οὐκ ἐπιθυμεῖ.

5

10

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Εἶδος α.

Ι. ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή α. Κώλον ις.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ δ' οὐ
 Χροσῆς αἰθέριον πῦρ
 Ἄτε διακρίθει νο-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου
 Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
 Ἐλδεαι, φίλων ἤτηρ,
 Μηκέθ' ἁλίου σκότατε
 Ἄλλα θαλπρότερον

5

* *Ειδύλλιον δ'.*

*ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῆ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν
 Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεῦμενος ἀδὺ μελίσσῃ, 5
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει
 Ἦν δ' αὐτ' ἔς τὸν Ἔρωτα καὶ ἔς Λυκίδαν τι μελίσσῃ, 10
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδή.*

† ις'

*ἘΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσσον ἀφανρότερος μῆνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαίρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄχοντι
 Ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὦνεκα τήνα, 5
 Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὄδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.*

† ις'.

*ἈΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
 Τίποτε τόσσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὁμοιον;
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ᾧπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;* 5

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

---

*Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες δαδάν.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.*

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΤΑΛΙΩΝ.

---

† Εἰδύλλιον ε΄.

ΤΑΝ ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλη,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχῆση πολὺς βυθὸς, ἅ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη, 5
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω·
Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολὺς ὤνεμος, ἅ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἅ ναῦς, 10
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἅ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

* *Εἰδύλλιον ε'*

*ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον ἔρωσ δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἴν' ἦν φιλέητε, φιλήσθε.*

5

† *Εἰδύλλιον ε'*

*ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπήν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἐρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑπτροχάει, κοῦ μίγννται ὕδασι· ὕδωρ
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἐρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.*

5

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειφῆν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρείοντος, Ὀμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ρεῦμα
Ἐσπabas οἰκείους Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἦ τε Σιμωνίδεω γλυκερῆ σελῆς, ἠδὺ τε πειθοῦς
Ἰβυκε καὶ παιδῶν ἄνθος ἀμυθόμενε,
Και ξίφος Αλκαίου, τὸ πολλὰ κίς αἶμα τυράννων
Ἐσπειδε, πάτρης θέσμια θνόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αλκμαῖος ἀηδόνες, ἔλατε, πάσῃς
Ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάδατε.

Εἰς τοὺς αὐτοῦς.

ΕΚΚΛΑΓΕΝ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. ἔπνεε τερχνὰ
Ἦδυμελιφθόγγου μουσα Σιμωνίδεω.
Ἀμπεὶ Στησίχορός τε καὶ Ἰβυκός. ἦν γλυκὺς Αλκμάν.
Δαρά δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγατο Βακχυλίδης.
Πειθὸ Ανακρέοντι θυνέβπετο. ποικίλα δ' ἀδδᾶ
Αλκαῖος κιθάρα Λέσβιος Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

I.

• O D A E.

105

*Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Caeaeque, et Alcaei minaces,
Stesichorique graves camoenas:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit aetas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Aeoliae fidibus puellae.*

HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

d. *Eis Aphroditēn.*

ΠΟΙΚΙΛΟΦΡΟΝ, ἀθάνατ' *Aphroditē,*
Παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τοῖδ' ἔλθ', αἶ ποκα κάτερόντα 5
Τῆς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀτίσις πόλλυ
Ἐκλives, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρῦσεον ἤλθες
Ἀρμὶ ὑποξείχασα, κάλοι δὲ σ' ἄγον
Ἰσκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας 10
Πύκνα δινῶντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσα

Αἴψα δ' ἐξίκοντο· τὴ δ', ᾧ μάκαιρα,
 Μειδιάσασ' ἀθανάτω προσώπω,
 Ἡρὲ ὅ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ τι 15
     Δῆ σε κάλημι,
 Κ' ὅ τι ἐμῷ μάλιστα ἔθελω γενέσθαι
 Μαιώλα θυμῶ, τίνα δ' αὐτε πείθω
 Τῶν σαγηνέσσαν φιλότατα· τίς, Σαπ- 20
     φοῖ, ἀδικεῖ σε;
 Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως δέωξε·
 Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει
 Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
     Ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις.
 Εἰθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λύσον 25
 Ἐκ μερικῶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
 Θῦρος ἰμέρρει, τέλεσον· τὴ δ' αὐτῶ
     Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίστερά μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 Ἔμμεν ἀνῆρ, ὅστις ἐναντίος τει
 Ἰσθάνει, καὶ κλασίον ἀνὰ φωνᾶ-
     σαί σ' ὑπακούει,
 Καὶ γελᾷς ἰμερόεν· τό μοι μᾶν 5
 Καρδίαν ἐν στήθεσσι ἐπτόασεν.
 Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶ
     Οὐδὲν ἔτ' ἵκει·
 Ἀλλὰ καμμένο γλώσσα ἔαγε· λέπτον δ'
 Ἀντίκα χρῶ· πῶρ ἰποδοδρόμακεν, 10
 Οπκάτεσσον δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
     σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ' ἰδρῶς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
 Πᾶσα ἄγρῃ, γλαυρότερα δὲ ποτασ'
 Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἔπιδευσα,
 Φαίνομαι ἄπνους.
 Ἀλλὰ πᾶν ταλαιπτόν, ἐπεὶ πένητά

15

• • • • •

• ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ ἀνεμῶς
 Βρέμε πνέων, κινήθεισά τε λίμνα
 Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
 Παρσιαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
 Φίλαν χέρα, εἶπέν τε ὦ τέκος,
 Ὄσον ἔχω πόνον σὺ δ' ἄσπεῖς, γαλαθῆνός τ'
 Ἡτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δάματι,
 Χαλκιογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
 Κνανέῳ τε δνόφῳ τὸ δ' ἀναλίαν
 Ὑπερθε τεᾶν κόμην βαθεῖαν
 Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
 Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέα
 Καίμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
 Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
 Καί κεν ἐμῶν ξημάτων λεπτόν
 Ὑπεῖχες οὖσας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
 Εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
 Ματαιοβουλία δὲ τις φανεῖη,
 Ζεῦ πάτερ, ἐκ σοῦ δ' τι δὴ θαρσαλέον
 Ἔπος, εὐχομαι τεκνέφρι δίκας μοι.

5

10

15

20

• Β Α Κ Χ Υ Δ Ι Δ Ο Υ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίττει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
 Πλούτον, καὶ μελιγλώσσων αἰοιδῶν ἄνθεα·
 Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεταὶ βοῶν
 Ξανθᾶ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
 Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κόμων μέλει. δ
 Ἐν δὲ σιδαροδέτροισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνῶν
 Ἴστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
 Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρῶς δάμναται· χαλκῶν δ'
 Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ σολᾶται μελίφρων ἕκτος
 Ἀπὸ βλεφάρων, ἀμὸν δὲ θάλλει κέαρ. 10
 Συμποσίων δ' ἔρατῶν βρίθοντ' ἀγνυαί,
 Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέρονται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

† ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
 Ἡφαιστέ, μοι ποιήσον,
 Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 (Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;) δ
 Ποτήριον δὲ κοῖλον,
 Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 Ποίει δ' ἔμοι κατ' αὐτὸ
 Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἀμαξαν,
 Μὴ στυγνὸν Ωρίωνα.
 Τί Πλειάδων μέλει μοι, 10
 Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
 Ποιήσον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
 Καὶ Μαινάδας τρυγώσας
 Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 Καὶ χρυσέους πατοῦντας
 Ὅμου καλῶ Λυαίῳ
 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

15

* ιθ'. *Eis τὸ δεῖν πίνειν.*

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρον αὐτήν.
 Πίνει θάλασσαν ἀναύρους,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;

5

† λ'. *Eis Ἐρωτα.*

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα
 Δῆσασαι στεφάνοισι
 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Δύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 Κἂν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεὶ δέ
 Δουλεύειν δεδίδακται.

5

‡ λα. *Eis ἑαυτόν.*

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
 Πιεῖν, πιεῖν ἄμυστί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εμáινει' Αλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης, 5
 Τὰς μητέρας κτανόντιες.
 Εγὼ δὲ μηδέκα κτάς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Εμáινεθ' Ἡρακλῆς πρὶν, 10
 Δεινῆ κλονῶν φαοκτενῆν,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Εμáινετο πρὶν Αἴας
 Μει' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἐκτορος μάχαιραν. 15
 Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

* λέ. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ᾧ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
 Σιδανίην γυναιῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν, 5
 Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Εξ ἀγέλης ἔλασθεις
 Επλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος. 10

* λς. Εἰς τὰ ἀπειράτητα ὄν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ δητόρων ἀνάγκας;
 Τί δ' ἔμοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ἀφελούτων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιὰ κάρη στέφουσαι
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὃ παῖ,
 Τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις
 Ὅ θανῶν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

5

10

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΔΥΜΗΙΑ

‡ Εἶδος α.

Ι' ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Κέλητι.

Στροφή α. Κώλον ιζ.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕμω· ὃ θεῖ
 Χρῆσις αἰθόμενον πύρ
 Ἄτε διακρίθει νο-
 κτι μεγάνορας ἔξοχα κλοῦτον
 Εἰ δ' ἄεθλα γάρυεν
 Ελδεαι, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' ἄλιου σκάσει
 Ἄλλα θαυροστέρον.

5

Ἐν φέρε φαιετὸν ἄστρον
 Ἐρήμας δι' αἰθέρος 10
 Μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέριτερον αὐδάσομεν
 Ὅθεν ὁ πολύφατος
 Ἵγνος ἀμφιβάλλεται
 Σοφῶν μητίεσι, κελαδεῖν 15
 Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεῖαν ἰκομένους
 Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν

Ἀντιστροφὴ δ. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον δὲ ἀμφέπει
 Σκάπτων ἐν πολυμάλῳ
 Σικελία, δρέπων μὲν 20
 Κορυφᾶς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν

Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
 Ὅλα παίζομεν φίλαν
 Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ 25
 Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ φόρμιγγα πασσάλου
 Ἀάμβαν' εἴ τί τοι Πίσας τε
 Καὶ Φερενίκου χάρις
 Νῆον ὑπὸ γλυνκτά- 30

ταις ἔθηκε φροντίσιν
 Ὅτε παρ' Ἀλφειῶ σῦτο, δέμις
 Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπὼδὸς δ. Κ. ιγ'.

Συνακόσιον, ἵπποχάρμαν 35
 Βασιλῆα. λάμπει
 Δέ οἱ κλέος παρ' ἐνάροσι Ἀνδοῦ.

Πέλοπος ἀποικίει· τοῦ μεγασθένης
 Ἐρδασατο γαϊάοχος Ποσειδάων,
 Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λήθητος ἔβηλε
 Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
 Ὠμον κεκαδμένον.
 Ἡ θανάματα πολλά·
 Καὶ πῦ τι καὶ βρατῶν φρένας
 Ἐπιρ τὸν ἀληθῆ λόγον
 Δεδαϊδαλμένοι ψεύδεται κοικίλοισι
 Ἐξαπατῶντι μῦθον

40

45

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἀπειρ ἅπαντα τῶ
 χαι τὰ μέλιχα θνατοῖς,
 Ἐπιφέρουσα τιμῶν,
 Καὶ ἀπιστον ἐμήσατο πιστὸν
 Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.
 Ἄμεραι δ' ἐπίλοιποι
 Μάρτυρες σοφώτατοι.
 Ἔσσι δ' ἀνδρὶ φάμεν
 Ἐοικὸς ἀμφὶ Λαμμόνων κα-
 λά· μείων γὰρ αἰτία.
 Τίε Ταντάλον, σὲ δ', ἀντί-
 α προτέρων, φθέρξομαι,
 Ὅπότε ἔκάλεσε πα-
 τῆρ τὸν εὐνομώτατον
 Ἔς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
 Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τῆε Ἀγλαοτρίαιναν ἀρκάσαι,

50

55

60

Α. β'. Κ. ιζ'

Λαμμένα φρένας ἡμέρω,
 Χρυσταῖσι τ' ἀν' ἵπποις

65

Ἔπαυον εὐρυτίμου
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβῆσαι
 Ἐνθα δευτέρῳ χρέος
 Ἠλθε καὶ Γανυμήδης 70
 Ζηνὶ ταῦτ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λπε, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ παιδ-
 μενοι φῶτες ἄγαγον
 Ἐνταυθα κρυφῶ τις πέτι- 75
 κα φθονερῶν γειρόντων,
 Ἵδατος ὅτι τε πυ-
 ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμῶν
 Μαχάρα κέρον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαισι τ' ἀμφὶ λείπεται κρεῶν 80
 Σίθεν διεδάσαντο, καὶ φέρον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 Μαχάρων τιν' εἶπεῖν.
 Δρίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
 Θαμινὰ καταγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν- 85
 δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοπὸν ἐτίμα-
 σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἴδυ-
 νάσθη· κόρη δ' ἔλεν
 Ἄταν ὑπέροπλον, 90
 Τάνοι κατήρ ὑπερκρέμα-
 ρα, μαρτυρὸν αὐτῷ λίθον,
 Τὸν αἰεὶ μενοιπῶν κεφαλαῖς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἐχει δ' ἀπάλαμον βίαν 95

Τούτον, ἐμπεδόμοχλον,

Μετὰ τριῶν τέταρτον

Πόνον ἀθανάτων ὅτι κλέψας

Ἀλίκεσαι συμπίπται

Νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100

Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον

Θέσσαν. εἰ δὲ Θεὸν

Ἀνήρ τις ἔλκεται τι λαθ-

μεν ἔρδαν, ἀμαρτάνει.

Τούνεκα προήκειν νῖδον 105

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν

Μετὰ τὸ ταχύποτρον

Ἀδθις ἀνέρων ἔθνος.

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν

Δάχνην νιν μέλαν γένειον ἔρεπον, 110

Ἐτοδίμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Δ. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρός εὐ-

δοξον Ἴπποδάμειαν

Σχεθέμεν. ἄρχι δ' ἰλθῶν

Πολιάς ἀλόα οἶος ἐν ἄρρηρ,

Ἀκνευ βαρύκτυπον

Ἐντρίαικω· ὁ δ' αὐτῆ

Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη

Τῷ μὲν εἶπε Φέλι

α δῶρα Κυρῆται, ἄγ', εἴ τε,

Ποσειδάον, ἐς χάρην

Τέλλεται, πίδακον ἔγχος

Οἰνομόδον χάλκεον 120

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
 των πόρευσον ἀρμάτων
 Ἐς Ἀλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὄλεσας
 Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

125

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἀναλκιν οὐ φῶ-
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἶμαι ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔποι μάταν, ἀπάντων
 Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἔμοι μὲν οὔτοσι
 Ἀθλός γ' ὑποκείσεται· τὴ δὲ
 Πραῖξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν οὐδ' ἀ-
 κράντοις ἐφάματι ὧν ἔπεσ-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλαν Θεὸς
 Ἐδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῦ-
 σιν ἑ ἀπάμαντας ἵππους.

130

135

140

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἐλεν δ' Οἰνομάδου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον.
 Τέκε δὲ λαγέτας ἐξ
 Ἀρεταῖσι μεμάλοντας υἱοῦσα.
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἀγλααῖσι μέμικται,
 Ἀλφεῖον πόρον κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον.
 Ἐχων πολυξενωτάτω πα-
 ρὰ βωμῶ. τὸ δὲ κλέος.

145

150

Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ο
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 Ἀχμαί τ' ἰσχύος θρασυπόνοι.
 Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίωτον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

155

Α. δ. Κ. ιζ'.

Δίθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παράμερον ἔσλόν.
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ σκεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῶ νόμῳ
 Διοληθὶ μολπῆ.

160

Χρῆ. πέποιθα δὲ ξένον
 Μῆ τιν' ἀμφοτέρω
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κρυεώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ὦν τεαῖσι μῆδεται
 Ἐχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,
 Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχυ λίποι,
 Εὐε γλυκύτεραν κεν ἔλπομαι

165

170

175

Ε. δ. Ε. ιζ'.

Σὺν ἄρματι θοῶ κλειξείν
 Επίκουρον εὐρῶν
 Οδὸν λόγων, παρ' εὐδειέλον ἔλθῶν
 Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερῶ-
 τικτον βέλος ἀλκῆ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

180

οι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φούται βασιλεῦσι μηκέτι

Πάπταινε πόρσιον.

Εἴη σέ τε τούτων

Ἵψοῦ χρόνον κατέην, ἐμέ

185

Τε τεσσαῖδε νικηφόροις

Ομιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-
λανας ἔοντα πάντα.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

• ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

Ἄσματι.

Σ. α. Κ. ε'.

Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι,

Τίνα θεῶν, τίς ἦρωα,

Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;

Ἦτοι Πίσα μὲν Διός

Ολυμπιάδα δ' ἔστα-

σεν Ἡρακλῆς,

Ἀκρόθινα πόλεμον

Θήρωνα δι' τετραορίας

Ἐνεκα νικηφόρου

Γεγωνητέον ὅπι,

Δίκαιον ξένον,

Ἐρεῖσσι Ἀκράγαντος,

Ἐνώσμων τε πατέρων

Ἄστων, ὀρθόπολιν

5

10

A. α. K. ιδ'.

Καμώντες οἱ παλλὰ θυμῶ,
 Ἴερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 Οφθαλμός· αἶὼν τ' ἔφε-
 κε μύρσιμος, κλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων
 Γησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἀλλ', ὃ Κρόνιε παῖ' Ῥέας,
 Ἔδος Ολύμπου νέμων,
 Δίθλων τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ,
 Ἰανθεῖς ἀοιδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τρίαν ἀράων κόμισαν

E. α. K. η'.

Δοικῶ γένει, τῶν δὲ πεπραγμένων,
 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκην,
 Ἀποίητον οὐδ' ἄν
 Χρόνος, ὃ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμειν ἔργων τέλος.
 Ἄλλα δὲ πότρη' ἄν εὐδαίμωνι γένοιτ' ἄν
 Ἐσλῶν γὰρ ὅππ' ἡμετέων,
 Πῆμα θνάσκει καλίγκοτον δαμασθῆν,

Σ. β'. K. ιε'.

Ὅρα καὶ θεῶν μίτρα πέμπει
 Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεταὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμουσι ποσειάδαις, ἔκα-
 σόν τε θεῶν ἀμύγδαλα κένθος

Δὲ πίτνει βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.

Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,

Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

Κεραυνοῦ, ταννέθει-

ρα Σεμέλα· φιλεῖ

Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,

Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ

Δὲ καὶς ὁ κισσοφόρος.

45

50

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῳ,

Μετὰ κόραισι Νηρηῆος

Ἄλλαις, βίοτον ἄφθιτον

Ἴνοϊ τετάχθαι τὸν δ-

λον ἀμφὶ χρόνον. Ἢτοι

Βροτῶν κέρχεται

Πείρας οὐ τι θανάτου,

Θυδ', ἀσύχμιον ἀμέραν

Ἄλλοι, καὶ δ' ἄλλοι,

Ἀπειρεῖ σὺν ἀγαθῷ

Τελευτάσμεν.

Ῥοαὶ δ' ἄλλοι ἄλλαι

Ἐὐθυμῶν τε μετὰ καὶ

Πόνων ἐς ἀνδρας ἔβαν.

55

60

Ε. β'. Κ. η'.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', αἶτε πατρώϊον

Τῶνδ' ἔχαι τὸν εὐφρονα πότμον,

Θεόρτω σὺν ὄλβῳ

Ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄρει

Παλιντραπέλον ἄλλῳ χρόνῳ

Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Δαίμον μέρμερος υἱὸς

65

70

Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεισσαν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'

Ἰδοῖσα δ' ὄξει' Εἰριννός
Ἐπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλο-
φονία γένος ἀρήϊον. 75
Ἀείφθη δὲ Θέρσανδρος ἱ-
ριπόντι Πολυνεΐκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοισ
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν 80
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, κρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων 85
Ἀυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Δ. γ'. Κ. ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεῶν
Ἰσθμοῖ τε κοινὰί χάρι- 90
τες ἄνθεα τεθρίπκων
Ἀνωδεκαδρόμων
Ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
Πειρώμενον ἀγωνίας
Παραλύει δυσφρόνων. 95
Ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
Ἀεδαυαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθείαν ὑπέχων
Μέρμιναν ἀγροτέραν

100

Ε. γ'. Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζαλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,

ἽΟτι θανόντων μὲν ἐν-

θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες

105

Ποινὰς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῆ

Ἄλιτρά κατὰ γῆς δικά-

ζει τίς, ἐχθρῆ λόγον φράσας ἀνάγκη.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,

Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-

110

ον ἔχοντες, ἀπονέστερον

Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-

τον, οὐ χθονὰ ταράσσον-

τες ἀλκῆ χειρῶν,

Οὐδὲ πόντιον ὕδαρ,

115

Κεινὰν παρὰ διαίταν ἄλ-

λά παρὰ μὲν τιμίους

Θεῶν, οἷτινες ἔχαι-

ρον εὐορκάσις,

Ἀδακρὺν νέμονται

120

Διῶνα· τοὶ δ' ἀπροσδρα-

τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Οσοὶ δ' ἐτόλμασαν, ἐς τρεῖς

Ἐκατέρωθι μείναντες,

Ἀπὸ πάμπαν ὀδίκων ἔχειν

125

Ψυχάν, ἔτειλάν Διὸς
 Ὀδὸν παρὰ Κρόνον τύφ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νῆσον ὠκεανίδες
 Ἀδραι περιπνέουσιν ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἁ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ἵδωρ δ' ἄλλα φέρβει
 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
 πλέκοντι καὶ στεφάνους

130

135

E. δ'. K. η.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ραδαμάνθους
 Ὀν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖ-
 μον αὐτῷ πάρεδρον,
 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
 Ἵπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται
 Ἀχιλλέα τ' ἐνεῖξ', ἐπεὶ
 Ζηγὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ

140

Σ. ε'. K. ιδ'.

Ὃς Ἐκτορ ἔσφαλε, Τροίας
 Ἀμαχὸν ἀστραβῆ κί-
 να· Κύννον τε θανάτω πόρην
 Δῶν τε κατὰ Αἰθίο-
 κα. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκέα βέλη
 Ἐνδὸν ἐντὶ φαρέτραις
 Φωνᾶντα συνετοῖσιν ἔς
 Δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

145

150

Χατίζει σοφὸς ὁ πολ-
 λὰ εἰδὼς φηῖ· 155
 Μαθόντες δὲ, λάβροι
 Παγγλωσσία, κόρακες ὄς,
 Ακραντα γαρύετον,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
 Επεχε νῦν σκοπῶ τόξον, 160
 Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
 Εκ μαλθακάς αὔτε φρε-
 νὸς εὐκλέας οἴστους

Ἴέντες; ἐπί τοι
 Ακράγαντι τανύσαις, 165

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
 Δόγον ἀλαθεῖ νόφ,
 Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
 Γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον 170
 Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
 φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος,
 Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
 λά μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175

Τὸ λαλαγήσαι θέλων,
 Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
 Εργοῖς. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν
 Εκείνος ὄσα χάσματ' ἄλ-
 λους ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναίτο; 180

• ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α.

† ἸΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩ,

Ἄρματι.

Σ. α. Κ. ιβ'.

Χρυσεία φόρμιγξ, Απόλλω-
 νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τὰς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 Πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν, 5
 Ἀγησιχόρων ὀπότεαν τῶν φροιμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.
 Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σβεννύεις
 Δενδόν πυρός. εὐ-
 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αλειτὸς, ὠ- 10
 κεΐαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,

Α. α. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἀγκύλω κρατὶ, βλεφάρων 15
 Ἄδν κλαΐστρον, κατέχευας ὃ δὲ κνώσσαν
 Ἔγρον νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν

Εγγέων ἀκμάων, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. α.

Ὅσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἄλντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· κῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρῶς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι φόον καπνοῦ
Αἶθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἕς βαθει- 45
αν φέρει πόντιου πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κροισνεὺς ἐρπετὸν

Δεινοτάτους ἀκαπέμ-
 πει τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρών·
 των ἀκούσαι 50

A. β'. K. ιδ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πίδαφ' στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἄπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντιῖ. 55
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 as μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν κόλιν
 Γείτονα· Πυθιάδος 60
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65
 Ἐς πλόον ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἔλθεῖν οὖρον· εὐκίβητα γὰρ
 Κἂν τελευτᾷ φερτέρου νό-
 στου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
 Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
 Δαιμόν' ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σὶ νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστᾶν
 Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
 Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν 75

Εγγέων ἀκμῶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. α.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοῶν
Πιερίδων ἄλντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τῶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρᾶς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι βόαν κακνοῦ
Αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἕς βαθεῖ- 45
αν φέρει πόντιου πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαιίστοιο κροννεὺς ἐρπετὸν

Δεινотάτους ἀναπέμ-
πει τέρας μὲν θαυμάσιον προαιδέ-
σθαι· ἀκῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκούσαι 50

A. β'. K. ιβ'.

Ὀλον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδω· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
Εἶη, Ζεῦ, τὴν εἶη ἀνδάνειν,
Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπαννυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστῆρ' ἐκύδανεν κόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος 60
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις 65
Ες πλῆθον ἀρχομένοις πομ-
πιῶν ἐλθεῖν οὔρον· εἰκαῖτα γὰρ
Κὰν τελευτᾷ φερτέρον νό-
στον τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
Ταῦταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, 70
Δοιπὸν ἔσασθαι στεφάνοι-
σί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστῶν
Δύκιε καὶ Δάλλον ἀνάσσαν
Φοῖβε, Παργασῶ τε κράναν 75

Εγγέων ἀκμῶν, λαίνει καρδίαν 20
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Δα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α. Κ. α.

Ὅσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἄλονται,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μᾶν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφέσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύνονται μὲν ἀπλά- 40
του πυρῶς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Δίθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἕς βαθει- 45
αν φέρει πόντιου πλόκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρονονεὺς ἐρπετὸν

Δεινोटάτους ἀκαπέμ-
 πει τέρας μὲν θαυμάσιον προαιδέ-
 σθαι· ἀκῆμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκούσαι

50

A. β'. K. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πέδῳ στρωμνὰ δὲ χαράσ-
 σοισ' ἄπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
 Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
 Ὃς τοῦτ' ἐφέπεισ ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐκωνυμίαν
 Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 Γείτονα· Πυθιάδος
 Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ
 Καλλινίκου

60

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι· Ναυσιφορήτοις
 Δ' ἀνδράσι πρότα χάρις
 Ες πλόον ἀρχομένοις πομ-
 παῖον ἔλθεῖν σῆρον· εὐκῆτα γὰρ
 Κὰν τελευτῆ φερτέρου νό-
 σταν τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
 Ταῦταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
 Δωκτὸν ἔσασθαι στεφάνοι-
 σὶ νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ ἀν' εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστὰν
 Ἀνίκι καὶ Δάλου ἀνάσσω
 Φοῖβε, Παρνασῶ τε κρήναν

65

70

75

Κασταλίαν φιλέων,
 Εθελήσαις ταῦτα νόφ
 Τιθέμεν εὔανδρόν τε χάραν

Σ. γ. Κ. ιβ'.

Ἐκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 σαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
 Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περιγλωσσοὶ τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κίτων
 Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
 Μὴ χαλκοπάρραον ἄκονθ' ὥσει τ' ἀγῶ-
 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85
 Μακρὰ δὲ ρήγαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 θον μὲν οὔτω καὶ κτεάνων δόσιν ἐλ-
 θήνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σεν παρόσχοι. 90

Α. γ. Κ. ιβ'.

Ἢ κεν ἀμυνάσειεν, οἷαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις
 Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο Θεῶν καλάμαις τιμᾶν,
 Οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
 Τῶν Φιλοκλήταιο δίκαν ἐφέπων
 Ἐστρατεύθη: σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον
 Καί τις ἐὼν μεγαλά-
 νωφ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἑλ- 100
 κει τειρόμενον μεταλάσ-
 σοντας ἔλθειν

Ε. γ'. Κ. ιε.

- Ἡρώας ἀντιθέους Ποί-
αντος νιὸν τοξόταν
- Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ- 105
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Δοθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὔτω δ' Ἰέρωνι Θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
Τὴν προσέρποντα χρόνον, ὦν 110
Ἐραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδήσαι
Πεῖθεό μοι ποιανὴν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος. 115
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

- Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
ιφ σὺν ἑλευθερία
- Ἐλλίδος σάθμας Ἰέρων 120
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλων
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔχγονοι,
Οχθαις ὑπο Ταῦγέτου ναίοντες, αἱ
εἰ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Δίγμιου
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλδιοι, 125
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Ἀευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὦν κλέος ἀν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ιβ'.

- Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ- 130
 ταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ
 Δίσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων
 Σύν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ
 Τίφ' ἴ' ἐπιτελλόμενος δαμόν τε γέ- 135
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
 Δίσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
 Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νηξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 Ναυσίατονον ὕδριν ἰδῶν, 140
 Τῶν προὐ Κύμας

E. δ'. K. ιε'.

- Οἶα Συρακοσίων ἀρ-
 χῶ δαμασθέντες πάθον,
 Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 Ὅς σφιν ἐν πόντιφ βάλεθ' ἄλικιαν, 145
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέομαι
 Πᾶρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 Πρὸ Κιθαιγῶνος μάχαν 150
 Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι
 Πᾶρ δέ γε τῶν εὐνδρον ἀκτῶν
 Ἰμέρα, παίδεσαι ὕμνον
 Ἀετιομένευσ τελέσαις,
 Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ,
 Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. 155

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρόν ει φθόγξαιο, πολλῶν
 Πείρατα συντιανύσαις
 Εν βραχεΐ, μείων έπέται
 Μῶμος ανθρώπων. από γάρ κόρος άμβλύνα
 Διανής ταχείας άπάδης. 161
 Δσιῶν δ' άκοά κρύφιον θυμόν βαρύ-
 νει μάλιστ' έσλοΐσιν έπ' άλλοτρίοις.
 Αλλ' όμως, -κρέσσων γάρ οικτιρωῶν φθόνος,-
 Μή παρίει καλά. νό- 165
 μα δικαίω πηδαλίω στρατόν, ά-
 ψευδει δέ προς άκμονι χάλ-
 κευε γλώσσαν.

Α. έ. Κ. ιβ'.

Εΐ τι και φλαῦρον παραιθύσ-
 σαι, μέγα τοι φέρεται 170
 Παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
 Εσσί· πολλοί μάρτυρες άμφοτέροις πιστοί.
 Εδανθει δ' εν όργῃ παρμένων,
 Εΐπερ τι φιλεΐς άκοάν άδειαν αι-
 ει κλύειν, μη κάμνε λίαν δαπάναις 175
 Εξίει δ' άσπερ κυβερνάτας άνήρ
 'Ιστίον ανεμόεν.
 Μή δολωθής, ᾧ φίλε, κέρδεσιν εν-
 τραπέλοισ. Οπιθόμβροτον αᾶ-
 χημα δόξας 180

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οϊον άποιχομένων αν-
 δρωῶν διάιταν μαγύει

- Καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς.
 Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετὰ.
 Τὸν δὲ ταύρω χαλκῆφ καν- 185
     τῆρα νηλέα νόον
 Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
 Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπώ-
     ρόφιαι κοινωνίαν
 Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται. 190
 Ἐδὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
 Ἐδὲ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοι-
     ρ' ἀμφοτέροισι δ' ἀνήρ
 Ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλη,
 Στέφανον ὑψιστον δέδεκται. 195

• ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν δώμην.

- Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀργεῖος
 Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
 Σευνὸν ἂ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
     Αἰὲν ἄθραυστον.
 Σοὶ μόνῃ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα 5
 Κῦδος ἀφῆκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 Ὀφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
     Ἀγεμονεύης.
 Σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπιδῶν
 Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσης 10
 Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλῆως κυβερνᾶς
     Ἀστεα λαῶν.
 Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 Καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς	15
Οὐ μεταβάλλει.	
Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους	
Ἄνδρας αἰχματᾶς, μεγάλους, λοχεύεις,	
Εὖσταχυν Δάματρος ὄπως συνοίσης	
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.	20

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

• ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΛΑΩΝΙΝ.

ΛΑΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ωχρὰν τε τὰν παρειὰν,
 Ἄγειν τὸν ἔν πρὸς αὐτὰν
 Ἐταξε τὼς Ἐρωτας. 6

Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ἔν ἀνεῦρον,
 Ἀῆσάν τε κἀπέδησαν. 10

Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
 Ἐσυρεν αἰχμάλωτον.
 Ὅ δ', ἐξόπισθ' ἑλαίνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὅ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς 15
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
 Πάντων κάκιστε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
 Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυπας; 20

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ᾄδτε,
 Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς, 25
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἔσειθον,
 Καὶ, μὴ φέρωι τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν 30
 Ερμαιομένην φιλάσαι·
 Καὶ μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τὲ γὰρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 Αἱ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις, 40
 Εἰπὲν τε τοῖς Ἐρωσι
 Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κῆς ὕλαν οὐκ ἔδαινε
 Καὶ τῷ πνυρὶ προσελθῶν 45
 ἔκλιτε τὼς ἐρῶντας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* d. ΒΑΣΙΛΙΟΥΤ.

Ανακρέων ἰδὼν με
 Ὁ Τῆϊος μελωδός,
 Οναρ λέγων προσεῖπε.
 Κάγῳ δραμῶν πρὸς αὐτόν,
 Περιπλάκην φιλήσας. 5
 Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
 Καλὸς τε καὶ φίλευνος.
 Τὸ χεῖλος ᾤζεν οἴνου.
 Τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
 Ἔρωσ ἐχειραγῶγει. 10
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρῆνου
 Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
 Τὸ δ' ᾤζ' Ανακρέοντος.
 Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 Ἐδησάμην μετώπῳ 15
 Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 Ἐρωτος οὐ πέπανμαι.

† β. ΤΟΤ ΛΙΤΟΥ

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
 Δυρικῆς ἄκουε Μούσης,
 Φιλοκαίγμονός τε Βάκχου
 Ἐτεροπνόους ἐναύλους.
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον 5
 Ἰλαράς τε καὶ γελώσας
 Ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
 Γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

* γ. ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εἶδρον,
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἐρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Ἐδάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίξαι.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero

Pulsanda tellus : nunc Saliaribus

Ornare pulvinar deorum

Tempus erat dapibus, sodales.

HOR. I. OD. 37.

---

*ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΔΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

---

† ΠΥΡΡΑΚΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δει τόξον και ισοδόχον φαρίτραν

Στείχειν ποτι φῶτα κακόν.

Πιστόν γάρ οἶδεν γλώσσα δια στόματος λαλεῖ,

Διχόμεθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

II.

Συνεταὸν ἔστιν ἄνδρα,

Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ.

Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται

Ἀνδρείων δέ, γεγόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
 Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
 Κραδίη, παιδρῶ προσενέπη προσόπη,
 Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
 Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῆ.

5

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἵγυαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ
 Δεύτερον δὲ, φῦαν καλὸν γενέσθαι
 Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
 Τέταρτον, ἡδῶν μετὰ τῶν φίλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
 Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατην.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τι που τέθνηκας
 Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
 Ἴνα περ ποδάκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.

5

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἔκαινέτην.
 Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
 Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
 Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

10

15

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῬΟΔΙΟΥ.

Ωφελές γ', ὃ τυφλὲ Πλοῦτε,
 Μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν θαλάσσῃ,
 Μῆτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
 Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
     Καχέροντα· διὰ σὲ γάρ
 Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἔστί.

5

---

* ῬΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρου καὶ ξίφος,
 Καὶ τὸ καλὸν λαισῆϊον, πρόβλημα χρωτὸς
 Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
 Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ
 Τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι· τοὶ δὲ
 Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρου καὶ τὸ καλὸν λαισῆϊον,
 Πάντες γόνυ πεπτητότες ἐμοί, κυνέοντι
 Δεσπότην, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

5

---

† ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
 Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
 Ἀντόρχους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε
 Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέραται.

---

‡ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις
 Ἦν ἕκαστος, τὸ στήθος
 Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφ φρενί.

5

II.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
 Ορθοῦ τήνδε πόλιν τε καὶ πολέτας,
 Ἀτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἀώρων,
 Σὺ τε καὶ πατήρ.

5

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
 Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
 Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἑμὸν νόον.

IV.

Σὺν μοι πῖνε, συνήδα,
 Συνέρα, συνστεφανηφόρει,
 Σὺν μοι υαινομένῳ μαίνεσθε,
 Συνσφρονήσω σάφροσι.

III.

• P A E A N E S .

---

*Conspicit, ecce! alios dextrâ laetâque per herbam,
Vescentes, laetiâque choro Paeanâ canentes,
Inter odoratum lauri nemus.*

VIRG. AEN. VI. 636

---

† ΔΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

ἽΓΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς
Σὺ δ' ἔμοι πρόφρων σὺνοικος εἶης.
Εἰ γὰρ τις ἢ πλοῦτου χάρις, ἢ τεκνίων,
Τῶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηροῦμεν,
Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέργη,
Ἡ πόνων ἀμπνοᾶ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἵγγιεα,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἱερῶν
Σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαίμων.

• **ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΔΑΝ.**

- Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείφ,
 Θήραμα κάλλιστον βίφ,
 Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
 Καὶ πόνους τλήναι μαλεροῦς ἀκάμαντας 5
 Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
 Καρκὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
 Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 Μαλακαυχητοῖδ' ὄ' ὕπνου.
 Σεῦ δ' ἐνεχ' ὄνκ Διὸς Ἡρακλέης, 10
 Αἴδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνετλασαν,
 Ἔργοις σὰν ἀγορευόντες δύναμιν.
 Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Αἶας τ' Αἶδαο δόμους ἤλθον.
 Σᾶς δ' ἐνεκα φιλίου μορφᾶς 15
 Ὅ Αταρνέως ἔντροφος
 Αελίου χήρωσεν ἀγῶς.
 Τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις
 Ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
 Μναμοσύνας θύγατρεις, 20
 Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
 Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRAECA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

*ὍΣΤΙΣ ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχομαι
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἶδεις δ' ἄμφω κεν ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὄπλων
Ἔρξεν ὁ δ' ἤμειβε κρέσσονα βασκανίης.
Ὅδ' ἡμέεις· Μοῦσαι γὰρ ὄσους ἴδον ἔμμενοι παῖδας
Μὴ λαβῆ, κολῶδες οὐκ ἀπέθεντο φίλους.*

ΛΑΗΛΟΥ,

Ἀποφθίγματα τῶν ἐπιτῶν Σοφῶν.

*ἜΠΙΤΑ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἑκός πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΤΛΟΣ ὁ Δίνδιος εἶπεν ἈΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΤΤΟΝ.
Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΡΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΔΓΑΝ, δε ἔην γένος ἐκ Μικυλῆης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἱερὰς ἐν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Περικλέος.
ΕΓΓΤΗΝ ΦΕΤΓΕΙΝ δὲ ΘΑΔΗΣ Μιλήσιος ἠῶδα.*

I.

• H Y M N I.

[EX BRUNCKII ANALECT. VET. POET. GR. ARGENT. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?—

Proximos illi tamen occupavit

Pallas honores. HOR. I. XII.

† Κ Α Ε Δ Ν Θ Ο Υ Σ

ἝΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ,
 Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγῆ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
 Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσανδᾶν
 Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
 Μοῦνοι, δσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνητ' ἐπὶ γαῖαν. 5
 Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
 Σοὶ δὴ πᾶς ὄδε κόσμος ἔλισσόμενος περὶ γαῖαν
 Πείθεται, ἢ κεν ἄλλης, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σέτῳ κρατεῖται.
 Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικητοῖς ἐνὶ χερσίν
 Ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζῶοντα κεραυνόν. 10
 Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐξήργασιν
 Ἦ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
 Φοιτᾶ, μινυόμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσι.
 Ὃς τόσσοις γεγαῶς ὑπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -
 * * * * *
 Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαίμον, 15
 Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,

Πλὴν ὄψα φέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
 Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 Ὡδε γὰρ εἰς ἕν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 Ὡσθ' ἕνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἰόντα. 20
 Ὅν φεύγοντες ἑῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 Δύσμοροι, οὔτ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
 Οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 Ὡ κεν κειθόμενοι σὺν νῆ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 Αὐτοὶ δ' αὖθ' ὀρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα, 25
 Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδῆν δυσέριστον ἔχοντες,
 Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἠδέα ἔργα,
 Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε, 30
 Ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 Γνώμης, ἧ πίσυρος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς·
 Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθα σε τιμῇ,
 Ἰμνουῦντες τὰ σά ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπέοικε 35
 Θνητῶν ἰόντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 Οὔτε θεοῖς, ἧ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

• ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ἙΤΜΝΟΣ Εἰς ΔΙΔ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰδέειν
 Ἀΐδιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα,
 Πηλαγόνων ἐλατήρα, δικασπύλον οὐρανίδρησι;
 Πᾶς καὶ νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αἰείσομεν, ἢ ἔ ΛΥΚΑΙΟΝ;
 Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. 5
 Ζεῦ, σὲ μὲν Παίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο ;
 Κρηῆτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο
 Κρηῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσι γὰρ αἰεὶ.
 Ἐν δέ σε Παφῆσιν ῥεῖη τέκεν, ἧχι μάλιστα 10
 Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπέε· ἔνθεν ὁ χῶρος
 Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχημένον Εἰλειθυίης
 Ἐρπετόν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλὰ ἔ· ῥεῖης
 Σγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆς.
 Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, 15
 Ἀντίκα δίξητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
 Ἀύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
 Ἀάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρξεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
 Δευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίῃ (μέλλεν δὲ μάλ' εὐνδρος καλέεσθαι 20
 Ἀντίς)· ἐπεὶ τημόσδε, ῥεῖη δ' ἐλύσατο μίτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων,
 Ἡεῖρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὄχησεν ἀμάξας,
 Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἑόντος,
 Ἰνουὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνήρ 25
 Πιζὸς ὑπὲρ Κραθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
 Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ἐπ' ἀμυχανίης σχομένη φάτο πότνια ῥεῖη
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἔλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀντανύσσασα θεῇ μέγαν ὑψόθι πῆχυν 30
 Πλήξεν ὄρος σκήπτρω· τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χροῖα φαιδρύνασα,
 Ω· να· τεὸν σπείρωσε, Νέδη δὲ σ' ἔδωκε κομίσσαι
 Κενθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 Πρεσβυτάτη Νυμφέων, αἳ μιν τότε μαιώσαντο, 3b
 Πρωτίστη γενεῆφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλόρην τε.
 Οὐδ' ἄλιην ἀπέτισε θεῇ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθι πουλὺ, κατ' αὐτὸ
 Κανκῶνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,

- Συμφέρεται Νηρηΐ· καλαιότατον δέ μιν ἴδαρ 40
 Τίωνοί πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
 Ἔδτε Θεοὺς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἢ Νύμφη-σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἑγγύθι Κνωσσοῦ.)
 Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλόσ' ἔνθεν ἐκείνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. 45
 Ζεῦ, σέ δέ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο
 Δικταῖαι Μελῖαι· σέ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρηόστεια
 Δίκην ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσασο πίονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δέ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέγντο γὰρ ἑξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Παίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὐλα δέ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ᾠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἤχην
 Ἀσπίδος εἰσατοί, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
 Καλα μὲν ἤέξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνις Ζεῦ· 55
 Οὐδ' ἄνῆθησας, ταχινοὶ δέ τοι ἤλθον ἰουλοὶ.
 Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἔων ἐφράσασσο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἰόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί· 60
 Φάντο πάλλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
 Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἴδι κληρὸν ἐρύσσει,
 Ὅς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι
 Ψευδοίμην, αἰοντος ἄ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. 65
 Οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσσο δίφρου.
 Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπέιροχον ἀγγελιώτην
 Σῶν τεράων· αἳ ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοισ.
 Εἶλεο δ' αἰζηῶν ὃ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν 70
 Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν ἀντικαρῆκας,

Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
 Ἄντους, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
 Ὡν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν; 75
 Ἀντίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
 Τευχηστάς δ' Ἀρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
 Θεώτερον τῷ καὶ σφε τήν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴξο δ' αὐτὸς
 Ἀρης ἐν πτολίεσσιν ἐπόπιος, οἷ τε δίκησι
 Δαὸν ὑπὸ σχολιῆς, οἷ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ ἠνηφενίην ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλις ὄλβον
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι 85
 Ἡμετέρω μεθέοντι· περὶ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
 Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ κάρμπαν
 Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινίην. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
 Δῶτορ ἀπήμονιης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
 Οὐ γένηετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἀφενός τε.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῇ ἀφένου· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

- Συμφέρεται Νηρηΐ· καλαιώτατον δέ μιν ὕδαρ 40
 Γιάνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
 Ἔδτε Θενάς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἢ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἑγγυῖοι Κνωσσοῖ,)
- Τουτάκι τοι πέσε, δαίμον, ἀπ' ὀμφαλόσ' ἔνθεν ἐκεῖνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. 45
 Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο
 Δικταΐαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
 Αἰκνῶ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζῶν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέντο γὰρ ἑξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Ἰθαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα.
 Οὔλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ᾠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔσασιν ἤχην
 Ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
- Καλα μὲν ἤξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνι Ζεῦ 55
 Οξὺ δ' ἀνήθησας, ταχινοὶ δὲ τοι ἦλθον Ἴουλοι.
 Ἄλλ' ἔτι παιδνὸς ἔων ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
 Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἰόντες,
 Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 Ἀθηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί· 60
 Φάντο πάλλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
 Τίς δὲ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ αἰδι κληρὸν ἐρύσσει,
 Ὅς μάλα μὴ νενήηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι
 Ψευδοίμην, αἰοντος ἄ κεν πεπίθιοιεν ἀκουήν. 65
 Οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν ἔργα δὲ χειρῶν,
 Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσασ δίφρωσ.
 Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιάτην
 Σῶν τεράων ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοισ.
 Εἶλεο δ' αἰζῆων ὃ τι φέρτατον οὐ σὺ γε νῆων 70
 Ἐμπεραμόους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίξουσιν ἀντιπαρῆκας,

Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
 Ἄντους, ὃν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὃν ἰδρὶς αἰχμῆς,
 Ἴδν ἐρέτης, ὃν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύϊ; 75
 Ἄντικα χαλκῆας μὲν ὑδαίωμεν Ἡφαιστοιο,
 Τευχηστὰς δ' Ἀρης, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνώκτων
 Θεώτερον τῷ καὶ σφε τήν ἐκρίναο λῆξιν· 80
 Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν Ἴξο δ' αὐτὸς
 Ἀρης ἐν πτολίεσσι ἐπόπιος, οἳ τε δίκησι
 Λαὸν ὑπὸ σχολιῆς, οἳ τ' ἐμπαλιν ἰθύνουσι.
 Ἐν δὲ θνηφενίην ἔβαλες σφίσι, ἐν δ' ἄλλισ ὄλβον
 Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι 85
 Ἡμετέρω μεθέοντι περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὔτε νοήσῃ·
 Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶν· τὰ δ' οὐχ ἐνί· τῶν δ' ἀπὸ κάρπαν
 Ἄντὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινίην. 90
 Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
 Δῶτορ ἀτήμιονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεῖδοι;
 Οὐ γένητ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσει.
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τι.
 Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, 95
 Οὐτ' ἀρετῆ ἀφένωιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

• ΕΙΣ ΔΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 Ἐξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρουασσομένηαν
 Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχος ἔρπει
 Σουῖσθέ νυν, ὃ ξανθαί, σουῖσθε Πελασγιάδες.
 Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
 Πρὶν κόνιν ἵππειαν ἐξελάσαι λαγόνων
 Οὐδ' ὄκα δῆ, λύθρῳ πεκαλαγμένα πάντα φέροισα
 Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων
 Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος ἀνχένας ἵππων
 Δυσσάμενα, παραῖς ἔκλυσεν Δεκεανῶ 10
 Ἰδρῶ καὶ φαθάμιγγας· ἐφοίθασεν δὲ παγέντα
 Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 Ω ἱτ' Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μῆδ' ἀλαβάστρους,
 (Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίαν)
 Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾶ Παλλάδι, μῆδ' ἀλαβάστρους 15
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 Οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τῆ ας.
 Οὐδ' ὄκα τὰν Ἰδα Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς ὀρεῖχαλκον μεγάλη θεος, οὐδὲ Σιμοῦντες
 Ἐβλεψε δῖναν ἐς διαφανομένηαν 20
 Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διανγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 Ἄ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλων,
 Οἶα παρ' Εὐρώτᾳ τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 Ἀστέρες, ἐμπερδάμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα 25
 Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἐκγονα φνταλιᾶς·
 Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρενθος ἀνέδραμε, πρῶϊον ὄαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.

- Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 Ὡς Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς. 30
- Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡς ἀπὸ χαίταν
 Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 Παρθενικαί, μεγάλων παιῖδες Ἀκεστοριδῶν.
 Ὡς ἴθνα, φέρεται δὲ καὶ ἅ Διομήδεος ἀσπίς, 35
 Ὡς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τείν κεχαρισμένος ἱεὺς·
 Ὃς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον
 Δᾶμον ἐτοιμάσδοντα, φυγᾶ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 Ἄχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾤκισατο, 40
 Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορῥώγεσαιν ἔθηκεν
 Ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἴππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγῳ.
 Σάμερον ἰδροφόροι μὴ βᾶπτετε· σάμερον Ἀργος 45
 Πίνειτ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν
 Σάμερον αἰ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
 Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶν.
 Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 Ἢξεί φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων, 50
 Τῷ ἴθνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγῆ,
 Φράσδεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδης.
 Ὃς κεν ἴδη γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 Τῶργος ἰσοψεῖται τοῦτο πανουστᾶτιον.
 Πόντι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι μέσφα δ' ἐγὼν τι 55
 Ταῖσδ' ἐρέω μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μιαν ἔκ ποκα Θήβας
 Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τὰν ἑταρᾶν,
 Ματέρα Τειρεσίαιο, καὶ οὗ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
 Ἀλλὰ καὶ ἄρχαίων εὐτὶ ἐπὶ Θεσπιέων, 60

Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνημένον ἄλλοι,
 Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῃ,
 Ἡ' πὶ Κορωνείας, ἧ εἰς Ἀλίαρτον ἐλαύνοι
 Ἰκπῶς, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἐφ' ἐπεβάσατο δίφρῳ. 65
 Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
 Ἀδεῖαι τελέθεισκον, ὄθ' οὐχ ἀγείτο Χαρικλῆ.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήραν δάκρυα πόλλ' ἔμνευε,
 Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν. 70
 Δὴ ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
 Ἰκπῶ ἐπὶ κράνη Ἐλικωνίδι καλὰ φροῖσφ
 Ἀῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσίν, ἄρτι γένεια
 Περκάζων, ἱερὸν κῶρον ἀνεστρέφετο 75
 Δεινάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνης,
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦε.
 Τὸν δὲ, χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 Ω Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων;
 Ἄ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ' ἔβαλεν 80
 Ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνία
 Γόνυατα, καὶ φωνᾶν ἔσχεν ἀμαχανία.
 Ἄ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρξας,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἔστε φίλαι;
 Ομματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστα, 85
 Εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας
 Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 Ω ὄρος, ὦ Ἐλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ,
 Ἡ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξασ· δόρκας ὀλέσασ.
 Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις. 90
 Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παιδα λαβούσας.
 Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

Ἔρχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τὸδ' ἔλεξεν ἔπος·
 Δια γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὄργαν 95
 Εἶπας· ἐγὼν δ' οὐ τοι τέκνον ἔσθ' ἀλαόν.
 Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 Ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ἄδε λέγοντι νόμοι
 Ὃς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλθῃται,
 Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλην. 100
 Δια γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὐθι γένοιτο
 Ἔργον ἐπεὶ Μοιρᾶν ἄδ' ἐπένευσε λίνα,
 Ἀνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο. νῦν δὲ κομίσθου,
 Ω Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 Πόσσα μὲν ἂ Καδμηΐτις ἐσύστερον ἔμκυρα καυσεῖ, 105
 Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 Παῖδα, τὸν ἀδάταν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 Καὶ τῆρος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
 Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν δ' τε δρόμος, ἀλ' ἔ' ἐν δρεῖσσι
 Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι, 110
 Ὅππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεντα λοετρὰ
 Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
 Τοντάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὄστ' ἄ μᾶτηρ
 Δεξιέται, δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα.
 Ολβίσταν ἔρεει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι, 115
 Ἐξ ὄρεων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
 Ω ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα,
 Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα·
 Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν αἰοίδιμον ἔσσομένοισιν,
 Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον. 120
 Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἳ τε πέτονται
 Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
 Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάρμῃ
 Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

Οὐτ' ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαινας 5
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήρωκος ἀργαλέον,
 Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο. μίνυθα δὲ γίγνεται ἦθης
 Καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
 Ἀντάρ ἐπεὶ δὴ τῷτο τέλος παραμείνεται ἔρης,
 Ἀντίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίσιος. 10
 Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
 Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 Ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἴδην·
 Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν 15
 Ἀνθρώπων, ὃ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Ἀντίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην φέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιούμαι δ' ἔσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι.
 Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 Ἡβη τιμήεσσα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον 5
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἀντίχ' ὑπερκρέματα,
 Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
 Βλάπτει δ' ὀφθαλμούς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἶ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μέλεδῶνων
 Ἐξήκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

Δεινοὶ γὰρ ἄνδρσι πάντες ἐσμὲν εὐκλειῖ
 Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' ἀνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΛΕΟΝ τοι πλουτούσιν, ὅτε πολὺς ἄργυρός ἐστι
 Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρον πεδία,
 Ἴπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνῃ ταῦτα πάρεστι,
 Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,
 Παῖδες τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται 5
 Ἰσθμῷ, σὺν δ' ἤδη γίγνεται ἀρμολία,
 Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἶδην·
 Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδους θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρβαρίας
 Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον. 10

II.

Παῖς μὲν ἀνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων
 Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
 Τούς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτοῖς,
 Ἡβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
 Τῇ τρίτῃ δὲ γένειον, ἀεξομένων ἐπὶ γυῖων, 5
 Λαχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης.
 Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
 Ἰσχνόν, οἳ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 Πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
 Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν. 10
 Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἄνδρος,
 Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
 Ἐπτά δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
 Οκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
 Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναιται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίην.

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτούς,
 Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιώνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
 Βροντῆ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
 Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτῆν
 Μὴ κινή, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
 Ἄνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονόρχου 5
 Δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον εἰκόντα,

ἘΠΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσεται, ἔξελε τοῦτο·
 Μὴδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην
 Καὶ μεταποίησον λιγέως ταδί, ὧδε δ' αἶειδε
 ΟΓΙΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
 Μὴδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοιαι 5
 Καλλείκομι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πέπονται.
 Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπειδόν ἐστι,
 Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

• ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ.
 Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος εἶπεν ἀνήρ·
 ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
 Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστῳ, 5
 Ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἦδης,
 Κούφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
 Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
 Οὐδ', ὕγιης ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. 10
 Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασι
 Ὡς χρόνος ἔσθ' ἦδης καὶ βίотου ὀλίγος
 Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βίотου ποτὶ τέρμα
 Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

II.

Ὡ καὶ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 Πάντων, ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.
 Νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐφήμεροι
 Αἰ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 Ὅπως ἕκαστον ἐκτελεντήσει θεός. 5
 Ἐλπίς δὲ πάντας κἀπιπειθείῃ τρέφει
 Ἀρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
 Μένουσι ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπᾶς.
 Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
 Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἔξεσθαι φίλον. 10
 Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν,
 Πρὶν τέρμ' ἴκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένονα.

Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.

Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονούμενοι

15

Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός,
Θνήσκουσιν, εὐτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν.

Οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δυστήρῃ μόρῃ,

Καυτάγρετοι λείπουνσιν ἡλίου φῶος.

Ὄντω κακῶν ἅπ' οὐδέν' ἀλλὰ μυρίαί

20

Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύναι,

Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,

Ὄνκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι

Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται

Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΔΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διαφύεται,

Τίμα· καὶ σέβου ἄρκον· ἐπειθ' ἤρας ἀγαυῆς,

Τοὺς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·

Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.

Ἐπὶ δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιῶ φίλον ὅστις ἄριστος.

5

Πραεσί δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτίδος εἴνεκα μικρῆς,

Ὀφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθει ναίει.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίλειο τῶνδε,

Γαστρὸς μὲν πρότιστα, καὶ ἕπτου, λαγνείας τε,

10

Καὶ θυμοῦ. πρῶτας δ' αἰσχρὸν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,

Μητ' ἰδίῃ· πάκτων δὲ μάλιστα αἰσχύνεο σμυτῶν.

ἔκτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γνῶθε μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοι' ὀλέσσει.
 Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἐν ἂν μοῖραν ἔλθῃ, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ἄδε δὲ φράζεν·
 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων κολῦ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ἂν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἐδάσῃ
 Ἐργεσθαι σαντὸν· ψεύδος δ' ἦν πέρ τι λέγῃται,
 Πρῶτος ἰσχ'· ὃ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθῃ
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρεῖπη, μήτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μὴτ' εἰπᾶν, ὃ τε τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλευούδ' ἐπὶ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Δειλοῦ· τοι κηρύσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐπιτέλειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν 30
 Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνύτατον βίον ἄδε διάζει.
 Οὐδ' ὑγίειε τῆς περὶ σώμ' ἀμέλειαν ἔχειν χροῖ
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τὰδ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσει.
 Εἰθίζον· δὲ διαστειν ἔχειν καθάρειον, ἄθροικτον. 35
 Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιῆν, ὅποσα φθόνου ἰσχει.
 Μὴ δαπανᾶν πῦρ καὶ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων·
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθε μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν
 Πῆ παρέδην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δεόν οὐκ ἐτελέσθη;
 Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσοεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

Φθείρουσι θνητῶν τοὺς δ' Ἀρει δεδμημένους.
 Πέμπει μελαίνης Αἰδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι 15
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός,
 Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζᾶειν.
 Οἱ δ' ἀγγόνην ἤψαντο δυστήνῃ μορφῇ,
 Καὐτάγρευτοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 Οὐτῷ κακῶν ἅπ' οὐδέν' ἀλλὰ μυρίαί 20
 Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύναι,
 Καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοῖατο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκλιζόμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδέν' χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
 Εσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ φίγιον κακῆς.

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς δίκαιαται,
 Τίμα· καὶ σέβου ἄρκον· ἐπειθ' ἤραιας ἀγαθὰς,
 Τοὺς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα ῥέζων
 Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιῶ φίλον ὅστις ἄριστος. 5
 Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐκωφελίμοισι.
 Μῆδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἴνεκα μικρῆς,
 Οφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἔγγυθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίλειο τῶνδε,
 Γαστρός μὲν πρῶτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε, 10
 Καὶ θυμοῦ. πρῶτεις δ' αἰσχρὸν ποτε μῆτε μετ' ἄλλου,
 Μῆτ' ἰδίῃ· πάκτων δὲ μάλιστα αἰσχρόνεα σαυτῶν.

ἔκτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σαντὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 Ἀλλὰ γινῶθε μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασαι
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοι' ὀλέσσει. 15
 Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἐν ἂν μοῖραν ἔλγῃ, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει
 Ἰᾶσθαι δὲ κρέπει, καθόσον δύνῃ ἄδε δὲ φράζειν
 Οὐ πάνν τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι. 20
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ἃν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἔδωκε
 Ἐργεσθαι σαντὸν ψεύδος δ' ἦν κέρ τι λέγεται,
 Πρώως ἰσχ'· ὃ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθῃ
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπη, μήτε τι ἔργῳ, 25
 Πρῆξαι, μὴτ' εἰπεῖν, ὃ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλευούου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Διλοῦ· τοι κρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρῶς.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐπελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνήσει.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν 30
 Ὅσσα χρεῖον καὶ τερπνότερον βίον ἄδε διάξαι.
 Οὐδ' ὑγιεῖς τῆς περὶ σοῦ ἀμέλειαν ἔχειν χροῖ
 Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίου τε
 Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τὸδ', ὃ μὴ σ' ἀνήσει.
 Εἰθίζον δὲ διάσταν ἔχειν καθάρειον, ἀθροῦτον. 35
 Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιᾶν, ὅποσα φρόνον ἰσχεῖ.
 Μὴ δαπανᾶν πρὸς καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων
 Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθαι μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, 40
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν
 Πῆ παρήβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
 Δρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσειο χρηστὰ δὲ, τέρπον.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἔρῃσ' σε 45
 Ταῦτά σε τῆς θεΐης ἀρετῆς εἰς ἔγχια θήσει·
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτῦν,
 Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
 Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων. 50
 Σύστασιν, ἧ τε ἕκαστα διέρχεται, ἧ τε κρατεῖται·
 Γνώσῃ δ', ἧ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
 Ὡστε σε μήτε ἀελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ἀνθαίρετα πῆματ' ἔχοντας
 Τλήμονες, οἳτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν, 55
 Οὔτε κλύουσι· λύσειν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
 Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ' ἔχοντες.
 Ἀνγρῆ γὰρ σννοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 Σύμφυτος, ἦν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν. 60
 Ζεῦ πάτερ, ἧ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἀπαντας,
 Εἰ κᾶσιν δείξαις, οἷα τῷ δαίμονι χρῶνται.
 Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 Οἷς ἱερὰ προσφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
 Ὡν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω, 65
 Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων, ἀπὸ τῶνδε σαώσεις
 Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἶπομεν, ἐν τε καθαρμοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
 Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
 Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἔς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης, 70
 Ἔσσειαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΙΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

*ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἡ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.*

*Κριούς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν*

*Κτήσασθαι γῆμυι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 5
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.*

*Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίον· ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντὶ ἀγαθοῦ.*

*Χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμυξε γένος. 10*

*Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἔσθλα κακοῖς.*

*Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν εἰούσαν,
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,*

*Ἐνδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 15
Ἐντύει, ἣτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.*

*Ὅστις τοι δοκεῖ τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
Ἀλλ' αὐτὸς μόνος ποικίλα δῆνέ ἔχειν,*

*Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόον βεβλαμμένος ἔσθλοῦ
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα. 20*

*Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦ γεγονάσιν,
Ἀλλ' ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.*

*Ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.*

*Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη 25
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.*

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
 Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσεται, οὔτε πέφικεν,
 Ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσεται εἰς Αἴδου.

30

Ἔστι τὸ μὲν χειρόν, τὸ δ' ἄμειρόν γ' ἔργον ἐκάστω
 Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληῖω ἐγκατακεῖσθαι
 Τεθνεώς· ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
 Δοσάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι.
 Τὸ ξύλον ἢ σκληρόν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

35

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΛΟΣ.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχῆσῃ τις ἀνθρώπος τόποι,
 Ἡκιστα τούτοις πλησιάζων ἦδεται.

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φειδία,
 Ἄπαντα τᾶλλα τις δόνηιτ' ἂν, κλήν δυοῖν,
 Οἶνον τε πέναν, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπροσθόν
 Ἀμφοτέρω μνηνίει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
 Καὶ τῶν λόγων αὐ· ὥστε τοὺς ἀρνούμενους
 Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιῶν

6

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
 Τρεῖς εὖ φρονούω· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
 Ὅν πρῶτον ἐκπένοισι· τὸν δὲ δεύτερον

Ἐρωτος ἡδονῆς τε τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 Ὀν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι 5
 Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 Ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕδρεος· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
 Ἐκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
 Ογδοὺς ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
 Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν. 10
 Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 Ἵψοσκέλιζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

I.

ἈΝΗΡ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται
 Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
 Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 Ἐχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως· 5
 Οὐδ' ὅς γε τὰ πάντα διατηρεῖ μόνον,
 Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν ἔχων φύσιν,
 εἶναι δίκαιος, καὶ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἦδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
 Ἔστ', ἢ δύνασθαι λαιδορούμενον φέρειν.
 Ὁ λαιδορῶν γάρ, εἰάν ὁ λαιδορούμενος
 Μὴ προσποιῆται, λαιδορεῖται λαιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν ἐξευρεῖν, εἰάν μὴ τὸν πότον
 Φεύγη τις, ὅς πρόσεστι τοῖς ζηταιμένοις.

IV.

Πολὺ μείζον ἔστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
 Τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
 Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει, λέγειν.

V.

Ἀνθρώπον ὄντα ῥάδιον παραινέσαι
 Ἔστιν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
 Τεκμήριον δέ, τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
 Ἐπεὶ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
 Πάντας λαλοῦντας· εἴτ' ἐπὶ πταίσωσί τι, ε
 Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἶων τότε.
 Ἐτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ εἶναι,
 Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὴ εἴπη συλλαβᾶς.
 Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
 Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
 Τεκμήριον δέ τοῦδε τὸν Ὀμηρον λάβε. δ
 Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 Ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρόν.

• ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ἈΕΙ κράτιστόν ἔστι τάληθῆ λέγειν
 Ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
 Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλείστον μέρος.

II.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
 Ἀλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἔρω.

III.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
 Ἡ τοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ τοὺς τρόπους,
 Ἡ παντάπασι παιδαρίου γνῶμην ἔχει.

IV.

Ὅστις κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
 Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσχομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἔπινεν ἄν
 Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
 Προλαμβάνοντες, ὕστεροῦμεν τὰ γαθοῦ.

5

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

ΟΠΛΟΝ μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστός θέλει.
 Ἄνθρωπος ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
 Ὅτις σεαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμια.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ οὐαυτοῦ λέγει.

5

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰδί συγγενεῖς.

Οργή φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.

Φεῦγ' ἠδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.

Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἔστιν ἐν καιρῷ δοθέν.

Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10

Μή μοι γένοιθ' ἄ βούλομ', ἀλλ' ἄ συμφέρει.

Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.

Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχης βίῃ.

Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρον ἔση ποτέ.

Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15

Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.

Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.

Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.

Εὐκαταφρόνητόν ἔστι σιγηλὸς τρόπος.

Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20

Αἴαν φίλων σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον

Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.

Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*EPIGRAMMATA.

[EX ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvae nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

---

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Eis Βανκίδα τήν νόμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἑμὶ· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων

Στάλαν, τῷ κατὰ γῆς τοῦτο λέγοις Δίδα·

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΞΣ', ΔΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μεν ποθοῦσιντι

Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν·

Ἵς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἃς δόμον ἄγεται πεύκας, 5

Τῶδ' ἐπὶ καδεστάς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·

Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν αἰοῖσάν

Ες θρήνων γοερόν φθέγμα μεθηρμόσασο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἴκπίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δὴν ἔπασχε, διηκρίβωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρόνη μισθὸν ἐμεῖο δίδους ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 Ἐρπύζοις, γλοεροῦς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλοφρόξ
 Ἀμπελος, ὑγρά πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Ἐίνεκεν εὐμαθίης πιτυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

5

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἧ τὸν ἔραστῶν
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὄρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Δριστοφάνους.

*III.

Ναυηγῶ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργῶν
Ἵες ἀλλ' καὶ γαίη ξυνὸς ὕπεσσι' Αἴδης.

*ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄθ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
Ἑδονῆ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἄπασιν
Ἄκακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκρυται.

*ΑΝΤΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκώς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΑΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον Ἰλῦος ἄδεις
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, πίης·
Ἄλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἔκταν,
Κεῖσέ γε παρ' κείνῃ ποιμενίᾳ πίτυι,
Ἐδρήσεις κελαρῦζον ἐνκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰβᾶλος ἐπὶ πόντων αἰγὸς πρόσις ἐν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἀκαλοὺς πάντας ἔδαιρε κλάδους.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἑπτὰ πόλεις μάργαντο σοφὴν διὰ ζίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ιθάκη, Πύλος, Αργος, Αθήναι

II.

Πλούτος Αριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.

Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
Τῆν δάμαλιν· πενήσις ὤλετο βουκόλιον.

Πηροδέτω δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' ἀνχένος ἄμμα λυγέσας, 5
Οἰκτρὸς ἀμνηκῆτω κάτθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπακτειραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,

Ῥινοῦ γερμαστήρος ἐύστροφα κᾶλα τιταίνων,
Αλκιμέτης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καὶ με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψᾶς ἔχιθνα 5
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον

Ἡελίου χήρωσεν. ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσαν
Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὄθ' ἡμεῖς
Ολλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσκάδατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 Μαρτὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

5

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλης
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῶαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαγος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νυξ, σὸς με κομίζει
 Ἴμερος, οὐ καύταν, κοσσοὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἶποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

5

*II.

Δάκρνα σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιαδάρα,
 Δωροῦμαι, στεργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρνα δυσδάκρνα· πολυκλαίτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνης.
 Οἰκτρὰ γάρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
 Αἰῶζω, κεντὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἰ αἰ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἄδας,
 Ἄρπασεν ἀχμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

6

10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλαρίστα
 Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἐσπέροιο νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 Ἄστοι, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι
 Ἡῶς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Δί δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεύκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηῆκας αἰνεῖται τις, ὅτι στοναγεῦσι μὲν νύκτας
 Μαιτέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους
 Ἐμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροῦδης Κηρῶν λάτρις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ παντοῖα περῶσιν
 Ἐς κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

5

* ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετριδες, εὔδτε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτρυόνων.
 Ἀθῶ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχίην,
 Ἀξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίωτον πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

5

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΔΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυννομένα τιθᾶς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὄλεσεν ἢ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.*

5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

*Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ᾤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἔλκομένη,
Εἶδαρ ὄτ' ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οξείην ἐρυθρῇ φυκίς ἔφριξε πάγην
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάβρω
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρυγῶν.*

5

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

*Εἶταρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσω
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλή ἄσμενα τῆδε
Ἡοῖ, νυμφιδίων ἄσσοτάτη λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Δάϊον, ἧ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.*

5

*II.

*Θθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἧ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἧ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀφῆιος αἰχμητῆς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελέων,
Αἰστὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἰδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Ἄυτις ἀρηϊφάτων ἄνθορον ἐκ νεκρῶν
Κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.*

5

III.

*Αἰγὰ μὲ τὴν εὐθελον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,*

Γενσάμενος, μεληδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖα
 Καίσαρ, κῆν νησιὶ σύμπλοον ἠγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾗ γὰρ ἐπέσχον δ
 Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Διγίόχου.

* ΔΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χεῖματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
 Δογῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμίην.

Αἱ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν
 Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τᾶρκιον ἠσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Δάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας δ
 Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιώτου Ζέφυροι.

* ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῦ σφιγχθέντα δράκοντι
 Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμπε χερί·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷστός
 Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην, δ
 Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

* ΑΝΤΙΦΙΛΑΟΥ.

I.

Ἦ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθείσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέκας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Ἀρκια· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδῶν ἀρύνοντα βοώτην, δ

Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφάρων;

* II.

Ἀ καλὸν, ἀντεκόνητον ἐν αἰθέρι θεῦμα μελισσῶν,

Ἀπλαστοὶ χειρῶν, ἀντοπαγεῖς θαλάμια,

Προίκιος ἀνθρώπων βιώτῃ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
 Οὐ βοῶς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
 Γανλοῦ δὲ σμυροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
 Πηγάζει σκήνευς δαυιλῆς ἐξ ὀλίγου.
 Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

---

* ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΔΑΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εἰσφοῖτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 Τμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
 Ὡς ἄτεφ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δειλῆς, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθροσ, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἦν κατορύξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι μάτην δ' Ἐπίκουρον ἕασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

5

- Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰδί συγγενεῖς.
 Οργῇ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἔστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
 Χωρὶς, τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια. 10
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
 Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προῦχης βίῃ.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρων ἔση ποτέ.
 Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον. 15
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.
 Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Εὐκαταφρόνητόν ἔστι σιγηλὸς τρόπος.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. 20
 Δίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον
 Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
 Μόχθειν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνονται.
 Οὐδεὶς δ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει. 25

ΠΙ.

*ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

[EK ANAL. VET. POET. GR. EDIT. BRUNCK. ARGENT. III TOM. 8VO.]

Sed tamen et parvas nonnulla est gratia Musae.

MART. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

---

*ΗΡΙΝΝΗΣ.

Eis Baniida tēn nēmōnēn ēn tō thalāmp telutehōsōan.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων

Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Αἰδᾶ·

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΞΕΣ', ΑἰΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μεν ποθοῦσιντι

Ωμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχην·

Ὡς τᾶν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἃς δόμον ἄγετο πεύκας,   6

Τῷδ' ἐπὶ καδεστάς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς·

Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδᾶν

Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσασο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

*I.

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἤδε κέκευθε κόνις,
 Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης, δὴν ἔπασχε, διηκρίβωσεν Ἐρωτα,
 Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
 Οὐκέτι τοξέυων, ἀλλ' ἀτενίζόμενος.

*ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσῆ,
 Ἐρπύζοις, γλοεροῦς ἐκπραχέων πλοκάμους,
 Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλοφρόξ
 Ἀμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,
 Ἐίνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς
 Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμιγα καὶ Χαρίτων.

δ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἧ τὸν ἔρασιων
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπεὶ τοίῃ μὲν δρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εἶδρον Δριστοφάνους.

*III.

Ναυηγού τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργού
'Ως ἀλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεσι' Αἴδης.

*ΜΝΑΣΑΔΚΟΥ.

'Αδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Δρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
'Ἐδονῆ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἄπασιν
'Α κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

*ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὔτις ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκώς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΔΕΩΝΙΑΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μῆ σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλεον ἱλύος ἄδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδίτα, πίης·
Ἄλλὰ μολῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
Καῖσέ γε παρ' κείνα ποιμενία πίτυι,
Εὐρήσεις κελαρύζον εὐκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰβάλος ἐσπῶγων αἰγὸς πρόσις ἐν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἀκαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κείρε, κάκιστε,
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον
 Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, 5
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοι, τράγε, θυομένῃ.

III.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἄλα μετρήσασαν,
 Ἐν χθονί, τῇ πένκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 Ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἥρονος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὐρον ἀπιστοτέστην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δαίλαις τὴν Θύρσι, τί τὸ πλεόν, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὄπας ὀδυρόμενος ;
 Οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἄδαν
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήνας 5
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἴχομένας ;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

*I.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 Κοιμᾶται. Θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

II.

*Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων
 Θῆρις Ἀρισταίου Κρήσ ὑπ' ἐμοί. Ἔδολιχόν.

III.

Εἶπας, Ἦλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ ἄμβρακιώτης
 Ἦλατ' ἀπ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
 Ἀξίον οὔτι παθῶν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμῃ ἀναλεξάμενος

ἩΓΥΛΟΥ.

*Λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.*

* ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

*Τὸν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἐπὶ πρὸς Ἀργεΐαν τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἕμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.*

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

*Τὸν παραπάντα νόμους Λαμᾶτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Οὐκ ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή·
Ἐρῆε κακὸν φίτνυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι·
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερῖς, ἔρῆε ποθ' Ἄδαν,
Ἐρῆε τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὗ δ' ἔτεκον.*

II.

*Μῆ σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λίην ἐπικήριον ἔστω,
Εἰ μὴ πρὸς Νείλω γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.*

 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

*I.

Ἐπτά πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ δίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ιθάκη, Πύλος, Δργος, Αθήναι

II.

Πλούτος Δριστείδη δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος

Ἦν ὄϊς ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.

Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ᾠδὴς

Τὴν δάμαλιν πενήης ᾠλετο βουκόλιον.

Πηροδέτω δ' ὄγ' ἱμάντι κατ' ἀγένης ἄμμα λυγῶσας, 5

Οἰκτρὸς ἀμνκήτω κάτθανε παρ' καλύβη.

III.

Ὅ πριν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπακτειραν ἐρύκων

Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,

Ῥινοῦ χειρμαστήρος ἐστροφα κᾶλα τιταίνων,

Αλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καί με τίς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διαγὰς ἔχιδνα 5

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον

Ἡελίον χήρωσεν. Ἰδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσαν

Τοῦν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

 ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὄθ' ἡμεῖς

Ολλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

 ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τρίτην παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα

Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσκάσατο.

Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἄρπασε μήτηρ,
 Σκεπτομένη ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
 Νύμφας δ' αἰὲν ἐμίγηεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 Ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

5

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλᾶς
 Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν που ἐπ' ἠϊόνων Κῶν κατα νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομένην πέλαγος,
 Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νυξ, σὸς με κομίζει
 Ἰμερος, οὐ ναύταν, κοσσοὶ δὲ πεζοπόρον.
 Εἰ γὰρ τοῦτ' εἶποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὖριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

5

*II.

Δάκρυνά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιαδώρα,
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτη δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνης.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
 Διάζω, κενεῶν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἰ αἰ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλλος; ἄρπασεν Ἄδας,
 Ἄρπασεν ἄκμαϊον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γοννοῦμαι, γὰρ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

6

10

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρῖστα
 Λέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχενν
 Ἄστοι, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 Ἡῶς δ' ὄλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
 Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἑδαδούχουν παρὰ παστῶ
 Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηῖκας αἰνεῖται τις, ὅτι στοναγεῦσι μὲν νύκτας
 Μαρτέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
 Ἐμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
 Ἀπροιδῆς Κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε Μόρος.
 Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ παντοῖα περῶσιν
 Ἐς κακὰ· τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φθίμενοι.

---

* ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετριδες, εὐθετε μακρὰ,
 Κῆν ὄρθρον προλέγη γῆρως ἀλεκτριδῶν.
 Ἀπὸ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 Αἰ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιήν,
 Ἀξονα δινεύουσιν ὃ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλικταῖς
 Στραφᾶται πισύραν κοῖλα βάρη μυλάκων.
 Γενόμεθ' ἀρχαίου βίβου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Ἀηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

---

* ΑΔΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΑΗΝΔΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
 Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας,
 Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ᾄλεσεν ἧ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.

*Πρόκη καὶ Μήδεια, κατ' Αἶδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀνίθων ἔργα διδασκόμεναι.* 5

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

*Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ᾤλεσεν ἄγρη,
Λούνακος ἱππέης ἐκ τριχὸς ἐλκομένη,
Εἶδαρ ὄτ' ἀγκίστρον φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οὐκ εἶν ἐρυθρῇ φνκίς ἔφριξε πάγην
Αἰγρμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλματι λάδρω 5
Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.*

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

*I.

*Εἶλαρος ἦρθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσοι
Χεῖματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα γενεθλή ἄσμενα τῆδε
Ἡοῖ, νυμφιδίων ἄσσοτάτη λεχέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς 5
Λάϊον, ἣ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.*

*II.

*Θηράδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἣ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἣ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἀδφίος αἰχμητῆς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεῖς, ἐκ πολλῶν ἠμθανῆς βελέων,
Αἰτὸν ἀρπασθέντα φίλον στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς, 5
Αὐτίς ἀρηιφάτων ἄνθορον ἐκ νεκύων
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μῶνος ἀήτητον δεξάμενος θάνατον.*

III.

*Αἰγά μὲ τὴν εὐθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὐθατα, πασῶν πουλυγαλακτοτάτην,*

Γενσάμενος, μεληδὲς ἐπεὶ ἐφράσσατο πῖα

Καῖσαρ, κῆν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.

Ἦξω δ' αὐτίκα πον καὶ ἐς ἀστέρας· ᾧ γὰρ ἐπέσχον 5

Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Διγύχου.

* ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μῆτε με χεῖματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης

Αργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυνηνεμῖν.

Δὶ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν

Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τᾶρχιον ἠσπασάμην.

Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Δάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας 5

Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βίβιτον Ζέφυροι.

* ΓΑΙΤΟΥΔΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἀλκων ὀλοῦ σφιγχθέντα δράκοντι

Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμπε χερσί·

Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ οἷστος

Ἦξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

Πανσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην, 5

Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

* ΑΝΤΙΦΙΛΑΟΥ.

I.

Ἢ πήρη, καὶ γλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθείσα

Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,

Καὶ δέκας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο

Ἀρχια· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον.

Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδῶν ἀρύοντα βοώτην, 5

Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφάρον;

* II.

Ἀ καλὸν, ἀντεπώνητον ἐν αἰθέρι ρεῦμα μελισσῶν,

Ἀπλαστοὶ χειρῶν, ἀντοπαγεῖς θαλάμαι,

Προίκιος ἀνθρώπων βιώτῃ χάρις, οὐχι μακέλλας,
 Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
 Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
 Πηγάζει σκήνευς δαυιλῆς ἐξ ὀλίγου.
 Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
 Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

5

---

* ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες, ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
 Εἰσφοῖτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
 Ἰμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
 Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
 Ὡς ἄτερ ἀγκίστρον νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΛΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δειλῆς, ὅτε πίνομεν ἦν δὲ γένηται
 Ορθροσ, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων
 Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανεῖς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἦν κατορύξῃ
 Εὐθύς τὴν γαμετήν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι μάτην δ' Ἐπίκουρον ἕασον,
 Ποῦ τὸ κενὸν, ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

5

*V.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής
 Ἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΔΟΥΚΙΔΔΙΟΥ.

I.

Πανὶ φιλοσπῆλυγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
 Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυνάσι,
 Σὺν κυσὶ καὶ λόγγαις ταῖς πρὶν σοφόντισι Μάρκος
 Μηδὲν ἔλων, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ολυμπικῆ, μῆτ' ἐπὶ κρήνην
 Ἐλθῆς, μῆτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διαυγὲς ὕδωρ.
 Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἑναργεῖς,
 Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὧ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
 Ἄς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἦψατο Μάρκος
 Καὶ λίθος ἦν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
 Ω τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
 Ὁ φθονερός Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἔταχη.

VII.

Εἴ τις γηράσκει ζῆν εὐχεται, ἀξίός ἐστι
 Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἑτέων δεκάδας.

VIII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηναῖ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

IX.

Μάγνον, οὗτ' εἰς Αἴδην κατέβη, τρομέων Αἰδωνεύς,
Εἶπεν· Αναστήσων ἦλυθε καὶ νέκυας.

*ΚΕΡΕΔΔΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα, καὶ Ἀττικὰ δῆματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γάρ, εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε δίζει,
Καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθύς Ὀμηρος ἔση.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν 5
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν, ἃ λέγεις.

*ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει, τίς Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλῆως.
Χῶ μάντις, Πρωτόν μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῆς, ἦξις κάκεισε καὶ ᾧδε, 5
Ἄν μὴ πειρατῆς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἶη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὀφρα σε φηϊδίως ἐξερύσῃσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν δὴν' ἀπομύσειν,
Τῆς δὴνός γάρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέραν.

Οὐδὲ λέγει, ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ἐὰν πταρῆ· οὐ γὰρ ἀκούει
 Τῆς ῥινός, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

†ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἑρῆς, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
 Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
 Εὐδαιμών ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει
 Ἑμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

†I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ἄρας,
 Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

†II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναικίαις.
 Εἶθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
 Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
 Ἀσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

†III.

Πᾶσαν Ὀμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναικίαια,
 Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
 Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
 Καὶ διὰ σφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
 Πιᾶς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικίαι·
 Ἀντάρ Ὀδυσσεῖη Πηνελόπη πρόφρασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελής δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
 Γενόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

*Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὡς κᾶθος αἰσχρότατον.*

VI.

*Σκηρῆ κᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον. ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεῖς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.*

VII.

*Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Δοικὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ σνονοικῶ·
Ἐθριστὴν πένης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.*

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

*Καλὸν ἔχων, κᾶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε πάντα δανείζεις.
Ὅσως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἐν ἄλλος ἔχη.*

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

*Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, ληϊστορες, ἄλλου
Τοῖαδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἢ πονία.*

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

*Ἐρμοκράτης τῆς ἑνός· ἐπεὶ τὴν ἑῖνα λέγοντες
Ἐρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαρίζομεθα.*

ΑΓΛΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐώπις Ερευθῶ,
 Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
 Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
 Ἀρτιπος, ἡμετέρον μνήστιν ἔχουσα πόθον.
 Ἢ δὲ μέγ' ἑστονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον 5
 Πλήξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυον ἔρηξε κόμης,
 Καί με μένεν· ἐκέτευσεν. ἐγὼ δὲ τίς ὡς βραδυπέθεῆς
 Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
 Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι.
 Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν. 10

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίχναμε, παράκτιον ἐς περιωπᾶν,
 Τὸν τράγον, ὃ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας—
 Σοὶ γὰρ καστροῖδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμᾶ
 Εὐαδε, καὶ ταχινήσ ἔργα λαγοσφαγίης,
 Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμεντάς 5
 Κόμικων, καὶ μογερῶν πείσμα σαγηνοβόλων—
 Ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
 Ἄνυε, καὶ κτώκας πολλάκις ἐξεσθδει.

ΠΛΑΤΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε οὐ πέπλων,
 Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 Μάργαρα σῆς χροῖης ἀπολείπεται, οὔδ' ἐκαμίξει
 Χρυσὸς ἀπεπέθηκεν σῆς τριχὸς ἀγλαίην.

Ἰνδὴ δ' ἰάκινθος ἔχει χάρι' αἴθοπος ἀγλαῆς, 5
 Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφανροτέραν.
 Χεῖλα δὲ δροσόντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 Ἡθεος ἀρμονίῃ, κεστός ἔφν Παφίης.
 Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι ὄμμασι μούνοις
 Θέλωμαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάξει. 10

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὄρμη
 Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
 Καὶ βροτέου βίотου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
 Νῦν μὲν ὑπερβάλλον, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
 Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βίῳ τε κύβω τε 5
 Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηροῦσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενη δὲ
 Τὸν βίον ᾧλεσεν ἂν πᾶσι·φύλαττομένη.
 Τούνηκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβει, καὶ τινα κόσμῳ
 Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

*Ὀῦνομά μοι...βτί δὲ τοῦτο; *πατρίς δε μοι...βῆς τί δὲ τοῦτο;
 *Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. βεὶ γὰρ ἀφανροτάτου;
 *Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. βεὶ γὰρ ἀδόξως;
 *Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν...βτίς τίνα ταῦτα λέγεις;

*V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὀμηρον,
 Κλεινὸς ἐπ' ἀγγιᾶν τύμβος ἔχει σκοπέλω.
 Εἰ δ' ὀλίγη γεγανῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
 Μὴ τότε θαμβήσης, ᾧ ξένη, δερκόμενος.

Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δήλος
Μητρὸς ἀπ' ᾠδίνων δέξατο Δητοῖδην.

ΔΙΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ἙΤΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἠρωΐδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῦ χοροῦ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς.
Ἵμνους ἀθανάτων Ἐρατῶ πολυτερέας εὔρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν.
Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον.
Κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλη χάριση, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κούχ ὁ θανῶν πίεται.

IV.

Ἡ ρῖς Καστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν φέγγῃ τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον
Λγκιστρον γρικεῖ· ὄμοφάγοις κρεάγρᾳ.

Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον 5
 Τέκτοσιν ἀξίνην· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
 Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
 ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

*V.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμοῶν
 Χρειῶ· τῆς ἀρετῆς ἦμαρ οὐδὲν ἄγος.
 Οστις δ' οὐλοῦν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὐ ποτε γὰρ σὴν
 Ψυχὴν ἐκνίπτεις, σῶμα διαινόμενος.

†VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχισίης, καὶ Ἀδωνίς.
 Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

†VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρεις;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς δταν ὄπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἀγαλμα Νιδόης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Ἀδάς τὸ στάδιον εἶδ' ἤλατο, εἶτε διέκτη,
 Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
 Ο νόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν οὔρασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἀδάς, οἱ δ' ἄλλοι δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσσι χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ
Βαιὸς καὶ Παφίης ἐπλετο κοῦρος Ἔρωσ.

XI.

Εἴ τις ἀπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.

*XII.

Ἄκλειαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσας λύκων.

Τὸν λύκων ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλὰ μὲ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Ἀυξήθεις δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται
Ἡ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΤΕΙΝ ΟΥ ΔΙΝΑΤΑΙ

*XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δὲ τι καλὸν ἐν αὐτῷ
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

XV.

Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι
Ὡ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπότε οὐδὲ ἐν εἶχον
Νῦν δ' ὅπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

XVI.

Οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριον ἔρωσι
Ὁξύτερην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἴδην.

*XVII.

Πᾶν τὸ περισπιτόν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ κολασθεῖς.
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασι σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημι πένησθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, ἀπαλλάτθανε.
Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται ἂν δὲ φιλάττης.
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότριά.

*XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ἄτραπὸς εἰς πενήτην ἐστὶν ἐτοιμασίη.

*XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπεργάνοις.

*XXI.

Κἄν με κατακρύπτῃς, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὄρωντος,
Ὀμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

*XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
Ἡ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφές, οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
Μὴ ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὀμηρος ἔχει;

*XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήιον, ἐσθλὲ Σαδίνε,
Ἢ λίθος ἢ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλῆς.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοιαι
Τοῦ Δήθης ἐπ' ἐμοὶ κήτι κίης ὕδατος.

*XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
 Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
 Ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 Ἀνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
 Οὐ χειμῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
 Οὐ κείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
 Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίωτος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 Ἄγχι ἐν καθαράσιν Ολύμπου πλησίον ὄντος.

5

FINIS

EXCERPTORUM MISCELLANEOBUM.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

ANALECTORUM GRAECORUM MAJORUM

TOMUM POSTERIOREM,

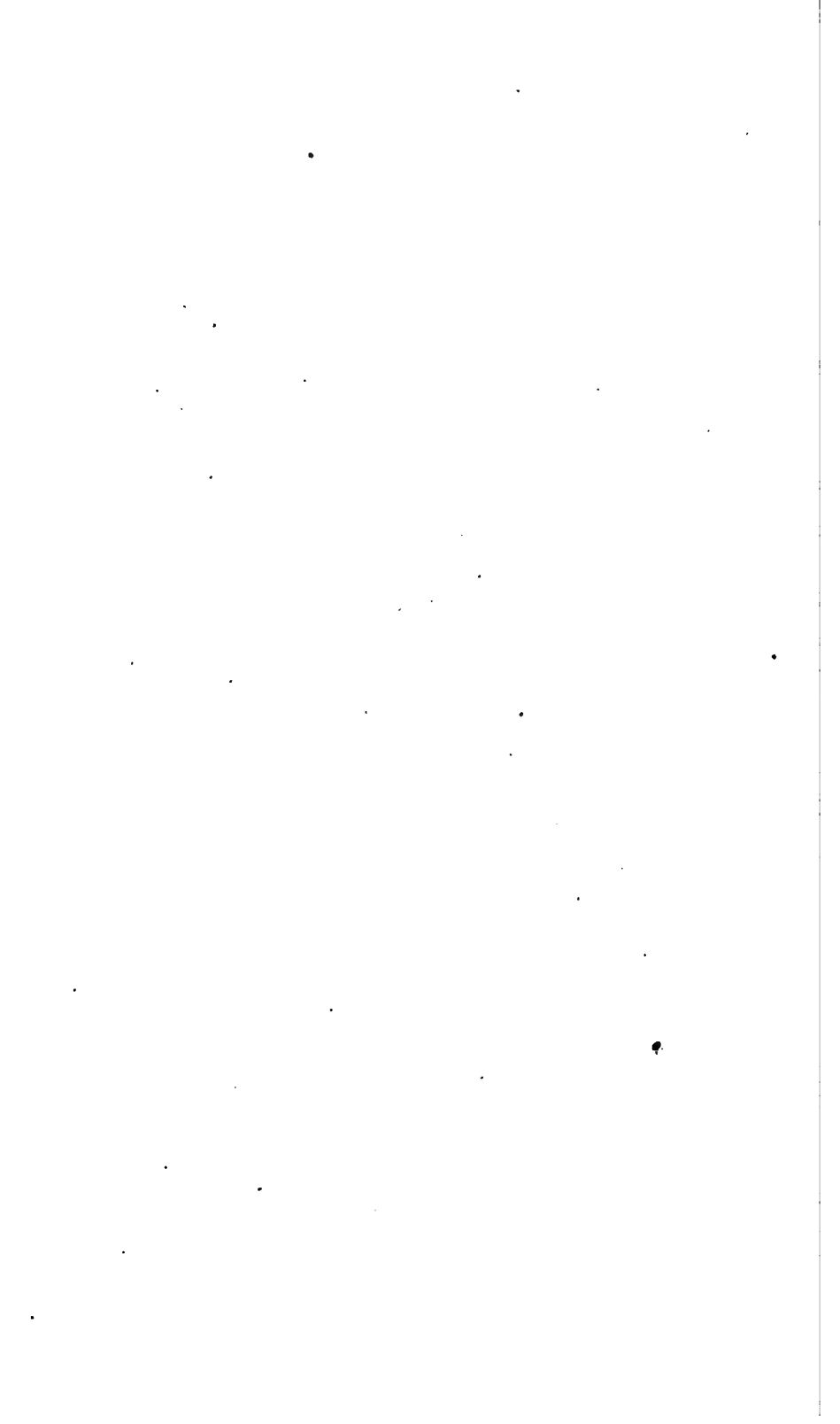
IN GRATIAM

STUDIOSAE JUVENTUTIS.

EDITIO QUARTA AMERICANA,

PRIORIBUS EMENDATIO.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTAE IN HOMERUM.

* **EX HOMERO.]** Partem hanc alteram hujus Delectâs, quae est Poë-3. tica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex *Odyssæâ* Homeri. Nihil ex *Iliadè* hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam *Odyssæae*; et unusquisque *Linguae Graecæ* Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar *Novi Foederis Graecè*; deinde *Iliadis* Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad *Homerum*, auctorem et *Iliadis* et *Odyssæae*, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum *Graecorum*, quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quae enim composuisse dicitur *Orpheus*, *Musaeus*, *Linus*, aliique, qui ante *Homerum* vixerint, eorum nihil quod genuinum aestimandum sit hodiè extat. *Hesiodus* forsân *Homero* fuit aequalis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorum.

Neque *Homerus* tantum poëtarum *Graecorum* antiquissimus est, verum etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè praestantissimus; unde princeps omnium saeculorum poëtarum, et praecipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "*Homerus*," inquit *Cicero*, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud *Graecos* efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo *Homeri*." [De *Divin.* lib. ii. cap. 47.] Atque *Vel-leius Paternus*, de eodem loquens, his verbis utitur; "*Clarissimum* — *Homeri* illuxit ingenium, sine exemplo maximum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitatur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. i. cap. 5.] Verum enimvero praeconiorum, quae de eo antiqui scriptores memoriae prodiderunt, vel quae ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hîc proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem *Gnomologiae* *Homeri*, per doctissimum *Jacobum Duportum*. Quicumque autem *Homeri* excellentiam penitus cognoscere cupit, is potius praecipui ipsius Poëtae opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui *Homeri* poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quae supersunt exquisita-

3. simi hujus poëtae. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiae in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeo immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repraesentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsus est obtusa, summum fructum et voluptatem unâ capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Lowth, "nobis usu venit Homerum legentibus? Quis est tam "iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, "quem non moveat et percillat, suoque veluti afflatum instinctu se- "cum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacr. Poës. Hebr. Prael. i.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quae totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Graecorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quamquam Longinus alique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturae humanae imbecillitatem saepissimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum sit, summo poëtae nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repraesentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suae se planè hospitem ostendere: Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati sunt sequentes poëtae; et praesertim elegantissimus Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Aeneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulae suae, quàm noster Homerus, (uti praeclare ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Aeneidos,†) tamen notioni Homericae de essentiâ et naturâ deorum ubique adhaeret. Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, nae is poëtas nec Graecos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Graeciae aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent, unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui saeculi eum fuisse facillè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, praesertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quae vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorē et amoeniorē. Immò, Horatio iudice, etiam philosophis Homerus antependendus est.

*Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Pleniùs ac meliùs Chryssippo et Crantore dicit:*

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. 4, 2.

† Editt. scil. 2. et 3.

‡ Vide *Wood's Essay on the Original Genius and Writings of Homer.*

“Pleniùs,”—(verbis iterum utor ornatissimi Praesulis suprâ citati,) 3.
 “qui non partitionum ac definitionum formulas jejune explicet, sed
 “morum atque affectuum humanorum imaginem, vitaeque communis
 “et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere
 “exemplis tam accurate perfectèque exprimat, ut, qui ex Philoso-
 “phorum scholis ad illis acroamata se conferat, sentiat sese ex
 “implicatissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi
 “campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm et prae-
 “ceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pul-
 “chritudine imaginum, fabulae artificio, veritate imitationis, lectoris
 “animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis
 “habitus formet, atque ipsius honesti spiritu quodam imbuat.”
 [De Sacr. Poes. Hebr. Prael. i.] Sed in Homeri carminibus tam
 multa quoque occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ,
 commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in
 illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtae opera promptuarium
 quoddam scientiae heroicarum aetatum meritò haberi possint;—
 scientiae non quidem acquirendae ex jejunis et abstractis principiis
 ac praeceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et
 divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profuentis. Horum
 autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis obser-
 vationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ
 praediti, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia haec tradita sunt dictione adeò copiosâ, eâdemque
 simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea
 sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accom-
 modata, ut etiam hac in parte optimi in omni aevo critici ad
 Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo
 loquens Aristoteles—*Ἀέξεται, καὶ διαβολὰ πάντας ὑπερβέ-
 βληξε.* [De Poet. cap. 24.] “Hunc,” inquit Quintilianus, “nemo
 “in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem
 “laetus ac pressus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate,
 “mirabilis: nec poëticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissî-
 “mus.” Et paulò post:—“Verùm hic omnes sine dubio, et in
 “omni genere eloquentiae procul à se reliquit.” [Inst. Orator. lib.
 x. cap. 1.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum
 varia eloquentiae genera in variis orationibus, quae personis loquen-
 tium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt;
 sed et ibidem reppererunt exempla copiosissima omnium orationis et
 syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum,
 quales sunt metaphorae, allegoriae, prosopopoeiae, atque id genus
 alia, quae scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quo-
 rum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ
 didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum pro-
 grediar, (ubi quicumque Homerum justis laudibus prosequi aggress-
 us fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi
 tantùm observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum fa-
 cinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid laetitiam, luctum,
 misericordiam, caeterosque affectus, quorum exercitatione aut is
 valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus
 Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum
 gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in
 Iliade et Odyssêâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes

3. tam bene sunt dispositae, omnesque tam aptè inter se connexae, ut exempla adhuc absolutissima praebeant nobilissimi illius foetus humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatis.

Quisnam igitur est ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodò affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam faciliè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia Interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantà eloquentià, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quae ejus erat modestia, omninò reticuit.† “Omnes homines,” inquit doctissima Dacieria, “cupiunt cognoscere qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam expleri poterit; et omnium mortalium “celeberrimus semper erit maximè omnium tenebris obvolutus.” [Praef. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divini origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extracta erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur.‡ “Adeò nimirum,” inquit Politianus, vir elegantis ingenii, “sese supra hominum conditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis attollit, adeoque nihil mortale sonat, ut merito illi et patria coelum, et mater esse Calliope videri possit.” [Praef. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiae patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibit res evidenter fictas et falsas. Fabulas quae de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quae de vitâ celeberrimi hujus poëtae scripsit Plutarchus, et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

Quàm longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit, ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.¶ Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempe ante prim. Olymp. 433; hoc est, ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor, qui hominem floruisse statuit propriè ad Trojae excidium quàm annis quinquaginta; § [i. e. ante Chr. N.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis*. Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et caecum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynaetho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Graeciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles. † Thucydides Homero hymnum adscribit, et hos versus repetit. L. III. 104. P.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. ii. col. 292.

¶ Vide Heynii Excurs. ii. ad Aen. Lib. iii.

§ Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempe poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

1134;] nec exinde remotius quam quingentis et viginti quatuor; [i. e. 3. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.*] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,† aetatem summi poëtae ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.‡

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quae de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quae à Plutarcho conscripta dicitur: “Fuisse in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à daemone quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam factam in regionem nomine Aeginam concessisse; unde latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in servitutem duxisse; ibique Maeoni Lydorum regi donasse. Cùmque rex puellam propter pulchritudinem amâset, inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta flumen peperisse.” Haec fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëtica libro, sed qui nunc perditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset, nisi quòd indè scimus Homerum à Maeone *Maeonidem*, à Melete *Melersigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide ait indigna haecce fabula, multae aliae non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdentis.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae.

Unde Cicero, “Homerum,” inquit, “Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò suum esse confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt.” [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamene et Rhodo Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulsit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustra

* Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojae excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

† Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1066.

‡ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxiv, hoc est, circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53, Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero *respondens* pro *Herodoto*. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

3. verat, patriam Homeri credidit vel Chion insulam, vel Smyrnam, vel saltem locum aliquem orae Asiaticae inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quae admodum difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius and Writings of Homer,** p. 13. 33.] Ex iis autem quae de Homero narrantur unum est de quo nullus omninò dubitationi locus esse possit, eum nempe egregium fuisse peregrinatorem. Ipse, tanquam suus Hlysses,

———*multorum providus urbes
Et mores hominum insperxit.*

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et praesertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Haec enim, eà qua Homerus vixit aetate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Aegyptium genere, ex domo illustri et regiâ, liberalissimis studiis educatum; eumque divitiis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed haec opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum *AOIAON*, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hac personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, Sect. viii.*] Fertur praeterea Homerum fuisse caecum: et multi credidere eum sub personâ Demodoci, caeci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse:

*Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδέϊαν αἰοδῆν.*

Odyss. ̄, 63.

Sed et ipsa ejus caecitas à nonnullis negatur. "Traditum est," inquit Cicero, "Homerum caecum fuisse. At ejus picturam, non "poësin videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae "species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse "non viderit, nos ut videremus, effecerit?" [*Tuscul. Disp. v. 39.*] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "si quis caecum genitum "putat, omnibus sensibus orbis est." [*Lib. i. c. v.*] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute: rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiisset; in lo tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolae ejus loci, multos

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the ancient and present state of the Troade.* Sed viator noster nihil distinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ errasset, omnia in descriptione suâ mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytæ istius regionis descriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Aeneid. in Heynii edit. Stii. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, justâ suâ laude fraudandus est Woodius, quippe qui de summi poëtae lectoribus, in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritis sit.

post annos, monumentum quoddam in littore situm pro Homeri se-3.
pulchro monstrare solebant.*

Duo maxima summi poëtae opera, quae ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeo de oello Graecorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Praeter haec duo poemata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quaedam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum haec sint carmina genuina summi poëtae non convenit inter eruditos.

Caeterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate*, inquit, *adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris*. Et verè; "nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus, qui corpus ejus con-texterat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioreve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctillianus, "ut Aratus ab Jove incipiendum putat, ita nos ritè coepturi ab Homero videmur. Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipse amnium *vim fontiumque cursus initium capere*) omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctilliani, juventuti solere praelegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni aevo ad coelum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus praeripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemaeo Philadelpho, et propter convicia, quae in summum Poëtam profuderit, cognomen *Ουνομαδόντιος* meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantùm malevolentiae praemium consequutus, quòd nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigantibus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutius forsitan immorati sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facile potest silere? Hactenus processisse non tamen poenitebit, si modò

* Hodie asservatur Petropoli, in hortis Comitum Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Aegaeo classe Russicâ, ante paucos hos annos, illuc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex Insulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne. Lond. 1796. in 4to. pp. 20. cum tab. aeneis.*

3. juvenillis indè anirus Iliadis et Odysseae penitus cognoscendae cupidine incendatur. Quicumque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros, quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione, quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq. "L. II. c. I.

HOMERI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hîc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantum paucas notabimus; illum qui pleniorum enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in Hist. L. Gr. p. 25. seqq.] "S. II. § 2. P.

1. Homeri Opera, (scil. Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni,) Graecè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylae, &c. *Florentiae*, 1488, 2 vol. in fol. [Quae est Editio princeps.]

2. ————— Graecè. *Venetis*, in aedibus *Aldi*, 1524, 2 vol. in 8vo. [Hanc vocat Ernestius in praef. Aldinum tertiam.]

3. ————— ab Antonio Francino, *Venetis, apud Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. in 8vo. [Haec est Classica editio, cum Veneticis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, poëtae textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuisse. Haec est Editio, quam Dorvilius in Vanno Criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in praef. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. *HARLES.*]

4. ————— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: *Εὐσταθίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρεμβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, — καὶ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, μετὰ εὐκρωτάτου καὶ πάνυ ὀφελίμου πίνακος. Romae, apud Antonium Bladum, 1542–1550, iv tom. in fol.* [Prodiere iterum, *Barileae*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam in volumina novae Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quae quinque priores libros Iliados tantum continent. *Florent.* 1730—35, in fol.]

5. ————— Extant apud Poëtas Graecos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566, in fol. [Opus pulcherrimum.]

6. ————— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive in interpretatio veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuae Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiae*, 1711, 2 vol. in 4to.

7. ————— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714, 2 vol. in 8vo.

8. ————— Ilias, Graecè et Latinè. Annotationes—scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729–1732, 2 vol. in 4to. [Iterum, 1754, eâdem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MSTis à Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740, 2 vol. in 4to. [Ilias et Odyssea Clarkiana, praesertim Ilias, saepè prodiere in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Varias item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. *THE TOT 'OMHPOT IAIΔIOΣ 'O TOMOΣ IPO.*

ΤΕΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ. *Glasguae*, 1756, in fol.—3.
ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—'Ο ΤΟΜΟΣ ΑΕΤΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Homero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758, in fol. IV Vol. [Opus splendidissimum atque emendatissimum.] " *Apud R. et A. Foulis*. P.

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Accessit varietas lectionum, &c. curâ J. Aug. Ernesti, qui et suas notas adpersit. *Lipsiae*, 1759—1764, 5 vol. in 8vo.

11. Homeri Ilias, ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteriscis, &c. Jo. Baptista Caspar d' Anse de Villoison—*Venetis*, 1782, in fol. [Praemisit editor doctissima prolegomena.]

12. 'ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ. [Εν δ' Τομοις.] **ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑΙ.** *Έξετ* & *ώ*, in 4to. [Edit. vulgo vocata Grenvilliana, quae est pulcherrima et emendatissima.]

13. HOMERI ILIAS CUM BREVI ANNOTATIONE, CURANTE C. G. HEYNE. VIII vol. in 8vo. *Lipsiae et Londini*, 1802. [Opus immensae eruditionis.] "Item brevius, 2 vol. in 8vo. 1804. P.

" 14. OPERA, ex recensione FRID. AUG. WOLFFII, cum praef. sine notis. Iliadis Pars I. XII Lib. fol. splendidissima. *Lipsiae*, 1806. Omnia, IV vol. sive partes, 4to. vel 8vo. 1784—1794—1804—1817, *Lips.* Prolegomena, Vol. I. 8vo. *maj. Halis Sax.* 1795. P.

Verùm Studiosae Juventuti plurimum commendari debet libellus cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex Iliade Homeri; cum locorum omnium Graecâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis Christi olim Socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp. 76. in 8vo. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utilissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de Graecis literis optimè meritus, et à me nunquam sine laude nominandus, Juventutem *Φιλέλληνα* egregiè demereret.]

† **ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.]** i. e. HOMERI ODYSSEAE *Rhapsodia*, sive *Litera*, prima. 'Ραψωδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio*. Ego existimo *ραψωδίας* initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: postea verò latiore fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de descriptione versuum heroicorum potius dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseae libri *ραψωδίαι* appellantur. H. STEPHANUS. Homeri Poëmata ex Asiâ in Graeciam primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus; item Aelianus. In Graeciâ diù circumferebantur, non, uti nunc habemus, in duos libros disposita; sed tanquam cantilenae quaedam disjunctae.—Libellos istos primus ordine disposuit, contextuit, et quasi consult, [*ἐφ'ραψωδίας*] Pisisratus: "Qui primus Homeri libros, confusos "antea, sic disposuissè dicitur, ut nunc habemus." Cicero de Orat. iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta HomERICA quidam eidem Cynaetho attribuunt, quem auctorem volunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoisoni Prolegomena ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem

3. singulos et Iliadis et Odysseae singulis literis alphabeti, diu post aetatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juvenus facilius videat quibus ex locis poematis desumpta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hîc exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEAE.

Poëma initium capit ab invocatione Musae et propositione universae materiae; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in caeteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaque discrimina ab eo prius exantlandâ quàm in patriam Ithacam reditûs diem possit videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant, ibique omne genus molestiae, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur: sed, primum omnium, heroem suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditû ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentae Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulysem. Calypso, quanquam invitâ, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phaeacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset cooperatus foliis, postridie, strepitu Nausicaae, regis Alcinoi filiae, ejusque virginum, quae ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; conviviusque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quae ipse viderat, quaeque passus erat. Loquitur praesertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Aeolo, Laestrigonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis caesis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quae illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phaeaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoi, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervae monitu, adit Eumaeum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectioe, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervae, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quis ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumaeum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumaeo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumaeo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu,

postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, 3. remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte praecone, interficit; dum Euryclea, quae eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho praelium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quae foedera inter utrosque facit,—

*Μέντορι εἰδομένη, ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδὴν.
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.*

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homericæ ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minùs sublimis est, minùs “af-
“flatus numine jam propiore dei,” quam in Iliade Quod si illa hujus majestatem non aequet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multo magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, caedemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amoeniorem, vetus hospitium, naturae simplicis imagines, vitae privatae sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet aestus:

Haec autem—

———*quid virtus et quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliadae ingenii palmam Odysseae faciliè praeripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] “E contrario” (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) “contendit Dna. Ducier, in praefatione ad Odysseam, hoc non Poëtae ingenio deficienti, sed rei utique ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si Odysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; utramque tamen eandem, ac nunc habemus, compositurum fuisse. Similiter et Duportus, *Par*, inquit, *in utroque Opere vis et vigor et splendor ingenii.* [Praef. in Gnomologiam Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, cujus materia grandior, stylus multo magis sublimem esse quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notandum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vividè depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potius quàm ingenii defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum enim nemo (ut rectè observavit Quintilianus, lib. x. cap. 1.) *in Magnis sublimi tate, in Parvis proprietate superaverit.* [Ad ver. 1. Odys.] Operae pretium erit etiam inspicere quae de hac re disseruit Popius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseae.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEAE.

3. Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam à Calypsôs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentae regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suae, qui sedent auscultantes Phegium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Graecorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per aedes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et tota nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ανδρα—έννεπε—πολύτροπον,] Virum—dic—versutum,— Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant, virum vexatum et “actum fatis maria omnia circum,” quod Poëta exprimit per—δς μάλα πολλά Πλάγθῃ, sed) animi, ingenilique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè praeditus erat Ulysses, et quae personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra sortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repraesentaverit, ut eum à caeteris omnibus facile possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsán excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quòd autem ad Ulysses attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conficitur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος, quo hic et alibi [vide Odys. x, 330.] utitur; sed aliae voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt: e. g. πολύμητις Οδυσσεύς, *plenus consilii Ulysses.* [Iliad. α, 311, 440. γ, 200, 216. ψ, 709, &c.—Od. β, 173. δ, 763. φ, 274, &c.] δαίφρων ποικιλομήτης, *bellicosus, versutus.* [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit consilia.* [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ε, 203, &c.] πολύτλας δῖος Οδυσσεύς, *patiens nobilis Ulysses, ob multa adversa quae sapienter tulit.* [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] πολύαινος, *de quo multa ad laudem narrantur.* [Iliad. ι, 669. κ, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430,] Ω Οδυσσεύ πολύαινε, δόλων ἀτ', ἠδὲ πόνοιο Ο Ulysses laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris. τλήμων, *fortis, patiens.* [Iliad. κ, 231, 498.] ταλασίφρων, *magnanimus. Οδυσῆος ταλασίφρονος—ἀντη, Ulyssis magnanimi clamor.* [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam ἀτάλαντος Διὶ μῆτιν, *aequalis Jovi consilio.* [Iliad. β, 169, 407, 636. κ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολυμήτις Οδυσσεύς, Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, κραναιῆς περ ἐούσης, Εἰδὼς πανταλοῦς τε δόλους καὶ μῆδεα πικρά.—*solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacae, asperae licet existentis, Sciens omnimodosque dolos et consilia*

prudencia. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—*Εἰ 3. μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν εἰλέσθαι, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαβοίμην, Ὅδ' περὶ μὲν πρόφρον' κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἐν πάντεσσι πόνουσι, φιλεῖ δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη; Τούτου δ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο Ἀμφω νοστήσοιμεν, ἐπεὶ περὶ οἴδε νοῆσαι.* Si quidem reuera socium iubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximie quidem propensam cor et animus fortis In omnibus laboribus; amaique ipsum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii. [Iliad. x, 242.] Caeterùm de proprio nomine herois hęc, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—*Σημεῖωσαι δὲ, ὅτι σιωπᾶ τὸ τοῦ Ὀδυσῆος ἐξ ἀρχῆς ἴνους ὁ Ποιητῆς, ἐξαιρῶν αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἔγκωμιόις, καὶ ἀναρτῶν τὸν ἀπρωταῖον.* Nota autem, quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem.

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit.* Nam verbum *πλάζω* [f. *ἀγζω*, pro *ἀξω*, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè *πλάγχθη*, sine *zugta*, pro *ἐπλάγχθη*, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fto*, in voce med. *errare facio meipsum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est, utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcirco uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi saepissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm solenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguae Graecae forma, quà utebatur summus poëta, ea est quae ex dialectis Ionicà et Aeolicà praecipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpasse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illae differentiae inter varias Gr. Linguae dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotae. [Sed de hoc argumento vide quae doctissimè disseruit vir clarissimus, mihiq̄ amicissimus, Th. Burgess, in annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. itemque in praef. sua. p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoisonus, in Addend. ad sua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—*ἐπὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἔπερ. postquam Trojae sacram urbem evertisset.* Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. i. ii. 19.] vocatur *domitor Trojae*; quia scil. plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis consilii experta mole ruit sua.* Caeterùm Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum praesertim quod Trojae moenia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [*Αὐτὰ τὸ τετελεῖσθαι ὑπὸ θεῶν. Scha.*] “Vel simpliciter ob magnitudinem et nobilitatem. Hesych. *ἱερῆ, μεγάλη, ἀγαθή.*” T. Y.

3. Πολλῶν δ' ἀθρόπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poetic. 142. Vide etiam Epist. lib. i. ii. 19.

4. Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ—] *multum ille et terris jactatus et alto.* Aen. i, 3.

5. Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ ν. ἐ.] *Anxiè cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare.* Ἀρνύμαι verb. defect. *servare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam praemium laboris.*

3. 6. —ἐφύδατο] *servavit*. Πύω, *traho, libero, eripio*; in form. med. quae saepissimè occurrit apud Hom. *servo quod meum est, servo pro meipso*, et simpliciter *servo*. ἴμενός περ, *cupiens licet*. ἔμμι mitto; ἔμαι in med. *mitto ipse me, cupio*.

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *sud temeritatis. ἀτάσθαλος*, [unde ἀτασθαλία] *stultus, amens*; quasi ex ἄτη *damnum, noxa*, et θάλλω, *vireo*; σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις &c.

8, 9. —ὄ κατά βοῦς—*Ἡθθιον*] i. e. *κατῆθθιον βοῦς, comederunt boves*; ὑπερίονος—*ὑπερίων, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἴεναι*. Schol. Sic T. Gray, poeta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they spy*—[*Progr. of Poesy, an Ode.*] Caeterùm de sociis Ulyssis boves Solis comedentibus narrat Poëta infrà in lib. xii. Hic autem, in exordio poematis, “non erat his locus.”

10. ἀμόθεν γε.] *ex aliquâ saltem parte. ἀμός*, Ion. et Dor. pro εἰς vel τὶς, unus, aliquis: unde ἀμόθεν, adv.

11. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες,—] Omnes scil. alii Graecorum duces. Nam incipit narrationem suam poëta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectioe ejus ab insulâ Calypsûs, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res praecipuas, quae sibi ante id tempus acciderant. Scriptor enim ejusmodi, ut observavit Horatius, *Semper ad eventum festinat*; et in medias res, *Non secus ac notas, auditorem rapit*. [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade diceasum et reditum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odysseae non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. ii. ad lib. iii. Aen. item ejusdem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgillii.

12. —πεφηνότας—] Non est perf. part. med. uti putasse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. *πέφηνγα* pro *πέφηνγα*, ad vitandam repetitionem soni asperi. *πέφηνγα* est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 133. “Vide II. β. 314. Clark. et Gr. Buttmann.

13. *κεχρημένον*] *desiderantem*—non à *χρόμαι*, *utor*, sed, auctore Eustathio, à *χρηίζω*, *χρήζω*, indigeo, per ellipsin literae σ. Nimirùm *κεχρημένον* hic idem sonat ac *χρηίζοντα*, et H. Steph. vertendum potius censet *caurentem*.

4. 15. Ἐν σπέσθι γλαφυροῦσι,—] Pro *σπέσθι γλαφυροῦς*, in specubus caenis, *λειαιομένη πόδιν εἶναι*, quae cupiebat ut is maritus sibi esset.

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *volventibus annis*. Aen. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: “Volventibus annis sc. se, nota “poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit.”

17, 18. —ἐπεκλώσαντο] *sibi destinaverunt. à κλώθω, neo, glomero*. Est autem ἡ *Κλωθώ* nomen propr. unius Parcarum.—*πεφηνγμένος ἦεν* [ἦν] *evaserat*.

21. —πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.] i. e. *εἰς ἦν γαῖαν, antequam is suam in terram venisset. πάρος*, adv. loci et temp. cum inf.

22. —*Αἰθίοπας*—] Aethiopes incolae erant regionis ultra Aegyptum, meridiem versus, sitae. Olim erant valdè *δεισιδαίμονες*, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423. ψ, 206.

23. —*δεδαίκαται*,] Ion. pro *δέδαινται*. τοῖ [οἱ] *διχθὰ δεδ. qui bifariam divisi sunt*. Aegyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et

Occidentalem dividit: et dicuntur *Ἔχαιοι ἀνδρῶν*, nam habitatores 4. Aegypti inferioris putabant hos superioris Aegypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. ΔΑΜΗ. *Lex.*

24. —*δυσόμενον*—] praes. part. à *δύομαι*, verb. nov. à fut. med. verbi *δύω*, *subeo*. *Οἱ μὲν δυσ. ὑπερόν. οἱ δ' ἀνιόντ.* alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem. Putat amicissimus T. Young, *δυσόμενον* ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occisus tantum conspicitur, vix in casu ipso.

25. *Ἀντιῶν*] *ut adesset*. Verbum est *ἀντιῶ*, contr. *ἀντιῶ*, unde Homericum *ἀντιῶ*, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est σ quae mutatio saepissimè occurrit apud nobilissimum poetam. Vide infra ver. 32. cf. *Iliad.* α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —*ἀμύμονος Αἰγίθιοιο*,] *nobilis Aegisthi*,—Refertur hoc epitheton *ἀμύμων* non ad praestantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullà alià magis de causâ quam propter pulchritudinem, *ἀμύμονες* apud Homerum appellantur.

32. —*αἰτιῶνται*] *culpant*. Vide suprâ ad v. 25.

33. *Ἐξ ἡμῶν—ἔμμεναι*] i. e. *ἔξ ἡμῶν—εἶναι*.

34. —*ὑπὲρ μόρον*,] *praeter fatum*, contra quam destinatum est fati. Sic *ὑπὲρ αἰῶν*, *Iliad.* π, 780. Confer *Iliad.* φ, 321. φ, 517. *Od.* ε, 436.

35. —*Ἀτρεΐδαι*] *Ἀτρεΐδης*,—ου. Ionicus genitiv. est *Ἀτρεΐδω*, Poeticè *Ἀτρηΐδω*. Aeol. *Ἀτρεΐδαι*.

37. *Εἶδ' οἷς αἰπὺν ὄλεθρον*] *quamquam gnarus esset gravis exitii*, cui ipse foret obnoxius; *ἔπει πρό οἱ εἰπομεν ἡμεῖς*, i. e. *προεἰπομέναι*, quoniam illi nos praedixeramus.

39. —*μνάσθαι*] *μνάσθαι* contr. *μνάσθαι*, et apud Hom. reduplicato α, *μνάσθαι*. *μητε μνάσθαι ἀποιτιν*, neque ambiret ejus uxorem. *μνάω*, in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente haereat et maneat. *μνάομαι*, in med. in memoriam mihi ipsi revoco, unde *recordor*: et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam *ambio*, quasi *mentem meam in sponsam defigo*, *ambio* constanter *sponsam*; in quo sensu saepissimè occurrit in *Odysseâ*. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378, &c.

40. —*τίσις ἔσεται*—] *ultio foret*, vel *ultionem fore*—praediximus scil.—non *ultio erit*. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —*ἥς ἐμείραται αἴης*,] *quam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire*. Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —*ἀθρόα πάντα ἀπέτισε*,] *cumulatè omnia luit*.

46. —*λίην—εὐκότι—δέλερον*] *meritissimâ pernicie*.

50. —*ὀμφαλός—θαλάσσης*,] *umbilicus maris*. Eodem modo δ. Graecis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terrae esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 666.

52. *Ἀτλαντός*—] Conf. Aen. iv, 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, “insulam Ogygiam possidens, quam Melitam infra Siciliam autumant, qui rem verè factam “Homerum narrare opinantur. Poeta eam insulam suo more “*ἐκτοπίζει*, (in alium locum transponit,) et in Atlanticum mare “*transferre* videtur. Hinc frustra est quaerere, cur dicatur haec

6. "insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poetae."

ΔΑΜΜ. "δόματα Wolfius legit, pro δώμασι. P.

55. *Τοῦ θυγάτηρ*—] Hunc Phoenissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus—Aen. I, 670.

57—60. —*αὐτὰρ Οδυσσεύς*,—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suae terrae, etsi mortem extemplo subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. Ex Ponto, Lib. I. Epist. iii. 33. et Apul. Apol. I.]—*οὐδέ νυ βολ περ Ἐντρέπεται φιλον ἤτορ*, neque sanè tibi commovetur tuum cor.

62. —*τί νύ οἱ τόσον ὀδύσασ,*] quid tandem illi tantum irasceris? ὀδύσασμαι, succenseo; f. ὀδύσομαι; aor. 1. ὀδύσαμην, ὀδύσασο, eliso σ ὀδύσασο, Atticè contractè ὀδύσασ et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —*νεφεληγερέτα*—] nubium coactor, Aeolicus nominativus, Homero frequentatus, idem ac *νεφεληγερέτης*. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior, ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. *ἔρπος ὀδόντων*!—] septimum dentium, i. e. τὰ ζελη, labra.

66. *Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν*, &c.] Notandum praep. *περὶ* in compos. saepe denotare eminentiam, item abundantiam. Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, *Ὅς μὲν περίεσσι βροτῶν [κατὰ] νόον, περιέδωκε δὲ ἱερά ἀθανάτοισι θεοῖσι, qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis.* *περὶ* pro *περί* reposul. Vide II. α, 258, cum nota Heynii. P.

69. *Κύκλωπος κεχλωται*,—] subauditur *ἔνεκα*. Angl. *is enraged on account of the Cyclops*. Tempus est scil. quod ritè vocatur *praes. perf.*—*ὀφθαλμοῦ ἀλάσθεν*, [sine augm. pro *ἠλάσθεν*, ab *ἀλάσας*, caecum reddo,] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye*. De Cyclope vide infra Od. ι. "γαιήχος, terram continens. Interp. P.

71. *Πᾶσιν*] Ita ὅτα, pro *πᾶσι*. Vid. infra ad p. 86. v. 147.

74. —*Ποσειδάων ἐνοσίχθων*—] Neptunus terrae quassator. Ita dicitur, quia mare causa motu^{ων} terrae credebatur.

75. —*πλάζει*—] errare facit. Vide supra ad v. 2.

76. —*ἡμεῖς ὄθι περιφραζόμεθα πάντες Νόστον*,] nos ipsi delibere^{mus} de reditu ipsius. φράζω, in voc. med. saepe sign. *delibero*. "Notent tirones idioma Graecum, *ἡμεῖς ὄθι πάντες*, cui illud ferè "respondet, quod nos dicimus, *let all of us here*, &c." I. T.

79. —*ἐριδαίνεμεν*—] Pro *ἐριδαίνειν*.

6. 84. —*διάκτορον Ἀργειφόντην*] *internuncium Argicidam*. Ita dicitur Mercurius, quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iūs designasset, interfecerat. Quae Eustathius allique commenti sunt de etymologiā vocis *Ἀργειφόντης* ad rem esse minimè videntur.

85. *Νῆσον ἐς Δρυγίην*—] Vide supra ad v. 52. *στρύνομεν* pro *στρύνωμεν*, *celeriter mittamus*.

90. —*καρηνομόωντας*] Vide supra ad v. 25.

91. —*μνηστῆρῶσιν ἀπειπέμεν*,] Poët. pro *μνηστῆρῶσιν ἀπειπέων*, omnibus prociis interdicens. "In *ὄτε*, *ὄφρα*, et similibus, jam sequor Wolfium, Clarkium, et alios. Romana vero cum Eustathio, 1549, Edimensis, Oxoniensis, 1797, *ὄτε*, *ὄφρα* αὶ exhibent. Oxon. 1815, *ὄτε*, &c. P.

92. —*ἀδινά*—] neutr. plur. adverbialiter. —*εὐλίποδας ἑλικας*

βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves. ειλίπους, -σος, ὁ, ἡ, Angl. 6. crooked or bent-footed; ἔλιξ, -κος, ὁ, ἡ, Angl. crankle horned. ἔλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. res torquens se "ειλίπους, Clark. Wolf. Edin. 5ta. ειλίπους, Rom. Oxon. et Lexica P.*

94. — ἦν που—] *icubi. Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.*

95. — μιν κλέος ἐσθλὸν—ἐχρησεν.] i. e. ἐγγ.—*ipsura, scil. Telemachum, gloria insignis habeat.*

96. — ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο—πέδιλα,] *Observa vim med. voc. [item infra in ειλετο.] ἡγανὶ sua talaria,—τά, quae, pro relativ. vel articulo postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] ἡμῶν—ἦδ'—iam—quam. ὕγην, supple θαλασσαν, uti ἡ γῆ, terra, vocatur ξηρά. Cf. Il. ω, 339, et infra Od. ε, 44. item Aen. iv. 239.*

98. — ἄμα πνοιαῖς ἀνέμοιο] *ἄμα σὺν πνοιαῖς ἀνέμου, simul cum flatibus venti.*

99. — ἀχαχμέων—] *acuminatam. Ab ἀχη, curvis, venit ἀκάχω, αχω, f. -άσω, vel -άξω, unde in perf. pass. ἠχασμαι, vel ἠχαχμαι, et in particip. ἠχασμένος, vel ἠχαχμένος, et sine augm. Ion. ἀχαχμένος.*

100. Βροθὸν, μέγα, &c.] *Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη.—"δάμνημι, ης, ησι, ind. sine iota subscripto, in editto. P.*

101. — τοῖσιν τε κοτιέσεται] i. e. ὡς κοτιέσεται, *contra quos irata erit.*

102. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων] i. e. δὲ κατέβη [ἀπὸ] *καρήνων Οὐλύμπου. conf. Il. α, 44.*

103. Στῆ—] *Pro ἔστη. Stetit. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.*

106. — μνηστῆρας ἀγήνορας.] *procos superbos. Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.*

107. Πεδσοῖο—θύμῳ ἔτερπον,] *Vide Athenaeum, lib. i. cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.*

114. Ἦστο—τετιμημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *moestus corde. τιέω, 7. ruo, crucio. cf. Od. β, 298, &c.*

115. Οσσομένος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν,] *Pulcherrima quidem phantasia!*

116. — σκέδασιν—θείη,] *dispersionem faceret.*

120. Ξείνον δηθὰ θύρησιν ἐρεστάμεν.] *Ion. pro Ξένον δηθὰ θύρας ἐρεστάμεναι. Hospitem dnu ad januam stare. " Vide Gr. Butt. p. 176.*

123. — παρ' ἄμμοι φιλήσεται.] i. e. παρ' ἡμῶν φιλήσῃ, *a nobis amice exquiris. φιλήσομαι, φιλήσεσθε, eliso σ, φιλήσεσθε, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8. " p. 99. n. 1. 4. p. 250. n. 2. P.*

124. — πασάμενος] *pro πασάμενος, à πάομαι, possideo, et saepe, apud Homerum, gusto. ὅττεό σε χρή. quo opus est tibi. ὅττεο, Ion. et Poet. pro οὔτινος.*

130. — ὑπὸ λίτα πετάσας,] i. e. ὑποπετάσας λίτα, *tegumento molli substrato. λιτός, ἡ, ὄν, tenuis. tenui filo textus. [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λίτα est hic accus. à λίς, quod in hoc sensu in usu est tantum in dat. et accus. Λίς, -τός, vel λίν, λινός, ὁ, est leo. Vid. Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λίτα potest esse accus. plur. à λῖτων. " Λίς, Leo. acc. λίν, tantum. Lex. P.*

134. — ἀδήσειεν,] *opt. aor. 1. idem quod ἀδήσαι. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] ab ἀδέω, iactatio officior, &c. quod pro ἀηδέω, ex a priv et ἦδος, suavis. ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφιάλοισι, veniens inter superbos. Caeterum ὑπερφιάλος est ὁ ὑπὲρ τὴν ἰσράν φιλόνη ποιῶν, foedifragus; inde insolens, superbus. Vide infra ad ι, 106. p. 32.*

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέφαντο] *Juvenes coronabant, i. e. implebant usque ad summum, &c.* Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt, et vasa coronant.* Aen. i, 724. ubi vide quae annotavit doctissimus Heynius.
150. ἐξ ἔρον ἔντο—] i. e. ἐξέντο ἔρον, *exceperant desiderium*—cf. ll. α, 469. et quae ibi protulit acutissimus Clarkius.
151. —ἀλλὰ μεμήλει,] *alia curae erant. μεμήλει, per Sync. et sine augm. pro ἐμεμλήκει.*
155. —ἀναβάλλετο—] *praeiudebat, in quo sensu saepissimè sumitur ἀναβάλλεσθαι.* Vide Theocr. *Idyll. viii. 71.* "Infra, p. 232.
157. —πειθοίαθ'] "Ita Wolf. Clark. Oxon."—Ante vocal. aspir. pro *πειθοίατο*, et hoc Ion. pro *πυθόιντο.* "Edin. 5ta, *πειθοίατο.* P.
158. —ἦ καί μοι νεμεσήθεαι, ὅ ττι κεν εἰπω,] *nun etiam mihi [νεμεσήθη] irasceris, [ὅ ττι, i. e. δι' ὅ ττι] ob id quod dixerō?* "In-
"terrogationis nota hīc et infra v. 389, mihi potius omittenda vide-
"tur; εἰ interrogativum vix extra Septuaginta et Novum Test.
"occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen allatus Serrano jamdu-
"dum displicuerat. Facilis autem est ellipsis vocum *dicam tamen.*"
T. Y. "In 5tā ὅ, ττι. In prioribus, ὅ, ττι, quod reposui, secundum
F. A. Wolfium, qui criticus optimus existimatur. Idem legit ἦ καί
pro εἰ καί. P.
- 163, 164. —ἰδοάτο—ἀρηθαίατ'] Pro ἴδουντο, ἀρήθαιντο. Vide
suprà v. 157.
166. —κακὸν μόνον,] i. e. *διὰ κακὸν μ. malo fato.*
169. —ἀτρεκέως] non *verè*, sed *accuratè, particulatim.*
171. —ἀφίκεο—] *ἀφικόμην, ἀφίκεσο, eliso σ, ἀφίκεο, Atticè ἀφίκου.*
172. —τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;] *quosnam se esse praedicant?*
Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.
9. 184. —μετὰ χαλκόν] *Angl. in quest of brass.*
188. —εἰρηαι—] *ἔρομαι vel εἰρομαι, interrogo, in subj. εἰρωμαι, εἰρηδαι, eliso σ, εἰρηαι, pòst contractè εἰρη.*
192. Παρτιθεῖ,] per sync. pro *παρατιθεῖ. τιθέω, idem quod τῶη-
μι, interdum in usu est.*
193. —ἀνὰ γοννὸν ἀλώης αἰνοπέδιο.] *per fertile solum arcae viti-
bus consitae.*
195. —βλαπτουσι κελεύθου.] *impediunt à viā. ἀπὸ κελεύθου scil.*
199. —ἐρκακνώσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.
201. —καὶ ὡς τελέεσθαι δῶ,] *Angl. and as I think it will turn
out,—nam τελέεσθαι, idem quod τελεῖσθαι, est inf. fut. 2. med. vel
potius fut. 1. pro τελέσεσθαι.* Vide Villosioni *Animadversiones ad
Longi Past. p. 248.*
204. —ἐχρησι'] Ion. pro *ἐχη.*—"v. 203. οὔτοι, Wolfius. P.
205. Φράσεται,] *Poeticè pro φράσσεται, Angl. He will contrive,*
—*πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.*
209. —τοῖον ἐμιγόμεθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos inmiscē-
mus inmiscem.*
210. —ἀναθήμεναι,] pro *ἀναθήναι.*
10. 212. *Εκ τοῦδ',] scil. τοῦ χρόνου.*
213. —πεπνυμένος] *Angl. discreet, à πνύω, "sive πνύμι," epigo; πνύομαι, apud Hom. sarpio. Vide infra ad ὁ, 586. p. 28.*
216. —οὐ γάρ πῶ τις ἐὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω,] *nunquam quis
suam stirpem, undè ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis
audivit,—nunquam quis genituram suam ipse per se scivit: nam pῶ*

cavillatur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, 10. sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc videret, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. DAMMP *Lexicon*. Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est natus, soboles.

217. Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον—ἔμμεναι] *Utinam sanè ego fuisset,—* [Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τευ, i. e. του, quod pro τινος.

218. —κτεάτεσσιν ἑὸς ἐπι—] i. e. ἐφ' οὗς κτεάσιν, in bonorum *potum possessione*—κτεαρ-ατος, τδ, *possessio*.

222. νόνημνον] Edin. 5ta. "Nulla ex analogiâ produci potest media vocis, νόνημνον. Pronuntiabatur fortassè hîc νόνημνον. CLARKE. Vide tamen infrâ ad p. 72. v. 154.

225. —ἔπλετο;] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omnino hîc, et alibi saepissimè apud Hom. reddendum per est. [cf. Iliad. α, 418. β, 480. ζ, 434, &c. Od. β, 384. δ, 441, &c.] τίπτε δέ σε χρεώ; scil. ἰκανεὶ εἰς σέ. quae necessitas urget te? χρεῶν vel χρεῶν, -ός, contr. -ούς, ἤ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεῖα. DAMMP *Lex.* "Athenaeus L. VIII. c. 16. legit—χρεῶν. CLARKE. P.

226. Εἰλαπίν', ἤε γάμος;—ἔρανος—] Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ κατὰ εἰλας καὶ δυστροφῆς εὐωχοῦνται.—ἔρανος, τδ ἀπὸ συμβολῆς δέκνον. Schol. Εἰλαπίν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ου. Vide Morelli *Prosod.* p. 5.

227. ὑπερφιάλως—] Vide suprâ ad v. 134.

229. —δρόων,] Vide suprâ ad v. 25.

231. ἀνείρσαι] Vide suprâ ad v. 123.

232. Μέλλεν μὲν ποτε, &c.] Constructio est; ποτὲ μὲν ὄδ' οἶκος ἔμελλεν ἔμμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, Angl. Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing, &c.

234. Νῦν δ' ἑτέροις ἐβάλλοντο θεοί,] Angl. But now the gods otherwise ordain; μητιῶντες, vide suprâ ad v. 25.

241. —Ἀρπυιαὶ ἀνηρέψαντο] *Harpyliae abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. Od. ξ, 371. et v, 77. item Aen. iii. 210, 214. ibique *Excurs.* eruditissimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope initium. "ἀνερέψτω. P.

243. Κάλλιπεν] pro κατέλιπεν.

246. Σουλιγίω τε, Σάμη τε, &c.] *Nemorosa Zacynthus Dulichium-11. que Sameque.* Aen. iii, 270. Σουλιγιόν τε, Σάμη τε, καὶ ἀλήσθα Ζάκυνθος. Od. ι, 24. ἐν ἀλήντι Ζακύνθῳ occurrit et alibi. At Σάμη lectum fuit etiam à Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x. p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quae deinceps Cephallenia. *Dulichium* est prope Cephalleniam, undè etiam nunc *parva Cephallenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler*, p. 35, sqq. HEYNE.

247. —χραναῖην Ἰθάκην] *Scopulos Ithacae, Laertia regna.* Aen. iii. 272.

262. Ἴους χρεῖσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. α, 260. HEYNE, ad Aen. ix, 773.

264—274. —φιλέσθε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλει.—ὀμιλήσειεν, subauditur εἰ. [Vide supra l. 255, 257, &c. P.]—γενότατο—Ion. pro γέγονατο.—θεῶν ἐν γούνασι κείται. Ἐν τῇ τῶν θεῶν

11. *ἔξουσία ἐστὶ*. Schol.—*ἄνωγα*, jubeo. Est praes. scil. perf.—*ἀπώ-
σαι*— pro commun. *ἀπόδη*. Vide suprâ ad v. 123.—*ξυνίει*, contr.
pro *ξυνίει*, praes. imperat. verbi *ξυνίτω*, i. e. quod *συνίημι*, committo;
item intelligo, attendo: ab eodem *ξυνίτω*, in usu est imperf. *ξυνίειον*,
contr. *ξυνίειον*, et *ξύνιον*, quasi à *ξυνίω*.—*ἐμπάξω*, ex *ἐμπάξω*,
quod vulgò *ἐμπάξω*. Sic *ἔρχω* infrâ 281; et *εἶρω*, 284.—*πέφραδε*,
non perf. med. à *φράζω*, sed praes. imperat. à verbo poetico *πεφρά-
δω*, dico, edissero. [c. Il. ξ, 500, σ, 9, et v, 340.] —*ἄνωγθι*, pro
ἀνώγηθι, ab *ἀνώγημι*, id. quod *ἀνώγω*, jubeo, hortor.

275. *Μητέρα δ'*,] "*Μήτηρ* in 5τά et 3τιά. *Μητέρα* in prioribus.
Schol. legendum conjicit *Μήτηρ δ'*, sed nihil opus; nam hujusmodi
syntaxis *ἀνακόλουθος* saepe occurrit apud Homerum. Vid. Il. 6, 353.
γ, 211. ζ, 510. κ, 224. annotante Clarkio.

277. *Οἱ δέ*—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis expli-
cat: certè *ἔδνα* propriè à procis vel nuptae vel nupturae, vel patri
dabantur. [Vide Eurip. Med. 234, et lexica in voce.] Dabantur
saepius utrinque dona, quae hinc *μεῖλια* et *ἐπιμεῖλια*, inde *ἔδνα*
dicebantur. Vult autem aliquando *ἔδνα* idem ac *μεῖλια*, undè in
utroque sensu sponsae dicebantur *ἀνάεδνοι*, cum secundum varias
facultates, corporisque atque animi dotes, vel nihil marito afferebant,
vel nihil ab eo accipiebant. *Φερναί* pro donis quibuslibet sponsae
datis occurrit apud Eur. Med. 952. Hic autem probabilius videtur pro-
cos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. Y.

12. 279. —*πίθηαι*] subj. aor. 2. m. *πίθωμαι*, *πίθησαι*, eliso σ, *πίθαι*,
unde contractè *πίθη*.

282. —*ᾄδαν*—] *ᾄδα* ἐκ *Λιός* est fortuitò audita quaedam vox,
index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. 6, 216. ΔΑΜΜ.

286. *Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν*] *Τουτέστιν ὑστάτος ἐπανῆλθε*. ΕΥ-
ΣΤΑΘΙΟΥΣ.

288. *Ἡ τ' ἄν*,—] *Ἡ τ' ἄν τλαίης ἐνιαυτὸν*, Angl. *Thou mightest
surely endure even for a year, περ τρυχόμενος, though distressed.*

289. "*μηδ' ἐτ' ἔόντος*,] *Wolffius*, *μηδὲ τ' ἔόντος*. P.

291. *Σημά τέ οἱ χεῦσαι*,] *Tumulum ei erige, καὶ ἐπι πτέρσα πτε-
ρεῖσαι Πολλὰ μάλ', et infer ei inferias multas*. Huc scil. pertine-
bant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo
congesta. ΔΑΜΜ. Caeterum de hujusmodi *σῆμασι*, *τύμβαις*, &c.
vide quae nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio*.
[p. 89. Version. Angl. in 4to.] *χεῦσαι*, *πτερεῖσαι*, sunt aor. 1. inf.
act. subauditur scil. *ᾄρα*, vel tale aliquid; uti in *φράζεσθαι*, ver.
294. et alibi saepissimè.

297. *Νηπιάας ὀχέειν*,] *τουτέστιν, ἄφρονα εἶναι*. Schol. *Puerilia
perferre, consecrari. ὀχέω*, est propriè *porto*, habeo in dorso.

298. *Ἡ οὐκ αἰεὶς*,] Pronuntiabatur *ἦνκ αἰεὶς*. Vide quae acutis-
simus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349, et ad v, 188.

304. 305. —*ἀσχαλώσει*] vide supra ad v. 25. —*ἐμπάξω*, vide su-
prâ ad v. 264—274.

309. —*ἐπειγόμενός περ ὁδοῦ*,] *festinans de itinere. ὁδοῦ* regitur
à *περὶ* subauditâ: praeposit. exprimitur Il. ψ, 437. *ἐπειγόμενοι περὶ
νίκης. ἐπείγω*, impello: *ἐπείγομαι*, in med. *festino*.

13. 317, 318.—*δόμεναι*] pro *δοῦναι*.—*Καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν Εἰάμην
δουκ pulcherrimum (mihi dandum) νηπας, σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.*
tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit. T. Y.

320. *Ορνὶς δ' ὡς ἀναπατὰ διέπτατο*] *Tanquam avis autem è con-*

spectu volōnti. ἀνοπαῖα sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνοπαῖος, -α, -ον, quasi ex α priv. et ὕπτομαι, video.

323. —δῶδατο] *suspiciatus est.* aor. i. med. sine augm. reduplicato ὄ, ab ὄω, ruo.

326. Ἐἴατ'] pro ἤντο.

340. —πινόντων] pro πινέτωσαν. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. Τότην γὰρ κεφαλὴν ποθέω,] *tale enim caput, i. e. talem virum desidero.* Sic Hor.—*desiderio—iam chari capitis.* L. i. Od. 24.

344. —καθ' Ἑλλάδα—] Κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, 14 ὀνόματι Ἑλλάδος. Schol. Rectè, nam Homerus nusquam utitur voce Ἑλλάς pro universâ Graeciâ, nec Ἑλληνες pro omnibus Graecis.

349. Ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν,] ἀλφειστῆσιν, dat. plur. Ion. pro ἀλφεισταῖς, ab ἀλφειστής, οὔ, ὄ, inventor, ab ἀλφείω, invenio. ἄνδρες ἀλφεισταῖ in genere sunt ἄνθρωποι. DAMN.

352, 353. Ἦτις ἀκούοντεςσσι, &c.] *quae audientibus recentissima obversetur auribus.* Idem. ἀκούοντεςσσι, pro ἀκούουσι.—ἐπιτολμάτω—*nustimeat.*

361. —πεπνυμένον—] Vide suprâ ad v. 213.

373. —Ἦν ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποιέπω,] *ut vobis sermonem sine cura [i. e. audenter] edicam.* ἀπληγέως, adv. ab ἀπληγής, non curans, quod ex ἀπό et ἀλέγω, curo.

379. —καλίντιτα ἔργα γενέσθαι] *facta retributa fieri.*

15.

381. —ὄδαξ ἐν χεῖλεσσι φύντες,] i. e. ἐμφύντες χεῖλεσσι ὄδαξ. *adhaerentes labris mordicis, i. e. dentibus, Angl. making their teeth adhere to their lips, i. e. gnawing their lips.* Nam, ut observat Dammius, ἐμφῦναι est ἄψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ ὄον εἰς ἐν γενέσθαι. Vide II. α, 513.—Ὡς ἔχετ' ἐμπεφνυῖα, Sic tenebat adhaerescens, Angl. thus she held fast clinging; sermo est de Thetide suppliciter adhaerescente genibus Jovis.

383. Ἀντίνοος—] Inter praecos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. Μῆ δέ γ'—βασιλῆα Κρονίων Ποιήσειςν] Angl. O may Jupiter never make thee king, ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ, in the sea-begirt Ithaca. Haec loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι;] Hic et interdum alibi reddi potest esse; quamquam revera sit à verbo τεύχω, τεύξω, τέτευχα, τυχθήσομαι, τέτυγμα, affabrè facio, extruo, affingo, &c. quod verbum, quamvis in operibus, navibus scil. aedibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de diis tamen et hominibus usurpatur, quorum vel natura, vel officium, vel status describendus est. Hoc in loco τετύχθαι id fere significat, quod Lat. dicitur natura comparatum esse; seu mavis, hic et alibi, cum minimo sententiae damno, saepè poteris hoc verbo, esse, rem totam conficere. I. T. Οὐ μὲν γάρ, “refertur istud γάρ ad id quod eleganter reticetur: *Mirror te ita dixisse: vel “Tibi in hac re non assentior: non enim, &c.”* [Vide ad II. ε, 22.] CLARKE. τὴ κακὸν βασιλευμένον, aliquid malum est regem esse: ἀλφά τέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, statimque ei [i. e. regi, quod βασιλευμένον, regnare, regem esse, indicat,] domus dives fit. δῶ pro δῶμα. P.

394. Ἄλλ' ἦται βασιλῆες Ἀχαιοῶν, &c.] Principes Achaeorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii, ad quos solos spectat regis dignitas:— inest praeterea his verbis lenis quidam μνητῆρ in Antinoum. DAMN.

398. —*δμῶν, οὗς μοι ληΐδατο, &c.*] *servorum, quos mihi (filio et heredi suo) praedando peperit Ulysses.* Ergo bellicosum patrem inuisti fuisse, qui servos ex bellicâ praedâ cepit. *Idem.*

399. —*Εὐρύμαχος*] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex prociis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causâ. *Idem.*

402. —*δῶματιν ὀδῶν*] *aedibus tuis*: nam ὀδῶν, quod idem est ac οἴς, videtur hic poni pro οἴς.

403. *Μῆ γάρ ὄγ' ἔλθοι ἀνήρ,*—] *Angl. For never may the man come, ὅστις ἀποφθαίσει κτήματα σε δέχοντα βίηφι, who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποφθαίσει habere duplicem accusativum; et βίηφι, quod est pro βίῃ, Ion. pro βίᾳ, hic sumi adverbialiter.

408. *ταῖ*] *τιν'*, Wolfius et alii. P.

409. —*τόδ' ἰκάνει*] *hic venit?* nam τόδε saepe significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, hic, hæc.

6. 410, 411. *Ὀλον ἀναΐζας ἄφαρ ὀλεσται,*] *Quam exsurgens statim abiit! οὐδ' ὑπέμεινε Γνώμεναι neque toleravit ut cognosceremus: γὰρ οὐ μὲν ἔφακε κακῶ [κατὰ] τι εἰς ὧνα, non enim vultu similis est vili homini γνώμεναι, contractè γνῶναι.*

414. —*ἀγγελίης*] Haec vox hic vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίαις: sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valde duram, malle Eustathio adstipulari, qui legendum proponit ἀγγελίης in gen. siag. adeo ut regatur ab ὑπό subintellectâ. Nam quod à Sam. Clarke F. observatur, verbum scilicet *πειθῶμαι* cum *Genitivo* constructum apud Poëtam nusquam occurrere, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam *πειθῶμαι* in voce passivâ, significans *persuadeor*, necessario habet post se gen. cum praep. ὑπό. Sed *πειθῶμαι*, in voce med. significans *pareo, obtempero, obediō, &c.* habet post se dativum. Praefert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. *Ἔπει, α ὦ.* Vide infra p. 95. Apoll. L. iii. v. 307, 308. P.

433. *οὐποτ'*—] *numquam, cum eâ, scilicet.*

441. *Βῆ ὅ' ἔμεν*—] Vel βῆ ὅ' ἔμεναι, vel βῆ ὅ' ἔμεναι, locutio frequentans apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. II. δ, 199, et 209. ε, 167. θ, 220, &c.] sic etiam βάσξ' ἴθι, *vade, age*, II. β, 8.

442. —*ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι.*] Constructio est; *ἐπετάνωσεν δὲ κλ. ἱμάντι. pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —*οἴος ἀώτων,*] *ovis floridâ land. αῶτος vel -ον, flos, praestantissimum cuiusvis rei.*

444. —*πέφραδ'*] Vide suprâ ad v. 273.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.]* *Ex HOMERI ODYS.* LIB. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut eam iubeat dimittere Ulysses. Calypso aegrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsûs solvit.

43. —*διὰ κτορος*—] Vide suprâ ad α, 84.

44. *Ἀντίξ' ἔπειθ*—] Conf. suprâ α, 96; et Aen. iv, 238. *Dixit rat, &c.*

47. *Ἐγλετο δὲ ῥάβδον,*—] *Tum virgam capiti, &c.* Aen. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ὄπνώνοντας—] *dormientes*, pro ὑπνώνοντας, ab ὑπνώω, *dormio*.
50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. Schol.
51. —λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,] Τὴν ὄρνιθιν, οὐ τὸ σῶμα. Ἄδρος δὲ, ὄρνενον Θαλάσσιον. Schol. Angl. a gull; or sea-mew. Vide Aen. iv. 254.
54. Τῷ—] I. e. τοῦτων λάρῳ scil.
56. —πόντου—ἰοειδός] ἰοειδής, -τός, ὁ, ἡ, nigricans, ὁ μέλας, ὁ αἴθους τοῦ [floris violas] εἶδος ἔχων, speciem et formam habens. DAMN.
59. —ἐπ' ἐχαρόφιν—] ad focum. ἐχαρόφιν, Poëticè pro ἐχαράφ.
60. —εὐκείατος,] εὐκείατος, -ου, ὁ, ἡ, quod facillè finditur; ex εὐ et κείω, findo. θύα, ἡ, vel, ut hic, θύον τὰ, ἴθα arbor. “Est δὲ—ὄρον εὐώδες,” inquit Dammius, “maximè si ligna ejus aruntur.”
62. Ἰσθὸν ἐποχόμενῃ,] Angl. *plying the loom*. Vide II. a, 31.
63. Ἴλη δὲ σπέος—] Ordo est: Ἴλη δὲ τηλεθώωσα πεφύκει ἀμφὶ σπέος, *Sylva autem virescens circumcreverat specum*. τηλεθώω, verbum poëticum, idem quod θάλλω, praes. part. τηλεθώων, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθῶων, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ὀμικρόν.
66. —Ἰσηκός—] Ἰωνικῶς ψιλοῦται.—Κορῶναι δὲ ἐνάλιαι, κατὰ 18 τοὺς Παλαιούς, αἱ αἰθναι. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ. Angl. *cormorants*.
69. Ἡμερὶς ἠβώωσα,] *Vitis pubescens*, Angl. a young luxuriant vine. “On arriva à la porte de la grotte de Calypso,—elle étoit tapissée d’une jeune vigne, qui étendoit également ses branches souples de tous côtés.” *Les Aventures de Télémaque, par Fénelon, Liv. I.* Ἡμερὶς, Ἀμπελος, εἰς διαστολήν τῆς ἀγρίας,—Schol. ἠβώω, verbum poëticum, idem quod ἠβῶω. τεθήλει, plusquamperf. med. verbi θάλλω, *floro*, *creo*; τέθηλα, quod est praes. perf. signif. Angl. *I flourish*, vel *I am become luxuriant*; ἐτεθήλει, vel Ionicè τεθήλει, in plusq. *I flourish-ed*. Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin and Progress of Language*, vol. II. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.
74. Θηήθαιτο—] Pro θεόμαι dicunt interdum Ἴονες θηέμαι, I. θηήθαι. Sic v. 75. θηέτο, pro ἐθηέτο. Item v. 76.
84. —δερκέζετο,] More Ionico, pro ἐδέζετο, imperf. à δέρω, vel δέρομαι, *aspicio*.
86. —διγαλόντι,] *διγαλός* vulgò redditur *admirabilis, admirandus*; cum admiratione et silentio spectatus; quasi à ἀγῆ, *silentium*. Vir doctissimus Joannes Taylor, in *Lectio. Lysiac. 703.* legendum conjicit hic et alibi passim apud Homerum, (ope Aeolicae literae F, quam *Digamma* vocant,) αἱ γαλόφεις. “Vexatissima,” inquit, “ista ὄρηα vel ἠνά, εἴματα, δέματα ΣΙΓΓΑΛΟΕΝΤΑ, quae passim apud Homerum leguntur,—emendari jubeo semper *διγαλοέντα*. “Qui à ἀγῆ deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. *Σιαλῶσαι* apud Hesychium est *ποικίλαι*. Rectè igitur *Σιγαλόν* (corruptè Γ pro F) exponitur ab eodem *ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν, &c.* “*Σιγαλόντα, λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὄμοια.*” Caeterum de *Digamma* Aeolico, deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes *Miscell. Crit. Edit. Burgess*, p. 113. et quae ibi annotavit editor doctissimus, p. 396. caeterosque de hac materia scriptores ab eo indicatos. “Vid. *Reisk. Or. Vol. 6. p. 287. P.* 87. —Ἐρμεία χρυσοθήκη,] *Mercuri aurea virga*. Ἐρμείας, vel Ἐρμείας, vel contractè Ἐρμής. *Mercurius*. εἰληλίους, Poëticè pro ἐλλήλους, vel ἤλυθας. Sic Iliad. a, 202. et alibi.
88. —πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις,] *Quum πάρος, antea, cum tem-*

pore praeterito conjungi postulet, Barnesius hic legendum proponit *ᾄμιζες*, in imperfecto, sine augm. pro *ἔᾄμιζες*, ut sensus sit, *antes quidem neutiquam frequens hic adesse solebas*; quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est: Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore praesenti conjungit; tumque reddi possit, *alids*. Sic, [Iliad. α, 553.] *Καὶ λίην σε πάρος γ' ὄν' ἔρομαι, ὅπτε μεταλλάω· Ἐὶ οὐκ ἴδω' ἑὶ αἰῶνός τε παρὸς ἢ ἰστέροιο*. Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. ϑ, 36.] — *ὄσοι πάρος ἔσθιν ἄριστοι*. quicumque aliids sunt praestantissimi. Inf. p. 24. Et hic, — *αἰῶνός τε παρὸς ἢ ἰστέροιο*. Vide Iliad. σ, 386, 425.

90. — *εὶ τετελεσμένον ἔστίν.*] *εὶ φῶδιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ δυνατόν ἔστι γενέσθαι.* Schol.

93. — *πέρασθε*—] Pro *ἐπέρασε*, à *κεράννυμι*.

94. — *ἦσθε*] comedebat; ab *ἔσθω*, quod idem est cum *ἔσθιο*.

95. — *ἤραρε*—] pro *ἤρε*, *refecerat*. Non à praeterito med. *ἤραρα*, sed ab aoristo *ἤραρον*. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. — *Διός—Ἀργείοιο*] *Aegidem habentis Jovis*. Sunt qui verunt, à *caprâ nutriti*. Vera autem prior interpretatio. *Idem*, ad α, 202.—l. 104. *παρξελθεῖν*, Wolfius, pro *παρξέ ἔλθεῖν*. P.

108. *Ἀθηναίων ἀλλέοντο*,] *peccarunt graviter in Minervam*. [αὐτῶν ἔω et ἀλείτω, in aor. 2. m. *ἠλιτόμην*.] Cf. Aen. i, 39. *Pallamæ curere classem*, &c. et quae ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. — *ἀπεφθίθων*] *perierunt*. *ἀποφθίθω* est Ionicè pro *ἀποφθίνωμαι*, *pereo*.

111. — *πέλασθε*.] *appropinquare fecit, appulit*. Scriptum est cum duplici σ, quia fut. et aor. 1. *ἐπέλασα*, penult. corripunt.

118. — *ζηλήμονες*] Angl. *jealous*, à *ζηλέω*, f. *ἦσω*. Scribitur et, teste Eustathio, *δηλήμονες*, ὅ ἔστι *βλαπτικοί*. Sed hoc frigidum.

119, 120. — *ἀγιάσθε*] *invidetis*. Occurrit *ἀγῶν* tantum in forma med. *ἀγιάσθε*, contracto *ἀγῶσθε*, duplicato α, *ἀγιάσθε*, more Homero. Sic infra, 122, *ἠγιάσθε* in imperf. *ποιήσες*, i. e. *ποιήσετε*.

123, 124. *Ἔως μιν*] Pronuntiabatur *ὄς μιν*. CLARKE. *Ὀρτυγῆ, τῇ Ἀήλῳ νῆσος δὲ ἡ Ἀήλος ἔστιν ἀνα' μέσων τῶν Κυκλάδων*. Schol. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] — *Ἀρτεμῖς ἀγνή*. Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv.—*et integrae Tentator Orion Dianae, Virgined dominus sagittâ. κατέπεφνε*, à perf. med. verbi *πένω*, *occido*, oritur novum verbum *πεφένω*, per sync. *πέφνω*, undè in imperf. *ἐπεφνον*.

125, 127. *Ὅς δ' ὀπὸς Ἰαδῶνι*—] *Ἀμητήρ μὲν Ἰλλυτῶν ἐγείναται, δια' θεῶν, Ἰαδῶν Ἡρώ μιν γείσ' ἔρατῇ φιλότῃτι*. Hesiod. Theogon. 969.—*Ῥ' θυμῷ εἴξαθα, tuo animo obsecuta*.—*Νειῶ ἐνὶ τριπέλῳ* Angl. in a thrice tilled fallow. Caeterùm apud Jasonem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. — *ἀγῶσθε*.] Wolf. *invidetis*; contr. pro *ἀγιάσθε*. Aliter *ἀγῶσθε* ab *ἀγαμαι*. Vide supra ad v. 119.

130. — *περὶ τρόπιος βεβαῶτα*—] Angl. *riding on his keel*. Ab obsoleto *βῶν*, venit in perf. med. *βέβαια*, in particip. *βεβαῶς*, in gen. *βεβαῶτος*, et *βεβαῶτος*. Vide Sam. Clarke, ad Il. v. 46. etiam Fragg. Gram. Gr. p. 18.

20. 132. — *ἔλας*—] Per sync. pro *ἐλάδας*. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, *ἔλας*, inquit, (quod Grammatici contractum esse aiunt ab *ἐλάσαι*) idem esse putem ac *εἴλας*, sed antiquioris formae. Ab *ἔλω* nempe, sive *ἔλλω*, *ἔλλω*, *ἔλας*, ut à *κέλλω*, *κέλλω*, &c. Index iv ad Dawes. Misc. Crit. *καίλω*, *findo*, f. *πέφνω*,

aor. 1 ἐκέαθα, et apud Hom. ἐκέασθα, ut sit penultima longa. Vide 20. suprâ ad v. 111.

133. *Ἐνθ' ἄλλοι*—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. *Ἐφίετω*,] Angl. *Let him begone*, Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastae apud Barnesium.

140. —*πέμνω δέ μιν*—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego*: Immo dimissura erat: sed *nusquam eam deducere*—*prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —*ἀσκηθῆς*—] *ἀσκηθῆς*. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicae *scathe*. T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. *Ἢτ'*] i. e. *ἦτε, idat*. Ab *ἔω*, et *εἰω*, pro quo *εἶμι, eo, vado*; est imperf. in usu apud Hom. *ἦτον, -ιες, -ις* et perf. med. *ἦτα, -ιας, -ις* quae formae saepissimè occurrunt.

152. *δακρυόφιν τέρονοντο*] *A lachrymis siccabantur. δακρυόφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατείδετο δὲ γλυκὺς αἰὼν*—*Ἐν δάκρυϊν ἦν αὐτῶν ὁ τοῦ βίου χρόνος, καὶ κατετήκετο*. Schol.

154. —*ἀνέσταν*—] Ionicè pro *laus*, ab *ἀνάω, respiro, dormio*: sic paulò infrâ *δερκέσμετο* pro *ἐδέχετο*.

163, 164. —*ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι*—] Angl. *but make a close-compacted deck*—*τὰ ἴκρια sunt tabulata, quibus navis contegitur supernè. πῆξαι proprie significat compinge sibi met ipsi, vel tuo commodo*; ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] *ἡεροειδέα ποντον, obscurum pontum*. Notandum: *ἀήρ, ἀέρος, ὄ, aër*: sed *ἀήρ*, vel Ion. *ἠήρ, -έρος, ἠ*, [undè *ἡεροειδέης*,] *caligo, nebula*.

170. *πῆλαι*] Wolf. a *πρᾶνω. πρᾶναι, Vulg. τελεῖσθαι*, Schol. P. 21

171. —*πολύτλας*—] Vide suprâ ad α, 1.

174. —*πέλαι*—] Iambus est. Eadem synaloepha saepè occurrit. Sic infrâ p. 22. v. 215. *θεά*, p. 23. v. 231. *ἔδω*, quod potius sine diaeresi scribendum, p. 37. v. 283. *Νέα*, p. 39. v. 347. *πρία*. T. Y. Idem saepe notatum à Sam. Clarke. Vide ad *Illad. α, 18. β, 268. &c.*

175. —*ἠγες ἔδαι*] sunt *naves utrinque aequales, vel aequales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum optissimae. Sic Schol. *ἔδαι κατὰ τοὺς τοίχους*. De—*περῶναι*, vide suprâ ad α, 25.

181. *Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν*,] Angl. *and she stroked him with her hand*. Idem versus saepe occurrit apud Homerum. *καταρέξω, blandè pulceo*. Vide *Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.*

182. *Ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί*,] *Τὸ—ἀλιτρός ἐσσί, καὶ οὐκ ἀπορώλια εἶδός, ἀντὶ τοῦ ἠλίτες καὶ οὐκ εἰπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ἂν ἀπορώλια γάρ ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος*. EUSTATHI. "*Profectò improbus es, et non incautus sciens*. CLARKE P.

183, 184. —*ἐπιφράσθης ἀγορεύσαι*.] *induxisti in animum proloquia φράζω, dico; φράζομαι, in voce med. delibero: ἐπιφράζομαι, cogito, molior, induco in animum; ἐπιφράσθης, aor. 1. pass. in sensu med.* [Vide suprâ ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] *Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα*—Conf. *Aen. xii, 176. Esto nunc sol testis, &c. Ibid. 181, 197, 316. ix, 104. x, 113. vi, 323.*

195. —*πάθειεν*] *resedit*; subaudito scil. pron. recipr. nam *ἴξω, vel καθίω* est *sedere facio*. *ἴξεν* paulò infrâ, *sedit*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

205. —*ὄω δὲ χαίρει καὶ ἔμπης*.] *Τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, 22. ἐν σούτρ. τῷ τότῳ, ὅμως θημιάνει*. Schol. Quae si vera sit interpre-

tatio, sententia erit; *Quantvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* CLARKE F.

209. —*ἡμερόμενός περ*—] *quantumvis cupidus*—

224. —*μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.*] Ordo est: *καὶ τότε γενέσθω μετὰ τοῖσι.* Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. *Ἡμος δ' ἠριγένεια, &c.*] *Ἡμος, quando, cum;* conj. poetica, cui respondet, *εἴημος, tum, tunc. ἠριγένεια, epith. Aurorae; est ex ἠρ, ἠρος, τὸ, tempus matutinum, lux matutina, et γίνομαι et sign. vel tempore matutino nata, vel lucem matutinam gignens.* Occurrit hic vers. Il. α, 477. et alibi apud Hom. *ροδοδάκτυλος, rosea-digito,* epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum hunc pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. *Ἐικόσι δ' ἔβαλε πάντα,*] *δένδρα scil. viginti arbores ipsas dejecit.* Angl. *He felled full twenty trees.* “De fabrica navis Ulyssae et navigatione lege Cl. Riccii Diss. Homer. xlix.” ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311, lib. v. suae Versionis.

248. —*ἔνεικε τρέτρα*—] Angl. *brought twimbles, augers.*

248. *Γύμφοισιν—καὶ ἀρμονιῶσιν*—] Angl. *with large nails and saams;* ἄρην, ἄρῶσι, pro ἄρην, vel ἄρε, perf. m. verbi ἄρω, ἄρτο.

249. *Ὅσον τίς τ' ἔδαφος*—] *Quantumque quis faciet ventrem innavis onerariae copacis bene peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses.* *ἔδαφος νηός, Angl. the hold of a ship.*

252. *Ἰκρὰ δὲ στήσας,*] Vide supra ad v. 163.

253—256. —*ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγεγνίδεσσι τελεύτα.*] caeterum longis asseribus perficiebat. *ἐπηγεγνίς, ἴδος, ἦ,* [unde *ἐπηγεγνίδεσσι,* dat. pl. Poëtice pro *ἐπηγεγνίδι,*] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel. Ἐπηγεγνίδες,* inquit Eustathius, *ἀνίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηγεγμέναι.—ἐπίκρυον, antenna; κηδάλιον, gubernaculum.*

256, 257. *Θράξῃ δὲ μιν ῥίπεσσι*—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-worker all around.* *ἀσύνθησσι, dat. pl. Ion. pro ἀσύνθησι, ab ἀσύνθος, ἦ, ον, Salignus, ex salice.* Th. *ἀσύντα, salix.* *Κύματος ἔλλαρ ἔμεν* [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves.* *πολλὴν ἐπαχέατο ὕλην, he stowed in her abundance of ballast.*

260. —*ἑπείρας*] *Ἴπείραι, sunt funes, quibus antennae ad malum adligantur; vel, ut Caesar loquitur, B. G. iii, 14, destinantur.* ERNESTI. *κόλους, τὰ σθαινία, δὲ ὄν ἀναίγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία.* Schol. *Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur.* ERNESTI. *Ἴπείρα, Angl. the rope at the upper extremity of the sail; ὁ ποῦς, the rope at the lower extremity: illa scil. extendit sursum à cornu antennae obliquè ad malum; hic deorsum ab angulo veli ad latus navis puppim versus.*

262. —*εἴ τ' ἐπέλεστο*—] *ei* [i. e. ad eo] *finita sunt*—

24. 266. —*ἦα*—*ων, τὰ, viatica.* Hic pronuntiatur *ἦα, uti notavit Barnesius et Clarkius F. "ἦα, Wolf. ἦα, Allii. P.*

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.]* *Ex HOMERI ODYS.* Lib. VIII, 24—71. 485—583. 572—586. Alcinoüs Phaescum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione conclonatur. Jussu regis, nautae navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur.

Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymae heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinous cantilenae finem imponit, atque Ulyssem interrogat, quisnam et unde gentium sit.

24. Ἀντάρ ἐπειθε ἤγερεν.—] *Caeterum postquam convenerant,—*δ', ut dictum est *suprà*. CLARKE F. [*ἤγερεν* pro *ἠγέρθησαν*, ut saepissimè:] Phaeaces scil. in cuius insulam, post tempestatem à Neptuno ei immissam, Ulysses, relicta Calypso, vix tandem pervenerat.

30. Πρωπήν δ' δρύνει.—] Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

35. Πρωτόπλοον.—] Angl. *of first rate speed.* κούρω δὲ δύο, καὶ πενήκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι, 182.] κούρω δύο, καὶ κούρω πενήκοντα, et κούρω δύο κρινάσθων, καὶ κούρω πενήκοντα κρινάσθων, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart, ὅσοι εἰδὲν ἀριστοὶ πάρος, who on other occasions distinguish themselves.*

[De πάρος cum praes. temp. vide *suprà* ad ε, 88.] Caeterum eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Graecos duali numero pro plurali interdum usurpasse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi *suprà*. [item ad Iliad. α, 566. β, 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. α, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verum unum tantam protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. δ, 452. ποταμοὶ—συμβάλλετον—infeliciter! Nam sermo est ibi de duobus fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato, v. 1004. [rectius 1023.] βωῶντε κολαιοῦ alterum è poemate περὶ λίθων, Orpheo vulgò sed falsò adscripto, v. 77. ubi φυγέτην ponitur pro φύγον vel ἐφυγον ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: “Hic quidem apertè dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupidè nimis negasse Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir summus Ernestius, qui ad Il. α, 566. et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omnino etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur.” Nihil tamen ejusmodi, nisi jam supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius. Addit quidem, “se talia exempla plura reperisse, quae notare omnia supersedit.” Nescio an hoc sit, quod Gesnerus vocat pulchrè *monuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: “Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; sed nollim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere.” [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quae igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsitan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῷ δὲ βωῶντε, διευκλῆ ἀριθμῷ ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικῷ· τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῶν δ καὶ Ὀμηρος εἶδε. Sed quod ad Homerum attinet, hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis. 1. Ex Pind. Ol. II. 158. γαριέτον,—de quo vide *infra* ad locum, p. 276. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φράζετον, αἵτινες ἐστέ—Sed Aëtes hic alloquitur Jasonem, qui—ἐν πάντεσσι μετέκρεπε,—et comites Jasonis in uno soldalio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —Βάδοντ' ἐπέεσσι. Ibi sana lectio est βάδοντες ἐπέεσσι. Vide *inf.* ad loc. p. 73. 4. Arat. 968.—κρούσαντε βαρεῖη διδάξι φωνῆ—quod ad

rem facere videtur, nisi forsitan sermo sit de duobus generibus, corvis scilicet et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmendam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. *Αηράμενοι*—] Ordo est: *εὖ δὲ δηράμενοι ἔρετρα ἐπὶ κληῖα πάντες ἐβήτε* Quam autem bene ligaveritis remos ad transtra omnes ecite:—*ἀλεγνέτε θοῖν δαῖτα, subito parate convivium.*

25. 45. —*ὄπη θυμὸς ἐποτρύνει*—] i. e. ὄπη θυμὸς ἐποτρύνει—*videlicetque animus ipsum impellat.*

48. —*κρινθέντε*—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent *κρινέντε*, quod primam necessariò corripit. Vide ad II. α, 309; et v, 129. CLARKE. De duali numero vide suprâ ad v. 35.

53. *Ἡρτάνοντο δ' ἔρετρα*—] *Ἀράδρυντιque remos, ἐν τροχοῖς δερματινοῖσι, στροφίς pellicei.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] *πάντα κατὰ μόραν, omnia rite. ἀνά δ' ἰστία, x. τ. λ. i. e. ἀναπέτασαν δὲ λευκὰ ἰστία.* Vide II. α, 480.

55. *Ἵπυὸ δ' ἐν νοτίῳ*—] *Ὀρμίζειν ὑπὸ ἐν νοτίῳ, scilicet ὄρη, est solentium ἐ porta vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὀρμίζειν ὑπὸ ἐν ξηρῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur.* ERNESTI.

56. *Βάν ῥ' ἴμεν*—] i. e. *Ἰθῆσαν ἵμεν.* Vide suprâ ad α, 441.

57. *αἰθουσαι*] *Διὰ πρὸς ἥλιον τετραμῖναι στοιαι.* Schol. *ἔρακα, septa; Angl. the courts. δόμοι, triclinia, diaetae, oeci.* ERNESTI.

59. —*δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρουσαν,*] Conf. Aen. I. 633. *Nec minis interea, &c.* Ubi ita notavit Heynius:—“ex toto Homero satis constat, herolicis temporibus, hospitis adventu in domo statim sacrum fit, caeditur victima, et ex eâ epulo sacro hospes excipitur.”

60. —*ὄνο δ' εἰλίποδας βοῦς*—] Vide suprâ ad α, 92.

61. *ἀμφὶ δ' ἔπον,*] i. e. *τε ἀμφεπον, et curarunt. τετύκοντο τε δαίτ' ἐρατεινήν. apparatusque convivium amoenum. τετύκοντο pro ἐτύγοντο.* Vide II. α, 487.

62. —*ἐρήρον δαῖδόν*—] Heroicis temporibus semper *δαῖδος* convivialis, quae ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNIUS, ad Aen. I. 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 113.

63. *Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐπέλησε,*—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putarunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—*παριεφίλησε, valdè dilexit.*

67. *Καῖδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασαν*—] i. e. *κατεκρέμασε δὲ φόρμιγγα—ἐκ πασσαίου.*

68. —*ἐπέφραδε χερσὲν ἐλέσθαι Κήρυξ*—] *Ἦτοι ἐσήμεναν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσὲν ἢ ταῖς χεῖρας ἐπέθηκον, ἵνα γινῶ ἔσθαι κέσθαι.* Schol. *ἐπέφρασε, aor. 2, ab ἐπιφράζω, indicio, admonéo.*

25. 485. —*ἐξ ἔπον ἔντα,*] i. e. *ἐξέντο ἔπον, exemissent desiderium:—* Vide suprâ ad *Odyss. α, 150.* [Conf. Aen. I. 280. 727. viii. 184.]

488. *Ἢ δὲ γε Μοῦσ'*—] *Aut te Musa docuit,*—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. *Ἀχαιῶν ὄτον δαῖδαι,*] *Achaeorum fatum canis,*—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—*Νεῖκος Ὀδυσσεύης*—x. τ. λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. *τὸν Ἐκκιδὸς ἐποίησεν ὄν Αθήνη,*] *Instar montis equum, divi-*

ad *Palladis artem, Aedificant*,—Aen. ii. 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii. Aen.

508. *Ἡ κατὰ πετρῶν βαλλεῖν*.—Vide *Description of the Plain of Troy*, by M. Chevalier, p. 117. et Aen. ii. 31.

510. *Τῆ περ δὴ*.—*Quid utique demum sententiā etiam postea peragendum esset.* CLARKE F.

511. *Δῖδα γὰρ ἦν ἀπολλέσθαι*,] *Jam Trojas sic fata ferebant.* Aen. ii. 34. *ἐπὴν πόλις, κ. τ. λ. postquam urbs intra-se-conclusisset*—

519. *Κεῖθε δὴ*.—Ordo est: *φάτο δὴ [ἐκείνον—Οδυσσεύα nempē]* 27. *τολμήσαντα αἰνότατον πόλεμον κεῖθε.*—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious,*—

523.—*φίλον πότον ἀμφιπερὶθεῖα*,] *omni maritum amplexata,*—

527. *Ἀμφ' αὐτῶ γυμένη*.—*Irei circumfusa, λῆγα κοχύει· strialē ejulat*.—[Vide II. τ, 284.] *Nihil amplius vult haec similitudo, quam quod Ulysses ἐλευνά ἐκλαιεν.*—*οἱ δὲ τ' ἀπισθεν κοπτοντας δουρῶσι μετάφρονον, κ. τ. λ. illi usq̄ p̄onē [i. e. hostes] caedentes hastis tergum αἰγυε ἕμερος*[foeminae scil.] *εἶραρον εἰδανάγους, ducunt eam in servitutem.*—*Εἶραρος, ου, ὄ, servitūs; ab εἶρω, necio.*

539.—*ἄραρε*] *se excoitavit, exortus est,*—aor. 2. act. pro ἄρα et hic subauditur *εαυτόν.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. *τέτυκται*,] *parata sunt*, et paulō infra, *est*.—praes. scil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547.—*ὄστ' ὀλίγον περ ἐπιμαίνει πραπίθεσσι*.] *qui scilicet vel minimum attingit mente.* Angl. *who possesses the smallest intelligence.* *Ἀπτεται τὰς φρεσίν*—*φρόνιμός ἐστι.* Schol.

556.—*επιτιθέμεναι φρεσὶ νῆες*.] *naves quas dirigunt se et continent ad propositum locum mentibus propriis,*—quasi rationales. DAMM. Haec et quae sequuntur de navibus Phaeacum, ad verbum sumpta, planē sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosa hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phaeaces praestantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere: eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563.—*ἐπι*.—hic, ut alibi passim, pro *ἐκσῆτι.*

573.—*ἀπεπλάγχθη*] Vide suprā ad α, 1.

586.—*πεπνυμένα εἶδῆ*.] *res prudentes intelligat.* *πνύω, f. πνύσω, spiro, spirare facio; it. sapere facio; hinc pass. πνύομαι, sapio, habeo spiritus egregios: hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud poetam occurrit, πέπνυμαι, sapiens factus sum, valdē sapio, &c.* DAMM. Vide suprā ad α, 213.

* *ΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ 'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἦ 29. ΓΡΑΜΜΑ, I.]* HOMERUS ODYSSEY. LIB. IX. [Vide suprā ad p. 3. n. 1.] Ulysses se notum facit Phaeacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Iammarum evertit; adventum ad Lotophagos; deinde ad terram Cycloporum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, undē non prius egreditur quam, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excaecat.

Ver. 5.—τέλος χαριώτερον.—*rem gratiorem*.—“Est—familiaris
“Ionicē scribentibus dictio *τέλος*, quae saepe nihil sonat aliud quam

29. "χοῖμα, res." CASARUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—*ἔχη κατὰ δῆμον*—i. e. *κατέχη δῆμον*—

12. —*θυμὸς ἐπετάπετο*—] Angl. *thy mind has a desire*—Sic Virg. *Sed si tantus amor*, &c. Aen. ii. ad init. "στυναλίζω, Wolf. P.

17. —*ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα*,—] *ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὑποφυγῶν νηλεές ἡμῶν, καὶ καιῶν δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξείνος ὑμῖν*. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you*.

19. *Εἴμ' Ὀδυσσεύς*—] Sic Virg. *Sum prius Aeneas*—*fama super aethera notus*. [Aen. i. 378, 379.] Notati hi versus, quod Aeneas egregie se ipsum commendat. Rectè, nostris moribus si rem aestimes; secus, si heroidis; ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium [in *Essay on Pope's Odyssey*, P. I. p. 52.] Hic ipse versus ex Homero adumbratus Odys. i, 19. Ulysses apud Alcinoou: *Εἴμ' Ὀδυσσεύς Λαερτιάδης, ὃς καὶ δόλοισιν Ἀνθρωποῖσι μέλω*, (*carnus et honoratus nam propter sagacitatem consiliorum in re bellica*), *καὶ μὲν κλέος οὐρανὸν ἔχει. fama super aethera notus*, ex poeticae orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celebrer et inclytus. Inclytum autem ac notum ac calamitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. HEYNE, Excurs. ad locum, XII.

21. —*εὐδέελλον*] *conspiciam*. *εὐδέλος*, resolutio *η*, *εὐδέελος*, inserto *ι*, *εὐδέελλος*.

23—25. —*ναιετάουσι*] *habitantur*. *ναιετάω*, *habito*, *frequento*; signif. etiam, *sum frequens*, *habitor*.—*Δουλίχιόν τε*,—Vide supra ad α, 246.—*χθαμαλή*—vulgò redditur *humilis*, *depressa*; et *πανυπερέτη*, *omnium suprema*. Locum ab interpretibus minus rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac si poeta dixisset, "non modò montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam *χθαμαλήν*, etiam quibus in partibus *depressor* est" set, comparatè tamen cum circumjacentibus insulis *πανυπερέτην* "ἐν ἄλλ' κείῳθαι." Cf. Cic. de Orat. Lib. i. 44. Hor. Epist. i. vii. "41. *Πανυπερέτη* reddi potest *extrema*, nempe occidentem versus, "quod voluisse videtur poeta." T. Y.

30. 28. *Ἦς γαίης*—] i. e. *ἰδίας γῆς*, Angl. *than one's native land*.

30. *Ἐν οὐβόσσι*—] Vide supra ad α, 15.

32. *Αἰαίη*—] *Aeaea*. Ita dicitur Circe ab *Αἶα*, quae urbs erat Colchidis. Erat mirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur *νηῶς Αἰαίη*.

39, 40. *Κικόνουσι πέλασσεν, Ἰσμάρων*] idem valet ac *ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ἰσμάρων*. Erant autem *Κίκωνες* Thraciae populus. Trojanis auxilla tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide II. ρ, 73.

42.—*ἀτεμβόμενος—ἴτης*.] Supple *μοίρας*, *fraudatus aequali portione*. *ἀτέμβω*, est, ut Dammius interpretatur, *εἰς ἄτην ἐμβιάζω*, *in labem et offensionem induco*. *ἀτέμβομαι* est, *εἰς ἄτην ἐμβαίνω*, hinc *ἀτεμβόμενος*, *fraudatus*.

43. —*διερῶ ποδῖ*—] *celeri pede*—*διερῶς* propriè significat, *qui humorem habet, qui rigatus est, recens*: inde metaphoricè *vegetus, vixus*; à *διαίνω*, *rijo*. Sunt qui putant *διερῶ ποδῖ* hic de navi intelligi; sed hoc simplicitatem Homeri minus redolet.

46. —*καὶ εὐλίποδας Ἐλικας βοῦς*.] Vide supra ad α, 92.

49, 50. ἀφ' Ἰππων—μάρνασθαι.] non ex ipsis equis, sed à curribus pugnare, uti ex innumeris Illados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὅθι χρῆ περὶν ἔδνται, et, ubi opus est, pedibus, nam περὶν ἔδνται idem sonat ac περὶν ἔδντας.

54. Στηράμενοι δ' ἐμάχοντο] Στηράμενοι est instructà acie. ΕΚΚΗΣΤΙ. l. 57. ἀλεξόμενοι pro ἀλεξάμενοι, Wolf. P.

58. Ἥμος δ' ἠέλιος μετενίσβετο βουλυτόνδε,] Μετεπορεύετο μετὰ 31 τὴν τῆς ἡμέρας ἀΐξεσιν δ' Ἥλιος κατὰ ὄραν βουλυτοῦ· δεῖ ἢ μεσημβρία ἔσθιν, ἢ ὄλιγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτα βόες λυθναί τοῦ κάρνειν. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥΣ. Cum sol transiret ad eum locum coeli, in quo cum est, boves soliti solent ab opere. DAMM. Conf. Virg. Eclog. li. 66. et Gray's Elegy, ad init.

59. —κλίναν—] i. e. ἐκλίναν Ἀχαιοὺς· inclinârunt Achivos, sensu transitivo; pepulerunt Achivos.

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. pro unaquaque nave, non sex ex unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infra ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet hujusmodi: Neque, uti iam properè fugientibus fieri verisimillimum erat,—Vel, Neque impediit trepida nostra fuga quin, priusquam ulterius progredieretur, &c. CLARKE F. πρὶν τρεῖς ἄσθαι τὴν ἔκαστον—priusquam ter vocassetis unquamque, &c. Ἀρχαίων ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρεῖτον τοὺς περιλειφθέντας, ἐκὰν ἀπίωδιν οὐκαδὲ· ἢ ἕνα καὶ εἰ τις εἴτι ἀπολλύετο ἐν τῷ πεδίῳ, προσέλθαι. Conf. Virg. Aen. vi. 506.

66. —θρωθέντες.] trucidati. θρωθέντες pronuntiabatur θρωθέντες, uti observârunt Barnesius et Clarkius F. Scripsit Wolf. P.

68. —ὄν δὲ νεφέσῳ—] Conf. Aen. i. 92. lii. 198. v. 11.

70, 71. —ἐπικάρβιαι,] Vulgò redditur obliuiae: Eustathius autem, Ἐπικάρβια δὲ, (inquit) οὐ πλάγαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρβιοι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἰστίων πολλὴν ἔντασιν.—ἐφέρων' ἐπικάρβιαι, Angl. plunged as it were headlong. cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex ἐπὶ et κάρ.—ἰστία δὲ σφιν—Vela autem ipsis—ἰς ἀνέμοιο διεσχίθε τραχθαί τε καὶ τετραχθαί, vis venti discidit in tres quatuorque partes. Versus notissimus, cujus numeri optimè repraesentant vim ejus rei, quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quae ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

73. Ἀντὰς δ' ἔσθνμένως—] Ipsas vero [naves scil.] festinantèr—προερούσασμεν [ἔρετμοῖς] ἤπειρόνδε, protusimus remis ad terram continentem. Vide Il. α, 435.

80. Μάλιαν,] Ἀκροτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τὰ νῆσος τῆς Λακωνικῆς. Schol.

83, 84. —ἐπέδημεν Γαίης Λωτοφάγων,] concendimus terram Lotophagorum,—[quae scil. sita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, sed in Libyâ,] αἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔθουσιν, qui florentem cibum edunt.

106. Κυκλάπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κυκλωπες sunt populus Sicilliae, in regione valdè fertili, αἱ Λεοντένοια postea dicti. Ulyssis aeo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quae passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθαλμούς· nescit omninò hunc

32. monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderate fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poeta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὄφθαλμα, nec certe siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. DAMM. Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiae est. ὑπερφιάλος vulgò redditur foedifragus, perfidus; item superbus, arrogantis; interdum vinosus; quasi ex ὑπερ et φιάλη, quia foedera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυής, qui nimis excrevit, inde excellens. Potest igitur hic reddi ingens, ut ad staturam Cycloporum referatur. [Vide suprâ ad α, 134.] Caeterum in hujus vocis consonante φ latere Aeolicum digamma putat amicus meus doctissimus Episcopus Menenius, quasi olim scriptum esset ὑπερφιάλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab ὑπερφίω, super eo, supero, ut cognatum sit verbi ὑπέροω, ὑπερβαίνω, unde Latinum SUPERBUS.

111. —ἐριστάφυλον,] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον. Schol.

116. —λάχεια] ας, ἡ, mollis, mollis solo. à λαχαίνω, terram fodiendo mollis.

120. —μιν εἶσοι χνεῦθε] ipsam ingrediuntur,—pro εἶσοι χνεῦθε· ab οἰχθένω.

33. 125. —μιλτοπάροιο,] Μῆλτω τὰς παρειαὶς περριθμέναι, τουτέστι τὰς πῦρας. Μῆλτος δὲ πηλὸς ρουδιώδης. Schol.

128. —ὦδ τε πολλὰ] Adverbialiter, veluti crebro.—

130, 131. Οἱ κέ σφιν—] Construe: Οἱ καὶ κε ἐκάμοντο σφιν ἐϋχτιμένην νῆσον. Angl. and who might cultivate for themselves the populous island. Οὐ μὲν γάρ [ἔστι] γέ τι κακῆ, for it is not by any means unfruitful.

134, 135. —μάλα κεν βαθύ—] Ordo est: κεν ἀμφοῖν μάλα βαθύ λήϊον ἀπὲν εἰς ὥρας. Angl. they might reap a very tall crop constantly at the stated season; ἐπεὶ οὐδας ὑπ' [ἔστι] μάλα πῦρα, since the soil underneath is very rich. οὐδας, τὸ, solum; in usu tantum in nominat et accus. πῦρα, τὸ, idem quod πῖον, pingue. "ὑπ', ὑπέσθι. Wolf. P.

136. —ἔν' οὐ χρεώ πέριματός ἐστιν,] ubi non opus est fume,—Conf. Virg. Aen. i. 168. Hic fessas non vincula naves Ulla tenent,—&c.

138. Ἀλλ' ἐπιπέλασαντας μέναι χρόνον,] Angl. but for those who arrive only to remain a while. ἐπιπέλλω, ἴ. Aeolicè, —ἔλω, appello navem in litus, &c.

152. Ἥμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprâ p. 22. ad ver. 228.

34. 159. —ἐς δὲ ἐκάστην] Conf. Aen. i. 193, &c.

162. —δαινύμενοι πρῶα—καὶ μέθυ—] Vide infrâ ad Soph. Oed. Tyr. ver. 269. λαγχάνω, sortior, sonat etiam sorte contingere.

165. —κατωρυχέσθι λίθοισι,] Τὸς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένους, ὃ ἔστι τεθεμελιωμένους. Schol. κατωρυχῆς, —τος, ὁ, ἡ, reddit Dammius, infrâ infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.

187. —ἄνῆρ ἐνίαυε πελάριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi. " Inf. p. 233

35. 190. —ἐτέτυκτο] erat. τέτυγμαί, sum, ἐτετύγμην, eram, in hoc sensu saepe occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανὸς γένεσις πάν-τεσθι τέτυκται, Oceanus nativitas omnibus est. Il. ̅, 246. ἄριστος ἐν Θρηάεσθι τέτυκτο, erat praestantissimus inter Thracas. Il. ̅, 7. et alibi passim.

198. —ὅς Ἰμαρον ἀμφιβέθηκε·] Angl. who was the guardian of Imaerus? ἀμφιβέθηκα, I am the guardian. &c. Vide Il. α, 37. et quae ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Ὀθνεκά μιν—περιχόμεθ'—] Quoniam ipsum conseruaueramus, 35.
—περιχόμεαι est, quasi dicas, Angl. I hold myself round; i. e. I protect.

202. Χρυσῶ—εὐεργέτος—] Auri bene elaborati et puri—

204. —ἀμφοροεθείς δωδέκα πᾶν—] amphoris duodecim ipsis; —
non paucioribus quàm duodecim. Vide ll. x, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δέπας ἐμπλήσας,—] Unum poculum qui impleuerat,
ἔγειν ἀνὰ εἰκοσὶ μέτρα ὕδατος, infundebat vicenas mensuras aquae:
nam ἀνὰ est hic distributivum.

210. —ὀσμῆ—ὀσάδει,—] odor spirabat. ὄζω, est oleo, odorem emitto:
in perf. med. ὄσα et ὀσάσα, unde in plusq. ὀσάδειν. "Ista praete-
rita med. (inquit Dammius) saepe in notione praesentis et imper-
fecti ponuntur." Vide suprâ ad v. 198.

212. —ἦα] ὦν, τὰ, viatica: hic enunttiatur ἦα. "Vid. sup. p. 24.
v. 266. P.

213. ἀτίκα γάρ—] statim enim mihi suspicatus est animus gene-
rosi, virum superuenturum ingenti praeditum robore. CLARKE F.

219. Ταροῖ] Οἱ καλαθῶχοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται
οἱ τυροί. Schol. Angl. the strainers. σηκοί—Αἱ μένδραι καὶ περὶ-
βολα, ἐν οἷς συγκέλευται τὰ θρέμματα. Id. Angl. the renns.

221. Ἐργατο] inclusas erant: Ionicè pro εἰργμέται ἦσαν ab
ἐργω, vel εἰργω, includo.

222. —ἔρσαι—] Αἱ νεογαὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς 36.

ἔρσης ἢ ἐνδεῆς τῆ ἡλικία. Schol. Quia ros est ἀσθενῆς καὶ ἀδρανῆς
ὄμβρος, ideo rori comparantur quae sunt tenera et mollia.—Aeschy-
lus quoque, in Agamemnone, δρόβους nominat teneros avium pullos.
—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἔρσην, id est,
rosam, tenellos agniculos vocavit:—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ
μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι, quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη
πρόβατα. CASSANOVUS, ad Athenaeum ix, 8. citante Clarkio F.
—ῥός—λέγεσθαι, ἢ τοῦ γάλακτος ὕδατώδης ἐπόστasis. Schol. Angl.
whey.

225. Τυρῶν αἰνυμένους] Sumtis caseorum nonnullis— Vide Vol. I.
ad p. 53. n. 3.

331. —καίαντες] Aliter πῆαντες.—δούσαμεν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυ-
ρῶν αἰνυμένοι φάγομεν. Ex parte nimirum sacra faciebant, partem
ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὄπ' ἐμβρουν ἦκεν—] Ἐπίθηκεν ἐμβρουν. Ὀμηρος γάρ,
ὑπεραντίον τῆς συνθηρίας, βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός· ἐμβρουν
δὲ, νεογνόν, ἢ τὸ τέκνον. Schol.

246. —θρέψας] quum coagulasset—Nam τρέψω est coagulo; etiam
αἰο, πατρίο. λευκοῦ—Conf. Theocr. Idyll. i, 58. "Infra p. 217.

252. Ω ξεῖνε, τίνας ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclop. 89, 274. Aen. I,
369, item Od. γ, 71.

254. —ἀλλόωνται] errant. Vide suprâ ad α, 25. "τοῖτ' Wolf.

256, 257. —ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Δειδάντων—] 37.
Syntaxis postulat Δειδάναι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed hujusmodi
structura non infrequens est apud Homerum; [Vide ll. x, 137. ξ,
139. et alibi passim:] nam ut aequè dici potest φίλον ἦτορ ἡμῶν
δειδάντων, et φίλον ἦτορ ἡμῖν δεῖδαναι, Poëta, sine scrupulo, usur-
pat φίλον ἦτορ ἡμῖν δεῖδάντων. Sin autem hoc displicet, potest
sumi δεῖδάντων in genit. absoluto.

262. —μητιάσθαι.] constituere, Angl. to ordain; pro μητιάζθαι,
contractè μητιάζθαι.

286. —*ἡμεῖς δ' αὖτε κίχονόμενοι*—] nos venenis supplicis accidentes ad tua genua.—*κίχωνο*, vel *κίχονομαι*, invenio, assequor.

280. *Ἢ ποῦ ἐκ' ἐσχατιῆς, ἧ καὶ σχεδόν*,] Verte : utrum in remoto aliquo abhinc loco, s. utrum longè hinc, an propè, ut ver. 117. *ὄτ' σχεδόν, οὗτ' ἀπογηλοῦ*. ΕΡΗΣΤΙ.

38. 289. *Σὺν δὲ δῶμα μάχαις*,—] i. e. *συνμάχαις δὲ δῶμα*—Conf. Virg. Aen. lib. 623, sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homil, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub fin.] Caeterùm hujusmodi descriptiones gigantum crudellium nauseam et aversionem foeditate suâ non facere, probant, inter caetera, quae Shakesperius, peritissimus ille judex humanae naturae, Maorum suum narrante inducit de modo quo is Desdemonae, pulcherrimae ac nobilissimae puellae, amorem conciliasset. [Vide *Othello*, Act. I. Sc. 3. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex *Odysseâ* hic exhibere; quia tales summi poëtae miras narrationes non solùm ingenuae juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsae quae describuntur utcumque foedae sint et horrendae, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. *Ὀυτάμεναι*—] Non ex *οὐτῶν*, indè enim fit *οὐτήμεναι*, vel *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò productit: sed, quæ analogiâ ex *τῶν* fit *τιθῆναι*, ex *δίδωμι*, *διδόναι* eadem ex *οὐτῶν* fit *οὐτάναι*, indèque *οὐτάμεναι*, quod antepenultimam necessariò corripit. CLARKE, ad II. φ, 68.

319. Cf. Cowper's transl. Virg. de Polyphemo. Ovid. Metam. xlii. 782, 3. *Cowley* de Goliath. *Milton* de Satanâ. *Pope's* Version. *Johnson's* Works, "Cowley," Vol. IX. p. 64. indicante J. T.

39. 325. —*ἄβον τ' ὄργυιαι*—] *Ἐκτεταμένον τῶν χειρῶν τὸ διαστήμα ὄργυιὰ ἐστὶ*. Schol. Angl. a fathom. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —*ἐθόσθα*] acui. "ἀποξῆναι, laevigare. Cf. Vid. Od. ζ, 269. P.

335 —*ἐλέγγυη*] Per Sync. pro *ἐλεγγυην*, vel *ἐλελέγγυη*.

347. —*τῆ*,] Ionicè pro *ταῖ*, quod contractè pro *ταῖε*, accipe; i. ταῶ, f. ἀσω, capio, accipio.

40. 359. —*ἀπορροῆς*.] ὄ, ἧ, *avulsus*, &c. item substant. *portio*, *part*, &c. à *ρήσσω*, *frango*. "Rivus, a stream. Vid. II. β, 755. P.

366. *Ὀυτίς ἔμοιγ' ὄνομα*] "Ita Wolf." *Ὀυτίς*, *nemo*, habet in accus. *οὔτινα*, non *οὔτιν*. Nec est *οὔτιν* hic per apocopen pro *οὔτινα*, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hic ponitur ante consonantem, quò meliùs Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Pòst autem ipse Polyphemos [ver. 369.] *Ὀυτίν ἐγὼ κύματον ὄνομα*—inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector Interpretari possit *οὔτινα*, *neminem*, [*οὔτιν* scil. pro *οὔτιν'* ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verè *neminem* postea devoraturum. Caeterùm se ita appellari Ideò praesertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infra ver. 408, sqq.

372, 373. —*ἀποδοχμάσας*—] *Πλαγιάσας δοχμὰς γὰρ τὸ πλάγιον*. Schol. *Inflexa crassa cervicæ*. Conf. Aen. lib. 631, sqq. *Cervicem inflexam posuisti*, &c. *καθὲ μιν*—*ἔρει*— i. e. *καθῆραι δὲ μιν*—

φάρυγος δ' ἐξέδοντο οἶνος, i. e. οἶνος δὲ ἐδόντο ἐκ φάρυγος, vinum à gutture erumperebat. Conf. Ovid. Metam. xiv. 211.

377. ἀναδύη.] Angl. *should finch.* ἀναδύω, *emerge ex aliqua re; refugere et detrectare aliquid.*

384. Δίνεον.] Angl. *I twirled it round.* τροπαῖ contractè pro τροπαῖα, à τροπαῖω, *terebro.*

386. —τὸ δὲ τρέχει ἐμμενές αἰετ'] Angl. *and it spins incessantly.*

389. εὔδεν ἀὔτημη.] Angl. *the steam singed, &c.* εὔω, f. εὔσω, 41 ἀπὸ αἴθρος, ἀὔτημη, spiritus, vapor.

390. —σφαραγεῖντο] Ionicè pro ἐσφαραγεῖντο, à σφαραγέω, f. ἦσω, *sonum edo.* ῥίζαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] σφαραγεῖντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τοῦ ὄζ' ὀφθαλμοῦς—] De vi vocis hujus, ὄζε, ita Quinctilianus: "Minime," inquit, "nobis concessa est ὀνομαστο-
"ποιτα. Quis enim ferat, siquid simile illis meritò laudatis, λίγξε
"βιδς, et ὄζε ὀφθαλμοῦς, fingere audeamus?" Lib. I. cap. 5. sub
finem, citante Clarkio F. "Vide II. δ. 455. P.

403. Τίπτε τόσον—ἔδθηας,] Τίπτε τόσον referendum ad ἀσημέ-
νος, vertendumque non *cur*, sed *quid tantum laesus, tantoperè vociferatus*
ω: quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. ΕΛΛΗΣΤΙ.

404. —ἄμμε] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed,
ut Scholiastae, ἄμμε, ἡμῶς, Ἀιολικῶς. ad II. α, 59. τῆθησα, etiam
Aeolicè, pro τῆθης.

408. —Οὔτις με κτείνει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφῶν,] Angl. *groping with his hands,*—ψηλα-
φῶν, pro ψηλαφῶσαν. Vide suprà ad α, 25.

425. —ἕες—] Dactylus esse videtur eadem ratione, qua ἀθάνα-42
ται choriambus. ΕΛΛΗΣΤΙ. Ita ἀκονέσθαι infrà v. 451: in ἕες
autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri
potest: id enim in ἕες affuisse è voce Latina, *ovis*, colligitur. T. Y.

426. —ἰσθνεφές εἶρος] Ὁ ἔστι μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κείται.
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥΣ.

427. Τοὺς ἀκίων συνέστρον—] Angl. *These I silently bound together*
*with well twisted twigs—*Σύνεστρες αἰνόμενος, *taking three of them*
together.

433. —λαδίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυθθείς,] villosum sub ventrem involu-
tus—ἐλύω, f. ὑλώ, *involvo, curvo, &c.*

434. δάπτου θεσπεσίω] lanae egregiae. Vide suprà ad α, 443.

435. Νωλεμῶς στρεφθείς] Firmiter implicitus—ἐχόμεν τετληῖσι
[pro τετληῖσιν] θύμῳ, *haerebam constanti animo.* "sc. δάπτου. P.

438. —νομόνδ' ἐξέδοντο—] ad *passiva ruerant*—ἐκείτω, *exagitò,*
ἐκπένομαι, in med. rwo, perf. pass. ἐκείσμαι, per metath. ἐξέδονμαι,
unde in plusq. ἐξεσθόμεν, in med. sensu, *ruebam.*

440. —σφαραγεῖντο.] *distendebantur; pro σφαραγεῖντο σφαρα-*
γέω, f. ἦσω, sonum edo; item, ut hic, extendo, &c.

441. ἐπεμαίετο—] *contractabat.*

442. Ορθῶν ἐσταῶτων] Rectè *stantium*:—ἔσταως, [in gen. ἔσταῶ-
τος vel ἔσταῶτος,] id. quod ἔσταως, subintell. pron. recipr. Vide
Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχμῶ στεινόμενος,] *Fellere denso gravatus,—et me multa*
cogitanti.

447. —ἔδσω—] Per metath. pro ἔδσω, et hoc pro ἔδσω, 2.
sing. plusquam. pass. à δέω.

43. 459, 460. —καθδὲ ἐμὸν κῆρ Λωφρήσει—] i. e. δὲ ἐμὸν κῆρ καταλωφρήσει—quod est καταλωφρήσαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192—197. "καθ δὲ κ'—Wolf.
467. γοῶντες.] Vide supra ad α, 25. "γαῶν, γοῶν, γοῶν. P.
468. ἀνά δ' ὄρησσι νεθόν—] i. e. δὲ ἀνένευον ὄρησσι, *superciliorum natu prohibebam flere*—
473. ὄσον τε γέγωνε βοήσας,] i. e. quantum quis magna voce clamans audiri possit. γέγωνω et γεγωνέω, ita clamo, vel loquor, ut audiar procul. γέγωνε, sine augm. pro ἐγέγωνε.
- 475, 476. —οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάκλιθος ἀνδρός—] Angl. thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief—Ἔθμεναι, per sync. pro ἐθέμεναι, et hoc pro ἔθειν.
- 477, 478. Καὶ λίην σέ γε—] Ordo est: Καὶ λίην πικρὰ ἔργα γε ἔμελλε κινήσεσθαί σε, *Et omnino mala facta assecutura erant te, Σχέτιλι: execranda; ἐπεὶ οὐκ ἄξου ἔθειν ξείνους ἐνὶ σφ' οἴκῳ quoniam non verebaris comedere hospites in tua domo.*
485. —παλιρρόθιον—πῦμα,] Angl. the refluxent wave. Pulcherrimè Miltonus: *Μεῖ τανεὶ ὕρθε πῦμα quam Thameris alluit unda.* Eleg. l. 9.
44. 486. Πλημμυρίς ἐκ πόντου,] *Uti inundatio ex mari, θέματα δὲ χέρσον ἐκέσθαι, adegitque ut veniret prope terram. Ad verbum, legem quasi injungebat navi, terram versus ire. Nam, uti notavit Damnius, θέμας, f. ὄσας, est cogo, legem praescribo et impono.*
498. Σὺν κεν ἄραξ'] i. e. κεν συναράξε—
499. Μακράρῳ ὀκρῖόντι βαλέων'] *saxo aspero coniecto.*
501. —κεκοτηότι θυμῷ'] *irato animo. Pro κεκοτηκότι, à κέτω, similitatem foveo, Angl. I bear a grudge.*
507. —με—ἐκάνει] *εἰς με scil.*
508. Ἔθει] *Ion. imperf. pro ἦν.*
513. —δέδεγμην] *expectaveram.—Pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι, capio, expecto, &c.*
45. 523. Αἶ γάρ δῃ—] *Εἶ [Poët. αἶ] per se solum, aliquandò sumitur pro εἶθε, id est, utinam. Viozau. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γάρ. Ηοοκνεκκ, ad locum; quem virum doctissimum vide de hac locutione plenius disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 333. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4. "Viger. VIII. vi. 2.*
532. 'Αλλ' εἰ αἰ μόρ' ἔστι] *Conf. Aen. iv, 612. Si tangere poterat, &c.*
538. ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον] *Angl. he exerted his immense strength. ἐπερίσει, minor, immator, &c. Ἰς, -νός, ἦ, nervus in corpore, vis. ἀπέλεθρος, οὐ, ὄ, ἦ, cuius magnitudo certâ mensurâ determinari sequitur; inde, immensus: ex α privat. et πέλεθρον, iugerum.*
540. οἴητον ἄκρον ἐπέσθαι'] *supple εἰς. οἴητον, οὐ, τὸ, gubernaculum: idem quod πηδάλιον.*
46. 558. —καὶ ἐπὶ κνέφρας ἤλθε,] i. e. καὶ κνέφρας ἐπῆλθε, *Angl. and darkness came on. Vide H. α. 476.*

* * In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quae sibi repugnant, multa absurda, si subtilius iudicium adhibeas; sed phantasiae sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acuminè.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam veridè, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod repiceret, habebat. Ovi-

dus ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemus spectaculum, Metamorph. Lib. xiv. iterum exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturam tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullo humaniore cultu exhibetur, Idyll. xi. ΗΓΓΥΖ, Excurs. xvi. ad Aen. Lib. iiii. ubi vide plura.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.]* *Ex HOMERI ODYSSEAE LIB. XI. 1—43. 386—639.* Hic Liber Odysseae vulgò inscribitur *Νεκυία*, [interdum *Νεκρομαντεία*,] i. e. *πραγματεία κατὰ τοὺς νεκρούς*, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur; vel quandò manes evocantur, ut respondeant de futuris. Ulysses apud Circeam integrum annum moratus, illa monente, ad domum Platonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiae, vatis caeci, de iis quae sibi amplius eventura essent, antequam in patriam redire posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εἰς ἔσθου, ubi unà nocte peractà, altero die ad Circeam revectus est. Hanc Ulyssis ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii poëtae: sed in hoc genere palmam omnibus praeripuit elegantissimus Virgilius, in Aeneidis lib. vi. “Virgilio,” ut verbis utar Heynii, “sanè omninò major laus inventa aliorum ornandi quam nova excogitandi convenit; inventis tamen alienis tam sollerter interdum usus est, ut aequalem cum primo inventore laudem mereatur. “Inter haec ponemus descensum Aeneae ad inferos. Homerum “haud dubiè ante oculos habuit; at ab Homericà Necyia quantus “artis et ingenii progressus ad Aeneidis librum sextum!” [Excurs. xiv. ad Aen. Lib. vi. Vide totum hunc Excursum, itemque caeteros quibus librum vi. Aeneidis, atque adeò totam hanc de *Νεκυίας* materiam, doctissimè illustravit vir egregius; ubi simul calamum primarii philologi facilè possis indagare.] Quoniam autem in hac parte operis sui Virgilius omnes aemulos procul à se reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore *Νεκυία*, quaedam imagines et descriptiones planè admirandae; ideòque ante oculos ingenuae juventutis ponendae.

Ver. 6. —νεὴς κωνοπέροισι] κωνόπερος, nigricantem proram habens.

7. *Ἰκμενον ὄθρον ἴει πλησίτιον,] Secundum ventum imminit implentem velum.—ἴει ἴσω, unde ἴημι, habet in imperf. ἴσων, ἴωνν ἴεις, ἴεις ἴει, ἴει. κ. τ. λ.*

8. *Κίρκη] Circes pocula aesti; Quae si cum sociis stultis cupidisque bibisset, Sub domina meretrice fuisset turpis et excors; Virescit canis immundus, vel amica luto sus.* HOR. Lib. i. Epist. ii, 23. De iis, quae apud Circeam Ulysses sociisque sunt experti, expositum est in libro superiore. De Circes insulà, vide Heynii Excurs. i. ad Aen. Lib. vii. —“*αὐθῆσσα, Ἡ περιβόητος, ἡ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρομένη.*” EUSTATHIUS. Fortasè per *αὐθῆσσα* hic intelligendum est *castu excellens*. CLARKE F. Od. x. 136. Rectè. Cf. Od. x, 221. et 227. item Aen. vii, 11.

12. —*θειώντες] Vide suprà ad α, 25.*

14. —*Κιμμερίων ἐσθρῶν—] Gens erat Cimmericorum, quae habitabat supra pontum Euxinum; sed per virus Cimmericos hic intelli-*

47 *gendus est populus Italiae prope Baias et lacum Avernum.* “*Locus* “(inquit doctissimus Heynius) apprimè erat idoneus ad hominum “animos religionum terroribus sollicitandos. Accedebant tamen “ad hanc locorum naturam priscae opiniones de extremo occidente, “adeoque de locorum inferorum aditu, quem aliquando in his locis. “constituerant Graeci omnis terrarum occidentalium faciei procerus “ignari. Ad has opiniones mythos suos attemperavit Homerus; “Virgillii aevò locorum notitia satis magna vigeat, quam ut iis “inhaerere liceret.—Admodum probabile est—priscâ aetate ca- “vernas, quae ibi erant, hominibus pro domibus fulsse, donec ad “mellorem vitae cultum procederent, natamque hinc esse de “Cimmeriis fabulam, Od. λ, 13, sqq.; etsi tenebris illis perpetuis “silvae quoque continuae, quibus convalles montium obsitae erant, “majorem horrorem addere debuerunt.” Excurs. ii. ad Aen. lib. vi. ubi vide plura: item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592. *Est prope Cimmeriae, &c.* Tibull. iv. i. 64. Virg. Geor. iii, 357.

18. οὐρανόθεν] *de caelo.* Saepè apud Homerum, ut hic, construitur cum praep. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χοῆς χέμεν] *libamina fundebamus*— Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.

27. μελικρήτη] *melleo; melicrēton, vel μελίκρατον, est infusum et melle et lacte.*

29. Πολλὰ δὲ γουνοῦμην—] *multum autem supplicabam manibus inanibus personis, —γουνοῦμαι [unde γουνοῦμην pro ἐγουνοῦμην imperf.] est genibus advolutus oro: “nam,” ut observavit doctissimus Damnius, “mos erat veterum genus superiorum, aut à quibus “opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis manibus.” Notandum autem hic exemplum syntaxeos Graecae: ἐγὼ ἐγουνοῦμην—κάθηνα νεκρῶν, supple ἀπισθοῦμενος, vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ῥέξειν στείραν βοῦν, ad verbum, ego supplicabam mortuis vosperis, reversus in Ἰθάκην, sacrificaturus esse, &c. i. e.—vovens me, reversum in Ἰθάκην, sacrificaturum juvenecam quas nondum peperit. Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini; sic Hor. iii. Od. 27. *Uxor invicti Jovis esse nascis? στείραν βοῦν*—Sic Virg. Aen. vi, 251. *sterilem vaccam.**

31. —πυρήν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν] *pyramque impleturum bonis. ἐμπλησμένον, et ἐμπλησμένα, pro ἐμπλήσειν. Sic ἱερουδέμεν pro ἱερουδεῖν.*

34. Τοῦς δ' ἐπί—] *Constructio est: Ἐπί δ' ἐλλισάμην τοῖς ἐχθροῖς λιταῖς τε, [δηλονότι] Ἔθνεα νεκρῶν, Sed quando precatus sum hos votis precibusque—scil. gentes mortuorum,—εἰ δὲ μήλα λαβὼν ἀπεδουρούμην εἰς βόθρον, tum pecudes prehensas jugulavi ad fossam. Conf. Virg. Aen. vi, 306. “Sil. Ital. xiii, 438. “Ecce rursus variae species,—&c.*

37. —Ἐρέβους] *Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἐρεβος, -ος, τὸ.*

48. 386. Ἦλθε δ' ἐπί—] *i. e. ἐπῆλθε δὲ—ἀγγεράσθ', ante vocalem aspirat. pro ἀγγεράστο, quod Ionicè, pro ἡγερέμηναι ἦσαν, congregatae erant.*

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt. ἐπέσπον, voc. 2. ab ἐπι-σπῶ, f. 2. ἐπισπῶ, obeo, sector, &c.* “Vid. sup. ε, 98. p. 18. P.

391. Πιτυνάς] *expandens; praes. part. à πύτνημι, quod idem est ac πιτυνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 43.*

228. Ἄλλ' οὐ γάρ—] *Sed frustra, nam non sperabis ei esse visum, &c.*

401. Βοῆς περιταμνόμενον,] *Boves tuo commodo intercipiantur et abigantur.*—Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας, καὶ ἀρπαγῆς ἐπέεπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπῆλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ἀποκτείνει πακωθέναι τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide *Od.* 4, 45. sup. p. 30. et *Vol. I.* ad p. 31. n. 10.

409. Ἑκτα,] πεῆμι, occido, idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἔκην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἕκτα.

413. Ἄ φά—] *Supple κτείνονται.*—εὐλακίτη τεθαλίη, ἑρμῆς ἰσχυρία. Vide supra ad α, 226. p. 10.

417. Ἄλλα κε—ὀλοφθῶν—] *Sed misertus esse.*—Vide supra ad α, 49. 62. p. 5.

419. —θῦν—] *undabat.*—θῦν, *fero, cum imperio feror; unde, metaphoricè, ut hic.*

422. —αὐτὰρ ἐγὼ—] *Oratio est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαίῃ δαίρων χεῖρας ἔβαλλον κατὰ φασγάνῳ ἀποθνήσκων.* *Angl.* *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was: ἡ δὲ ἀρνυῖαις Ναστάβατα, but the abandoned woman retired, οὐδὲ ἔτλη καθέλειν χερσὶ ὀφθαλμοῦς μοι ἰόντι περ εἰς [δοῖρα] ἄιδου, συνερεῖσθαι τε στόμα. nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands, &c.*

429. Κουρῶν—πόδες] *Marito cui virgo nupsit.*—κουρῶντος est, ut interpretatur *Damnius*, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quae virgo primum nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit *Euripides*, *Tantalum* fuisse primum *Clytaemnestrae* maritum, eumque ab *Agamemnone* interceptum, de eo nihil noverat *Homerus*. *Iph.* in *A.* 1149. P.

432. Ἢ τε κατ' αἰόλος ἔχευε,] i. e. Ἢ τε κατέχευε αἰόλος, *Sibi que offusis ignominiam, et futuris in posterum Focminis mulieribus,*—καὶ [ἐκείνη] ἢ κεν ἔρην [i. e. ἦ] εὐεργός, etiam ei quae proba fuerit. ἦ τε, ab ὅς, ἦ, δ, pro αἰ, sibi. αἰ legit *Wolf*. P.

435. —εὐρύπκα] *Aliionans: nominat pro εὐρύπης, ut νερελη γερῶτα, μητιέτα, &c. l.*

436. —γυναικεῖας διὰ βουλαῖς,] *Ἐνθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ἀτρείως γυναῖκα Λερόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοι χειθεῖσθαι ἐπὶ Θυάτου πολλα ἐγένετο δεινὰ.* *Εὐσταθίου.*

440. Τῷ νῦν μήποτα—] εἶναι est, ut loquuntur *Grammatici*, inf. pro imperat vel subaudiri potest θέλλης. Sic infra *παρασκέμεν*, quod pro *παραίσκην*, et *φάσθαι*, et iterum εἶναι. Pro *φημί*, dicunt *poëtae*, *φάσθαι*, *φασίω*, et *παραίσκω*.

448. —μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῶ,] *Τοντέστι, συντιμάται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελεῖται τέτακται ἀξήθεις.* *Εὐσταθίου.*

455. Νῆα κατιάχμεναι,] *Navem appelle. κατιάχμεναι, i. e. εὐκατωχεῖν, infinit. uti supra, pro imperat.*

457. —ζῶοντος,] Vide supra ad α, 25. ῶον pro ζῶν. P.

465. —ἔσταμεν ἀχνύμενοι,] *status dolentis.* Nam *ἔσταμεν*, cum spiritu aspero, est pro *ἔστακαμεν* et *ἔστακα*, quod est *praes.* perf. *saepè* significat *sto*; et *εἰστάκειν, stabam.* Alii malunt spiritum lenem, ut sit *ἔσταμεν* pro *ἔστημεν*, aor. 2. *stetimus.* In haec autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide supra ad α, 442. p. 42. Vid. *Butt. Gram.* p. 176. *Eyrett.* P.

466. —Πηληϊάδω] *Πηλείδης, ου.* Ionicè *Πηληϊδης, Πηληϊ-*

80. *δω*, et *Πηληϊάδω* et *-δω* pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide *Iliad. a.*, 1.] Aeol. Gen. *Πηληϊάδω*. Caeterum Achilles ita dicitur, ut et *Πηλεῖων*, à patre Peleo; atque *Ακαιῶν*, ab avo Aeaco.
473. —*μήθεαι*—] *molioris*— *Μήδομαι*, *ε. μήδομαι*, *μήθεσαι*, *ελλίο θ. μήθεαι*, post, contractè, *μήθη*.
474. —*Αἰδόμεθε καταθήμεν*,—] *ad inferos descendere*. Non liquidò constat utrum Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad se evocârît; an intra ostium ipse ingressus esset. Quae hic dicta sunt ab animâ Achillis, et quae postea visa sunt ab Ulyssæ, posteriori opinioni; quae autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniamque turba quae evocata ad eum confluit, priori favore videntur. Sed de industriâ forsan à summo poetâ haec obscuritate sunt involuta, quò magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.
475. —*βροτῶν—καμόντων*] *hominum defunctorum?*
477. —*Πηλεός*—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyes*.
478. *Τειρεσίω κατὰ χρέος*,] *χρέος*, *χρέος*, *τό*, *debitum*, *officium*, item *oraculum*, *vaticinium*, &c. ut hic.
480. —*αμῆς*] Aeol. pro *ἀμῆς*, quod per syncopea pro *ἡμετέρας*. Vide *Il. x.*, 448. *π.*, 830, &c.
51. 482. —*μακάριτος*] *μακαριώτερος*, *εὐδαιμονιότερος*. Schol. Superlativus scilicet comparativè positus. Nec insolita est apud Graecos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. *Od. xvi.*, 3. *χαλεπότερον*, pro *χαλεπώτατον*.
485. —*τῷ μητι θανόν διαχίλιν*,] *quare neutiquam hinc quòd mortuus sis*,—*διαχίλιν*, Ion. pro *διαχίλιν*.
488. *Βουλομένη*—] Ordo est: *κε βουλομένη ἐν ἐπείρουτος θητεύειν κατ' ἄλλω ἀκλήρω ἀνδρῶ*, *φ.*, *κ.* *ε.* *λ.* *malem rusticum existens mercede servire alii inopi viro, cui, &c.* Quam sententiam vituperat Plato, de *Republ. lib. iii.* sub init. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumit Dialogi inter Antiochum et Achillem.
493. *εἰ τι πέπυσθαι*,] *si quid audieris*,—*πέπυσθαι*, *πέπυσθαι*, *πέπυσται*, perf. pass. à *πυνθάσθαι*, *ε.* *πέπυσθαι*, perf. *πέπυσθαι*.
501. *τῷ κέ τω στυξαίμι μένος*—] Sic construe: *τῷ*, *τῷ*, [i. e. *ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ*] *κε στυξαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀπένου*, *faciem robur et invictas manus meas horrendas*—[nam *στυξία*, quod vulgò significat *horreo aliquid*, vel *odi*, hic transitivè sonat *horrendum* vel *odiosum reddo*] *τω* [i. e. *τω*, quod pro *τινι*] *οἰνίς* [eorum sch.] *αὶ κείνον βιάονται*, [pro *βιάονται*, et hoc contractè pro *βιάονται*] *quis illum violent, ἐργασίην τ' ἀπὸ τιμῆς*, *arcentque ab honore*. Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum. " *στυξαίμι*, à *στυγω*. P.
508. *ἐκ Σκύρου*] *Σκύρος δὲ, πόλις Ἀολοπίας*. Schol.
52. 518. —*ὄν τὸν Τηλεπιδην*—] i. e. *ἐνομήνω τὸν Τηλεπιδην ὅς ἦν ἐν πετεινῆρα*—*tantum nominabo qualis erat Telephides quæm interfecit*, &c. —*γυναικῶν εὐνεκα δῶρων* *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectum historiae. Alii aliter interpretantur. *Κήεις* à quibusdam redditur, *ad magna maria asiatica pertinens*, unde *valdè magnus*. Aliis est nomen populi in Mysiâ. *γυναικῶν δῶρα* vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyhî*, ut ei persuaderent, ut cum multis auxiliis Troianos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promississe.

532. —*ὄν καμ' ἔπειθε,*] Vide supra ad 3, 493. p. 26.

534, 535. —*ὄντ' ἄρ βεβλημένος—*] *neque opinans ictus acuto aere, neque cominus vulneratus.*

541. —*εἶροντο δὲ κήδε' ἐκείτη.*] *narrabant singulas acrimonas suas. εἶροντο imperf. med. ab ἔρω vel εἶρα, quod est idem ac πῶς, dico.*

543. —*ἀφροσύνη.*] *absistebat.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. *Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν*] Multo minore invidia ad Trojanos refertur hoc iudicium, quam ad Graecorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Considered duces, &c.* Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.

547. *Ὅς θεῖ μὴ ὄφελον νικᾶν—*] *Utinam eand non vicissem, &c.* Vide infra ad Eur. Med. ver. 1.

548. —*γαῖα κατέσχευ.*] Vide *Chevalier's Description of the Plain 53. of Troy*, quam nos Angl. fecimus: Index, voce *Ajax*.

549. —*δε περί μὲν εἶδος,*—] i. e. *δε μὲν περιέτευκτο* [κατ' εἶδος, δὲ περιέτευκτο [κατ' ἔργα, qui quidem formā praestantissimam erat et rebus gestis. περί in comp. cum gen. saepe excellentiam denotat. [Vide II. α., 258.] De τέτυκτο vide supra ad 1, 190. p. 35. "περί, Edin. Cl. Oxon. Wol. Rom. Malim περί. Vid. Heyn. ad II. α., 258. P.

555. —*σεῖο*] *Supple ἔνεκα.*

559. —*τεῖν*] Ion. et Poët. pro *σοί. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν*, i. e. *ἐπέθηξε μοῖραν.*

562. —*ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμύθετο,*—] *Exquisiteissimè, ut bene notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Aen. vi. 489. Illa solo faves oculos, &c.* Vide Longin. § ix. "Vol. I. p. 307. P.

564. —*χ' ὁμοῖς προσέφη—*] i. e. *ὁμοῖς κε* [quod est εἶν] *προσέφη, immo ille me allocutus fuisset, &c.*

569. —*δίνας εἶροντο—*] *causas dicebant—* Cf. Aen. vi, 431. et Heynalt Excurs. xl. "v. 568. *νέκυθεν.* Wolf. P.

572. *Θῆρας ὀμοῦ εἰλεῦντα,*] *feras una cogentem et includentem. εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω, [et εἰλέω,] νοῦτο, includo.* De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv. ad fin.

574. —*δαγίς.*] *δαγίς, ἑός, ὁ, ἡ, non fractus, non frangendus, ex a priv. et ἄγω, frango.*

575. *Καὶ Τιτυὸν εἶδον,*—] *Conf. Aen. vi, 595. Nec non et Τύτυον, &c.* [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —*ὁ δ' ἐπ' ἐννεα κέτρο πέλεσθαι*] *Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit.* HEYNE.

578. *Ἄστρον ἔσω δύνοντας*] *In viscera penetrantes.*

579. *ἤλασες,*] *Proprie est rapuit, quod et Latini de eo dicunt, qui vim foeminae facit. Unde Horatio dictus Tityos raptor. "Oed. iv. 6. 2." ΕΚΚΗΣΤΙ. "Ab ἔλας. P.*

584. *Στεῖθεο δὲ διψῶν,*] *Angl. He showed signs of extreme thirst, 54. —*Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in isto verbo "*στεῖθεο* scil. quod pro *ἰστέτερο*] (ut alibi pluribus) animi gestientis, "et aliquid cupide molientis, per externos gestus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse Tantalii, seu in pedes "erecti, sive alio quocunque gestu, (ut de pugilibus olim loqui "soliti,) *προβολήν*, ut ardentissimam sitim prae se ferret." *Conf. II. γ, 83. β. 597. 1, 241, &c. πίπειν δ' οὐκ εἶχεν εἰλεῖσθαι. but could get hold of nothing to drink.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. *Ἰσάδαχ' ὕδωρ ἀπολέσκει ἀναβροχύν*] *totius aqua peribit absorpta. ἀπολέσκειτο, Ionice pro ἀπόλετο. ἀναβροχύν, aε, 2.*

84 part. pass. verbi: ἀναβόρως, ἀεγλίαι, ἀεσθησ. Vide Od. μ, 240.

586. καταζήνασθε] Ionicè pro κατήζηνε, aor. 1. à καταζάινω, ἀσφάσις: ex κατά et ζάινω, σφάσις; quod ab ἄζω, idem signu.

593. Ἀἶαν βάσταντα π. a.] protrudentem ante se in altum procedere lapidem ingentem ambabus manibus. βαστάζω, in altum procedere facio, extollo; nam est à βάλω, ἔρε facio. DAMN. Caeterum haec laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipsorum sonum ad rei dicendae naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionys. Halicarn. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ κατὰ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομασιῶν, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰδείθω, Ἀἶαν ἀνω ἄθεσται κατὰ λόφον. Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλωθῆσα τῶν γινόμενων ἔκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίκουον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερεσιδόμενον τοῖς κύμασι, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄρθον, τὴν μέγας ἀνωθευμένην πέτραν. Παρὰ συνθ. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ἑσμ. § 72. Pope hujus loci vera. cum ejus annot. item Campbell's Philosophy of Rhet. Vol. II. p. 239. "B. III. c. 1. s. 3.

596. —κραταιῖς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Schol. ἐκέφημα ἐστὶν, ἀντι τοῦ κραταιῶς.—Γράφεται δὲ καὶ ἐν δύο λέξεσι, κραταί' ἴς, ἤσαν ἢ κραταία ἰσχυρὰ τοῦ λίθου. ΕΥΒΑΤΗΤΗΣ. τότ' ἀποστρέψασθε [ἀπέστρεψε] κραταιῖς, Angl. then the imperious force of the stone recoiled upon him. Est et Κραταιῖς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597. —λάας ἀναιδής.] lapis impudens, i. e. impetuosis, impavens. Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem supra ætætam assequutus est.

599. —ζονίη] color pulveri similia. Angl. a steam.

600. —βίην Ἡρακλεῖην,] vim Herculeam; i. e. simpliciter Herculeam. [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. Perruipit Æthoronia Herculeus labor. Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μὴ τεργησάμενος,] Ordo est; Ὅς ἀνατίθετο κατὸν τελαμῶνα ἐξέ τεργη, μὴ τεργησάμενος, [τι ἄλλο,] μηδὲ τεργησάσθαι τι ἄλλο. Angl. He who had designed that thong by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another. Erat nimirum unicum in suo genere.

55. 617. —ἠγηλάσας,] ἠγηλάζω, verbum Homericum, idem quod ἄγω, duco, fero, &c.

633. —Γοργεῖην κεφαλὴν δαιμόσιου κελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. κ. Gorgonis caput horrendi monstri.

56. * Ex τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] Ex HOMERII ODYSSEÆ. Lm. XXIII, 295—230. Penelope tandem agnoscit Ulyssæm.

206. Ὅτι φάσιν] Sic dixit—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indicibus se reverâ Ulyssæm esse jam demonstraverat.

210—212. —παίνυτο] prudens eras. Plusq. pro ἐπέπνυτο. [Vide supra ad β, 586. p. 28.] θεοὶ δ' αἴπαζον διζῆν, Diis autem dabant aerumnas, Ὅτι νῶϊν ἀγαθὰντα, qui nobis invidiam, [νῶϊ] μέναντε παρ' ἀλλήλοισι καρπῆσαι ἴδους, nos und invidiam manentes delectari jumentis, καὶ ἐξέσθαι [αἰς] οὐδὲν γίγασθαι, et persequere ad hunc amocutia.

316. —ἀπαύρα] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαύρα, pro ἀπαύρα, decipio.

320. —Εἰ ἦδη,] Dicit nimirum Penelope, “Nequaquam Hecle-
“nam viro se dedisse alieno, si praevidisset tot ac tanta mala inde esse
“veritura.” CLARKE F.

326. Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σέματ'] Signa ocul. per quae Ulysses
suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro supra expositum est,
ver. 183 et seq.

* *Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ*—] *Ex HOMERI ODYS. 57.*
Quaedam COMPARATIONES ac DISCRIMINATIONES Selectae.

† 1. *A.*—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssae compara-
bantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervá depositis.

333. Ω πάρα.] Occurrit haec exclamatio saepissime apud Homē-
rum, et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particula
ὦ, gementis voce, cum repetitione τοῦ π.—ἦ, verè. “Adjicitur et
“μᾶλα confirmationem adjuvans, quare Hesych. ἦ μᾶλα explicat
“ὄντως λίαν.—Confirmationi cumulus additur, quando tria haec
“junguntur, ἦ μᾶλα δὲ), quorum usus est in summa admiratione.”
Hoesenian. " p. 493.

334. Ἐβλεπον ἐνὸν θῆρας.] Angl. they wish to die, &c. nam praes.
tempore nos utimur, ubi Graeci interdum imperfectus; ut ἦν pro
ἴδεν, et ἔκλεπον, i. e. ἐπέλεπον, pro κέλεσθαι, ut notum. Latini que-
que usurpant interdum erat pro est.

335. —ἐυλόγη] Συνδένδρον κόρυ, καὶ ὄνη θηρών. Schol. Εὐσταθίου
δὲ, λίαντος ἐυλόγη, ὡς αἰκίς αἰκῆ, καὶ ὄνη, κόρυς, θραυγὴ κατάδυσις.
Εὐσταθίου. Angl. in the den.

337. Κρημακὸς ἐξέρχεται] Angl. she roams the mountain sides—ἐξέρχεται,
pro ἐξέρχεται. Ἐξέρχεται, ἐξέρχεται, et ἐξέρχεται, eloquor, interrogo, item ex-
quirō, investigo.

338, 339. —ἔτην εἰδήθησθαι ἐν ἡν.] Angl. enters his lair—ut reddi-
tur aor. in sensu maxime indeterminate. Ἀποστείρουσι δὲ νεύρα,
et cervas scil. et hinnulis. κείνοισιν, i. e. ἐκείνοισι, proeis scil. Penelope.

* * Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

† 2. *E.*—] 2. LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus
nataisset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lactis ob
bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —στυγερὸς δὲ οἱ ἔχρας θαύμων,] ἔχρας, ἐπέκρησεν, ἢ
ἐπεβάρησεν, ἢ μετὰ βλάβης ἀπέκρησεν. Schol. χράς, propriè est in-
gruo, adorsior et invidio violentior. Tandem significabat stultum do-
et oraculum edo. χράσμαι est ater, ut notum tironibus.—καπέτητος
ἐλυσάν, à morbo liberant.

398. Ὀδυσῆ δόνασθόν ἐσίκατο γὰρ καὶ ἔλη.] Ulyssi dulces appa-
ruit terra et sylva. Sic Virg. Triste lupus stabulis, Ecl. iii, 80.
“Legitur et Ὀδυσῆ, quod malo.” T. Y.

† 3. *Z.*—] 3. LIB. VI, 102—109. Nauticas inter ancillas compa-
rantur Ilia inter Nymphas.

198. *Ὀψὲ δ' Ἀρτεμις εἶδεν*—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens*.—Conf. omnino hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgillianâ, *Aen.* i, 498—504. *Qualis in Eurotas ripis*, &c. et vide praestantissimi Heynii *Excurs.* xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] *Helena quoque comparatur Dianae: Ἐκ δ' Ἑλλήνθ' ἀλάμοιο θυιάδος θυοφόροιο Ἥλυθεν, Ἀρτέμιδι χροῦθ' ἰαχάσθ' εἰκύλα.*

58. 106, 107. —*γέγηθε δὲ τε φρένα Λητώρ*] *gaudet verò mente Latona*, intuens filiam Dianam.—*ἤγε ἔχει κόρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ πάντων*, ipsa tenet caput et frontem super omnes, κόρη, τὰ, indecl. μέτωπον, ου, τὸ. Sed poetae saepe utuntur pl. num. γέγηθε est praes. perf. med.

108. *καλαὶ δὲ τε πάσαι*] *pulchrae verò et omnes*, i. e. tametsi omnes suae Nymphae sunt pulchrae.—*παρθένος ἀδμήτ' Ἥρα* intacta, see *innupta*; ut rectè Ernestius.

* 4. Ζ,] 4. *Lin.* VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus, et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —*καθὲρ κόρητος*] *Ordo est: καθῆκε δὲ οὐλοσ κόμας [ἀπὸ] κόρητος, demisit autem crispas comas à capite.*

232. *Ὡς δ' ὄρε τις*, &c.] Apparet ex his ipsis locis talem argenti auriq; in uno opere consociandi usum ac morem viguisse et placuisse Homeri saltem aetate. Talis erat calathus Helenae ex Aegypto appertatus *Odyss.* δ, 132. *κύλαρον Ἀργύρεον χροῦθ' δ' ἐπὶ χρύσεια κρηταίνοντα.* Talis erat crater *ibid.* γ. 615. Omnino varis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. lectus Ulyssis *Od.* ψ, 200. *Ἡνικε*, *Excurs.* xxii. ad *Aen.* Lib. i. ubi vide plura. Conf. quae nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, p. 150, sqq.

235. *Ὡς ἀρα τῷ*—] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgillianam, *Aen.* i, 588, *Resisti Aeneae*, &c.

† 5. Κ, —] 5. *Lin.* X, 407—417. Ulyssis Socii, eum laeti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. *Βῆν δ' ἔναι*—] *Perrexi autem ire—vel Statim profectus sum.* βῆν, pro βῆν, saepe autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide *Il.* κ, 73, et 273, ubi βῆν δ' ἔναι est pro βῆσαν δ' ἔναι. *Od.* γ, 180, βῆ δ' ἔμην, quod est βῆν δ' ἔναι. et alibi saepissime. Vide suprà ad α, 441. p. 16.

410. *περὶ βόθ' ἀγέλας*] *circum vacuos armentales—πάσαι &c. omnes simul salient obviam factae.—πόρτες* enuntiatum tanquam duae syllabae. " πόρτες, Wolf. κόπος pro mandra. P.

415. *δακρυόεντες ἔχοντο*] *Damulus reddit. effundebantur mihi obviam lacrimabundi, prae gaudio tristitiae commixto.*

416, 417. —*ἔμην*] pro ἔναι.—*ἰκοῦντο*, pro ἔχοντο.—*ἔραρον*, pro *ἐπαίρησαν*. " *ἔραρον* Rom. et Gramm. *ἐράρον*, C. W. E. O.— P.

† 6. Η, —] 6. *Lin.* XVI, 15—21. Eumaeus fidelis subalvus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. *Κύσει δὲ μιν κεφαλὴν τε*] *Oculatus est cum capite—Eumaeus*

scil. Telemachum redueem à peregrinatione, [καρλήν τε—supple κενά,] καὶ ἄμφω γάεα καλά, et ambo lumina pulchra.

18. —δέ ἀπέης γαίης] à longinquâ terrâ, secundum Hesychium; 59. sed Etymol. Magnum exponit; ἀπέ τῆς Πιλοποννήσου.

19. Μοῖνον, ἐηλύγετον,] Unicum, dilectissimum. [ἐηλύγετος propriè est natus cum pater jam senex est, Angl. a Son born to one in his old age; unde, a favourite Son. Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῶ, ἔπον ἕως αὐτοῦ, &c.

20. —δῖος ἄφορδός] Quem paulò supra δῖώτην appellaverat, eundem hic vocat ἄφορδόν, quod eodem redit. In antiquissimis nimis temporibus neutiquam erat inhonestum negotium pascere et curare suæ. Eumaeum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα πύθεν περιφύς,] Totum osculatus est circumplexus,—Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut supra potuisset notari ad v. 15.

* 7. T,—] 7. Lxx. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniae. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκινὰ δέ μοι] Ordo est: πυκινὰ δὲ ἄξεται μελεδῶναι ἀπ' ἀδινόν κῆρ μοι ἐπίθουσιν [ἐμὲ] ὄδυρομένην, crebras autem acutas curas circa intimum meum cor lacossunt me lugentem.

518. —Πανδαρέου κόρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylam, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelam, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens sæpè nomine vocat.—ἴαρος νέον ἰσταμένα, versè recens orto.

* * Conf. Virg. Geor. iv, 511. Qualis populus moerens. Philomela, &c. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius.

† 8. X,—] 8. Lxx. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatibus asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insilliant.

299 Οἱ δ' ἐπίθοντο—] Is vero trepidabant,—Proci scil.

300. —αἰόλος αἰότρος] celer avibus—Virg.—cui nomen avilo Romanum est, cestron Graeci veritèr vocantes; Geor. lli, 147, ubi vide quae annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταί μὲν ε'—] Has quidem in campo, ἔνταυ [εἰς] νέφρα πτόσσουσαι, volant ad nubes perterritae,—" v. inf. p. 326.

306. χαιρούσι δέ ε' ἀνέρες ἄγρη] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ΕΡΝΕΣΤΙ. Melius Poplus, qui ἄγρη de praedâ intelligit. T. Y. " νέφρα,—δεικτικὸν αἰδος,—ΕΟΥΣΤΑΤΗ. P.

309. —αἵματι θύεν.] sanguis undabat. θύω est furo; cum im petu feror, &c. θύειν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν. Vide ad Od. λ, 419. supra p. 49.

* 9. X,—] 9. Lxx. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Πάπτηνεν δ' Οδυσσεύς] Circumspectavit autem Ulysses—πάπτηνεν pro ἐπάπτηνεν, à παπταίνω.

60. 384. Περσεύεας] Colaptes—περσεύεας onomatopoeia talibus: syl-
labis.

385, 386.—πολιῆς ἐκποθε θαλάσσης, &c.] canum extra mare
[i. e. ad littus—] reti extrahunt multiforme.

388. Τῶν μὲν—] Et horum quidem sol lucens aufert animam.

† 10. X,—] 10. LIB. XXII, 401—406. Ulysses, prociis interfectis,
comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Ἐβρεν ἔπειτ'] Invenit deinde Ulysses—Euryclea scil. "πε-
μένουσι νέκυσδιν, Wolf. Item supra p. 53. λ, 568. Vid. Clark. P.

† 11. Ψ,—] 11. LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Pe-
nelopae tanquam terra naufragis.

237.—πολλῇ δὲ περὶ χρότ' ἑτέροπον ἄλμη] multa verò circa cor-
pus accrescit salugo. ἑτέροπον, perf. med. [et est praes. perf.] à
τέρεω, quod propriè est coagula, condensatio. Ἀδπαῖα δ' ἐπέβαν
γαίης, Laeti verò concedunt terram; ἐπέβαν pro ἐπέβαν, concess-
erunt; et, paulò suprà, ἐξέφυγον, effugerunt. De aor. in hoc sensu
vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

61. * 1. B,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad
conclonem proficiscens.

1. Ἥμος δ' ἀργένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2.—ἐνθήσιν] pro εὐνήσιν poeticè.

5. Βῆ δ' ἔμην—] pro ἔβην δ' ἔμην, perrensiq; ire, vel extemp-
tū. Vide suprà ad α, 441. p. 16.

13.—θηεῖντο.] pro ἔθηεῖντο, imperf. ab Ion. verbo θηίμαι,
quod idem est ac θείμαι.

† 2. B,—] 2. LIB. II, 490—494. Initium navigationis prosperae.

420, 421. Τόδιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἔσ, imperf.
ἔσων, ἔσσε, ἔσε, contract. ἔσων, ἔσε, ἔσι, ab ἔσει, quod id. ad ἔση, πῖσι.—
Ἀκραῆ, opportunum—ἀκραῆς, ἔος, ὄ, ἦ, purè spirans; quasi ex a
priv. et κροῖα, miscra. Eustathius tamen: Ἀκραῆ δὲ λέγει, τὸν
ἀκρως ἔντα, ἦτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424.—μυθόμης] Μυθόμη δὲ, ἡ ὄπη δι' ἧς ὁ ἰσθμὸς ἐπέσταν
λεχθεῖα οὐκ ἔσται, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομηθήσεται. Schol. "Clarke.

428.—ἐὐστρέπεια βοεῖδιν.] bene-sortis ioris. Βοῆς καὶ βοῖς
λέγει τοῖς ἐκ βοείων ἑμάντας κάλωνας. Schol.

428.—νῆος ἰσθμῆς.] Angl. while the ship was on her way. Oc-
current hi tres versus II. α, 481.

429. διακρήσουσα κέλευθον.] Angl. performing her voyage. ἐσ-
πράσσω, Ion. διακρήσσω, conficere.

431.—ἐπιστέφειας ἀνοιο.] plenus vini. ἐπιστέφειας, -ος, ὄ, ἦ, πῖ-
σος usque ad labra. Angl. brum full. ἐπιστέφειν κρητήρας, coronari
pocula; implere summo tenua.

62. * 3. A,—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia.

71. Ὠράξω, Νεστωρίδη,] Observa, Nestoride,—Alloquitur Telem-
chus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad
Spartam.—καθάρματα pro καθαρά δάματα, ἡγήματα, Angl. resond-
ing; inde, grand, magnificent.

75: 'Ὀδὸν ταύτ' ἀδύρατα πολλά·] Angl. *What unnumber'd varieties there are* &c. *αὐτὴ δ' ἀδύρατος*, ex *a* priv. et poetice *ἀδύρα*, dico.

† 4. E,—] 4. LIB. V, 291—296. Tempestat.

291. 'Ὀς εἰπὼν,—] Neptunus scil. infestus Ulyss. Conf. Aen. i. 81. *Haec ubi dicta,—ac venti, velut argente facta, Quae data porta, rursus, &c.* Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, "sq. nec tamen minus sublimis."

294. ὄρῳσι δ' οὐρανόθεν νόξ.] *ingruit autem à caelo noc. ὄρω*, in perf. med. ὄρω et ὄρωρα, unde nov. verb. poet. in praes. ὄρῳσι. Σὺν δ' Ἔβρος—Sic Virg. supra. *Unde Eurvsque Notusque rursus—Ad quem locum—*"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatu descriptio omnium "serè post Virgilium poetarum imitatione nobilitata, in qua obser- "vandum, quemodo omnia sint ad terrorem et admirationem nar- "rata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Aen. Lib. i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eoque magis, quod cum caeteris ventis *Βορέης αἰθρηγενέτης* ab Homero memo- ratus sit. Caeterùm Homericæ hæc procellae descriptio magno- perè laudatur à Dionys. Halicarn. *Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως. § 9.* Hom. Vita, in Opusc. Myth. &c. T. Gale, p. 314." Virgilium au- tem in hæc Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique serè extenuare conatur. Poetic. passim.

† 5. Z,—] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —ὄθι φασὶ θεῶν ἔδος.—] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen, sedesque quietae; Quas neque con- cussant venti, neque nubila nimbis Adspersunt; neque nix acri concreta pruinâ Cæna cadens violat; semperque in nubibus aether Integrit, et longè diffuso humis ridet.* Lib. iii, 18, sqq. quos versus exquisitissi- mos idèd apposuimus, quòd Poëma de Rerum Naturâ Studiosæ Juventuti vix unquam præstò adit.

44. ὅθι χιὼν ἐπιπίπνεται.] *neque nix eò pertingit; ἀλλὰ μάλ' αἰθρη πέπταται ἀνεφέλης*, sed omninò caeli serenitas expanditur innu- mibium, [Conf. Aen. vi, 640. *Largior hic campus aether, &c.*] *λευκῆ δ' ἐπιπέδουεν ἀγλή candidæque ambit splendor. δέδρουε*, perf. med. et est praes. perf.

‡ 6. Z,—] 6. LIB. VI, 149—161. Ulysses in ignotâ terrâ allo- quitur Nausicaam.

149. Ἰννοδμαί σε, θεῶσσα.] *Supplex te oro, ô regina! γονυθμαί*, à γόνυ, est propriè *supplex oro tangens genua*; quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed *γονυθμαί* quoque significabat simpliciter *supplex oro*; et serè idem erat quod *λόσομαι*, ut hñ. *θεός γύ τις*, &c. Conf. Aen. i, 387. *O, quam te memorem?* &c. et vide Heynium ad locum.

157. —χορὸν εἰδοχνεύσαν.] *choream ingredientem*: ubi ponitur 63. particip. in gen. fem. quâ sermo sit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 103. v. 16.] *εἰδοχνεύσαν*, pro *εἰδοχνεύσαν*, ab *εἰδοχνεύω*, *ingredior*. Pro *λευδόντων* syntaxis postulat *λευδόντων*, uti obser- vavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est. "Vide ad p. 37. v. 256, 257. P.

158. Κελίος δ' αὐ, &c.] Ordo est: 'Ὀς βρέδας εἰδόντων ἀγλήρησιν

63. *de ἐκείνῃς.* Qui, praepotantior aliis procis sponsalibus, dixerit te domum. *βρῦθα, gravis sum; item praepotens, sum potentior. ἀγάγηται, vocis med. dixerit tanquam sibi propriam.*

* 7. H.—] 7. Lxx. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —*ἐλληλάδατ'*—] pro *ἐλληλαμένοι ἦσαν*, vel sine circumlocutione, *ἐλλήλαντο*, plusq. pass. ab *ἐλάνω*, vel *ἐλάω*. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari *ἐρημέδατ'*, quod pro *ἐρησμένοι ἦσαν*, et quod occurrit infra v. 95.

87. —*περὶ δὲ θρυγχεὺς κυάνου*—] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. *Ἀργύρεα, &c.*] *Argentae autem postes in aereo stabant limine, ἀργύρεον δ' ἀπερσῦριον ἐπὶ*—Angl. *and a silver lintel upon them, χρυσεὴ δὲ κορώνη, and a golden architrave. κορώνη, cornice; sumitur etiam pro curvo manubrio vel annulo, quo jamaia attrahitur; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.*

89. *Ἀργύρεα δὲ σταθμοὶ*—] In hac lectione prima in *σταθμοὶ* est corripienda. *Εανεστὶ.* Malè; nam δὲ ante *ετ* corripì non potest: potius ejiciendum *ε, σταθμοὶ ν.* Neque hoc numerosum. Nimis autem audax *σταθμοὶ δ' ἀργ.*—Barnesii. T. Y. Sed qua ratione per synaloepham effertur *κέλευ* dissyllaba, et *θατ* vel *πρῶς* monosyllaba, eadem ferè—pronuntiarì posset—*μοὶ ἐν.* Vide supra ad p. 21, v. 174.

92. —*ἰδυήσῃ πραπίθεσσι,*—] Angl. *with exquisite skill ἰδυήσῃ, vel εἰδυήσῃ, pro εἰδηκνύσῃς. πραπίθεσσι, pro 'πραπίσῃ, à πραπίς, ἡ πρῶτος, in pl. αὶ πραπίδες, praecordia. Eadem locutio occurrit alibi saepe, et de Vulcano.*

95—97. *Ἐν δὲ θρόνοι, &c.*] *Intus verò solia ad parietem acclinata erant vitreaeque, [Vide ad v. 86.] in loca interiora à limine usque: ἔνθα κέπλοι λεπτοὶ εὐνηται ἐμβεβλήτατο, [Ion. pro ἐνεβέβληντο] ἴθι περιῖ [foris tapetes vel pulvinaria] tenues bene-neti instrati erant.*

99. —*ἐπησανδὸν γὰρ ἔχουσιν.*] *avidul animi epulabantur; i. e. epulis delectabantur.*

64. 100. *Χρῶσειοι—κοῦροι*] i. e. *auratae statuæ juvenum*—

106. —*οἳ τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο*] *tales qualia folia proceras populi; quae scil. perpetuò moventur.*

107. *Καιροσίων δ' ὀθονίων, &c.*] *Bene-textis autem à linteis distillat humidum oleum; i. e. tam bene texta erant linteae, ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ἦεν οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελεῖν ἢ ἔξωθεν ἢ ἔλαιον ἰστίλθον, διὰ τὴν λευκότητα ἢ τρυφεράν ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορροῖν ἢ οὕτως ἀποστίλθω τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. Caeterum καιροσίων est pro καιροσίων, à νομαίω. καιροίης, &c. bene contextus licio; à καιρός, licium.*

109. —*ὧς δὲ γυναιχες*] *Intellige ex superioribus, αἰδὲν ἰδμες, &c. peritiae sunt in talia texendā.*

113. *Τετράγυος;*] *Quatuor jugorum. τεττάρων γυῶν γῆ δὲ μέγρον γῆς γεωργικόν. Schol.*

114. —*περὺκαί*] *crescunt [περὺκαῖ verbum nov. poet. à περὶ verbi φύω.] τηλεθώντα, virentes. τηλεθῶα, idem quod θάλλα. τηλεθῶα, τηλεθῶα, &c. pro τηλεθῶον, τηλεθῶα, &c. Vide supra ad α, 25.*

117. *Τῶν*] Acol. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν. "ἀκαλέσται, Wolf. Rom. P. 64.

122—126.—*ἀλωῇ ἔφθίωται*] vinea plantata est. *Τῆς μὲν ἔσθρον* [μέρος δὲ] *Θυλόπεδον ἐν λευγῇ γῆρῳ τέρβεται ἡλιῶν* *Ἡμῶς* quidem altera parte, quae est apricum solum in lato loco, siccatur sole: *ὁ ἄρα τε τραγιάδι ἐτίρας* [σταφυλῆς,] *δὲ τραπίουτιν ἄλλας, et quidem* *τινῶσιαιαντ* alias uvas, alias verò calcant: *παίροιθε δὲ τε, &c.* et coram iis in conspectu sunt uvas immaturas, florem deponentes, alias verò maturascenti.

127, 128. *Ἐνθα δέ, &c.*] Ibi verò excoltas areolas ad extremum orῶσιαιαντ omnis generis consitas sunt, perennè florentes.

131. —*ἔθεν, &c.*] undè aquabantur cives. *Τοῦ ἄρ' ἐν Ἀλεινόσι* [νῆσῳ] *ἔσαν* pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hic construal cum verbo quoque plur. Caeterum ad hanc poëticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd APOPIA, or rnewen'd ALCIPOUS, host of old LAERTES' son.* LAM. IX. 439.

* 8. *M.*—] 8. LIB. XII, 39—62. Sirenes. Circe Ulyssæm alloquitur.

39. *Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφῆσαι,*] subauditur *ές.* *Sirenum* voces, et *Circæ pocula potiti.* Hor. Epist. ad Loll. l. II. 23.

42. —*πῶ δ' οὔτι γυνή, &c.*] huic nouitquam uxor, &c. Conf. Gray's *Elegy*: *For them no more the blazing hearth shall burn, &c.*

45. —*ὄστρόφιν*] hic pro ὄστρίων.

47. *παρῆς ἐλάαν*] praeternavigato. *ἔλααν* pro ἐλαίαν. subauditur *ἔρα,* vel tale aliquid; ut alibi, quando infinitivus pro imperat. ponit dicitur. "l. 51. *παίρας ἀνήσθωρ funes alligentur.* CLARKE. P.

† 9. *M.*—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssæm alloquitur.

85. *Ἐνθα δ'—*] *Ἐπέλλη ἐνναίαι, &c.* *Hic autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllae "speciem declaratam habemus, mythum omnino simpliciorum et "rei declarandas magis consentaneum videmus, *Odyss. μ., 85—*

"100. *Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata* "adhaerescit: undè *πόδες δυόδεκα κίντες ἄωροι* ei tribuuntur v. "89, saltè illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantum "corpore ex antro prominet, et sex sua capita late exerit, ut piscetur, undè vivat, belluas marinas, *Ἀελφίνας τε, κύνας τε, καὶ* "εἰποθὶ μέζον ἑλθὼ Κήτος. Vox porro ejus est qualis catuli v. 86. "τῆς ἦται φωνῆ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, *Γίνεται.*" *HEYNE,* ad *Virg. Bucol. Excurs. iv.* Conf. *Aen. iii. 420. sqq.* et quae ibi notavit idem vir egregius.

89. —*ἄωροι*] immitiles ad movendum, quasi ex α priv. et ὄρα, ex-cito. Alii aliter interpretantur.

95. *Ἀποῦ δ' ἰχθυία—*] *Illic autem piscatur, scopulum circumplustrans ἰχθυία, piscor,* in 3. pers. *ἰχθυίαι,* contr. *ἰχθυῖ,* Poët. *ἰχθυία.* *καρμαμάουσα,* idem quod *καρμαμαμάουσα,* cupidè quaerens.

100. —*νεαὶς κυανοκρόρου.*] Subauditur *ἐκ* vel *ἀπό.* ἢ *ναυε* *οαερω-66.* *λαου* habentis progam. "ἔξ in compos. P.

101. —*ῥθαμαλιώτερον*] humiliorem. *πληθίον,* supple *εἰδί.*—*καὶ γὰρ* *διασπτεύσαις,* et inter hos jaculum posses transmittere, i. e. distantia ejus à Scyllâ non major est jactu sagittae.

96. * 10. Νῆ.—] 10. Lib. XIII, 96—112. Portus Phorcynā.

96.—98. Φόρκυνος δὲ τίς—λιμὴν,] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένε Φόρκυνος ἴσται ἕρπον τοῦ θαλασσοῦ θαλαμῶτος. Schol. —ἐν θήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποφύγας, duo verò projecta in ipse Littora abrupta, λιμένος ποσειπετησία, [idem quod προσπετωχία] portui adjacentia et cum ventis inclinantia es. Προσπετωχία κρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς ὀκέπην οὐδαὶ τῶν ἀνέμων. Εὐσταθ. Conf. omninò amoenissimam illam descriptionem hujusmodi portūs, Aen. i. 159. Est in recessu longo locus, &c. [quae me puerum, bene memini, mirè delinivit.] Primae ejus hinc, ut observavit ad locum Heyntus, petitaē sunt partim ex Odys. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatit naufragio in Phaeaciam, partim Odys. ν, 96, sqq. ubi in Ithacā escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Aen.

99. Ἄνε' ἀνέμων, &c.] Quae a ventis rousis defendunt magnam fluctum ab alto. "An, Quae defendunt extra [excludunt] magnos fluctus ventorum graviter flantium: i. e. fluctus a ventis talibus impulsos? F.

101. —ὅταν ὄρμον μέτρον ἴκωνται.] cum portus spatium intraverint. Vel, ut Schol. ἔταν κρὸς τὸ ὄρμισθῆνας ἀπέκωνται.

106. —τιθασιώσασαί—] ἀποτίθενται τὴν βέβην, ὃ ἴσται το μίλι. Schol.

107. Ἐν δ' ἴσται λίθων περιμήτες, &c.] Angl. And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs wear their purple vestments,—

109. Ἐν δ' ἴσται—] Ἰθάκῃ primam naclipthēn habet. T. Y.

110. —αυταί βαταὶ ἀνθρώπων,] permeabilis hominibus.

H. NOTAE IN HESIODUM.

* Ex Ηαηραο.] Hesiodus poeta fuit antiquissimus et celeberrimus, 67. mas, Ascræus vulgò dictus, [Vide Virg. Geor. II, 176. et Ecl. VI, 70.] ab Ascrâ Boeotiae vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantum, postquam pater è Cumâ, Aeolicarum urbium unâ, quae hujus patria erat, Ascram migrasset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Egy. καὶ Ἡμῆρ. v. 633, seq.] Patris autem nomen Dios, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhuc est quo tempore potissimum vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos aequales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiosem affirmant. Ἐν δὲ Ὀμηροῦ, inquit Suidas, κατὰ τινάς, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, ἀγγιστοῦς. Προφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκαστὸν ἐμμαντῶν ὀρίσονται. Non nostrum est hic loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniolem Hesiodo statuunt, quae, teste Joan. Ger. Voesto, [De Poëtis Gr. cap. II.] plurimum est, potius acquiescamus; ita tamen ut hujus juvenutis in illius senectatem incidere potuisset. [Vide supra ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 86. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἀγῶν, quem Graecè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1673, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero inisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentiois historiam à praeicis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 890. et Brunck. Analect. Vol. III. p. 180.] Anon. 151.

Ἡσίοδος Μούσαις Ἐλικωνίαι τόνδ' ἐνίδθησαν,
 Τραγῶ νικῆσας ἐν Χαλκίδι θεῶν Ὀμηρον.

Cujusdam quidem non abiectionis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Egy. καὶ Ἡμῆρ. v. 654.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem incredibile est Hesiodum unquam in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportasse. Quaequam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus, quae summum poetam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Raro," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa praecepta sententiae, lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. X. cap. 1.] Jucunda dictionis simplicitate praecipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquam assurgere affirmasset, ad lectores Τίτανωννάχια, quae tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potalesse provocare. Quae extant Hesiodi sunt Egea καὶ Ἡμῆραι, Θεογονία, et Ἀσπίς Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an Scutum Ηρακλῆος re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsus abjudicant. Opera

67 et *Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poematis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto et molli*,—Georgicis elegantissimi Virgillii. Negat autem praestantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascracum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii, 176.] “Vix enim,” ut affirmat idem vir egregius, “in tribus aut quatuor locis Georgicón Hesiodaeae sententiae sunt expressae.—Quod autem Ascracum carmen appellat suum opus Virgilius, id eò pertinet,” eodem Heynio iudice, “quòd in simili forè genere versatur, non quòd ex Hesiodo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam est compositum.” [Prooem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Caeterùm quod ibidem observatur, “comparatione Virgillii ad Hesiodum institutá, nihil exilius, jejunius et aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio,” in eo eximius criticus quibundam forsàn videri posset Ascraco seni paulò iniquior, si nescirent quae ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniá. “Ex his,” inquit, “et similibus locis postarum antiquissimorum character constituendus est, quo assurgere illis liceat; nam simile quid seniorum poetarum ingenia non protulere; et piget, Hesiodum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Herculis Clipeo, sed ex his partibus aestimari, quae tenulora sunt et ex placido ac moderato cri genere.” [De Theog. ab Hesiod. conditá. Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniá*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Graecorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur, ita ut narrationibus alioquin jejunis poetica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitae attinebat, traditum est Hesiodum raris et otii fuisse amantissimum. “Vir fuit,” inquit Velleius Paterculus, “per elegantis ingenii, et mollissimá dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus.” [Hist. Lib. i.] Musarum alumnus, quod poetis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 32. Oper. et D. 662.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentá tandem perisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio prae se fert vel specimen veritatis. De vitá Hesiodi scripsere Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvium Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Voessius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suae inserendum curavit calculum Astronomicum de aetate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. I. p. 567, sqq. edit. Harles. “L. I. c. xiii. II. c. viii.

HESIODI EDITIONES PRINCIPVAE.

1. Hesiodi Opera et Dies; uná cum Orationibus Isocratis 18, et Epyllis Theocriti. *Mediolani*, 1493. in fol. [Quae est Edit. princeps.]
2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicón libri duo; uná cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. *Venetiis*, apud Aldum, 1495. in fol.

3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Hercu-67.
lit. Venetiis, anno à partu virginis, 1537. in 4to. [Haec est edit. Fr.
Trincavelli.]

4. Hesiodi Ascræi quae extant, cum Scholiis Graecis, &c. cum
Indice copiosissimo. Gr. Lat. Operâ et studio Dan. Heimii. *Ex*
Officina Plantiniana Raphelengii, 1603. in 4to. "In 8vo. 1613. 1622. P.

5. Poëtae minores Graeci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Win-
tertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. in 8vo. [*Ibidem et Londini saepius*
repetita. Optima est Lond. 1739.]

6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Graevii, &c.
Gr. Lat. *Amstel.* 1667. in 8vo.

7. Hesiodi Ascræi quaecunque extant, Gr. et Lat. ex recensione
Iohannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amstelod.* 1701. in 8vo.
[Clerici animadversiones, quae sunt copiosissimae, non magni aesti-
mantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Hey-
nius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre molestum
sit.]

8. Hesiodi Ascræi quae supersunt, cum notis variorum. Gr. et Lat.
Edidit Thomas Robinson, B. T. P. *Oxon.* 1737. in 4to.

9. Hesiodi Ascræi quae extant Opera, cum notis selectis, accedit
Pasoris Index studio Schrevelli, ad editionem Robinsonii recensuit
notasque suas adiecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiae*, 1746. in 8vo.
et 1778.

10. Hesiodi Ascræi quae extant, cum notis variorum, &c. curante
Chr. Frid. Lössnero. *Lipsiae*, 1778. in 8vo.

11. Theogonia Hesiodæa, textu subinde reficte, in usum praelec-
tionum scorsum edita à Frid. Aug. Wolf. Graecè. *Halsæ Saxon.* 1783.
[Huic edit. accedunt quaedam praestantissimi Heynii.]

. Plenam editi. enumerationem vide apud Fab. Bib. G. Vol. I.
p. 596, sqq. edit. Harles. "L. II. c. 8. s. 20.

† *Ἐκ τῶν ἙΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑἸΚΡΑΙΟΥ Ἔργων καὶ Ἡμερῶν.*
I. e. *Ex* HESIODI ASCRAEI *Operibus et Diebus.* [1—201.] *Ἔργα καὶ Ἡμέ-*
ρας, Opera et Dies, est poëma didacticum, in quo cum agri colendi
rationem tradit, tum in primis fratrem Persen ab ignavia et volup-
tate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. HARLES.

Vers. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent
invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum
affirmant Pausanias, Tzetzes, aliique: et doctissimus Brunckius, in
sua Gnomiorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr.
Lib. II. c. 8.] *Περὶ θέν—ἐκ τῆς Πιερίας. διδόνται—ταῖς θμερίαις*
μελοδίαις. κλείουσαι—δέδουσαι τοὺς ἀνθρώπους. Schol. κλείω, est
colubro, alicui gloriam concilio. Post κλείουσαι recte intelligit Mos-
chopulus οὗς ἀν ἰθὺλῆτε. *Δεῖτε θεῖ—Agite quiesce. ἐνέπειτε θμερί-*
ουσαι recte exponit Graevius θμερίτε, ut ἀρκάζων ἐφόρει pro ἡρα-
ζες, πρόμαρτες ἐχουσι pro ἑπερωαν, &c. 3. Ὅν τε διὰ, &c. Sic
construe et distingue, ut bene vidit Gronovius: *τε δὲ δὲν βροτοὶ ἀνθρώ-*
[αἰδῶ] ἀρετοὶ τε φατοὶ τῶ [αἰδῶ] τε θητοὶ τ' ἀρρηται ἐχητι μεγάλοι
Αἰός. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and*
they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove. Simplicitatem
quandam habent hae repetitiones, quae antiquitatem redolet.
ἐχητι, est volente alicui. *Ἐχέταις ἐχητι, Maronii voluntate—Odyss. 6,*

318, linc. 5. 'Ποτὴ μὲν γὰρ βραχέα, facillè enim extollit, βραχὴ δὲ χιλιάρια βραχέστα, [supple ταυτὸν,] et facillè deprimis extolentem ca. 6. ἄβηλον εἶπει, obscurum augeat, h. e. evehit, ornat. 7. κάρρπει, attenuat. 9. Κλυθί, linc. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ Ἰθύνε θέμιστας [ἴδον] εἶπει, linc. Tu autem Jupiter regis iudicia iustè; ego verò Perceas verè dicam.

11—13. Οὐκ ἄρα μούθεν ἔην ἐρίδων γένος,] Non sanè unum est contentionum genus, i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἴσκι. Neo insolitum est *erat* pro *est* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, C. V. s. iii. r. 11. fin.] 12. νοήσας est hic prudens, sapiens, vir intelligens. διὰ δ' ἀνδρα, linc. et διὰνδρα δ' ἔρασι θυμόν. Angl. and they are of a different disposition. "Quid verò miri," inquit Grævius, "Poëtam ἔρασι tribuere animam, "quam inter deas referantur et hic et in Theogoniâ?"

68. 14—16. —ἄβελαι,] αἰεταί. ἀγελίη—καλεπὴ βαρεῖα. οὐτως—οὐδαί, τήννη—παύνη. Schol. ἀλλ' ἄκ' ἀνείργης, linc. sed necessariò immortalium consiliis litem cohunt gravem.

17—19. Τὴν δ' ἐτίρη] τὴν καλήν. προτίρη—τῷ χρόνῳ ἐπέτατο—ἐγέννησε. νύξ—ἡ. ἰσθενη—ἀνοικυή. ἀθάνα—ἔθνη ἐπιτήρα. μιν—αἰετήν. —θυμύργος—δ' ἐν τῷ ὕμῳ ἔχων τὴν καθέδραν. αἰετὶ—ἐν τῷ. ναίων—εἰκῶν. Schol. Θῆνη δὲ μιν πολλὸν ἀμαίνας, scilicet ἔριον, Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνθρώποις. Ποσειδὸν ἄλλαν longè meliorem in terræ radicibus, [hoc est, in terrâ,] et inter homines. ἔν ἀπὸ κοινοῦ repetendam. GRÆVIUS. Caeterùm hæc ἔρις bona nihil aliud videtur quam æmulatio. "V. 20. ἀκόλαμον, Brunck. P.

22. —δε] οὐτα, πτωχός. Inert, inquit, videns alium labore divitiis invenisse, et ipse eadem ratione opes quaerere studet. GRÆVIUS. ἀρόμμεναι—ἀροῦν. ἠδὲ—καί. Schol.

27. Ὡ Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: οὐμque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus æni adfuerint. Στυλοποιον. τειψ—τῷ σῷ. ἐμκάθετο—ἐμκαυθού. παρόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς μικροῖς χεῖρῶσιν. νύκτι—ἄπικτεῖον—πρὸς μόνους φιλονεικίας θεωροῦνται. Schol. ἀγορῆς ἐπακτουδὸν ἔόντι, concionum. auditorem factum. Ἀγορῆς ἐπακτουδὸν εἶναι Plauto est foro operum dare; Terent. lites sequi; ut observavit eruditissimus Grævius.

30—36. Ὡ γὰρ τ' ἐλέγη πέλειται—] Cura enim parva esse ἀρετα, linc. Nam πέλειται est hic pro πέλεισθαι δεῖ, ut vidit Grævius φάμε μὴ βίος, linc. ei cuiusque non est victus domi in animum repositus; ἀρετος, ἀρεταῖς collectus, ut interpretatur idem vir magnus. Δημήτερος ἀπτήν, Cereris munus; τειψ καὶ παρετάμενος, i. e. εἰ παρετάμενος, Angl. with which when thou hast amply supplied thyself, ἀβέλλοις νείμασιν καὶ εἶρην ἐπ' ἀλλοτρῶσις κτήμασι. then deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people. Est scil. concensio ironica. δ' οὐκ εἶναι ἔσται σοὶ δευτέρων ἔριον εἶδος: however it shall not any longer be in thy option to do so to me; ἀλλ' εὐθε, linc. but afterwards let us decide any controversy that may be between us by fair trials, which proceed best from Jove. [Vide Iliad. α., 239.] Ἰθαίρη Ionicè pro ἰθαίρας, quod idem ac οὐδαίται.

37—39. Ἢδῃ—ἰθαίραμεθ'.] Jam—divisimus inter nos: ἔλλατ' ἐκ πολλῶν—Loqe, cum Guisto, probante Robinson, ἀλλὰ εἰ πολλῶν,

καὶ πλείω. Hereditatem, inquit poeta, divisimus, (aequaliter scilicet) tu vero ambitu et donis καὶ πολλὰ, majorem partem rapuisti. — βασιλῆας δαροπαγοῦσι, — erant hi judices ac senatores, potius quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant, ut non solum publice exigent aliquid donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dajoe, L. i. 96. et Odys. 3, 40, 41.] οἱ τῆνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι, qui hanc litem volebant judicare. Scaliger notavit ἐθέλουσι hic positam pro ἤθελον. Sed simul notasse debuit auctores Graecos hoc modo tempore praecuti solere, quippe qui tempus respiciant, quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] δικάσαι, reduplicato δ, pro δικάσαι; quod, à δικάζω veniens, necessario penultimam corripit: ut ἐδάκαμεθ' ὑμῶν, pro ἐδάκαμεθα, à δάζω.

40—43. — ὄσφ' πλέον ἤμισθον παντός,] Hic propria docet fratrem poeta, omissis litibus, praestare quietam possessionem dimidii, quam totius litibus quaerendam, praesertim si parca vivas. GRAEVIVS. Simul quoque, sine dubio, perstringit iudices, τὸν βασιλῆας supra dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitae frugalitate transiunt ad πλεονεξίαν injustam. Οὐδ' ὄσον, &c. victis frugalitas hic commendatur. Sic Hor. Me paucant otiosa, Me cichoris, leveque malvae. [Lib. i. Od. 31.] Κρήνηντες—ἔροντες—i. e. ἐκρηνην—βίον, vitam, i. e. vitae methodum. Πηδῆως γὰρ κεν—ἐργασίαι, Verte, cum Graevio: Facile enim uno die tantam quaerivimus, — nam ἐργάζεσθαι hic est, laborem parare, acquirere, subintellecto βίον. " Vide Prax. Sol. xv. 16, 17. xvi. 8. xvii. 1. Ecol. iv. 6. ἐργασίαι, Gaisford. R. 45, 46. Αἰψὰ καὶ πηδάλιον, &c.]. Statim gubernaculum quidem in fumo poneret; i. e. Statim ad finem laborem perduceres: Est nempe metaphora desumpta ab eo quod facere solebant veteres, quum hyeme, post navigationem, naves erant subductae. Suspendebant nimirum clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδάλιον pro στίβω accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia litidum collocare. Unde hunc versum ita exponit Scaliger: non curat neque navigationem, neque agriculturam. In hunc locum multus est eruditissimus Graevius, quam videas.

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρημε.—] βίον scilicet veram atque rectam 69 optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, Prometheus voratus, qui filius erat Japeti at Asiae vel Clymenae Nymphae, fratrem autem Epimethei. Is, post hominem à se à lato formatum, Minervae auxilio in coelum ascendisse dicitur, ignemque, admodum ferulā ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne coelesti hominem suum animasse. " Vide Aeschylī Prometheum; 239, &c. P.

50—52. Κρήνη δὲ πῦρ.—] Locus obscurus, quam intactum et sub silentio praeterierunt interpretes. Ordo, interpunctions mutata, videtur esse: ἐὺς δὲ καὶ Ἰαπετοῖο ἔκρημε ἐν κίλῳ νόσθημι πῦρ, τὸ μὲν ἔλαμψε αὐτῆς ἀνθρώποισι παρὰ μητιδεντος Διός, λαθεὶν ταρπιέτρων ἄφα. Filium autem egregium Japeti abscondidit in cavā ferulā ignem, quam quidem furtim abstulit, hominum gratiā, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem. κλέπτω αὐτῆς est furtim retrō! fero, furtim aufero, vel ἀποστέφ. Appositē Horatius: insulas Japeti genui. Ignem fraude mala gentibus intulit. [L. i. Od. 3.] Ceterum ignem in ferulae medullā asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius. Lib. xii. c. 54. " Ζεὺς ἔκρημε πῦρ. Vid. Theop. 163. P.

64. —[πίρι] περισσώτερον. μήδεα—βουλεύματα. εἶδός—γενέσθαι. Schol.

60. 'Ἐφραϊστον δ' ἐκίλευσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandorae primae mulleris, quam dli deaeque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —[ἀμφιγυῖας] Idem quod ἀμφιγεύσαι. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —καὶ πόθον ἀργαλέον, et desiderium vehemens, καὶ γυιοκόρους μελεδάνας. "κορεῖν, inquit Graevius, est κορμεῖν, "καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κορμεῖν, καθαίρειν. unde et νεωκόρος, "qui templum ornat et tuetur, aedificans.—Γυιοκόροι μελεδάνες sunt curae, "quae totae in ornando corpore sunt occupatae. Mulieres verò quo studio magis tenentur, quàm comendi et excolendi corporis, quibus, "ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?" Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοκόρους μελεδάνας γυιοκόρους, curas quae membra consumunt: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐθέουσας τὰ μέλη. "μελεδάνας, Brænk. Lips. n. γυιοκόρους, à κέρω, Guiet. P.

67. Ἐν δὲ θέμεν κόναν τε νόον] i. e. ἐπιθεῖναι δὲ τε κόναν νόον, iudare vero et imprudentem mentem, καὶ ἐπικλοπον ἦθος, et fallacem mores:—διδάκτορον Ἀργειφόντην, internumcium Argivicidam; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 103. φ, 497. &c.

70, 71. —[ἀμφιγυῖας] Est δ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖας γυῖας, utroque crure: et est epitheton Vulcani, non πεκτάς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινὰ ἰδιότητα hinc et addi solet κλυτὰς, περικλυτὰς, ut apparet non ignominiae causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. DAMM. Lex. Hom. Παρθένω αἰδοίῃ Ἰακλον,—Subintellige κόνημα, κλάσμα Ἰακλόν τε κλάσμα, Ἰνθαλαμα, εἰδωλον. Guicetus. Ἀρονίθεω διὰ βουλάς, Σαυρακί σκίι συνέλιθι. δέω διὰ, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —[Ἐν δ' ἄρα φωνήν] φωνή hic est ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῆ perperam παρέλκεν docent, et exponunt voce. GRAEVIVS. φωνή si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπέθηκε neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur: distinguendum levius post βαρυκτόπου, plenius post κήρυξ. T. Y.

70. 82. —[πῆμ' ἀνδράσιν ἀληστῆσιν.] detrimentum hominibus inducitur. ἀληστῆσι, Ion. pro ἀληστῶσι, ab ἀλέω, invenio.

98—98. —[ἐν ἀρήκταισι δόμοισιν] in non fractâ pyxide—[ἴσκει enim, ut notavit Graevius, quodvis receptaculum, et vas notat.—πρόσθεν γὰρ ἐπέβαλε κύμα πύθιο, prius enim injectis operculum erat.—Pandora scilicet.]

102. ἐφ' ἡμέρη—] Legendum censet Graevius ἐφ' ἡμέραι. Hor. Post ignem aetherid domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit colere; &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —[ἐκποροφίδω] ἐξ ἀρχῆς λίθος. Schol. ἐκτελέω. in συντόμοις ἐπῶ, λίξω; Guicetus. —ὅδ' ὅ' ἐν' ἔργῳ βάλλεσθ' ὅσον. in vero in precordiis tuis conde. Locutio quae saepe occurrit apud Homerum.

108. 'Ἐς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμῶθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γερῶθεν—ἐγένοντο. Schol. Hic incipit celeberrima enarratio diversarum hominum aetatum.

111—116. Ὁ μὲν ἐπὶ κέρων ἦσαν,] si quidam qui temporibus

Zeterna erant, &c. οὐρανῷ ἐμβαλέμεν cum in caelo regnaret: ἔσ τε θεοὶ δ' ἔζων, [dele δ' et lege simpliciter ἔζων, vel cum Graevio (ἔσζων,)] et ut dei vivebant, securo animo praedicti, νόσφιν ἄτερ τε πόσων καὶ δίζου· seorum sine laboribus et aerumnā: ["ἄτερθε pro ἄτερ τε, Brunck. Gnomici. Ὡστε θεοὶ δ' ἔζων, Ed. Lips. nota. P.] — αἰεὶ δὲ [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ἡμεῖσι, semper autem similibus [i. e. sine mutatione] pedibus et manibus gaudentes, [hoc est, ut recte Quietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντο [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλάσῃ—delectabant se in conviviis, &c. Ἀφνειὰ μῆλουσι, abundantantes pomis, vel fructibus, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Graevius. "μῆλα hic non sunt greges. Id. P.

119. — πολλόν—] à nominativo regulari πολλός, πολλή, πολλόν. 71. καλῶς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. κάλειος, in dat. pl. καλέεσσι, pro κάλεισι, ut in versu 120.

121. — ἐπειδῆ] Legendum videtur ἐπεί δη, nam κεν hic locum non habet. T. Y. "ἐπειδῆ, Brunck. Gnom. Lips. pro ἐπεί κεν. P.

125, 126. *Ἥρα ἰσοάμενοι, Ἄθρα ἰνδύτι, —ἰσοάμενοι, reduplicato ἑ, poetice pro ἰσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἔω, ἐννύω, vel ἐννυμι, ἰνδύω.—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. Schol.—γέρας βασιλῆου—* Cur autem daemionibus tribuitur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιῆν. GRAEVIVS.

129. — οὔτε φνὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verbo: neque corporis habitus similes, neque ingenio. φνὴ hic non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formae, ut rectè Graeci magistri doceant. Νόημα est ingenium. Glossae MS. Vossianae: νόημα, φρόνησις. Hom. φρόνες, ll. α, 115. Id.

130, 131. *Ἄλλ' ἕκατόν μὲν, &c.] Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutriebatur—* Increpat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quae, ut ait Quinctilianus, nervos omnes et mentis et corporis frangit. ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος φ' ἐνὶ ἀτρ. crescens valde rudis in domo mat. " Vld. Gen. i—xi. Is. lxx, 20. 22.

132. καὶ ἤδη μέτρον ἔκοιτο,] et ad pubertatem ἔκοιτο. Poëtis ἤδη μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἤδη. GRAEVIVS. Haud abeun-tilis est istud Homeri: τέλος θανάσιου, quod est ipsa mors.

136—138. — ἔρδειν—] est hic sacrificare. Sic Virg. Cum faciam vitula. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poetarum: ῥέζει ὑπὲρ Λαυαῖν. [Iliad. α, 444.] Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα. Ut justum est hominibus in sedibus corum conuictis; nam ἦθος interdum significat locus conuictus ad conuorandum. Cf. infra v. 167. item ll. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἔργου—supple τῆ γῆ.

141, 142. *Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Haec est verborum συνήκειν—* Τα μὲν μάκαρες θνητοὶ καλιόνται δευτεροὶ ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet daemones: hoc est, secundi gradus, inferiores illis daemionibus, qui ex aure saeculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt ἀπέτι, ἀλλ' ἔμπερη τιμῆ καὶ τοῖσιν ἀπρεῖ. sunt tamen et hi in dignitate constituti.—καλιόνται verò hic est ἀλά. GRAEVIVS.

145. *Ἐκ μελιῶν,]* Has voces interpretes reddunt, de fraxinis, quasi ianuisset poëta hoc genus hominum durae firmaeque texturae fuisse. Eadémne autem generatio et aenea fuit et fraxinea? *Ἐκ μελιῶν δεινόν τε καὶ θυραῖμον* verito, *Hastis terribilis et validum. Τὸ μελιῶν est genit. plur. Dor. pro σοῦ μελιῶν* Ἄλλια autem non

soldm pro *fraxine* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero caeterisque poetis pro *hastâ*. [Vide II. β, 542.]—Obiter notari potest, Ovidium, qui in quatuor aetatum descriptione ad Hesiodum respexit, aeneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere: *Tertio post illas successit aenea proles, Saviour ingenis, et ad horrida promissor arma.* THEOBALD, apud Robinson. "Metam. i. 125.

72. 148, 149. *Ἀπλόστοι*.] Latini sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Τζετες ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRAEVIUS. *μεγάλη δὲ βίη*—supple *ἦν αὐτοῖς*, erat autem illis magna vis; *καὶ χεῖρες ἀκαχοὶ ἐπέφυκον ἐξ ἄμων ἐπὶ στυβαροῖς μελλέσσειν.* et manus invictae super valida membra nascebantur ex humoris.

153. —*ἐς εὐρώεντα δόμον κρουαοῦ Αἰδαο,*] *εὐρώεις* hic est *squalidus*, ab *εὐρος*, *ritus*, *squalor*: ut Virg. *loca cœta situ* dicit: aut *tenebriosis*. Glossa MS. Vossii: *εὐρώεντα, σκοτεινόν*. Suidas: *εὐρώεντα, σκοτεινὸν, ζοφώδη*. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—*Κρουαὸς* verò non est meo iudicio *frigidus*, sed *dirus, illaestabilis, horrensus*. Hesych. *Κρουαὸν, φοικτόν, μισητόν, ἀναίδες, φοβερόν, ἐλευνόν, ἀτρον, δεινόν, χαλεπόν, πονηρόν, πακόν, δυσχερές*. GRAEVIUS.

154. *Νώνυμοι*.] (pro *Νώνυμοι*) Vide supra ad Odyss. α, 222. p. 10.

160. —*πρωτέρη γενεῇ*.] Verte: *priori aetate, non generatione, ut vulgò*. GRAEVIUS.

161. *Τοὺς μὲν ἐφ' ἑκτακύλῳ*] Intelligit non tantum *ταὺς ἐπὶ ἐκτὸς Θήβαις* dictos, sed etiam eos qui *ἑκτακίνοιο* dicebantur, i. e. τῶν ἑκτῶν τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. *Ἡκισται* Priores quidem argumentum subministrarunt Aeschylò nobilissimae tragoediae ejus nominis; posteriores verò pulcherrimi poematis Epici, cui titulus: *The Epigoniad*; quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P. "*μήλων, σόνιον, &c.* pro *oribus*. P.

167. —*καὶ ἦθε' ἀπέσθας*] et *sedes tribuens*. Vide supra ad v. 37—39, et 136—138.

169. *Τηλοῦ ἀπ' ἀθωνάτων*] Hunc versum ex MS. reposuit Graevius.

171. *Ἐν μακάρων νήσοις*.] Haec *νήσοι μακάρων* decantatae erant apud veteres poetas. Cf. Odyss. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scillon Callistrati: *Ἐν μέρουσι κλειδί* π. τ. λ. infra p. 275. 290. Aeneid. vi, 638, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Heynius: item Plin. lib. vi. c. 32.

174. *Μητίεν' ἔποιε' ἀπειλον, &c.*] O utinam ego quinto non intererem *Hominiūm* genus. Vide infra ad Eur. Med. v. 1. p. 166.

73. 181, 182. *Ἐντ' ἄν, &c.*] *γεινόμενοι* sunt *τεχθέντες*. Sic autem verte: *Quum vis: nati sanescant; hoc est, sanescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur*.—*Οὐδέ. παρ' ἡμ. παιδεσσειν ὁμοίως*. Non haec referenda sunt ad *ἐπίτας ὁμοίως*, sed ad *γινώσκεις*. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRAEVIUS.

185—188. *ἀτιμῆσιν*] est *ἀτιμῶν* *πελοῦσι*, *contumelia* *afflicti* *καλοῦ*, et *μύμρονται* est *μύμρεσθαι* *φιλοῦσι*. et v. 189. *Ἄλλοι δ' ἐτίρον πόλιν ἐξαλαπάξει*, est *ἐξαλαπάξιν* *εὐθεῖς*, *solei* *expugnare*, &c. *Ἡσίοδ. α, 80. ὅτε χεῖροσσι ἀνδρῶν χέρην* quando irasci solet vitò inferiori: et sic *σπερᾶ*, *Idem*. Angli interdum: utitur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree*. [Conf. Viger. de Idiotism. C. V. iil. 11. n. 99. Zeunli.] *βαζοντ'*, quod *βαζόντες*, *αὐτ. &c.* ut docent nonnulli, dualis pro plurâli *βαζόντες*

[Vide quae vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad *Iliad.* α, 566. 75. et vide supra ad *Odyss.* θ, 35. p. 24.] Vera lectio hic est: *βάλλοντες θεῶν* atque ita legisse videtur Moschopolus. *οὐδέ θεῶν ὄπιν εἰδότες* neque deorum vindictam veriti: Nam *ὄπιν* non est oculus, ut quidam putant, sed poena, vindicta divina, &c. Sic *Iliad.* π, 588. *θεῶν ὄπιν οὐχ ἀλέγοντες* deorum ultionem nihil verentes. [Conf. *Odyss.* φ, 28.] *οὐδέ μὲν ὄπιν ἀποδοτέον* [*ἀποδοίησαν*] *θραυστήρια γηγάτωσσι* [*γηγάσι*] *τοκεῶσιν*, neque hi sanè senibus parentibus educationis praemia reddere volunt. "*γηγάμι, γηγάται, γήγας*,—*αὐτός*; P.

191. ὕβριν] ὕβρεσίνην. Schol. abstractum sch. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὄρον ἐμείμαι] i. e. per tmesin pro δ' ἐπομείμαι ὄρον. "An pro δ' ἀπόρρον ἐμείμαι, *pejerabit*? P.

199, 200. *Αθανάτων μετὰ φῦθ' ἴτην*,] *Αθανάτων φθλα* sunt *Δῖι*. Sic *superiūs* φθλ' ἀνθρώπων sunt *homines*, φθλα γυναικῶν *mulieres*. *Γραεινῶς* *πρωλιπόντ'* pro *πρωλιπούδα* nominative dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad *Soph. Antig.* v. 928. et 988. atque ad *Oedip. Col.* 1676. item ad *Electr.* 977.] prænomen seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. *Ἰδέθε τάδε. ἀντὶ τοῦ τάδε*. inquit Schol. [ad *Electr.* 977.] *ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀρσενικῶς ἀρσῶσι λέγρηται*, *ὅπερ ὁμόηδες Ἀττικῶς. τῷ γέτρῳ γοῖ φασί. καὶ Ὀμηρῶς* (*Il. s.* 778.) *τῷ δὲ βίτην τρήρωσι κλειδίον ἰθυσθ' ὁμοίαι*. Ad quem locum *Iliadis* quae annotavit Clarkius Brunckio valde sunt improbata. *ταῖ δὲ λείπεται ἄλλα λυγρὰ*—*relinquentur cetera doloris gravata*—*λείπεται*—*καταλείθησεται*. Schol. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

* *Ἐκ τῆς ἙΣΙΟΔΟΥ ΔΕΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.*] h. e. *Ex* 74 *HESIODI ASCRAEI THEOGONIA, sive Deorum Generatione.* [617—306/] Qui in hoc poemate aliquod systema religionis Graecorum traditum putant, nae illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse, ut fabulas à se congestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argute componeret, sed spectasse hoc, ut pro poetici ingenii modulo qualicumque ordine diversas fabulas in unum carmen contexeret, easque poetici ornamentis commendaret."—uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in *Dissert. sua de Theogonia ab Hesiodo condita*, [in *Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott.* 1779, Vol. II. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodicam enucleatè enarravit vir ille praestantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, iudicio tam subacto cum summâ doctrinâ conjuncto prolatus, ut inter primarios, qui in hac palæstrâ sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegere visum est; nam instituti nostri brevitatis partem aliquam Theogoniae hic tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solum simplicitatis Hesiodicae exemplum, quod ex *Operibus* et *Diebus* jam dedimus, sed etiam subtilitatis, quâ Hesiodus excellēss non vulgò creditur, cum ingenus Juventute communicarem.

Ver. 617. *Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα*—] Hesiodum conscribitur sua

74. à pluribus carminibus, iterum intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprâ jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse à Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur: tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ quæ esset confiatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda sit hæc particula, unâ cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. *HEXNE.* 'Ὡς Βριάρεον τὰ πρῶτα— Παιήρ Κρόνος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεον δ' ἴς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque linguae Βριάρεος duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causâ "V. Th. 154.

626. *Γαίης φραδοσύνησιν*— Terræ consiliis, &c.—*ἀντὶ γὰρ κατέλαξέ σφιν ἅπαντα διηνεκέως, ἴσα enim narravit illis omnia dicit; ἀπέδοται σὺν κείνοις νίκην, &c. se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. *Τιτῆνες τῶ θεῶι,*—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidae, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordini antiquiori successit recentior ille. *HEXNE.* Sunt igitur *Τιτῆνες θεῶι* Cronus unâ cum fratribus, qui et dñi prioris ætatis: Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla fit mentio; ut ex poëtae mente bellum hoc factum videri debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes adversus novum principem seditionem movissent. Infrâ tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis "Cronus memoratur."

633. —*δοτῆρες εἰδών.*] datores bonorum. *ἔδος, ἔδα, ἔδ.* Ion. ἦδς. genit. *ἔδος* et *ἦδος*. bonus, pulcher. genit. pl. *ἔδων*, Aeol. *ἔδων*. [cf. *Odyss. β*, 325, 335.] Versum sequentem unci circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 625.

75. 636. *Συνεκέως ἐμάχοντο, &c.*] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugna illâ memorabili [quæ narrata est] finiretur; potest id ornatu poëtico tribui; potest tamen tempus forte continuatum terræ motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. *HEXNE.* Idem tamen vir egregius censet orationem hæc fore expeditiorum si cum v. 634. abessent quoque 635—6.

639. —*ἴσον δὲ τέλος τίτατο πολέμοιο.*] aequali adhuc fortunâ in pugnis usi fuerant. *τέλος πολέμοιο* pro *πέλεμος* notum est ex Hom. dñi et ipse sæpè sic loquitur. Aliâ est: *θεὸς ἴσον τεῖνε πολέμου τέλος*, vel, *μάχη ἐπὶ ἴσῳ τίτατο*. Rationem translationis optimè discas ex *Il. ε*, 410, sqq. coll. simili loco *μ*, 433. V. sq. *κείνοισι* Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad *παρέσχεθε* extrinsecus intelligimus. *WOLF.*

642. *Ὡς νέκταρ*—] Additamentum alienae manus hoc esse putant Goulet et Heyn. Mihi quidem versus nunc forendus videtur. *Idem.*

643. *Ἀή τότε τοῖς*—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen, s. Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. *HEXNE.*

651. *Μνησάμενοι φιλότητος ἐνῆτος,*] *Memores placidae meae amicitiae, ἐξ ἧς scil. ὄσα παρόντες, &c. quantis beneficiis affecti in lucem iterum venistis, &c. ἐνῆτος, à nominat. ἐνῆς, δ ἡ. ex ἐν et ἔδος, uti suprâ v. 633.*

656. *ἴσι περὶ μὲν κραπίδας, &c.*] Corr. *πέρι*. Guet. emend. *περὶ σοι κραπίδας*. Malui pro *ἴσι* scribere *ἴσσι*, quod magis Homericum est. WOLF. Si *περὶ δ' ἴσσι νόημα* ex iudicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque *κραπίδας*. ΗΓΓΚ. "*πέρι μὲν κραπίδας, πέρι δ' ἴσσι* v. Wolf. in corr. Vid. sup. p. 5. v. 86. P.

657. —*ἀρῆς*—] Vulgò putatur Ion. genit. ab *ἀρῆ*, *ἀρῆς*, *damnum*: [et sic Scut. Herc. 29, et 128,] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quae brevis contra est in *ἀρῆς*. Reponendum igitur censet *ἀρῶς*. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485. σ. 213.

658. *Σῆσι δ' ἐπιπροσδύνησιν*—] Vulgò *Σῆς δ' ἐπιπροσδύνησιν*.

666. —*μάχην δ' ἀμύγαρτον ἔγειραν*] pugnam arduam exciderunt; ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, *εἰς μέγαν αἶρα*, cum α intensivo. Caeterum, ut rectè observat Robinsonus, "Ex hac descriptione praelii Deorum et Titanum satis constat Poëtam nostrum non solum, ut vult Quinctilianus, in mediocri illo dicendi genere excelluisse, sed etiam ad summum Poëticae fastigium assurgere potuisse. Nihil certè grandius occurrit in descriptione illà Homericà τῆς θεομαχίας, quae aded à Longino celebratur." S. 9.

669. —*Ἐρῆθενριν*—] Per paragonem poëticam pro *Ἐρῆθους*, et 76 hoc pro *Ἐρῆθου*, a nominat. *Ἐρῆθου*, *eos*, *et*. Et *τὸ εἶ* subintelligitur, ut notavit Guetius.

675. *Πέτρας ἠλιθάτου*—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —*ἴνοσος*—*ποδῶν*,—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quae subjiciuntur. ΗΓΓΚ.

688. *Ἐἴθαρ μὲν μένος, &c.*] *Ἐθῶς*, *εἰθῶς*, *εἰθῶς* et *ἰθῶς* cognata, quibus adde *τὸ εἴθαρ*. —*ἐν δὲ τῷ πᾶσαν φαίνε βέην*, i. e. *ἐξέβαινε*. Guetius. "l. 687. οὐ δ", Wolf. Edin. οὐδ', Rob. οὐδ', al. P.

690. —*οἱ δὲ κεραυνοὶ*] *fulmina autem*—*ἄμα* [σὺν] *βροντῇ τε καὶ ἀστεραπῇ* *ἕκταρ ποτῆντο ἀπὸ στυγαρῆς χειρὸς, τῷ τρυφεῖς εἰλυρόωντες* *ἰερὴν φλόγα* *ἠὰ οὐμ* *τονίστῃ* *et fulgure* *et* *extemplo volabant à robustâ manu, et crebra contorquentis sacram flammam*. De *ἕκταρ* ita Schol. *εἰθῶς*, *ἐκ τοῦ σύνεγγυς*, *ὡς ἀπὸ τοῦ ἰνωσῶν*, *ἕκταρ*, *ἕκτατος*, *ταχέως*: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἕγγυς*, *ἐκ τοῦ παρεκτομίου*, *ἐπειδὴ δ' ἀμικνουμένος ἕγγυς γίνεται*. *χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῇ τῇ λέξει*. Erat sic idem, quod antiè *συννοχῶδόν*. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. *εἰλυράω* est *contorqueo*. Vide supra ad Od. α, 25.

697. *Τιτῆνας χθονίους*—] Id est, Terrae filios. Guet.

698. —*ἴσος δ' ἀμερῆς*—] *ἴσος* per apocop. pro *ἴσος*. Et in Lex. Homericò ita Dammius: *ἀμερῆς*, i. *σῶ*, notat propriè *ἀποστέρητος μερῆος*, *privo aliquem portione ei debitâ*, ab α priv. et *μερῆος*, *non attribuit in divisione partem*: in specie est, *privo aliquem facultatis videndi, &c.*

700. —*Χάος*] Notabile quod in hac particulâ *χάος* alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, *Tartaro πύλας ἐπέθηκε Ποσειδῶν χαλκίας*, non Hephaestus.—*ἰδοῦντο* (*ἴδοεν*) *δ'*, (*ὥστε*) *ἄντα ο. ἰδεῖν*, *ἢ δ' ο. ο. ἀνοῦσαι*, *ἀντας*, *ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρῆς ὑπερθεὶν κίλιντο τοῖος γαίῳ, &c. adoperῆς et auditis, videbatur res ita se habere, ac si coelum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent*. Ita accipienda haec; alias *γάρ* α vitiosum esset. *ὀρῶνται* α pro *δὲ* mox *μέγας ὑπὸ* in ed. Trincav. et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, *ἤχοι*. Versus autem 705. prorsus ex superioribus confictus, et otiosus est. ΗΓΓΚ. "*Chaos* propriè, puto: *ἀῖρ*, v. 697. P.

77. 720. *Τόδον ἔσπεθ', &c.*] Sic Apollodorus — *τοδοθρον ἐπὶ γῆς ἔχον διδοθρημα, ὄδον δ' ἄρ' οὐρανόθεν γῆς*. Biblioth. ad init. Sequens versus merito rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. 3, 13, sqq. item Aen. vi, 577, sqq. "Vide Milton, P. L. VI. passim. P.

727. — *κατὰ δαιμόνην*] circumscripta. Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Hesiodicus postulat *δαιμόνην πᾶρα*. Cæterum quæ inde à 729, *ἔνθα θεοί*, ad v. 745, sequuntur, passim à senioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohaerent inter se tantum illa: quòd *Tartarus muro atheno cinctus est, ejusque pinnacula tenebras obident, supra cum verò terras et maris fundamenta sua radices sunt* — 728. *eodemque in loco Noctis domus*. 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vsa. 729—733, 736—744. In ultimis *καὶ Νυκτὸς ἐρ. οὐκία δαιμόνων ἔστηκεν* parùm commodè dictum est, cum saltèra repetitum esse deberet *ἔνθα*: *eodem quoque in loco* Noctis aedes sunt; ut 753, *eodem in loco* Somnus et Mors demos habent, et 767, Hades et Proserpina et Styx. Cæterum ex his ad intelligendum in premitu est, *Tartarum* antea locum *Hades* obtinuisse, cui mox *οπη* successit. Virgilius *Tartarum* ab *Elysie* sejanctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Aen. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HERRN. "Exc. viii.

728. — *πεφύασε*] Scrib. *πεφύασε*, ut editt. Trincav. Staph. &c. exhibent. *Πεφύασε* antepenult. productam haberet. WOLF.

732. — *πίλας δ' ἐπέθηκεν Πλοιδῶν*] Quòd Neptunus dicitur *Tartarum* munivisse portis, quæ exitum Titanibus praecluderent, non Vulcanus, rectè mireris. Causam commenti unam hanc video, quòd hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum deamum, cum Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem*. Vide supra ad v. 700.

78. 736—742. *ἔνθα δὲ*] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sunt et satis sana. Partim hæc jam antea dicta, partim versus ab Homero mutati sunt, ut statim v. 739. ex Il. v, 65. V. 741, *malit Quietus Ἰαοὶ εὐ-γένειο, ἔδ᾽α per. sed forte τις intelligi debet. Tum constr. θύαλλα θύελλη κρηφίρας ἐν ἔνθα καὶ ἔνθα*. Vide Il. 5, 346, Od. v, 63. *Una ex aliâ procella cum modò huc modò illic abriperet. Idem*. "736. Hinc novum quasi exordium factum. Vide Wolf. P.

745. *ἔστηκεν*, —] *Stat*; et paulo post, *ἔστηκε*, pro *ἔστηκεν*, *stans*. Vide Vol. I ad p. 98. n. 3.

749. — *εὐμαρόμεναι μ. av. γ.*] *altioris vicibus subeuntes magnam limam accerunt*.

750. — *καταθήσεται*] *Quietus* corr. *καταδύεται*. Sed futurum à Græcia sæpius pro aor. poni solet. WOLF. *καταθήσεται* potius novum videtur esse præc. idem quòd ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. *Iliad.* s, 109. ubi vir ornatisimus hoc novum præc. *καταθήσεται* non agnoscit; quanquam analogiâ non dissimili per seaspè usurpare visus est Homerus verbum *διδόμαι, δίδωτο, εδύετο*, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. *καταθήσεται*, quòd Clarkius legit *καταθήσεται*, in aor. Sed et invenitur *καταθήσεται* [Il. a, 382.] usurpatum tanquam tempus præc. quòd vir acutissimus videtur non observasse.

754. *Μένει τῆν, &c.*] *Expectat tempus sui itineris, donec venerit, t. e. per notum Græcismum, Μένει donec tempus sui itineris venerit*.

Præter quoque bene Latine dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. —οὐδέ ποτ' αὐτοῦς] Conf. Od. λ, 15, sqq. "supra p. 47

766. —ἐχθρός δέ, &c.] Hoc ita intellige, ut θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. —ὁκόθ' ἄθρονον] ἄθρονον h. l. est pro κατηχθόνος. Idem δάμοι ἤχθροντες. Angl. resounding anathemas. —ἐκείθεν, pro ἐστῆσαν, stant. Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

778. —ἀμφὶ δέ—] ex more rudis sermoneis pro: κατηχθόνος καὶ 79. ἐστημιγμένα κέρον. ΗΕΥΝΕ.

780. Παιῖρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil supra. WOLF. "Παιῖρα, Rasm., adv. Interp. P.

781. Ἀγγελίης] sc. Ἐννα, nec mutandam in Ἀγγελίη. Στῆς autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut Νηυσίη aliqua. Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, postea solennius factum, ut per ejus equam juraretur: quam adeò afferri ad deos narrat poeta, quoties jurandum est. In 783, Trincav. ὅς τε ψεύδεται, Edit. Par. ὅς τε ψεύδεται, melius quàm vulgò. ΗΕΥΝΕ.

789. Ωκεανότο πέρας] Κίρας fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini cornu dicunt. WOLF.

793. —τήν—] Intellige δὲ τὴν Στόβα. In ἀπολέπας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rarius, particulae ἀπό, παρά, ἐπί præsertim sequente à postrema producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminasse videntur. WOLF. Si ἀπολέπας est à λέπω, libens simpliciter significat. Sin à λέπω, redde, cum Wolfio, fidem dæmon: qui ἐπέταρον adverbium putat. Heynius aut ἐπίτοπος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπίτοπον ἐποπέσθη jungendum, qui peioraverit.

798. —ἐπὶ κῆμα καλύπτει.] i. e. κῆμα ἐπικαλύπτει κρότον.

801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in Epp. 578, sed ibi est 80 vindicet sibi, sortitur. At h. l. est ἀποκερμάσσει, quod est ἀπομείρεται. V. Etymol. et Hesych. h. v. "Et sic ed. Trincav. Par." ΗΕΥΝΕ. "Eustath. non sensu, sed scriptura modo hæc verba differre putat, ad Il. φ. 394. p. 1243. l. 23. Vide Wolf. addenda: Item Soping. et Alberti ad Hesych. P.

804. Κίρας] costibus: Idem quod ἱράς. Correctio est Rahnkean, pro vulgato Είρας. Putat Heynius, quòd ἱράς non minus locum habuisset, respectu alterius ἐς βουλήν.

805. Ωγόνον,] ἀνείμαν—Nam jungitur cum ἔδαρ ἰφάνη, et non cum ὄρον, u. rectè Wolfius.

III. NOTAE IN APOLLONIUM RHODIUM.

81. * Ex Apollonio Rhodio.] Apollonius, poeta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis acceperat, *Rhodium* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in praefecturâ Bibliothecae Alexandrinae, sub rege Ptolemaeo Evergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scriptâ in IV libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Pellâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quintiliano, *aequali quadam machoeritate*. Idem ferè judicium de Apollonjo tulit Longinus, qui eum appellat *ἀπρωτον, vitio carentem*; hoc indicare volens plus studii et curae in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longe quidem intervallo cum ingenii tum aetatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdum videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficacâ ipsi Homero vix impar censi potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticae auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proximè accessit ad Homeri praestantiam, quique ejus exemplum, cum in descriptione argumenti, tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumpsit." Vol. II. Part. II. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. IV. p. 262. sqq. Edit. Harles. "L. III. c. 26. (olim 21.)

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Graecè, cum Scholiis, litteris quadratis, s. capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa, 1496, in 4to.—al. 1498. [*Florentinam* hanc appellant.]

2. ————— Graecè, cum Scholiis, in aedibus Aldi et Andreæ soceri, curante Francisco Asulano, 1521, in 8vo. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ————— Graecè, sine Scholiis. Parisiis, 1541, in 8vo. [*Parisina*.]

4. ————— Graecè, cum Indice et Scholiis, ex offic. Petri Brubachii, 1546, in 8vo. [*Francofurtensis*.]

5. ————— Graecè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. Basileae, 1572, in 12mo [*Basiliensis*.]

6. ————— Graecè, cum Scholiis; et annotat. "brevis" Henr. Stephani, 1574, in 4to. [*Genevensis*.]

7. Apollonii Rhodii Argonauticorum Libri iv. ab Jeremia 81. Hoelzliano in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, in 8vo.

8. ————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii vol. 4to. *mej.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1779, in 8vo.]

9. ————— è scriptis octo veteribus libris, quorum plerique nondùm collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, in 8vo, et 4to. " *Lips.* 1810.

* * E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo saltem nomine, sed et alias praeclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infusatum remanserit. Sant enim editiones illae omnes mendosissimae.—Tenebrosam versionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Graecis hauriat, *puídoque commentario pòtām oneravit, hominum fasilissimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkönig*.—In editionum censum referri non meretur *Batavae* repetitio, quae *Oxonii* prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebrae pleraeque, in quibus haerebant lectores,—complanatae sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est Poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. ΒΑΥΣΚ.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α.] l. e. *Ex APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—233.* Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus.

Ver. 1. Αρχόμενος δέο, Ποῦδα,] Solennis hic est Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. *Homerus: Μῆνιν αἶψα, θεῶν,*—et *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα,*—*Hesiodus: Μοῦσάων Ἑλικωνίδων ἀρχόμεθ' αἰδέειν.* *Aratus: Ex Διὸς ἀρχόμεσθα*—Ab Apolline unum è suis pœmatibus exorsus fuerat *Megarensis Theognis:*

Ω ἄνα, Ἀητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε βεῖο
 Αἴδομαι ἀρχόμενος, οἷδ' ἀνακαυόμενος·
 Ἄλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
 Αἰέω. ΒΑΥΣΚ.

Αρχόμενος δέο, [l. e. ἀπὸ σοῦ,] *Incipiens à te,* [De ἄρχω et ἀρχεσθαι, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —*παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι,* —*εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα.* *Schol.*

2, 3. — *Πόντωιο κατὰ στόμα,*] *Bosphorum Thracium* intelligit, *Pontum Euxinum* versus. De *πέτραις Κυανέαις*, quae et *Συμπληγάδες* vocantur, vide infra ad *Eurip. Med. init.*

4. *Χρῦσειον μετὰ κῶας—ἤλασαν Ἀργῶ.*] *Angl. in quest of the golden Fleece.* [Cf. *Eurip. Med. 6.* et *Theocr. Idyll. xiii. 16.*] Dicitur *κῶας, ατος, τῶ, vel κῶος, εος, τῶ, vellus.* De *Αργῶ* vide infra ad *Eur. Med. init.*

6, 7. *Μοῖρα μένει—*] *Fatum maneret—*[De praesenti temp. hoc

modo Graecis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122, n. 6.] Quae sequuntur sic construe: —*δαμῆναι ὅπ' ἐννεδύθη* [ἐννεδύθης] τοῦδ' ἀνδρός, ὄντιν' ἴδατο οὐλοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —*τεῆν*] idem quod *θεῆν*, hic pro vulgari *τεῆν*, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio his verbis: “*Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Pellam alloquitur; proinde τὸ τεῆν minimè stare potest.*” Caeterum βαῖξιν, à βάξω, loquor, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —*Ἀναύρου*] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54, edit. Heyn.] *διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἀναύρου, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ρεῖθρῳ πέδιλον.* Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. xii. ΒΑΥΝΚ.

10. *Ἄλλο μὲν ἐξεδάσαν ὅπ' ἔλδος,*] *Aliterum quidem serasavi,* postquam esset sub *ἕμο*, i. e. è *ἕμο*.

82. 15—17. —*ἐφράσαστο*] cum duplici σ, ad syllabam longam efficiendam, ut bene notam Homeri legentibus; φράζω, dico, aliis ostendo, amarro; sed φράζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium inco.* ἐφράσαστο, *secum reputasavi, καὶ οἱ ἄεθλον ἐντυε ναυτιλῆς πολυπηδέος, αἴρωε* si certamen instructionis navigationis laboriosissimae, i. e. *postquam secum reputasaset, ei certamen, &c.* ἤε κεν—ὀλέσθη, *ken*, quod est ἄν, construitur cum ὀλέσθη, ὅρ' ἄν ὀλέσθη. Pro *ken* vulgò *καὶ*, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —*ἐπικλείουσιν*] Absurdè vulgò legitur *ἔτι κλείουσιν*. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. ΒΑΥΝΚ. Ordo est: *οἱ δαυδοὶ μὲν ὄν πρόσθεν* [γίνονται— vide infra ad init. Soph. Oed. Tyr.] *ἐπικλείουσιν Ἄργον ναυκείν νῆα ὑποθημοσύνησι Ἀθηναίης. Vetea quidem praeterea perhibent Ἄργον fabricasse navem consilii Μίνεωα.* De fabricatore navis Argus non consentiunt auctores, neque de etymologia nominis. Vide infra ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historis.

25, 26. —*ὄκειν Ἡμπεληθός ἄγγι*] *prope speculam Pimplae—Ἡμπελη*, unde *Ἡμπεληθός*, mons Boeotiae, Musis sacer.*—*Ἄνταρ*, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. Unde vocalem temerè insecutae, &c. et Od. xxiv. *Quod si Threicio blandius Orpheo, &c.* item *Congreve's Mourning Bride: Music hath charms, &c.* Thraciac?*

29. —*τηλεθάσσαι*] pro *τηλεθάσσαι*, *florentes*: vide supra ad Od. α, 25. Sic *σσιγῶσιν* pro *σσιγῶσιν*.—*ἄε δ' ὕ' ἐπιπρὸ*, *quas ille longo tractu, delinatas, delimitas*, ut vulgò reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio praes. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdum sententiam auctoris prorsus extinguit. Vide Il. α, 410, ubi *πτενομένους* redditur ab interpretibus *caesius*; quod absurdum est. *Ζώνη* nomen est loci proprium. ΒΑΥΝΚ. *Ἐξείης σσιγῶσιν ἐπήτημοι*, *Ordine stant conferti*. P.

39. —*ἀπόπροθι εἰς ἐν ἰόντες*.] Vulgò legitur *ἀπόπροθεν*, sensu diverso. Sed illud praestat. *Longo tractu eodem fluentes atque, scil. usque in eum locum, ubi a Penèo recipiuntur.* Conf. iv. 135. ΒΑΥΝΚ.

40—44. —*ἐπὶ τοῖσι*] i. e. *ἐπὶ τοῖσιν*, Angl. *next to them.* *ἐπιθεῖν Ἀπιθαίων*, supple *ἐπὶ*, *tempore praepotentium Lapitharum.* Erat scil. hicet Polyphemeus non Cyclops ille; de quo supra in Ody-

σεά, sed unus è Lapithis. [Vide *Iliad.* α, 264.] ἀπλότατος, ab ὄπλον, telum, est propriè armis instructor, unde junior; ἀπλότατος γενεῆ, natu minor. [cf. *Il.* β, 707. γ, 108.] βαρῦθέσθε, Ion. imperf. à βαρῦθω, quod idem est ac βαρύνομαι, molestiâ gravi afficior, ingravesco [conf. *Iliad.* π, 519.] ὡς παπῆρος κερ, sicut antea. Vide *Odys.* β, 305. ζ, 31. et alibi. "Supra p. 24. Item *Il.* δ, 325. P.

48. Πηροῦνη καὶ κῆδος] Πηροῦνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπι- 83
γαμίας συγγένειαν κῆδος autem τὴν ἐπιμίλειον τὴν φροντίδα, quae acceptio è lexiciis nota. Βαυκκ.

49. —εὐρήνοσιν] Poëticè pro εὐρησι, à nominat. εἶρη, -νος, abundans pecoribus, ex εὐ et ἄρος, agnus; legitur et εὐρησος, -η, -ου. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperam, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλῆος Ἑρμῆας νόστος,] μαυρίδις δειπτες Mercurii filii. —Ἑρμῆας, Aeol. genit. ab Ἑρμῆας, quod idem ac Ἑρμῆας, ου, contractè Ἑρμῆς, ου. εὐ δαδαῶτε δόλους, bene dasti dolos. Δατες, disco, intelligo, &c. in perf. med. δέδαα, unde in participio, δεδωκῆς, -ωσα, -αως quae methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic *Odys.* ρ, 519. δεδωκῆς ἔπε' ἡμερόντα, doctus carmina delectabilia. "Ἐδασ, docuit; ἐδάη, didicit." P.

53. —νύσομενοι] Vera scriptura hujus verbi est νύσομαι, in f. 1. νύσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῦδε—νύσομενοῖσι, Angl. and went to them while they were setting out, &c.

60. Κενταυροῖσιν δλίεσθαι,] à Centauro perissos,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbaram et Graecitatem incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσατο. Vero proprius Homari Scholiastes, ἐδύσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia u per se longum est. Vide Clarkium ad *Hom.* *Il.* ι, 592. λ, 16. In sup. v. ἀγχιλῆαι pro vulgato ἐγχιλῆαι dedit idem Schol. τῷ ἀγχιλῆαι deicere opponitur ἀκαμptos, ut ἀρρηκτος opponitur τῷ δαδῆαι. ἐγχιλῆαι notat inachinam, in fugam vertere. Facile haec composita commutantur. Βαυκκ. Conf. *Ovid.* *Metam.* xii, 496. —manet imperis factus ad opti, &c. ἐδύσατο νεῖδις γαίης, κηρῆι αἰτω τερραῦ νεῖδι, in ipso, per sync. pro νειατόθι, à νελατος.—Φεινόμενος σπιδαρηῶσι ἐλάτησιν καταλῆδην, icus νεκίδις abietibus cum imperis corrumpentibus καταλῆδην, adverb. à καταλῆδω, corruo.

67, 68. —ἀγχι δὲ λῆμνης ἔνυαδος—] ἔνυαδος λῆμνη τῆς Θεσσαλίας. Κτιμένη πόλις κῆς Θεσσαλίας. Δολοπήδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπος γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Schol. νικητάσθε, Ion. pro ἐναίετας, habitabatis, à ναιεταῶ. cf. *Il.* λ, 672. ρ, 308. " *Il.* ι, 480. P.

69. —Οπόμενος—] à nominat. Οπόμενος, contractè Οποῖς, εἶντες, quae urbs celebris Δακρυῶν Επακρυμίδων.

75. ἔξοχος ἠναρέην,] Subauditur κατὰ. Εἰδὲ δεδωκῆς, vide suprâ ad v. 52.

81. Πλαγθέντας] παγασο— Vide ad *Odys.* α, 2. δραθῆναι, 84. interfici, à δραῶ, interfectio: " pro δραῶν P.

82, 83. —κακὸν μηχανῶν ἐκαυρεῖν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὐ μὴ ἐκαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακὸν nullum sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀκαυρεῖν, an ἐκαυρεῖν legatur. Vide Graevium ad *Hom.* *Il.* 240. et nos ad *Aeschyl.* *Prom.* 28. Βαυκκ. In hac autem Scholiastae interpretatione,

84 quae Brunckio adeo arridere videtur, nequeo, quae est mea caecitas, videre sensum poetae: nec ullum accepi lumen à doctissimo Graevio ad locum indicatum: et quae Brunckius ipse notavit ad Aeschyl'i Prom. mihi videre non contigit. In verbis poetae deside ro iteratam istam Scholiastae particulam negativam, et dubito an μήκιστον hinc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poetas interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος. [Vide Soph. Oed. Tyr. 1301. et Phloct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricae admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: *ὡς ἐπαυρῆν κακὸν*, [vel κακῶν, nam hoc verbum invenitur constructum interdum cum accusativo, interdum cum genitivo.] *οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποισι μήκιστον, adeo attingere mala, vel plecti malis, non est hominibus res longissimè remota,*—[ἐπαυρῆω, est attingo, gusto, fruo; et sumitur in utramque partem. Sic Illad. λ, 572. *κάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρῆν, antequam corpus candidum attingeret.* Loquitur Poeta de jaculis. conf. ο, 316. δ, 302. Item ψ, 340. ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Illad. α, 410, *ἴνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος* ubi observandum βασιλῆος regi ab *ἔνεκα* subaudito; ut omnes reipis fruatur,—*ἵβιμαί ἱπῶσι πλεasant, propter regem*: vel sine *ἔνεκα*, ut omnes fruatur suo rege. Ironice scil. dictum. Sed Graevius reddit: ut omnes plectantur propter regem. cf. Od. δ, 106.] —*ἀπόβτε ταρχύσαντο ἐαείνους καὶ ἐνὶ Λιβύῃ*—*scilicet eos sepeliendos curaverint etiam in Libya, τόσον ἐκὰς [ἀπὸ] Κόλχων, ὅσον τέ περ δίδεις τε καὶ ἀνατολαὶ ἡλίου εἰσπαρόνται* [vide supra ad v. 29.] *μεθῆγγός.* Locutio poetica ad magnam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet. "Socii sepelierunt—P.*

87. *Εὐρύτου υἱός,*] Vide Odys. φ, 226. *τόξον* autem in seq. v. ut Eustathius adnotat ad Il. α, 441. *οὐ τὸ σκευὸς θημαίνει, ἀλλὰ τὴν κορυφαίην τέγγην.* ΒΑΥΡΑΚ.

101—104. *Θησεία δ',—Πειρώθω*] Legitur *Πειρώθως, ου, et Πειρώθους, ου, ὄ.* De Theseo et Pirithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Aen. vi, 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quae ibi annotarunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato *κενήν*, vel *κενήν ὁδὸν* reposuit Brunckius *κοινήν ὁδὸν, communem expeditionem.* Sic autem construe: *ἀθῆλος δὲ δεσμός ἐρυκε ὑπὸ Ταυναρίην γῶνα Θησεία, δε ἐπέκαστο περὶ πάντας Ερεχθίδας, ἐσκόμενον κοινήν ὁδὸν [ὁδὸν] Πειρώθω. ἢ τε ἀμωω κεν ἔθεντο ρητέρον τέλος καμάτωι πάντες ὁδὸν.* exitiale autem vinculum cohibebat sub Tauriarid terra Theseum, qui celebris erat supra omnes Erechtheidas, cum communem expeditionem prosequeretur cum Pirithoo. Ambo certe impromissi faciliorem exitum laboris omnibus—Argonautis scil. si eos comitati essent. "ἀθῆλος, ἀθῆος, ex α et ἔδω, non vides. P.

105—112. *ΤΙΘΤΕ*] Celeberrimus navis Argos gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Τύρην, &c.—ἀστέρη, Ursa major sic dicta κατ' ἐφοχὴν.* Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum. *ὁδὸν δὲ αὐ, et cum ἱπῶ,* [nam αὐ, à nominativ. ὄς, est omnium generum,] *Ἄργος*—vide supra v. 19. —*κεῖνης ἐποδημοσύνης,* sic Virg. divina Palladis arte. Aen. ii, 15. et vide Odys. φ, 493. supra p. 26.

85. 119. —*ὄς τίσε Πηγά]* Vide infra ad Theocrit. Idyll. iii. v. 43. p. 228. cf. Propert. ii. 3, 51.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βέην—] βέη 'Ἡρακλῆος est ipse Hercules, ut notum. [Iliad. 6, 117. cf. γ, 106, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor*. [Lib. i. Od. lii. in fin.] quod est Homericum βέη 'Ἡρακλῆειη. Il. 2, 689. et alibi. Ἀλλ' ἔπει, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the bear alive, who used to feed in the forests of Lampria, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenae; and set out, himself of his own accord, without the knowledge of Eurystheus.* Caeterum historia et labores Hercules etiam pueris notissima.

138. —ὁς πέρε πάντας, &c.] Ordo est: ὁς περιεκαίνοτο πάντας ναυτιλήτοι, qui vincebat omnes arte navigandi.

141. —μή οί, &c.] Ordo est: μή δ' ἦμος ἀγιάσαιτό οί [ἔνεκα] ἐν-ζλείης, ne populus ei invideret propter gloriam. Nam ἀγιάσασθαι non solum significat admiror, sed, cum dativo junctum, invideo. [Vide Iliad. 6, 71.] "Item, indignor, &c."—ἐτήρημον, adverbialiter verè.

145. —ἐμπυρα σημάτα] vocantur signa, quae πυροσκόποι in vic-86. timis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. ΚΥΣΤΕΑ, ad Suidam.

147. —ἄρσεν—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Distr. in Eur. Hec. p. 5. 25, &c. et Synt. Crit. I. p. 81.] putarunt *N. ἄρσενος*, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapaesticis scil. et iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliqua ex hisce literis incipit, sequente consonante simpliciter; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editione istud *N.*, à Brunckio omissum, libenter revocavimus: [Vide infra p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.] Cujus rei in Tragico senario rationem quicumque requisiverit, eum com muni sensu planè carentem pronunciauit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque litteram finalem in Tragoediis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subse quens vox incipit à muta ante liquidam, (quae quidem syllabam naturà brevem patiuntur brevem manere,) constanter retinuit: sic Orest. 64. —παρέδωκεν τρέφειν,— ubi vide quae vir ille acutissimus ulterius observavit. "V. 217. Κλείουσι, βτα: Κλείουσιν, priores. P.

149, 150. Τηλυγέτους] *charos, dilectos*,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimae, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 49.] —οὐδ' ἀπίθησε νισσόμενοις. Angl. *nor was she averse from their going; γὰρ μήδετο ἐνάξια λίνυτων Ζητός.* for she thought of their performing deeds worthy of the progeny of Jove.

151. —ΑΤΤΚΕΤΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —ἢ ὅ ετι κεν ἀρῆσαιτο Μαρναμένους,] et quodcumque cuperet inter ruginandum, τὸ πέλεισθαι, id fieri, ἐν ξυνοχηῖ πολέμοις. Angl. *in the brunt of the war.* i. e. ei dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. *Metam.* xli, 556.

166. —ἀμύβλιν] i. e. ἀνὰ κόλιν—δρασθε, pro ἀναθε, comitem dedit.

168. —ἄρκουο δέρος] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. ΒΑΥΣΚ. Vide hoc schema infra illustratum ad Soph. *Oed. Tyr.* v. 269. p. 221.

172, 173 —δν δη φάτις Ἡλλίοιο Εμμεναι] i. e. δν δη φάτις [ἔσται] εἶναι [υἱὸν] Ἡλίου. —χυδιών— vide suprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphi-

me, Jovis et Antiope filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iiii, Od. xi. —ἐπ' ἄρουσιν αἰγιαλοῦ. in oris elatioribus littoris nam ἄρουσι, supercilium, significat quoque, prominentia terrae, litto arduum.

87. 183, 184. —οὐδὲ θεοῦ βαῖπτεν πάδας.] Locus notabilis adumbratus ex Il. v. 226—229. ubi poeta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Aen. vii. 808. de Camillâ: *Ille vel intactas, &c. et Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla, &c.*—ἀλλὰ τεγγόμενος ἄρκου ἴχθυον ὄσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὄσον ἐστὶ τεγγόμενος, tantum quantum est madefieri, vel quantum vocari possit madefieri,] πεφόρητο διαρῆ κελεύθω. Augl. *but just dipping the soles of his feet, he skinned along the watery way.* ἴχθυον, non solum vestigiū, sed interdum, ut hic, planta pedis. διαρῆς, qui humorem habet, humidus. πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. Παρθενίην.] Perperam vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Αἰχάτος νοσφιδεῖς Παρθενίην, ἔθες Ἰμβρασίης Ἥρας. Hac emendatione nihil certius; nominandus erat locus, unde Ancaeus veniebat. Cf. Il. 872. Insulae Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum, 48. Βαυκκ.

203. Λέρον ἐπίκλησιν, &c.] i. e. κατὰ Λέρον πρὸς ἐπίκλησιν, γὰρ μὲν κατὰ Ἠρακλείου κατὰ γενεάν.

204. —πέδε] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quom utroque pede claudam fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυμῆς dicitur. —εὐπλοῦς autem hic πηγὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. 5, 142. p. 972. Βαυκκ.

88. 219. Τοὶ μὲν ἐκ' ἀφροσύνης, &c.] Tota haec descriptio fratrum Ζήτων et Καλαῖος est admodum poetica; non autem explicata difficilis. Adi propr. nom. Lexica. " τοῖς σφραγῶς. Schol. P.

231. εὐχετόωντα ἑμμεναι:] i. e. εὐχετόοντο εἶναι, gloriabantur se esse. Vide supra ad v. 29.

492—558.] Orphai Cantilena, Argis Profectis.

492—495. —προτέρω.] Omnibus ad Argis profectioem paratis, Argonautae, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta illis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem prosciudunt;—πρότέρω δὲ κε νεῖκος ἐτύχθη, ulterius verò his processisset, [Vide Illad. ψ, 490.] Ἢ μὴ ἑταῖροι ὁμοκλήσαντες [κατηράκιον] δηρῶντας, αὐτὸς ἑ' Αἰθωνίδης κατηράσεν· οἱ σοκί τῖς certantibus interminati cohibuissent, ἱπρῆς Jason cohibuissent: ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ὀρφεὺς, δυνασόμενος κίβαριν λάσῃ [χειρὶ] κείρατον δαίδης. atque inter illos Orpheus, laevè manu sustollens citharam, tentasset cantilenam.

496—500. Ηἰδε δ' ἐς γαλα, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. *Namque canebat, &c.*—τὸ πρὶν συναρηθῆσα ἐκ' ἀλλήλοισι μὴ μορφή, prius conjuncta. inter se sub. una facie vel formâ, [cf. Ovid. Metam. L. i. 5. *Anta mare et tellus, &c.*] ἐξ ὁλοῦ νεῖκος διακρήθησαν ἑκάστω ἀμυῖς, è perniciosâ lite discreta erant singula à se invicem. —ηελίου κίλευθα. Sic Virg. Aen. vi. 797. *Extra anni Solisque vias,*

89. 505. —ὁ μὲν Ἀφρόνυ ἀκνάθη παρῆς:] hic quidem Saturno cedebat honoris causâ,—nam παρῆς regitur ab ἄνερα subaudito. " Vid. Vol. I. p. 80. 2. P.

506 — *Ὀρρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος,*] Sic Juvenalis Sat. vi. 15.—*Jove* 89. nondum *Barbato*,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—514. *H.*] Per aphaeresin pro φῆ, ut saepe apud Homerum, et hoc pro ἐρη, dicitur. —*ἄμοτον, insatiabiliter. μοτὸν est linteam conscriptum, quo vulnera expleri solent à chirurgis: unde ἄμοτος, ου, ὄ, ῆ, qui expleri non debet vel potest. [cf. Iliad. δ, 440.]—ἡρημέοντες ἐπ' οὐσῶν ὀρθοῖν κηληθμῶν quiescentes auribus erectis ad oblectationem.* "ἄμοτον προῦχοντο—insatiabiliter protendebant—P.

515. —*τοῖσιν ὄρεν ἐνέλλικε θαλαττὴν δαυδῆς.*] tale in ipsis blandimentum cautius relinquebat. Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato *θέλλικτιν δαυδῆν*.

516—518. —*Ὀὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα*] Neque diu post, *παρασάμηναι* [reduplicato σ, ut saepe apud poetas] *λοιβῶς, misto libamine, ῆ [i. e. ἐν τῇ ὀδῶ ῆ] θέμις ἐστί, prout fas est, tunc te χέοντο ἐπὶ αἰδομένας γλώσσησι, donac quoque profundebant in linguas ardenies, [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] δὲ ἐκνώοντο [pro ἐκνώοντο] ὕπνον διὰ κνέρας. et somni recordabantur per noctem. Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δὴ pro *δι* irrepsisse. "τέως, tunc. P.*

523. *Βαινόμεναι*] et *βαινόμεν*, idem quod *βαίνειν ἐπιβαίνειν νῆα*, Angl. *to go on board, &c.* "521. *ἀνραι, nummularias undarum.* P.

526. *Πηλιάς—Ἀργῶ*] *Peliaca Argo.* Vide infra ad Eur. Med. 3.

526, 527. *Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θελον ἐλήλατο,*] In ea enim trabs divina impacta erat, [δόρυ, hostile, item tota hasta, proprie est, ut hic, lignum longum, cortice spoliatum, trabs,] *τό ῥα [ἐκ] Δαδωνίδος φηγοῦ Ἀθηναίῃ ἤμιος ἀνα μέσσην στείραν. quam à Dodonaeæ quercu Minerva adaptaverat medicas carinae. φηγός, fagus, item quercus: Dodonaeae quercus, scil. vocales erant.*

528. —*ἐπίσχερῶ*] *continua serie, à σχερός, vel σχερόν, series, cohaerentia. —εὐκόσμως—εὐκόσμοντο, ordine sedebant.* Vide supra ad v. 29.

531. —*μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος*] Vide supra ad v. 122. *ἄγγι δὲ 90 οἱ ῥάπαλον θέτο, prope se autem posuit suam clavam—Hercules scil.*

532. —*καὶ οἱ ἐνερεθε—*] *atque ei sub pedibus (altius) immersa navis carina.* T. Y.

538, 539. —*ὄμαρτεῖ—πέδον ῥήσσωσι πόδεςδιν*] Ex Homero, II. 6, 571. —*τοὶ δὲ ῥήσσαντες ὄμαρτεῖ Μολπῆ τ' ἰὺγμῶ τε, ποδὶ σκαίροντες ἔιοντο.* Brunck.

540. 541. *Ὁς οἱ ὕπ' Ὀρφῆος*] Ita, monente Dorvillo, [Miscell. Observ. IV, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato, *Ὁς ὕπ' Ὀρφῆος*, claudicante versu. Caeterum quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orpheu! —*ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο fluctus autem fremebant: —apud Homerum invenitur ῥόθιος, ἰα, ἰον, fremens, strepens, &c. sed τὸ ῥόθιον, fluxus, est recentiorum poetarum.*

542. *Ἀρρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.*] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multum distare videtur. Tantum non sunt: *Ὀλοὶ Τρώϊο Ἰπποὶ, ἐπιπτάμενοι πεδίω, Κραυπνὴ μὲλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν, ἠδὲ φέβεσθαι.* II. 8, 222. Sed qui sequuntur, ad v. 559, ipso principe poetarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim enarrare peritū est Magistri inter praelegendum. *ἐκῆτιεν, salit.* Vid. II. η, 262. P.

90 545. Τεθύχα.] Schollastes: ἄπερ εἰδῶσθε τιθέναι κατὰ τὴν ναυ κομμοῦντες αὐτήν. Virg. Aen. viii, 91. *Labitur undae vadis abies mirantur et undas, Miratur nemus inuictum Fulgentia longe Scuta viram.* ΒΑΥΝΣΚ. Schollastes verò sensum poetæ hic minus rectè cepisse videtur: nam νηὶς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way*, cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τεθύχα non sunt ornamenta navis, sed arma Argonautarum. Reddas igitur sic: Eorum autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma. Sedebant nimirum, [ut supra v. 530.] armis juxtà positis.

546—552. Ἀτραχὶς] est semita directa, via ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω—εἰδομένη διὰ, etc. —ἐθαμβεῖον εἰδορῶσθαι—[pro εἰδορῶσθαι, ut saepissimè supra,] admirabantur iuvenes opus Minervæ Itoniæ.—Ἰτων, ἄνος, ἡ, et Ἰτώνη, urbs Molossiae, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hic, Ἰτωνίς. ἐπιτραχέοντας ἐπερμά, vibrantes vel impellentes remes. * Thessaliae?

554. Χείρων—] Φιλόρας καὶ Κρόνου υἱός, εἰς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Aesculapii et Achillia. —ἀγῆ est litus, ab ἀγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρεῖν χειρὶ κελύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand, ἐκευφήμῃσεν ἀκρόβια νόστον πύδομίνους, he prayed for a safe return to them as they were setting off.* —παράκοιτις, κωρ scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φάλα δεῖδῶκετο πατρί. porrigebas cum suo patri, Peleo scil. jam proficiscenti cum caeteris Argonautis. δεῖδῶκεμα, interdum redditur propino: vide Odys. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—haec de centauro Chirone et infante Achille.

91. * Ex τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β.] E Lxx. II, 178—310. Phinei Historia. —Post varies casus et discrimina Argonautae tandem appetunt ad oram Bithyniae; ibique, Amyoo rege Bebryclorum à Polluce in certamine caestus interfecto, cum Bebryclis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ἐνθάδ' ἐπίκειτον οἶκον, &c.] Ibi ad litus domum habuit, &c.

181—185. οὐδ' ὄσον ἐπίτετο] neque ullam reverentiam observabas — [ὄσον, i. e. κατὰ τοσοῦτ' ὄσον ἐστὶ τι. vide infra v. 190.] καὶ χρεῖων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερῶν νόον Διὸς αὐτοῦ. et exponens in tepeidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis. [χρέω, vel χρεῖα, idem quod χρεῖα, oraculum edo, vaticinor.] Τῷ καὶ ἐπὶ ἀλλέν οἱ δηναῖον μὲν γῆρας, quapropter ei immisit [Jupiter nempè] perpetuam quidem senectutem,—οὐδὲ εἴα γίνεσθαι ἀχειρέσθαισιν ὀνείασιν, neque gaudere poterat copioso victu. ἀχειρέσθαι strictè signif. infinitum, immensum. &c. θναῖον, ατος, τῷ, in genere, inquit Damnius in Lexico, notat πᾶν εἰς θνήσκον ἐπιτήθειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui potest: in specie est cibus.

188—190. Ἀρτακαί—] Vide supra: ad Odys. α, 241. p. 10.—ἦν ζῶων ἀνάγειτο. ut vivens cruciatus subiret.

191—193. —οὐδὲ τις ἔτλη] nec quisquam hunc [foetidum odorem scil.] sustinere posset, μὴ ὅτι φορευόμενος λευκανίηνθε, necdum reliquias illas gusturi admovens, ἀλλὰ μὴδ' ἔστρεψεν ἀπὸ τῆλοσ' sed ne quidem stans procul. Quae ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, non solum non, necdum: quibus par-

ticulis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, 91. *ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ* ut bene ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. Particul. Ling. Gr. p. 741, seq.] *ἔστως* participium est, inquit Brunckius, formae Ionicae, dissyllabum. *τοῖόν αἰ ἀπέκτες λείψανα θαιεῖς*. adeo *ei exhalabant reliquias epularum*. De hac foeda imagine vide praestantissimi Heynii Excurs. vii. ad lib. iii. Aen. sub fin. et Excurs. xvi.

195, 196. *Τοῖσδ' ἀπέκτες παρόντας ἐπέθεον,*] *Πλοῖ ἴππος* [Argonautas scil.] *adesse sensit, ὃν ἰόντων, quibus venientibus, θέσφατόν αἰ ἦεν ἐκ Διός, consilio Jovis ei constitutum erat, ἀπένανθαι* [per sync. pro ἀπονήσασθαι] *ἔης ἔδωδ' ἦς. se suo cibo fruiturum.*

197—199. —*ἀπήμιον ἦσ' ὄνειρον,*] *vanum tanquam somnium. ἀπήμιος est non animatus, animā privatus, mortuus. —ἀμπαράων, idem quod ἀμπαράων, contractans, vox Homericā.—ἄψαα, membra, ἄψος, εἶος, τὸ, junctura membrorum: deinde membrum quaedam. " ῥιπνός, macilentus. P.*

201. —*μνοὶ δέ, &c.*] Ordo est: *ῥιπνὸς δὲ μῦθον συνίεργον ὄστια. peltis vir continebat ossa. " Ἐσκήληται, a σκλήω. arca, durus sum. P.*

" 203, 204. *παῖρος*] "*Veteris species. Apollonius, Fortigo.*" Const. Lex. *γαλάν δὲ πέριξ, κ. τ. λ. Videbatur, vel putavit, terram circummagi ex imo, vel subitū. E Schol. P.*

205. *ἀδληγρῶ δ' ἐπὶ κέματι κέκλιε' ἀναυδός.*] Angl. and *wichous* 92. *speaking, he was disposed to languid sleep, i. e. in silence he exhibited a drowsy languor. " ἔξ ὑπάρτου στήθεος, e summo pectore. P.*

220—222. *ὃ δ' γὰρ μῦθον, &c.*] *nam non solum Eriasmus extremo pede invasit oculos mihi; quod nihil aliud esse videtur, quàm quod violentè eum privasset humanæ,—καὶ γῆρας ἀμήρτων ἐς τέλος ἔλκω. i. e. secundum Brunckium, καὶ ἔλκω γῆρας, ὃ οὐ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηρῶσθεσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἔλκω, sed cum nomine ἀμήρτων connectendae. " μῆρῶν, glomero, to wind up.—Αἰξ, calca. P.*

231. *Ὀδὲ εἰ αἰ ἀδαίμαντος ἐληλαμένον κίαρ εἴη.*] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor. ἐλαίνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, ducor, ductile opus facio: ἀδαίμας, pro ferro, vel chalybe interdum sumitur; atque ita Schol. ἀδαίμας—καὶ στερεοῦ ὀδύρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres ὀδύρουον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide Il. γ, 357. α, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Plū robur et aēs triplex Circa pectus erat,—Ubi vide quas notavit doctissimus Jani.**

232. *Ἀλλὰ με κίρη δῆτα κατέσχευ θαιεῖς ἀνάγκη*] Ita demum, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poemate, qui pejús à librariis vexatus fuerit. Sed non operae pretium foret nobis hanc rem hic loci recoquere.

234. *Ταῖς μὲν—*] *Quae verè vel has verò—Harpysias scil.*

236. *Ἐἴδῃ ἐγὼν ὃ κέρν, &c.*] *Siquidem ego aliam aliquandò, &c.*

240. *Ἰσθον Ἀγηνορέθης.*] Sic dicebat *βίωσ Ἀγενόρις*:—apud Hom. 93. *ἴστω, est scio, fingo, assimilo: potèis recentioribus dico.*

244. —*ἐμυγρόταρον—*] Sic rectè emendavit Rhunkenius, Epist. Crit. ii. p. 56. *Ἔμυγρόταρον. Β. εἰ νυ τα τόσα κῆδ' ἀτήσται;*—Hom. habet *Τρέσσει δὲ κῆδ' ἐφήπται. Il. β, 15.*

260: *ὃ μῆδ' ὄδε θαιεῖται*] Subauditur *μολ.* "*ὄδε, ἐπιόμας. Sch. P.*

263. —*κίπωνήστω*] Ion. pro ἐτεπόνηστω, *instruxerunt—*

281. *Ἀμρη ἐν γαστέρι—*] *extremis maxillis frustè frondens* 94.

dentibus. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] *conf.* Aen. xii. 753. et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165.

283. *Τάων, &c.*] i. e. *ἤλιθα ἐπέχραον εὖν ἀποστάταις χεράι.* frustra invocabant eas extremis manibus. Ubi notanda vis temporis imperf. *ἤλιθα* invenitur apud Homerum et signif. *satis, abunde, effusa, valde*; quasi ab *ἔλις*. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum *μάτην, εἰς ἧ,* sed etiam *χυδὴν, ἀθρόως, δαυιλῶς. ἐπιχράω, cum impetu hostili invoco, ingruo, ut saepe apud Homerum.*

288. —*Βορέα,*] *Βορέας, ου, ὄ.* Ion. genitiv. est *βορέας,* à nominat. *βορέας,* Ion. *βορής,* contractè pro *βορέας.* Aeol. genit. est *βορέαο,* uti supra.

291, 292. —*λαβὴν Στυγὸς ἀμοδόν,*] cf. Il. α, 37. Aen. xii. 816.

—*τίναται, est.* Vide supra ad Od. β, 544. p. 27.

296. —*Στροπιδῶς*] Vide Aen. iii. 209. sqq. et quae ibi notavit praestantissimus Heynius. "*διέτμαγεν,* vid. inf. p. 108. v. 1147. P.

300. —*μεταχθονή*] Probant hoc pro vulgato *μεταχθονή* H. Steph. et Brunck. *μεταχθῶνος* significare videtur, *qui posthabet terram, qui reliquit terram. μεταχθονή* hic sonat *posthabita, vel relicta terrâ.*

95. 308. —*ἰγρήδοντες.*] Verbum poeticum, *vigilantes.* Sic Il. λ, 550. p. 660.

* *Ex τῷ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.*] E Lrs. III. 1—5. Invocatio ad Erato. In fine libri secundi narratur quomodo Argonautae in terram Colchicam et fluvia Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poeta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempe quae praest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medae, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —*ὄ γὰρ καὶ Κίπριδος, &c.*] tu enim et *Veneris officium sortitus es, — ἀδμήτας — παρθενιαίς — inuuptas puellas.* — Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, li. 15.

299—339, 367—471.] Conditions obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter herons convenerat oratores mittere ad aulam Aetiae regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopae, ut patris fatura, qui jussu Aetiae tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Graeciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martia. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontis et Cytiseros. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non illum esse Argum, navis Argis fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. In primum visus est Jason Medae, regis alteri filiae, quae eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur. " Apollonius dicit, Phrixum mortuum esse in domo Aetiae,

ejusque filios, jussu patris morientis, profectos esse navi Colchicâ, ut Orchomenum irent, ibique haereditatem reciperent; atque ita naufragium passos. L. II. v. 1094, 1151. P.

299. —*σφιν*] pro *σφίδι*, *ipsis*— oratoribus scil. quos jam memoravimus, " cum fillis Phrixi. P.

302. *Ex δὲ τοῦ*—] i. e. *ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου*, *dehinc*.

306—308. —*ἢ τίς ἄτη*] *ἐνέκλασεν μεσσηγὺς σωμένους*; *vel quid mahum interpellavit in medio vos servantes vosmet?* Pro vulgato *σωμένοις* praeulerunt H. Steph. et Brunck. *σωμένους*: activum enim est, inquit hic, verbum *ἐνικλᾶν*, significans *ἐμπροσθίζειν*. *σωμένους* reddi potest *proficiscentes*; nam Hesychio *σώωνον* est *ἀρωμαίνοντο*, *ἤρχοντο*. " Recte." *οὐ μὲν πείθεσθε ἐμεῖο προφέροντος*, &c. *non quidem mihi parvistis ostendenti*, &c. " Genitiv. reg. Vid. sup. p. 16. v. 414 P.

311. *Κίρκην*] Vide supra ad Od. λ, 8. p. 46.

96.

321. —*αὐτοὺς δ' ἔπεδ δούρασι πεπτηῶσας*, &c.] *nos ipsos autem trabibus illarum insulae Martis ad oram ejeoit unda*, &c. *πεπτηῶσας* pro *πεπτημόσας*. " An, *πεπτωκός*, *πεπτός*, *πεπτεός*, *πεπτηός*? P.

332. *Χρεῖά δ' ἦν ἐθέλης ἐξίθμεναι*,] *Rationem autem ei vis cognoscere*. *χρεῖά* et *χρεῖά*, *ός*, contractè, *ός*, *ή*, idem quod *χρεία*, *μίσθια*, *πῦς*, *necessitas*, &c. —*ἴθμεναι*, est ab *ἴθμι*, in infin. *ἰσάμαι*, Ionice *ἰσάμεν*, per sync. *ἴθμεν* et *ἰθμεν*, unde *ἴθμεναι*.

333. *Τόνδε*—] *Huno*— Jasonem scil. *τις βασιλεὺς περιώδιον ἔμενος ἐλάσθαι ἀπάνευθεν πατρὸς καὶ κτεάτων*, *quidam rex impense cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus*. *περιώδιος*, *qui circumspicitur*; quasi à *περιαιώ*, *circumspicere*. indè *περιώδιον*, adverbialiter, *valdè*, *impense*.

335. *Σφραγίστην*] hic signif. *σφῶδ*: etsi *σφραγίστερος*, à *σφῶδ*, propriè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. II. α, 216.]—*πέμπει νέσθαι δεδρό*, *mittit huc ire*, *ἀμήχανον*, *sine consilio*.

336. —*οὐδ' ἠπαλῶξεν*] Ordo est: *οὐδὲ σθεσθαί γενην Αἰολιδέων ἠπαλῶξεν θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίχτου Διός*, *οὐδ' ἄτλητον ἄγος*, *τε ποιητὴς Φορξιο*, *πρὶν πῶσας ἐξέσθαι ἐς Ἑλλάδα*. *σθεύται*, per sync. pro *σθεύεται*, *promittit*. Vide supra ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —*δημαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα*;] Ordo est: *πρὶν τινα θμῶν 97 λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φορξὸν ἰδεῖν*, *αὐτίχ' δημαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα*, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodièque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum velius et Phrixum in Graeciam reportare velit, quae nunquam videri optaverit*. Scilicet his verbis significat Aetes, eos, ni properè abeant, subito hisdem suppliciis plexum iri, quae mox dicit se de illis statim sumtutum fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Graeciam, et Phrixum reportassent satis tristificum. Brunck. *δημαρτήσαντε*, pro vulgari *δημαρτήσαντες*, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad *δέρος* et *Φορξόν*. Sed dubito an vir acutissimus sensum poetæ rectè ceperit. In vulgatis pro *ἐφ' Ἑλλάδα* scribitur *ἀφ' Ἑλλάδος*: ponatur igitur punctum interrogationis post *ἰδέσθαι*, et comma post *Ἑλλάδος*: atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his cost]—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but &c.* Judicent periti. Locus est difficilis. " Vide Hom. Od. ρ, 448. P.

386. —*ὄχλο μοι τῶδε στολῶν*] μοι, ut saepe, redundat; et ante τῶδε subauditur *καρῶν*. *moderare (seipsum de hac expeditione. ὄχλο, idem quod στέλλω, vel σχοῦ, ut tironibus notum.*

388. —*τίς δ' ἄν τόσον*—] Conf. Od. ε, 100. supra p. 19.

98. 397. *Διχθαδίην*] Conf. Il. α, 189, sqq.

399. *Ἢ ὄγε*—] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, aut ille periculum faceret vis eorum.

406. *Ὡς αὐτοί, &c.*] Hic alludere videtur ad Peliam, de quo supra ad v. 333. Intell. *μεγαλῶν*. P.

408—410. *Τόν δ' αὐτός περιέειμι χερσῶν,*] i. e. *κατὰ τόν δ' αὐτός, &c.* quo ipse supero manibus, *ὀλοὺν περ ἔοντα, periculosum quamquam sit. δοῦν ταύρου χαλκῶσθε μοι νέμονται ἑμφί &c.*

411—417. *Τοὺς ἔλαω, &c.*] quos jugatos impello per durum novale Martis quatior jugerum, *τὴν αἰψα ταμῶν ἐπὶ τέλῶν ἀρστέων, quod cum statim ad finem exaraverim, ὡς βάλλομαι ἀκτὴν Ἀηοῦς ἐν ὀλοῦσι σπόρον, non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen, ἀλλ' ὀδόντας δεινοῦ ὄφιοσ μεταλήθοντες ἀνδράσι τευχησάσι δέμας: sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus: seu hominum armatorum corpora: τοὺς δ' αὖθι δαΐζων χεῖρας ἴα' ἑμῶ δουρὶ περισταδὸν ἀντιάνοντας. quos ibi dissecans intorficio circumcirca meâ hâsi obnoxiâ evntes.*

419. —*ἀποῦσαι ἐς βασιλῆος*] οἶκον scil. ad domum regis Peliae.

426. —*καρδαλοῦσιν.*] ἔπεισι scil. astutis verbis.

427. —*μᾶλα τοί με δέει, &c.*] valdè admodùm circumcludis me, sed meriid.

99. 430. *Ῥίγιον ἀνθρώπος γε, &c.*] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari, *Ῥίγιον ἀνθρώποις κακῆς ἐποθήσει ἀνάγκης*, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo communiabit homo duram necessitatem, quae me huc adegit. Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quae me huc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.*

453. *Προκρῶ δ' ἄρ, &c.*] *Ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῆ ἀνειδωλοποιούσαν τῶ νῶ ἑμφαίνουσι. Καί παρ' Ὀμήρῳ, προκρου- λινδόμενος. Schol. "Il. γ, 221." Conf. Aen. iv. init. et vs. 83.*

100. 466, 467. —*ἢ μὲν ὄρελλον ἀκήριος ἐξαλλάσθαι.*] *utinam sine damno effugiat!* [Vide infra ad Eur. Med. init.] —*πότυνα δεῖ Περσῆ, Περσῆδα τὴν Ἐσάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασὶ Διὸς εἶναι καίθεα. Schol. "Πέρσης, Hes. Θ. 400. 377. P.*

471. —*έόλητο*] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit *αἰόλητο*, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. *έόλητο, έκεῖνητα, καὶ έτεράρατο. γραφεται καὶ δια' τῆς αἰ διαβόγγου. Hesych. Εόληται, τετάρραται, έπτόθηται, αἰδύνηται.* "Ibid. α. έόλητο pro ηόλητο, ab αἰόλητα. Sic ξερῶν pro ξηρῶν, supra p. 96. l. 322. P.

744—766. 828—843.] Status Medeae descriptio.

744—751. *Νυξ μὲν ἔπειτ'*—] Omnino cum hac descriptione conferatur Virgilliana illa ejusdem generis, [Aen. iv. 522.] *Nos erat, &c.* quae, ut pulchrè meminì, dulcedine sua me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Graecum, Brunckio iudice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii.

— καὶ τινὰ καίθεον

Μητέρα τεθνήσκων ὀδόντων παρὶ καίμ' ἑμείλιπτον

quàm Virgilli *peudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Haec ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Graecam quidem simpliciolem esse ac sublimiorem; Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν κῶμα περιεκάλυπτεν τινα μητέρα τεθνεώτων παιδῶν et *altissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum: αἰγὴ δὲ ἔχεν μελαινομένην ὄρνυην. silentium autem tenebat nigrescentes tenebras.* cf. infra Theocr. Idyll. li. 38, 39. p. 222.

756. *Ἠελίου ὤς*—] Vide comparationem in Aeneide, hinc desumptam, viii, 22. et quae ibi notavit praestantiss. Heynius.

761—765. —*ἔνδοθι δ' αἰεὶ*] Ordo est: δ' ὀδύνη σμύχουσα διαχρὸς αἰεὶ ἔταρε ἔνδοθι, et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam intus, τὰ ἀμφὶ ἀραιὰς Ἰνας, καὶ ὑπὸ νεύατον ἰνὸν κεφαλῆς ἄχρε, ἐνθ' ἀλεγαινότατον ἄχος δύνει, ὀππότε' ἀδάματοι Ἐρωτες ἐνιδκίμωσαν αἰεὶς προκαίθεσκον. et circa teneros nervos, atque sub intum occipitium capitis penetrans, ubi accortissimus dolor subit, quando invicti amores infingunt molestias praecordii.

830. *Ἄν αἰ ἀνημαλῆ, &c.*] quae ei negligenter demissae pendebant, 101 —*κατασιμῆναι*, idem quod *καθειμῆναι*, ἂ *καθίμηναι*, demitto: *ἠερέθοντο*, imperf. ab *ἀερέθομαι*, quod interdum, ut hic, significat *pendeo*. Vide H. Steph. Thes. in voce *ἀερέθω*.

" 833. *ἀρηράμενον.*] A praeterito medio *ἀρηρα* [scil. ab *ἄρω*] formatum verbum *ἀρηράμαι*, participium *ἀρηρόμενος*: aoristus *ἀρηράμην*, participium *ἀρηράμενος*. BRUNCK. I. 787. P.

835. *Ἀργυρέην.*] *albam*. Ita, pro vulgari *ἀργυρέην* ē sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —*ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσασθαι ὀπίσσω.*] et alia vel nova oriens erant in posterum.

838. —*δωκαίδεκα πᾶσαι*] non pauciores quam duodecim, duodecim *ἴσας*. Vide Clarkium ad II. π, 560.

919. *Ἐνθ' οὐκῶ*—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quam pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solā.

923. *Ἡμὲν ἑσόντα ἰδεῖν, &c.*] seu coram spectandus, seu compellendus foret. Cf. omnino Virgillum de suo Aeneâ similiter gloriantem. Aen. I. 586—594. IV. 141—150. J. T.

926. *Ἀμπυκίδης,*] *Filius Ampycis*, Mopsus scil. vates. " Ampycli, Sch.

948. *Οὐδ' ἄρα, &c.*] *Nec animus quidem Medae convertibat sese ad alia consideranda, quantumvis canentis; [ομοῦ, tamen, eam hic, ut opinor, habet vim ac si dixeris—tamen, inquam, non convertibat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μοῦσαι,] ἦν τινα μοῦσῶν ἀθύρα, οὐκ ἐπὶ δῆρον ἐφήνσαν ὅτι ἐμυδαῖσαι. et omnes cantilenaes, quaecumque modularetur, non diù placebant ei, adeo ut delectarent.* Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. *πέντεας ὄρω*—ubi vide quae annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit. " *ἀθύρα, καίτοι*. Schol. P.

954. *Ἢ θαμὰ δὴ στήθεων ἐάγη κίρα,*] Certè crebrò in praecordiis eor agitatum est. *ἐάγη*, pro *ἤγη*, aor. 2. pass. ab *ἄγω*, *frango*.

959. —*μήλασι, &c.*] Sic construe: δ' ἐνήκεν ἄσπετον αἶψον μήλασι. et immittit ingentem aerumnam pecori. Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

982. *Ἐκ δ' ἄρα, &c.*] Descriptio quàm vigore plena!

973. *Γνωὶ δέ μιν Αἰσονίδης, &c.*] *Sensit autem Aesonides ipsam implicitam esse malo divinitus immisso, — ἐπιπεπρωμένην, pro ἐμπεπωκυμένην, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide supra ad Od. γ, 96—98. p. 66. "Apoll. γ, 521. p. 98. P.*

977—979. *ἐνιναιετασθον,]* In quibusdam libris legitur disjunctim *ἐνιναιετασθον. ἥα est Ion. pro ἦν. τῶ—quare ne coram me nimis erubescas—ἦ τι παρεξερέσθαι, ὅ τοι φίλον; ἢ τι φάσθαι. quo minus perconteris, quodcumque placet, aut dicas.*

103 983, 984. —*ἐπεὶ τὸ πρότερον ὑπέσσης]* quoniam ab initio pollicita es sorori, te mihi grata medicamenta daturam. Chalciope enim id promiserat Medea.

986. *δε ξείνοις, &c.*] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3. " Vol. II. p. 37. v. 270.

990—993. *Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ, &c.*] Tibi vero ego referam gratiam postea ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes, tibi scil. nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroes celebrant te, &c. " ἄλλοι, Edm. Shaw. Steph. ἄλλοι, Brunck. P.

995. *Ἡμέας ἠβόνεσθιν ἐφεζόμεναι γοοῦσι.]* Sic Poëta eximius, mihiq; amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragoediâ, cui titulus *Douglas: Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —*φιλαντο]* pro ἐφιλαντο, imperf. med. à φιλῆμι. vel, aut alii volunt, pro ἐφιλήσαντο, à φιλῶ. μέσθω δέ αἱ αἰθέρι τιμαρ ἀστεροῖς στέφανος, τὸν τε κλείουσ' Αἰαδῶνης, ἐλλίσσεται πάνυχος οὐρανόισιν εἰδωλοῖσιν. eique in aethere medio signum, scil. sidera corona, quam et vocant coronam *Ariadnae*, voluitur per noctem inter coelestia simulachra. Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam *Ariadne*, à *Theseo* destituta, dicitur à *Baccho* amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est *Jasonem* de industria silere de *Thesei* in *Ariadnen* crudelitate. " φιλαντο, vel sor. 1. med. à φίλομαι, prima longa. Vide infra p. 303. v. 58. et Lex. Hed. &c. P.

1006. —*ἦ γὰρ ἔοικας, &c.*] etenim certè videris, quantum judicare liceat à formâ, blandis moribus ornata esse.

104. 1013—1016. *Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα]* Et statim manu non parca —*ἔκ. Καί νυ καὶ ἀφειδήσασα πᾶσαν πυγὴν ἀπὸ στηθέων, ἀγαλλομένη κεν ἔγγυδ' ἕξεν αἱ χεῖροντι.* Nihil hoc potuit expressius dici.

1018—1021. *Στραπτεν]* στραπτεω hic transitivum est, cuius neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est: *Τὸς Ἐρως ἀπέστραπτεν ἦδειαν φλόγα ἀπὸ ξανθοῦ καρήματος Αἰσονίδαο &c.* talis amor emittebat dulcem flammam— i. e. talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite *Aesonidis*, et oculorum *Medeae* splendorem auferabat. [conf. *Ovid. Am. iii. 11. et ii. 19.]* ὁὶν τε ἔρῳ τήκεται περὶ ροδέων ἰαιουμένη ἠρώσι φαέσθιν. vebati quoniam ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis. Pro vulgato *ροδέοισι*, Brunckius è quatuor codd. protulit *ροδέσθιν*, quod positum putat pro *ροδέῃσι* è dialecto; quia *Dores* η in ee mutant. Idem tamen addit quae sequuntur: " Hanc lectionem qui non probârît, per me licet reponat *ροδέθιν*. Est autem *ροδέθιν* " seu *ροδέῃ, τὸ φυτόν, frutes rosas producens.*" Conf. II. p. 597.

1025. *Ὀπὲ δὲ δῆ τοῖσι—]* Supple *ἔπεσι.* Vix tandem verò talibus verbis cum blandè compellavit virgo.

1026. *Ἐπίθεο νῦν.*] *Attende animum nunc.*—Vide infra ad Theocr. Idyll. ii. v. 69. p. 223.

1029—1034. *Ἀἷ τόντα*—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte aequis portionibus dividâ, postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsum ab aliis, in vestibulis atris, foveam effodias rotundam; inque eâ mactes agnam, et integram crudam pyrae imponas, quum risè aggresseris pyram in ipsam foveam.* Conf. Aen. vi, 253. ubi praestantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta*.

1035. *Μουνογενῆ,* &c.] Ordo est: δὲ μειλίθδειο [pro Ion. μειλίθδεα,] *Ἐκάτην μουνογενῆ Περγηίδα, et places Hecaten unigenam Persae filiam.*—Vide supra ad p. 100. v. 467. P.

1039. —*ἄρθεο μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,*] *impellat te retrò converti.* ἄρω, excito, impello, fut. Aeol. ἄρωω; undè aor. 1. ind. ἄρσα, subj. ἄρσω, ἄρσῃς, ἄρσῃ, Ion. ἄρθησι.

1040. *μη πως τὰ ἕκαστα κολούδας,*] *ne quo modo singulis imperfectis relictiis.*—*κολούω, immixtio, retundo, irritum reddo.* P.

1042. *Ἡρι* *Μανῆ,* ab ἥρ, ρος, τὸ. ὁ ἄρθρος, *tempus matutinum.* *μυθῆρας,* “ubi humectaveris.” Interp. *having moistened, or softened.* P.

1046. *Πρὸς δὲ,*—] *Supple τούτοις, praeterea. καὶ αὐτῷ δουρὶ*—105. *supple σύν.*

1056—1060. —*νεῖστο*] i. e. *διὰ νεῖστο, per novale. λάθρη ἄρες ἀτιβαρώταρον λαῶν* Angl. *secretly throw among them a heavy stone* οἱ δὲ ἐπ’ αὐτῶ, *and they on account of this, ἀν ὀλέκοιεν, &c. καὶ δ’ αὐτὸς ἐπέγυον ἰθύσαι* [διὰ] *θῆλοτῆτος, et tu ipse festina tuere per ardentem pugnam.*

1061. —*νίθσειο δ’ ἔμπης,*] *attamen abi,*—ῆ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ῆ] *φιλον* [ἐστὶ σοι.] *quo libeat, ἢ ἐὰν ἐν σοι ἀφορηθῆντι νέεσθαι. quocumque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —*ἕτ’ ἐμελλεν*] *πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι ἔειτο* [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. —*Μνάσο*] Ion. imperat. à *μνώμαι,* quod idem ac *μνείομαι, recordor, &c.*

1083. —*εὐάδε*] et suprâ, v. 1062. *ἐαδε, pro ἤδε, perf. med. verbi* 106. *ἤδω, delecto.*—Vide infra p. 253. v. 7. p. 338. *Αγ. II. v. 4. P.*

1086. —*ἔθρειτός*] *Vulgò ἐϋρῆνος, dives onium. ἔθρειτος, quod praetulit Brunckius, est vox insolita significans hic, ut ille putat, πολλοὺς ἔχουσα ρειτούς.* Hi autem *ρειτοὶ* fuisse videntur *ἀνεί* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salis; aestuaria interdum vocant, quae scil. aquâ implentur accessu maris aestuantis, ejusdemque recessa vacuantur; unde videntur cursu fluviiis similia. Quod innuit Pausanias in Atticâ, L. i. c. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce *ρειτοὶ*, et Etymol. Magnum in *ρεΐτης*, p. 703. Sed nimis “insolita” est vox *ἔθρειτος*, solenne autem *πολυρῆνες πολυβούται:* quare mavult J. T. *ἐϋρῆνός τε καὶ εὐδοτος.*—Apud Scholiast. *fluviiis et pascuis abundans. Ρειτοὶ,* prop. nom. in Attica. P.

1100. *Ἄθε γάρ,*—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiâ iniiit cum Theseo de illa, sic nobis pater tuus esset amicus.*

1109. *Ἄλλ’ ὄλον*—] *Sed tantum*—

1115. *Ὀφρα σ,*] Ordo est: *ἄρρα, προσφέρουσα ἐλεγγείας ἐν ὄφθαλμοῖν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῇ ἰότητι.*

1127. —*ἄδην ἐδάωθεν*] *planè servati fuerint—ἐδάωθεν, pro ἐδάω-*
VOL. II.

θησαν. —δὲ πορβανίεις ἡμέτερον λόγος ἐνὶ κουρβίασι θαλάμοις
ornabatur autem nostrum lectum in thalamis, ubi te virginem κροσσὸν
daxero. πορβανίεις pro πορβανίε, fut. 1. à πορβαίνω, αυγεο, ορνο, &c.
sic suprâ [v. 1124.] πορβανίουσιν.

108. "1145. ἀβολήσομεν] *Αβόλω, οσσυρτο, οσπίως φο, ἀπαντᾷ.* Apoll. γ.
1145. ἀβολήσομεν, Interp. συντευξόμεθα. Constantini Lexicon. P.

"1147. διέτμαγεν] Ita scripsi pro διέτμαγον, secundum Heynii
notam ad Iliad. α, 531. scil. aor. 2. pass. pro διετμάγησαν. Vide
supra ad p. 94. v. 298. P.

"1152. Ἀττομάτοις δὲ πόδασι] *Pedibus utro se moventibus ;* scil.
animo allorsum attento. P.

1157, 1158. Ἡ δὲ καλιντραπήσιν ἀμήχανος] *illa verò animi agi-
tationibus perplexa—λελήγτο, pro ἐλελήγτο, perf. pass. à λίσω vel
λίδω, quod idem ac λιλαίω, atque, ut deponens, λιλαίωμα, κυρίο.*

1161. —πορφύρουσα] *ασπίε cogitans qualis mali facinoris particeps
eres tuo consilio.* —ξυνώσατο idem quod ἐκoinώσατο, à ξυνός, quod
idem ac κοινός, communis.

* * Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis haec, in praesentia,
satis sunt; quibus sedulo excussis, studiosus diligens, sine dubio,
totius poematis parlegendi cupidine flagrabit. In sequentibus Jason
pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, conscensâ ite-
rum Argo nave, itineris comita Medea, Thessalliam tandem, multis
exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam revehitur.

" Omissum supra p. 65. Hom. Od. μ, 87. πέλωρ κακόν Wolf. Rom.
πέλωρ καρός Edin. Oxon. Clark. P.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA TRAGICA.

APUD Graecos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiae tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri faecibus. [Tibull. Eleg. II. 1. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hac origine crevit Tragoedia; sic dicta ἀπὸ τοῦ τραγίου καὶ τῆς φθῆς, quasi hirci cantilena; sive istud animal daretur in praemium cantoribus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiae tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Aeschylus, poeta longè nobillior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formamque veram Tragoediae dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatis quae adhuc supersunt. “Tragoedias” [verba sunt Quinctilliani] “primus in lucem Aeschylus protulit, “sublimis et gravis, et grandiloquus saepè usque ad vitium, sed “rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides: quorum in dispari dicendi “vià uter sit poeta melior, inter plurimos quaeritur.” [Lib. x. 1.] Aeschylus clarus virtute bellicà, clarior ingenio, natus est Olymp. LXX. 4. ante Chr. N. 525. Tragoediarum ejus speciem hic dare prohibet instituti nostri brevitatis, quae nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hic longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticae Graecorum; neque disserere de naturâ Tragoediae, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Praeceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam disciplulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëtica Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat praesertim *Aristotle's Treatise on Poetry translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789.* in 4to. ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A. 1764.* 8vo. Item *Le Theatre des Grecs, par Brunoy, nouvelle edition, Paris, 1785,* in 13 voll. in 12mo. *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece,* ch. lxxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Graec. Vol. II. p. 162. L. II. c. 16. Edit. Hartes.

1. NOTAE IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poeta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Aeschylum 31; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragoediis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro praefectore, didicit; atque Poeticam ab Aeschilo edoctus, ingenio suo tragoediae provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse praedicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicion paeana praelusit cithari et desaltavit Atheniensibus. Viginti quinque annorum fuit, quum tragoediam suam primam edidit, magistrumque suum Aeschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragoediis septem tantum supersunt, quae omnes in suo genere sunt exquisitissimae. Formam theatri mutavit, scenae ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Aeschilo par erat: judicio autem et accuracione longè superior. Princeps Graecorum Poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantum cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structurae artificiosae certè meretur Sophocles: in affectibus moeroris et misericordiae commovendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas, quales esse oportet, finxit; Euripides verò, quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. a. 46. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragoedias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olymp. xciii. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suam septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicae quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unâ cum celeberrimo Pericle, adversum Anaeam Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV, lege LXXIV.] De illis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 193. sqq. L. ii. c. 17. edit. Harles. "Rectè, Ol. LXXXIV, 4. P.

SOPHOCLES EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Sophoclis Tragoediae septem, cum commentariis. Gr. *Venetis*, in aedibus Aldi Romani, mense Aug. 1502. in 8vo. [Praestantissima (inquit Brunckius) omnium haec editio est, quae majorem quam ceterae omnes auctoritatem habet.] "Commentarii—promissi ab-
sunt. Fab. et Harles. P.

2. _____ cum interpretationibus vetustis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per haeredes Phil. Juntae*, 1522. in 4to. [Quae repetita est, 1547.]

3. Sophoclis Tragoediae septem, Gr. cum Graecis Demetrii Triclinii Scholii seorsim; apud Adrianum Turnebum, typis regii. Paris. 1552. in 4to. [Haec edit. maximi habita est ab omnibus editoribus usque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et prae Aldinâ principie nihili aestimata.]

4. _____ una cum omnibus Graecis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Gr. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsum excusae, simul prodeunt. Anno 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. _____ Gr. in quibus praeter multa mendata sublata, carminum omnium ratio hactenus obcurior, nunc apertior proditur: operâ Gul. Canteri. *Antwerp. ex officinâ Christ. Plantini, 1579. in 12mo.* [Edit. rarissima.] "Repet. *Lugd. Bat.* 1593. P.

6. _____ Gr. 4to. Eaedem cum vers. Lat. Additae sunt lect. variantes, et notae viri doct. Thom. Johnson in 4 tragoediis: n tom. in 8vo. *Apud Foulis, Glasguae, 1745.*

7. _____ Gr. et Lat. novâ versione donatae, scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratae, operâ Thomae Johnson. *Londini, 1746, in tom. in 8vo.* "Antè, 1705—8—22. Pœst, saepius. Fab. et Harles. P.

8. _____ cum interpretatione Latina et scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonier, regiae Bibliothecae custos, &c. Ea defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor. *Parisiis, 1781. n tom. in 4to.* [Haec editio, quae complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non satisfacit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperonierum olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficentiae ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè aestimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq. Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandum sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quae supersunt omnia; cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, versione et notis illustravit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati, 1786. n Voll. in 4to.* [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, n tom. in 8vo; et, 1789, Scholia &c. in tertio Vol. "al. tom."] Pleniorē vide enumerationem edit. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

"Sophoclis Tragoediae septem; cum scholiis veteribus, versione Latina et notis: [omissis Triclinii scholiis, et recentioribus.] Ex nova recog. splendida forma, 250 exemplaria suis sumptibus edidit Brunck. *Argent.* 1788 vel 9. in Tom. maj. 8vo. Fabr. et Harles. Haec editio nitide repetita est, (cum indice et praef. ex Ed. I.) &c. *Oxonii, 1808. n Tom. 8vo.* [Lexicon Sophocleum omnes habent.] P.

"10. _____ Denuo recensuit, et R. F. P. Brunckii annotatione integra, et aliorum et sua selecta illustravit Frideric. Henr. Bothe. *Lipsiae, 1806. n Tom. 8vo.* [Multa mutavit. Scholia omisit.] P.

"11. _____ Emendavit, varietatem lectio-

111. nis, scholia notasque tum aliorum tum suas adiecit Carol. Gottl. Aug. Erfurd. Accedit Lexicon Sophocleum et Index—. Lipsias. vi Vol. 8vc. ab 1802—ad 1811, recepitimus. [Nondum omnia; non Oed. Col. nec Lexicon.] P.

* * Has annotationes in Sophoclis Oedipum Tyrannum et Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum praecipuorum, quibus usi sunt Poetae Graeci Tragici; metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapaestici, quam expositionem Tattus meus iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quae infra traduntur in usum tironum rei metricae regulis, ex Porsoni ad suam Hecubae Praefationem Supplemento, thesauro verè aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Graecis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsus fecimus.

Primum ergo neque Hecubae iterum editae neque Supplementi seorsum impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novae editionis consilio. Deinde; si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditus novos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelae nostrae duximus, fieri certe notum ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniano veniae securi tantum hausimus, quantum sit necessarium ad alumnos in praesens sustentandos, qui mox in ipsius disciplinam fidemque se tradituri sunt. Porsono autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summâ religione notis apposis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unam et alteram totas cum ipsis verbis usurpatae, caeteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem, non ad verbum exactas. De reliquis quae dantur praecepta, nihil hic attinet curiose loqui; docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca SUPPLEMENTI PORSONI.]

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Versus Iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes in omni praeter ultimum loco potest in Tribrachyn dissecari.

Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

2. Idem versus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondaicum admittit; qui pes in prime loco vel in Dactylum vel in

Anapaestum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapaestum neque in Dactylum, dissecatur. [R. Person. Supplem. ad Hec. Praef. xix.]

Ἀλλ', ὃ κρατύνων, Οἰδέκτους, χάρας ἐμῆς.

3. Tum in primum, tum in omnes praeter ultimum locos, licet Anapaestum proprii nominis recipere, istâ lege tamen, ut Anapaestus in eâdem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Caesurae, quâ versus in medio pede dividitur, duo sunt praecipua genera; alterum post penthemimerim quod usitata, alterum post hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Est et aliud certâ lege Caesurae genus quae *pauses* nominatur, nempe, si versus concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi distinctus, locum penultimum rarissime Spondaeus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulam interest qui pes sit in quinto.

Στάντες τ' ἐς ὄρθον καὶ πτόντες | ὕστερον.

Ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε κύρτος | οὔτε ναῖς.

Ἐδωκ' ὀλίβοι δ' ἄφαλον | τῆδ' ἡμέρα.

Ἡμεῖς τοιοῦδ' ἔφουμεν, ὡς μὲν σοὶ | δοκεῖ.

[R. P. " xxx. xxxi.]

6. Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, *quasi-caesuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eâdem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Ὀμοὶ τάλας· ἕκκ' ἐμαντόν ἐς ἀράς.

Μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφής, ἐπέι.

Ἄνηρ γὰρ ἐν δεικνοῖς μ' ὑπερπληθεῖς μέθης.

[R. P. xxv.]

Iambici Trimestri apud Tragicos. Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
	- -	- -	- -	- -	- -	- -
	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
	- -	- -	- -	- -	- -	- -
	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
N. P.	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -

Uterque caesurae locus denotatur lineâ simplici.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Versus Trochaicus Tetrameter Catalecticus, septem pedibus

111. et una constans syllabâ, apud Tragicos scriptores, in locis omnibus Trochaicum amat; qui pes potest ubique in Tribrachyn dissecari.

Ἀντιτάξομαι πτενῶν σε. Καμὲ τοῦδ' ἔρωσ' ἔχει.

2. Idem versus in locis paribus, hoc est, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondaicum patitur; qui pes ubique in Anapaestum dissecatur.

Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πακοῦθαι, αἶ σε δάξουσιν θανέιν.

3. In omnes sedes praeter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eadem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita certe distribuendus, ut duae breves syllabae priorem nominis partem efficiant.

*Πάντες Ἕλληνας. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὐ σοι παρήν;
Σύγγονόν τ' ἐμήν Ἰκλαδίην τε τὸν ταῦδε ξυνορθῶντά μοι.*

[R. P. xxiii.]

4. Trochaici Tragicæ caesura una est, quæ versus post quatuor pedes absolutos dividitur, ad finem integrae vocis, quae nec articulus nec praepositio sit oportet. [R. P. xliii.]

5. Quicquid de *pausa* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico Tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondaeo (sive Anapaesto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiciatur; cuius rei vel apud Comicos rarissimae hoc est exemplum,

Οὐτε γὰρ ναυαγός, ἀν μὴ γῆς λαβῆται φερόμενος.

[R. P. xliiv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	- u	- u	- u	- u	- u	- u	- u	-
	u u	u u	u u	u u	u u	u u	u u	-
	-	-	-	-	-	-	-	-
	-	u	-	u	-	u	-	-
N.P.	- u	- u	- u	- u	- u	- u	- u	-

Linea simplex locum caesurae notat.

III.

DE METRO ANAPAESTICO.

1. Legitimum Anapaestorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et versu catalectico qui Paroemiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudatur necesse est.

2. Vel Dactylus vel Spondaeus creberrime pro Anapaesto adhi-

betur, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapaestus 11). subjicitur. [R. P. xlvj.]

3. Sicubi hiatus Tragicis relinquunt, is fere est vel in vocali longâ vel diphthongo, quae tum necessario corripitur: ut, *μοῦθα καὶ ἡμῖν, λέβηται ὑμῶν.* [R. P. xlvj.]

4. Systematis Anapaestici ea lex est, quae *διὰ φωνῆα* dicitur, ut nulla sit ad finem singulorum versuum communis syllaba, sed totum systema scansione continuâ cohaereat.

Nempè, hic versus,

Εἰς ἀσθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλόνητᾶ,

non esset probus, ni ad syllabam naturâ brevem positione procedendam sequeretur statim

Σπεύδων ἀπεύδοντί ποθ' ἤξει.

nec hunc versum

Ὡ μεγάλα θέμι καὶ πότνι Ἄστραμι,

recte exciperet vel vocalis propter hiatus, vel duae consonantes quae quidem syllabam naturâ brevem non manere paterentur.

Verum sequitur *Λεύθεθ' ἃ πύργων, κ. τ. λ.*

5. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt; praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactyllici finem constituet. Nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco, ut,

Ὄσα ἀπόμοισον εὐ γυναικῶν.

[R. P. xlvj.]

6. Eorum qui caesurâ carent versuum, gratissimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia post Anapaestum brevi syllabâ in alteram abundat.

Παργύων ἐρετμοῖσιν ἐρεσόμενοι.

IV.

DE ICTU METRICO

[Qui in singulis dipodis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hic indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros praeterquam in caesurâ [vid. supra, l. 4, 6. li. 4.] eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges ictûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vid. Harsium et Bentleium, utrumque in suis ad Terentium *προλεγόμεναις*.

ὅτε θνητὸν | ἐντ' ἐκείνην | τὴν τελευταίαν | ἀν' ἰδέσθαι.
ὅς | εἰπερ' ἄρξαις | τῆσδε γῆς ὅς | περ κρατεῖς

111. 2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochaei, Anapaestus Spondaeï temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

*Καὶ σὺ, μήτηρ; Οὐ' θεμὶς σοὶ μήτηρ ὀνομαζέην κατὰ.
Σ' πολὺς. Μολὸν ἐς Ἄργος ἄνακαλὲ Λαερτιάδῃς ὕδωρ.*

3. Sin Iambica quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondaeum in ultima, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percutti,

Προῦτ' ἐν μὲν ὄροφῳ πτέρυγα περίβαλλε' κεκλιών.

In versu Anapaestico.

1. Ut spondaeus proxime cum anapaesto conjunctus duos pedes anapaesticos, ita cum dactylo dactylicos efficit.

2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapaesticum vocatur, anapaesti in ultimam, dactyli in primam, spondaeï prout anapaesti vel dactyli vicem sustinet, nunc in primam, nunc in ultimam, ictus cadit.

*Ἄλλα σ' ὁ Μάλας * πομπὰς ἀνδρῶν
καλαστί' εὐδοκίης,
ὅ' ἐν τ' ἀπειροῖν * σπυροῦς καταχρῶν.
πραξείας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
ἄλγεθ', κατὰ κρητὸν δεδασθήσαι.*

[Haec nota * in tironum usum Ideo apponitur, ut numerorum ex Anapaesticis in Dactylicos, et versâ vice ex his in illos conversio manifestius appareat.]

113. * ΟΙΔΙΠΟΤΕ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] OEDIPUS TYRANNUS seu REX inscribitur haec Tragoedia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Caelerum, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce *Εχετος*,) "vox *Τύραννος* Homeri aëvo omnino nondum in usu erat: post recepta haec "vox in bono sensu designabat principem; donec *malis* tantum "principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relicta justis principibus "appellatione, *Βασιλεὺς, ἄναξ*." Erat autem Oedipus filius Laïi Thebanorum regis, et Jocastae; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitae auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore suspendit, tanquam inedia moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, laetusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de coelo missus, summâ curâ susceptus est, atque a pedum tumore, *Oedipus* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum responsum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concumberet, patremque, qui eum genuisset, occideret." His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laïo ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani inte-

rea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, 113. ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viae imminenti insidebat, et aenigmata sua difficillima transeuntibus proponebat; quae quum solvere non possent, ex improvise veniens alis et unguibus ad se in rupem trahebat. Oedipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc aenigma proponebat: "Quodnam animal manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Oedipus dissolvit, respondendo,—“Hominem esse,—qui nimirum in infantia manibus et pedibus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, viribus deficientibus, assumpto scipioae, tripes.” Quam solutionem Sphinx tam aegrè tulit, ut statim se de saxo praecipitaverit. Oedipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phoen. ad Init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat, liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentia oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore caedis Laï supplicium sumerent. Oedipus ipse, tale facinus à seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sceleris patratore diutius lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, ἀναγνώρισιν, progressum, et quae inde evenerunt, Tragoedia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,] τροφή, à perf. med. verbi τρέφω, alo, vulgò sign. vivendi ratio, victus: sed hic proles, progenies. Κάδμου τοῦ πάλαι, scil. γενομένοι frequens est hujusmodi dictio elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας καθ' ἕδρας τάδ' ἐμοὶ δοῦξτε,] Ad verbum, Quamnam tandem sessiones has mihi sedetis? h. e. Quamobrem quaeso hic ita sedetis? Hujusmodi locutio solennis est apud Graecos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suam verbum; sic λέγω λέγον, γράφω γραφῆν, et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasia apud Latinos: Nam etsi vix benè Latine sit sedere sessionem; dici tamen potest pugnare pugnam, dormire somnum, et similia. Caeterum δοῦξω est idem ac Homericum διαδῶσω, vel δῶσω, pono me in sedem, sedeo. Utraque vox derivari videtur à θέω, unde τῶθμι, pono. Omnino displicet opinio viri doctissimi H. Stephani verbum δοῦξεν à θεός deducentis, et conjunctis posse δοῦξεν exponi celeriter (i. e. θεός) in sedils insilire; quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit δῶσαι infra v. 161. "Ἔδρα saepe est sessio supplicum ad aras, vel focos. Vide Soph. Oed. Col. 1158. 1163. ed. Br. Hom. Od. η, 153. sqq. et Tragicos passim. P.

3. —ἐξεβημεμένοι,] ἀντί τοῦ κεκοσμημένοι. Schol.

8. Ὁ πάσι κλεινός—] Confer Hom. Odyss, ι, 20. supra p. 29. et Virg. Aen. i, 378.

9. —ἐπεὶ πρόπων ἔφην—] ἔφην, aor. 2. à φῶν, φῶμι, saepe reddi postulat sum. πρόπων ἔφην, idem hic est ac πρόπει σοι. Sic infra v. 587. οὗτ' ἀπὸς μείρων ἔφην, neque ipse cupiens sum, i. e. neque ipse cupio: et Eur. Phoeniss. 133.—παῖς μὲν Οἰνέως ἔφην, filius quidam Oenei est. Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quae ibi notavit vir-

113. doctus Jer. Markland. Item Viger. de praec. Gr. dict. idiotism. p. 209. edit. Zeunil. "C. V. a. xiv. r. 7. n. 71. P.

10. —*εἶνι τρόπω καθέσταντε*;] *εἶνι τρόπω, quo modo, est, quare, quomodo*: ut Sophocl. Oed. Tyran. ver. 10. MARKLAND. ad EUR. Suppl. 147. *καθέσταντε*, per sync. pro *καθεστήκατε. quare ita estis?*

11. —*στέφαντες*;] Sic, pro vulgari *στέξαντες*, restituit Brunckius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per *καθόντες. Στέργειν*, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare*; ut Oed. Col. 1094. et reddit *δειδαντες, ἢ στέφαντες*; *numquid metuentes, cupienter?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—*ὡς θέλωμι, an ἐμοῦ*—more Attica, pro *ὡς ἐγὼ ἂν θέλωμι*, Angl. *Since I should choose*—[Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] *προδραμεῖν* [*κατὰ*] *πάν, to assist you by all means.*—*δυσάλητος*, Angl. *unfeeling, hard-hearted.* "De Burtoni Pentalogia vide infra ad p. 163. Notitiam. P.

16. *Βωροῖσι τοῖς σοῖς*.] *Non aris tibi dicatis*; sed *aris pro foribus tuarum aedium possitis.* Veterum hic mos notus. BRUNCK. l. 17. *πέσθαι, ἐπέσθην*, aor. 2. à *πέτομαι*. Vide infra ad p. 166. v. 1. Eur. P.

18. *Ἰερῆς*.—] Brunckius restituit Atticismum *Ἰερῆς*, pro vulgari *Ἰερῆς*.—Idemque rescripsit *ἠθέων* pro *ἠθέων*. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phoen. 952. edidit *ἠθεος*. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Illiad. σ, 593. p. 1166. 35. "*Ἰερῆς ἐ' ἐγὼ*—BOTH. P.

20—21. —*πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς*.] *Ἄπο Ἰερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἴδονται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν Ουγκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας. Schol. μαντεία σποδῶ.* Dictio poetica: *σποδῶ*, pro *βωμῶ* per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam siebant vaticinia. Vide Pausan. Boeotic. p. 730. edit. Kuhnii. Βυστον. *τὸ δ' ἄλλο φύλλον, caetera autem multitudo, ἐξεστέρμενον*, ramis supplicibus ornata, *θαυεὶ* [*ἐν*] *διγυραῖσι, sedet in fora* *πρός τε Π. δ. v. Palladisque ad gemina dehumbra, τὲ ἐπι μαντεία σποδῶ Ἰσμηνοῦ, et ad fatidivum focum vel aram Ismeni*; vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenium colebatur. Caeterum de *μαντεία σποδῶ* ita Krebsius: "Usitatissimum Graecis est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus "adjectivi sustineat.—Oed. Tyr. 21. *μαντεία σποδῶ* pro *μαντικῇ*." Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. *ἄγων ἤδη σαλεύει*.—] Angl. *now fluctuates exceedingly*; *καὶ οὐκ ἐτι οἶα τε* [*ἔστι*] *ἀνακουφίθαι κἀρα* [*ἐκ*] *βοῶν φοινῆς αἰλον* and *is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Caeterum quod ad *οἶα τε* attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25—28. *Φθίνουσα μὲν καλύειν ἐγκάρσιος χθονός*.] Angl. *wasting away with the fruits of the earth unripe*: [*κάλυξις* est proprie, *flor rosae nondum apertus*; inde *folliculus quivis*, Angl. *the husk of any fruit*: *κάλυξις ἐγκάρσιος*, an *husk with fruit in it*: *βοῦνομος*, est à *βοῦνι deparsus*; sed *βοῦνομός*, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem,) est *βοῶν θρεπτικός, bovis pascendii accommodatus*. at *ἀγέλαιος βοῦνομός*, hic tantum significat, (notante eodem Stephano.) *bovis gregibus*, vel *bovis more pascendibus gregibus*.] *τόκουσι τε ἀγόνες γυναικῶν*, Angl. *and with the productions of women abortive*, nam *ἀγόνος* est, secundum Scholiasten, *male natis*.—*ἐν*

δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est: ὁ δὲ πυρφόρος θεός, ἐχθιστος 114. λοιμός, ἐνόσησας, ἐλαύνει πόλιν, ignifer autem Deus, pestis scilicet letifera, ingruens, exagitat urbem.

31—34. Θεοὶ μὲν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod οὖν, igitur. Sic autem construe: Εγὼ νυν, οὐδ' αἶδε παῖδες ἐξέμωσ' ἐπέσται, κρήναις ὅς οὐκ ἰδοῦμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἐν τε συμφοραῖς βίου, ἐν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων.—Ego igitur hucus pueri concedimus ad fores tuas, te censentes non quidem diis parere, primum autem inter homines, et in vitae calamitatibus, et in deorum interventibus. Nam, “in συμφοραῖς βίου” [verba sunt Brunckii] “intellege quicquid sponte sua hominibus in vitā evenire solet; τὰς “συνευχίας, τοῖς συναντημασί in δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, quicquid “numen deorum invehit praeter solitum, quicquid fit deorum “interventu.—Infra, 960, Oedipus quaerit num Polybus mortuus “fuerit νόσον ξυναλλαγῆ, morbi interventu. In Oed. Col. 410. “πόδας φανεύσης ξυναλλαγῆς; αὐσησαν intervextu?” Porro observandum idioma Graecum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] postulare, quarum alteram respuit linguae Latinae ratio.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστν.—] Non est quod constructio difficilior exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δασμοῦ δν δασμὸν παρέρχομεν, —cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. adveniens urbem Cadmeam exolvisti illud Sphingis vectigal, —nempe Sphingem interficiendo. BURTON. Non immeritò tamen priorem istam Syntaxin, quam difficiliorē vocat Burtonus, tanquam unicè veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut sit: μολῶν [εἰς] ἄστν Καδμεῖον ἔλυσας [ἡμᾶς] ἐκ [τοῦ δασμοῦ] σκληρᾶς ἀαδοῦ, δν δασμὸν παρέρχομεν et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. “πολιτῶν δν—in ed. Musgravi, &c.” Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson. ad Eur. Orest. 1645. (Hanc constructionem calculo meo haud comprobare possum; omnino similis est sequenti ad v. 100.—ἢ φόνον φόνον κάλιν λόντας. Ubi φόνον regitur a λόντας eodem modo quo δασμὸν ab ἐξέλυσας. G. D.)

37. Καὶ ταῦθ.—] Angl. And that too—Phrasis quae effertur Graecè plurali numero. “λέγει, νομίζει, pass. ind. prae. 2. s. Att. P.

40. —Οὐδέ που κάρα,] Oedipi caput, pro ipso Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Aeneas de Ascanio, Aen. iv, 354. Capitisque injuria chari. BURTON.

42. —εἶτε του θεῶν.—] του pro τινος. ἀλλά που, ποτι quoquo modo. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὅς τοῖσιν ἐμπειροῦσι.—] Unus enim peritis video felici quoque eventu consilia maximè vigere. ВУРСК. Ita interpretes: sed συμφορὰν pro eventu consilii sumi posse non credo; ea enim νόξ fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locusque adeo totus ita reddi potest: Sicubi alicujus deorum vocem audivisti, vel etiam à mortaliū quotunque quicquam acciperis; video enim apud prudentes expertosque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse. Ipsius sapientiam suprà laudaverat; jam etiam alios consultasse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut ξυμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quaerimus. Sensus loci esse videtur, Sapientia Fortuna juvat. Cantab. Anon. “ξυμφορὰς, eventus, ἁβάς, vigentes, florentias. P.

48. —τῆς παρὸς προθυμίας.] ἕνεκα scilicet.

49. —*μεμνῶμεθα,*] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 5. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Sakutis olim tuis sub auspiciis partus recordatio parum proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demum excidamus.* "μεμνῶμεθα, optativ. Erfurd. P.
- 51—53. *Ἄλλ' ἀβαλεῖα τήνδ' ἀνορθωδὸν πόλιν*] *Ilaque restauratam urbem in tuto colloca.* Βυρσκ. γάρ τότε παρέδχεε τήν τύχην ἡμῖν, tum enim fortunam exhibuisti nobis, αἰδῶν δρῖνθι, secundo omnia, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, et nunc sis similis tui. τανῦν. i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα.
54. —*εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς,*] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.
116. 58. —*γνωτὰ, ποῦ ἀγνωτὰ*—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ. 333.
60. —*νοσοῦντες,*—] Nominativ. absolutē usurpatus, ut saepè fit Angl. *distressed though you be.*
- 66, 67. *Ἄλλ' ἴστε πολλὰ*—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρῶσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [εἰς] πολλὰς ὁδοῦς [ἐν] πλάνοις φροντίδος, and have wandered many ways in a labyrinth of care. Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάνας, quod eodem redit.
70. —*ἐμαντοῦ γαμβρόν,*—] Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. Βυρσκ. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*
73. *Καί μ' ἤμαρ ἦδη ξυμμετροῦμενον χρόνον*—] Constructio videtur esse: *καὶ ἤμαρ ξυμμετροῦμενον χρόνον ἦδη λυπεῖ με, τί πράσσει.* Angl. *And the present day, when calculated by the time of his departure, already begins to make me uneasy about what he is doing.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα, for unreasonably, &c. "beyond probability. P.
78. *Ἄλλ' εἰς καλόν*—] Nempe juvenes, ex scenae parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus significavit. Βυρσκ. Vide Porson. ad Eur. Med. 863. "sc. *ὄ τ', ὄ ται.* P.
80. *Ὡ "ναξ Ἀπολλων, εἰ γάρ*—] *εἰ γάρ, utinam.* [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. *εἴθε δῆ.* Librorum omnium lectio esse ἐν τύχῃ γέ τῃ, quam agnoscit Enstathius p. 1154. 27. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notā ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. Βυρσκ; qui ita reddidit: *O rex Apollo, vixnam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* σωτήρι vicem supplet adjectivi. Sed respuit is'ud τῶς Jac. Tate, tanquam Ionium ignotum Iambicis Euripidis. ἐν τύχῃ γε τῃ, Edin. 5ta.—τῶς, Aj. 840. Aesch. S. Th. 485. 639. Βα. τῃ pro τινι. Erf. P.
82. *Ἄλλ' εἰκάσαι μὲν,*] Sub. *ὡς ἔστιν εἰκάσαι.* —*ὄ γάρ ἄν*—ellipticè; si enim aliter res se haberet, non utique —[κατὰ] *καρὰ πολυτέφης*— Βυρσκ. *ὄ γάρ ἄν κάρα.*—Coronati enim soli domum redibant, quibus laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in Scholio additum ἐπὶ τινι αἰδῶν. Quibus verò vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, li coronas depohebant. Βυρσκ; apud quem vide plura.
- 84, 85. —*ξήμετρος γάρ ὡς κλύειν.*] *propè enim satis adest, audire ut nos possit.* —*ἐμὸν κήδευμα,* pro *ἐμὸς κήδεστίς.* Sic Eur. Orest. 479. *Ὡ γάρτε καὶ σὺ, Μενέλειος, κήδευ' ἐμὸν.* *Ὡ ξυγγένεια πατρός ἐμοῦ.* et Phoeniss. 298. *Ὡ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων.* pro *ὡ ξυγγένεις.* Et sic saepè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra, 128. τῶν

νόδος οὕτω πεσοῦσθης, pro ταραίνου οὕτω πεσοῦσθης.—Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur BURTON.

87. —λέγω γάρ καὶ τὰ δύσφορ, —] Aenigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscure innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidae poenam esse restituendam.—κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, — sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit haec —etiam adversa, modò vid rectà ad exitum perducantur, et à proposito non aberrant, in fortunam bonam cedere—nempe εἰ τὰ ἀγνώστα γνωσθεῖη—τίς ὁ Λαίου φονεύς. BURTON.

92. Ἐτοιμος—] Sub. εἰμί. Id.

116

99. Πῶς καθαροῦ; —] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus praeciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. Id.

100. Ἀνδρηλατοῦντας, —] extra fines abigentes—respondet scil. Creon ad priorem Oedipi interrogationem.

101. ὅς τὸδ' αἷμα χεμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BURTON. (ἔστι potius subintelligendum est. Since blood is deluging. Constructio Graecis usitatissima, et quâ nos Angli etiam ultimè ad notandum meliùs tempus, quod praesens ritè nuncupatur. G. D.) "Libri omnes τὸδ' αἷμα. Ba. Ipse τήνδ'—πόλιν. Erf. τὸδ'. Quos vide. P.

114, 115. Θεωρός, —] Est qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. BURTON. Θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. HÆR. SUID. Ἀπῆλθεν—ὁ Λαῖος εἰς Ἀπόλλω, ζηρούμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδός, εἰ ἄρα ζῆν. Schol. ὡς ἀπεστάλη—nempe non rediit domum saluus, undè exierat saluus. BURTON. Caeterùm ἀποστάλλω, in voc. med. est quasi dicas mitto meipsum, i. e. eo, proficiscor; et aor. 2. pass. saepè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 666. τί δ'—ἐστάλης; quare verò iuisti—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ἔτι τις ἐμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;] Constructio est: ἐξ ὅτου [Atticè pro οὕτινος] τις μαθὼν ἄν ἐχρήσατο, Angl. from whom one having learned the fact, might make the proper use of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γάρ,] γάρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—moriuntur enim omnes praeter, &c. ubi observandum praeterea, tempus, quod est praesens imperfectum indefinitum, [Θνήσκουσι, they die,] poni pro praesenti perfecto definito, [τεθνήκασι, they are dead.] Sed scriptores Graeci praesens illud saepissime usurpant de re praeteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoristo. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdum ut videtur, pro hoc praesenti definito, i. e. pro praesenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον; —] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνο ἐν; Angl. of what sort is that one circumstance? γάρ μαθεῖν ἐν ἄν ἐξεύροι πολλά, for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many. εἰ λάβομεν, x. τ. λ. if we could obtain, &c.

122. —μῆ ῥάμη—] idem quod τὸ ἐνὸς ἀνδρός ῥάμη. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ ληστής, —] Sic construe: πῶς οὖν ὁ ληστής ἄν 117 ἔβη ἐς τόδε τόλμη, εἰ μὴ [κατὰ] τι ἐπράσσετο ἐνθένδε ἐξ ἄργύρου; Angl. How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with [bribed] from hence? i. e.

117. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [nisi oblato ab aliquo cive praeiudicio incitatus fuisset:] eumque suffultum à Scholiaste: *εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διεφθέρειεν αὐτὸν, γρημαδί πείδας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.*
128. *Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν,*] Sup. ὄν. — *τυραννίδος οὕτω πειούσης,* abstractum pro concreto. Vide supra ad v. 84.
130. *Ἡ ποικιλόδος Σφίγξ—*] Disquisitionis intermissae causa verisimillia. BURTON. — *τὰ πρὸς ποδὶ σκοπεῖν,* &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*
134. — *τὴνδ' ἑθεστ' ἐπιστροφῆν*] *circa hanc susceperitis.* BRUNCK.
138. *Ἄλλ' αὐτὸς αὐτοῦ,—*] Scil. *ὕπερ αὐτοῦ τοῦτ' ἀποκεδῶν υἱός.* sed *nearte causâ hoc amovebo scelus. ἀποκεδῶ,* Attica futuri forma pro ἀποκεδάω. *Idem.*
142. — *βαῖθρον ἴστασθε,—*] gl. *ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθ' ἑδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Oed. Col. 1158. *Id.* " Et supra v. 2. P.
146. — *ἡ πεπτωκότες.*] Haec locutus exit e scenâ Oedipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserat; interea manet senex sacerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.
147. *Ὡ παῖδες, ἰστώμεσθα.*] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum ea impetraverant, quorum gratiâ supplicantes convenerant— *ὃν δὲ ἐξαγγέλλεται,* ea quae hic palam jam promittit— *τὸ δὲ* eodem casu refertur ad *ταῖνδε,* Atticè. BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantum ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori melius fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Oedipus. Quare nodum in scripro quaerere videntur viri docti, qui de chori personis in hac Tragoediâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscrip. Tom. II. p. 173. " III. p. 108. 4to. 1723. P.
151. *Ὡ Διὸς ἀδνεπῆς παῖτι,—*] *O Jovis dulcisona dictio—* Quae ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. *ἀδνεπῆς,* vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. *τίς ποτε ἔθας [εἰς] ἀγλαῖς θήθας [ἀπὸ] τᾶς πολυχρόσου Πυθῶνος,—* *ἔθας, τᾶς,* Dor. pro *ἔθης, τῆς.* Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus essent Strophæ et Antistrophæ; reliquæ autem essent monostrophicæ. Caeterae Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicam.
- 153—166. — *ἐπέταμαι φοβεράν φρένα,—*] Sup. *κατά.* Angl. *my fearful mind is on the rack,* [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] *δείματι πάλλων,* *trembling with alarm,* [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. 316. simplex πάλλω medio sensu occurrere Electr. Eur. 438. M.] *Ἰήτε, Δάλια Παιών!* *O healing, Delian Apollo!* [*Ἰήτος* cum spiritu leni derivatur Hesychio ab *ἰάομαι, sano,* quia scilicet Apollo Medicorum deus: cum spiritu autem aspero, ab *ἴημι, mīto,* quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab *ἴη,* quod
118. Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] *ἀζόμενος [τὰ] ἀμφὶ σοί,* *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.*

[Nōn tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad κάλλων, sed 118.

minus rectè, ut mihi saltem videtur. Vide Iliad. α, 21.] Sit punctum post εἰζόμενος et comma tantum post χρότος, idemque post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ ἀμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσέας Ελαπίδος, εἰπέ μοι, τί χρότος ἐξανύσεις, ἢ ἦόν, ἢ πάλιν περιπελλομέναις ὄραις, μοι πρότε κακλωμένῳ σε, ἀμβροτ Ἀθάνα, θύγατερ Ἀθε, τε Ἀρτεμιν ἀδελφεῶν γαίδορον, εἰ δάσσει εὐκλέα κυκλόνετα θρόνον ἀγοῶς.—καὶ Φοῖβον ἐκατόβλον,—ἰὸν τρεῖσσι προφάνητέ μοι ἀλαξίμοροι,—εἰ ποτε κτε, προσήκεις ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, ἠνύσαστε φλόγα πῆματος ἐκτοπῶν, ἔλθετε καὶ ὑβν. *Fama immortalis, filia aureae Spei, dic mihi, quam rem conficiēs mihi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempestatibus venientem, primum invocanti te, immortalis Minerva, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quae insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phoebum,—* iō I tres vos adverte mihi, malorum depulsores;—si quando, priore noxā civitati impendente, exterminatis incendium tantas cladis ex hac regione, etiam nunc venite. Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κακλωμένος, reposuisse κακλωμένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρότος in comma mutasset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuisse contemni, quamquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verà nominativus absolutè positus, ut saepè sit apud Atticos scriptores, κακλωμένος, Angl. *while I invoke*. Rectè autem Burtonus explicat, ἀμβροτε Φάμα, divina vox oraculum reddens; idemque notat poëticae dictiois figurativae elegantiam in χρυσέας τέκνον Ελαπίδος et “εὐκλέα, “αἰ, pro εὐκλεῆ, ἢ puro, more Attico, in α mutato.” More Dorico poëtis; et observat Porsonus ad Eur. Phoen. 1307, “hunc Doris—mum non obtinere, nisi ubi terminatio vocalem sequitur.” Sed εὐκλέης in nominativo est contractè εὐκλήης, undè regulariter in accusativo εὐκλέα, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλήης, in accus. Ἡρακλέα, et similia. “εἰζόμενος, gr. φοβούμενος, τί ἐξανύσεις.—προφάνητέ μοι κακλωμένῳ. Βrunck. verius, quam rem mihi conficies. τί χρότος. P. 169. —πρότε στέλος,] στέλος est exercitus, expeditio; item popularis, ut hic.

170. Οὐδ' ἐν φροντίδος ἔγχοι,] ἐν cum accentu acuto in penult. est pro ἐνέσσει, ut ἐπι pro ἐπέσει, &c. Angl. *nor is there any force of mind, ad verbum, power of thought*; “metaphors,” inquit Burtonus, “ab hastâ, quae in defensionem corporis adhibetur.”

171. —ὄστε γὰρ ἔχονα, &c.] neque enim maturescunt inchoatae terrae fruges. Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae obesse, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expleto scelere. Βrunck. Caeterùm αὔξεται est praes. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

172. —ὄστε τόκασι, &c.] Syntaxis videtur esse —ὄστε γυναῖκες [ἐν] τόκαις ἀνέχουσιν [ἐαυτὰς ἐξ] ἔχων καμάτων, neque mulieres parturientes exurgunt ex lacrimosis doloribus. Angl. *nor do women in childbirth survive their rueful throes. ἀνέχω est sursum tollo*; et pronemine reciproco subintellecto, (quod saepè requirunt ejusmodi verba in sermone Graeco,) significat surgo. Ἰήλοι κάματοι sunt dolores ubi Apollini Ἰήλι, i. e. Medico, vel Dianae, vota fiebant. Vide suprâ ad v. 154. (Ἰήων dedi metri gratiâ. Vide librum, cui titulus est, Prosodia Graeca, p. 81. Ed. 2da. G. D.)

177. *Κρείσσον ἀμυμακέτου πυρός*—] Vulgò reddunt: *oculis ignis indefesso*—de etymologiâ vocis *ἀμυμακέτος* lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex *α* intensivo et *μυμάω*, cum *ἰμπερι κυρίο* et *feror in aliquid*: sed alii aliter. Vide H. Steph. Thesaur. App. Ind. in voce.

178, 179. —*ἐσπέρον θεοῦ*,] τοῦ Ἄδου. Schol. Ὁν πόλις—*εὐθ. δι' ὧν*—πόλις pro incolis—scil. tanta erat morientium turba, ut vix numerari posset. ΒΥΡΚΟΝ.

180. *Νηλέα δὲ γένεθλα*—] *νηλέα* neutrum plurale adverbii vice. ΒΥΡΚΟΝ. —*γένεθλα* neut. pl. cum quo concordat *νηλέα*. Vide infra v. 1425 J. ΤΑΤΕ. " *νηλεῶ*, ΒΟΤΗΕ. P.

183. *Ἐν δ' ἄλογοι, &c.*] i. e. *ἄλογον δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε πολὺς ματέρες ἐπ' [αὐταῖς]*—*Ἵζοτες αὐτῶν ἰβί, et iuxta illas canas matres, ἐκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν, suppliciter alias αἰεὶ, ἐπιστοναγοῦσι ἀπὸ τῶν παραδόξιων, clamorē iam εντὴν ἀβίλων edunt prope altaria, [ἔνεκα] λυγρῶν πόνων, propter tristia mala.* Sed *ἀπὸ τῶν* est ex conjecturâ Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio tamen annon vulgaris lectio, *ἀπὸ τῶν* scil. *παρὰ βῶμιον*, sit potior; quae ita construi et reddi potest, ut *παρὰ βῶμιον ἀπὸ τῶν* sit idem ac *παρὰ ἀπὸ τῶν βῶμιῶν*, ad *litus altarium*, metaphoricè scil. pro *prope altaria*: nisi potius *παρὰ βῶμιον ἀπὸ τῶν* sit ad *litus vel marginem fluminis*—*Ισμενί* scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nôunt, quàm sit difficile genuinum sensum poetarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis exprimere.

119. 187. *Παῖν δὲ λάμπει*,—] Elegans à visu ad auditum transitio; Poëtae admodum familiaris. Sic infra v. 473. ΒΥΡΚΟΝ. Angl. *The Paean sounds aloud*. Vide Bacchyl. infra p. 280. ὕμνοι φλέγονται. " Sic ferè *ἔλαμψε*, infra v. 473." *Ανοκ. Cantab.* " *εὐώπα ἀλλαν*, Erf. P.

190—197. *Ἀρεὰ τε τὸν μαλερόν, &c.*] Sic construe: *τε [supple δός—ut Schol. videtur] νωτίσαι [κατὰ] δρᾶμημα παλιόστυον τὸν μαλερόν Ἀρεὰ, ὃς νῦν ἀχαλκός ἀσπίδων [scil. ἀνευ χαλκίου ἔχοντι καὶ ἀσπίδος]* locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phoeniss. 336. *ἀπεπλος φαρίων, &c.* ΒΥΡΚΟΝ. *ὃς χρόμενος ὅπλοις—Schol.*] *φλέγει με ἀντιάζων περιδότης, [δός νωτίσαι] ἀπουρον πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον Θρηκίον κλύδωνα.* Quae sic Angl. reddi possunt—*and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;—cause him, I beseech thee, to retire far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea.* " *Παλιόστυον δρᾶμημα νωτίσαι*, gl. *παλιόστυο*

" *μῆσαι*. Supplendum est *δός*, quod in glossâ etiam notatum. Est " autem haec ellipsis in precibus maximè solennis. Vide Comicum, " *Thesoph.* 286. *Ran.* 886. quo quidem intellecto, liquet copulam " *τε* in v. 190. neutiquam delendam esse. *Πάτρας ἀπουρον*, gl. *τῆς* " *κατρίδος τῆς ἐμῆς θηλαδῆ μακράν*. Sic membr. et tres alii co- " dices, cum Aldina editione; optimè sanè. Altera lectio *ἔπουρον* " planè mendosa est." ΒΥΡΚΟΝ. *Ἀπόξενον ὄρμον*, Pontum Euxium scilicet. Aeschylō similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad *Alex.* v. 1286.) *ἐχρόξενον*, uti et ipsi Lycophroni Aeschylum secuto *καρόξενον*, appellatum propter immanem accolarum feritatem,

quæ, teste Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hos- 119
pites immolare solebant. Postea, cum istarum gentium mores
Graecorum commercio emolliri coepissent, Pontus *Ἐξέρονος* et
Ἐξέρονος dicebatur. Vide Ovid. *Trist. L. iv. el. 4. v. 55.* Pomp.
Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxii. c. 8. *Ἀρσὴ τε τὸν μαλε-*
ρὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. Burton.

198. *Τέλει*—] Angl. at its conclusion.

200. *Τὸν*—] *illum*, illum Martem, scil. Morbum, quem hoc nomine
appellat. "*ἀστραπαῖν*, gen. pl. Doric. pro *ἀστραπαῖν*. P.

203.—215. *Ἀνκεῖ ἀναξ, &c.*] Constructio est: *Ἀνκεῖ ἀναξ, ἂν*
θέλωμι ἐνδοτειῖσθαι τε τὰ σά ἀδάμαστα βέλεα ἀπὸ χρυσοστόρου
ἀγκυλῶν, προσταθέντα ἀρωγί, τε τὰς πυρφόρους ἀγύλας Ἀρτέμιδος,
ξὸν αἷς διείσσει Ἀνκεῖ ὄρεα. *Lycias rex Apollo, utinam possem dis-*
tribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et
igneos Dianæ splendores, [i. e. splendida Dianæ spicula,] cum buibus
Lycios montes peroutré: [Dea scil. venatrix.] τε κικλήσκω τὸν χρυ-
σοστῆραν οἰνόεσσα Βαχχον εἶδον, ἐπάνημος εἴθε γὰρ, ὁμόστολον
Μασσαδῶν, φλέγοντα ἀγλαῖα κεύεα, κικλήσθηναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπό-
τιμον ἐν θεοῖς. et inuoco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum
Ἐνίωμ, cognominam hujus terræ, [Bacchum Thebanum scil.] Μασ-
σαδῶν comitem, flammantem splendidâ caedâ, ut appropinquet contra
hunc deum infaniam inter deos. Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut ob-
servavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλῶν, genitivus
pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit
ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossæ: ὁμο-
δίαυτον συνόμιλον, συνοδοιπέρον. Caeterum idem vir acutus, et de
Literis Graecis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè sensum
poëtae cepisse, qui reddidit ἂν θέλωμι ἐνδοτειῖσθαι τὰ σά ἀδάμαστα
βέλεα, utinam distribueres tela tua invicta; quod utique debuisset esse
—utinam ego distribuere, vel distribuere possem, tela tua invicta, uti-
niam mihi praesto essent tua invicta tela, &c. quae distribuere. Nam
Brunckii interpretatio necessariò postulasset se ante ἐνδοτειῖσθαι.
[Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] *ἐνδοτοῦμαι* est verbum depo-
nens. "Vide infra v. 250. P.

216. *Αἰτᾶς*—] *Petis adhuc*—Angl. *You are still imploring; [καθ']*
ἃ δ' αἰτᾶς, but with respect to the object of your requests,— In scenam
scil. rediens Oedipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè
prolata jam audierat, praesente nunc populi multitudine.

219. *Ἄ γὰρ ξένος, &c.*] *quae ego dicti hujus factique hactenus in-* 120.
scius proferam. τοῦ λόγου, τοῦ πραγθέντος reguntur à *περὶ* subintel-
lectâ, notante Burtono. *οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἰχνησον αὐτός*, refertur
istud γὰρ ad aliquid subintellectum: *Quae cum ita sint, opus est*
mihi vestro auxilio,— neque enim ipse investigando longè procederem
nullum habens iudicium. μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδὸν, ut ob-
servavit Burtonus. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, notante
Brunckio.

222. *Νῦν δ', ὅσπερος, &c.*] *Nunc autem,—* *μῆτις* enim civis censor
apud vos sives.—ἀντί τοῦ, inquit Schol. πεπολιτογραφῆμαι, καὶ ἄρτι
αὐτὸς ἐνομιθῆναι ξένος ὢν, καὶ ἐβαβίλευσα. J. ΤΑΥΤΕ. Eur. Bacch.
822. *εἰς γυναῖκα ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux L. II. s. 19. εἰς ἐρήθους τε-*
λεῖν. Μουσωνα.

227. *Κεῖ μὲν φοβεῖται*—] Subaudiendum *σημαινέτω* ut ita locus
vertatur: *Alique etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se*

220. *supprimens*, declaret tamen. Quasi dixisset: Καὶ εἰ μὲν δαὶ φόβον τις ἐδὲκίλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτὸς ὑπεξαιρεῖ, σημαίνεται. Idem enim voluit poeta φοβεῖσθαι ὑπεξελὼν dicens, ac si dixisset φοβήματος ὑπεξέλιγ. HEATH. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη ὁ πράξας, καὶ φοβεῖσθαι λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λέγεται ὁδὸν γὰρ δεῖνδν κείσθαι, εἰ μὴ ὅτι τῆσθε γῆς ἀπικλάξεται. Ita Schol. sed Heath interpungit comma post φοβεῖσθαι, et refert τὸ ἐκίλημα ad τὸ ὑπεξελὼν; non ad φοβεῖσθαι: ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans, nihilominus omnia indicare jubeo*—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulae, κείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀσφαγίος οὐδὲν πρᾶτορ ἐπιλήσις nihil omnino atroc et crudelis patietur. BURTON. J. T. hunc 'ocum sic vernacule reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,—let him come forward and avow it now without fear—for this is the only harm he shall suffer—he must quit the country, but no injury shall be done to his person.* Idem addit:—De hoc ἀνασκευδότηρ notissimo, vide Sam. Clarke ad Il. α, 135, 136. Quin poteris ἀπέδοτον hic quaesitam ex ipso Sophocle suppeditare, Trachin. v. 457. in oratione tamen dissimili, sic disertis, Καὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβᾷς.

229. —ἀπειδὴν] gl. ἀπελευθέρω. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. 'Α' x τῶνδε δρᾶσαι,—] Constructio est; χρη κλύειν [εἶ] ἐμοῦ, ε' δρᾶσαι ἐκ τῶνδε. ἐκ τῶνδε, Angl. *after these things,—nam.* Sophocli valde frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —ἀκρωτῶ—] refertur ad τὸ τινε' infra: scil. interitioe ac quo Thebanorum hominem istum quisquam fuerit, &c. BURTON.

240. —χέρουδας νέμειν] Quid sit χέρουδας νέμειν docebit Athenæus, cujus haec sunt verba L. ix. 18. p. 409. Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ἕδωρ, εἰς δ' ἀπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βαμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσιάν ἐπέτελλον καὶ τοῦτ' παραμένοντες τοῦς παρόντας ἡγυίην. BURTON.

241. Ὀδὲν δὲ] i. e. καλῶς, Ellipsis scil. verbi *contrarias* significationis. Quem usum illustrant Valckenarius ad Herodot. vii. 104. Forster Ind. n. Plat. et, puto, Dorvill. ad Chariton. *Anonymous Cantab.* Vide infra ad v. 269—271.

246. Κατεύχομαι δὲ τὸν δαδραπὸν, εἴτε τις εἰς ὧν λείψεν,] *Excrescit autem caecis auctoritas, sive is sit unus ignotus, &c.*

248. Κακὸν κακῶς νιν—] Ingravescit jam excretionum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam haec Oedipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hac dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? BURTON. Caeterum, pro ἀμαρῶν, iubens hic reposui ἀμαρῶν, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapaestus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide praef. ejus in Eur. Hec. p. x. et vide supra ad init. harum Nott. in Oed. Tyr.

250. —γέναιτο μὴ ἐδ' ξυνειδέτος,] Sic optime Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsus absurdè ἐν τοῖς ἐμοῖς γέναι' ἐμοῦ θυνειδέτος. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur καθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Oedipi domo nocentis versetur; non ad ipsum Oedipum, ut ineptè somniarunt

interpretes. ΒΑΥΚΚ. Mihi omnino non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quae aliis imprecatus esset Oedipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quae interpretatione et censura Brunckii neciens concurreit J. T. qui dubitat an *ἐπιύχομαι παθεῖν* aliquid aliud significare possit, quam imprecationem contra loquentem. Certè idiomata Graecum omnino postulat, ut *ἐπιύχομαι παθεῖν* significet—*precor ut ego patiar, ἐπιύχη παθεῖν, precaris ut tu patiaris, &c.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.] Exempla tamen occurrunt ubi Latium idiomata usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim haec in se imprecaretur Oedipus, quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium apud se retinisset. Quod si valuisset Sophocles, haec verba versus 272 subjunxisset. II. *ἐν τοῖς ῬΗΜΑΤΙΣ* οὐκ ἔστι *ῬΗΜΑΤΙΣ* *ἐπιυχέειν*. Tam jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam, utrum subaudiri posset *αὐτὸν* ante *παθεῖν*. Sed vide nunc haec faciat Oed. Tyr. 1179. Bar. Orest. 1054. *οὐδ' εἴπ' ἐπὶ σοῦ, μὴ θανάτῳ [αὐ] ἐκωλύθῃ ἔχων Μαντιλάου;* Soph. Antig. 1102. *καὶ ταῦτ' ἐκωλύεις, καὶ θανάτῳ κεραιμάθου [ἐμῆ];* Cantab. Aeneas. " Vide supra v. 205. P.

258. —*νῦν δὲ γ' ἐπιυχῶ τ' ἐγὼ.* Nunc vero auctor sum ipse quo- 121
que,—Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. ΒΑΥΚΚ.

260. —*καὶ γυναῖχ' ἐπέσπερον.*] et ejus conjugam consortem in pro-
cedenda oratione, *τε κοινὴ κοινῶν παιδῶν* [idem ac *κοινὴ παῖδες*]. *εἴ
—εὶ γένος ἐπέσπερον μὴ ἰδυστάχτην—εἴ ἦν ἐκπαρνήστρα* et *κοινωνήσας*
cum eo liberi suscepti fuissent. *μήτι, si proles ejus non fuisset infelix.*
Ubi notandum voculam *εἴ* praesuntiam esse verbi, eandemque na-
cum suo verbo repeti; ut saepe fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. *ἀνθ' ἃν ἐγὼ τοῦδ',—*] Verba sic ordinanda sunt: *ἀνθ' ἃν
ἐγὼ μαχοῦμαι ἐπὶ τοῦδε, ὁσπερὶ [ἐπὶ] τοῦ ἐμοῦ πατρὸς,—*In vul-
gata, pro *τοῦδ'* legitur *ταῦδ'*, quod et ferri potest. Ceterum fatalis
haec circumstantia, ut bene observat Burtonus, ab Oedipo insciente
saepè memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëta consultum, ut sub-
indè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. *τῷ Λαβδακείῳ παιδί—*] idem ac *τῷ Λαβδάκῳ παιδί*, vel
τοῦ παιδὸς Λαβδάκου nam aequè dici potest *τὸν ἀδελφίον τοῦ
πόρου τοῦ παιδὸς* et *τῷ παιδί*. Atque similiter Homerus Dativo
utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacierâ;
Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem *Λαβδακείῳ* attinet, est adjec-
tivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: valenti
quam Latine dicimus *Epistolae Ciceronianae*, pro eo quod est: *Επι-
στολαὶ Ciceronis*. Sic Iliad. β, 54. *Νέστωρ ἔφη παρὰ νῆϊ Πυλίωντι
βασιλῆος* ubi *Νέστωρ ἔφη*, quod est idem ac *Νέστωρος*, construitur cum
βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. Ubi Eustathius enar-
rans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit
Burtonus, et post eum Brunckius. Verum ellipsis hic loci ita sup-
plenda est—*τῷ Λαβδακείῳ παιδί ὄντος* [nam *Λαβδακείῳ* est idem
ac *Λαβδάκου*, ut *Νέστωρ ἔφη* pro *Νέστωρος*]: *τοῦ παιδὸς Πυλίωντι,
τε Πυλίωντι ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γονομένου πρόθε, et* aequè
ita porro.

269—271. —*εἴχομαι θεοῖς—*] Constructio est: *εἴχομαι θεοῖς
μήτε γῆν ἀτινάω ὑποταξάμενοι, μήτ' ὄντι παῖδας γυναικῶν
precor deos ut terra proferat eis ulnam incrementum,—*haec enim rectè

121. procedit sententia; sed quid est, μήτ' ὄν γῆν ἀνείναι ἀδούτῃ κατὰ δας γυναικῶν; nam haec plena syntaxis postulat—*neve* igitur terra proferat iis sobolem mulierum, vel ex mulieribus. Sine dubio haec locutio inter eas numeranda est, quae passim inveniuntur apud auctores utriusque linguae, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantum uni proprium est. Pro ἀνείναι igitur aliud verbum ex analogiâ substituendum est; e. g. τρέφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *neve* igitur nutriet iis sobolem ex mulieribus, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives*: [quippe Terra jure appellatur *καμβόσις*, et *κουροτρόφος*.] Sic *Iliad.* α, 532.—*ἡ μὲν ἔπειτα εἰς ἄλα ἄλτο βαθεῖαν δι' αἰγλήεντος Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δάμα.* Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἀλλεσθαι] in mare profundum, non itidem Jupiter in suam domum, sed redire, vel venire in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius—*ἴστέον ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου νοητὸν ἔβαθεν ῥῆμα, ἵνα ἡ, ὡς θέτις μὲν ἦλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε.* Atque *Iliad.* γ', 327. *Ἰπποὶ δερσέποδες, καὶ κοιλία τῦχε' ἔκειτο.* Ubi in Schollis veterum Grammaticorum ad *Iliada*, Venetis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—*το ἔκειντο οὐκ ἐστὶ κοινὸν ἐπὶ τῶν ἰππῶν, ἀλλὰ προσημασσομεν το ἔστασαν ὡς ἐπὶ τοῦ, Που δε οὐ ἐντεα κειται ἀρηφα, που δε οὐ ἰπποὶ; x. 407.* Vide etiam *Odys.* γ, 289. et Eustath. ad locum: item *Soph. Electram*, 435. et quae ibi observavit Brunckius: nec non *Virg. Aen.* vii, 187. annotante Heynio. Verùm de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvilleus, ad *Charitonem*, p. 394, et sqq. Operae pretium erit inspicere etiam quae vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hac re scripsit, in notis suis in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quaedam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisonium et Popium.—*ἀλλὰ τῷ πρότμω τῷ νῶν*—Pestem intelligit, quâ tum Thebani affligebantur.

276. *Ὅσπερ μ' ἀρατὸν ἔλαβες,—* Since you have involved me in this execration, ὅδε—*ἐπεὶ thus will I speak*: γὰρ ὅδε' ἔκτανον—particula γὰρ referri hic videtur ad aliquid subintellectum—Et possum loqui facillimè—ego enim non interfeci, ὅστις ἔχω [δύναμιν, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tyrōnibus] δείξαι τὸν πτανόντα: neque possum indicare interfectorem.

278. —*τὸ δὲ ζήτημα*—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublata distinctione post *ζήτημα*, ut constructio sit: *ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Θεσβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ἐργασταί ποτε.* Vel adhuc, transpositâ sequenti distinctione, *ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Θεσβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτε ἐργασταί τόδε.* Prima ratio omnium videtur optima. ВУРСК. "εἰπεῖν τόδε, ὅστις.—Erf. P.

282. *Τὰ δεύτερά' ἐκ τῶνδ'—*] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiae jam in scenam prodeunti praemuniens viam.—*τὰ δεύτερά' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ* sententia est: *siquidem, quod primum est*, Apollo mentem suam apertè declarare recuset, at liceat id, quod secundas habet partes, suggerere BURTON. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource.* Respondet Oedipus cum animi

impetu—*εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.* If you have still a third, by no means omit to mention it. “λέγοιμ' ἂν ἡτε ἐστὶ λέξω. v. Br. ad Aj. 88.” *Anonym. Cantab.*

284. —*ταῦθ' ὀρώωντ'*] Id est τὰ αὐτὰ, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgò ταῦθ'. BRUNCK. Caeterum Tiresias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ est communis appellatio Apollinis.

287. *Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.*] Neque hoc negligenter faciendum curavi.—*ἐν ἀργοῖς*, idem ac ἀργός: et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. *Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα—*] Enimvero caetera, quae vulgò feruntur, nihil sunt et inanes rumores. BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laïi morte jactabantur, incongruus quidem illos et parum sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. BURTON. *καρὰ, gl. ἀνυπόστατα.—καλαῖα; σαθρά.*

295. *Τὰς θὰς ἀκούων—*] *gl. τὰς θὰς ἀκούων ταῦθ' ἀπαράσ οὐχ ὀπομενεὶ αὐγῇ φυλάττων.* BR.

297. *Ἀλλ' οὐδέλεξων αὐτόν ἐστιν.*] *gl. ὁ φανερόσων αὐτόν.* Chorus nimirum observat Tiresiam caecum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —*εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων.*] si forte id non jam audisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt. BRUNCK. “κλύεις, Libri. Erf.

310. *Σὺ δ' οὖν,*] Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans fortè negationem cum φρονήσας requiri, quae jam adest in geminato μήτε. Idem. Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,—*

314. *Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμην*] in te enim sumus: id est, in te omnis potentia est spes nostra. BRUNCK. Vide Valck. ad Phoen. 1256. J. T.

316—318. *Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεῖνόν.*] Haec et quae sequuntur sic possunt reddi Anglice: *Alas! alas! What a daleful thing is wisdom, ἐθθα μὴ λυτεῖ τέλη* [i. e. λυστελεετ,] *where it availeth not its possessor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἶδῶς ταῦτα διώλεσα* for though well acquainted with this maxim, I forgot it—*did not recollect it;—οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἐκόμην.* otherwise I would not have come hither.

328, 329. —*ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε Τάμ' ἐξενέπω,*] Sic reposuit 123 Brunckius, pro vulgatâ—*τάμ' ὡς ἂν εἶπω.* Sensus loci sic exprimitur in glossâ: *οὐ μὴ ποτε εἶπω τάμ', ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἤγουν φανερά ποιήσω τὰ σὰ κακὰ.* qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: *ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε ἂν εἶπω τάμ',* [i. e. uti in *gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν*] *ὡς μὴ ἐκφῆσω τὰ σὰ κακὰ.* Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. *Ἐγὼ οὐτ' ἐμαντόν.*] Ita Brunckius pro vulgatâ, *ἐγὼ τ' ἐμαντόν, x. τ. λ.* quam suam lectionem invenit apud *Athenaeum* l. x. 20. p. 453 et in duobus codicibus. Nimirum *ἐγὼ οὐτ'* rectius respondet sequenti *οὐτε σ' ἀλγυνῶ* et passim occurrit *ἐγὼ οὐ* dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex *Oed. Col.* 939. *Antig.* 458. et aliundè.

335. —*ὀργάνειας,*] *gl. εἰς ὀργὴν κινήσεως.*

336. *Ἀλλ' ὄσ' ἀτεγχεὶς κατελεύτητος φανεί;*] Angl. *But will thou show thyself so harsh and obstinate? ἀτεγχεὶς, gl. σκληρός, ἀπει-*

123. *λυτός. ἀτελεστέος, ἀχαρκός, ἀκαμπής.* Angl. *inflexible.* Ceterum *φανεί* est Atticè pro *φανῆ*. et lectio est Eustathiana. Eodem modo *βούλομαι, εἶμαι*, in 2dâ personâ *βούλει*, et *εἶμι*. et *ἔπαμαι, ἔραμαι, ἔραμι*. Sed vide Porson. ad Eur. Hec. præf. pp. iv. v.

337. *Ὀργὴν ἐπέμνω τὴν ἐμήν*] Angl. *Thou findest fault with my temper.* Nam *ὄργη* hic ita significat.

341. *Ἔξει γὰρ αὐτά.*] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,—Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. *παράγνησεται, φανήσεται*] enim ultra,— De *αὐτῆς* in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. "Observent tirones, in hujusmodi responsionibus Anglicè reddendis, suppleendum esse particulam *may* vel *yet*. For aut ex-primi potest, aut non, sicut res postulet et auris patiatur. Hic autem locus ita reddi potest Angl. *May*: [you need not be so angry at my silence; for] *the secret will find its own way to light, let me be ever so silent.* In multis exemplis (infra vv. 1000. 1017. 1029. &c.) ubi ex responsione oritur alia interrogatio, idioma Anglicum postulare videtur them." J. T.

342. *Ὀυκοῦν, ἄ γ' ἤξει.*—] Ergo, *quas manifesta futura sunt, a te mihi per est dicere.* Βαυσεκ.

343. —*πρὸς τὸδ'.*] Proinde— *θυμὸς δὲ ὄργης, ἤ τις [ἔπειν] ἀγρωτάτη, καὶ ἐπιῖρακιδάστρον.*

345. —*ὡς ὄργης ἔχω.*] gl. *ὡς διακίμαι ἔνεκα ὄργης*: alia—*ὡς δυνάτος εἰμι ἐγγίξασθαι.* Neutraliter adhiberi *ἔχω* cum genitivo utendi ad Comici Lysistr. 173. Βαυσεκ. Hoc est post adverbium, *ὡς, ὅπως, πῶς, οὕτως, εὖ, καλῶς*, et si quae similia. [Vide Viger. C. V. vii. 9.] Non puto *ἔνεκα* vocem esse hic suppleendam, quippe quae in tali locutione nunquam appareat. Syntaxis potius eadem est *ὡς τὸδ' ἀπορίας—ποῦ γῆς,—ἐν εἰ κακοῦ.*—Angl. *to this pitch of difficulty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!* So *ὡς ὄργης ἔχω*,—*considering the degree of passion in which I am!* Vel brevius—*such is my present anger!* *Τόδε, καί*, et *ἔνεκα* tanquam nomina haberi possunt. J. T. (*ὄργης* mihi videtur non ab *ὡς* regi, sed ab *οὐδέν, μέγος* subintellecto. Conf. Herod. L. 114. *ὁ δὲ Ἀργεμύβας ὄργη, ὡς εἶχε.* G. D.) "Adv. reg. gen. cum *ἔχω*, vel *σεορσuum*. P.

346. —*ἴσθε γὰρ δοκῶν ἐμοί*—] Constructio potest suppleri hoc modo: *ἴσθε—δοκῶν ἐμοί—εἰργάζεσθαι τε [κατὰ ταύτων παρ'] ἴσθαι [καί] μὴ χαρὰ καίνων [δύναται λέγεσθαι εἰργάζεσθαι τοῦτο]* *Idem.*

350. *Ἀλαθές;*] gl. *εἰρωνικόν.* *ἴενα* verò? Βαυσεκ.

124. 355. —*καὶ ποῦ*—] Sic scribendum. Encliticum hic est *ποῦ*, non adverbium loci quo, ut malè vertit Johnson. *Idem.*

360. —*ἢ ἀκαμφοῦ λέγειν;*] *λόγων* est lectio Brunckiana, pro vulgata *λέγειν*. aut *sermonήσανε μευ τεντας? i. e. expeririens an iterum eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quia Sophocles scripserit: *Ὀυχι ξυνῆχας; πρὸς τί μ' ἐκαμφοῦ καλεῖν;* Forma tamen vulgata est vera lectio: *an tentas me loqui ulterius?* " *λόγων* præfert Bothe. *λέγειν*, Erfurdt. P.

361. *Ὀυχ ἄσπε γ' εἰπεῖν γνωστόν*] Ad priorem partem interrogationalis respondet Oedipus, *ουχι ξυνῆχας; σκίλιοι ξυνῆχα μὲν, εἰλλ' ουχ οὕτως, ἄσπε εἰπεῖν γνωσμένον, ὅπερ ξυνῆχα.* Βαυσεκ.

362. *Φονία σε φημί τάνδρος,* ὃ *ζητεῖς κυρεῖν.*] ὃ relatum refertur ad antecedens *φονία*, non ad *άνδρος*, et regitur in genitivo à *κυρεῖν*. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpretatio vulgaris, *ais te interfectoram esse ejus viri, cujus interfectoram quaeris.*

363. *Ἄλλ' οὐ τι χείρων—*] χείρων est imperit: uti γεγηθῶς; infra 124.
 v. 368. Sic Longin. sect. xvi. *Χείρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεὴ κείρα*. Ubi vide quae annotavit vir doctus Joan. Toupius. *κημοναίος*, gl. *λαϊδορίας*. "Vide infra p. 178. Eur. Med. 399. P.

365. —*ὡς μάτην εἰρήσεται.*] *ὡς μάτην*, gl. *ἐπει ἀκαίρως*. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas *ἔρω* et *εἶρω*, *dico*, unde in fut. 2. *πᾶς εἰρήσεται*. Vide Iliad. *ψ.* 795. In usu sunt etiam *ῥέω*, *ἔρῳ*, et *εἰρέω*, undè in fut. 1. med. *εἰρήσεται*.

366, 367. *Δελιθέναί σε φημί—ὀμιλοῦντ',—*] *Διο te non animadvertere te conveniscere*, vel, *αἰο te insecium conveniscere*. [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotism. C. V. s. viii. r. 3.]
ὄν τοῖς φιλοτάτοις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic infra 1184. Oedipus ait: *ξὺν ὧς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλοῦν, ὅς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει πικανόν* quorum hoc ad solum patrem, superius ad *solum matrem* refertur. Est hoc schema Tragicis valdè usitatum, *de quo* videndus Gatakerus Opp. T. i. p. 351." BRUNCK. *ἔν' εἰ κακοῦ—* *quo in statu miseriae positus es!* Hic et passim *τὸ ἕνα* denotat tam statum, quàm locum. BURTON. "ἕνα, ubi, adv. reg. gen. P.

374. *Μῆδ' ἄς τρέφει πρὸς νυκτός,*] Id est, *μία σε νῆξ τρέφει*. gl. *διόλου ἐν τῷ σκότει διατρέβεις*, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentat Sophocles verbum *τρέφειν* sensu τοῦ *ἔχειν*, quâ de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. *ὥστε μῆτ' ἐμῆ, μῆτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλάψαι ποτ' ἄν. ἴα ut nec me, nec alium, qui lucem videat, laedere possit*. BRUNCK. In vulgatis legitur *βλάψαι*, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur *βλάψαι*. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, iudice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit: *οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεθεῖν*. Immo, inquit hic, *οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεθεῖν*. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiae partem, facilè supplendam: *οὐδ' ἄν σε βλάψαιμ' οὐ γὰρ μοῖρα ἔστι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεθεῖν*. Facilè, imperitis describentibus libraribus, pronomen commutari potuerunt. *ταῖδ' ἐκπράξαι*, gl. *ταῖδε τιμαρῆσαι*. Quid verò? *Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras*. Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiae detrimento, ab eo hîc mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poëtae enarravit: *OED. Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand, or from any other's, who enjoys the blessing of sight. We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. TR. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. *οὐ γὰρ ἐστ' ὄκνον οὐ γέ μ' ὀλεῖς.*) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him. Thou darest not harm me.* Quod ad *ταῖδ' ἐκπράξαι*—attinet, *τὰ κατ' ἐμῆ ἐκδικῆσαι*—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat el Oedipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et caecus, adeoque tutus ab injuriâ sub praesidio naturalis misericordiae. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) *Ἄλλ' οὐ τι χείρων—* (v. 368.) *Ἢ καὶ γεγηθῶς* &c. deinde sequitur comminatio acerbissimè

prolata; (v. 374.) *Μιάς τρέφα, &c.* denique, (v. 402.) —*εἰ δὲ μὴ θόκεις γέρον &c.* “Acute et eleganter J. T. Sed non video cur “in ultimis à Brunckio discesserit. *τάδ' ἐκπράξαι, hæc tua scelera,* “de quibus tara diu jurgamur, *πνῖσι.* Vide Brunckii notam.” *Cantab. Anon.* (Nemo est qui mentem tenori Dialogi adhibeat, quin sententiam Brunckii veram putet. *μιάς νυκτός* ad *τυφλός τὰ τ' ὄτα, τόν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα εἰ,* certissime refertur, et *βλάψαι* ad miseras, quas Oedipo mox futuras esse Tiresias innuit. Hoc modo igitur interpreteris: *OED.* You are involved in one *continued* night of darkness, so that you can never injure me, nor any one, who sees the light. *TIRES.* No; for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes. G. D.)

380. —*καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα*] *et tu ars* [vel sapientia] *ista mea, quæ artem* [sapientiam] *aliorum hominum superas*—[alludit ad artem suam, quæ aenigma Sphingis explicasset,] *ἐπὶ πολυζήλω βίῳ,* cum vitæ genere conjuncta, quod magno studio exprimitur, subauditur scil. *ὄν,* [vitam regalem intelligit,] *ὄσος &c.* Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. *Ἐπεὶ,—* αἰσίου, *si secus est.* gl. *εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ.* ΒΡΥΚΚ.

391. —*ραμφρός κύνων,*] *perplexi carminis inventrix canis.* Dirissima quæque monstra canes appellant Graeci poëtae Eurip. Herc. Fur. 1275. *τήν τ' ἀμφίρανον καὶ καλυβλαστῆ κύνᾳ Ἰθραν φονεὸν ὄσας.* Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat *μεγάλους Διὸς κύνᾳς.* ΒΡΥΚΚ. “Supra p. 94. P.

402. *Ἀγλατῆσειν*] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui hæc unâ confixisti,* [nempe Creon,] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere.* ΒΥΡΚΟΚ. *ἀγλατῆσειν,* gl. *ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονεῖα εἶναι.* Plerisque in Codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At meliùs asperatur. Eustathius ad *Odys.* l. 617. p. 1704. *τὸ ἀγλατεῖν παρὰ Σοφοκλέ. ἐκεῖνο μὲν τα καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος.* ΒΥΡΚΟΚ. Ita Grammatici, et forsitan rectè; sed vulgo etiam ἄγος cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. *Ἡμῖν μὲν—*] Observa hîc Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis faveatque, et consiliatur amicis, et regat iratos.* ΒΥΡΚΟΚ.

408. —*ἐξιδωτόν τὸ γούν*] Constructio est: *τὸ γούν ἀντιλέξαι ἰὸα ἐξιδωτόν ἐστὶ μοι:* quæ Brunckius benè reddidit: *serenum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: τοῦδε γάρ, x. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo.*

411. *Ὄστ' οὐ Κρέοντος πρόστατον γεραίνομαι.*] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit.* ΒΥΡΚΟΚ. Nimirum alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini, μέτοικοι,* sibi sumere debebant *patronum.* Vide Hesychium ad vocem *προστάτου,* Vol. II. c. 1051. edit. Alberti.

415. —*καὶ λέληθας ἔχθρός ὄν*] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide supra ad v. 366.] *τοῖς ὄσδεν ἀποῦ νέρθε, τῷς ἔρσις ἀπὸν ἡσφeros, &c.*

126. 417. —*ἀμφιπλήξ*] *ἡ ἀμφοτέρωθε πλήττουσα ἔκ τε τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς.* Schol. “ΒΥΡΚΟΚ.

418. *Ἐλᾶ—*] Moeris Atticista in *Dictionibus Atticis:* ἐλᾶ, *Ἀττικῶς: ἑλλάω, Ἑλληνικῶς.* Sic in *Oedip. Col.* v. 373. *βέβᾶν,* pro *βιβάδων.* v. 398. *κατασκιάσει,* pro *κατασκιαδούσι.* ΒΥΡΚΟΚ. Vide *Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess.* p. 77. et *Villoisen. ad*

Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis 126. ad Dawesium doctissimis annotatt. p. 371.

420—423. Βοῆς δὲ τῆς θῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;] Tui autem clamoris qualis non erit portus—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; Quo autem non pervenient ejulatus tui? ποῖος Κιθαίων οὐχὲ τάρχα [ἔσται] σύμφωνος [σοῦ,] ὅταν καταβῆθῃ τὸν ἀνορμον ὑμῶναιον, εἰς δὲν ἐκλευσας [ἐν] δόμοις, τυγῶν ἐδπλαίας; Quis Cithaeron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus in importunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione usus? Κιθαίων, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem praecipuè nominatur Cithaeron, ut prae caeteris maximè conscius malorum, quae Oedipo acciderant.

425. Ὅσ' ἐξιδάσκει—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgè ἃ ὁ ἐξιδάσκει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἃ ὁ ἐξιδάσκει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἃ ὁ ἐξιδάσκει σοὶ absurdum mihi videtur. ἐξιδάσκει hic neutrum est, ut παραδῶσθῃ apud Comicum in Vespis, 565. ВУРСК.

426. —καὶ τοῦμὸν στόμα προκηλάκιζε:] et mea verba contumelid afficias. Ubi observandum στόμα pro verbis vel sermone saepe apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 871.] προκηλακίζω est luto aspergere, inde contumelid afficio. Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.

428. Κάκιον ὄστις—] Jac. Tate legendum proponit 'Ὅστις κακίων—auctoritate munitus Porroni monentis—"tutissimam corrigendi rationem esse vocularam, si opus est, transpositionem." Atqui non hic videtur opus esse; nam sensus optimè exprimitur per κακίων hic adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantum non improbo, deque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprimè sagax—[ἐν εἰκοσὶ πᾶσι μάθους νιν.] Monthly Review. Aug. 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gradus in ἸΩΝ habere istud I penultimum breve in dialectis "Ionicâ et Doricâ, sed longum in Atticâ."

431. —ἀπει;] εἰμι, eo, cum suis compositis, in formâ praes. saepissimè habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess. Pleonasmus vehemens. P.

433. Οὐ γὰρ τι ὁ ἤδη μῶρα φωνήσουτ',] γὰρ refertur ad ἐκάλειά σε, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, non enim noveram te stultia locuturum. Caeterum ἤδη, pro vulgari ἤθειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ἤδη est per contractionem ex Ionico ἤδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. c. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in εν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήμεα, dicere πεποιήκη, itidemque ἤδη pro ἤδεα. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. praet. plusquamperf. med. ex themate εἶδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et quae ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ praestantissimâ poëtae Comici editione. ἤδη etiam Valckenaer ad Eur. Hippol. 792.

434. —ἐκεῖ σχολῆ γ' εἶν—] alioquin aegrè te domum meam arcessivissem. ἐστειλάμην, gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oedip. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495. ВУРСК. "Σχολῆ γ' εἶν—Suidas, Erfurd, γ' pro σ. P.

NOTAE IN SOPHOCLEM.

436. —[*ἔμφορονες*.] gl. *φρόνιμοι*. Pro *εὔφορονες* Brunckius restituit ex omnibus codd. vet. et Aldinâ edit. *ἔμφορονες*.

438. —[*φύσει σε*.] gl. *δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης*.

440. *Οὐκουν σὺ ταῦτ'*—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Oedipi sollertiam in solvendo Sphingis aenigmate. De voce *ἔφους* vid. suprâ ad v. 9.

441. *Τααῦτ' ἐνείδιζ'*, *ὄς ἐμ'*—] Angl. *Do—reproach me with that, in which thou shalt find my greatness consists*.

442. *Ἀβήτη—ἢ τύχη*—] gl. *αὐτή ἢ εὐδοκίμης*.

444. *Ἀπειμι*—] Vide suprâ ad v. 431.

445. —[*ὡς παρὼν τὰ γ' ἐμποδῶν ὄχλεις*.] Angl. *since thy presence disturbs the business in hand, [τὰ ἐμποδῶν, i. e. τὰ ἐν ποδί,] θυθεὶς τ' ἄν, —ὡς ἂν ἀλγύναις πλέον. and being gone, thou wouldst give us no further trouble. ὄχλεις, gl. ταραττεύεις. θυθεὶς, πορευθεὶς. Caeterum de voculâ ἄν tanquam verbi praenuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. 1. ad p. 166. n. 2.*

448. —[*πρόσωπον*.] gl. *ἀξίωμα*. Atque ita reddidit Brunckius, dignitatem scil. Forsan σὺ δειῖσας τὸ σὺν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown. Ὅδ γὰρ ἐστ' ὅπου μ' ὀλεῖς for it is not in thy power to destroy me.* "ὄλω, fut. 2. vel vid. sup. 418. P.

127. *Σχήπτρω προδεικνύς*.] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνύς *ἐαυτῷ τὴν ὁδόν*. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff*.

459. —[*καὶ τοῦ πατρὸς δημοπόρος*.] gl. *ὀμόγαμος*. Angl. *both a sharer of his father's bed, &c.*

462. —[*Πάσκειν*.] Infinitivus pro imperativo, ut loquatur Grammatici. Infin. potius per ellipsin τοῦ *κελεύω σε*, vel *ἐξέτασσαι*, vel cuiusvis ejusmodi.

463. *Τίς, ὄντιν*—] *Τίς ἐστίν, ὃν λέγει ὁ Ἀπόλλων—τίς οὗτος ἐστίν, ὄντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον*; Schol. Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex praesenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. *Ἀρρήτ' ἀρρήτων*—] *maximè nefanda*; ut in El. 849. *δειλαῖα δειλαίων, miserrima*; et alicubi *ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, mala plusquam maxima*. BRUNCK. "Superlativus orientalis, uti *servus servorum*. Gen. ix. 25. P.

467. *Ἦρα νιν δελλαπῶδων ἔκπων*] Quum quintus hic Strophæ versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro *δελλαπῶδων* habet *δελλοπῶδων*, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui Aldinâ editione sic se habet: *Φοιτᾷ γὰρ ὄπ' ἀγρίαν ἕλαν* cum quo consentunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet *ὄπαι*, pro *ὄπ'*, et hoc *διὰ τὸ μετρῶν*, secundum Trichinii notam superscriptam; [Turnebus autem mutavit istud *ὄπαι* in *ἀγέρ*, ut videtur, sine ullâ auctoritate;] idcirco Brunckius, ut hanc in concinnitatem tolleret, in textu suae praestantissimae editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ἦρα νιν δελλαπῶδων ἔκπων.

Φοιτᾷ γὰρ ὄπαι τ' ἀγρίαν ἕλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quae exhibet *δελλαπῶδων* [Vide Hesych. Lex. I. c. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit,

posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit : et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit :

Ἦρα νῦν ἀελλάδων Ἰππῶν.
Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versùs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostrae editionis recipere. " Sic Br. in ed. 3." Caeterum ἀελλάδες Ἰπποὶ sunt equi velocissimi sicut procella. Vide Henr. Steph. Thes. t. i, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναμπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quae vox extat Trach. 120. ΒΑΥΝΣΚ. ἀπλάκητον, ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. ΗΕΣΥΧΙΟΥ.

473. Ἐλαμψε γὰρ—] Illustis enim nuper emissæ est nivoso è Paraso dictio, latitantem ut quisque virum investiget : namque agrestibus addit se sitivis,—ΒΑΥΝΣΚ. χηρεύων, viduus, i. e. solitarius, sine vaccarum armento.

480. Τὰ μεσόμυραλα γὰρ—] edita terrae ex umbilico oracula ut 128. effugiat : ΒΑΥΝΣΚ. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita : quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse fixerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 666.

481, 482. —τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποῦται.] illa vero semper vigentia circumvolant. ΒΑΥΝΣΚ.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποράδονθ'.] Angl. while I neither give him credit, nor contradict him : ὅ τι λέξω δ' ἀποραῖ. but am at a loss what to say : πέτομαι δ' ἐλπιδῶν, and I flutter on the wings of expectation, οὔτ' ὄραίν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίσω. seeing nothing clearly either respecting the present or the past.

489—497. Τί γὰρ ἦ Λαβδακίδαις,—] Haec et quae sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent ; quae hoc modo expediti potest : γὰρ ἔγωγε οὔτε πρότερότ' ἔμαθον πάραθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν, τί νεῖκος ἔκειτ' ἦ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [ὄψ] Πυλῶδου, Angl. for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus [Laius viz.] and the son of Polybus, [Oedipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βαβάνω, from which having derived any solid argument, [βάβανος, proprie lapis Lydius, quo aurum probatur : sed sensu latiori, pro quovis indicio, vel argumento, quo aliud probatur. BURTON.] εἰμ' ἐπὶ τῶν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle [the oracle viz. of Tiresias] respecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus. Ubi observandum : 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versùs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico : 2. εἰμι, vel ἔπειμι, futurum esse Atticum. Vide suprâ ad v. 431. " Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur : minùs impeditus foret sensus, si v. 493. non χρησάμενος, sed μεμφόμενος reponeretur :—πρὸς ὅτου βαβάνω εἰμι ἐπὶ τῶν ἐπίδαμον φάτιν, μεμφόμενος Οἰδιπόδα, Angl. on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Oedipus." Οἰδιπόδα, gen.

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. but that a prophet among men advances further in knowledge than I, there is no certain way of judging.

506, 507. μεμφομένων, ἄν καταφαίην.—] i. e. οὐκ ἄν κατεπιταίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. Non contradicerem illis, qui vatem incusarint,—floci fecerint. Hesych. καταφάναι, κατεπιτείν. πρὶν ἴδοιμ ὄρθὸν ἔπος, priusquam video dictum eventu comprobatum. Brunck. Brunckius mihi videtur sensum hujus loci malè cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Oedipo; undè concludi licet, praesertim quoniam αὐτῷ usurpatur, sermonem in proximè praecedentibus quoque fieri de eodem Oedipo. Atque ita Scholiastes: ἐγὼ δὲ οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum,) —οὐδ' ὄρθὸν ἄν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμ σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδεικν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Ἄλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ',
Ὀρθὸν ἔπος μεμφομένων
ἄν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum *κατάφημι* unquam, quemadmodum *κατηγορέω*, construi cum gen. personae. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus *καταγορευτικός* apud Scholiastas planè opponitur τῷ *ἐπιγορευτικός*. Simplicior certè haec interpretatio, et seriei sententiae convenientior: Angl. *One man may surpass another in attainable, i. e. in human wisdom: but till I see, till I have sensible evidence in the case, never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before, &c. J. Tate. "Allter tentavi. P.*

129. 508. περὶ τοῦ—κόρα—] Sphingem intelligit.

509. καὶ σοφὸς ἄρθη,] et sapiens ille [Oedipus scil.] visus est, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] τὰ βασιλῆος ἠδὲ πόλιος. certè quae probatione civitati dilectus. τῷ οὐποτ' ὀφλησέαι κακίαν δὲ ἐμᾶς φρονός. *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur. De verbo ὀφλησάμεν, vel ὄφλειν, vide Vigerum de praecip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265. "C. V. a. ix. r. 2. 3.*

513. θεὸν ἔπη πεπυμένους κατηγορεῖν μου—] ut *audisti regem Oedipum contra me atrocía verba loqui. μου scil. regitur à praep. κατὰ in compositione. "Vel à verbo accusandi. P.*

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. εἰ φέρον εἰς βλάβην, Angl. *any thing tending to injure him.*

519. Φέροντι τήνδε βλάβην.] Angl. *while I am charged with this accusation. γὰρ ἢ ζημία τοῦτου τοῦ λόγου οὐ φέροι εἰς ἀπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, if viz. I am at once to be called a traitor in the city, &c. De phrasi φέροι εἰς ἀπλοῦν, et φέρον εἰς βλάβην, paulò supra, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.*

525. Ἰπὸς τοῦ δ' ἠράνθη,—] Undenam apparuit, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ὀμμάτων δ' ὄρθην—] *Oculis rectis, rectaque mente hos erimen proferebatur contra me? οἱ γὰρ ἀόφρονες καθέστησάν μοι τὸ ἄμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένοι. Schol. "Sec. Erfurd. P.*

531. Ἄθος δ' ὄδ' ἦδη—] Chorus, cum Oedipum jam adesse cerneret, nihil ultra respondet. Βυζανκ.

532. —τοῦνδ' ἔχεις τόλμη πρόσωπον,—] ἦγον ἔδε θρασυῶς καὶ ἀναιδέως εἰ; Βυζανκ.

534. ταῦτα τάνθρωπος.—] Id est *ἐμὸς, qui palam me periclitari*.—*Saepe ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam ego deipectivῶς, ut apud Latinos Comicos hic homo. Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζωῆς ἔτι, me adhuc vivente. Βραυκκ. Vide, infra 815. et ad Eur. Med. 1334.*

535. Ἡ—ὡς οὐ γινώσκουμι.—] Ista non amplius ad verbum *ἰδῶν* referri possunt, sed aliud ex analogiā adsumendum est, *ὑπολαβῶν, ἐλπίζων. Idem.*

539. —κατὰ ἀλεξομην μαθῶν ;] ἦγον καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνήθειν ἀποδοῦναι, ἀμύνεσθαι. *Idem.*

543. *Οἶδ' ὡς ποιήσον ;*] Dedit Brunckius *ποιήσον*, pro vulgari *ποιήσον*, secundum formulam poetis Atticis familiarem. De quā videndus est idem vir doctus ad Aristoph. *Aves*, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleyus, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperā editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis,] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. haec habet: "*Οἶδ' ὅτι ποιήσον—Scio te facturum—Inepta haec scriptura est, ne Graeca quidem. Vera lectio est, Οἶδ' ὅ, τι ποιήσον, Scio [lege Scis] quid facies. Ratio autem constructionis est, quia inverso ordine est accipiendum, Fac scis quid: ut Latini dicunt Faciam nescio quid.*" Vide etiam *Gisb. Koem.* ad Gregor. de Dialect. s. 2. qui inter alia plura hoc profert: "Constructionis verè Atticae difficultas, quae primo intuitu subesse videtur, evanescet, si *οἶδ' ὅ, τι ποιήσον ; οἶδ' ὁ δράσον ; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro ποιήσον, δράσον, οἶδ' ὅ ; "fac scis quid?" Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 229. "ἀντί τοῦ ποιήσει. Schol. P.*

545. —μαρθέμεν ὄ' ἐγὼ παυός.—]—ὁδὲ μετὰ εὐνοίας σοῦ ἀκαῶς διὰ τὴν δυσμείνειαν. *Schol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν.—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ—quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet, audi quomodo respondeam.

555. —ὡς χρείη] Aldus *ὡς χρῆα*. Cod. August. *ὡς χρῆ*. Reliqui omnes *χρεῖ'* ἢ, quae omnes scripturae perinde mendosae sunt. Vide Dawesii *Miscell.* Crit. p. 332. Brunck. In quo Dawesii loco, haec inter alia habet vir doctus: "Nempè ab aoristo indicativo *ἔχρην* notissimā fluunt analogiā *χρηῖ, χρεῖη, χρῆναι.*" p. 324. edit. Tho. Burgess: ubi vide plura, et quae editor doctissimus mihi quae amicissimus ibi notavit. "*τὸν δεμνόμενται—ἐν εἰρανεῖα. Schol. P.*

557. —νῦν ἔθ' ὡς εἰμι τῷ βουλευματι.] i. e. νῦν εἰμι ὁ αὐτός τῷ β. et nunc idem sum sententiā. h. e. nunc eadem sum sententiā, vel, *nunc mea sententia eadem est.* Haec lectio *ἔθ' ὡς εἰμι*, pro vulgari *ἔθ' αὐτός*, probata est Vaickenario ad Phoen. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. —ἔρευνα—ἔχετε ;] gl. *ζήτησιν ἐποιήσατε.*

567. *καὶς ὄ' οὐχί ;*] Angl. *and why should we not ?*

570. *Τὸ σὺν δέ γ' οἶδα,*] quod ad te attinet, vel, quod est propriū tuum.—Innuit vatis subornationem, qui Oedipum accusaret. BURTON. Pro *Τὸ σὺν δέ*—Porsonus ad Eur. Med. 461. legit *Τὸ σὺν δέ*.

572. 'Οθ' οἴνεκ'—] Sophocles pro οἴνεκα significante *Quia*, dixit *ὅθ' οἴνεκα* in *Ajace* [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. '*Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβαναι ἀεὶ κοινονδὸν τοῦ βουλευματος, ὡς ἂν ἐμὲ ἔρη τοῦ Δαΐδου φονέα. Schol.*" Hic pro *ὅτι*, puto. P.

574, 575. —ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαιοῦ ταῦθ',—] *Ego autem te per-* 131.

131. *contari cupio itidem, ut tu me modò. ταῦθ', i. e. κατὰ τα αὐτά.* Vulgò malè rursus exhibetur ταῦθ', ut suprâ, 284. BRUNCK.

576. ἀλώσσομαι.] *deprehendar. fut. 1. med. in sensu pass. ut saepe observare est, apud Graecos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.*

577. —γῆμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you married*— Sic infrâ 699. στήσας ἔχεις, pro ἔστησας, et 701. βεβουλευκὸς ἔχει, pro βεβούλευκε. Item in Oedip. Colon. 1140. θαυμάσας ἔχω. ubi Scholiastes, ἀντί τοῦ θαύμασα, Ἀττικῶς.

578. Ἀρρηθίς οὐκ ἐνεστίν ὄν ἀνίσταρείς.] Pro οὐκ ἐνεστίν Τουπίου [Emend. ad Suldam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit —οὐκ ἄν ἔσται—*negari non potest. Ubi vide plura. Haec autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor Notarum brevium ad Toupii Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] "vocula ἄν praesenti "indicativo nunquam jungitur."*

579. Ἀρχεῖς ὃ ἐπεινῆ ταῦτά,—] *Et regnas pariter cum ea, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων; terrae equalem portionem administrans? Angl. And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her? "ταῦτά, τὰ αὐτά, regit dativum. P.*

580. Ἄν ἡ θέλουσα,—] i. e. ἂν ἡ θέλουσα, quod idem est ac ἂν vel ut Schol. ἄτινα ἄν) θέλη.

581—583. Οὐκὼν ἰσοῦμαι ὁρῶν ἐγὼ δύοῖν τρίτος;] *Nonne ego, qui tantum tertius sum, me aequalem arbitror vobis duobus? Quare hic ita arbitratur, infra enucleatè ostendit. Oedipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γάρ σὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.—subauditur καλῶς εἶπας, ad quod refertur γάρ. [Vide Hoogevene Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti; Nam in hoc quidem te etiam pland ostendis malum amicum. Οὐκ ἂν φαινοίμην κακὸς φίλος, εἰ σεαυτῷ λόγον διδώης, ὡς ἐγὼ ἔμαυτῷ δέδωμι. [Sic enim ellipsis è Schol. suppletur, à Burton.] Non [inquit Creon] me malum amicum ostenderem, si tecum rationem iniurus esses, uti ego tecum. διδόναι λόγον ἑαυτῷ est secum ratiocinari, argumentari. Locutionem ferè ejusmodi videre est Eur. Med. 1077. sqq. 868. Nec multum absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3. "Hic enim ambitionem prodis. P.*

586. —τύρανα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo.—*quae regis sunt facere. BRUNCK.*

592, 593. Πῶς δῆτ'—] Constructio est: πῶς δῆτα τυραννίς ἐφ' ἡδίων ἐμοὶ ἔχειν—De ἐφ' in praes. temp. vide suprâ ad v. 9.

598. Τὸ γάρ τυχεῖν—ἀπαντ'—] ἐν [i. e. ἐνεστίν.] ἐστίν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἦγον ἐν ἐμοί. Omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τυγχάνω cum quarto casu constructur. Exempla passim obvia. BRUNCK.

600. Οὐκ ἄν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.] *Qui de felicitate sua tam rectè sentit, non est quod ille tibi invidet vel insidiatur. BURTON. "Mens recta sapiens prava consilia nunquam agitarerit. Ba.*

601. Ἄλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἐρῶν,] *Sed neque amator sum hujus consilii, [de regnandi aucupio loquitur,] οὐτε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλον δρῶντος, neque unquam potui tolerare, ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλεγχον, supple ἐστί. τοῦτο μὲν, Angl. in the first place. [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.]

Alli aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur haec lectio Brunckiana. "Ελεγχον in casu ncm. nullibi invenitur. "Quare usurpandum est hic in accus. subintellecto εἰς. Sic εἰς "καιρὸν, vel καιρὸν, simpliciter." J. T. "Ελεγχον neut. nominat. in Eurip. Herc. Fur. v. 59. ed. Musgrave.—ἐλέγχον τοῦτο μὲν particip. hic in Oed. Tyr. Bothe constituit. P.

608. Γνώμη δ' ἀδήλω—] incertá autem suspitione ne me privatim 132. accusas.

616. Καλῶς ἔλεξεν—] [σοι] εὐλαβουμένῳ πεθερῶν,— Pulchrè locutus est, si tu caves ne laboras.—

624. Ὄν ἐστι τὸ φθονεῖν.] Gl. in uno codice regio chartaceo optime hoc exponit: ὀδός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς δὲ φθόνος. quia primū ostenderis, quae mea sit erga te invidia. BRUNCK. "Jealousy? P.

626. —τὸ γοῦν ἐμὸν.] Glossa supplet, συμφέρον εἰς φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξέδου δεῖ φρονεῖν σε. Idem.

628. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν ;] Quid si rem non intelligas? Pro vulgari ξυνίης Brunckius repositit ξυνίεις, 2. sing. ind. à ξυνίτω. Antiqua est forma, quā saepissimè utitur Homerus. 2. pers. imperf. scribitur ξυνίεις contractè pro ξυνίεις. [Mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. ξυνίης.] Ἀρχτεόν γ' ὅμως. Nihilò tamen minùs imperandum est.

629. Οὐ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—] Creontis sermonem abrumpit Oedipus: sententiam ille absoluturus erat, σπεικτέον, vel simile quid. BRUNCK.

632, 633. μεθ' ἧς τὸ νῦν κ. τ. λ.] cuius operâ rixam hanc componi oportet. BRUNCK.

637. —εἰ—] gl. πορεύθη. Vide suprâ ad v. 431.

133.

640. —δουὶν ἀποκρίνας κακοῦν,] è duobus malis alterum eligens. Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni omnis, ut videtur, gratiâ, obscure significat, quod suprâ Oedipus apertè dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.—Caeterum observanda rara synaloephe in δουὶν, quod hic monosyllabum est. BRUNCK.

643. Τοῦμόν δῶμα] i. e. με. Idem.

644. Μῆ νῦν θναίμην,] Angl. May I not now prosper. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] νῦν, now, in this life.

647. —τόνδ' ὄρκον—θεῶν,] hoc iurandum, cuius testes deos advocat.

652. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,] Hunc neque unquam antea stultum, νῦν τε ἐν ὄρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate iuramenti munitum. "Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quique eâ se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hippol. 1047." BRUNCK.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—] Constructio est: μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτιά τὸν ἐναγῆ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον. Sententia est, Anglicè expressa: never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.

660. Οὐ τὸν—] pro οὐ μὰ τὸν— Saepissimè μὰ sic supprimitur, ut infrâ 1088. BRUNCK.

662. Ἐπεὶ ἄθεος,—] Constructio est: ἐπεὶ ὀλοῖμαν [καθ' ὃ τι 134. [ἐστὶ] πύματος, ἄθεος, ἀφίλος, εἰ κ. τ. λ. Sed miseratè peream, diis hominibusque invidis, si &c.

667. —καὶ τὰδ'—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. and that too,— and especially, εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῶν προσάψει, [malè in quibusdam libris προσμαρτυρεῖ,] si mala à vobis orta accedant, &c.

134. 669. —[ἴτω, —] ἀπαθέτω, ἔτω ελευθερος, ἀπολαύσθω. Schol.
 671. Τὸ γὰρ σὸν, —] γὰρ ἐποικταίρω τὸ σὸν ἐλεινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδα. Angl. for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said. Vide supra ad v. 426.
 673. Στυγνὸς μὲν εἶχον δῆλος εἶ.] Fortasse vertendum: Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo: hujus autem irae poenitebit, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔση,) cum sedatus fueris. ΒΥΡΟΝΣ. δῆλος εἶ ἀηδῶς εἶχον ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρασ ἔλθης τῆς ὀργῆς, τότε βαρῶς οἴδεις τὸ πρᾶγμα. Schol. (Βαρῶς, nunquam, ut opinor, significat gravis sum mihi ipsi, sed alteri. Significatio forsitan haec est: You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion, i. e. when you give the reins to your passion. Saepe vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. G. D.)
 677. Σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώστος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.] Ad verbum: te expertus mei nescium, quum sim apud hos aequalis. i. e. Idem ac antea fui eorum existimatione. Bene Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπίσταμένου τῆν ἐμὴν προκαίρειν, ὡς ἠγνοημένος με: παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρόωην εἶχον περὶ ἐμέ. "En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiae et dignitatis conscientiae consentaneam!—haec locutus Creon exit—neque "rursus, nisi in fabulae Exodo, in scenam regreditur." ΒΥΡΟΝΣ.
 680. Μασθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστίν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἦγουν ἡ μάχη. Angl. I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.
 681. Ἀόκησις ἀγνώσις λόγων] Angl. A strange suspicion arose from certain things that were said, καὶ δὲ τὸ μὴ ἐνδίζον δάπτει, and what is unjust is also provoking. Minus distinctè in his et quae proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpae arguere vel Oedipum vel Creontem.
 686. —ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] ubi desit contentio, ibi subsistere. ΒΥΡΟΝΣ.
 687. Ὁρᾶς ἔν' ἦχεις, —] Angl. Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit. Καρδία non significat understanding, sed courage, spiritus: sic Med. καρδία γὰρ ὀλεται. v. 1038. Vid. ibid. v. 98. De ἀπαμβλύνω, vid. Valck. ad Hippolyt. Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. v. 716. Glasg. edit. J. T. Rex Coryphaeum alloquitur, propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere paribus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem in proximè sequentibus obnixè profitetur. Haec omnia cupidiorum reddunt Jocastam in causam contentionis inter Oedipum et Creontem inquirendi: undè oritur sequens iste dialogus inter Oedipum et Jocastam, in quo poëtae ars exquisita mirè elucet.
135. 690. ἴσθι δὲ—] gl. ἴσθι δὲ δεδεχθῆαι με παραίφρονα, ἀτυχή ἐπὶ τὰ συνετά, εἰάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τῆν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐδωσας. Burtonus reddit: παραφρόνιμον, ἀπορον ἐπὶ φρόνιμα—omni sapientia destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via. Vide Vol. I. ad p. 4. n. 3.
 694. Ὅς τ' ἐμὴν γῆν φίλαν—] qui caram meam patriam, ἐ calamitatis fluctibus emergere non valentem, prospero cursu direxisti. ΒΥΡΟΝΣ. ἀλλοῦσαν ἐν πόνοις est vagantem in laboribus, Angl. when tossing or driving on a "sea of troubles." αὐρίζω, est secundo vento provello; ab

οὔρος, *versus secundus. οὐρησας*, quod quidam libri editi exhibent, 135
versum jugulat; et praeterea, si vocis genuinam significationem
respicis, est planè absurdum. Vide οὐρέω in Lexicis: et, si plura
vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —*σπῆσας ἔχεις.*] gl. *ἔστησας.* [vide suprā ad v. 577] *ἰσπῆ-
σαι μῆνιν*, nihil aliud est quàm *μηνίειν*, quemadmodum Tragicl
dicunt *ἰσπῆσαι βοήν* pro *βοῆν*. ΒΑΥΝΚ. Caeterum ὅτου πράγματος
reguntur ab ἔνεκα subintell.

700. *Ἐρῶ — σέ γάρ κ. τ. λ.*] *Dicam*— (tibi enim à me major quam
ab istis [Chorum intelligit] habetur reverentia,) *περὶ Κρόντου*—*de*
Creonte, qualia in me machinatus est.

702. *Λέγ', εἰ σαφῶς*] Constructio est: *λέγ', εἰ ἀρεῖς σαφῶς ἐγκαλιῶν
τὸ νεῖκος [ἐκείνῳ].* Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause
of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say, whether you are to charge
him directly with the cause of the quarrel.* "σαφῶς, manifestè, evi-
denter. P.

703. *Φονέα με—καθεστάναι.*] *me esse peremptorium*— Nam *καθ-
έστακα* saepe redditur *sum*. Vide suprā v. 10.

705, 706. —*ἐπεὶ, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα.*] ὅσον
κατὰ τὸ ἑαυτοῦ—μέρος, [vel, *κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν*,] ὁ μάντις
πᾶσαν κατοχυρίαν λόγων ἀπρατὸς κινεῖ. Schol. *στόμα* hic, ut centies
alibi, *sermonem* significat. *πᾶν ἐλευθεροῦ στόμα*, idem est ac *κατὰ
πάντα ἐλευθεροστομεῖ.* Aeschylus Prom. 180. *ἄγαν δ' ἐλευθεροστο-
μεῖς.* BRUNCK. Reddi potest Angl. *Since he, [viz. the prophet,] with-
out restraint, never fails to babble in a most licentious manner.* Ob-
servent tirones *ἐλευθεροῦ* esse praes. ind. contractè pro *ἐλευθεροῦαι*.

707. —*ἀρεῖς ἑαυτὸν, ὧν λέγεις περὶ,*] *omissâ omni de istis, quae
dicere institivisti, curâ,*— BRUNCK.

708. —*οὔνεκ' ἔστι σοι.*] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus
redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5. "οὔνεκα pro ὅτι. P.

716. —*ἐν τριπλαίς ἡμαξίταις.*] *in quodam τρίτιο. καλῶς δὲ τὸν
τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγη τὸν Οὐδίοδα.* Schol.

717. *Παιδὸς δὲ βλαστᾶς,*] Subauditur *κατὰ.* Angl. ad verbum,
*And as to the birth of the child, οὐ διεσχον ἡμέραι τρεῖς, καὶ ἐκεῖνος
ἐνζευξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῦν, three days did not pass from that
time, until his father having bound him by the ankles, &c.*

724. *Ἐν ἐντρέπου σὺ μηδέν.*] *quarum rerum tu nullam rationem* 136
habeas; [sic Hom. Il. α, 160. *τῶν οὔτι μετατρέπη.*] Quae proximè
sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsân
expediri posset Anglice hoc modo: *γάρ θεός αὐτός ἑαυτὸς φανεῖ*
*[τὰ πράγματα], ὧν χρεῖαν ἑρευνᾷ, for the deity himself will easily
manifest those things, whose utility he pursues, i. e. for wherever the
deity has any useful purpose in view, he will himself make things mani-
fest.*

728. —*ἀποστραφεῖς.*] gl. *τῆς προτέρας ἐνστάσεως.* id est: *ὅπου
ποιὰς φροντίδος στραφεῖς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις*;

731. *Ἡδᾶ το γάρ ταῦτ',*] γάρ refertur ad id quod reticetur:
*ἤκουσας, audivisti; haec enim dicebantur, οὐδέ πο λήξαντ' ἔχει. [i. e.
ἔληξε. Vide suprā ad v. 699.] Angl. nor has the report yet ceased.*

738. *ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι.*] Ne utravis caesura omninò exulet,
versus hic scribi debet—*ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι μου, κ. τ. λ.* Vide suprā
ad initium notarum in Oed. Tyr. J. T.

740. —*φύσιν*] gl. *τὸν τοῦ σώματος ὄγκον* In fine seq. versus

libri omnes habent *ἔχον*, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel *ἐτύχανε*, quod prorsus est absonum.—Verbum *ἔχε* duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. *Quid erat aetate tunc, quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. *Μέγας*,—] Angl. *tall*, *χρῶζων ἄρτι* [κατὰ] *λευκανθές κάρα*, *having his head already silvered o'er with white hairs*.

744. —*κοικ' ἔμαντόν*—] Ordo est: *κοικα οὐκ εἰδέναι ἀρτίως προβάλλων ἔμαντόν εἰς δεινὰς ἀράς*. Constructio apud Graecos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse meipsum atrocibus execrationibus*. Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit supra v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197. C. V. ill. 2. et D'Orvillum ad Chariton. p. 52.

749. —*ἄθ' ἂν ἐξη, μαθοῦσ' ἐροῖ*.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it*.

137. 760. *Ἐξικέτευσε*,] Notent tirones *ε* in *ἐξικέτευσε*, ob augm. temporale, produci. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 129.

761. —*σφε*—] Idem saepè apud poëtas pro *ε*, vel *αὐτόν*.

765. *Πῶς ἂν μόλοι*—] Lat. diceret; *utinam hic adesset*—quae vis particularum *πῶς ἂν* et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infra Med. v. 96. J. T. (Simplicius et rectius, ut opinor, *quomodo hic adveniret*. G. D.)

766. *Πάρεστίν*—] *Licet, Datur, Facultas est*. H. STEPH. Thes. T. I. c. 1136. c. gl. *δυνατόν ἐστὶ τοῦτο*. Schol. interpretatur *ἐπίεσαι* —*ἐπιθυμεῖς*, et *ἐντέλλῃ*. Si intelligitur *ἐπίεσαι* posteriore sensu, lectio rectè habet; sin priore, qui verior videtur, *τοῦτο* admitti non potest. Sed facilis mutatio in *τοῦθ' ἐπίεσαι*. J. ΤΑΥΤ. (*τοῦθ'*, certissime, nam *ἐπίεσαι* regit genitivum. G. D.)

769. *ἀξία δὲ πον μαθεῖν*] Ordo est: *δὲ καὶ ἐγὼ [εἰμὶ] ἀξία πον μαθεῖν τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα*. gl. *βαρέως διακείμενα*.

771—773. *ἐς τοσοῦτον ἐλπιδῶν ἐμοῦ βεβῶτος*.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of dreadful expectation. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μείζονι ἢ σοί, cui enim potiori indicarem quam tibi, ἰὼν διὰ τοιαύτης τύχης; quum hanc fortunam expertus sim? seu potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης εἶναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι*. Sic frequentant tragici *δι' ὀδύνης βαίνειν*, in dolore esse, dolore adfici: *διὰ φόνου χερσεῖν*—*necem intentare, dare*: *διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, desiderare, formidare*. Atque alia hujus generis multa. BRUNCK.

777. *Θαυμάσαι μὲν ἀξία*,] *admiratione quidem digna*, [vide Coll. Gr. Min. ad. p. 6. n. 5.] *ὄπουθ' ἤς γε μέντοι κ. τ. λ. non tamen tam tantâ sollicitudine digna*.

780. *Καλεῖ*—] *Lege Βαλέι*—Nam, ut affirmat Dawesius, “sermonis Attici ratio verborum augmenta praetermitti vetat.” Conf. Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. v.—*πλαστός*] *πεπλασμένος ὕδης, ἦγον ὑποβολιμαῖος*. Schol. “Praes. pro praeter. ΒΟΤΗΕ. P.

138. 788. *ὄν μὲν ἐχόμεν, ἀτιμον ἐξέπεμψεν*] Subauditur *περὶ*. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming*:—

791. —*χρεῖη*—] Vide supra ad v. 555.

794. —*τὴν Κορινθίαν*] *τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπιλοιπὸν δι' ἄστρον μετρούμενος, ἦγον μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρον συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν*, κ. τ. λ. Schol. *Corinthiae terrae valedicens, solisque ex aetris posthac conjecturam factururus, quam longè ab eâ recess-*

susum, fugere decrevit, donec eò perueniret, &c. ΒΡΥΝΚΚ. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpasse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετροησόμενος. "De positu. P.

806. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. τὸν τροχηλάτην,] gl. τὸν ἠνίοχον.

808. —μέσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.—Ordo est: τρηθῆας, καθικετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα.—καθικνεῖσθαι sensu ferendi semper cum genitivo constructur. ΒΡΥΝΚΚ. διπλοῖς κέντροισι· ἢ δύο πληγαῖς—ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἔχουση. Schol. Triclinii.

810. Οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἴτιθεν] gl. ἴσῃν δίκην ἀπέδωκαν, ἀντέτιθεν. "Sed plus aequo. P.

813. —τῷ ξένῳ] gl. τῷ φρονευθέντι. homini illi, mihi incognito. Gallicè diceremus *cet inconnu*. ΒΡΥΝΚΚ. Angl. *if any relationship subsists between this stranger and Laïus, &c.*

815. —τοῦδ' ἄνδρός—] gl. ἐμοῦ· ut suprâ, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. ΒΡΥΝΚΚ.

817. Ὡ μὴ ξένων—] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστί τινα ξένων ἡμῆ ἀστοῖν δέχεσθαι [με] δόμοις, μηδὲ τινα προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Maxult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὄν μὴ τινα ξένων ἔξεσσι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est.

824. —μὴ ὄσσι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quae certè multo melior vulgatâ μήτε. εἰ με χρὴ φυγεῖν, καὶ μὴ ἔσσι μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμοὺς, Angl. *since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends, μήτε ἐμβατεύειν [pro ἐπεμβατεύειν] πατρίδος· and not suffered to revisit my native land; or I must, &c.*

828. Ἀφ' οὗκ ἀπ' ὁμοῦ—] Sic construe: ἀφ' οὗκ ἂν τις, κρῖνον ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὁμοῦ δαιμόνος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', [i. e. ἐπ' ἐμοί, vide suprâ ad v. 534.] ἀνορθοῖη λόγον; quae Brunckius ita reddidit: *Nonne, qui ab impiti daemone haec mihi destinata iudicaret, rectè sentiret? Simplicius autem erit, iudice T. Young, si intelligas ἀνορθοῖη λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ'.*

833. Κηλιθ—ξυμφορᾶς—] Ἀντιστροφως, συμφορὰν κηλιθὸς καὶ μαλισμοῦ. Schol.

847. —εἰς ἐμέ φέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμέ, omninò sine ullâ necessitate: ἐμέ ante ῥ Iambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, *Miscell. Critic.* p. 160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò verbis à ῥ, prout hodie scribuntur, "incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre." Haec a Dawesio paullo temerius edicta esse me monuit J. T. qui provocat ad Simonidem, infra p. 312.

849. —ἐμβαλεῖν πάλιν] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. (16.) ΒΡΥΝΚΚ.

855. Καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δούστηνός ποτε Κατέκταν,] *Atqui cum misellus ille neutiquam occidit,*—ΒΡΥΝΚΚ. De suo filio loquitur, quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτω ὄρε. Vide suprâ v. 719. "Ibi, ἀβατον εἰς ὄρος. Bothe. Erfurd. P.

857. Ὡστ' οὐχί—] Constructio esse viastur: ὥστε ἐγὼ οὐχί ἂν βλέψαιμι οὔτε τῆδ' ἂν, οὔτε τῆδ' ἂν ὑστερον, οὔνεκα μαρτυρίας γε. Angl. *I would not look this way or that, from respect to an oracle.* Hoc est impietas quam execratur Chorus. *Anonym. Cantab.*

140. 860. —[ὄταλοῦντα,] gl. μετακαλεσόμενον, κομισούμενον, μεταβη-
λοῦντα.

863. *Εἰ μοι ξυνηή*— *Ei idem quod εἶθε, utinam*; et constructio est: *Εἶθε μοῖρα ξυνηή μοι φέροντι* [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] *τὰν εὐσεπτον ἀγνεῖαν πάντων λόγων τε ἔργων, [περὶ] ὧν κ. τ. λ. Angl. May fate assist me [or may it be my happy lot] to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds, respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air, &c. Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastae audaciam, quâ debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hâc sublimi cantilenâ, eâ qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniae. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quae ibi disseruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd.*

867. —[Ὀλυμπος] Olympus mons Thessaliae altissimus: undè pro coelo apud poëtas haud rarò accipitur. Hic autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. ΒΥΡΟΝ.

873. [Ἔβρις φυτεύει τύραννον.] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τυραννὶς φυτεύει ἕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: *ὕπερφανία, καταφρόνησις ἀξάνει, ἐκάλπει ἐν ἐαυτῇ τὸν βασιλέα. Ἔβρις, ἦν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆί ματαίως, ἀ μὴ συμφερόντα αὐτῷ, ἀναβιδάδαθα εἰς ἀκροτάτην ἀπορροῖα, ἔρριπεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα οὐ πορεῖα συμφεροῦση καὶ ἀρελλῶν χρῆται.* Unde Brunckius verba poëtae ita reddidit: —*Rex ubi temerè multis se exsatiavit, quae nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria, summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, undè frustrâ conatus aufugere. Post ἀρῶσεν, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit viv. “Pronomen,” inquit, “quod inserui, non mihi nûs ad sententiae quàm ad versûs integritatem necessarium est.—“Solut Triclinius ex conjecturâ ἀνάρῶσεν, pessimè. ὀροῖεν hîc transitivum est, ut praec. γ. εἰσαναβάσ.” Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastae, qui intransitivum εἰσαναβάδα per transitivum ἀναβιδάδαθα, et intransitivum ἀρῶσεν per transitivum ἔρριπεν interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliâ* [nam ἕβρις ita significat] *hominem ei addictum tyrannum facit*: i. e. facit eum multò magis *κακὸν καὶ ἀνομον* quàm antehac. Sed finem respice hujus Ἔβριως, quo τύραννος quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paulò obscuriùs, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tam distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus,—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit,)—*It gluts its appetite with every deed of folly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it into irretrievable ruin.* Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia cum contumeliâ conjuncta hominem facit tyrannum*: hujusmodi *Insolentia*, ubi temerè multis se exsatiaverit, quae nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem [ἀκροτάτην supple πέτραν] ascendit, prae-*

ceps rursū in exitium inevitabile, [ubi utilis pedes non utitur, i. e.] rursū frustra conatur aufugere. Triclinius haec rectē cepisse videtur: *ὄφραται καὶ ἀνομοί, ὅποια ἢ Ἰοκάστη, ἀβήθηντες εἰς ἀκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθέως τὸν αἰῶνα διαίχυν.*—Sed haec omnia eruditi praeceptoris iudicii sunt. "Ὄν ἄρουνεν pro ἄρουνέν νιν, cum Bothe. P.

879. —*κάλαισμα*] ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόβου τοῦ Λαῖου. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus, ne ab hac investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Ba.

883. —*ὑπέροπτα*] gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice ad- 141
verbii. Idem.

888—895. *Δυσπότμον χάριν χλιδᾶς,*—] Constructio est: *εἰ, χάριν δυσπότμον χλιδᾶς, μὴ περδανεὶ τὸ κέρδος δικαίως, σι, propter infaustas delicias, justis non studebit lucris, καὶ τῶν ἀθέπτων ἔρξεται, nec à rebus impiis abstinabit, ἢ [εἰ] ματᾶζων ἔρξεται [περὶ] τῶν ἀθέπτων, αὐτὸν εἰ domens haerebit non tangendis. Τίς ἀνήρ, [ὄν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτὲ ἔξει [i. e. δυνήσεται, vel ἔξει τὴν δύναμιν. In vulgatis scribitur ἔρξεται, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Brunckius dedit ἔρξει ex emendatione Heathii: postea autem vidit scribi debuisse ἔξει, (praeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio,) quod in textum igitur rectpi debuit.] ἀμύνειν βέλη ψυχᾶς θυμῶ;* Quis enim homo, qui totus in his est, ab animo suo conscientiae stimulos unquam arceere poterit? —propter infaustas delicias, cum antecedentibus construo. P.

898. *Γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν*—] Vide infra Eur. Med. ad v. 686.

899. —*Ἀβαι*—] Abae (quae et Abantia) urbs Phocidis juxta Parraesum, Apollinis oraculo clara. Βυρων.

901. *Εἰ μὴ ταῦτε χειρόδεικτα κ. τ. λ.*] nisi haec oracula optibus mortalibus probabuntur. Βυρωνκ. "χειρόδεικτα, manifesta. P.

903. —*εἰπερ ὄρθ' ἀκούεις,*] si rectè audis, i. e. si rectè vocaris—

906. *Φθίνοντα γάρ*—] γάρ ἤδη ἐξαιρούσθιν καλαὶ Δέδρακτα Λαῖου φθίνοντα, Angl. for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laïus, as if it were failing.—

911. *Χώρας ἀνακτες,*] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis 142
primores veteribus appellabatur ἀνακτες. Βυρωνκ. Sed honorifica haec appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. Βυρονκ. Thesias supra, 284. vocatur ἀναξ. De personis Chori vide supra ad v. 147.

914. *Ἰγού γάρ*—] Oedipus enim tenet animum nimis altè supponum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.—"hoc id ipsum erat, quod suadere voluit Jocasta; ut haec sit "argumenti vis: cum vaticiniis praeteritis nulla habeatur fides, nulla "itidem et his recentibus haberi debet." Βυρων.

919. —*Λύκει' Ἀπολλων,*] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primam ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lyciâ in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem aestivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. ii. ad Lib. iv. Aeneides.] Apollinem Lyctum vel Lyceam quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias, [Lib. II, c. 9.] ex eo quod Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους,] qui ovilia tantopere vexabant, ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam

Pausan. Lib. ii. c. 19. item Schütz ad Aeschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Caeterum Lyceus mons erat Arcadiae, Pami Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —*ἄγχιστος γὰρ εἶ, proximus enim es, i. e. tuum enim templum proximum est.*

924. *Ἀρ' ἂν παρ' ἑμῶν, —] Jocastae ad templa deorum properantis orationem abruptim inopinata Nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. ΒΥΡΟΥΚ.*

936. —*τὸ δ' ἔπος—] subauditur κατὰ.*

143. "943. *ὃ γέρον; Εἰ μὴ λέγω—] Erfurd et Bothe, et Canter. fere. P.*

949. *Πρὸς τῆς τύχης—] Angl. in the common course of nature. gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, by a natural death.*

959. —*θανάσιμον βεδηκότα.] Suppl. ὀδόν.*

960. —*νόσου ξυλλαγαῆ;] Vide supra ad v. 34.*

963. *Καὶ τῷ μακροῦ γε κ. τ. λ.] Ita sanè, et longo, quod vivende temus est, tempore. ΒΥΡΟΥΚ.*

966. —*ἔρως,] contractè pro ἔρως, ab ἔρως, -ιος, vulgò ἔρως.*

968. —*ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔρχους;] at ego, qui hęc sum, emsem in eum non stringi. ΒΥΡΟΥΚ.*

144. 977. —*ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,] Angl. of whom fortune is the sole director.*

982. —*ἀλλὰ ταῦθ—] Ordo est: ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὅτῳ ταῦτά ἐστιν οὐδέν, φέρει κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29.*

"Sic construe: ὅτῳ ταῦτα παρὰ οὐδέν ἐστιν, cui talia nulli curae sunt. Erysch. παρ' οὐδέν. εὐκολον, εὐχερῆς. Eur. Orest. 562.

"*παρ' οὐδέν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Soph. Antigon. 35. 466.*

"*H. Steph. Thea. T. iii. c. 45. c." Cantab. Anon.*

987. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὄφθαλμὸς—] Angl. And indeed your Father's death throws great light upon this. "μέγας ὄφθαλμὸς, malè quod ad "quantitatem; μέγας γ'—Porson ad Phoen. 1638. notante J. T."*

993. *ἢ οὐχὶ θεμετὸν—] Pro vulgaris ἢ οὐ, quae apud Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius,) Brunckius reposuit ἢ οὐχί. rectè, ut opinor; nam media in θεμετὸν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Η ῥη. Spond. τόν; ἢ οὐ. lamb. χί θεμ. Tribra. &c.*

1005. —*ἔπος—εὐ πράξαιμι τι.] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 215. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obviam, πρῶτερον sensu τοῦ πάθου adhibetur. ΒΥΡΟΥΚ.*

145. 1007. *Ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι—] Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus. De εἴμι et suis compositis in sensu futuro vide supra ad v. 431.*

1008. —*καλῶς εἰ δὴλος οὐκ εἶδαις—] Notus Graecismus. Angl. it is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. *Πρὸς δίκης] gl. μετὰ δίκης. Jure, meritò. ΒΥΡΟΥΚ.*

1017. —*οὐ γὰρ Πόλυβος—] Angl. Was Polybus then not my father? Vide supra ad v. 341. J. ΤΑΥΤ.*

1018. *Οὐ μᾶλλον οὐδέν τοῦδε τάνδρος,] Non magis quam ego, [vide supra ad v. 534.] ἀλλ' ἴσον, sed aequè.*

1021. —*κατὰ μ' ἀνομάζετε;] vi verbi reciproci planè idem est, quod ἀνομάζε με δν κατὰ. ΒΥΡΟΥΚ.*

1035. *Λεινὸν γ' ὄνειδος διαργάνων ἀνεῖλμην.] Σπάργανα sunt Latine fasciae; item monimenta, crepundia; Angl. tokens, badges. quae et interdum vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) "infantes antiquitatis cum*

"alienae misericordiae exponebantur, moris erat ἐπιθήμους quibusdam donis muneratos eos relinquere: quae Graeci γυναιδματα, "Latini crepundia vel monumenta vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens, or badges.* παργάνων regitur ab ἀπό suppressâ.

1036. 'Ὄστ' ἀνομιόσθης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἰδέω et ποῦς.

1037. —πρὸς μητρός, ἢ πατρός;—] ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατηρηθῆναι τὰ ἄρθρα; Schol.

1052. —καμάτευες] Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. Βαυκκ. 146.

105δ. —τὰ δὲ φηθέντα—] Ordo est: μηδὲ δὲ βούλου μεμνηθῆσθαι τὰ φηθέντα μάτην.

1062. —οὐδ', ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla haec addit: "Indicant haec, ultimam apud Graecos ignobilitatis notam fuisse, si quis à tribus retrò aetatibus ignobilis esset." Οἴεται δὲ τὴν Ἰσαάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν ἀποκρίπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν. Schol. Quae confirmantur per ea quae Oedipus dicit infra, 1070, et 1078. sqq.

1072. —ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.] Haec locuta exit è scenâ Jo-147 casta nunquam reditura.

1074. Ἀξάσα] Perperam Aldus ἀτξάσα, Turnebus ατξάσα. Βαυκκ. "Atticè, ἄσσω, pro ἀίσσω. P. à Ba.

1076. 'Ὅποια χρήζει φηγνῶν'] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus δὲ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitasse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra v. 1466. ταῖν μοι μέλεισθαι, id est τούτων. Βαυκκ. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώριμα.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Ἐλπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνώρισιν praecedens, quae jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui, uti semper, in Oedipi favorem pronior, rei adhuc incognitae exitum felicem comprecatur. Βυατοπ. ἰκονοῦσιν αἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, οτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τίνος τῶν ἰσέλων Νυμφῶν. Schol. κατὰ γνώμην Ἰδρις, ἐμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἔστι συνετός. Ἰδὲμ.

1088. Οὐ τὸν Ολυμπον.] Οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσθ, ὃ Κιθαίρων, κατὰ τῶν αὐτῶν πανσέληνον ἡμέραν, ἦγον πάνιν λαμπραίν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἦγον τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ δημοδαίτητον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφόν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. Schol. Οὐκ ἔσθ ἐς τὴν αὐτῶν ἀπειρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τροφόν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter Schol. Non te, Cithaeron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar, [ut rectè Brunckius. Nam πανσέληνος est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σέλας, fulgor, lumen, jubar. Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem, Oedipi; teque à nobis nostris chorois celebrari, utpotè quo regibus nostris gratum feceris. ἀπείρων. "Diversae formae," inquit

Brunckius, "sunt ἀπειρος et ἀπειρών, ut ὄμαιρος et ὀμαίμων, aliaque "multa." ἐπίηρα φέρειν τινὶ, est morem gerere, gratum facere alicui. Vide Hom. Iliad. α, 572." Negativa hic abundant Graecè. P.

1094. Mirè grassatur Brunckii audacitas. Quantò rectius hic, qui "nil molitur ineptè," ad Eur. Orest. 614.

Ὅς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
Ἰήτε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
_____ναί-

ὦν ἐπ' ἄκρων ὄρων
Ἐβρημα δέξαιτ' ἐκ του
Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων,
Αἷς πλεῖστα σωμαπαῖζει.
Anon. Cantab.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturae locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum, τῶν μακραιώνων, constituit Oedipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. BURTON.

148. 1100. —ὄρεσθιάτα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ὄρεσθιάτου.

1102. —Θυγάτηρ] non semper relativè *filiam* significat: sed quandoque, ut hic, absolutè *puellam*. Sic ἀλογοὶ supra 183. absolutè *mulieres*. [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰρ, i. e. τούτῳ, τῷ Απόλλωνι, cujus proximè praecessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperam in glossis τῷ Πανί. BRUNCK. Constructio est: ἀρα τίς θυγάτηρ προπελασθεῖσά σου [suppl. ἔγγυς. Vide Eur. Med. 100, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se dativum.] Πανός ὄρεσθιάτα, ἢ Δοξέου, [ἔτιχται] γέ σε; τῷ γὰρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,] Ὁ Ἐρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiae, ubi natus esse dicitur Mercurius. BURTON.

1111. Ἰπρόθυ,] vulgò πρόθεσις.—Chorum quum adloquuntur tragicæ personae, numero singulari haud minus saepe utuntur quam plurali, ut supra 658. 687. infra 1321. passimque in quibuscunque dramatis. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρόθεσις intellexit. BRUNCK. Μὴ συναλλάξαντά σου, τουτέστι, μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὀμλίαν ἐλθόντα. Θεαδόμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν προεσθύντην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμματα, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρωσ, καὶ τῶν ἀγόντων ὀκειτῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι. Schol.

1112. —ἐν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει,] Praepositio ἐν hic, ut saepe aliàs, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1180. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει, καὶ ξυμμετρὸς ἐστὶν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec fortè deterius. τῷδε τάνδρῃ, sublata distinctione post ξυνάδει. BRUNCK.

1113. —τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος] Lege σύμμετρος. Vide Personum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud *The British Critic*, Dec. 1797. sic correctum do: "Quum versus Iambicus in fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὥστε μὴ κλύων] pes penultimus rarissimè Spondaeus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ἀτλας ὁ νότος χαλκίωσιν οὐρανόν. J. TATE Vide ad init. notarum in Oed. Tyr.

1120. Ἢ τόνδε φράζεις;] Angl. Dost thou mean this man?

1121. —φώνει βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.*

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω ;] *aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est praecedentis interrogationis: ἄρ' οὐδὲν τοῦτον τὸν ἄνδρα τῆδέ που μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω ; *Meminitin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid, &c.* Perperam in impressis ἦ. BRUNCK.

1133. —Ἄγνωτ' ἀναμνήσω νιν—] *non τὰ ἄγνωτα—sed ἀγνωτα* 149. *ab ἀγνώσ, ignarus:—faciam sc. ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. *Ἐπλησίαζεν—*] Sic legendum esse meridianā luce clarius est: οὐδεν ὀπρηίκα κατὰ τὸν Κιβαιραῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί— [vulgò *ἐπλησίαζον.*] Versus praecedens totus est διὰ μέσου, seu in parenthesis: supplendum vel σύν, vel ἐπιστατῶν nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'— BRUNCK.

1136-7. —τρῆς ὄλους—ἐμμήνους χρόνους—] i. e. *per tres Menses Junium, Julium, et Augustum. εἰς ἀρχτοῦρον, usque ad sidus Arcuri:* quod, Plinio dicente, (lib. ii. § 47.) undecim diebus ante aequinoctium autumnii exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. xviii. § 74.) seipsum explicat, *pridie Idūs Septembris.* BURTON.

1144. —τοῦτο τοῦπος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. BRUNCK. Sic Hebraicè. P.

1145. —ὦ τάν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Moeris in Diction. Attic. Ω τάν, *Ἀττικῶς* ὦ σὺ, *Ἑλληνικῶς.* BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. *Ἐτης, Socius,* exhibet ἔταν ut Doricus Vocativus pro *ἔτα.* T. I. c. 1282. e. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. *Οὐκ εἰς ὄλεθρον ;] οὐκ εἰς φθοράν, ἄπει δηλονότι ;* Schol. οὐ διαπρήσας ἔσθι ; ἔσθι Atticè pro vulg. ἔσθ et διαπρήσας ἔσθ pro διαπρήσεις.

1158. *Ἄλλ' εἰς τόδ' ἤξεις,]* Angl. *But at any rate thou shalt come to this, μη λέγων γε τοῦδικον, if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἐνδικον est *justum, id est verum.* Hesych. *ἔνδικον, ἀληθές.*

1160. —ἐς τριβὰς ἐλάω.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἐλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hic, ut saepè, in sensu intransitivo. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 5.

1163. —ἐδεξάμην δέ του.] του pro *τινος, Atticè ;* et regitur ab 150. ἀπὸ subintellecto.

1167. *Τῶν Δαΐου τοίνυν τις—]* Ergo quidam erat ex familia *Laïi.* BRUNCK.

1168. *Ἡ δοῦλος, ἢ κείνου—]* Num servus, aut quis erat ex illius genere? *Idem.*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' εἰμι τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμι τῷ δεινῷ ἀποδεῖν. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 140. T. Y.

1174. *Ὡς πρὸς τί χρείας ;]* gl. ὡς ἐπὶ ποία χρεῖα.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὐτὸν] ἀποδεῖν [τὸν παῖδα scil. εἰς] ἄλλην χθόνα, *ἔθθεν αὐτὸς ἦν.* “ὡς hic non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eā potestate non adhibetur, nisi rei animatae junctum.” BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 86. n. 3. Item supra, τ. 251. 205. P.

1181. —[ὄθι δόποτος γεγώς.] Nota Syntaxis Graeca. Scito te infelicem esse.

1184. —ξὸν ὄς τ'—] i. e. τε πέρασμαι ὁμιλῶν σὺν ἐκείνοις, σὺν ὄς ὃ χρῆν μ' ὁμιλεῖν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut saepissimè fit apud Poëtas; Oedipumque de matre suâ loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdum etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quae ibi annotavit Barnesius.

1186. Ἰὼ γενεαί—] Choricum hoc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenum singulas versuum, dividit Heathius quod si absque ullâ interpolatione fieri posset, lubens admitterem. Sed eò minus à codicum fide discedere volui, quò minus intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica haec sint. BRUNCK.

151. 1191. Ἡ τοσοῦτον—] Constructio plena videtur esse: ἡ τοσοῦτον ὄσον αὐτὸν δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα, Angl. just as much as that he may seem happy, καὶ ὄξαντ' ἀποκλίνει, and that, having seemed so, he may then fall ἀποκλίνει, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν. Schol.

1195. Οἰδιπόδα,] Vocativ. Dor. ab Οἰδιπόδης, -ου, 1mae, quod saepius legitur Οἰδίπους, -οδος, 3tia, vel Οἰδιπος, -ου, 2dae.

1196. Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,] ὑπερβολικῶς εὐτυχῆσας. ἐκρατήσας, ἐκρατῆς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχούς μακαριότητος. Schol.

1198. Ὡ Ζεῦ,—] φεῦ δια μέσου. γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλαις ἔχουσαν ὄνυχας. Schol. ἦτοι τὴν Σπίγγα. ἰστίον δέ, ὅτι ἡ Σπίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνός, πτερά δρυιδος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος. Scholia Triclinii.

1204. Τανῦν δ' ἀκοεῖν τίς ἀθλιώτερος ;] Angl. But now who is to be heard of more wretched than thou?

1205. Τίς ἐν πόνοις,—] τὸ ἀθλιώτερος supra ad singula sententiae membra adhibendum revocatur. BURTON. "Vel gradus compar. P.

1208. —λιμὴν ὠτὸς] Perperam vulgò αὐτὸς. Glossa supplēt δ, ut sit ὁ αὐτός. Vide v. 557. BRUNCK. Cui idem portus [ὅτι μὴ τηρ ἦν καὶ γυνὴ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα. Schol.] sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.

1210. —αἱ πατρώαι—ἀλοχες] paterni vulci, quae possunt reddi paternus lectus. ἐς τοσόδε—supple χρόνον, tamdiu.

1214. Δικάζει τὸν ἀγαμὸν γάμον πάλαι] damnat inauspicatas priorem nuptias genitoris simul et geniti. BRUNCK. δικάζει, gl. καταδικάζει Caeterum ἀγαμος hic est κακόγαμος.

1218. Οδύρομαι κ. τ. λ.] Te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ἰαχάων— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum ἰαχάος ab ἰαχή derivatum. In uno codice regio chartaceo ἀχέων. In reliquis ἰαχέων cum gl. φωνῶν. BRUNCK. ὡς περὶ ἀλλὰ, περὶ ἀλλως, ὑπερβολικῶς. Schol. "Κατεκοίμισα, Br. P.

152. 1223. Ω γῆς—] In scenam intrat Ἐξάγγελος, ipse Nuntius extraordinarius, ea palam narraturus, quae in scenâ sibi aperte exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempe Jocastae exitium suspendio vitam finientis, et Oedipi manu sibi injectâ oculos effodientis. BURTON.

1225. —ἐγγενῶς—] γνησίως. ἐντρέπεσθε, ἐπιτρέφεσθε, ἐπιστρέφῃν ἔχετε. Schol.

1228. Νίψαι καθαροῦ—] ἀποκλίνει δια καθαίρεως. Schol. Sic

ferè decus illud Angliae Gul. Shakspeare:—*Will all grea Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.*—ΜΑCΚΕΤΑ, Act ii. S. 2.

1231. —αἴψ' ἂν φανῶσ' ἀυθαίρεται.] Nempè *Jocastae* suspendium et *Oedipi* excaecatio. ΒΥΡΤΟΝ. Pro *αυθαίρεται* legendum censet doctissimus Hemsterhusius *αυτάγρεται* ad Callimach. Frag. CXX. "à Bentleio collecta. P.

1232. Λείπει μὲν—] Constructio est: οὐδ' [i. e. τὰ κακά,] ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, λείπει μὲν τὸ μὴ οὐκ εἶναι βαρύντονα: *Nihil deest malis, ne illa quidem quae antea noveramus, quo minus sint luctuosissima.*

1234. Ὅ μὲν τὰ χίστος τῶν—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν.* gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. ΒΥΡΤΟΝ.

1237. —τῶν δὲ πραχθέντων—] Angl. *But the most grievous circumstances of this direful scene are wanting; ἢ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, for no one had an opportunity of beholding them. πάρα pro παρέσθι.* Nam non solum Tragicis, sed Historicis, praesens tempus saepe usurpant de praeterito verba facientes.

1239. Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,—* [ἐνι pro ἐνεσθι,] *πύθει, thou shalt hear—* Attic. pro communi πένυση.

1241. —ὄργῃ χρωμένη—] ὄργῃ, ἀντὶ τοῦ λύπη. Schol.

1243. —ἀμφιδεξίους ἀκμαῖς—] *unguis utrinque dextris, id est, eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset.* ΗΕΑΤΗ. Exponit tamen Scholiastes simpliciter *ἀμφιδεξίους*, per *ἀμφοῖν χειρῶν.*

1244. —ἐπιφύξασ', ἔσω,] *ἐπιφύξω* est *cum fragore obdo.* Sic Hom. Iliad. ω, 454. 456.

1246. Μνήμην παλαιῶν—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo petiisset ipse.* ΒΥΡΤΟΝ. δὲ λείπει τὴν εἰκτουσθῶν [εἰς] σύστακτον παιδουργίαν τοῖς ὄσιν αὐτοῦ, reliquisset autem ipsam, quae pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—*Laii scilicet filio; quod Graeca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut saepe fit, ubi sententia numerum singularem requirit.*

1250. Εξ ἀνδρός ἀνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαῖου τὸν Οἰδίποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur *ἀνδρας*, quod eodem redit. Mavult *ἀνδρας* J. T.

1252. —εἰδέπαιδεν—] *irrupit.*

1256. Γυναικά—] gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecus arcessere verbum ex analogiâ: *ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν αἰ ἔγχο, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι—* ΒΥΡΤΟΝ.

1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ',—] *geminas fores insultat calcibus, funditisque evellit cavae claustra, atque in cubiculum irruii.* ΒΥΡΤΟΝ. *κλήθρα*, aliter κλειθρα.

1263. Οὐ δὴ κρεμαστὴν—] Conf. omninò Aeneld. xii. 595. sqq ubi Poëta, summo cum iudicio, mortem Amatae, rebus leviter per strictis quae aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. ΤΑΤΕ.

1264. —ἑώρας ἐμπεπλεγμένην.] *δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμασθραῖς. ἑώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὐ κρεμᾶ τις τι.* Schol. *tortilibus suspendiis implicitam.*

1266. —ἐπεὶ δὲ γῆ—] Vulgata lectio est: *ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλημάτων, δεινὰ δ' ἦν τάνθ' ἐνδ' ὄραν.*—Mutatio Brunckiana ingeniosa est: *ἐπεὶ δὲ γ' ἢ κ. τ. λ.* Sequor Bothe, et fere Erfurd. P.

153. 1268. *Αποβάδας*—] Constructio est: γὰρ ἀποβάδας ἀφ' εἰμῶ των αὐτῆς χρυσηλάτους περόνας, αἰὼν ἐξεστέλλετο [τὰ εἴματα scil.] Namque aulis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erant, —ἀράς—iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum. De περόναι, quae et πόρπαι dicebantur, [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni,] ita Daclerius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage, qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre, obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote, liv. v. s. 87, 88.

1271. —'Οὐδ' οὐνεχ' ἀντί τοῦ ὅτι. Schol. ὅτι οὐκ ὕμνωτό νιν ὅα ἐπασχεν, quodd nunquam visuri forent cum qualia passus esset, i. e. quodd nunquam visuri forent qualia ipse passus esset; [genus est locutionis scriptoribus Graecis perquam familiare, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλὰ τὸ λακόν ἐν σκοτῶ ὀμοιάτ' [ἐκείνους] οὐς μὲν οὐκ ἔδει [ἔπτεσθαι,] sed in posterum visuri forent in tenebris [i. e. non omnino visuri forent] eos quos non oporteret videre, [liberos suos scil.] δὲ οὐ γνωσίοιαιτο οὐς ἐχρηζεν [γνώναι.] nec agniture forent quos cuperet agnoscere. "Vide supra v. 419. P.

1275. —ἐφρυνῶν,] ἀνομώων. Schol.

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐπέγγετο sensu, ut opinatur Brunckius, nullo, aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ', uti in uno MS. male] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille praetulit: et praeterea pro χαλάζης dedit χαλάξης, dativ. scil. plur. pro χαλάξαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάξαις αἵματος ἀπετέγγετο. "Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex oculis manans, et χαλάξαις αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebrae sanguinis guttae: opponuntur haec ταῖς μυδιόσαις φόνον σταγῶσι, quae minus quid significant: Nec lentam tibi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri mistae sanguinis grandines decidebant. Venustum est hoc schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 628." Haec ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multoque magis textûs mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primâ hujus vol. edit. citaveram. Caeterum omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cum codice, —αἵματος τ' ἐτέγγετο, quod is facillè intelliget, cui oculi humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum sanguine mistae satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. "An, μέλας ὄμβρος χαλάξης αἵματος τ'—ater imber grandinis et sanguinis, i. e. grandinis sanguineae? Vide Vol. I. p. 66. n. 11. et infra, p. 172. v. 220. P.

1280. —δυσὶν—] Atticum pro δυσὶν. Adhiberi autem solum in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Βυκτον ἐφρυνεν—κακὰ· exorta sunt mala. Βρυνηκ.

1296.—ὄν καὶ ἀτυγοῦντ' ἐπικτιόει.] gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι, 154.

1298.—ὄσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἦδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὄσα ἐγὼ ἦδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεργίζει. BRUNCK.

1301. μακίστων] Dorica μᾶστων, μᾶκιστος, adhibent Tragici pro μείζων, μέγιστος. Sic Noster, Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μᾶκιστ' ἐμῶν κακῶν, &c. BRUNCK. πρὸς θῆ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. (Tragici nunquam μᾶστων, μᾶκιστος, pro μείζων, μέγιστος, adhibent. μᾶστων a μᾶκος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Aesch. v. 444. qui tamen ignorasse videtur Scapulam in Lex. μᾶστων et μᾶκιστος a μῆκος derivare. G. D.) "ὁ πηδῆσας μέζονα—qui insultavit diris dirissimis.

1310. πέτεται φοροῖν;—] Vox mihi quoniam avolta in auris sub-lata? BRUNCK. In aliis διαπέταται, repugnante metro.

1311. Ἰὼ δαίμον, ἐν' ἐξήλον;] O fortuna, quoniam evasisti? BRUNCK.

1313. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον.] O tenebrarum mearum eadem detestabilem, ἐπιπλόμενον ἄφατον, [ἐπερχόμενον ἀφῆτον, Schol.] quae me insolvit infandum, ἀδάμαστὸν τε καὶ δυσουρίστον, indomabilem et interminatam!

1326.—τῆν γε θῆν ἀσθὴν ὄμως.] Ab ὄμος, similis, idem, venit 155.

adverbium ὄμως, similiter, pariter, aequè: Sic Il. α, 196. Ἀμφὼ ὄμως θυμῷ φιλέοντα—utrumque ex animo pariter amans—Scribitur et ὄμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, tamen, attamen, &c. Nam cum ex duobus modis, in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventus modo, affirmatur rem, de qua sermo est, eventuram esse, vel jam evenisse, pariter ac in priore; inde fit ut ὄμως rectè reddi possit tamen, attamen, &c. Sic, Nubila tempestas est, tamen ille veniet.—ὄμως ἐκεῖνος ἐλεύθε-σαι, ille veniet pariter ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear]—he'll come notwithstanding—for all that he'll come—he'll come nevertheless—in spite of that, &c. Vide Hoogeven de particulis, voce ὄμως. JAC. TATE.

1332.—νιν] Dor. idem quod μιν, pro ἀπτόν, ἀπτήν, ἀπτό. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad ὄψεις refertur.

1336. Ἦν ταῦθ',] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim videre est pro ἐστί. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. Tempus erat—pro tempus est. Vide Vigerum de Idiotism. "C. V. s. vi. r. 7.

1347. Δεῖλαι τοῦ νοῦ—] Subauditur ἔνεκα. Vide infra ad Eur. 156 Med. v. 95.

1349. ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] quicumque me liberavit sacro vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit. πέδας est gen. Dor.

1364.—τι κρεσσότερον—κακοῦ κακόν,] Angl. any one evil more inveterate than another,— "antiquius, gravior. P.

1373.—ὄν ἐμοί—] Constructio est: ὄν διοῖν ἐργ' ἐστὶν εἰργασ- 157 μένα μοι κρείσσον' ἀγρόνης, quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: πρὸς οὗς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσδονα ἀγρόνης, ἦγον μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγρόνης, πνιγμονῆς.

1374.—ἀγρόνης εἰργασμένα.] Notandum, per vocem ἀγρόνη, non hic intelligendum poenam lege sancitam, sed supplicium quod noxius de seipso sumit, ceu quod Jocasta fecerat, animum intole-rabili miserâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229,

157. sqq. Bacch. v. 246.—Acute Schollastes: —*ἀγχόνης ἐπικρατέστερα* ἄπερ οὐκ ἦν ἰσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μείζον κακὸν διεκράξατο εἰς αὐτόν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —*Βλαστουῦς ὅπως ἔβλαστε,*] εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη. Schol. " ἤρουν, ἢ τῶν τέκνων θεωρία. Tri. i. e. ἡ ὄψις. P.

1379. —*τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ*] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντλήμων εἰς ἀνὴρ τραφεῖς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπετέλεθ' ἐμαντόν, quae Brunckius sic reddidit: quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meiorum pulcherrimè privavi.—" Pessimè Brunckius. Verte, quibus miserrimus ego, amicus apud Thebas (ante hac) optimè fortunè unus, [κάλλιστα τραφεῖς,] memet privavi. Deplorat scil. Oedipus satum suum, qui πτωχὸς ἀντὶ πλούσιον " [v. 455.] factus sit." Cantab. Anon.

1389. —*τὸ γὰρ*] γὰρ τὸ τὴν φροντίδ' αἰεῖν— Schema verborum Graecis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —*καὶ τὰ πατρια λόγῳ παλαιὰ δόμαθ',—*] et paterna, et dicta es, antiqua domus, ὅσον κάλλος ἀρα ἐξεθρέματέ με ὑπουργὸν κακῶν, qualem pulchritudinis speciem me enutrivisti abdita regentem mala!

1400. *Ἄ τοῦμόν—*] τοῦμόν αἷμα πατρός, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1401. —*ἄρ' ἐμοῦ μέμνηθ' ἔτι,—*] num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim? i. e. num adhuc meministis, quale facinus ego apud vos patraverim. Quae est forma locutionis Graecis Scriptoribus usitatissima. [Vide suprà ad ver. 1271.] ὕμιν, gl. παρ' ὕμιν. " ὕμιν, vel ὕμιν, ult. brevi. P.

158 1403. —*ὃ γάμοι,*] Vide Longin. de Sublim. § xliii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. *Ἀνεῖτε*] 2. plur. aor. 2. e in ei mutato, pro ἀνετε. BRUNCK. Nam ἔημι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut bene nōrunt tirones.

1416. *Ἄλλ' ὧν ἐκαυτεῖς—*] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάροστιν ἐς δέον, [εἰς] τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, [περὶ] ὧν ἐκαυτεῖς. Sea ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultantium de iis quas petis. ἐς δέον, εἰς τὸ ἀρμόζον τοῦ χρόνου, τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαιρῶς. Schol.

1420. *Τίς μοι—*] Τίς πόστις ἐνδικος φανεῖται μοι—scil. παρ' ἐξέινον; Angl. *What credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —*οὕτω δεικνύμαι,—*] Angl. *when you thus expose—*

1430. *Τοῖς ἐν γένει—*] Ordo est: γὰρ ἔχει εὐδεδῶς τοῖς μόναις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾶν τ' ἀκοῦειν τὰ ἐγγενῆ κακὰ.

1434. —*πρὸς σοῦ γὰρ,*] è re tua, non mea. Dicam quae tua magis quam mea intertū fieri. BRUNCK.

159. 1438. —*εὐ τοῦτ' ἰσθ' ἄν,*] Vocula ἄν emphasis gratiā repetitur, subaudito, ex praecedente, ἔρασα.

1442. —*ὄμως δ', ἴν' ἔσταμεν χρειάς,*] attamen, ut praesens est rerum status. BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἔστήκαμεν.

1445. *Καὶ γὰρ σὺ νῦν—*] Subauditur μάλιστα, maximè: etenim praesens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.

1449. *Ἐμοῦ δὲ μήποτ'—*] Ordo est: δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῶν ἄστν τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος. ἀξιωθήτω scil. sumitur impersonaliter.

1451. —*ἔθα κλήζεται—*] ubi hic Cithaeron meus celebratur.

1453. —ζῶντι] Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. 144. 159. Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον, proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curarunt, ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων, ὃ ἀπωλλύτην με, ut moriar ab illis, qui me perdebant, i. e. qui necem meam moliebantur. Nam ea est vis temporis imperf. "Nescio an temp. imperfecti solius. [Vide Brunck.] Valck. Phoen. "miss. [1406, ubi vide plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus "effectum tribuunt." *Cantab. Anon.*

1456. —οὐ γὰρ ἂν ποτε—] Ἐνηθῶν γὰρ ἂν, ἤγουν, ἐξ ἔθνηθον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπὶ τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. *Schol.* Mihi hic videtur poeta ad rumorem aliquem alludere de morte Oedipi modo extraordinario eventurâ, post ipsius secessum in Furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimi, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hic repræsentatur Oedipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantum, quod sibi videbatur verisimile ex rebus maximè portentosis anteaetæ vitæ, deducit;—nimirum, quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum caeteri mortales. Sensus totius loci à v. 1451. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron;—my father and mother designed it to be my living tomb.—Yes. Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not, one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last.* JAC. TATE.

1458. —ἔπηπερ εἶδ',] Lege ἔπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδοῖν, quod est ἐν ποδοῖν. JAC. TATE. quocumque ibit, Angl. *whithersoever it will.* Vide suprâ ad v. 431. "ἔπη, Porson. Eurip. Ed. Lips. Vide Indicem. P.

1463. Αἶν οὐ ποδ' ἢ μὴ—] Ordo est: αἶν ἢ ἐμὴ τράπεζε βορᾶς οὐ ποτ' ἐστάθη χωρὶς ἀνευ τοῦδ' ἀνδρός, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprâ ad v. 534.] quibus mensa mea nunquam apposita fuit eorrum à me.

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι.] Sic bene scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἶν. Vide suprâ ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἶν hic legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invento. Caeterum μέλεσθαι regitur ab ὄρα, vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, ἰσθῖν. pro imperativo.

1472. Οὐ δὲ κλύω σου,] ἀσθάνεται τῶν θυγατέρων παροισῶν. 160. τῶν μοι φίλων δακρυρροοῦνται, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων δέον δὲ εἰπεῖν δακρυρροοῦσθαι, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. Ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τῷ θεῷ, καὶ τῷ χεῖρε. Ita Scholiastes. Potest hic autem subintelligi τέκνοι. "τοῖν φίλων neutro genere dici "videtur, ut, verbi causâ, Oedipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas "filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phoen. p. "162. b." *Cantab. Anon.* "Et hic v. 1474. P.

1475. λέγω τι;] Angl. *Am I in the right? λέγεις, You are.*

1477. —ἢ σ' εἶχεν κάλαι.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἢς εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto, non διὰ, ut Heathius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἦν εἶχες.

160. 1478. —*εἴθε εἴης ὁδοῦ*—] *καὶ σε ἔνεκα ταύτης ὁδοῦ, ἥς ἔσπυμας δηλονότι τὰς κόρας. Schol.*

1479. —*φρουρήσας τύχοι*] idem ferè quod *φρουρήσαι*. Vide suprâ ad v. 699.

1482. *Ἀ τοῦ φυτουργοῦ*—] *αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤθουν τυφλώττειν, προξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. προξένησαν, εἰργάζαντα, αἰτίαι ἐγένοντο. Schol. Vide Porson. Supplement. ad praef. in Eur. Hec. p. xxxiv.*

1490. —*κεκλαυμένοι*] *defletas*—*ἀντὶ τῆς θεωρίας, vice spectaculi*— i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice tragoediae quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: *ὄθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένοι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρωτος*; i. e. undè non reversuræ estis domum lachrymis obrutæ pro voluptate spectaculi? Rectè, ut opinor; nam κλαίω est non solum fleo, sed lachrymas moveo, facio ut quis fleat. Sic Plato in Phaed. sub fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotism. C. V. s. i. ad fin. "Aeschyl. Choë. 455. 729. ed. Glasg. κεκλαυμένος, flens; 685, defletus: ubi quidem Schutz post Stanley commendat κεκαυμένον. P.

1493. *Τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρέψει, τέκνα.*] Hic et sequentes duo versiculi omnium, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Pessimè," inquit Brunckius, "vertit "Johnsonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet liberos? τέκνα* vocativus "est, et *παραρρέψει* neutraliter adhibitum, ut ferè solet *ἀναρρέπτειν*, "subaudito *κίνδυνον*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ὁ γυῖαται,*—" *ἀναρρέπτειν* quidem est *sursum* vel *in sublime* jacere, et cum *κίνδυνον* constructum, ut saepè fit, tunc sonat *periculum temerariè adire*. [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus est etiam in explicatione phrasium *ἀναρρέψαι κίνδον*, et *ἀναρρέψαι μάχην*.] Potest et *παραρρέπτειν κίνδυνον* idem significare ac *ἀναρρέπτειν κίνδυνον*, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenus igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quae proximè sequuntur versibus, quae in omnibus impressis, et codd. sic se habent, *τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς Ἰονοῦσιν ἔσται σφῶν δ' ὁμοῦ δηλήματα*; de suo substituit,— *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν, γονεῦσι σφῶν x. τ. λ.* atque ita reddidit,— *tot et tanta suscipere dedecora, quae generè inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul exitiabilia?* "Poëtae," inquit, "manum restituisse mihi videor, et "sensum adsecutus fuisse: *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν*, nempè *πράγματι*, "vel *ἔγγενέσι, γονεῦσι σφῶν δ' ὁμοῦ δηλήματα*, pro *γονέων καὶ "σφῶν*. Dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hic, et alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81. 107.] nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba haec sunt: *τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυῖαται, ὃ τέκνα, παρόνεται τοιαῦτα ὄνειδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤθουν βλάβαι, ἀτιμίαι*; Ordo igitur sit: *τίς ἔσται; τίς, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παραρρέψει τοιαῦτ' ὄνειδη, ἃ [ἦν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι*, [Schol. explicat *γονεῦσιν ὑμῶν, vestris parentibus*. Sed *ἐμοῖς γονεῦσι* satis rectè se habet: nam per *ὄνειδη* Oedipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laïo, tum Jocastæ.] *ἔσται τε [δηλήματα] σφῶν ὁμοῦ*; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will*

overlook such infamy, [or, a connection with such an infamous person,] as proved the ruin of my parents, and will also prove yours? Γονεῶν ἔστι scripsi secundum Erfurd. not. Meis parentibus et vestram sc. parentibus—Brunck. Oxon. ubi supra, “ παραβάλλεσθαι, et ἀναφάπτειν.” P.

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρήναι—ὁμᾶς χρεῶν.] sed pro- 161
fectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit. χέρσους, παρ-
θένους. Schol.

1505. —μὴ σφε περιῶδης] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιῶδειν est spernere, negligere, quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes παρῶδης, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. BRUCK. Affirmat tamen Porsonus, “Tragicos nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, putat, “Anapaestos legitimos περὶ admittere ante vocalem.” Et in hac suâ doctrinâ stabililiendâ, [ad Eur. Med. 284.] addit paulò post: “Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Oed. Tyr. “1505. μὴ σφε περιῶδης pro μὴ σφε παρῶδης. Quod περιῶδειν tam “saepe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non “licere. Nisi statuere mavis, παρῶδης genuinae vocis esse inter-
“pretamentum, lege, μη παρὰ σφ’ ἰδης.” Vide infra ad Eur. Med. v. 284.

1512. —τοῦτ’ εὐχθεθε μοι,] i. e. σὺν ἐμοί. hoc tecum vovete, ut vivatis semper, ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis aevum, &c.

1517. Οἶσθ’ ἐφ’ οὗς—εἰμι,] nostin’ quibus conditionibus ibo? Praes. verbi εἰμι, eo, saepe sumitur sensu fut. Vide suprâ ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate.] Ἐπὶ τοῖσδε, on these terms, παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.

1519. —ἐχθιστός ἦκω.] idem quod ἐχθιστός εἰμι. —Τοιγαροῦν τεύξει τάχα. Quare voti forsitan compos fiet. τεύξει, Att. pro communi τεύξη. Vide suprâ ad v. 1239. et Porsonum in Praef. ad Eur. Hec. p. iv.

1520. Φῆς τὰδ’ οὖν;] Angl. But sayest thou so? γὰρ οὐ φίλδ’, subauditur μάλιστα. Yes: for I am not accustomed, &c.

1523. Καὶ γὰρ εἰ κράτησας,—] i. e. εἰ ἐκράτησας— Nam quae obtinuisti antehac, te per vitam non comitabantur. Planè persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. [Praef. ad Eur. Hec. p. v.] Neque hoc exemplum contradicit canoni; nam εἰ ἐ pronuntiatur ut una syllaba.

1526. Ὅστις οὐ ξήλω—] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ 162
εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαρρῶν, ἀλλ’ ἐπὶ τῇ, εαυτοῦ δηλο-
νότι, ἀρετῇ. Schol.

1528. Ὡστε θνητὸν ὄντ,—] ἐπιδοκοποῦντα ἰδεῖν, &c. est is, puto, qui expectet videre, qui nondum viderit, ultimam illam diem. Locum ita verto, Quare mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam, &c. BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante ὀλίξειν subauditur δεῖ σε, vel δεῖν σε. vel tale aliquid. Caeterùm inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii. 135.

Ultima semper

Expectanda dies homini: dicitque beatus

Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTAE IN EURIPIDEM.

163. * Ex EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitūs Atheniensium filius, celeberrimus Poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulā Salamine, eo ipso die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportarunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiā Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, alique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitae Athleticae assuefaciendum, Grammaticae rudimentis imbuendum, atque Musicae, Picturaeque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in Philosophiis Anaxagoram audivit. Anno autem aetatis decimo octavo ad Tragoedias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine saepius reportaverit. Studium tamen Philosophiae minimè negligebat: undè Tragoediae ejus morum praeceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive 'Ο ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimae Philosophiae fuisse amatorem. 'Ο δὲ Σωκράτης, inquit Aelianus, σπάνιον μὲν ἐπεφότα τοῖς θεάτροις ἔπιτο δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγωδίας ποιητῆς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγωδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοὶ δὲ ἀγωνιζόμενον τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἐκεῖ κατήει. Ἐγαιρε γάρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διὰ τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Aeschyli, vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhuc supersunt; ex quibus merita Euripidis facilius aestimārunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum oeconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse τραγικώτατον. 'Ο Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ βίονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poët. s. 26. edit. Tyrwhitt. Vol. I. p. 291. h. op.] De Tragoediā loquens Quinctilianus, "Sed "longè," inquit, "clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque "Euripides: quorum in dispari dicendi viā uter sit poëta melior, "inter plurimos quaeritur. Idque ego sanè, quoniam ad praesentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud quidem "nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant,

† Salaminem et Euripum Euboicum Attica interjacet. Ad Artemisium in Euboea, non ita prope Euripum, at de Euripo, Persis Graeci navibus obstiterunt, priusquam eosdem ad Salaminem profigarunt. Nomen Euripi de aliis maris angustiis et similibus communiter usurpatur. Nescio an fretum angustum inter Salaminem et Atticam aut ab antiquioribus aut a recentioribus Euripum nominatum sit. Fabricium, Harles. Barnes. &c. Dalzel non procul sed prope sequitur. Vide Herod. VIII. 11. 84. de proeliis. Pausan. Lacon. c. 14. Arcad. c. 30. &c. de Euripis. P.

“utillorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone (quod 163, “ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi: et “sententiis densus; et in illa, quae à sapientibus tradita sunt, paenè “ipais par; et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in foro disertis, comparandus. In affectibus verò cum omnibus mirus, tum in illis, qui miseratione constant, facile praecipuum.” [Inst. Orat. Lib. x. c. 1.] “Cum Sophocle igitur” (verbis nunc utor doctissimi Harlesii) “Tragoediam Graecorum perfecit Euripides; “atque illi dumviri id, quod Aeschylus prudenter auspicatus erat, “feliciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt.” [In sua edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 238.] Propter odium in foeminas, quod Euripides in tragoediis, et praesertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus *Μισογύνης*. Sed affirmat Sophocles, apud Athenaeum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse; quod et ostendit Barnesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alteramque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utraque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtretractores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequébantur, nullam fidem apud aequos rerum aestimatores meruerunt. Tandem, circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaum, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera antea acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto aetatis anno, Olymp. xciii, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaus Euripidis interitum summo moerore prosequébatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere volebat: sed in Macedoniâ ei magnificè parentandum, sepulchrumque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum coenotaphium ei condiderunt: quod Pausaniae tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Ὁ δὲ σὸν μνημα τὸδ' ἔστω, Εὐριπίδην, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.

Τῆ σὴ γὰρ δόξῃ μνημα τὸδ' ἀμπέχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 264. " 536. Anon.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis, c. 2. 21.] Vitam Euripidis Graecè scripsere Manuel Moschopolus, Thomas Magister; et Latine Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. L. ii. c. 18. Vol. ii. p. 234, sqq. edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Euripidis *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, *Andromache*, Graecè *Florentiae*, apud *Laurent. Franc. de Alopa*; in 4to. [à *Jano Lascari* sub finem saec. xv. curata, litteris majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Haec est edit. omnium antiquissima, sed quae non nisi quatuor tragoedias continet.] " *Aldina*, 1503, et exinde *Hervagiana* parum emendatae habentur. P.

2. Euripidis *Tragoediae xix.* in quibus praeter infinita menda

163. sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Graecè. *Antwerpiae, ex officinâ Christoph. Plantini, 1671. in 12mo.*

3. Euripidis Tragoediae quae extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Graecis, "in vii Tragoediis," ab Aensio Monembasiae Episcopo collecta. Accesserunt Jo. Brodaei, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Aemyl. Porti annotationes. Excudebat Paulus Stephanus, *Genevae, 1602. 3 Vol. in 4to.*

4. ————— quae extant omnia, &c. "cum Scholiis in vii priores—ab Aensio &c."—Operâ et studio Josuae Barnes, S. T. B. *Cantabrigiae, 1694. in fol.* [Haec edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectius à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, aestimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa praestitisse.]

5. ————— quae extant omnia. Tragoedias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii, 1778. 4 Vol. in 4to.* [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ————— quae extant omnia. Gr. et Lat. *Lipsiae, 1778—1788. 3 Vol. in 4to.* [Exhibet haec edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quae praestiterat Musgravius, et optima quaeque, quae protulerant singularum tragoediarum editores, possint inveniri, magnâ cum diligentia collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur haec edit. omnium, quae adhuc lucem viderunt, longè utilissima.]

"7. ————— Tragoediae et Fragmenta. Recensuit, &c. Augustus Matthiae. *Lipsiae. vii Tom. 8vo. recepit, 1813—1823. In i. ii. iii. Textus est xix Trag. iv. v. Scholia ad vii priores: vi. vii. Notae ad x. scil. ad fin. Iph. Taur. Caetera desiderantur. Interp. promissa est, et Indices. Danaës frag. inter caetera "locum habebit."*

Singulae Euripidis Fabulae, vel earum quaedam selectae, saepe à viris doctis editae sunt: quarum vel magnum numerum hic recensere nimis foret longum. Optimae notae sunt sequentes. 1. Medea et Alcestis; cum interpret. "metricâ" Geor. Buchanani Scoti. *Edin. 1722. in 12mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phoenissae: à Jo. King. *Cantab. 1726. in 8vo.* 3. Eaedem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond. 1748. 2 Voll. in 8vo.* 4. Phoenissae, cum interpr. Hug. Grotii. Edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Franeq. 1755. in 4to.* 5. Hippolytus, cum interp. "lat. carmine" Geo. Ratalleri. Edidit Lud. Casp. Valckenzer. *Lug. Bat. 1768. in 4to.* 6. Tragoediae quatuor; Hecuba, Phoenissae, "Hippolytus," et Bacchae. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent. 1780. in 8vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Marklaud. Accedit de Graecorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quaestio grammatica. *Lond. "Exeud. Gul. Bowyer. 1763. 4to."* Edit. altera, 1775. in 8vo. 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris. Recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond. 1771. in 8vo.* 9. Burtoni Pentalogia: sive Tragoediarum Graecarum Delectus: Editio altera; cui observa-

stones, &c. adjecit Th. Burgess. Oxon. 1779. 2 Voll. in 8vo. ["Nempe, Sophoclis Oedipus Tyrannus et Coloneus, Antigone; Euripidis Phoenissae; Aeschylī Septem contra Thebas. Omnes de Thebis. P.] 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosae juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. Lond. 1797. in 8vo. Secutae sunt Orestes, 1798, et Phoenissae, 1799. et nuper, Medea, Cantabr: 1801, atque nuperrimè. Hecuba, iterum; cum Supplemento ad Praefationem, quod continet doctissimi editoris expositionem praecipuorum metrorum Tragicorum. Cant. 1802. ["Hae IV Tragoediae à Porsono, cum Supplemento, iterum editae sunt in I Vol. 8vo. à Schaefero. Lipsiae, 1807, et prius. P.]—Vide plures enumeratas, in Recensione Edit. Stio tomo edit. Lipsiensis praefixā: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, sqq. edit. Harles.

* Euripidis Medea. Recensuit et illustravit Petrus Elmsley. A. M. Oxonii, 1818. 8vo. P.

"Medeae Tragoedia ex editione Musgravii primum in his Collectaneis inserta est. Ad hanc Notae conscriptae sunt. Verum postquam Textus Porsoni receptus est, eadem fere notae manebant, etiam in versuum citatorum numeris. Idcirco saepius erant prorsus absonae, studia fallentes. Haec, ut potui, in editione priori corrigere studui, opere parum facili aut felici, verba ipsa potissimum tenens, at saltem "parce detorta." Forsan nonnulla in praesenti tentavero, si ratio operis admiseric. Quaedam ex editionibus Matthiana et Elmsleiana recepi. P.

* *MHAEIA.*] ΜΕΔΕΑ, filia Aeëtae, regis Colchorum; ex Idyā conjugē, foemina apud veteres poetas celebratissima; à quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessaliā cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit, quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeo aureo vellere potiretur. [Vide suprā in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Graeciam cum eo clam navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucam, sive ut alii vocant Creūsam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata, "ferox invictaque," nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiae Tragoediae; in quā poëta personam Medeae depingit tantā ingenii vi, ut in scenā vel veteri, vel recentiori vix aliquid excellentius invenire possit. De historiā autem Jasonis et Medeae consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. 40. sqq. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi, sqq. Ovid. Epist. Medeae Jasoni; et Metamorph. lib. vii. 1. sqq. atque Propr. Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. Εἴθ' ὄφελ' Ἀργούς—] Constructio est: Εἴθ' ὄφελ' σκάφος Ἀργούς μὴ διαπεράσθαι κινάντας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχων. Uenam navis Argo non volūisset per Cyanas Symplegades in terram Colchorum. Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi ὄφελω, debeo,

165. usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἶθε, αἶθε, aut ὦς. Sic, εἶθ' ὄφελον δλέσθαι, utinam perissem! εἶθ' ὄφελος δλέσθαι, utinam perissem! εἶθ' ὄφελ' δλέσθαι, utinam perissem! &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunii, p. 267. C. V. ix. 4. 5.] 2. Aequè rectè dici σκάφος Ἀργούς, navis Ἀργύς, et σκάφος Ἀργῶ, navis Ἀργα. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis herolibus, qui inde Argonautae dicebantur, è totâ Graeciâ delectis, navigavit in Colchida ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsân ab adjectivo ἀργός, veloci. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κυνέουσι, scil. πέτραι, quae erant parvae insulae saxosae in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvòque distantibus spatio; ex eo Συμπληγάδες dictae, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπλήττεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. iv. 85.] πλαγκταὶ vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss. μ, 61.] Caeterùm διαπτᾶσθαι, inf. à διαπτόμαι, peritolo sumitur hîc metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πτόμαι, πτόμαι, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, διαπτᾶσθαι, ut sit aor. 2. mediae. Attici, ut ille arbitratur, in praes. adhibent πέτομαι, πέταμαι nunquam verò ἴταμαι, in praes. sed ἰπτάμη, in imperf. et ἐπτάμη, in aor. 2. undè in inf. πτάσθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum juventuti studiosae commendandî. "Et ἐπτόμη, πτόσθαι, à πέτομαι. Vide supra ad p. 113. v. 17. P.

3—6. Μηδ' ἐν νάκαισι—] Ordo est: κεύκη δὲ τηρηθεῖσα ἐν νάκαισι Πηλίου μήποτε κεθεῖν, et prius secuta in salibus Pelii mentis cecidisset, μηδ' ἐρετμῶσαι χεῖρας ἀνδρῶν ἀρίστων, neque remis [vel remigando] exerceisset manus virorum praestantissimorum, [nam ἐρετμῶν est remis instructio, vel remigando exerceo; (sive ut Porsonus, remigare cogere, remigio applicare: ἐρετμῆσαι, est remigare:) atque ita videtur vocem intellexisse Schollastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὄφελε μή ἐρετμῶσαι ἢ Ἀργῶ (potius ἢ κεύκη) τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, neque manus remigassent.] οὐ μετήλθον τὸ πάγχυρον δέρος Πελία, Angl. who went in quest of the golden fleece for Pelias. Vide supra ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

7, 8. —πύργους—] Supple αἷς. θυμὸν, supple κατά.

11. 12. —ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic Construe: [ἐν] φυγῇ μὲν ἀνδάνουσα πολίταις, [εἰς] χθόνα ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, in exilio quidem placens civibus, quorum in terram pervenerat: vel ut optimè interpretatus est poëtarum sui saeculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: —gentis cuius exul incolit Solum, favorem demereri sedula. Pro φυγῇ legendum φύσει, [indole, naturâ, moribus,] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragoediâ, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus, mihiq; amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeo poltiores Literas, Vimarise ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si necesse esset textum mutare, "facilius esset hîc φυῇ quam φύσει, ut apud Pindarum, σωφός δ "πολλὰ εἶδός φυῆ: simili enim mendâ in quibusdam Hesychii "editionibus, pro φυῇ, φυγῇ legitur: dubitari potest an satis tragi- "cum sit φυῇ. H. Steph. autem in voce Euripidem citat." T. Youka. "Vide infra p. 276. v. 154.—P.

13. *Αδτη δέ*—] proponit Jac. Tate pro *αδτη τε*, ut ritè respondeat ad *ἀνδάνουσα μὲν* suprâ. Sic Elms. P.

19. —*ὄς αἰθυμῶ χθονός.*] qui princeps est hujus terrae. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —*ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς*] Lego cum doctissimo Jortino, *ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πίθτιν μεγίστην*, ut *δεξιᾶς* sit genitiv. sing. quem regit *Πίθτιν μεγίστην*. Angl. and invokes the mighty faith of his pledged right hand. Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. *Κεῖται δ' αἰετος.*] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad 166. commovendos affectus aptissima.

26. —*ἦσθετ' ἠδικημένῃ.*] Egregius Graecismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quando sermo, ut hic, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam*. [Vide infrâ v. 36, 38, 495, et 548.] Quum autem transitus sit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic *ἦσθετ' αὐτὸν ἠδικημένον*, *animadvertit illum injuriâ affectum*. Vide Vigerum de Idiotiam. p. 330. edit. Zeunii. C. VI. l. 13. 16.

"30. *Ἦν μήποτε*—] *Nisi quando*. BARNES. MUSGRAVE. *Nisi quod*. BUCHANAN. 35. *ἀπολείπεσθαι*, privari. ELMSLEY: sine apostropho. P.

33. —*ὄς οὖν νῦν ἀτιμάσας ἔχει.*] Sic Angl. *who now has disgraced her*. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 577. p. 131.— Versum in priore editione 41, [*Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἐν ἔστροναι λέχος,*] cum Porsono hâc ejeci. Matthiae versum restituit. Restitutum uncinis inclusi. Repetitur quidem in v. 381. et sic etiam v. 40. in v. 380. In utroque loco novam nuptam indicare mihi videtur, et hic loci necessarius esse. P. Elms. omisit. *τύραννον*, *the princess*, 40. *liberos* intelligit.

43, 44. —*οὔτα θαλάσσης*—] Ordo est: *τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔτοι ᾄσεται καλλίνικον*, *aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam praeclaram victoriam celebrabit*. Olim credidi poetam, per *οὔτα*—*καλλίνικον οὔσεται*, (vulgarem lectionem,) intellexisse, *non quidem feret se pulchrum victorem, seu nequaquam praeclarus victor evadet*: sed statim sentiebam Linguae Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare *καλλίνικος*. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit *καλλίνικον*, *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] *καλλίνικον αἰεῖν* notam esse locutionem, pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce *μολπήν* aut *δαυδήν*. Muretus igitur hic legendum proposuit *ᾄσεται*: quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. *Χρηστοῖο δουλας*—] Sic construe: *τὰ [πράγματα] δει- 167. ποτῶν κακῶς πιτυοῦντα [ἔστι] συμφορὰ χρηστοῖο δουλας, καὶ ἀνθ- ἀπτεται φρενῶν* *res adversae dominorum calamitatis sunt servis fidelibus, et tangunt ipsorum mentes. ἄπτω, necto; ἄπτομαι, in voce med. necto meipsum cum aliquo, l. e. tango: ἀνθάπτομαι, vicissim tango; et habet post se gen. per notam syntaxin.*

56. —*μ' ὑπήλθε*—] *μ'* pro *μοι* in priore editione cum *μαλίσθη* concordabat: *ὑπέρχομαι* vulgo habet post se accusat. interdum dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit.—*Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπωροῦ κόρης ἔδωκεν, συγγένειαν ἐννοούμενον*,—an *μ'* poni possit pro *μοι*: quare proponit *ἐννοούμενον*. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266. 472.] "Poëtis scil. Atticis

167. "non licere ullam diphthongum elidere," μ' , i. e. $\mu\epsilon$, hinc necessario postularet $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\theta\alpha\nu$, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemonem, Athenaei vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porsono Medeam, criticum illum eximium $\mu\omicron\lambda\omicron\upsilon\theta\alpha\nu$ praelaturum. "Nam cum," inquit idem J. Tate, "dativus nominis praecedit, sequi potest accusat. "adjectivi aut participii, ut infrà, v. 811, et 884, et 1233—35. at non "vice versâ." Quod quidem verum est tum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores. Caeterùm— $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\mu\eta\tau\alpha$, ut ait Schollastes, $\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon$ $\epsilon\nu$ $\mu\alpha\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota\varsigma$ $\delta\upsilon\sigma\tau\eta\chi\lambda\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ $\epsilon\zeta\epsilon\tau\alpha\zeta\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$: $\omicron\delta\tau\alpha$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\sigma\iota\omega\pi\acute{\alpha}\nu$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\phi\omicron\rho\acute{\alpha}\varsigma$ $\mu\eta$ $\theta\upsilon\sigma\upsilon\delta\acute{\alpha}\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$, $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\upsilon\iota$ $\alpha\theta\eta\upsilon\omega\pi\alpha\iota\varsigma$ $\phi\omicron\beta\omicron\upsilon\delta\omicron\mu\epsilon\upsilon\omicron\iota$, $\omicron\upsilon\delta\tau\omicron\upsilon\theta\acute{\alpha}\nu$, η $\eta\lambda\acute{\iota}\alpha$, η $\gamma\eta$, η $\theta\epsilon\omicron\delta\epsilon\varsigma$ $\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$, $\delta\iota\eta\gamma\omicron\upsilon\theta\eta\upsilon\tau\alpha\iota$.
59. Ζηλώ σ.] $\mu\alpha\chi\acute{\alpha}\rho\iota\omicron\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\tau\omicron\iota\alpha\upsilon\tau\eta\eta$ $\delta\iota\acute{\alpha}\tau\omicron\iota\alpha\nu$ $\epsilon\chi\omicron\nu$. $\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma$ $\delta\alpha\nu$ $\mu\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\delta\epsilon$, $\kappa\acute{\alpha}\theta\omega$ $\omicron\upsilon\kappa$ $\epsilon\gamma\theta\omega\kappa\alpha\varsigma$. Schol. Vide Valck. ad Eur. Phoen. p. 150. "Ω μῶρος, Atticè. P.
64. — $\pi\rho\acute{\sigma}$ $\gamma\omicron\nu\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu$.] Mos erat antiquissimis temporibus, ut supplices, quibus supplicabant, eorum alterà manu genua, alterà mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. β, 371. z, 454.] unde hinc, ut videtur, nutrix paedagogum per barbam obsecrat.
67. Πεδός] Rectè interpretatur Schollastes de loco, ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. Voce *Calculus*.] $\pi\epsilon\delta\acute{\omicron}\varsigma$ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellae saxae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saeae, cingebatur. REISKE. Se tamen optime tuetur Musg. in notâ sequente: et auctores habet disertissimos, magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Pierseonum, "ad Moerid. v. Σήσαμα, p. 351." *Canab. Anon.*
72. — $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$.] Hic sanè $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$ praetulerim, ut vitetur homoeoteleuton. Porson. " $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$ scripsi pro $\tau\acute{\omicron}\delta\epsilon$, post Elms. P.
84. $\tau\acute{\iota}\varsigma$ δ' $\omicron\delta\chi\acute{\iota}$ $\theta\eta\eta\tau\acute{\omega}\nu$;] supple $\gamma\iota\gamma\omega\delta\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omicron}\delta\epsilon$; *Quisnam mortalium hoc non novit? aucti γινώσκει τὸδε, jam dudum tu nōsti—* &c. Lectio vulgata est: $\tau\acute{\iota}\varsigma$ δ' $\omicron\delta\chi\acute{\iota}$ $\theta\eta\eta\tau\acute{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\rho\tau\iota$ $\gamma\iota\gamma\omega\delta\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omicron}\delta\epsilon$,—quam Tatius hoc modo posuit Anglicè, *You find this out now, it seems. But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour, (some it is true in many cases justly enough, others basely for their own interest, violating every tie of duty and honour,) since even Jason our master can find in his heart, for the sake of marrying with a princess, to abandon these his poor innocent children—to the bleak mercy of the world.* " $\acute{\alpha}\rho\tau\iota$, jam nunc primum, now first. P.
168. 86. Οἱ μὲν δίκαιος, &c.] Janus Guillelmus legendum putabat $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\kappa\lambda\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma$, *glorias causa*, [Verisim. I. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstinco. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bfb. Crit. Amst. [Vol. II. p. 44.] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. Tom. III. p. 341. $\omicron\delta$ $\mu\eta\eta$ $\delta\iota\kappa\alpha\iota\alpha\varsigma$ $\omicron\delta\delta\epsilon$ $\kappa\theta\acute{\alpha}\rho\iota\delta\omicron\varsigma$ $\chi\acute{\alpha}\rho\omicron\nu$, *Atque pudici matrimonii nullam Medaeae gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.* Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post $\chi\acute{\alpha}\rho\omicron\nu$, in v. 86. Sensus rectè vidit vir magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeone morem seculi ignovae, sibi Ut quisque cupiat esse melius quam alteri, Pars jure, pari*

privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto 168
pater. Excerpt. ex Trag. et Com. Graec. p. 190. Caeterum de
 hoc versu 86. ita Porsonus: "Mihi videtur sententiam prioris
 "versus quodammodo mollire voluisse Euripides."

89. *Σὺ δ' ὣς*—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil est
 in praecedente versu ad quod *τε*, quod Brunckius habet, referri
 potest; δὲ verò refertur ad *μὲν* subauditum, ut saepè fit; quasi
 esset *Τμεῖς μὲν—Σὺ δὲ*—JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit.
 —*ἐρημώσας ἔχε*, idem quod *ἐρημώσων*. Vide supra ad v. 33.

95. *Ἰὰ, δύστανος ἔργῳ*] Doricè pro *δύστηνος*. "Doricæ formas
 "in impressis receptas non agnoscunt membranae in his Anapaestis."
 BRUNCK. In Anapaestis neque nunquam neque semper Doricâ dia-
 lecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. consen-
 tiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Doris-
 mum habet, Dorismum reposui. PORSON, ad Hec. v. 103. *μελέα τε*
 [*ἔνεκα* vel *διὰ*] *πόνων*.—Medea scilicet exauditur, scenam nondum
 ingressa; quod ad animos audientium commovendos exquisitè est
 excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex Iambico in Ana-
 paesticum; quod terrorem auget." 95. Elmsleius praefixit *Ἰὰ*, ex
 Codd. 8.—96. *πῶς ἄν*—Vide supra p. 137. v. 766. P.

101—103. —*ἀλλὰ φιλαίσοσθ'*—] *sed cavets è saevo impetu et hor-
 ribili naturâ animi contumaciis.*

105. *Ἀἴλιον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον*] Et hunc versum per figuram,
 quam Rhetores vocant *ἀναστροφὴν*, constituit Porsonus, et versum
 1105. —*Σώματα δ' ἤβην εἰσῆλθε τέκνων*, propter numeros sedem
 praepositionis mutans, et *ἀναστροφὴν* faciens. "Ubi vide. P.

"110, 111. *Αἰ, αἰ, ἔπαθον*—] Ita Elmsleius duos versus in unum
 reduxit, ut similis sit versibus 95. 144. 294. &c. Auctores habuit.
 Exclamationes saepe sunt extra versum, ut in his locis. P.

119—121. *Λεινὰ τυράννων λήματα*,—] Pulchrè emendavit vul- 169
 garem hujus sententiae interpretationem vir ornatissimus Sam.
 Clarke; [ad II. α, 82.] *Terribiles sunt regum animi; quippe raro
 admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponant.*
 Nimiràm *ἄρχω* in voce act. Lat. sonat *princeps sum*; *ἀρχομαι* autem
 in voce pass. *subditus sum*. [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] *Ὀλέα*,
rarè, πολλά, multum, usurpantur adverbialiter.

122—130. *Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοσιν*] δ' ἀρ' Porsonus cum
 Brunckio. [Vide supra ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et in-
 terpretare: *εὖ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοσιν κρεῖσσον* Angl. *And*
after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable:
εἴη ὅν ἐμοιγε—may I then for my part be permitted—εἰ μὴ μεγα-
λωσ, δχυρῶς γε, καταγρησάσκειν, to grow old, if not in magnificence,
at least in security. Quod nimirum est aureae mediocritatis. *γὰρ,*
πρῶτα μὲν, εἰπεὶ τοῦνομα τῶν μετριῶν νικᾷ, &c. Angl. *For in the*
first place, the very mention of the name of a moderate condition has a
superior charm; and the experience of it is far the best state for mortals.
τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῦσι οὐδένα καιρόν immoderata aus-
tem nullo tempore efficacia sunt mortalibus; ἀπέδωκε δὲ μέγλους ἀτας
ὀλοῖς, ὅταν δαίμων ἀγρίσθῃ. afferunt autem [τὰ ὑπερβάλλοντα scil.]
majores calamitates familiis, quando deus irascitur. [Aor. in hoc sensu
 tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs pro *ὀλοῖς* proponit *ὄ-*
λοῖς, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ per-*
nicies. Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadversus in Eur.

169. Tragoeda. p. 23.] Cf. Horat. Lib. ii. Od. x. "καιρός significat, quodcunque opportunum, commodum est.—οὐδένα καιρὸν δύναται, nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest. MATTHIAE. P.

138. *Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.*] Quia minimè amica facta sunt. Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet *Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἄ κέκρανται.* Vulgaris lectio est: *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται, quoniam res infestae sunt immixtae.* Sensus est: *Mihi nequaquam arident dolores domūs, praesertim flagitiis inquinati. κέκραται per Sync. pro κεκέρασται, à κεράννυμι, misceo.* "At κέκρανται à κραινω, perficio, perf. pass. 3. sing. P.

139, 140. *Ὀὐκ εἰδὶ δόμου—*] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

*Ὀὐκ εἰδὶ δόμου· φρουδα γὰρ ἦδη
Τὰδ' ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων*

Quicumque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τοῦ γὰρ intra tantillum spatium, (scil. γὰρ ἦδη, et, in versu sequente, γὰρ ἔχει,) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui proficiens, (quod de me utinam ex animo et ego possem praedicare!) longè, sed admodum eruditè, digreditur, ut ostendat, quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerint. "φρουδα τὰδ' ἦδη. ὁ μὲν γὰρ—Vulgo. χῶ μὲν γὰρ—Matt. τὸν μὲν γὰρ—Elms. uterque ex conjectura. Hic etiam δῶμα. P.

144. *Αἶ αἶ—*] Vox Medae scenam nondùm ingressae adhuc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. *θάνατον καταλυαίμαν,*] *mortis dissolutio*—Conf. Shaksperium, *Hamlet, Act I. Scen. ii.*

170. 151. *Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλαστόν—*] ἔρος ἀπλαστόν κοίτας pro ἀπλαστός ἔρος κοίτας: atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?* In textu reponere ἔρος. "Τίς σοι ποτὲ, omnes fere. P.

153. *Σπύσει—*] τὸ—σπύσει θανάτου τελευταῖν, αἰτί τοῦ ἐπιέξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Schol.

157. —*μὴ χαράσθου—*] ne irascere, μὴ ὀργίζου. Hesychius, *πεχαραγμένος, ὀργισμένος.* Herodot. vii. 1. *μεγάλως πεχαραγμένος τοῖσι Ἀθηναίοις.* Verum vix aequum erat à Medea, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: *Λεινῶς τοδὶ μὴ χαράσθου, ne nimis vehementer ab hoc irascaris. τοδὶ pro τὸδς metri causâ.* Sic ταντι Supplic. 156. τὸδὶ Her. F. 667. Μυσορᾶνε. Legendum putat Brunckius: *Κεῖνω λίαν μὴ χαράσθου.* Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, *κεῖνω τόσον μὴ χαράσθου.*

158. *συνδικάσει.*] Fut. 1. à *συνδικάζω,* quod penult. corripit. "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse feret opem." Βρυκκ. "Alias Dor. pro *συνδικήσει, à συνδικέω, patrocinor.* Alii *συνδικήσει.* P.

160. *Ἀγομμένα δὸν ἐννήταν.*] Sic Porsonus edidit pro *Ὀδυρομένη δὸν ἐννήταν.* Vide ad Hec. edit. nov. 734. Eustath. ad Il. β, 269.

p. 28, 19. (165, 20.) εὐρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδυρεσθαι ὀδυρεσθαι. Deinde εὐνήταν Brunckius.

170. Θέμιν ἐδικταίων—] *quae vota et imprecationes effectu carere non sinit.* Firmit hanc interpretationem ὀρκίαν θέμιν, quod mox legitur, v. 211. MUSGRAVE.

172. —ἐν τινι μικρῷ] *Λεῖπει κακῶδ' ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν παύσεται τῆς ὀργῆς.* Schol.

184. —πρὶν τι κακῶσαι τοὺς ἴσω] *κακῶω duplicem accusat.* 171. habet post se.

190. Καίτοι τοιαύτος δέργμα—] *Λεῖπει τὸ ἔχουσα. καίτοι, φησὶν, ἡ δέσποινα δεινὸν ὄρα τοῖς τολμᾶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὄμως, οὕτως ἔχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς σὴν χάριν εἰδελειδύομαι.* Schol.

193—206. —Σκαίους δὲ λέγων,—] *Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]*

*Nūc me peccat iudice, si quis
Proavos multum sarpuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, lastas
Quod mulceret molliter aures:
At multitudine nemo Camoenis
Docuit Stygios sistere luctus,*

*Unde et mortes et funesti
Caus totas vertere domos.
Atqui potius debuit istis
Musa mederi: nam quid coend
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?*

Quae et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hac parte praefert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. IV. p. 182.

208. Λιγυρά δ' ἄγεα—] *Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄγεα,* 172 φησὶν, ἡ μογερά Μήδεια βοᾷ. Schol.

211. Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν,] *τὰν scil. θυγατέρα Ζηνὸς—Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi.* [Vide suprà ad v. 170.] "Τὴν Ζηνὸς (γυναίκα.) Themis Coeli et Terrae filia, Jovis pellex. "Vide Apollodor. L. I. c. 3. et Bos. ellipsa voce γυνή." *Cantab. Anon.* "Conjux apud Hesiod. Theog. Prima Metis, 886. secunda Themis, 901. postrema Juno, 921. P.

212. Ἄ νιν ἔβαθεν] *quae ipsam ire fecit—Meminerint juniores Doricum ἔβαθεν pro ἔβηθεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico pro η semper longum. "ἔβηθε, aor. 1. saepe transitivum est apud poetas. P.*

214. —ἄλα νόχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdū navigabant. Val. Flac. viii. 175. *Indè diem noctemque volant.*—*πόντου κληῖδ'.* Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. ii. p. 44. Epigram. 15.] *Κληῖδες πόντου σε, καὶ ἐρχατιαὶ Σαλαμῖνος.* κληῖς utroque loco portam vel claustrum significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea—à Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντην interpretari licet, qui claudī non potest. περαίνειν enim claudere, obserare sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsā melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale*

172. *ad difficile transitu Bosphori claustrum.* "Pontus—nebulosus. Pomp. Mela, i. 19. Val. Flac. iv. 729. *Mare nigrum?* P. Caeterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

*Αἰ ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἀλμυρὰν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.*

216. *Κορίνθιαι γυναῖκες,*] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota haec oratio est pulcherrima, et poetam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quaedam difficultia occurrunt; erant nempe à poetâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam Corinthiae, inquit, mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis. "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficulti limi conemur interpretationem, notandum est, locutionem *δημάτων ἀπο* posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis qui domi in studiis se abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hic intelligi, quia hi postea indicantur per *τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός*. Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium praefectos, aut qui legationes publicas agunt apud externas gentes. Vocem quoque *θυραῖος* credo posse sumi de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum prodeunt, atque in consiliis et conclonibus coram populo rempublicam tractant. Eorum utrique generi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός* opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia quamvis in civitate degant, nunquam in publicum prodeunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igitur hoc modo et interpretare: *οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν—τοὺς μὲν δημάτων ἀπο, τοὺς δ' ἐν θυραῖος, ἀμεινοὺς γεγῶτας. τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός τὴν δύσκλησαν τῆς βαθυμίας κτησαμένους.* [Sine scrupulo resolvi *οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός—ἐκτῆσαντο*, quae per se est integra sententia, in *τοὺς δ' ἐπὶ πρᾶξι—νοῦς*; quia, ut notum, exempla hujusmodi *ἀνακολουθίας* apud Graecos scriptores, et apud scriptores in omni lingua, praesertim in sententis longiusculis, saepenumèrò occurrunt.] *Ναὺν βενα νοὶ μολίος quidem mortalium ex eo quod personas publicas, sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam, privatisque studiis deditam, transegerint, inque publicum minus prodierint, sibi comparasse infamiam iocordiseque trimen:* sed iniquissimè; *namque aliquam damnare, ingenio ejus atque indole parùm perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valde difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtae cepisse, ut suprâ, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem propriam personam, potius quam Medeae, hic loci sustinuisse; atque, ut alibi interdum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et locorum, dum eos perstringere studet, qui minus rectè sentiebant de studiis philosophiae et poëseos, quibus ipse fuerit addictus. Vide infrâ vv. 296. 303. vide et Hec. 257. Iph. A. 339. 345. et multa alia id genus loca ethici nostri Poëtae, *τοῦ ἐπὶ τῆς σκληρῆς φιλοσόφου.*" [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quae laudatur à

Cicerone, Ep. ad Diversos, vii. 6. adjunctique interpretationem H. 173 Grotii.] (Neque mentem Poëtae neque verborum constructionem, ut nibi saltem videtur, cepit *Ἰακ. Τάτε τοὺς μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν* et *τοὺς δ' ἐν θυραίοις* aequè ad πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας referri debent, et sub verbis quoque *αἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδοῦ* comprehenduntur. Duo genera hominum hic tantum indicantur, diversis quidem conditionibus; unum e conspectu degens, (eorum scil. qui rare in publicum prodeunt,) alterum domi versans (i. e. muneribus et officiis privatis fungens,) utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, eoque *δύσκειαν ἐκτῆσαντο καὶ φαθυμίαν*, quippe qui, sibi conscii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulo studeant. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea e domo prodit et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit. G. D.) Caeterum Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodum Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodum disserit de ipso hujus Tragoediae Choro. "Sic redderem: *Multos novi, qui honesti erant, (respectable,) alios e conspectu, alios in publico; quieti autem et secreto degentes, (but those of silent and retired walk,) sinistrae famam nacti sunt ignaviae. δύσκειαν καὶ φαθυμίαν*, pro *δύσκειαν φαθυμίας. ἐν δια' δυοῖν*. Vide Vol. I. p. 15. n. 7. p. 66. n. 11. P.

221. *Δίκη γὰρ οὐκ*—] Quae sic construe: *γὰρ δίκη οὐκ ἐνεστὶν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν, ὅστις, κ. τ. λ. Justitia enim non in oculis alicui mortalium, quicumque, &c.*

222. —*ἐμαθεῖν*—] *ἐμαθεῖν*, Eustath. ad Il. γ, 279. p. 415, 12 "Rom." 314, 48. "Basil." 895, 5. Flor." Utraque lectio proba. Saepè enim *πρὶν* cum subjunctivo jungunt Tragici, omissa *ἄν*, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. "ὅστις, Transitiō a plur. ad sing. et vice versa, frequens est, quod Eustath. notat. P.

228. —*ὄχομαι δέ*,] *Angl. and I am fast going.*

230. —*γινώσκει καλῶς*,] pro *γινώσκειν καλῶς*. Res enim ejusmodi est, de qua ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet *γινώσκω καλῶς*, Reiskio *γίγνεσθαι καλῶς*. Musgrave.— *γινώσκειν καλά* edidit Brunckius. Simplicissimam Musgraveii emendationem recepit Porsonus.

234. —*χρημάτων ὑπερβολή*—] *χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερρὴν. τούτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνθηλας λέγει. αἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐπόουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοῖ ἐδίδοσαν καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρήστησι. καὶ Ὀμηρος. [Iliad. λ, 244.] Πρῶθ' ἐκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια— ἐστὶ δὲ ἀναγνωσιμὸς· αἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Schol.*

236. *κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν Κέν κ. τ. λ.*] quae vulgata lectio est a Porsono approbata. *Γὰρ* refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico: *NAM adhuc gravius malum est hoc malo, &c.* Vide infra ad v. 254.

239. *οὐδ' αἰὼν τ'*—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

248. *Ἡ πρὸς φίλον τιν'*—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla "indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur, cavet Porsonus, pro *ἤλικα, ἤλικας* scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo

173. " iudice, unus amicus *μυρίων κρείσθων δραιομων*, (Orest. 796.) amico "aequalem non opponeret. Dedi igitur *πρὸς ἡλικας*, ad aequalium "costum, ut Phoeniss. 1761. *πρὸς ἡλικας φάνηθι θάς*." Caeterum pro *φίλων* Brunckius è duobus MSS. *φίλον*, atque ita Porsonus.

250. *Λέγουσι δ' ἡμᾶς*,—] Notus Graecismus: ad verbum, *Dicunt autem nos, quod periculorum immunem vitam agamus*, &c. Melius Latinè; *dicunt nos agere* &c.

254. *Ἀλλ' οὐ γάρ*—] i. e. *Ἀλλὰ διὰ τί οὕτω λαλῶ; γάρ οὐ κ. τ. λ.* Pro *αὐτός*, scribe cum Dawesio et Porsono *αὐτός*, nam est *ὁ αὐτός*. "Vide Porson. ad Hec. 299. Sic scripsi *αὐτός*, Oed. Tyr. 458. ubi *αὐτός*, Br. *ὠτός*, Er. Melius *αὐτός*. Elms. P.

259. *Ὁ μητέρ*,—] Ordo videtur esse: *οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμιάσθαι [ἀπό] τήσδε θ. non habens matrem*, &c. qui portum mihi praebant ex hęc calamitate. "Vel, voc. med. apud quos mihi portum inveniam—*ἴδτε*, vel simili part. intellectā. Vide infra v. 443. P.

264. —*ἦν τ' ἐγγήματο*,] Quum *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de feminā vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum *ἦν τ'*, (quod facillè in *ἦν τ'* transire posset,) i. e. *ἦ τ' ἐγγήματο*, et illam cui ille *ἠῆρι*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meas*. VIII. 12. Non negat tamen Porsonus benè etiam legi posse, *ἦ τ' ἐγγήματο*, ut mox 290, *τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην* ut sit, et illam quae *ἠῆρι* ei. Quod autem ad *γαμουῖα* attinet, quod de se usurpat Medea, infrā 606. id mihi videtur ab illā dictum, dum animo reputaret infandum facinus, quod in eam patraverat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: *Τί δρῶσα; μῶν γαμουῖα*,—*Quid faciens? Num alteri feminae nubens*—cum dixisse debuit—*Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti? "Sarcasmm esse utrumque innuit Porson. P.

265. *Σιγᾶν*.—] ut *taceas*: hoc est scil. quod à te consequi cupio. Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poetas Tragicos

269. *Ἀράσω τὰδ' ἐνδίκως γάρ*—] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët ubi suprā " ad v. 216.

174. 277. *κοιτᾶ ἀπειμι—πάλιν*,] neque revertar— De *ἀπειμι* in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. *Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶθι πάντα δη κάλων*,] *Num profectò inimici expediunt omnes funes. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐροδρομούντων καὶ χαλῶντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτέμονας*. Schol. *ἐξιᾶσι* pro *ἐξιῦσι*, ab *ἐξίημι*, *emitto*, Atticè. BARNES. *κάλων*, accus. à nom. *κάλος*, *rudens*, gen. *κάλω*, dat. *κάλω*, more Attico. In usu est etiam *κάλος*, *ον*, *ὀ*. [Vid. sup. Od. ε, 260.] Utrumque significat *funis nauticus*—praesertim quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur. Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Equ. 756. Edit. Brunckii: *νῦν δεῖ σε πάντα δη κάλων ἐξίηθαι θεαντοῦ, nunc funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Dammius explicat, [in suo lex. voce *κάλος*,] *jam omnis conatus est tentandus*.

281. *Κοιτᾶ ἔστιν—ἐκθαῖς*.] *Non est littus, in quod effugiam*. Comparet se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratae manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

284. *Ἀέδοικά σ'—μη δρᾶσης*—] Vide suprā ad v. 250. —*περιαυπλόχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianae praecedentes, exceptā Lasc. quae *παραμπλόχειν* habet. *παραμπλόχειν* A. Flor. *παραμπ-*

ἴσχειν B. D. E. παραμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Ad-dend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wytttenbachius p. 55. anapaestum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos περι' admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; rarò admodum adjectivum vel adverbium. Porson. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinae, quae officere videantur, tollere pergit vir egregius; quem vide. "Wytttenbach. p. 55. Vol. ii. Bib. Crit. P.

288. Δυπέτ—ἔστερημένη.] Sic Porsonus dedit pro λυπη—ἔστερ. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.—"infra v. 351. 452. &c.

296. —ῥοτις] Subauditur ἐκεῖνον ἀνδρα ut antecedens. Vide suprâ ad v. 221. 222.

297. Παῖδας—ἐκδιδάσκεισθαι—] Liberos edocendos curare—Nam ita interdum significat vox media.

298. —ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] αἰτίας, ut sensus sit: Nam praeter aliam, in quam incur-runt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt. "Posses," inquit Porsonus, "legere ἀντῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumen-dum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud "Nostrum videor legisse." "Forsan αἰτίας intell. Vide supra v. 220. P.

300. Σκαιοῦ μὲν—] δόξεις σκαιοῦ περιφύκναι ἀχρεὸς κ. τ. λ. 175. videberis stultis nequam esse, &c. De voce ἀχρεὸς et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarkè, ad Iliad. β, 269. περιφύκναι, naturâ esse. Sic πέφυκας, v. 287.

321. Ῥῶν φυλάσσειν,] φυλάσσειν, est observare, ut rectè interpre-tatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatum abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. p. 389. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quae observata sunt, benè hic illustrantur à Schollaste: φυλάσσειν, inquit ille, ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆ-ναι καὶ τηρηθῆναι ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῶν τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλιεῖστον τοῖς Ἀττικῶς. Angli, in quibusdam vocibus, utur-fur ex aequo activâ et passivâ formâ: easy to watch, or to be watched. φυλάττομαι, in voc. med. est caveo, uti etiam tironibus notum. "Ita supra v. 317. μαλθακ' ἀκούσαι.—εἶσω φρονῶν i. e. σῶν. P.

322. —μὴ λόγους λέγε,] Pro λέγε, Valckenarius ad Phoen. p. 181. proponit πλέξε. Sed nihil opus.

323. Ὡς ταῦτ' ἄραρε,] Quoniam stat sententia. ἄρω, ἀρτο in perf. med. ἤρα, Atticè ἄρηρα. Porsonus, cum Ald. &c. ἄραρε, quod se-cundum producit. Vide quae idem vir egregius de hoc Dorismo dixit ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenaer ad Eur. Hippol. 1090. "ἄραρε, fixed. P.

325. Μὴ πρὸς θε γονάτων,—] Per genus quaeso, perque desponsam recens. BUCHANAN. θε regitur à λέδομαι subaudito. Lectio in "Por-soni edit. μὴ πρὸς θε γόνων est. γονάτων, Matt. Elms. vindicant. P.

326. —*Ἀδρους ἀναλοῖς*] verba consumis. ἀναλοῖς, contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgò ἀναλόω.

327. *λίτας* ;] *λίτας* ? i. e. *preces*. Προδοποποιῖα. Respicit Homeri locum Iliad. i, 498. *Καὶ γὰρ τε Λιτὰ εἶμι Λιδε κοῦραι*, &c. ΒΑΡΒΗΝ.

328. *Φιλῶ γὰρ*] Supple *μάλιστα*,—ad quod refertur γὰρ—

330. *Πλὴν γὰρ τέκνων*,—] Sensus est: Non equidem miror te patriae recordari, nam praeter liberos patria mea est mihi salientissimum. Fortius autem Cicero: [De Officiis, Lib. i. 17.] “Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?” Caeterum pro πολὺν, Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πόλις.

176. 332. *Ὅπως ἂν, οἴμαι*—] *οὔτος δὲ φησι· μὴ καταμέμφου τοὺς ἔρατας· ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθὸν τι ποιούσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο*. Schol.

335. *Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα* ;] *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πόνος subaudito ἐστὶ, ut κίνδυνος*, Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata, *πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνῳ κεχρημέθα*, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curas premunt me, nec ego curis novis*. Sensus est; Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego opprimor curis, non tu: nec opus est mihi aliis, quas scilicet exilium secum afferet. *Χράσιμα* interdum significat *indigeo*: sic, Odys. α, 13.—*νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός, rediῖς indigentem aique uxoris*. item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat, quam vocat certissimam Musgravi conjecturam; non, opinor, cum solito suo subactio iudicio. “Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. 88. 98. Verum hic usus participii *κεχρημέτου* proprius esse videtur. Vide H. Steph. iv. c. 580. b. et Damm. qui, auctoribus “Eustathio et Budaeo, ἀ γρηῖζω deducit.” *Cantab. Anon.* “Sup. p. 3.

336. *ὠθήσει*—] Ita Porsonus pro *ὠθήσει*, secundum orthographiam, quam in huiusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infra, 340. *βιάζει, ἀπαλλάσσει*. 352. *τεύξει*. 355. *ἄνευ*. &c. Vide Praef. ad Hec. p. iv.

339. *Φευξόμεθ'*] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro *φευξόμεθα*. Vide infra v. 342. et 347.

349. —*ἔρι*—] *est*. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

350. *Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα*.] *Quin saepe damno mihi meus pudor fuit*. BUCHANAN.

351. —*ὄρω μὲν ἐξαμαρτάνων*,] *equidem video me errare*. Vide supra ad v. 288. “et v. 26. infra v. 452. P.

356. —*ἔφ' ἡμέραν*—] Ita Porsonus pro *ἔφ' ἡμέραν*.

359. —*τῶν σὸν ἀγίων*.] Supple *δια*. Vide supra ad v. 95.

177. 363. —*κλύδωνα—κακῶν*] Sic incomparabilis Shaksperius: *a sea of troubles*.

365. —*Κακῶς κέκρανται πανταχῇ*] Cf. Thomson's *Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3.

366. *Ἄλλ' οὔτε ταῦτα ταῦτα*.] Rectè Musgravius: *Sed non sic haec abibunt*, l. e. *ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποδίδεται ἐν ταύτῃ ὁδῷ*. Conf. Valckenaer. ad Eur. Hip. 41.

373. —*ἔξόν αὐτῷ*—] *cum ipse possit*. *ἔξόν*, particip. ab *ἔξωτι*, *licet*, absolute sumitur. Sic *παρὸν*, infra v. 449.

381. *Σιγῆ δόμου*—] Vide supra ad v. 33. de v. 41. Valckenarius ad Phoen. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. *γέλων*.] Accusat. à *γέλωρ*, ω, more Attico. Vulgò in gen. *γέλωτος*.

385. —*τὴν εὐθείαν*.] i. e. *κατὰ τὴν εὐθείαν ὁδόν*. "Κράτιστα pl. pro *κράτιστόν ἐστι*—vide infra p. 266. v. 82. P.

386. *Σοφαί*—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hic non oblitus est vir accuratissimus, quippe *σοφαί* ille de toto femininarum genere intelligit: Tatus meus, cui et ego assentior, mallet *σοφαί*, de unâ Medeâ dictum, proponere. Sed vide infra ad v. 849.

387. —*καὶ δὴ τεθνῶσι*.] *et jam mortui sunt*. *τεθνῶσι* per sync. pro *τεθνήκασι*. Angl. *and now suppose they are dead*. Vide Herman. ad Vigerum, "not. 331. ad C. VIII. vii. 14. P.

390. *Ὀὐκ ἔστι*.] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem *ferox* quaedam sublimitas, quae optimè convenit cum personâ Medeae.

399. *Χαίρων*—] *imprunè*. Vide Toupilii Notas ad Longinum, p. 178.

318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tue'ur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis. "Long. S. xvi. Haec *παροῦσι* Eupolis apud Longinum—ELMSLEY. Vide supra ad p. 124. v. 363. P.

402. —*φείδου—βουλείουσα*] Vide supra ad v. 351. Caeterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

406. *Τοῖς Σισυφείαις*.] i. e. Creonti et illius familiae; is enim erat filius praedonis Sisypbi: per contemptum autem vocat eos *Sisypbius*. BARNES.

408. *Επίστασαι δέ*] *Perita es ipsa. πεφύκαμεν*, ita naturâ comparatae sumus ut, &c. "πρὸς δέ, praeterea. P.

411. *Ἄνω ποταμῶν ἰερῶν*—] *παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηται καὶ Διόδωτος καὶ Εὐριπίδης*. HESYCHIUS. *οὐκέτι—δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες*. Schol. Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. *Χωροῦσι*—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophe primâ, dedit *λήξουσ' αἰοιδῶν*. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. octavo et nono, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à *διδύμοις*, eundemque in Antistrophe secundâ à *μένει* pro *μῦνει*. Cujus in v. primo, pro *οὐδέ τ' αἰδῶς*, dedit *οὐδ' ἔτ' αἰδῶς*.

414. *Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε*.] *Nec pacta fides Diis sat certa est*. BUCHANAN. Porsonus *ἄραρε*, pro vulgata *ἄρηρε*, ut antea, v. 323.

416. *Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν*] Haec ita construi possunt: *δὲ φάμαι στρέφουσι τὰν ἐμὴν βιοτὰν ἔχειν εὐκλειαν*. *Fama autem convertit vitam meam* [i. e. *muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam*. *φάμαι* plur. pro sing. num. ut saepè apud poëtas.

421. *Μοῦσαι δέ*—] Ordo est: *Μοῦσαι δέ, ὑμνεῦσαι* [Dor. pro *ὑμνοῦσαι*] *τὰν ἐμὴν ἀπιστοσύναν, λήξουσι παλαιγενέων αἰοιδῶν* [Dor. pro *αἰοιδῶν*.] *Musae autem, quae solebant celebrare meam* [i. e. *mulierum*] *perfidiam, desinent priscorum carminum*. [Sic Hor. *desine querelarum*. L. ii. Od. 9.] Conjicit Musgravius poëtam hic alludera ad poëmata Archilochi, qui Euripidi *παλαιγένης*, licet non Medeae.

179. 424. *Ὁδ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα—*] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriae prodere perfidiam hominis, nam— Caetera bene explicantur à Schollaste: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρα γνώμη τὴν τῆς λύρας θέσπιν αἰδοῖν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυναταὶ ἐσμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντεκωμῶδου τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπὶνον, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρός ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἤθειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἐμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λέοντων. Caeterum ἀντάχῃς ἂν est ἀντάχῃς ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ἀντάχῃσαν. " Ἀντηχέω. v. 424. ἐν abundat. Vide supra ad p. 148. v. 1112. P.

433. *Λιδύμονος δρόσασα πόντου πέτρας—*] δρόσασα ἀντὶ τοῦ διαστειλάσα καὶ διεξελοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἦτο διαπλεύσασα καὶ διελοῦσα. Schol. [Vide supra ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Aeschylī Supplic. 555. (542.) crediderim δρόσειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE. " Ab ὄρος. Angl. coasting, legere oram, vel litus? P.

435. —*τὰς ἀνάδρον κόττας δλέσασα λέκτρον,—*] Tales pleonasmī apud tragicos abundant, et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit Θρήνων ὄδυρμοί. Sic κόττας λέκτρον Med. 436. (442.) λέκτρον κόττας Alc. 946. Porson; ad Hec. 302. Angl. having lost thy bed, or the enjoyments of thy bed, now widowed.

439. *Βέβαιε δ' ὄρκων χάρις,—*] Perit reverentia iurijurandi. BUCHANAN.

442. *Σοὶ δ' οὔτε πατρός δόμοι—πάρα,*] Tibi autem non est pater-na domus, misera, μεθορμύσασθαι μόχθων, in quam ceu portum fugias à curiis, τῶν δὲ λέκτρον ἄλλα κρείσσειν βασιλεία ἐπέστα δόμοις. hoc autem thalamo alia potentior regina praeest huic domui. ἄλλα, Dor. pro ἄλλῃ, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτε, non οὐδέ, et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρα, et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum verò "locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρός δόμοι, ἴστανε, "μεθορμύσασθαι Μόχθων πάρα, σὼν τε λέκτρον Ἄλλα βασιλεία— "πάρα Lasc. μεθορμύσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! "Item, ἄλλα pro ἄλλῃ. At vix asse quor. Musgravius interpretatur: conjugio regnum potentius. P.

447. *Ὁδ νῦν κατεῖδον—*] Notus Graecismus, quasi dicas Latine, Non nunc primum animadverti asperam iram, quàm intractabile malum sit; pro eo quod est: non nunc primum animadverti, quàm sit intractabile malum aspera ira. Vide supra ad v. 250. "ἀμήχανος, ἰσὸς consilii. P.

180. 449. *Σοὶ γὰρ παρὸν—*] Tibi enim cum liceret,—Vide supra ad v. 373.

452. *Κάμοι μὲν οὐδὲν πράγμα—*] ἐστὶ scil. Et mea quidem nihil refert; μή ποτε παύσῃ λέγουσ', ὡς, x. τ. λ. nunquam dicere desinas, &c. αὐτὸ δ' εἰς τυράννου ἐστὶ σοὶ λελεγμένα, elegans locutio, quā et Latini interdum utuntur: dicta sunt tibi, i. e. dicta sunt à te: πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φύγη. omne id lucrum esse putes te exilio tantum ru-niri. Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantum in casu nominativo, ut hic, quum sermo in eadem per

sona manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγοῦ αὐτὸν ζημιούμενον, *putes eum puniri*. [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunil. VI. l. 13.] Caeterum Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πρᾶγμα· μή κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutasse putat: "sic, πρᾶγμ', ἃ μή κ. τ. λ. P.

460. Ὀμως δὲ καὶ τῶνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio, &c.* Quae sic bene vertit Geo. Buchananus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Admum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inopre cum liberis, Egeusve rerum.* του, pro τινος, Atticè. Pro τὸ δὲ γὰρ, Porsonus, τὸδ' ὄνδε. "τὸ δὲ ὄνδε cum Elmsley. P.

466. —τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω—] Ordo est: γὰρ ἔχω εἰπεῖν σοὶ γλώσση τοῦτο μέγιστον κακὸν εἰς ἀνδρῶν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi lingua proferre hoc maximum convitium in tuam ignominiam.* "An, εἰπεῖν σο. P.

470. Φίλους κακῶς δρᾶσαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων—] Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.

476. Ἐσώδα σ', ὡς Ἰσάδιν—] Crebra repetitio literae σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

486. Πέλιαν τ' ἀπέπειν,] Vide Ovid. Met. vii. 4. v. 297. 181.

488. Καὶ ταῦθ' ὄφ' ἡμῶν—παθὼν,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. V. Sect. ix. Reg. 10.

491. —τοῦδ' ἐρασθήναι λέγους.] *quod hunc amasses lectum.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

495. ξύνουσα γ'—οὐκ εὐοχος ἄν.] Vide suprâ ad v. 26.

500, 501. Δοκούσα μή τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam. μή τι* recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μὲν τι. Musgrave. Ὀμως δ'. *Veruntamen: supple καίνεσομαι,* repetitum à v. 499. Vide suprâ ad Oed. Tyr. 1326.

507. Ἐχθρὰ καθέστηχ'.] *invisa sum; invisa constituta sum.* Nam ita sonat καθέστηχα in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.

511. —ἢ τάλαιν' ἐγὼ,] Tolle, cum Porsono, plenam distinctio-nem post ἐγὼ, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γα, non δέ: atque plenè distingue post μόνους, v. 513. et ita demùm sensum multò meliorem efficias.

516. Ω Ζεῦ, τί δῆ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis egregiè accommodata. Sic Shaksperius, notante Jac. Tate:

————— *There is no art
To know the mind's construction in the face.*

Macheth. I. iv.

522—525. Δεῖ μ', ὡς ἴσως—γλωσθαλίαν.] Haec sic Latine red-didit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere nunquàm lintersorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf.

182. Aesch. S. C. Th. 62.] *Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργόος χάρην*, Ego vero, beneficium quando nimium exaggeras,—*πυργόος*,—*ω*, *πυργόος*, *πυργόος*.

526. *Ἐγὼ δ'*,—] Sic lege è MSS. cum Porsono, pro *Ἐγὼ*,—

529. —*νόος λεπτός*.] hic non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobratio enim est merita Medaeae erga se minuenda. HEATH. Angl. *a fickle mind. ἀλλ' ἐπίφθονος [ἄν εἴη] λόγος διελεθῆν, sed invidiosus foret sermo percurrere, &c.* Negat tamen Jac. Tate vocem *λεπτός* id hic posse significare quod est *levis, fickle; sed acutus, subtilis*. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel *inconstantiae* postulare; sed hic, et saepius alibi, id ei laudi vertit, si laus est, quod ea summo ingenii acumine praedita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hac parte orationis Jasonis confusionem illam ac perturbationem, quae semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. bene reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could show by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to preserve my life for your own sake. However to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since, &c.*

531. *Τόξους ἀφύκτους*] Edit. Ald. *πόνων ἀφύκτων*. “*Alia legitur τόξους ἀφύκτους*. Vide Schol. sed et nostram. lectionem agnoscit: quae certe longè potior. Et *πόνων* respicit ad *Dracunculam* et *Taurus* flammivomos, et armatorum segetem, à quibus Veneficiis suis *Medea* Jasonem eripuit. Sin *τόξους* legatur, ad *Ἐρω*s referendum.” BARNES.

538. —*μη̄ πρὸς ἰσχύος χάρην*.] Pro *χάρην* Reiskius legit *λαθεῖν*, non per violentiam aliena extorquere, ut barbari faciunt. “*Sed μη̄ πρὸς ἰσχύος λαθεῖν* non est Graecè loqui. Proba est vulgata lectio: “*Angl. to be governed by laws; not to let mere strength prevail.*” JAC. TATE.

540. —*εἰ δὲ γῆς ἐκ' ἰσχυάτους*] Sic Waller: *Song to a Rose*.

*Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.*

Conf. Gray's Elegy:

Full many a flower is born to blush unseen—Idem.

542. *Ἐπὶ δ' ἔμπαρ*—] Conf. Tyrtaeum, Coll. Gr. Min. I. 1. et Theocritum, infra p. 231. Idyll. viii. 53.

183. 548. —*δέξω—σοφὸς γυγὰς*,] monstrabo me prudentem fuisse. [Vide supra ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdum imitantur. Sic Virg. Aeneid. ii. 377. *Sensit medios delapsus in hostes*. Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heyne. “*sensit delapsus, fides*’

“ἐμπεσόν, ut notum, ad formam Graecam, intellexit se in hostem “ incidisse.”

550. —[*ἀλλ' ἔχ' ἤθυχος.*] Vide supra ad v. 33. 89.

555. —[*ἐχθαίρων λέγος.*] *ἐχθραίων* vulgò, sed *ἐχθαίρων* Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper *ἐχθαίρω*, nunquam *ἐχθραίω* dicere. Porson.

564. *Εἰς ταυτὸ θέην,*] *unum genus facerem.* ταυτὸ est τὸ αὐτό.

566. —[*λύει*] Hesychius: *λύει, λύσιτελεῖ.* Phavorinus: *λύει, ἀντὶ τοῦ λύσιτελεῖ.* Conf. Sophocl. Oed. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE. “Infra 1109. 1369. P.

573. —[*γῆρ' ἄλλοθεν ποθεν βροτοῦς*] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus *Μισογόνης.* “γῆρ, Elms. Matt. uti supra, v. 122. P.

577. —[*καρὰ γνώμην*] praeter voluntatem, Angl. *with reluctance.* 184

580: *Εμοὶ γάρ, —ὀφλισκάνει.*—] *Mihi enim quisquis injustus cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem saeviatur.* De verbo *ὀφλισκάνειν*, adl Viger. de Idiottismis, Cap. V. Sect. ix. reg. 2. sqq. Conf. Sophocl. Oed. Tyr. supra ad v. 509. p. 129.

592. *Πρὸς γῆρας*—] *Cur πρὸς γῆρας;* Credo, quia aetate pro-
vecti non amore, sed ambitione, ducti solent. MUSGRAVE.

607. *Ἀρὰς—δραμενῆ.*] *imprecationes—imprecans.* [Vide supra ad Oed. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] *Καὶ [ἐγὼ] τυγγάνω οὐδα ἀραία σοῖς δόμοις. Et ego diris devoveor in tuis aedibus.*

625. *ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,*] *cum deo autem dicitur. εἰρήσεται,* 185. sub formâ med. passive significat: quod et aliis verbis usu venit, uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. iiii. Vide etiam Vol. i. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 336.

627. *Ἐρωτες,*—] *Medeae violentia ansam Choro praebet hujus cantillena pulcherrimae. Strophe prima sic Latine redditur à celeberrimo Hugone Grotio: Quicumque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, Nulla est aequè pulchra dearum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tincta veneno. ἐπ' ἐμοῦ, est propter me, mei causâ. [Sic infra, ἐτέρους ἐπὶ λέκτροις.] χροῦσαν ἐξών, supple ἀπὸ, ab aureo tuo arcu.*

629. *Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.*] E duobus versiculis feci unum hexametrum hic, [*Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν εἰ δ' ἄλις εἶθι*—] et infra 637. [*Μηδέποτε ἀμφιλόγους ὀργῆς, ἀπόρεσά τε νεῖκη,*—] Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertiâ Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragicî, praesertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἄν ἄν. Quam facillè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Porson.

634. —[*ἄφρατον ὀστέον.*] *ὀστέον* est dissyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Pleroni notam ad Moerin, p. 275. *Idem.*

637—639: *Μηδέποτε ἀμφιλόγους ὀργῆς,*—] Ordo est: *Μηδέποτε δεῖναί* 186. *Κύπρις προσβάλοι [μοι] ἀμφιλόγους ὀργῆς, τε ἀπόρεσά τε νεῖκη, ἐκπλήξασα θυμὸν ἐφ' ἐτέρους λέκτροις, κ. τ. λ. Nunquam potens Venus inficiat [mihi] ambigias iras et incastabiles rixas, animum percillens propter alium lectum; pacata autem conjugia colens, (amans,) saevas*

judicet de lectis mulierum. Pro Προβάλοιμ', &c. Porsonus, è quibusdam MSS. dedit,

Προβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' ἐθνὸς σεβίζουσ',
Οξύφρον χρόνοι κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπο-
λέμους ἐθνός."

645. —ἀμυχανίας] Supple ἔνεκα, ob consilii inopiam.

652. —οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φραδασθαί.] Angl. we have
not to tell it to each other from hearsay.

655 Φακίθεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox
πάρεστι et ἀνοξάντα membranae.

658. —καθαράν ἀνοξάντα κλῆδα φρονῶν.] Conf. The progress
of Poetry, sublimem Oden poetæ celeberrimi Thomae Gray: Thine
too these golden keys, immortal Boy! &c.

187. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] Quare ad umbilicum terrae fatidicum
ivisti. ἑσπάλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepe fit, μυστι
τεῖρνον, i. e. ἰvisti. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis
autem verbi σεῖλλω investigationem vide apud Vigerum, edit. i.
Zeunil p. 303. V. xii. 6.] Caeterum antiquissimi homines credide-
runt oraculum Delphicum terrae umbilicum vel mediam partem
esse. Vide supra ad Soph. Oed. Tyr. v. 898.

677. Δόκῳ με τὸν προύχοντα—] Oraculum hocce vel Davus
explicare posset, neque opus esset Oedipo. Qui doctam ejus in-
terpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant.
Mureti Var. Lect. Lib. iii. c. 14.

684. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ] h. e. ὁ ἀνὴρ. Nusquam ἀνὴρ priorem
producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici
nusquam in senariis, trochaicis vel anapaesticis usurpent, priorem
vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phoen. 1670
Vide etiam Phoen. 903. "ἀνὴρ, Elmsley. P.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν
παραικόμετες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Schol. "Vera mihi videtur
Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.
ELMSLEY. Et sic alia. P.

687. —ᾧδε;] pro adverb. ᾧδε. "Vel ᾧδε γράς, hic color, nempe
"tuis color." T. Youko. συντέτηχ' ante vocalem asper. pro συντέ-
τηξε, perf. med. contabuit.

694. —πρὸ τού] est πρὸ τούτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad
p. 129. n. 7.

188. 695. —ἐρασθεὶς,] captus amore alterius.— Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.
696. Μίγαν γ' ἔρωτα:] supple ἐρασθεὶς. Vide Coll. Gr. Min. a
p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —καὶ πρὸς γ'—] scil. τούτους, et praeterea.

"706. καρτερεῖν—] tolerare—ironicè. Vide Elms. Matth. P.

707. —πρὸς γενεάδος,] Vide supra ad v. 64.

725. —Ἀυτή—] Hic, et infra, v. 727. significat tu ipsa, i. e. ultro,
sponte tua. Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. p. 233. et Vol.
I. ad p. 204. n. 2.

189. 731. Μῶν οὐ πέποιθας;] Annon confidis? Vide Vol. I. ad p. 27.
n. 4.

734. —*μεθεῖν ἄν*] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. 189. dedit *μεθεῖν ἄν*, quod est *μεθεῖο ἄν*—pro *μεθεῖς ἄν*. *Μεθέημι* in voce act. accus. *μεθέμαι* in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (236.)] confirmavit Valckenarius [ad Phoen. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: *ἀγούσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἄν μεθεῖο, ἐμοῦ* subaudit. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. “*Illud,*” inquit, “*etiam observatu non indignum, non variis esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἄν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facillè in ΜΕΘΕΙCΑΝ transmutetur.*”

735. —*ἀνώμοτος,*] Ita, pro vulgari *ἐνθίμοτος*, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 737. pro vulgari *οὐκ*, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ *ὄκ*, i. e. *ὄκα*: et locum ita reddit: *Λόγους δὲ συμβαίς, κ. τ. λ. Verbis verò compositionis factâ, et diis jurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fias, et legationibus facillè obtemperes.*—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: *Cum verò et verbis discretis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum, Creontis scil. et Peliadum domûs, et simul legationibus me repentibus non obtemperabis:* hoc est, non necesse erit tibi. amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prae-textum me non tradendi. “*Οὐκ ἄν πῶοιο* MSS. edd. Sed cum,” inquit Porsonus, “*negativa particula sensul noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. ὄκ* Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet. *ὄγ* ἄν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, “*Bib. Crit. Vol. ii. p. 87.*” [*τάχ* ἄν πῶοιο] edidit, ut verisimillimum. Ne Aegeum offendant, timorem suum isto fortasse moderatur Medea.”

739. —*ἐλεξας, ὃ γύναι,*] Valckenarius proposuerat *ἔειπας* pro *ἐλεξας*. Porsonus ipse edidit *ἐλεξας, ὃ γύναι,* “*pro ἐλ. ἐν λόγους. P.*

743. *Τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον.*] *Εἰ tua res magis stabili est. τὸ τὸν, supple πρᾶγμα.* Porsonus *ἄραρε*, ut suprâ, v. 323. *τὸ δὲ ἐξηγουῦ θεοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀνόμαζε τοῦς θεοῦς, οὗς βούλει με ὁμόσαι.* Schol. Sic Iph. T. 743. *Ὀμνυ σὺ δ' ἔξαρχ' ὄρκον, ὅστις εὐσεβής.* atque ita porrò. JAC. TATE.

747. *Μήτ' αὐτός—ἀβαλεῖν*] Nominat. cum infinitiv. more Graeco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *Te nequus me objecturum, &c.*

751. —*ἐμμένειν, ἃ σὺ κλύω.*] i. e. *μενείν ἐν τοῦτοις, ἃ κλύω ἐκ σοῦ.*

757. *Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας κομπατος ἀναίξ—*] *ὁ Μαίας—Ἐομῆς* scil. *ὁ υἱὸς Μαίας. πελάσσει*, ad verbum, *faciat te appropinquare.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

761. —*δεδόχησαι.*] *visus es. parf. pass. regulariter à δουέω. fre-19C.* quentiùs *δέδοξαι*, ab obsolete *δόκω*. Vide infrâ ver. 818.

766. —*ἀνήρ—*] Vide suprâ ad 684.

767. —*πέφανται*] *apparuit.* Perf. pass. in med. sensu.

768. *Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεθα προμνήτην κάλων,*] *Ἐκ hoc suspen-demus rudentem puppis—metaphoricè. ἀναψόμεθα, pro ἀναψόμεθα, ut saepè apud poetas. Vide Illad. α, 140. Theocr Idyll. xvii. 1, &c.*

775. *Ὡς καὶ δοκεῖ*—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phœa. 124.
776. —*ἐγνωσμένα*] vulgò *εἰρησμένα*.
779. —*καθυβρίσαι*,] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevisi.
788. —*κατακτενῶ*] Porsonus semper mavult *κτενῶ* in fut. Vid. ad Orest. 929. 1599. (1602.) et infra 1059.
791. *Ἐξίμε γαίας*,] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.
191. 796. —*ἐξελέμπαρον*—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.
808. *Σὲ τ' ἀπαλεῖν*—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horæ's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.
819. —*γυνή τ' ἴσως*.] *et mulier es.* Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." JAC. TATE.
820. *Ἐρχοῦσθαι*—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientia et Poëticae studio commendandi; et Medeam à caede liberorum obnixè dehortatur. ΒΑΡΝΚΑ. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. *Ἐρχοῦσθαι*,—ita appellantur Athenienses à veteri suo rege Erechtheo.
192. 822. *Ἰερᾶς χώρας*—] Constructio est: *ἀπ' ἰερᾶς τ' ἀπεσθίης χώρας φερόμενοι*— à sacra terrâ invictâque deprecantes illusterrimam sapientiam. Athenienses *ἀντόχθονας* se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.]
825. —*λαμπροτάτου—αἰθέρος*] Idem observat Aristides in Panathenæico. ΜΥΣΘΑΝΕ.
827. *Ἐνθα καθ' ἀγνάς*—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novæ reperitissæ Narrat flavam Harmonien.* ΒΥΧΑΝΑΝ. *Ἐθίλονται δὲ Ἀθηναίου καὶ ἄλλων θεῶν ἰερὴν εἶναι τὸν Ἐλισσόν, καὶ Μουσῶν βρομὴς ἐκ αὐτῆς ἔστιν Ἐλισσιάδων.* ΡΑΥΣΑΝΙΑΣ. [Lib. i. 19. p. 45. edit. Kühn.] *ξανθάν.* Ex hac voce colligitur, *Ἀρμονίαν* nomen proprium esse. ΜΥΣΘΑΝΕ. Est nimirum pulchra *προδωποποιία*.
831. *Τοῦ καλλιναίου*—] Constr. *εἰ κληθῆσθε τὰν Κύπριν ἐπὶ τοῦ καλλιναίου Κηφισοῦ ῥοαῖς ἀφυσδαμέναν πνεῦσαι μετρίως ἠδυνήσους αἴρας κατὰ χώρας.* Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

*Τοῦ καλλιναίου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοαῖς
τὰν Κύπριν κληθούσιν ἀφυσ-
δαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι, &c.*

et observat in notâ: "τοῦ omittunt edd. pleraeque, habent A. Schol. "Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοαῖς ex ejusdem superscriptâ "lectione. (832.) Duplicavi σ, quod in choricis licet." "ἐπὶ—ροαῖς, vulgò. ῥοαῖς, acc. plu. Porson. Quidam ῥοαῖς, gen. sing. P.

842. *Πῶς οὖν ἰερῶν ποταμῶν ἢ πόλις*—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbe, ἢ χώρα φέλων, aut regio amicorum,* [Athenas intelligit, quae alluuntur à sacris fluvils Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] *πόμπιμος ἔξει σε, deducens excipiet te, τὰν παιδοῦστυραν, τὰν οὐχ ὀδίαν; interfectorum liberorum et impiam? ἄεθως*

μετ' ἄλλων πλαγῶν τεκνῶν, *considera und cum aliis caedem liberorum, &c.* Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλλων scribendum μετ' ἀστῶν, ut jungatur cum ἔξει, et sensus sit, *quae regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 25. Hanc Jacobelli conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

848. —αἰρεῖ.] αἰρεῖ dedit Porsonus pro αἰρηῖ secundum quem αἰρεῖ est fut. 1. per crasin pro αἰρεῖ vel αἰρεῖ ex αἰεῖω quae contracta sunt in αἰρω, f. ἀρεῖ suscipio, &c. αἰρεῖ, fut. 1. med. 2. pers. sing. Elmsley praefert αἰρει, praes. ind. med. 2. pers. sing. Att. ab αἰρω, αἰρωμαι quod Porson tolerat; et recepl. P.

849. —πάντες] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur a Porsono ad Hec. 515.) citatum suprâ ad v. 386. Barnesius idem ferè observârat ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quoque ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf. quae idem vir acutus disseruit de masculino duali, quum sermo est de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad πάντες vulgâtam lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit πᾶσαι et Porsonus, qui observavit πάντες πάντως vulgò, et in tribus MSS. πάντως πάντες, edidit bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ suprâ 648. (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesiani. Sed mihi vix ulla hic videtur violatio. Notum est primariam Chori personam, quae apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indifferenter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris constet, seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum, usurpet masculinum genus necesse est. "πάντες πάντως, Edin. 5ta. et Elms. et Matth. P.

852. Πῶς δὲ θράδος—] Admodum explicatu difficilis est haec 193. Antistrophe; nec placent ullae, quas viderim, criticorum hariolationes. Conemur aliquid et nos. "In re desperatâ," ait Porsonus "paullò plus audaciae condonandum est." Vulgaris lectio sic forsân ordinanda: Πῶς δὲ ἡ θράδος φρενός [ἔσται σοι,] ἢ [πῶς] λήψει τέκνον ἀθέην χερσὶ τε καρδίᾳ, προσάγουσα θεινὰ τέλμαν; Quomodo verò aut animi confidentia erit tibi? aut quomodo prendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam? Πῶς δὲ—προσβαλοῦσα ἄμαρτα τέκνους—σχήσεις ἀδακρὸν μοῖραν φόνου; Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem caedis lacrymarum expertem? Παιδῶν πιτνόντων ἱκετᾶν, οὐ δυνάσεις τέλαμον θυμῷ ἔγχει χεῖρα φωνίαν i. e. ἐν φόνῳ. Libèris supplicibus cadentibus,—non poteris audaci animo tingere manum caede. Pro Σχήσεις; φόνον—Porsonus dedit Σχήσεις φόνου; quod certè multò mellius. "μοῖραν φόνου, ut μοῖραν θανάτου, infra v. 983. P.

863. Οὐ τ' ἂν ἀμάρτους τοῦδ' ἔγ,] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro τα, non ut possit elidì diphthongus in τα, sed per crasin vocalem in ἂν longam efficit.

866. —τάς δ' ἐμαῖς ὀργαῖς φέρειν Εἰός σ,] Ita Brunckius dedit.

867. —σπείρωσθαι—] praestita sunt—Hoc verbum, vulgò deponeas, sumitur hic sensu passivo.

873. Γήμας τήραννον,] ducens puellam regiam. τήραννος, ὁ, ἡ.

876. —ὄδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. I am sensible that we fled from the Thessalian land.—Ita Barnesius et Musgravius.

Malè, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprâ ad v. 849. et 386.] Veritas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indignere amicis.* Vide infrâ ad v. 930.

878. —*ἡθόμην—ἔχουσα,*] Vide suprâ ad v. 26.

194. 885. —*ὄσον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακόν,*—] Sic Virg. Aen. iy. 569. *Varium et mutabile semper femina.*

900. *Χρόνον*—] *tandem, post longum tempus*—

902, 903. *Καμὸι κατ' ὄσων*—] Constructio est: *Καὶ χλαρον δάκρυ καθωρμήθη [δπ'] ὄσων μοι.* Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi. *Καὶ μὴ προβαίη*—*Sitque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!* 'κατ' ὄσων. P.

906. —*ἀργὰς—ποιεῖσθαι*—] iras concipere— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] *πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλόλους γάμους, in maritum salidum qui alienas nuptias comparat.*

907. —*μεθίστηκεν*—] Tempus quod vocant praes. perf. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

908. —*ἀλλα τῷ χρόνῳ,*] *sed serò.*

195. 918. *Ἀύτη,*] Reiskius; quod recepit Porsonus.

924. *Γυνή δὲ θήλυ, καπὶ δακρύοις ἔφυ.*] *Mulier verò est naturâ molle aliquid, et ad lacrymas proclive.* MUSEORAVE. Vide suprâ ad v. 885. et ad Oed. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —*μεμνήσομαι.*] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. γ, 390. semper utuntur Tragici, *μνησθήσομαι* nunquam. Idem dici potest de *κληθήσομαι* et *κεκλήσομαι*. Sed *βληθήσομαι* et *βεβλήσομαι* promiscuè usurpant. Porson. "*μνησθήσομαι, mentionem faciam,*—unice huic loco convenit. MATTHIAE. P.

930—933.] Constructio est: *Ἐπεὶ δοκεῖ τυράννοισ γῆς ἀποστῆλαι με, κατ' ταύτῃ [scil. τὸ ἀποσταλῆναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστὶ λῶστα μοι, ὅπερ γινώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδῶν σοὶ τε, τοῖς τε καιραίοις χρόνοις, [ἐστὶ λῶστα,] κ. τ. λ. JAC. TATE.*

943. —*ἂ καλλιστεύεται*—] h. e. *ἂ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιστὰ ἐστὶ.* VALCKENAER.

197. 977-8. *Θῆσει*—] Porsonus edidit, *Θῆσει τὸν Ἄϊδα κόσμον αὐτὰ γ' ἐν χερσὶν λαβυῖσα.* "*Αἰδης vel Ἄδης, δου, Ἄϊδας vel Ἄδας, δα,* Dor. P.

980. *Χρυσότευκτον*—] Hic versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret *χρυσόπλεκτον.* Porson. "*χρυσότευκτόν τε—*Elmsley. P.

982. —*ἔρκος*] *reits.* Hom. Od. γ, 469, &c. MUSEORAVE.

984. *Προσλήψεαι*—] Porsonus dedit:

*Προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.*

"*ὑπεκφεύξεται* edd. MSS. quod," inquit, "*metrum apertè vitiat*" "*Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem.*" "*Alterum facitè pro interpretatione irrepere potuit."*

988. *Παιδίον οὐ κατείδας*—] Dixerat Jason, v. 562. se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitae subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitum versurum erat, meritò hic exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitis*

les facultates paras. βιοτάν, *opes, facultates*, ut βίωτον v. 1098. et v. 1104. MUSGRAVE.

991. —μώρας ὄσον παροίχει.] *quantum calamitatis ignoras!* "i. e. praeteris. P.

1000. —τάχειθεν] *indè, i. e. κατά τὰ πράγματα ὄντα ἐκείθεν.*

1002. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας,] *Angl. Why dost thou stand con-* 198.
founded?

1004. —Τὰδ' οὐ ξυμφάδα—] *Angl. These things do not accord with, &c.*

1005. —Μῶν τιν'—] *Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλλων τινὰ τύχην, δ' ἐσφάλην δόξης; An aliquem casum insciens nunciandi, et opinione frustratus num? οἶδ' ἀγγέλλων, Graecismus tironibus satis notus. ἐσφάλην, errandi, frustratus sum, aor. 2. pass. in sensu med. σφαλλῶ, supplantō: σφαλλομαι, in voc. med. erro, titubo. δόξης—scil. τοῦ ἐμὲ εἶναι εὐάγγελον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.*

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] *Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui, pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατάξῃ καὶ σὺ—i. e. Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis. Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydeide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit—κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Certè redibis ab exilio olim à liberis tuis deducta. Et observat, voces κατεῖναι, κατέρχεσθαι hoc sensu saepissimè usurpari. "κατάξω hic est ad inferos deducam. Porson. Aliter, in patriam, vel locum, reducam. P.*

1015. Ἀράσω τὰδ'·] *Locutionis formula apud poetas Tragicos usitatissima ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.*

1037. Τί προσγέλᾳτε τὸν πανύστατον γέλον;] *Cur arridetis ex-* 196
tremito risu? [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Caeterùm hic in personâ Medae repraesentandâ summi poetae ingenium mirè elucet.

1040. Οὐκ ἂν δυναίμην.] *Non possem consillum meum exequi: "χαίρετω—valeant, abeant, consilia—P.*

1045. Καί τοι τί πάσχω;] *Angl. And yet what is my situation?*

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς ἀκχης,] *Sed meae erat ignaviae, etiam animo protulisse molles sermones. "ἀκχη, substant. ignavia, &c. P.*

1049. —ὄτῳ δὲ μῆ—] *Cuicumque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam habetabo. [Ad verbum:—dextram meam non corrumpam misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrax autem mulier statim misericordiâ movetur, et animum suum alloquens haec addit: μῆ δῆτα, θυμὲ, κ. τ. λ.*

1059. Ἑμῆς—ἀκχε] *De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Oedipo loquens Euripides, Phoen. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, parentes explorare valens. Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "Parentes," inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod meminerim, alibi nusquam vocantur φύσαντες. "pater ipsi φύσας, mater nunquam φύσασα dicitur vel φυντεύσασα. "hujus appellationis honorem μιογύνης cum muliere communica- tum noluit; quae secundum Euripidem tanquam huius concide- "ratur, &c." Lectionem igitur praefert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. c. τοὺς τεκόντας. Sed, "Me quidem," inquit Porso-*

nos, "ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. (1071.) ubi "Medea de se solâ verbum ἐξεφύσαμεν adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessariò facit plurali numero utens,) quidam etiam adhibeat verbum, quod maribus solùm conveniat? Immo genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. Ἀλλ', —εἰμι γάρ—] i. e. Ἀλλὰ διὰ τί οὐ; γάρ, &c. Sed cur non? ego enim vadam misererrimam viam,—

200. "1069. ἀλλ' ἐκεῖ"] sed illic: i. e. apud mortuos. At v. 1054. in exillio. P.

1072. —οὐκέτ' εἰμι—] ὅσα τε προσδέλπειν ἐς ὁμάς,—Vid. Vol. I. ad p. 5. n. 6.

1075. Θυμὸς δέ—] Sed ira est potentior, &c. "i. e. ut intelligo causa, quae movet et regit. P.

1077. Πολλάκις—] Chorus de incerto liberorum in hac vitâ successu agit, conjugiiq; et coelibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1079. —ἢ χρῆ—] Ita optimè 1 MS. Bib. Reg. Par. Caeteri, ut vulgò, εἰ χρῆ. Saepè jam per subtiliores sermones ἐπι, et ad certamina majora veni, quàm quae convenit genus muliebre investigare. MUSEGRAVE. ἀλλὰ γάρ ἐστιν Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσδομιεῖ Σοφίας ἔνεστιν sed enim est et nobis Musa, quas nobiscum versatur Sapientiae causâ: πάσαισι μὲν οὐ omnibus quidem non versatur: γάρ παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἰσως ἂν εὔροις τὸ [γένος δηλονότι] γυναικῶν οὐκ ἀπόμοιρον. namque exiguum sanè numerum in multis forsan invenies—numerum scilicet mulierum—non alienum à Musis. "γάρ ἐστιν, Med. Porson. et inde Edin. quae non pauca de encliticis habet à vulgatis diversa. P.

201. 1097. —θρέψουσι—] θρέψουσι ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 227. 228. "pro θρέψουσι. P.

1104. Καὶ δὴ γάρ ἄλις βίωτόν ὃ εἶδον,—] Esio enim, victum affatim invenierunt, et corpora liberorum ad pubertem aetatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt: εἰ δὲ οὗτος δαίμων κυρήσει—θάνατος προῦδος προφέρων σώματα τέκνων ἐς Ἄϊδαν. si autem hic daemon occurrat, Mors scilicet, et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona. Πῶς οὖν λύει, [i. e. λύσσει, ut suprâ v. 566.] θεοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι ἀνιαιροτάτην λύπην ἔνευεν παιδῶν; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. in additione to.

1105. Σώματα ὃ κ. τ. λ.] Σώματα ὃ ἦθην εἰσῆλθε τέκνων. Propter numeros sedem praepositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est suprâ 105. Porson. "Pro εἰς ἦθην ἦλθε. P.

1114. Καρῶν καὶ τακτῶν, οἳ προσήσεται.] Anxiè expecto ab illâ parte, quò evanura sint. δέδορκα, praes. perf. Angl. I see.

1116. —πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον.] Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι ὃ dedi δείκνυσιν.— Porson.

1120. Λιπούδ—] Quid sibi velit λιπούδα, non video. Forsan αἰπούδα, patens. Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN. Stare potest λιπούδ, nec omisâ ναυι, nec currui: nisi enim omnigenis vehicalis opus fore. T. Youno. "ναῖαν ἀπήνην, navalem currum, i. e. navem. Interp. P.

202. 1127. —τυράννων ἐστῖαν ἠκισμένην,] quae cum injuriâ afficiendos curaveris lares regio. ἠκισμένην, perf. part. pass. in sensu med. ut

saepè sit apud Scriptorum Graecorum. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. c. i. 14. ἀνακεκομμένοι εἶδεν εἰς ἐρύματα, ea [τὰ ἐπιτήδεια scil.] in munitiones subvehenda curarunt. Ibidem lib. vii. p. 529. Edit. Hujch. in 4to. c. v. 29. ἤδη ἐστηκότα αὐτόν καὶ ἐσκαθμένον ὄν εἶχεν ἀκινάκην εὐρύχουσι. Angl. and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear. Vide Kuster. de Verbb. mediis. l. 56.

1131. Λέξον &c.] Scribendum è codice Flor. Λέξον δ' ὅπως pro λέξον δὲ πᾶς. VALCKENAER; quod recepit Porsonus.

1137. —νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρὶν.] diremisse priorem vestram discordiam. σπένδω, liba, σπένδεσθαι, in voce med. libare inter se: quod facere solebant foedus mutuo initari; inde significabat id quod est Latine, foedus inire, iocere, vel ferire; item paciisci, amicitiam inter se contrahere, &c. νεῖκος σπένδεσθαι est item vel discordiam dirimere, quasi mutuo libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti supra.

1140. Στέρας—] Suppl. εἰς.

1142. —τέκνων οὖν—ξυνορία,] Suprà v. 1133. dicuntur τέκνων δίκτυχος γοθή, tuorum liberorum gemina soboles. Et eadem phrasis extat Phoenias. v. 1092. (1101.) Συνορίς autem par quodvis sonat. BARNES. "par tuorum liberorum. Interp. P.

1152. —ἐμὴν χάριν.] Suppl. εἰς: in meam gratiam. Exempla occurrunt passim.

1154. Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] Sed assensu est viro in omnibus. καὶ πρὶν πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπεῖναι [κατὰ] μακρὰν [ὄδον,] —Syntaxis nota tironibus.

1161. —παλλεύκῳ ποδί,] Pedem album dixit Eur. de pede albis 203. calcis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. vii. 92. Arnald. Animadvers. p. 20. Edit. Lips. 1788. "Somniasse videtur Arnaldus: nam ut caetera taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos calceos tribuit." T. Youso. "τένων, cervix, Musgr. pes, Elms. Vide Phoen. 42. Bacch. 933. Cycl. 399. P.

1166. —καὶ μόλις φθάνει—] μὴ πεθεῖν γαμαί, Angl. and with difficulty prevents herself from falling on the floor, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνῳ, by falling into a seat. "λεχρία πάλιν χωρεῖ, obliqua retro cedit. Interp. P.

1169. —Πανός ὄργας,] Hinc Πανικά δειμάτα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἢ τινος θεῶν, hoc est, ἢ τινος ἄλλου θεοῦ, ut loquuntur optimi Scriptorum. ARNALDUS.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπό—] Est hoc loco tmesis, pro ἀποστρέφουσαν τε κ. ο. et pupillas oculorum retorquentem. HEATH.

1173. Ἐἴτ' ἀντίμολπον—] Angl. then she [γρηαῖδ scil.] uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek. "ἀντίμολπος, sono diversus. Interpretes. P.

1174. —εὐθὺς δ' ἢ μὲν—ἢ δὲ—] Statim autem alia quidem—alia verò—

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἢδη δ' ἀνέλικων—] Ordo est: Ἢδη δὲ ταχὺς βαδιστής—ἀνέλικων κῶλον ἂν ἤπτετο τερόμων δρόμον ἐκπλήθρον. Jam verò velox cursor tollens pedem metam cursus stadialis [stadil, sex plethrorum,] attigisset. "Vulgò, κῶλον ἐκπλήθρον. Porsonus et alii, ἐκπλήθρον δρόμον nempe ut spatium temporis definiatur." Schollastes: Ἢδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστής τὸ ὑπέμετρον ἔαντῷ κῶλον ἀνέλικων,

τῶν τεταμένων τοῦ ὄρου ἀνθήκεται, ὡς ταχὺς βαδίστης ἕκτος τουτέστιν ἤδη ἡ ταχέια νόσος ἀξὺ καὶ ὑπέμετρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήκεται ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστέων ἀνθήκεται, ὡς ταχὺς βαδίστης ἕκτος ταχέως ἀφίκεται εἰς τον καμπατήρα.—πλήθρον δὲ ἐστὶν μέτρον γῆς· ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πῆδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλήθρον μέτρον. "ἀν Ἑλλῶν—ἀνθήκεται. ELSA. P.

1180. 'H δ' ἐξ ἀναύτου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus est ut cum Baga. legatur ὄμματα. "Aequè enim dicitur μύει ὀφθαλμός ac "ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ω, 637." HEATH. Illa autem ex tuità, et clauso oculo. Angl. after being for some time silent, with her eyes closed.

1184. —ἴει—] Ab obsoleto ἴτω, pro quo ἴημι, ἴωίτο, est in usu in imperf. ἴσον, ἴεες, ἴει· contract. ἴων, ἴεις, ἴει· uti in τειθεῖα, et aliis ejusmodi.

204. 1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] Sed aurum [i. e. corolla auro intexta] firmiter tenebat redimiculum.—] Vinculum. P.

1193. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων—] Ita varii MSS. quae Reiskius sic reddidit: mandibulis, h. e. dentibus, invisibilibus, s. corrosione oculis non observandâ venenorum reliquebant. Ed. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, i. e. ἀπίφρον γναθμῶν, ἀδήλοις φαρμάκοις. "Ed. Lase. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. P.

1206. —γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. BARNES. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἶσι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Schol. Quis me hunc senem capularem te orbat?

1218. —ποθινῆ δακρύοις—] Angl. a fit subject for tears. Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα· vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀντί τοῦ σῶ.—Sic autem corpus tuum longè à meo sermone. i. e. Tu autem statim discedas procul à me. Extemplo carpesse fugam. Finitâ narratione, quam, rogante Medea, percurrerat, undè exorsus fuerat, eò regreditur. Μήδεϊα, φεῦγε, φεῦγε, x. τ. λ. Γνώσει γάρ— Et nihil opus est, ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; nam tu ipse, &c.

205. 1224. μεγίστην μαρτίαν ὀφλισκάνειν.] Angl. —are guilty of the greatest folly. Vide suprâ ad v. 581.

1225. Θνητῶν γὰρ οὐδείς—] Locus communis: Sic Iph. A. 161—163. Oed. Tyr. 1528—30. JAC. TATE.

1226. Ὀλοῦ δ' ἐπιφύεντος.] Opidus verò affluentibus,—Notandum ἐπιφύεντος part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. saepe usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto ὀύτω, pro quo ὀύω, fluo. Aor. 2. formâ pass. à ὀύτω, saepe occurrit. Sic Herodot. viii. 138. ποταμὸς ἐφύη. συφύηται occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 362. edit. Hutch. 4to. V. ii. 3. εἰς τοῦτο πάντες συνεφύηκεσαν,—confuizerant. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. et ad p. 7. n. 10.

1236. —φονεύσαι—] interficiendos— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. "Viger. V. iii. 4. 7. P.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus, qui sequebantur. ex praecedentibus 1058. 1059. repetitos.

1237. *Τί μέλλομεν—μη πράσσειν—*] quid cunctamur facere? μη abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241. —μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,] ὡς φίλταθ' [ἐστὶ σοί,] l. e. μηδ' ἀναμνησθῆς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστὶ σοί. [Graecismus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things, ὡς ἔτικτες, since thou didst bring them forth.*

1246. *Ἰὼ Γᾶ τε*] Musgravius hanc Strophē et Antistrophē, partim ex MSS. partim conjecturā, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

1252. —Ἐβλαστέν—] Dawesius canonem paullò temerius, ut 206. solet, statuit, nullam syllabam à poetā scenico corripī posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylō, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum Ἐβλαστέν. Porson. Hec. 302. —Ἐβλαστέν—τέκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hīc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —Ἐρινύν ὑπ' ἀλαστόρων,] *furiam à malis daemonibus agitatum. Medeam scil.* Angl. *this frantic fury!*

1259. —κίανᾶν—] Dor. genit. Vide supra ad v. 2.

1262. *Δειλαία, τί—*] Pro vulgari *δειλαία, τί—* lego, sublata interrogationis notā, *δειλαιὸν τι. Miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira. Juvat autem metrum non minus quam sensum haec emendatio. MUSGRAVE.* Metri nihil interest, producitur enim illud a. T. YOUNG.

1265. *Χαλεπὰ γάρ—*] Ordo est: *γάρ ὁμογενῆ μιδύματα χαλεπὰ [ἐστὶ] βροτοῖς. Nam scelera caedis cognatorum dira sunt hominibus; ξυνοῦδα ἄχη θεόθεν πιτυοῦντα ἐπὶ γαίαν ἐπὶ δόμοις ἀποφόνταισι. justis (consoni) dolores caelitibus cadentes in terram in domus intersectoribus (intersectorum.)* [" Fors. nominat. absol. Gr."] Porsonus edidit:

Χαλεπὰ γάρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιδύματ'.

Ἐπὶ γαίαν ἀποφόνταισι ξυνοῦδα θεόθεν πιτυοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ξυνοῦδα reddendum videtur, *εἰκότα, δίκαια.* Porson. P.

1268. —*Οἶμοι τί δράσω;*] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. *Παρέλθω δόμοις, —*] Mallet sine interrogatione: *accidam in aedes. Let me go, &c.*

1276. —*ὡς ἄρ' ἦθα πέτρος,*] *quidam es saxum. ἦθα, vel ἦς, idem hīc quod εἶς.* Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. V. ill. 11. vi. 7. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi erat occurrit pro est.

1277. —*ἄ τις—*] *quas prolem, quam peperisti, parricidatī modo occides. Nam ἄροτον τέκνων est proles.*

1280. *Γυναῖκ' —*] Porsonus effecit versum qualis est 1271. sic, 207. *Γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις.*

1281. *Ἰνώ μανείδαν—*] Variè narratur Inēs historia. Sed hoc loco Poëta eam sequi videtur, quae est apud Apollodorum, Lib. iii. c. 4. Musgrave. Conf. Ovid. Met. Lib. iv. 416—529.

1283. —*φόνων τέκνων δυσδέβει,*] caede liberorum impiā, i. e. dum liberos impiē trucidabat, *τείνασα πόδα ὑπὲρ πονετίας ἀκτῆς,* pedem supra marinum litus extendens— Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa litus ultra, in aequor decidens.*

1294. —*αἰθέρος βάθος,*] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poesy: —the azure deep of air.*

1299. *Κείνην μὲν,*—] *Plam quidem, quos laerit, punient. Ἐραβεν,* supple *κακῶς.* ἔξουσιν pro *ρέξουσιν*, à *ρέζω, facio.* δρᾶν, vel *ρέζω* τινὰ *κακῶς, laedo vel punio aliquem.*

1301 *Μή μοι τὸ δρᾶσθαι οἱ προσήκοντες γένοι,*] i. e. *μη οἱ προσήκοντες γένοι* [τῇ νύμφῃ scil.] *δρᾶσθαι τι* [αὐτοὺς—*κατὰς nempè.*] —*μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.*—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.] *ἐκπράσσοντες ἀνόδιον μητρῶν φόνον, vindicantes impiam caedem à matre eorum patratam.*

208. 1318. *Τοιόνδ' ὄχημα*—] Haec referenda ad fabulam, quae Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Aëtæe datis, per aërem aevctam aufugisse narrat. BARNES. *ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείσι ἄρμασιν, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.* Schol.

1334. —*ἀνδρὶ τῷδε,*] *huic viro.* Seipsum intelligit. Vide supra ad Oed. Tyr. v. 534. p. 129.

1340. *Σκύλλης*—] Vide supra ad p. 65. v. 85.

209 1344. —*πᾶρα*—] Hic pro *πᾶρσσι.*

1348. *Μακρὰν γ' ἄν*—] Ita Br. et Pors.

1351. *Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες—διάξειν*—] Angl. *Thou wast not to lead*— Vide Vigerum, de verbo *μέλλω*, Cap. V. Sect. viii. Reg. 7.

1359. —*λύει δ' ἄλγος,*] *λύει* pro *λυσιτελεῖ.* Vide supra ad v. 566. “Interpretantur Viri docti per *λυσιτελεῖ*, neque ego repugno. “Potest tamen etiam significare, *μινυιτ, λευατ μειων dolorem, si tu “non irrides.”* PORSION. qui mox edidit *μη γγελᾶς.*

1363. —*νεοδμητες γάμοι.*] *νεοδμητες* Ald. *νεοδμητοι* Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, *αμβλωψ, αμβλωπός, γοργῶψ, γοργωπός, φλογῶψ, φλογωπός, ἀδμῆς, ἀδμητος, ἄζυξ, ἄζυγος, νεόζυξ, νεόζυγος,* (quin et *νεόζυγῆς*), *εὐκράς, εὐκρατος,* et similia. PORSION.

1368. *Ὀἶδ' εἰδὴν, ὀμοι,*—] *Capiti imminuebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

210. 1376. —*Ακραιας θεοῦ,*] *Ἥραια πένητος ἑορτῆ παρα Κορινθίας Ακραια δὲ εἰρηται παρα τὸ ἐν ἀκραπόλει ἰδρῶσθαι. τέλη δὲ λέγει τα μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.* Schol. “Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam,—LIVIVS, XXXII. 23. ELSLEY. P.

1381. —*εἴμι*—] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

1384. *Αργούς κᾶρα σὸν λειψάνω*—] *Ἰστορεῖται Ἰάδων τέλει τοιοῦτον χρησάσθαι κοιμώμενοι γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆν Αργῶ κατασκαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσόν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Αργούς—λειψάνω λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Αργούς.* Schol. *λειψάνω Αργούς,* Angl. *wilk a remnant or fragment of the Argu.*

1389. —*ξίνακᾶτα ;*] Dor. gen. pro *ξίνακᾶτου*, à nominat. *ξίνακᾶτης, hospitum deceptor.*

1393. *Ὀβῶ ὄρηνεῖ μένε καὶ γῆρασθ'.*] Proponit Brunckius *Ὀβῶ ὄρηνεῖ γῆρας σε μένει.* “Vulgatum *ὄρηνεῖ,*” inquit, *minùs*

“commodum sensum praebet, et clausula *μένε καὶ γῆρας* [lectio in “priori editione] metro adversatur.” Nimirum *ας* brevis est et *την* *διανάφειαν* violat. [Vide supra p. 89. Notarum.] Sed *Οὐπω θρήνει* non est Graecè loqui: *οὐ* negat, *μη* vetat et prohibet. Est quidem ubi *μη* vicem particulae *οὐ* videtur obtinere; sed id non potest esse hujus loci, et purus sermo postulasset, ut Brunckii conjectura esset, *Μὴ ποὺ θρήνει γῆρας σε μένει*. “*γῆρας*, edd. MSS. contra metrum. “Copulam ejicere vult Heathius, sed paroemiacus malè adhiberetur, “ubi personae singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò “edidit, *οὐπω θρήνει*, qui soloecismus est: deinde *γῆρας σε μένει*, “quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [*μένε καὶ γῆρας*κ’. “*mane et senesce.*] Subauditur talis sententia, *καὶ τότε θρηνηθεῖς.*”

PORSON.

1395. —*ἔκτας*;] Dor. pro *ἔκτης*, ab inusitato *κτῆμι*, *interficio*.

1396. —*φιλοῦν χροῖζω στόματος—προσπτύξασθαι*.] i. e. ut Porsonus, *ὥστε προσπτύξασθαι*, vel ut Jac. Tate, *εἰς τὸ π*. Angl. *I long for that dear mouth, to kiss and embrace*. Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —*πάρρα*,] ut suprà ver. 1344.

1410. *ἄφελον*,—] *quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut 211. caesos Cernere cogeret*—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1. “*ἄφελον*, pro *ἄφελον*, Elmsley, ob metrum: qui et *Πρὸς σοῦ* restituit, cum Matthiae. P.

1412. *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς*—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quae est itidem conclusio Alcestidis, Andromaches, Baccharum, et Helenae; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTAE IN THEOCRITUM.

215. * Ε ΤΗΟΚΡΙΤΟ.] Theocritus, filius Praxagorae ac Philinae, et princeps Poëtarum, Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Sicilia; et floruit temporibus Ptolemaei Philadelphi Aegypti regis, qui regnare coepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidae; vel ipsum potius Simichidam, quia simus erat, interdum dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque praefixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt:

*Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δευτὴρ ἔγραψα,
 Ἐξ ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
 Τὸς Πραξαγόρου περικλειεῖς τε Φιλίνης·
 Μυῦσαν δ' ὀθνεῖν οὐ ποτ' ἐφελκυσάμην.*

*Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus, qui haec scripsi,
 Unus ex plebe eum Syracusanam, Filius Praxagorae et inclytae Philinae:
 Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriae prodita sunt. Praeceptores, Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βουκόλος veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium praestantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quae reliquit Idylliis decem tantum rustici sive pastoritii generis habentur. Caetera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quaedam elegantissima Epigrammata, quae auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio xii: quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberiùs disseruit Harlesius in commentatione editioni suae praefixâ. Praeter Theocritum, apud Graecos quoque scripsere quaedam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus,

quae ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatore[m] nactus 215. est Theocritus elegantissimum Virgillum in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè iudicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturae in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiae laudem, dignitatis et doctrinae nemo invidet; sed simplicitate et naturali aliquâ venustate rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, quàm ars naturae, quam vincere quidem illa operosè in singulari aliquâ re potest, sed in summâ rei iners et vana habenda est." Et paulo post: "Hoc unum monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativae elegantiae, esse, non mirari non poteris, cum videas, etiam praestantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum temporum Virgillum maluisse sequi quàm Theocritum. Artis scilicet semper facillior imitatio; naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. praefix.] Sic autem elegantem suam Virgillii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam paucis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam Pascuo, per se satis foecundo, herbis plurimis frugiferis floribusque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluvijis uvido: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis; ubi larga florum copia; sed qui studiosè dispositi, curaque meliore nutriti atque exulti diligenter, olim huc à pascuo illo majori transferebantur." [De Poësi Bucol. Graec. edit. suae Theocriti prefix. ubi vide plura.] Caeterùm de poësi Bucolicâ multi scripsère. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, praeter has ingeniosas Warton et Heynii dissertationes, adire potest *Rapin de Carm. Pastoral. Dissert. sur l' Eclogue par Fraguier; Mémoires de l' Acad. des Insc. Tom. II. p. 132. [128. sqq. 4to.] Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler, No. 36. and 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo, The lives of the English Poets, ad fin. Vitae Joan. Gay; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harlea. "L. iii. c. 16. olim 17.*

THEOCRITI EDITIONES PRAECIPVAE.

1. Theocriti Eidyllia xviii: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis. *Mediolani, 1493. in fol.* [Edit. princeps, quae est rarissima.]

2. ——— Eclogae xxx.—Sententiae septem Sapientum.—Theognidis sententiae.—Aurea Carmina Pythagorae, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani. *Venet. 1495. in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calli ergo. *Romae, 1516. in 8vo.* [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in praef. suae edit. p. xii. sqq.] Item, *Florent. in aed. Phil. Juntae, 1515. 8vo. P.*

4. ——— Idyllia, &c. inter Principes Poëtas Graecos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano. *Paris. 1566. in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejusdem Epigrammata:

215 Simmias Rhodii Ovum, &c. cum. Interp. Lat.—Excudebat Henricus Stephanus, 1579. in 12mo.

6. Theocriti, Moschi, Bionis, Simmii, quae extant: Gr. et Lat. cum Graecis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notae et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano, Heidelbergae, 1604. in 4to.* [Utile quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scaterere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiae, utroque Sermone, cum Scholiis, et Commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiske. *Viennae et Lipsiae, 1765. 2 Voll. in 4to.* [Multa fecit acutissimus Reiskius in hac edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quae supersunt, cum Scholiis Graecis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notae perpetuae. Epistola Joannis Toupli de Syracusis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii, 1770. 2 Voll. in 4to maj.* [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit, ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summae modestiae; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus Siculi aliorumque poetarum sentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario antefendus, quantum viris hâc doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9. ——— decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniazusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat. 1773. in 8vo.* [Adnotationes hae in Adoniazusas amplam messem profundae eruditionis, etiam post curas Touplianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiae, Graecè et Latine; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiae, 1780. in 8vo.* [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore, est, sine dubio, omnium praestantissimus.] "Cum obs. botan. &c. Schreberi. P.

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Graecè et Latine. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonnulla à G. E. Higtio subjecti, Graeca ex Edd. primis, Codd. et aliunde emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat. 1781, in 8vo.* "1779." [Editio est haec merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies praestantius.] Editionum autem Theocriti, quae vix magnum fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet praefixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. edit. Harles. ubi supra.

"12. Theocriti, Bionis et Moschi Carmina, Graecè, cum Commentariis integris L. C. Valckenarii, R. F. P. Brunckii, J. Toupli. Edidit L. F. Heindorfius, adjuvante Buttmano. *Berolini, 1810. u Vol. 8vo.* Textus est Valckenarii. P.

"Eorundem Carmina edita sunt in Poetis Minor. Graec. a Radul. 215. pho Winterton. Gr. Lat. Cantab. 1628. 1635. et deinceps. 8vo Item a Brunck. Gr. in Analectis Vet. Poet. Graec. Argent. 1772. 8. T. I. p. 263. P.

† *Ἰδύλλιον α.*] *Idyllum I.* Ἰστίον ὅτι *Ἰδύλλιον* λέγεται τὸ μὲν πρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ *Ἰδός*, ἢ *Θεωρία*: οὐκ *Ἰδύλλιον* παρὰ τὸ *Ἰδῶ*, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. *Ἰδύλλιον* λέγεται, ὅτι *ἰδός* ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται *Ἰδύλλιον*. Schol. *Eclogae* quidem nomen, ut *Idyllia*, haud dubiè Grammaticis debetur. ΗΞΥΚ. Insignes Venereas, omnesque ferè quas Musa prae se fert Bucolica, complectitur hoc *Idyllum*. Varietate praecipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes *Idyllia* primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, praeter novem. Ex hac circumstantià concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemaeo, verbi gratià, et Charitibus. Hac de re ita etiam statuit Valckenarius, in erudità epistolà ad M. Röverum: "Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si, duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis, atque aded Alcmænicus." Porro laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in *Diss. de Poës. Bucol.* p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ— Ordo est: *Αἰπόλε, καὶ τήνα δ πέτραι, ἀ μελιόδεσται ποτὶ ταῖς παραλτοῖς, [ἐστὶ] τι ἀδύ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα:* &c. *O pastor caprarie, et ista pinus, quae modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum:—* vel, *habet quandam jucundum susurrum: ut tu quoque suaviter fistula canis.* In *Idyllia* Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, *ἀδύς*, &c. pro communi *ἡδύς*: ἄ pro ἡ. Nam *Dores* saepissimè mutant *η* in *α*. *Τήνος, τήνα, τήνα*, pro *ἐκείνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille, &c.* *ποτὶ*, pro *πρός*. *παραλτοῖς*, pro *πηγαῖς*, ἢ *παρα*, *ἄς*, *α*, pro *πηγή, πηγῆς, ἡ, fons.* *μελιόδεσται*, pro *μελίεσται*, 3. sing. praes. ind. med. verbi *μελίω*, Dor. *μελιόσω*. Solenne est Doribus ponere *σδ* pro *ξ*. τὸ ἐστ pro comm. *οὐ* [indè Lat. tu.] item pro *σέ*, in accus. sed hoc rarò. *Συριόδες*, pro *συρίζεις*. Ubi notandum in 2. sing. praes. ind. act. Dor. terminationem esse *εις* pro *εις*. in praes. quoque infin. *ι* eliditur, sic *συριόδεν*, pro *συρίζαν*. Vide infra ad *ver. 13.*

4. *Αἰσα τήνος ἔλῃ*—] i. e. *εἰσα*, vel, sequente vocali, *εἰκεν*, 216 [quod poeticè pro *εἰ ἄν*] *ἐκεῖνος ἔλῃ*, &c. *ἐς τὸ καταρρεῖ Ἄ χιμαροῦ*. Angl. *the kid devolves to thee.* "ἐς τὸ, ab Apollonio Dyscolo lectum: ἐς τὸ, usitatus Theocrito, praetulit Brunck." VALCKENARI. *Μοχ, ἔσται, donec*, et *χ*, quoniam *κε* sive *κεν* ἢ *α* poetis pro *ἄν* usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἡ τὸ καταχέεις Ordo est: ἡ τὸ τήνο [nam τήν pro τήνο, quod Dor. pro ἐκεῖνο] *καταχέεις* [Dor. pro *κατηχέεις*] ὕδωρ καταλείδεται ὑπόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πέτρας. "Sensus est: Carmen tuum, ὁ pastor, dulcius est, quam aqua illa, quae cum sonitu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Grae-

216. *cus*: ἡδύταρον, ὃ ποιμῆν, τὸ δὸν μέλος, ἢ ἐκαίνο τὸ ὄδιον, ὅσον ἐπρόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφύρεται μετὰ ἤχου. Unde Virg. *Tantum carmen nobis, divine ποῖτα, Quale soror fessis, &c.* Ecl. v. 45. et — *nec quae Saxosae inter decurrunt flumina vallis.* Ecl. v. 84.

9. — οἰδα—] ὄδς, οἰδός, idem apud Theocr. ac ὄς, ὄτος, ἡ, οἰς. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἀρνα—θαλίταν] θαλίτας, α, ὄ, Dor. pro com. θαλίτης, οἰ, ὄ, epithetum agni apud Theocritum.—*Ἀρνα τὸ θαλίταν λαμπή γέρας Agnum tu saginatum, [vel pinguem,] accipies dono.* Graecus Interpretes ita scribit: *θαλίται δὲ ἄρνες, οὓς ἐστὶ γαλακτος δεομένους αἰ νομεῖς τῶν μητέρων χαρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ σπηρῶ κλείουσι· θαλίται agni vocantur, quos lactis adhae indigentibus a matribus separant pastores, separatim pascunt, et in proprio stabulo claudunt.* ΑΛΜΥΛ. PORTI *Lex. Dor.*

12. Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν,] *Vis, per Nymphas*—ποτὶ, Dor. pro communi πρός, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. ΑΛΜΥΛ. PORTUS. *λάω, λάω, νόω, λάει, contractè λᾶς, pro quo λῆς, uti in ζῆω, νόω, διμῶα, σῆω, &c.* Caeterum τῶν Νυμφῶν est Dor. gen. plur.—*τῆδε καθίζας, hic assidens. τῆδε, Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, hic καθίζας, Dor. pro καθίζας, à καθίζω, sedere facio: in voce med. sedio; sed ita interdum redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.*

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλορον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρός, non solum ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesii ad Xenoph. Mem. ii. 7. 2. et Klotz ad Tyrtaeum p. 81. (119.) HANLES. "Vide supra ad p. 150. v. 1178." *Γεώλορον δὲ, ὃ ἐν τῷ ὄμαλῳ πείθῳ ὑπερανθετηκὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνός καλεῖται. Schol. Ὡς τὸ, &c. Angl. near this sloping bank, ἧ τε μυρῖκαι, supple εἰδί, where the tamarisks are. ἧτε, Dor. pro ἦτε, ubi, i. e. ἐν τῇ χώρῃ ἐν ἦτε—* Conf. Virg. *Eclog. iv. init. Συρίσθεν, vide supra v. 1.*

15. —τὸ μεσημβρινόν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινόν vel μεσημέριον, hic scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινόν χρόνον. ἄμμυ et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες,] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *praes. perf.* [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν, 2. plur. praes. verbi δεδοίκαω, quod formatur à perf. m. δεδοίκα: [ut πεφύκαω, à φύω, πεφράκαω, à φράσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράθω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Caeterum, meridiei "quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, "quippe qui somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur." Haec autem et quae proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: *Ὁ πρόπον ἐστίν, ὃ ποιμῆν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῆ σύγγη χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ μικρός ἐστίν, ἐντὶ τοῦ βαροῦς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας ὀχολάδας ἀνεπαύεται, κεκοπιακὸς, ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ δεῖ πρός τῆ ἡμῖν αὐτοῦ—δριμῖα χαλῆ καθῆσθαι· τουτίσθι, καὶ δεῖ ὀργίλος ἐστίν.* Veteres nimirum sedem irae in naribus collocarunt. ἐντὶ [Dor. pro ἐστὶ] γε μικρός, Angl. *he is peevish, or choleric.*

21. —τῷ τε Πριάπῳ] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριάπου, i. e. staturae Priapi, καὶ τῶν Κρανιάδων, Dor. pro τῶν Κρηναίων, et staturis

Deorum fontium, hoc est, Naiadum. κατεναντίον, è regione, ἔπει, 216: ubi, &c.

23. —αι δὲ κ' αἰθέης,] ἐν δὲ ἄσθῃ, ὡς περ ἦσας ποτὲ ἐρίβων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιθάθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιθύης, ἀγὰ τέ σοι δάσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέγρι τρίτου ἀμείλξαι αὐτήν· ἦ τις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμειχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἢ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. Schol. ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, patietur, praeter illud lac, quo nutrit duos haedulos, aliud adhuc sibi detrahi, quo duae mulctrae impleantur. REISKE. Praeterea mulgebitur in duas mulctras.—Scholiastes rectè interpretatur ἀμειχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon assatim dabunt exemplorum; Xenophon prae ceteris. VALCKENAE. Vide supra ad Med. Eur. 626. Item Vol. I. ad p. 99. n. 1. Conf. Virg. Ecl. iii. 30. Bis venit ad mulctram, &c.

27. —κισσύδιον,] Luculenta sanè descriptio κισσύδιου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocumque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. CASAUBON. Κισσύδιον poculum pastorale ex hederæ ligno primùm confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Überior autem hujus poculi descriptio non ideo culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. HARLES.

28. —ἔτι γλυπτόναι ποτόσθον] sculptoris manum, sive caelum, h. e. sculpturae instrumentum, adhuc redolens. Idem. ποτόσθον, Dor. pro ποτόσθον. κεκλισμένον, an, politum, sc. cerâ? κλύθω, lavo, &c. P.

29. Τῷ περὶ μὲν χεῖλη—] Τῷ dat. vel τῷ, Dor. gen. pro τῷ, quod pro οὐ, et ordo est: περὶ μὲν χεῖλη τοῦ—κισσῶς μαρτύεται ἠνῶθι, Angl. around whose brim thy winds aloft,—Hanc autem descriptionem respexit Virgillus, [Eclog. iii. 36.]—pocula ponam Fagina, caelatum divini opus Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusus edera vestit pallente corymbos. Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihi quae amicissimus Chr. G. Heyne; cujus annotationis haec est continuatio:—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti i. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybil, quod majus vas erat pastoritium, superfice tres sunt areae: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsâ amatoricè expostulantes exhibet, in alterâ piscator rete trahit mari, in tertiâ vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hedera et helichrysus sunt: implicatae inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro: Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρτύεται ἠνῶθι κισσῶς, ambit oram vas hedera, κισσῶς ἐλιχρύσω κεκλισμένως, flore helichryso (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. ii. 78. legerant?) vestita, implicita. αὐτὸ δὲ ἔλιξ ἀγαλλομένα καρπῷ προκέντι εἰλεῖται κατ' αὐτόν, hederas autem racemuli, corymbi diffusi hedera, fructu croceo seu baccis ornati (conf. Bentl. ad Horat. Ep. i. 19, 10.) volvantur circa illum (helichrysum,) florem cum implicatae. HEYNE. Ἐλιχρύσος, -ον, est Gnaphalium siveochas Linn. Angl. shrubby Everlasting: Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis ἀμύραντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed

216 incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orriment*; quod Dioscoridi semper est *ἀρσενικόν*, quem secutus est Plinius. *Κισσός*, seu *κιστός*, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy*. Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quae tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem praecipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhaerescens ascendit, caulem crassiorem acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos*; tum quidem propriè *κιστός* vocabatur. Quum verò humi serpit, caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc *ἐλιξ* nominabatur: quae vox igitur propriè sonabat *Hederæ viticula*, Angl. *a tender shoot of the Ivy*. *Ἐλιξ* quoque interdum denotabat *capreolum*, sive *claviculam*, [Angl. *the clasper*, or *tendrill*,] per quam vites, aliaeque id genus plantae aliis robustioribus adhaerentes sustentantur.—Haec autem, aliaque infra ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegae mei Danielis Rutherford, in hac Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ Scientiâ non leviter tincti sed penitus imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinae cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. "*κεκαυμένος*, num, *conspersus helichryso flore*, Angl. *sprinkled*, i. e. *mingled, twined*? P.

32. —*γυνή—τέτυκται*,] *Mulier sculpta est, τὴ δαίδαλα θεῶν, exquisitum quoddam opus deorum!* Poëtice dictum. *Ἀδμητή*, ἡ τεκομένη πέπλο, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαία, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. Schol. Caeterùm in plerisque codd. et primis edit. scriptum legitur *Ε. δὲ γυνή τις, θεῶν δαίδαλα, τέτυκται*. Praestat alterum. VALCKENAE. "*θεῶν pro θεῶν*. Id. P.

217. 34. *Καλὸν θειραίνοντες*—] *Ἦγουν, κόμην τρέφοντες κομᾶν γὰρ καὶ θειραίνειν τ' αὐτὰ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ θειραίνειν ποιητικόν*. Schol. Scribendum videtur *θειραίνοντες* quod recepit Brunckius. VALCKENAE.

35. —*τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς*.] *Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἐρδεις, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται*. Schol. Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris a. sculptoris mihi quidem videtur superare. HARLES. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. i.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi caelaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, aequè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se caelaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc hùc nunc illùc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tam sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poëtae hùc, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum plenius describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repraesentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturae vel caelaturae argumentum ignaris enarrare velint. Vide Ceбетis Tab. passim.

36. *Ἄλλ' ὄκα*—] Sic scribendum cum Heinsio, pro *Ἄλλοκα*, Brunckius ostendit. VALCKENAE. *Ἄλλοτε μὲν πρός ἐκεῖνον βλάπτει*

ἄνδρα γελᾶσαι ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥέπει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει. 217.
Schol. ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλοιδιῶντες] κυλοιδιάω, et κυλοιδιάω, habeo cavitates sub oculis tumentes: à τὸ κῶλον, aut ἡ κυλᾶς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris. DAMM. Lex. Homer. [κυλοιδιάων, contractè κυλοιδιών, et, reduplicato dimidio τῶν ω, quod est ο, κυλοιδιών, quae mutatio solennis quoque Homero. Vide suprâ ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτάσια καὶ μάταια μοχθίζοντι· ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν, μοχθῶ, κοινόν. Schol. ἐτάσια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εὐκίως.] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres.*—Aeneid. viii, 649. T. WARTON. "τὸ καρτερόν, adverbialiter. P.

42. —γυῶν—ἕσον σθένος—] pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυῶν ἐστὶ. h. e. omnibus membrorum viribus. HARLES.

43. —Ῥδέ—] Idem quod οὔτως, —ἴνες οἱ φθίκαυτι [Dor. pro φθίκαυσι] πάντοθεν κατ' ἀρχένα, καὶ περ ἐόντι πολυῶ. Ἄδεδ' ἔνεα ἐπι τument undique in collo, quamvis cano.

45. Τυτθὸν δ' ὄσον ἀκωθεν] i. e. κατὰ τοσοῦτον διαστημα ὄσον ἐστὶν ὄλλόν, ad tantam distantiam quanta est parva, eandè, h. e. non procul ab, &c.

47. —ἐφ' ἀμαδιαῖσι—] Angl. near an hedge, "or wall. P.

48. —ἀ μὲν ἀν' ὄρχως Φοιτῆ,] i. e. ἡ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους, Angl. the one is in the attitude of going up and down the rows of vines, θινομένα τὰν τρώξιμον [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρώσιν ἐπιτηδεύαν. Schol.] injuring the ripe grapes. Conf. Cantic. Salomonis, ii. 15.

51. —πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] ἀκράτιστον hic significat τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ, et derivatur à κρατέω, ut rectè interpretatur H. Stephanus, Thesauri Tom. II. col. 136. b. Brunck. τὸ ξηρόν est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] locus siccus, seu loca sicca. Ernestius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρόν cibi vacuitatem exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: *πρὶν ὅτε ἀνήσει τὸ παιδίον, αὐτὸν se jumentum non relicturum, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτὸν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτιστον, priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca, [i. e. cibo vacua,] nihil possidentem.* Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, donec ipsum jentaculo vel prandio spoliaverit. Vulgò quidem redditur ἀκράτιστον, sine jentaculo. "Sic Edd. priores." Verùm, præterquam quod ἀκράτιστος in hoc sensu [ab ἀκρατος, merus, scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hic stare nequeat; analogia linguae, ut sensus sit sine jentaculo, ἀκράτιστος postulat. [Conf. Touplum in Epist. de Syracusis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quaedam rectè vidit, quaedam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, impræsum, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. x, 299.] Huic autem male, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—πρὶν ἢ νάριστον quod non improbat magnus Valckenaerius. Verum utrovīs modo interpretatus fueris, sensus eodem redibit. ἀκράτιστος, jentaculum, ab ἀκρατος, merum. P.

52. —ἀνθέρικεσσι] Ἀνθέρικξ est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fractus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramorum* Linnaeus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθέρικεσσι locustipulas suas construxerint veterum

217. Graecorum pueri, nos jam latet. ΣΧΑΚΡΙΑ. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit.—Homerus [Iliad. v, 227.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V Aeneid. vii. 809. ΑΕ. ΠΟΡΤΟΣ. Scholiastes in Theocritum significationem vocum ἀνθήριξ et ἀνθήρικος minùs accurate exposuisse videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro curvato τῆς ἀσφοδέλου sumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: Ἀσφοδέλος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος. Hae vocès reverà usurpatae videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per ἀνθήρικον caulem tantùm volunt, isque Plinius adstipulatur. Veterum Ἀσφοδέλος vel -ον, est *Aphodellus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albicum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus debebatur contrita cum ficibus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractùque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè ἀνθήρικα θροῖζειν idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *navas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturà utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. Ἀγρίς, undè ἀγριδοθήρα, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας] Virg. *Et molli circum est anas amplexus acantho*. Ecl. iii. 45. Per ἀμφὶ δέπας, pro quo substituit Virgilius *Anas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum *vas* intelligunt Scholiastae.—Υγρός est *flexibilis*. WARTON. Vide infra ad Pind. Pyth. I. 17. p. 277. Ἀκανθος est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech*: cujus folia saepè sculpturè imitabantur; et praecipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. "*Acanthus*, or *Bear's foot*. P.

56. Αἰολικόν τι δάημα:] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandae prodigium, ut *Thyridis* illud mentem stupefaceret, fuit Calydonius sive Aeolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub. h. v. ibique Alberti.—τυ (Dor. pro σε) θυμόν (τὴν σὴν διαίνοιαν explicat Scholiastes) more Homeri aliorumque poetarum dixit Theocritus. HABLES. δάημα, Dor. pro δέσμα. "ἀτίξαι, opt. τυ [κατὰ] θυμόν. P.

57. Τῷ—] Dor. pro τοῦ, quod idem est hic ac τούτου, et subauditur ἀντι, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —τυρόντα μέγαν λευκοῦ γάλακτος:] τυρόεις est adjectivum, et supplendum ἄριστος: τυρόεις γάλακτος igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HABLES. τυρόντα, ἀντι τοῦ τυρόν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. Schol. quae superior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. Οὐδ' ἔτι κα ποτὶ χεῖλος ἐμόν θίγην,—] i. e. Οὐδέπω ἔτι

προέθιγεν ἐμὸν γέλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis 217*
labra adsonoi, sed condita seruo. Ecl. III. 43. Hanc lectionem alteri,
 Οὐδέ τι πῶ, praetulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. κα
 Dor. pro πη.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καὶ τῷ praeserunt aliquot Codices MSS.
 mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεταίμαρ
 quo tibi dono libentissimus gratificer. In hunc sensum verbo ἀρεταί-
 σθαι aliquoties utitur Homerus. VALCKEN.

61. Δίχεν μοι τὸ—] Ordo est: εἰ τὸ φίλος κεν [quod est ἄν]
 ἀείσῃς μοι τὸν ἐπίμερον ὕμνον. *Επίμερον ὕμνον, carmen pastoribus*
amabile, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante
Reiskio, vertit, hymnum amatorium, desideratum. HARLES. Τὸν
 ἐπ' Ἰμέρα ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de
 infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Sicilia,
 primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primùm cantatum
 fuit. Quae lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario.

62. Κοῦτοι εἰ φρονέω] Casaubono placuit: *Κοῦτοι εἰ φρονέω*
tu ne inuideas hoc carmen, quod à te peto recitari. Genuinum videtur
 quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, *Κοῦτι τὸ*
προτομέω nec sane haec dico tui irridendi causa. VALCKENAEER. —πότ-
 αγ', ὃ γαθὲ i. e. πρόθαγ, ὃ ἀγαθὲ age, ὃ bone, vel hic accede, ὃ
 bone vir. AE. PORTUS. "Nec tibi inuideo: i. e. πρόφρων δώσω, αἰχεν
 ἀείσῃς. Vide supra p. 98. v. 405. οὔτε μεγάρω. p. 122. v. 310. Item
 Hom. II. δ. v. 54. 55. P.

63. —εἰς Αἴθαν γε τὸν ἐκλελάθοντα] ad Plutonem qui oblivionem
 inducit. ἐκλελάθω est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi
 λαθῆω formatum; uti a κέλληγα, κεκλήγω; à πέλληγα, πεπλήγω, à
 πέφραδα, πεφράδω et similia. Vide supra ad ver. 16. "ἐκλελαθόν-
 τα, aor. 2. Valck. ἐκλελαθοντα, praes. Br. P.

64. Ἀρχετε βοκολικᾶς,] Hinc Virgil. *Incipit Maenalius, &c.* Ecl.
 viii. passim.

65. —ἄδ' ἂ φωνά.] i. e. ἤθε ἐστὶν ἡ φωνή.

66. Πῶ ποκ' ἄρ' ἦθ',—] i. e. Πῶ ποτε ἦτε, ὅτε Ἀφνις ἐτήκετο; 218
Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret? "Utrum ἦθ' an ἦσθ'
 "scribatur, nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro Aeolico ἦσθα, eras,
 "sed pro ἦσθε, eratis, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. *Quae*
memora, &c. Ecl. x. 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye, nymphs,*
&c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daph-
 nis in vetustis carminibus pastoritiis celeberrimus; et heroico loco
 inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius, [Virg. Ecl.
 v. Argument. quod vide.] "Addixerat se Daphnis" [verba sunt
 Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Graec. Vol. iii. p. 67.] "Nymphae
 "Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in alterius foeminae amplexus
 "iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus,
 "quae, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suae
 "morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta
 "amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem
 "non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cujus vi tandem
 "contabuit et periit. Haec est Cantici summa, quod canit Thyrsis."
 Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Aeliano: atque ex ejus
 notitiâ pendet sequentis cantilenae intelligentiâ. Qui de Daphnide
 plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii, 68. Diodor. iv, 84.
 Aelian Var. Hist. x, 18. et Dorvillii Sicula, p. 27.

218. 67 *Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα.*—] Construe: ἡ [ἦτε] κατὰ καλὰ τέμπεα Πηνειοῦ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδου; *An erat in apud pulchra tempe Penei, vel apud pulchra tempe Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quae sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amoenissima ad quam Poëtae saepissime alludunt. [Vide ejus descript. ab Aeliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer. "Nomen Tempe a valle Penei ad alias similes valles transferri videtur. P.

68. *Ἀνάπω,*] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliae juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliae.

71. *Τῆνον μὲν θῶες,*—] *Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λῆκοι ἀφύσαντο, ἦγον, ἀφύμενοι ἐθρήνησαν.* Schol. *Θῶες*—Mibi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen *θῶς* intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall* RUTHERFORD. "Vide Lexica. P.

72. *Τῆνον γὰρ ἄκ' ἀρουσό*—] i. e. *Ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐκ ἀρουσό.*

74. *Πολλαὶ οἱ παρ' ποσὶ βόες,*] i. e. *Πολλαὶ βόες παρὰ ποσὶ αἰ—* Virg. *Stant et oves circum,* &c. Ecl. x, 16.—Quanto contractiora illa et frigidiora Virgillii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantum dixit "stare circum?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hinc benè defendit.

77. *Ἦνθ' Ἐρμῆς πρῶτιστος ἀπ' ἄρεος,*] i. e. *Ἐρμῆς ἦλθε πρῶτιστος ἀπ' ἄρεος,*—Virg. *Venit et upilio,* &c. Ecl. x, 19. sqq.

80. *Ἦνθον τοὶ βῶται,*—] i. e. *Ἦλθον οἱ βῶται—Βοῦκαι* sive *βουκόλοι, bubulci,* honestissimi habebantur pastores: *αἰπόλοι, caprarii* fuerunt minimae dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam, tenuerunt *ποιμένες, opiliones.*—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgillii, xx. monet, ut *βουκόλοι* eodem modo, quo *ποιμένες,* omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de Literat. de l' Acad. des I. et B. L. Paris, 1746. pag. 534, sqq. HARLES." Vol. IV. 4to. p. 534. 1723. P.

81. —*ἀνηρώτευν*—] Pro communi *ἀνηρώτων,* 3. pl. imperf. indic. ab *ἀνερωτέω,* ᾧ, Ion. et Dor. pro *ἀνερωτάω,* ᾧ, interrogo, inquirō.—*ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κῆφα,* i. e. *ἦλθε ὁ Πρίηπος, καὶ ἔφη. τί τὴν τάκειαι;* i. e. *διὰ τί σὺ τῆκη;* *τῆκομαι, iabesco, [a τῆκω, iabefacio,] τῆκεσθαι, eliso σ, τῆκειαι, et postea contractè τῆκη,* Dor. *τάκειαι.*

82. —*ἀ δὲ τε κόρα—Ζαλοῖθ'.*—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc caeteris praefero. In codd. leguntur *Ζατεῦθα Ζατοῖθα Ζατεῦθ' ᾧ Ζατοῖθ' ᾧ.* Helmsio placuit *Ζατοῖθ' ᾧ.* VALCK. Mibi placet conjectura Wartonii et Hemsterhusii *Ζαλοῖθ' ᾧ*—[*ζαλοῖθ' pro ζηλοῦθα, à ζῆλῶν.*] quae, aemulatione capta, suspicium habuit amatores: quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. *Ζατεῦθα,* vel *ζατοῖθα,* Dor. pro communi *ζητοῖθα, quaerens.* Sed "non quaerebat "Nympha Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspectum vitaret, longè à locis, in quibus degebat pastor, per montes et "sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hinc solitas suas habitat sedes, "Aetnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile "Nympha accessisset, si eum revera quaesivisset, ut ei amoris in-

“constantiam—exprobraret, nec illi per avia montium et sylvarum 218.

“discurrendum fuisset.” *Βαυσκ.* Scholiastes tamen legit *ζατεῦσα*, et putat ironice dictum, quippe non Nympha Daphnin, sed Daphnis ipse Nympham quaerebat; vel Daphnin consolandi gratiâ dictum. *ἐφρονεῖνεται δὲ ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος.*—*παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει. δύσερός τις ἄγαν εἴ, ἦγουν, οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διακῆσαι τὸν σεαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμύχανος, ἦγουν, ὃπ' οὐδὲμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.* Ita Scholiastes; qui et notavit sequentia: *τινὲς δὲ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρεῖται.* Quae forsitan verissima loci sententia: adeoque revocandum *ζατεῦσα*. Caeterum *ἀμύχανος* est Dor. pro *ἀμύχανος*, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nullo modo mutari potest.* Mirum autem est haec et sequentia verba à doctissimo D. Heinso aliisque Nymphae tribui. “Sunt,” ut verbis utar acutissimi Bruçckii, “ipsius Priapi, cuius personae maximè conveniunt, quae sequuntur, *φπόλος ὅπκ' ἐσση.* “Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is neque *Ἀρμίδα*, nec *Ναϊάδα*, sed *Πορνεϊάδα*, Nympham è lupanari, sibi “*ingit.*” *ἀμύχανος, inops consilii.* P.

86. *Βούτας μὲν ἐλέγυ.*] Dor. pro *βούτης μὴν ἐλέγου.* Vide supra ad v. 80.

92. *Τὸς δ' οὐδὲν ποτελέσθ' ὁ βουκόλος, &c.*] i. e. ὁ βουκόλος ἐλέξατο οὐδὲν πρὸς τοὺς. Vel, ut Schol. *πρὸς τοὺτους δὲ, οὐστinas ἀνοθεν εἰπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς παιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιπούς, οὐδὲν ἐφθέγγετο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ δάφνις· ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέβαινε, καὶ διήνευ μέχρι καὶ τῆς μοίρας.* Valckenaer ita interpretatur:—*Sed num tolerabat amorem acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, viam ad finem usque transigebat.*

95. *Ἡθὲ γε μὲν ἀδεία—*] *Ἡθὲ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἠδεία γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἦγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τούτῳστιν, ἀναδεεγμένη.* Schol. *ἦθὲ γε μὲν, &c.* *Veni tamen etiam suavis Venus ridens, λάθρη, &c. occulte quidem ridens, [risumque dissimulans,] gravem iram spirans, vel prae se ferens, graviter irata.* *AE. PORTUS.* Pro vulgari *λάθρη*, quod est *λάθρα*, Valckenarius dedit *λάθρα*, quod eodem redit. “*ἀνέχουσα, sursum tollens, prae se ferens: num hic, ostentans, simulans iram, risumque dissimulans? P.*

97. *Κῆπε, τὸ θῆν—*] *Καὶ εἶπε· οὐ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὐχου, ἐκαυχῶ, λυγίξεν, ἦγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἄρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίσθη;* Schol. *Veneris amarulenta irrisio: Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* *Βαυσκ.* *Δύγος, οὐ, ὅ, vimen, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγίξω, f. ὦω, vel ξω, viminibus, sive vimineis vinculis, ligo, vincio; et simpliciter ligo, indè supero, vinco, &c. κῆπε, &c. et dixit, tu sanè gloriabaris, Daphnia, fore ut amorem vinceres: An non ipse à grati amore victus es?*

102. *Ἡδὴ γὰρ φράσσει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.*] Hic locus 219. mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quae est Valckenariana et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta; γὰρ ἤδη πάντα φράζει ἤλιον δεδύκειν ἡμῶν omnia enim jam indicant solam nobis occidere: i. e. viam meam ad finem jam appropinquare.*

219. Δάφνης ἔσται κακὸν ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν αἰδῶ. *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos. Vel ut Brunckius παραφράζει: "Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret. "Scilicet videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare, quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cuiusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum a Nymphâ non alienavit: non est ergo quod triumphum agat."* Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadvers. in Scholia, l. 1.] praeunte Scholiaste, Ἐδῆ ΓΑΡ φρασθεὶ πάνθ' ἄλιος ἄμμι δαδύκει Δάφνης, — *Odiosa Venus, tui enim pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere siveisse. Moritur Daphnis, &c.* Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus Sol index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit Valckenarius: Ἐδῆ γὰρ (nempe ἔξεσσι) φρασθεὶν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δαδύκει. Δάφνης κείν αἰδῶ κακὸν ἔσβεται αἰσχος ἔρωτος.

106. Οὐ λέγεται—] *Abi ad montem Idam, ubi Anchises Venerem scil. tentasse, et cum illâ rem habuisse dicitur. HARLES.*

106. —τήνει οὐρές, ὄδε κύπερος.] Duo vocabula τήνει [Dor. pro ἐκεί,] et ὄδε non sunt inter se disjuncta, non ibi et hic significant; sed utrumque idem dicit, ibi, ibi, apud Anchisen puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. v. 33. ΚΥΠΕΡΟΣ. Κύπερος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis graminelis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —βομβεῦντι ποτὶ θμάνεσσι—] *innuntiant ad alvearia. βομβεῦντι pro βομβεῖσσι, à βομβία. ποτὶ θμάνεσσι, Dor. pro πρὸς θμάνεσσι.*

109. Ὁρατος γ' Ὀδωνίς,] i. e. καὶ ὁ Ἀδωνίς ἔστιν ὄρατος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupius legendum conjicit Ὁρατος γ' Ὀδωνίς. *Sed Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.* "De Syracus. Ep. ad v. 113. P.

112. Ἀδῆς ὄρα ὄρατος ἰσθὰ στήθη κληθῆσαν τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνην νικῶ τὸν βουκόλον ἀλλὰ σὺ μάρανε, καὶ μάχου μοι. Schol. Venerem scilicet perstringit propter vulnus, quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede. [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Caeterùm, uti notavit Harlesius, ἰσθὰ cum alio verbo junctam, contentionem, studium, festinationem, significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —ἀλλὰ μάχου μοι.] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnam superaverat, iseta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quis tu nunc tecum pugna.* Pro μάχου μοι, sincerâ scriptione, Juntae Florentina dat Ed. μαχεῦμαι.—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in Δάφνην à Poëta correptam. A Graecis sic Poëti corripuntur syllabae in τέγγη λάγγη ἀκμή τέπνον πότμος σταθμός ῥυθμός ἀριθμός ἑρετός: à Latinis etiam in *Proena, Daphne, Tectessa*, similibusque. VALCKENAER.

118. —Θύμβριδος] Fluvium Siciliae hic designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hic intelligendum esse arbitrantur. HARLES. "Tiberis est Thybris. Virg. Heyn. Aen. vii. 242. et Excurs. li. fin. iii. init. Θύβρις et Θύμβρις, Graecis. Plutarch. Vit. Rom. init. Θύμβρα,

campus et oppidum, *Θούβριος*, amnis, prope Trojam. Steph. Byz. 219. de Urbib. ad voc. Strabo, L. xiii. Vol. II. p. 893. (598.) Chevalier, Plain of Troy, p. 66. Hom. II. 2, 430. Heyn. ad Virg. Geor. iv. 323. &c. Forsan nomen translatum est in Siciliam. Vides supra ad v. 67. et p. 163. not. P.

120. *Δάφνις ἐγὼν ὄδε τήνος,*] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgillianis posthaberi. *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. *ἤκνε*; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. — *Πύλον,*] Omne quidem promontorium dici potest *ῥιον* hoc verò loco accipiendum esse de *Rhio*, promontorio in eâ orâ Peloponnesi, ubi Helice fuit, jam monuit Casaubon. C. II. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiae, littoralia ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. Cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. — *Λυκαονίδαο,*—] Maenall, filii Lycaonis, à quo mons Maenallus. *Schol.*

127. *Ἀήγεε*—] Virg. *Deiue Maenallios*, &c. Ecl. viii, 61.

128. *Ἐσθ', ὁ' ἡεξ,*] i. e. ὁ ἀναξ, [*Πάν,*] ἔλθε, καὶ φέρε τήνοςε καλήν σύριγγα ἐξ ἐσπάρκου κηροῦ μελιπνοῦν, *Veni, rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex corâ bene compactâ factam, quae murem edis sonum,* [*Schol.* uti notavit anonymus Cantab.] ἔλιπετήν περὶ χεῖλος, *circa labrum curvatam.* [Vide infra ad Idyll. viii, 18. p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poeta eximius, quàm mirâ hic suavitate, nec minùs παθητικῶς, fistulae suae valedicat pastor moriturus.

130. — *ἐς Αἶδος*—] *δόμον* scil. ut nôrunt etiam tirones.

132. *Νῦν τα μὲν*—] Virg. *Nunc et oves ultro*, &c. Ecl. viii, 52, 220. sqq. "Nomen cum verbo in 2. pers. P.

133. — *νάρκισθος*—] *Narcissus* poeticus Linn. Angl. *Narcissus*. *ἄρκειθος*, *Juniperus communis*. Linn. Angl. *Juniper*.

134. — *ἄχνας ἐναίκαυ,*] *πίρα* ferat. *ἄχνη* propriè est *pirus sylvestris*. conf. Odyss. vii, 115, 120. Hic *πίρα* in genere intelligi videntur. SCHREBER. "Supra p. 64.

135. — *ἔλαφος*] i. e. ὁ *Ελαφος*, *cervus*, *ἔλας*, *trahat captivos*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahatur et laeoret*.

136. — *σάπιες*—] *ululae*. Prae aliis id nomen eam indicare creditur, quae à Linnaeo *Sorex Scope* appellatur. SCHREBER.

139. — *λίνα πάντα λελοῦμαι*] Defecerant omnia fila, quae nempe, nascente Daphnid, neverant *Parcae*. καὶ ὁ *Δάφνις* ἔβη ῥόον, *et Daphnis transiit flumen Acherontis*. WARTON. "Ἔα, adiit? P.

147. *ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα*—] *ἰσχάς*, *άδος*, ἢ, *carica*, Angl. *dried fig*. *Caricae* autem Atticae, ex pago Aegilo, veteribus magni habebantur. Atque ita *Schol.* — *ἀπ' Αἰγίλω εἶθε πρόγονος ἰσχάδα ἠδελαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Αἰτικῆς. Αἰγίλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Αθήναις.* Cf. Athenaeum *Deipnos*. xiv, 18. p. 652.

148. — *τίττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἔδεις.*] *quoniam tu murem canis quam cicada. τὴν γὰ*, Dor. pro *ὅν γὰ*. *Sonus cicadae veterum auribus gratissimum erat; ut bene notum.* "Τίττιξ, *Cicada veterum est, ut verisimile videtur, cicada ornî Linn. Angl. the Bohm Cricket.* Una ex majorum horum insectorum speciebus communis est in regionibus Europae australibus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub pectus collocatas et vi resiliendi prae-

“ditas, quas ad libitum agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob quem tam celebres sunt apud poetas.” RUTHENFORD. Vide Iliad. γ, 151. et alibi passim.

149. Ἡνίδε ται τὸ δέπας.] Ἡγουν, ἰσοῦ τὸ δέπας, θάβαι, φλος, ὄπας καλὴν δόμην πέμπει. Schol. ἦνίδε, Dor. pro ἰσοῦ, ea, ecce. θάβαι, pro θάβαι.

150. Ῥαῖν πεπλῦσθαι νιν—] Δοκαθεῖς, ἦγουν δόξεις, νομίδεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ῥαῖν οὕτως ἐστὶ δηλονότι ἔρατον. Schol. Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Caeterum, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORAE: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 104.] Hinc ἔρα est pulchritudo; ἔρατος, pulcher. Vide suprâ vera. 109.

151. —Κισσαῖθα.] Κισσαῖθα, nomen caprae, quae ter erat munda Thyrsidi.

291. * ΦΑΡΜΑΚΕΤΤΡΙΑ.] -ας, ἡ. Venefica, sive saga. Idyllium II. Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quaedam, Simaetha nomine, quae magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo praecipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operae pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾶ μοι ται δάφναι;] Ubi mihi sunt lauri? affer Thestylî; ubi verò sunt philtrea? Πᾶ Dor. pro Πῆ; quâ vid, item, ubi? ται pro αι. φίλτρον est propriè, poculum amatorium; inde in genere sumitur de omnibus iis quae amorem conciliant.

2. —τὰν κελῖθαν—] κελῖθη, pila in qua aliquid pinsitur. WARTON Angl. a mortar. φοινικῆς αἰὸς δάφνι, praestantissimâ ovis lana. ἄντων propriè flos, deinde translâtè, pro quovis optimo et praestantissimo; —h. l. lana egregia, ut Homer. II. v, 599.—v. Graevium ad Hesiod. Theog. 499. et Lambert. Bosil Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. molli cinge haec altaria vittâ. Ecl. viii, 64. "Supra p. 17. v. 443.

3. Ὡς τὸν ἐμὲν βαρὸν εὐντα—] ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar. VALCKENAE. εὐντα, Dor. pro ἔοντα. καταθύομαι, non fat. ut putat Harlesius; sed pro καταθώομαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ὀριστικὸν ἀντὶ ἐκοτακτικῆς, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω. Hom. Iliad. α, 363. Verùm displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomae Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitrat: ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem, vel mactem, vel deo alicui offerendum curem. Quem sensum et veram significationem vocis καταθύομαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare censet. "When any person supposes himself highly injured, it is not uncommon for him to repair to some church dedicated to a celebrated saint, as Llan Ffian in Anglesea, and Clynog in Caernarvonshire, and there, as it is termed, OFFER HIS ENEMY. He kneels down on his bare knees in the church, and offering a piece of money to the saint, utters the most virulent imprecations, calling down curses

"and misfortunes upon the offender and his family for generations to 221
"come." Bingley's Tour round N. Wales. "Vide contra v. 9. 10.
17. &c. 159. 160.—*ἐμὶν Dor. pro ἐμοί. P.*

4. 'Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὃ τάλας οὐδέποθ' ἤκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hic, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέρας εἰσί. HARLES. Sed haec idem valent, ac si diceres in solutâ oratione, ὅς ἦδ' ἡ δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστυ· τοσαῦται γὰρ εἶδεν, ἀφ' οὗ πρός με οὐδέ ποθ' ἤκει. AZ. PORTUS. Caeterum—*λας* in τάλας hic brevis est, at Doricè; uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione, p. 136, sqq. ubi de Anapaestis disputans Boylaeum ad incitas redegit.

6. —*ἦ βάλ' οἱ ἄλλα*—] Ordo est: ὁ τε Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας αἰ, αἰ τε Ἀφροδίτη, φῆγετο ἄλλη [ἰδὲ]. h. e. Amor et Venus habentes lesam ejus animum abibant alicò. Pro ἔχων, D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρός—

10. —*μὲν ἐκ θυέων καταθύσομαι.*] *ἱερῶν magicis sacris incantabo.* Virg. Conjugis, &c. Ecl. viii, 66. Vide suprâ ad v. 3.

11. —*τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄβρυχα,*] Dor. pro σοὶ γὰρ προβαεῖσομαι ἦβρυχα, tibi enim carmina mea canam quietè. Caeterum Lunam vel Hecaten praeesse rebus magicis bene notum est.

12. —*σχύλας τρομέοντι*—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiant, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Ità mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scotticâ dialecto conscripto: *Here Mousy lives, a witch that for sma' price,* &c. Act. II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shaksperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376. 378. et II. x, 298. 492.] *τρομέοντι Dor. pro τρομέονσι. ἡρά, sepulchra.*

14. Κατ' Ἐκείτα δασπλήτι,] δασπλής, -ῆτος, ὅ, et δασπλήτις, -ος, ἢ, graviter et vehementer approprians et percutiens. Est à πλήσσω, praepositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniâ. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. *Ἰνυξ,*] Propriè est avicula, quae *torquilla* vocatur, Angl. *wry-neck*. Hoc nomine quoque dicitur omne id, in quo est aliquid ἐλκυστικόν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. c. 45. ubi vide plura;] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficae eâ aviculâ usae sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhombo* seu *trocho*, quem veneficae versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulae adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. iii. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin.* Ecl. viii, 68. "ἔλπε τὸ τῆνον τὸν ἄνδρα ποτὶ ἐμὸν δῶμα. P.

18. *Ἀλοιδά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται*] τὸ τάκεται ἐπὶ κηροῦ 222 καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιαύτων λέγεται, τῶν κατ' ὄλιγον ἀναλίσκουμένων· ἐνταῦθα δὲ ἀπλοῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται καὶ φθείρεται. SCHOL.

32. Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ, (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας,) usque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quæ uritur; tertia è cerâ, quæ liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἄλες, δάφνη, κηρός, ῥόμβος qui assimilatur, Delphis. D. HEINSIUS. Sparsum salem, sive molam, cuius etiam mentio fit infra, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. viii, 82. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. WARTON. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, quis age, bene tuetur Casaub. habet enim vim hortandi, ut supra v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit quæ.

19. —πῆ τὰς φρένας ἐκπεπτόταται;] Subaud. κατὰ—Quo avolasti quod ad mentem? i. e. Quo mens tibi avolatit? ἐκπεπτόταται est perf. pass. ab ἐκποτόμαι, -ώμαι.

20. Η ῥα γέ τοι,—] Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum? εἶν pro σοί Dor. τέτυγμα [perf. pass. à τυγγάνω, τεύξομαι,] sæpe redditur simpliciter sum: est scil. præs. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάθῃ, ἔμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάθῃ ἄλα, καὶ ἕ. Vulgatam præfero. VALCKENAE.

23. Ἀέλιος ἐμ' ἀνιάσθην] Virg.—Fragilis inopide bituminis lauro sic. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεί μέγα, κακκυρίθασα,] et sicut illa ardens valde crepat, —χ' ὡς αὐτὰ λακεί, Dor. pro καὶ ὡς αὐτὴ ληκεί. κακκυρίθασα, pro κατακυρίθασα, ex κατὰ et κυρίθω, ardeo. "Pro κακκυρίθασα, forte legendum κακκυρος εἶδα. VALCK. P.

25. Κήξακίνας ἄφθη,] i. e. Καὶ ἐξακίνης ἦφθη, Et subitò conflagravit, καθὲρ σκοπὸν εἶδομεν αὐτὰς. i. e. καὶ οὐδὲ δ. εἶδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθῆνοι.] ἀμαθὸν ποιῆσαι, ἀφανίσει. ἀμαθὸς γὰρ ἡ πόσις. Schol.

28. —σὸν δαίμον—] bono cum deo, auxiliante deo; quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic duravisti, et hæc ut cera liquescit*, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide supra ad v. 18.

31. —πὸς ἀμετέρῃσι θύρασιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέρας θύρας.

33. —εὐ δ', Ἀρτεμι, —] Sensus videtur esse: Tu autem, ὀ Diana, vel Luna, [Nam, ut rectè Schol. *Ἀρτεμις ἡ αὐτὴ τῆ Σελήνη*] καὶ ἡ κενήσασθαι τὸν ἀδάμαντα ἐν ἔδῃ, et cum apud inferos, qui insuperabitus est, [Plutonem scil.] flectis, καὶ αὖ τί περ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλῆς. et siquid aliud ibi durum est. Vel, et siquis præterea alius ibi sit durus et severus. Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλῆς est σκληρός, durus: tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Caeterum, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latine quoque adamas; sed ἀγνώμων, improbus, malignus, illachrymabilis; ἀπειθής, contumax; ἀδαυθής, impravitus; ἰσχυρός, validus: ex a priv. et δαυθώ, domo. Rectius, inquit Valckenarius, illud ὄ ommitteretur. Plutonem designavit per τὸν ἐν ἔδῃ ἀδάμαντα.

38. Ἄ θεὸς ἐν τριβάσει.] Diana Trivia adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod trivialis præesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phoebe in coelo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. Γρακκ. ἡχέιν h. l. significat ictu, percussu, conque-

satione ad tinnendum impellere. Sub deae verò adventum, uni-
versim praesentibus diis, aut summis poetis carmina decantantibus,
ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario
adscripta abundè testantur. HARLES. Caeterum canes Hecatam ulu-
lantes comitari dicebantur. Notum illud Virgiliti:—*visasque canes
ululare per umbram, Adventante deâ.* Aeneid. vi, 257. ad quem locum
vide praestantissimum Heynium: item ad Tibull. l. 2. 52. 54. "Apoll.
iii. 1040 supra p. 104. P.

38. —*οἶγ᾽ μὲν πόντος, οἰγῶντι*—] Conf. suavissimam atque
notissimam descriptionem: *Nox erat, &c.* Aeneid. iv, 522. et quae
ibi annotavit Heynius. [Vide suprâ ad Apoll. Rhod. l. iii. v. 744. p.
100.] *οἰγῶντι*, Dor. pro *οἰγῶσι*.

41. —*ἤμεν*,] pro *εἶναι*. Dorum est *ἔμεναι*, vel *ἔμμεναι*: undè
ἔμεν, *ἔμμεν*, et *ἤμεν*.

48. [*Ἰππομανές*] Vox *Ἰππομανές* plantam denotans non invenitur
apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in
uno loco Theophrasti, [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod
tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam
vel praeparationem plantae *Tithymalli*, Angl. *Spruce*. Si Theocritus
reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus
nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut
videtur, inducti à Schollaste, per *Ἰππομανές* hic intellexerunt *Datu-
ram stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus
semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portio
illa vis, quae *Ἰππομανέσ* hic inesse dicitur; alioquin non praeterenda
fuisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. *Ρυτμαφορῶν*.
Ἰππομανές vulgò est caruncula, fronti (et linguae) pulli recens editi
innasci, et ab equâ enixâ statim devorari credita. Vide Heynium
ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —*τῶδ' ἐπι
πᾶσαι—μαίνονται—γαστράδας ἰλλίης ἰσσυτο ἀρδὸς περὶ σὶν φορμῶν.* *ἐς
τὸδε δῶμα περῆσαι, in has aedes venire.* HARLES. Pro *περῆσαι* scri-
bendum censet Valck. *περῆσαι*.

54. [*Ὠ γῶ νῦν τίλλουσα*—] i. e. δ *ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω* 223
ἐν ἀγρῶ πυρὶ. " *κράσπεδον, s. umbra, limbus.* P.

58. [*Σαῦραν*] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —*λαβῶσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ',—*] *tu capiens haec venena vel
medicamenta, [θρόνον, ov, τὸ, flos, pigmentum.—Theocriti Schol. an-
notat θρόνα Thessalos vocare τὰ περικαιλμένα ζῶα, ἀνιμαλία varia-
gata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Aetolos, φάρμακα,
medicamenta, venena, &c. H. STEPHANUS, The.] ὑπόμαζον καθιπέρε-
ρον τὰς φλιάς ἐκείνου, ἔλλινε supra limen ejus; δς [Dor. pro ἤε] l. ο.
ἀφ' ἧς ἐτι καὶ νῦν δέδμεται ἐκ θυμῶ, ex quo limine nunc adhuc toto
animo affixa pendeo.*

62. [*Καὶ λέγ' ἐπιφύδουσα,*] *Et dic insuena. ἐπιφύδουσα, Dor.
pro ἐπιφύδουσα, insuena; vel, ut quidam reddant, insuerrans:*
vel, ut Schol. ἠδύχως ἐπάδουσα.

64. —*μῶννη εἶδα*] pro *μῶννη οἶδα*. Dimissa verò est Thestylis,
et Simaetha secum de origine amoris sui instituit sermonem.
HARLES.

66. [*Ἐνθ' ἂ τῶ Τθούλω*] h. e. *Ἀναξὼ κληροφόρος ἢ [θυγάτηρ]
τοῦ Εὐδοῦλου ἦλθε ἡμῖν, ἐκ ἄλλοσ Ἀρτέμιδος.* Vel, ut Schol. ἤ-
θεν ἢ τοῦ Εὐδοῦλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κληροφόρα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ
καμπὴν ἀγομένην τῇ θεῶ. Ubi vide plura. " τῶ 'T una syllaba sit. P.

323. 67. —*εἴ δὲ ποκα*—] *Cui*, [Dianae scil. nam *εἴ* est Dor. pro *εἵ*, quod pro *ἦ*,] *aliquando quidem*, [*ποκα* Dor. pro *ποτε*,] *πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε*, [pro *ἐπόμπευε*,] *multae aliae ferae cum pompa incidebant, περισταθόν, in orbem, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λείαινα, et in illis leaena.*

69. *Φράζω*—] vel *φράσθεο*, quod magis Dorum est: *φράζεο*, eliso *σ*, *φράζω*, et contractè *φράζω*. “*Dic amorem meum, undè venerit, &c.*” “Interpres,” inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] “sic vertit, “sed melius meo iudicio fecisset, si interpretatus fuisset, *Adverte, undè amor meus venerit.* Sic enim ubique *φράζω* accipitur apud “Chresmologos pro *advertite, curam adhibe*, atque aliquandò *cave.* “Tum Poëtae saepe hortantur Musas dicere, quae dicturi sunt, nunquam verò Lunam, quae non praest poeti. Rogat igitur “*Simaetha lunam, quae praest magicæ arti, ut advertat, dum ei “narrat, quomodo amor suus coeperit, ut ei medeatur.*” [Vide suprâ, ad p. 104. 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem. “Longè frigidior est,” inquit, “ne dicam quòd “*minùs magicus, Palmerii sensus.*” “*φράζω, dico; φράζομαι, m. animadverto.*” Vide infrâ v. 84. suprâ p. 62. Hom. Od. δ. 71. et II. ε. 440. Item, Eur. Med. v. 56. Soph. Electr. v. 424. Brunck. quem vide ad locum. Usitatum est poetis, casus narrare Soll, Lunae, Coelo, Terrae, &c. P.

70. —*ἄ θευχαρίλα, θράσσα τροφός ἄ μακαρίτις*,] *Theucharila, nutrix Thressa, beatae memoriae.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D’Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —*δάδαθαί.*] *ἄ δάομαι*, quod apud Theocritum idem est ac *δαδάμαι, specto.* Vide suprâ, Idyll. i. v. 149.

74. *Καμψιστελαμένα τῶν ξυστίδα*—] *Et induit xystide, &c. Ξυστίς, γυναικίον τι ἑνδύμα πεποικιλμένον.* Schol. Juvenalis: *Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.* Sat. vi.

76. —*τὰ Δύκωνος*,] *τὰ* scil. *δώματα.* Nugantur qui plur. nume- rum hic indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poetæ numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut bene notum.

78. —*ἐλιχρόδω*] Vide suprâ ad Idyll. i. v. 29.

80. —*λιπόσι.*] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum *τοῖς δ* suprâ. In quibusdam libris legitur *λιπόντων*. Caeterum, ut bene observavit doctissimus D’Orvillius, [ad Chariton. p. 17.] à veteribus primi amantium congressus saepe fingebantur in solemnioribus deo- rum festis.

82. *Χ’ ὡς ἴδον*,—] i. e. *Καὶ ὡς ἴδον, atque ut vidi, ὡς ἐμάνην, ita statim insanii, ὡς θυμός μου δειλαίας περιέφθη ita animus mihi miseris malè affectus est.* Virg. *ὅτι vidi, ut perii, &c.* Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. *ὡς—ὡς* pro *ὡς—ὅπως* seu *ὡς—ut—ita.*

84. —*ἐφραδάμαν*,—] *animum adverti*—Vide suprâ ad v. 69.

224. 88. —*θάψω*] *Χλωρός, ἢ ξανθός. Θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, δ καλεῖται σκυθάρων, ἧγον σκυθικόν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σακφώ. τούτω δὲ τὰ ἔρια βαπτουσι, καὶ ποιῶσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ’ ἡμῶν λεγόμενον χρωδξύλον.* Schol. *θάψος*, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lanae vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotasse radicem *Glycyrrhizas glabrae* vel *echinatae* Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multae aliae stirpes aequè

convenient cum omnibus, quae de eâ tradiderunt veteres. **ΡΟΥΚΑ-224.**
PORD. Cf. Wolf. ad Sapphūs fragm. p. 249.

89, 90.—*αὐτὰ δὲ λοιπὰ ἐστὶ ἦν ὀστέα καὶ ἄεσμα.* Angl. and all that was left of me was skin and bone; or, and nothing was left of me but skin and bone.

92. *Ἄλλ' ἤς οὐδὲν ἐλαφρόν—*] ἤς Dor. pro ἦν, ut suprâ. Angl. but there was no remedy. ὁ δὲ χρόνος ἦντο φεύγων, tempus autem eūdo fugit, aut fugaciter praeteriit. Genus locutionis haud infrequens apud Graecos scriptores.

94. *Χ' οὕτω τᾶ δώλω—*] i. e. *Καὶ οὕτω τῆ δούλη, &c.*

100. *Κῆπέε κα νιν—*] Sic construe: *Καὶ ἐπέε κα μάθους νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἤδουχα, καὶ εἰπέ, &c.*

106.—*ἐκ δὲ μετώπῳ—*] *Ex fronte verò med sudor stillabat similis australi rori. κορυδέω* verbum poetieum. *νοτιάειν ἐρῶσαι, pro νοτιάειν ἔρῶσαι.* "Vide Valck. not. et Lex. Hed. &c. P.

109. *Κινῶνται—*] *κινῶμαι, ὄμαι, γαννίω.* Propriè verò *gan-nire* de vulpium voce dicitur; et impropiè de infantum vagitu. *κινῶνται φωνεῦντα, &c. γαννίω* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii. AEMYL. PORTUS. φωνεῦντα, Dor. pro φωνοῦντα.*

110.—*δαγῶδι—*] *Δαγῶς* est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imaginūculae ex cerâ, gypso, vel aere factae. Atticis *κόραι* vocantur. **HARLES.** Angl. *dolls. ἀλλ' ἐπάγην* (*κατὰ*) *καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα δαγῶδι, but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax.*

114. *Ἡ ῥά με,—*] Ordo est: *Σίμαθα, ἡ ῥα καλέσασά με εἰς τὸδε τὸ ὄν στέγος, [πρὶν] ἢ με παρεῖναι, ἐρῶσας [ἐμὲ] τῶσον, ὅσον ἐγὼ θῆν ποτε πρῶην ἐρῶσα τὸν χαρίεντα Φιλλίον τρέχων. Σίμαθα, ἐπιπνετο, quum me ante vocasti in has aedes tuas, quam ego aderessem mea sponte, tantum me praevortisti, quantum ego nuper aliquando praevorti venustum Philinum cursu.*

118. *Ἦνθον γὰρ κήλον,—*] i. e. *γὰρ ἐγὼ κε [quod est ἄν] ἦνθον, &c. Venissem enim ego,—*

119. *Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος,—*] i. e. *ἂν φίλος ἢ τρίτος 225 ἢ τέταρτος, ad verbum, existens amicus vel tertius vel quartus, i. e. cum duobus vel tribus amicis, ἀντίκα νυκτός, i. e. νυκτός ἀντίκα οὔσης, simul ac advesperâsset.* Per *μᾶλα Διωνύσοιο*, **Wartonus** intelligit non aliquid Mali peculiare; sed mala in genere, quae, cum caeteris arboreis fructibus, invenisse **Bacchus** traditur. *Μᾶλα Διωνύσοιο* sunt, iudice amicissimo meo **Doct. Rutherford**, fructus mali *cydoniae*, Angl. *the Quince*; quae à **Baccho** inventa est.

121.—*λευκάν—*] *populum albam, Herouliis ramentum sacrum, πάντοσε, &c. undique purpureis vitis obvolutam.*

124.—*ταῦδ' ἤς φίλα—*] *hoc gratum fuisset. ἤς* pro ἦν, et subauditur *κε* vel ἄν, ut in ejusmodi locutionibus, ubi praecedit haec vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unâ cum posteriore; uti in versu sequente: *Ἐδδον δὲ, εἰ μόνον κε ἐφίλασα, &c.* Porro subauditur eadem particula semel atque iterum, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando *καὶ πελέκεις* in *κεν κελ.* uti proposuit **Harlesius**. Caeterum mos iste, quo amatores amicarum postes frangere, vel fenestras quatere solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos. Sic **Hor.**—*quatiant fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. i. Od. 25. **Conf. Tibull.** Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud **Wartonus**.

225. 126. —εὖς—] Idem quod τῦ, est ex edit. Flor.

133. Ἀὖτως ἡμίφλεκτον.] hoc modo semiunum.—Λιπαράου—
Ἀφαιδύτω—Liparao Vulcano. Vulcanus saepe sumitur pro ipso
igne; atque idem Liparao vocatur à Liparà, insulâ inter Siciliam
et Italiam, principe septem illarum, quae vulgò dicuntur *Asotias*,
quae ab ignibus eructatis etiam vocantur *Fulcanias*, uti notavit
Harleius.

144. —μέθρα—] Poëticum adverbium, pro communi μέχρι, vel
μέχρις, usque ad. μέθρα τοι ἐχθές, usque ad heri, i. e. usque ad hester-
num diem. ΑΞ. ΡΟΚΤΟΣ. Scribant Grammatici μέθρα τοι libri im-
pressi ferè semper habent μέθρα τοι nempè ubi syllaba prior posi-
tione longa est. T. Y. ἐχθές, h. l. nuper. HARLES.

145. —ἀλλ' ἦνθέ μοι εἶ τε Φιλίστας—] sed venit ad me mator
Philistae meae tibicinas, εἶ τε [μάτηρ] Μελίξος, eademque mator
Melixás. Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—εἶς Με-
λιξός— et putans φιλίστας non esse nomen proprium sed adjecti-
vum, sic vertit: venit ad me mator carivitas meae tibicinas, mense,
inquam, Melixás.

147. —ἔπαυ.] Ἐπῶν scil.

156. —δλπαν'] ἀπυλλάων oleariam, quâ utebantur in palaestrâ.

158. Ἡ ὅ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει,—] Nonne manifestum est, cum
alias delicias habere—?

226. 164. —ὥσπερ ἐπίστειν.] est, ut promisi: sin admiseris vulgarem
versionem, sicut suscepi, legendum esse videtur Valcken. ὅπερ ἐπί-
στειν, cui me subjeci. ἀντύξ, h. l. curvus. HARLES.

* ΑἰΠΟΔΟΣ, &c.] Caprarius, sive Amaryllis, seu Comisator.
Idyllium III.

Ver. 1. Κωμάδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νότυα
αἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων.—Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα
ἀποπειραδόμενος αὐτῆς δι' ἐφθάν και λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόν-
των. Schol. Κωμάδω hoc loco significat, Eo Bucolicè tripudians et
cantans. Isthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inscribitur in codicibus apud me
pluribus. Quod ad Κάμος attinet, significat sensu magis generali,
convivium, cantum, tripudium, deum festivitatibus; saepissimè Festivita-
tem sonat. WΛΑΤΟΣ. —ταὶ δέ μοι αἴγες— Sic Virg. *Tityre, dum redeo,*
brevis est via, pasce capellas; &c. Ecl. ix, 23. Conf. *Shenstone's Pas-
toral Ballad*, init. *Ye Shepherds so cheerful and gay,* &c.

3. —τὸ καλὸν—] Idem quod καλῶς. [Vide Coll. Gr. Min. ad p.
76. n. 1. " p. 102. Od. i. v. 10."] τὸ καλὸν περιφλημένο, Angl. much
loved.

4. καὶ τὸν ἐνόργαν—] et caveto à cancone [" hircos"] *Libyco isto*
integro vel testiculato hircos, μη χορήγη ὄς, ne cornu te petat.

227. 6. Ὁ χαρίεσσ' Αμαρυλλί,] Comi principium, qui aliquoties postea
Interrumpitur à Caprarlo, hic est. Ηκμισαυα.

8. —ἦμεν,] et ἦμες, Dor. pro εἶναι.

9. —ἀπιγέσθαι—] Virg. *mori me denique coges.* Ecl. ii, 7.

10. Ἐνίδει] Dor. adverb. pro comm. ἰδοῦ, ecce. ΑΞ. ΡΟΚΤΟΣ.

12. —αἶθε γενούμαιν Ἀ βομβεῦσα μέλ.] Angl. *O if I were the*
humming bee! &c. —καὶ τὴν πτέρην— [*Πτέρεις*, propriè *Polypodium*

filix mas Linn. Angl. *male fern*. RUTHERFORD.] *and the fern, ἣ δὲ 227*
κριαδῶν, with which thou art thickly covered.

15. *Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα.*] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor* : &c. Ecl. viii, 43. ad quae ita Heynius : *Nunc scio, serò scil.* Ex Theocr. haec Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentiùs. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. xvii. et Moschi i. Virg. Aeneid. iv, 365, &c.

21. *Τὸν στέφανον—*] Ordo est : *ποιηθεὶς με ἀντίκα κατατίλαι τὸν στέφανον εἰς λεπτά.*

23. —*καλύπεσθε—*] *Κισσοτο καλυκας, flores hederas nondum aperti. Σέλινον, planta dubia, videtur esse arium graveolens* Linn. *Celeri* Ital et nostrum, quod hoc ipso nomine Graeci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. *Σέλινον, vulgò arium petroselinum, Angl. common Parsley* ; mihi potiùs videtur *arium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.

24. —*τί πάθος* ;] *quid agam?* est formula eorum, quos invites natura, vel fatum, vel quaecunque alia cogit necessitas. Vide Valckenaer, ad Eur. Phoeniss. 902.

25. —*βαίταν*] *pellem, h. e. amictum pastorum.* HARLES.

26. *Ἐπερ εὖς θύνηως σκοπιάζεται—*] Thynnorum piscatores olim in altis rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut indicè Thynnos observarent : sicut auctor est Strabo, qui *Θυννοσκοπεῖα* vocat. L. v. p. (225.) 345. CASABOVON. Hanc etiã fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halleut. iii, 637.—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii speculæ de montis in undas Deferar.*—Ecl. viii, 59.

27. *Κῆρα μὴ ποθάνω,*] i. e. *Καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω, Angl. And though I should not succeed in dying, τὸ δὲν ἡδύ γε μὴν τέτυκται, yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula *κε* vel *ἐν*, quas verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. "Vide supra ad p. 225. v. 124." *τέτυγμαί*, praes. perf. Angl. *I am, τέτυκται, he, she, or it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6. "p. 27. n. 4."] *ἀδύ, εὖς, Dor. pro ἡδύ, quod hic pro ἡδονῆ.* "Ver. 28.—*μεναμένω, quaerente me.* Interp. P.

29. —*ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,*] *ποτεμαζόμενον πλατάγησεν, in Scholiis, in Codicibus aliquot, etiã in Parisino, repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck recepi.* VALCKENAEER. Sententia est : *crepuit folium illud ad digitos allium.* Saepè media et passiva inter se significationes alternant : *ποτεμαζόμενον* idem est, atque *ποτεμαζόμενον* aut *ποτεμαχθέν.* REISKE. Forma quidem media et passiva eadem sunt in praes. et imperf. et nemo est Graecè vel mediocriter doctus, qui non novit aoristos passivos, et interdum perf. passivum, sumi sensu medio. [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quaedam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè eaqdem crediderim. Quare vel legendum *ποτεματτόμενον* vel vulgaris reponenda : scil. —*ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.* Quae Scholiasites sic exponit : *πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγόνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤρουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον φάρον.* Caeterùm μάδσω, [unde *ποτεμάτω* vel *προσμάδσω,*] propriè significat, *tangendo adlino vel adfrico, inde tergo.* "Amantes verò ex

227. "folio papaveris et anemones, pollici et digito indicis manus sinistrae imposito et adversa manu percusso, conjiciebant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicarent: uti Suidas sub voce πλαταγών memorat. In humero etiam cubitoque et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. Polluc. L. ix. segm. 122. et 127. et Potteri Archaeol. lib. ii. cap. 18. Vol. i. p. 352." (406.) HARLES. *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiasten planta quaedam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHRESKA. "Vulgatam lectionem reposui. *Allisii*, vel *edidit sonum*. Sic Agathias legisse videtur, cum scriberet Epigram. suum ix. Brunck. Analect. Vol. iii. p. 37. *Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ἤχεται βόμβος Γαστέρα μαντρῶν μάξασο κισσύβιον, Ἐγνων ὡς φίλιος με*. Kuster De Verb. Med. S. iii. fin. docet aor. 1. med. usum in sign. pass. rarissimum esse. Vide Epigram. Mnasalcae infra p. 323. et Leonidae iii. p. 324. *χειραμένη*. P.

31. —*κοσκινύμαντις*,] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. Schol. Vide Potteri Archaeol. L. ii. cap. 18. Vol. i. 352. (406.)

32. 'Α πρὸν ποιολογῆσα—] *ποιολογῆν* est simpliciter *spicas accipere, legere et componere*: ἡ παραβατική, quod est vox Dorica, est quas *messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup. benè explicant. HARLES. ἡ πρὸν ποιολογῆσα, Dor. pro ἡ πρῶτην ποιολογῆσα.—*ὄννεα* ἐγὼ μὲν τίν ὄλος ἔγκειμαι, quoniam tibi totus incumbis. τίν Dor. pro σοί. "ὄννεα pro ὄτι. P.

35. —*ἠ Μέρμυρονος Εριθαικῆς*—] Subauditur *θυγάτηρ*. *Erithacis* est nom. propr. ἡ μελανόχρωος, Angl. *the brown, the swarthy*. Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, *μελάνοφρος*, cui *nigra sunt supercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. Ecl. ii, 43.

37. 'Αλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen*. Potter. Archaeol. l. ii. 17. Vol. i. p. 338. (391.)

228. 40. 'Ἰππομένης—] Hippomenes ope malorum à Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. V. Schol. et Hygin. Fab. 185. ibique Muncker. HARLES.

42. 'Ὅς ἴδεν,—] Vide ad Idyll. ii, 82. "suprà p. 223.

43. Τὸν ἀγέλαν—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* est mons Thessaliae. Mater Alpheisiboeae fuit *Pero*, tantà venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodia eriperet. Melampus, ut Blas frater illam acciperet, periculo se exposuit: et à pastoribus Iphicli captus, in vincula coniectus est: è quibus arte suâ vaticinandi liberatus, bovis acceptis et Neleo traditis, *Pero* Bianti paravit. Conf. Propert. ii, 3. 51. sqq. HARLES.

49. Ζαλωτός—] Endymion, famoso illi Lunae amatori, aeternum somnum immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—*ἄτροπος ὕπνος* est durus, h. e. *gravis somnus*.—Ad Jasionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutum. Cereris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem*. "Suprà p. 19. v. 125.

53. *Κεῖθεῖμαι*—] et *κεῖθεῖμαι*, Dor. pro *κεῖθεμαι*. *Κεῖθεῖμαι* δὲ *κεῖθεν, protentus jacebo*.—*ἔδονται*, comedent, fut. 2. est *ἔδομαι, ἔδη, ἔδεται*, &c. pro *ἔδοῦμαι, ἔδη, ἔδεται*, &c. ut *πίομαι*, et *φάγομαι*. *ἔδονται*, pro *ἔδοῦσι*, quod in vulgariis est editionibus, rarò si unquam, alibi occurrit.

* *ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.*] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium 229 VIII.* Dominatur in hoc Idyllio suavitas illa, quae bucolicis carminibus unice convenit. Tum crebrae submiscentur notae, quibus in hoc Siculo nostro versando, tantoperè delectari solemus. WARTON.

Ver. 2. ὡς φαντι,] Pro ὡς φαντι, quod est, ὡς φασί, legendum conjicit Piersonus *Διόφαντε*: quasi poeta Idyllium inscripsisset Dio-phanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. *Ἄμφω*—] Ita Virg. *Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo, Et cantare pares, et respondere parati.* Ecl. vii, 4.—*ἤτην πυφφοτόρω, εραντ ρυφο capillo, ἄμφω ἀνάβω, ambo imbraberes; ἄμφω δεδ. συρίσθεν* [Dor. pro *συρίσθην*,] *ἄμφω δείθεν,* [Dor. pro *δείθειν*,] *ambo fistulam inflantῶι ambo cantandi periti.*

5. *Πρῶτος δ' ὄν*—] Dor. pro *πρῶτος δ' ὄν*. Harum autem particularum vis dilucidius apparebit si, cum doct. Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo: *Πρῶτος δὲ Μενάλκας ἠγόρευεν ἠγόρευεν ὄν οὕτως.* Prior vero *Daphnia* intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo. Doctr. Part. C. XIV. s. v. 5. p. 273.

11. *Χρήσθεις ἄν εἶδειν;*] *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo inter nos, &c.* Ecl. iii, 28. *χρήσθεις καταθεῖναι ἀεθλον;* Angl. *will you stake a prize?*

13. —*Θησεύμεσθ'*] *Θησεύμεσθα,* Dor. pro *θησεύμεσθα*, quod Poë-230 ticè pro *θησεύμεθα*. Vide suprâ ad p. 81. v. 1.

15. *Ὁδ' ἰθῶ*—] Virg. *De grege non ausim, &c.* Ecl. iii, 32.

18. *Σύγγ' ἄν ἐποήσα καλῶν ἐγὼ ἐννεσφονον,*—] *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus,*—Hujusmodi *σφραγγα*, sive fistulam pastoriam, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Ottomanam*; qui nunquam nostrae amicitiae non memor, eorum unam è Troade secum attulit, mihi quae dono dedit, unâ cum aliis rebus à se ibidem collectis, cum nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprâ ad Idyll. i. v. 129. p. 219.] “Neque apud nos hodiè ignoratur syrinx illa, quae nomine vix recepto *Pan's pipes* dicitur: quin etiam in plateis Londinensibus quotidie auditur. “Hujus autem instrumenti adeo frequenter occurrit mentio apud poetas, ut operae pretium fuerit huic loco paululum immorari. “Fistulam accuratè describit Pollux, L. iv. c. 9, 5. ubi forsân, pro *ἀριστάμενα, ἀπιστούμενα* legendum, aitque eam è calamis fieri, ἰνώque et cerâ compingi: dein aliud fistulae inversae genus describit, quod tibiâ Tyrrenam appellat, quamque vel follibas, vel aquae ope inflari dicit: quae descriptio cum monumento quodam antiquo optime consentit, hoc organum cum follibus suis exhibenti: minimeque dubium relinquit, quin veteribus notum fuerit nobile illud instrumentum, multo ante Juliani tempora. In fistulâ autem cerae usus praecipuus erat, ut ad debita sonorum intervalla reducerentur calami, quod hodiè subere fit, magis minusque altè intruso. Aristoteles Probl. xix. 23. *Οἱ γὰρ σφραγγας ἀρροστούμενοι εἰς μὲν τὴν ὑπᾶτην ἀκρὰν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, τὴν δὲ νήτην περὶ τοῦ ἡμίσεος ἀνακλήρουσθιν* quod rectè ait

230 " octavae intervallum constituere, longitudine dimidiatâ; erat autem
 " hypate quae hodiè infima chorda diceretur. Quod autem ad
 " sonorum numerum attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram
 " tribus chordis instructam invenisse. Citantur ab Euclide Ter-
 " pandri versus, *Ἡμεῖς τοι τετράγῃην ἀποτέραντες δαδῆν, Ἐκ-
 " πατόνων φόρμιγγι νέους κελαδῆομεν ὕμνους*. Chordam octavam
 " addidisse Pythagoram refert Nicomachus; ali equallem ejus Si-
 " monidem. Ait autem Plinius, vii. 56. (57.) *Citharam Amphion*
 " (invenit:) *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis additis*
 " *Terpander. Octavam Simonides addidit: nonam Timotheus*. Erat
 " igitur cithara jam *ἐννεάφωνος*, ut fistula à Bartholino delineata,
 " de Tib. Vet. p. 379; neque usus vulgaris multò longius proces-
 " sisse videtur; quamquam theoretici, quidamque etiam citharistae
 " brevi multa utrinque addiderint. Hodie fiunt fistulae *δισσακιδεκά-
 " φωνοι* et ultra. Fuisse autem videntur intervalla eadem quae in
 " genere hodierno molli seu minori, ut dicitur: quod plerisque
 " gentibus incultioribus usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis,
 " Borussis; interque novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait
 " Aristoteles omnes bonas melodias saepè recurrere; extrema
 " utrinque, quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum gravio-
 " rem, Terpandro etiam acutio-rem, vel secundum alios tertiam à tonica,
 " relicto octavae intervallo. Simplicio-rem fuisse veterum musicam
 " certum est, nisi quod à doctis cantoribus exquisitissimâ arte varia-
 " bantur melodiae; probabile autem non est diversas melodias
 " simul cantari solitas esse: citharam tamen voci multiplicem har-
 " moniam addidisse procul dubio testatur Platonis locus, de Legg.
 " vii. p. 812. [Steph.] neque manùs certum est tibias vel pares vel
 " impares genuinum sonum emisisse. Apuleius Florida I. (iii.)
 " Primus Hyagnis duas tibias uno spiritu animavit; acuto tinnitu,
 " gravi bombo, concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod.
 " ix. *Sonante mistum tibiis carmen lyra, Hac Dorium, illis Barbarum*;
 " —etiam Longin. § xviii. Cicer. lib. ii. de rep. [" t. iv. p. 296. ed.
 " R. Steph. C. 42. p. 79. De Re Pub. Libb. nuper repert. ed.
 " Boston. 8vo."] fr. Plutarch. de Mus. Macro- b. Prooem. qui etiam de
 " vocibus gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. Ne-
 " que quicquam facillius est, quàm apud aures mediocriter doctas
 " etiam hodiè mirificos illos musices effectus clere, per diligenter
 " exultam melodiam et vel modicâ vel nullâ harmoniâ suffultam;
 " quod adeo notum est, ut nonnulli omnem concentum è musicâ ex-
 " pellere conati sint." T. Y.

21. *Ἡ μὲν τοι κήρυξ*—] *Imo verò et ego, &c.*

26. *Τῆνον πῶς ἐνεαῖθα*—] Mallem cum Reiskie πῶς cum ac-
 centu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πῶς δὲν καλέσω-
 μεν ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, ᾧ πῶν ὁ φαλακρὸς ὑλακεῖ πρὸς ταῖς
 ἐρίφους; Angl. *What if we should call that goatherd, whose whine dog*
is barking beside the kids?

30. — *ἰθὺκα*—] pro *ἰθὺκτης*, h. e. ὁ στυκτικῆς, ὁ λευκόφθογγος.
 HARLES. Sic *στυκτικῆς* pro *στυκτικῆς*, quod genus vocum saepè occur-
 rit apud Homerum, ut *μητιέτα*, *νεφεληγερέτα*, &c.

35. — *ἐξ ψυχῆς*—] Vernaculè — *to their heart's content*—*μηδὲν*
εἰλασθὼν ἔγω, let him fare as well.

231. 49. — *ὁ βάθος ὕψος Μυρίων.*] Supple *ἔστί*. ubi *altitudo* *ἐπιτοῦς* est
immensa. ὁ Dor. pro οὐ, ubi. Constructio est: *Ὡς ἐράγε, ἄνερ τῶν*

λευκῶν αἰγῶν, ὃ σιμαὶ ἔριφαι, δευτ' ἐφ' ὕδαρ, οὐ βάθος ὕλης ἐστὶ μύρον.

51. *Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος,*] i. e. γὰρ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν ἐκεῖνῳ τῷ τόπῳ. Ἰθ' ὃ κόλε, *abi, cornibus mutilate,*—alloquitur scil. unum ἐ hircis. [Sed pro ὃ κόλε, legendum conjecit Hugo Grotius ὃ πόλε, pro ὃ αἰκόλε. Reiskius autem habet Κόλε pro nomine servi.] καὶ λέγε Μίλων' pro Μίλωνι. Caeterum quum haec, quae de Milone dicta sunt, minus convenient personae Menalcae, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcae tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. *Μή μοι γὰν Πίλοπος,*—] *Non mihi terram Pelopis,* [i. e. Peloponnesum,] *non mihi aurea talenta contingat habere, &c.* Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjecit Κροσσοιο τάλαντα, Reiskius autem χρυσεὶ Ἀταλάντας, scil. μῆλα, aurea poma Atalantae. [Vide Idyll. iii, 41. supra p. 228.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542. "et supra.

55. —ἀγκὰς ἔχον τυ,] *ulnis complectens te. Σύνομα μᾶλα, greges ovium simul pascentium.*

57. *Ἄνδρῶν μὲν χειμῶν*—] *Virg. Triste lupus, &c. Eclog. iii, 80.*

60. —ἡράσθην] *απῶνι.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

66. *Ὅδ' ἀπὸ κομᾶσθαι*—] *Homer. Ὅδ' ἀπὸ κομᾶσθαι εὐδὲν βοῦ- 232 ληφόρον ἄνδρα.* Iliad. β, 24.

68. *οὔτι καμειθῶ,* &c.] *non defessi eritis, nondum abstineritis, cum ea [herba scil.] iterum erit renata.* T. Youko. ὄχα et ὄκα, Dor. pro ὄτε, et ἄδε pro ἤδε.

69. *Σίττα*] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HARLES.

70. —ὦ ἄρνες ἔχωντι,] i. e. οἱ ἄρνες ἔχουσι. "ἐς καλάρωσ—*in calathis*—i. e. lac coactum. *πηκτῆ,* vel *πακτᾶ,* Dor. *curd.* Vide supra p. 36. v. 246. 247. P.

71. —ἀνεβάλλετ' αἰδέν] *ἀναβάλλεσθαι* de praeludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —*σύνοφρος κόρα*] *junctis superciliis puella.* Juncta supercilia inter praecipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. (109.) v. 16.] Constructio autem hujus loci haec est: *Καὶ κόρα σύνοφρος, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἀντροῦ ἰδοῦσά με παρελάοντα [vel παρελαύνοντα] τὰς δαμάλας, ἐφασχέ [με] εἶναι καλὸν, καλὸν. Ὁ μὴν ἀπεκρέθην οὐδὲ τὸν μικρὸν λόγον αὐτῆς.* Et sensus est, Interprete Warton; *Puella me, dum praeteriret, protervè compellanti, vel mihi illudenti, nihil retorri; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Praesertim si spectes quae sequuntur. Caeterum quod ad quantitatem in penultima vocis καλὸν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. *Ἄδετ' ἄ φωνά*—] Vide Miltoni *Paradis. Amis.* indicante Warton: *Sweet is the breath of morn, &c. Lib. iv, 641.*

79. *Τᾶ δρω*—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus, &c. Ecl. v, 32.*

84. *Ἀάσθεο*—] i. e. *λάζου τὰς σύργγας,* et non, ut Valckenarius aliique volunt, *τὰς σύργγας,* nam earum duae erant, Menalcae scil. et ipsius, ei victori accipiendae. "Edinenses genitivum tenent: et recte, opinor. P.

89. *Ὡς—οὔτως*—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent

etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, *ὡς quemadmodum, οὕτως sic*. Pari modo ver. 90. *ὡς*, cum accentu, est *sic*: et ver. 91. *ὡς*, sine accentu, *quemadmodum*. WARTON. "V. 91. *ὡς* habet in edd. primis; οὕτω in ed. Valck. etc. quam vide. P.

91. —*γαμβεῖδ'*] Versus legendum postulat *γαμβεῖδ'*. quomodo et nonnulli dederunt. "*γαμβεῖδ'*, Valck. Edin. ex Cod. &c. *γαμβεῖδ'* praefero. Hom. Il. i. 394. *γαμβεταί*. P.

93. —*ἄκρῆτος*—] Dor. pro *ἄκρητος*, qui est in primâ pubertate, vel qui primam pubem habet. v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hic intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim saepè est nomen merè pastorale.

233. * *ΚΥΚΛΩΨ*.] Cyclops, *Idyllum XI*. Cum idiotismi elegantia, et simplicitas, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poematis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in Cyclope. Quod mirum non est. Loquitur enim ut *ΑΥΤΟΧΘΩΝ*, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium iudicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem, [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hîc, quasi prologi vice, protulit Wartonus, suprâ p. 34. Od. i, 182. In cod. Vatic. 3. haec est inscriptio *Κυκλωψ Και Γαλατεια. Προς Νικιαν Ιατρον ο Θεοκριτος διαλεγεται*. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. *Οὐδὲν ποττὸν*—] Per *ἔγκριστον*, intelligendum est unguentum; et per *ἐπίκριστον*, pulvis vel *pulvillus inspersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings*. RUTHERFORD. Ordo autem est: *Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πεφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα (δοκεῖ μοι) οὐτ' ἔγκριστον, οὐτ' ἐπίκριστον, ἢ αἱ Πιριδες*.

10. *ἤρατο δ' οὐτὶ ῥόδους*,] Sensus est: Cyclops ille non exprimebat amorem suam, quemadmodum vulgò solent amatorculi, missitando ad suam puellam rosas, mala, cinninos, atque alia hujuscemodî, lepida quidem munuscula. Non haec erant ejus elegantiae. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quaedam fuit immunitas. WARTON.

12. —*αὐταὶ δὴ ἤρθον*] ipsae i. e. sua sponte, redibant—Sic Virg. *Huc ipri potum venient per prata juvenci*: Eclog. vii, 11. et *Ipsae lacte domum referent distenta capellas Ubera*. Ecl. iv, 21. Vide Vol. I ad p. 204. n. 2.

14. *Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος*—] est in solo littore. Virg. *Te solo in littore secum, Te veniente die, te decedente canebat*. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. TOUR. Sed vulgatum *αὐτῷ* Doricum utique est pro *αὐτοῦ, ipsi*. KOEN. ad Gregor. de Dial. p. 161. ["p. 351. Dial. Dor. §. 155."] Et praeterea in sensu, quo locum intellexit Troupius, *ἡόνος* fem. gen. postulâset *αὐτᾶς*, ut rectè observavit Brunckius.

15. —*ἀπακρίδιον ἔλαος*] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulvus*. Aeneid. iv, 67.

19. Ω λευκά Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. Item: Ovid. Metam. xlii, 789. sq. " V. 20. πακτώς, πηκτέης, h. l. curd. P.

21. —φιαιρωτέρα δμφακός αμας.] *Splendidior uod immaturd.* 234. Hesych. φιαρόν, λαμπρόν, καθαρόν. Verum uva nondum matura splendere non inepte dici potest. "γαῦρος, sportiva. P.

22. —αῦθ' οὔτως—] est pro αὐτὸ οὔτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio: prorsus ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii. p. 52.] affirmat αῦθ' [quod hic pro αὐθι ante vocalem] idem significare quod εὐθός, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὔτως reddit *idcirco—ob hanc causam—nempè quod sis acerbior uva immaturá: potius, ut opinor, quod sis vitulo lascivior.* Idem, in versu sequente, pro —λοῖθα, ὄκα, legit *λοῖθ', ὄκα*, ut duo versus sibi mutuo respondeant. φοιτάω, est *io, ventito*, et de his saepe dicitur, qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. "ένταιθαῖ, *huc*, Brunck. conjecit. An, αὐθι, *huc?* P.

23. Οἴχη δ' εὐθός λοῖθα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ηράσθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est *Ηράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ*,—*τεῦ* scil. pro σοῦ. *τεοῦς* est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —ἐμαῖ σὺν ματρὶ.] Coniicit Auratus *ἐᾶ σὺν μ.* quod probarunt Brunck et Valckenaer.

28. Πανόσθαι—] Ordo est: δ' εἰδὼν σε [οὐκ ἐδυνάμην] καὶ ὑπτερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] οὐδέ τι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι. *Et cum vidi te, etiam posthac ex illo [tempore non poteram,] neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: *Ὁδ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἰδὼν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.*

31. Οὔνεκά μοι λαθία—] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —θῶτερον—] θῶτερον Brunck. cum MSS. rectius. T. Youno. "ὄς Dor. pro οὗς, ὄτός. θῶτερον ὄς, τὸ ἕτερον οὗς. P.

34. Ἀλλ' ὠπτός, τοιοῦτος ἐὼν,—] *Sed ipse, talis quavis sim,—* ὠπτός Dor. pro ὁ αὐτός. Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. ἀμαῖ—] Scribe rectius ἀμαῖ, pro ἄμα. T. Youno. "ἀμαῖ τίν.

40. —ἔνδεκα νέβρωσ Πάδας ἀμνοφόρος,] *undecim cervas, omnes foetas.* Sed νέβρωσ est *hinnulus: et ἀμνοφόρος, ov, ή,* est proprie *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli *μαννοφόρος, maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparris etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, *μάννος*, inquit, *ἐστίν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.* Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit *μαναφόρος, quae maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam *μήνη*, Dor. *μάννα*, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Ἀλλ' ἀφίκεν—] l. e. Ἀλλ' ἀφίκεν σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 39. sqq.

43. —ὄρεχθῆν.] Pro *ὄρεχθεῖν* scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τῶνδε] Subauditur *ἀντί.* "An (,) ad v. 49, (;) ad v. 50? Verum 50. Hemsterhusius inserendum iudicat post versum 33. quod Brunck. et Valck. approbant. Ideo hic uncis inclusit. P.

50. Αἰ δέ τοι—] Sensus est: "Etai tibi videar hirsutus et squal.

"lidos, attamen abundo multis vitae commoditatibus: Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprâ, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. **WARTON.** Cf. Hom. Od. ι, 219. 223. 233. 237. suprâ p. 35. 36. v, 123. et Virg. Aen. v, 680.

52. *Καίόμενος*—] Possit hic alludere Cyclops ad oculi sui combustionem ab Ulyse faciendam: quam praedixerat ei Telemus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Gala-tea, pati possem illud, quod mihi in fatiis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio; imò animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis sui videtur hanc transitionem facere. **WARTON.** Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odys. ι, 501. sqq. **HARLES.** Caeterùm ordo est: *ὁ ἀνεχομένην καίόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν, οὐ οὐδὲν [ἔστι] γλυκερώτερόν μοι.* Angl. *And I love thee so much, that I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —ὕπὸ τεῦς— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hic, et v. 56. fult receptum à Valckenario. "v. 53. *Nal* pro *Kai* Heinsius correxit **VALCK.** Vide infra p. 248. v. 73. P.

235. 54. *Ῥμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκεν*—] *Hei mihi, quod mater non peperit me habentem branchias, ὡς κατέθην ἐπὶ σοί, ut descenderem ad te,*— Ante κατέθην subintelligitur particula ἄν, item ante ἔσπερον in versu sequente. Vide Hoogveen de Particulis, p. 93. "et suprâ ad p. 227. v. 27." Conf. Virg. Ecl. ii, 45. "Branchiae, *gills*. Plin. ix. 18. P.

59. *Ῥστ' οὐκ*—] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia et papavera, simul, uno eodémque tempore: Hoc autem minùs possem, quoniam illa in aestate, illa hyeme nascuntur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. **WARTON.**

61. *Ἄλκα τις*—] Sensus est: "Natare discam, siquis hospes huc fortè adveniens me natare doceat." *Idem.* Vide Odys. ι, 126. sqq. suprâ p. 33.

66. —*τάμεισον δριμεῖαν ἐνεῖθα.*] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. *Οὐδὲν πᾶ*—] Ordo est: *εἶπεν οὐδὲν πᾶ ποθ' ὄλωσ φιλὸν πρὸς σοὶ ὑπὲρ μου.* *Neque ullò vòd, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit,* &c. *πᾶ* Dor. pro *πᾶ*, retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. V. Hoogev. de Particulis Graecis, p. 1056. sqq. **HARLES.**

72. *Ὡ Κύκλωψ,*—] Vide suprâ ad Idyll. ii, 19. p. 222. Virg. *Al Corydon!* &c. Ecl. ii, 69. et 71, sqq.

73. —*θαλλὸν ἀμάδας*] *θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός.* Schol. ad Idyll. iv, 45. *Quicquid herbarum vel fruticum vivet, θαλλὸν vocant Graeci.* Τουρ. *ἀμάδας* non tam *metens* verterem, quam potius *colligens*, (quae est prima illius verbi significatio,) aut *secans, decerpens.* V. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. **HARLES.**

75. —*παρεῖδαν*] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: *Amā, quae tibi à fortunā offertur.* *Idem.*

76. *Εὐρήσεις*—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. *Κιχλίθοντι*—] Dor. pro *κιχλίθουσι*, *suaviter vident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. xiii.

79. —*ἐν τᾷ γᾶ*—] *Δηλονότι καὶ ἐγὼ φαίνομαι εἶναι εἰς ἐν τῇ*

γῆ. "Alquis sum in Sicilia. Puellae me non prorsus negligunt; "sed multae adsunt de nocte, cachinnantes, et mecum colludere "cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐποιμαίμεν τὸν ἔρωτα Μουσίδδων] *cantillando fallebat amorem suum.* Post ἢ supple *ἐλ*, et ante ἔρωκεν subaudi *τις*. HARKN. Redde potius: *quam si remedia auro coemisset.* T. YOUNG.

* ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΤΣΙΑΙ.] i. e. SYRACUSIAE, 236. sive ADONIDIS FESTUM celebrantes. *Idyllum XV.* Est hoc Idyllum mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poeta manu quasi praesentem in rem ducit; et digito, quae geruntur, singula quaeque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum vivis coloribus depingit. REISKE. Carmen longè suavissimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et sororis suae Arsinoae, *Quae nunc sorore dulcior.* Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam *ἀνταδέλφην.* TOUR. Scena verò Alexandriae figenda est: Syracosiae hic colloquantur mulieres de plebe, non primi ordinis matronae,—quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino, [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latiùs descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane, comitantibus primariis matronis, iisque plis, prae ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. HARKN.

Ver. 1. *Ἐνδοῖ Πραξινοῖα;*] Supple *ἐστὶ*;—*Γοργόν*, ex codd. dedit Valck. pro vulgari *Γοργόν* qui et hic induxit ipsam Praxinoam statim loquentem, pro Eunoā ancillā, quam [vide v. 27. 54. 67.] ut *χωρὸν* esset *πρόσωπον* fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriā, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. *Ἐχει κάλλιπτα*, in edd. Eunoae absurdè dari.—*ὡς χρόνω*—alii dant *χρόνω*, ut sit Dor. gen. h. e. *ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες*, *quidam diu expectata post longum tandem tempus venisti!* *ἐνδοῖ* *quinimo domi sum.* Fatetur tamen Valck. *ὡς χρόνω*; *ἐνδοῖ*, fores aperientis ancillae non disconvenire; sed ancillam à januā expectantem alloquutae mox ex domunculā (*Πεδν*, *ὄχι εἰλημέν*, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoë.—Proxima autem, *ἦνθες* in *ἦνθον* mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni: *Θαῦμ'*, *ὅτι καὶ νῦν ἦνθον* tum sequentia iterum Praxinoae: *ὄρη δέφρον*, *Ἐνδοῖα*, *ἀντᾶ*. quod non improbat Valckenarius.

2. *ὄρη δέφρον*—*ἀντᾶ*.] SEE for a chair, Eunoa. Quod amicitiae et observantiae signum. *Ἐμβαλε καὶ ποτικρανον.* *And get a cymbalum.* Quod mollietiei et elegantiae muliebris est. TOUR.

4. —*ἀδαμάτω*—] Hoc pro vulgari *ἀδεμάτου*, vel Dor. *ἀδεμάτω*,

dedit Valck. et Brunck. è codd. Ω τᾶς δδαμάτω ψυχᾶς Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῷ μὲν ὄχλω,] Gen. Dor. supple δντος.

237. 7. —ἄκροτος.] *via est molesta, quas euntom defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἐκαστοτέρω incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἐκαστέρω ἄμμιν ἀποιεῖς, et Brunck. probat scribitque. HARLES. Ita Edin. 5ta. P.

8. Ταῦθ—] Supple δια— i. e. δια ταῦτα—ὄπως, ideò—quòd—πάραρος—Scribe, ὁ πάραρος, homo fatuus et inmorigerus. Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράρορος et Παρήρορος. Ἀπὸ τοῦ Δίωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. Τουρ; apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; Item apud Valck. [in annot. ad Adoniazus. p. 239. sqq.] Caeterum, ut notavit Dammlus, παρήρορος, Ion. pro παράρορος, iuxta adjunctus, propriè dicitur de equo, ὁ παρεξυγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ἂν τῶν ζυγίων ἢ τῶν ζυγίων nam οἱ ζυγίται ἢ ζύγια sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήρορος ἵππος.—et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc saepe posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem saepe talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat ineptus, praeter rem vagus, exsolutus, ἐκλυτος, quasi à παρὰ et δέλω, ἀπτο. Lex. Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δὲ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὄπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήρορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ δέλω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀρω, τὸ ἀρμόζω, οἰνεῖ ὁ παρηροσμένος· ὁ μὴ ἐνέχειαν ἔχων ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Il. ψ, 603. 1319. 11.] “Quod sequitur,” inquit Toupius, “ἔσχατα γῆς, est extrema pars urbis, et ab aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town.” Atque ita H. Steph.—“respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: Il est venu de meurer au bout du monde, de eo qui aedes habet in ultimâ parte urbis.” Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: “Huc mecum in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emit (vel conduxit) aedicularam, à tuis adeò aedibus remotam, ut ne nos essemus vicinae, ὄπως μὴ γείτονες ὄμες.” Πλεὺν, οὐκ ὀκνηθὲν Angl. a den, noi a dwelling.

10. —ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὁμοτος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ἴδρον, πρὸς ὀργήν et si quae alia. Sensus est. Id verò agebat scilicet homo invidius, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet. Τουρ; qui pro ὁμοτος legit, ut in vulgatis, ἐμετο. Valck. admisit ὁμοτος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. out of mere spite, an envious pest, never otherwise.

11. Μὴ λέγε τὸν τεόν ἀνδρα,] Angl. My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you. τεόν Dor. pro δόν. τῷ μικρῷ, pro τοῦ μικροῦ. ὄρη, pro ὄρα, quod contractè pro ὄραε. ποθορῆ, pro προθοραε, contr. προθοραε. Caeterum pro Δελῶνα τοιαῦτα, vulgò legitur τοιαῦτα, Διῶνα reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus.

13. —ὄ λέγω ἀπρῶν.] Angl. I don't mean Papa. Ἀπρῶν οὔτω

τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. 237.
Schol. Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —ναὶ τὰν πότνιαν.] *Per Proserpinam*: nam πότνια hic vult *Proserpinam*; per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότναν, πότνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam νian efferrī debet ut una syllaba.—καλὸς ἀπφῦς, pretty *Papa!* "Vide supra ad p. 219. v. 113. et Gramm. P.

15. Ἀπφῦς μὲν τῆνος] *Pater quidem ille nuper*, [loquitur nempē de marito suo, quasi non esset pater puelli adstantis.] —(quae autem dicitur omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernā emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum. Observent discipuli voces Doricas, quae non quidem difficiles sunt: ut πρώαν pro πρώην, λέγομεν pro λέγομεν, &c. "Praxinoῦ nitrum et fucum sibi emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum proditura. Ad malam rem muliebrem (ut Terentius vocat, Heaut. ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus nitrum pertinet, quam fucus.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et fucō, salem attulit, tacite monens uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non nugas muliebres." ΡΥΗΝΚΕΠΙΣ, apud Valckenaer. Erat Νίτρον quod hodiē voce barbarā natron dicitur, seu soda, quae et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro soda emerat; quae enim sequuntur non avaritiam sed stultitiam ei objiciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiā, ταριχεύουσι λίτροι, quod Atticum pro νίτρον τὰς δὲ σάρκας τὸ νίτρον κατατῆκει, quod non fecisset nitrum nostrum, kali nitratum, seu nitras potassae: quin etiam in mumiā ipsā sodam invenit Blumenbachius Fusè de nitro Plinius xxxi. 10.; unde colligitur kali è cineribus quercinis aliquandò pro soda substitui solitum esse. Adde Ovid. de Medicamine Faciei, v. 85.

Thus ubi miscueris vadenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii xxxvi. 26. ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempē "glebis nitri accensis;" id autem de liquefactione solā intelligendum est; nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticuisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petrae; traditque Pometus, nitrum Aegyptiacum, è Nili aquis paratum, ante centum annos lavatricibus Parisiensibus vulgatissimè usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. Youko. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately) he went to a shop to buy soda and paint, instead of those brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum pauld aliter; de quo Valck. "Νίτρον] Hinc versum "orsus, Reiskius verbum ἔβα, aptissimum, adjiciebat: hoc admisso, "et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραζῶν mutato, aptè ad haec "respondebit in v. seq. Κῆνθε φέρων ἄλας ἀμμιν vadebat nitrum "et fucum ex institoris pergulā emturus; et doxum venit adportans "nobis salem.—Haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunckius."

18. Χομὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταυτὰ γ' ἔχει—Sic scribendum

237 cum Reiskio et Toupio. VALCKEN. *Ita quoque se habet noster Dioclitides. My husband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθόρος ἀργυρίου, [Dor. gen.] pecuniae pernicies. φθόρος graviter pro φθορεύς, qui rem perdit, pecuniā nescit recte uti, ex sententiā stolidae mulieris, quae ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἑπτά δραχμῶν.] Si voces separatim essent scribendae, δραχμῶν requiretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἑπτά δραχμῶν, vel ἑπταδραχμῶς postremum, à Bentleio probatum, [vide Diss. upon Phalaris, p. 444. edit. Imae,] et Wesselingio: recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτά δραχμῶν legebat Toupius: ego scribendum arbitror ἑπταδραχμῶ, quod sit ab ἑπταδραχμων. VALCKENAEER. Sic construe et interpretator Angl. ἐχθές ἔλαβε πέντε πόκως [ἀνθ'] ἑπτά δραχμῶν, κυναῖδας,—It was but yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair, [vellera non ovina, sed si diis placet—canina, ut rectè Toupius,] —ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν, the pluckings of old maimed ewes. ["Edit. primae," inquit Valck. "et codd. collatorum plerique praebent—γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν" πηρῶν admisi, repertum in duobus saltem "Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, "ubi haec laudantur Theocritea.—Vocem γραιῶν rectè Schol. "interpretatur προβάτων γεγηρακότων. Vellera itaque significantur "ovibus vetulis mutilisque vi avulsis, atque adeò lacerata." P. 316. ubi vide multa plura.] ἄκαν ῥύπον, mere trash, ἔργον ἐπ' ἔργω, toil and trouble. Caeterum putat Valck. κυναῖδας, in sensu Laconico, posse reddi quisquillas, quales canibus projiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quaeque usum adeò τῶν κυναῖδων praestarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Warton, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —εὐμπίχονον.] ἀμπέχονον, *replius* aut *palla*, mantile; περωναῖός, vestis interior, aut Dorium muliebree vestimentum, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεύ. Scripserat, ut opinor, λάσθευ. VALCK. "Annon saltem λάζευ; P.

22. Βάμεις—] *Eanus* ad aulam divitis regis, &c. [Θαδόμεναι, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempè manè istius diei aedibus quaeque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10. 43. 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ἐν δλίῳ—] Rectius est quam δλίῳ, vel ἐνολίῳ Toupii. VALCK. Subauditur ἄκω.

25. Ὦν εἶδες, ἢ ὄν εἶπας, ἰδοῦθα τὴν τῷ μὴ ἰδόντι.] Ἀντὶ τοῦ ἔξ ὄν εἶπες, καὶ ἔξ ὄν ἰδοῦθα, ἐκ τούτων διηγήσθαι ἂν τῷ μὴ θαυμάμην. Schol. Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam singamus, interpretandum erit, at narra, διηγήσθαι, cum Scholiaste supplendum; Gorgone, quae festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quae vidisti, et quae te "vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, praesertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wassenbergius sic corrigendum censet; Ὦν ἴδες, ὡς εἶπαις ἂν ἰδοῦθα τὴν τῷ μὴ ἰδοῦθα.

26. Ἐρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dorea, significat ire, abire. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsum spectetur, ἀργυρὸς αἰὲν ἔσπται, in

istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. 237. *Ignavis tempor ferias sumit*: quo hinc sensu ponatur à Gorgone Theocritea non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabillem: “Nos—nunc non sumus otiosae, sed vel maximè negotiosae; quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus.” VALCK.

27. *Εὐνοῖα, αἶψα τὸ νῆμα,*—[Angl. *Eunoë, lift the water, αἰνόθρουπτε*—[Koehler vertit; *peritè delicata*: in cod. Par. explicatur *κινόδοξε ἐπὶ κακοῖς*. Valckenarius conjicit (quod *αἰνόθρουπτε* unus codex Vatican. habet) *αἰνόθρουπτε*, nimio vini *uni debilitata* vel *fracta*. *αἰνόθρουπτε* edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate, saucy jade! and set it down in the middle again,*—[Hera scil. imperat miseræ ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculae ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit supra.] *αἱ γαλέαι μαλακῶς χηρόδοντι καθέυδεν*, proverbium est, quod utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doc-tissimus Toupius sic optimè reddit: *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet*. “Quod salsum,” inquit, “et ad Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam. “Nam *fales* molles et ignavae.” [Epist. ad Wartonum, p. 332. ubi vide plura.] *γαλέαι* sunt et *mustelae*. “Rapaces mustelae, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunq̄ tandem praedâ raptâ, exsaturatae, diu segnes et otiosae, quam molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelae sunt rarae, nec sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certè Theocriti, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes amore, ancillae quaeque suae vitia reterege. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur.” VALCK.

29. *Κινεῦ δῆ,*—[Haec ad personam loquentis mirè accommo- data. Angl. *Prithes beatir thyself, bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water! &c.* 238.

32. —*ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμματα.*] Ad verbum: *lots sum tantum quantum videbatur diis*. Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be:—I am washed as well as the adverse gods thought fit*. Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc per-dita est.

35. —*πόσῳ κατέβα τοι ἀπ’ ἰστῶ;*] *quanti descendit tibi à jugo telae?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. *πλέον ἀργυρῶν καθαρῶν μινᾶν ἢ ὄνυ*] *It cost me more than two minas of pure silver*. [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY’S *Dissert. upon Phal.* p. 443.] *τὸς δ’ ἔργου καὶ τὰν ψυχῆν ποτίθηκα. τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι*, est *Animam suam in opere ponere; sive, ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur*. Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telae detexendae, ut paenè animam meam in opere posuerim*. *It cost me more than two minas, and my life almost into the bargain*. Tour; apud quem vide plura. *ποτίθηκα*, Dax. pro *προσέθηκα*.

38. *Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.*] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua fruor is tam eleganter ornata*. VALCK. Πῶ καὶ

238. *Ελειπες*—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—*Ναί' καλὸν εἶπας*. "Vulgata ferme restitui, auctoribus idoneis, puto: at loca non notavi. Formula communis est assentiendi Vide Soph. Oed. Tyr. v. 78. Brunck. et alibi. Et vide Evan. Joan iv. 17. Luc. xx. 39. Marc. xii. 32. P.

39. —*Θολίαν*—] *τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον*. Schol. *mon parasol*. LONQEPIERRE. *une caleche*. БРУСК. "Vide *Petasus*. P.

40. —*μορμὸς δάκνει ἵππος*.] Angl. *bugbear*!—*horse bites*! Quam convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur invaluit, ut hodiè invalescit. Quae sequuntur sunt facilia, nec longè neque operoso commentario egent.

41. *Ἀκρὺ ὄσθα θέλεις*.] Lege cum Porsono, ad Med. 1218. sic pro *Ἀκρὺ ὄσθ' θέλεις* nam *δακρὺν* secundum producit: non item *δάκρυα, lacrymae*. "Ita Edin. 5ta. P.

44. *Ὡ θεοί,*—] Nova incipit quasi scena, et poeta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectaque infinità multitudine hominum, quos concursare dicunt instar fornicarum numero modòque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodo et quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus!*—*Χρῆ* h. l. significat *licet*. HARLES.

49. —*ἐξ ἀπάτας κερροταμένοι ἄνδρες ἔπαιδον*.] *homines fraudulentii, ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumia à ferro aliisque metallis, quae crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam *προτείν* et *θυγκροτείν* dicebatur.—Eleganter hic, *εὐφήμως, παίδειν* ponitur pro *furari*: Graeci sic inter se furunculli pro *κλέπτειν* dicebant *παίζειν*, ut in vità quotidianà, sic in scenà. VALCK. Touplius autem conjungit *ἐξ ἀπάτας ἔπαιδον*, et reddit: *dolo malo iudebant*.

50. —*κατὰ παίγνια*.] *mali iocurrae. πάντες ἐπειοί*. Pro voce vitiosà Scaligero venerunt in mentem *ἐρεμβοί*: Casaubono, *ἀρεια*: Toupio, *ἀργοί*: Wartono, *ἀραταί*: mihi olim *ἔλειοι*: Musgravio, *ἀργεταί*. Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: *Ἀλλάλοις ὀμαλοί, κατὰ παίγνια παίδειν ἀριστοί*. VALCKENAE; cui tamen, prae caeteris, arridet illud Toupii: *πάντες ἀργοί: a parcel of idle rascals*. "ἐπειοί, contentiosi. Interpp. P.

53. —*Ἴδ' ὡς ἄγριος κυνθαρσῆς*.] Vulgò junguntur *ἄγριος, κυνθαρσῆς*. *Ἐθνώα*, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vidè modo, quàm ferox et intractabilis sit, n. rufus ille equus*. Mellius verò Reiske, Valcken. et Brunck. post *ἄγριος* ponunt punctum, et *κυνθαρσῆς* [*impudens, canem impudentià et temeritate imitans*.] construunt cum *Ἐθνώα*, ita ut domina Eunoen, quae paullò inconsideratius equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quaedam interjiceret. HARLES.

55 *Ἐνώθη*] Verum puto, quod Hemsterhusius adscripsit, *Ἐνώθη* sive potius, *Ἐνώθηαν*. Pro *ἔνδον*, scripsi *ἐνδοί*. VALCK.

239. *Τοι ὄ' ἔβαν ἐς χώραν*.] Non processerunt in campum; sed in summ. quisque locum recesserunt. Idem.

62. *Καλλίστα*.] est dualis: *ὁ vos puellarum pulcherrimas*. HARLES.

64. *Πάντα*.] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinae. VALCK.

68. —*ἀπρίξ ἔχει*.] *firmiter adhaereto nobis*.

69. —*εὖ θειόστριον*—] Vestis aestatis tempore sumta.—*ποταῖο Διός*, i. e. *πρὸς τοῦ Διός*.

70. —*εἴτι γένοιο*—] Angl. — *bless you, man! take care of my cloak. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν—It does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9. "*εἴτι γένοιο*—*melius ad verbum.* P.

73. *Ἐθεῦνθ' ὄσπερ ὕες.*] i. e. *Ἐθούνται*, &c. Angl. *They shove one another like [as many] hogs.*

74. *Κεῖς ἔρας,*—] *Ei hunc annum et plures fortunatus sis, qui non- 24.) trān curam geris!* Hanc formulam bene precandi, eique contrarium, uberius illustrarunt Casaubonus et Valck. HARLES.

75. —*χρηστῷ ἀνδρὸς.*] Subaudi *ἔργον* quod idem est, ac si dixisset, *ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστοῦ* qua in re partes agis viri *probi aique misericordis.* REISKI.

76. *Φλῃθεται*] Pro *ἠλθεται* restitutum ex Cod. Vatic. et Eustathio. VALCK.

77. —*ὃ τῶν νυθν εἴπ' ἀποκλαίξας.*] *'Ὡς παροιμίας οὐδης, ἀποκλαίξας τὴν νύμφην τις, καλῶς τὰ γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησί, δεῖ καὶ ἡ Γουργὸ οὕτως ἐφρόνησεν.* Schol.

78, 79. —*πόταγ' ὄδε*] Vide supra ad Idyll. i. v. 62. *πακίλα, ρίcta et arte textorid distincta.* HARLES. —*θεῶν περονάματα φαβεῖς.* Reiskius corrigebat ingeniosè *θεῶν περ νάματα* (*περονέματα* est in Cod. MS.) *φηβεῖς.* Legendum puto—*θεῶν νήματα φαβεῖς.* Ruhnkenio in mentem venēre *θεῶν γε πονάματα.* Wassenbergio, *θεῶ γε π. ipsius Deae Palladis.* VALCK.

80, 81. —*Ἀθηναία*] Minervam, quae horum operum studium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —*ἐριθος, lanifica.*—*Ποῖου ζωγράφου,* i. e. quales *πίctores adcuratas istas pinxere picturas, sive opera ρίcta.* Conf. Anacr. Od. xxviii. HARLES.

82. *'Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι.*] *Quam vera sunt!* [*ἐστάκαντι* Dor. pro *ἐστάκασι*, quod idem est hic ac *εἶδ.*] *καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, et quidem verè mouent se!* *ἐνδινεῦντι* pro *ἐνδινούδι*, et subauditur *ἐαντά.*

83. —*Σοφόν τι χρῆμ'*—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —*ἀνάντα κωτλλοῦσαι*—] Angl. *prating incessantly like turtles. ἐκκναιβεῦντι πλατυδούσαι*—[pro *ἐκκναιβούδι*, quod ab *ἐκκναιβέω* vulgò formant, odiosè *strido.* Mutandum vult Valck. in *ἐκκνυσθούντι*, pro *ἐκκνυσθούδι*, ab *ἐκκνυσθῶ*, *rado*, inde *foedo, corrupto.*] "Sensus est: *ore suo patulo garrientes omnia deformant et corruptunt:* quoniam ore Dorico Sicularum mulierum deformata "delicatas hominis Alexandrini aures *radebant."* HARLES. Valck. addit in 2da edit. fortè quis praeferat *ἐκκναιβόντι.* Angl. *They grate the ears, speaking every thing so broad!* *ἐκκναιβεῦντι*, an fut. 1. Dor. ab *ἐκκναιῶ*; Vide Idyll. ζ, 71. Valck. *Ἀθλησῶντι.* &c. P.

89. *Μᾶ,*] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARL. *Μᾶ*, tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoae tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. *Παδάμενος*] Angl. *When thou hast got us into thy possession,—or, when thou art our master,—ἂ κδομαι, possideo.*

91. *Κορινθία*—] *Κορινθίων γὰρ ἄποικαι οἱ Συρακούδια, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν.* Schol. *λαλεῦμες*, Dor. pro comm. *λαλοῦμεν.*

93. *Δωρίδεν*—] *τὴν—Πελοπόννησον* *ἤχησαν οἱ Δωριεῖς οἱ δὴν Ἡρακλεῖδαις.* Schol.

94. —*Μελιτώδες,*] quasi *mellita.* Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. *Μὴ φυνῆ,—ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη, κλαῖν*

240. *ένός.* *Nem oriatur, qui nobis imperet, uno excepto:* [per hunc unum, maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quae sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post *είη* et sequentem versum sic legit: *Πλάν ένός ουκ άλλω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ άπομάξης.* “De veste sua,” inquit, “ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: “*Unum tantum metuo, ne pulverem in me abstergas.* Quod verum videtur. Idem *κόιν, κονίαν, et κονιορότόν.* Huc egregiè facit “Lucas x. 11. *Καί ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΌΝ τόν κολληθέντα ήμίν έξ τής πόλεως ήμών ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ‘ΥΜΙΝ.* Quod “planè geminum germanum est.” Undè Harlesius—“*Forssan μοι,*” inquit, “quod saepius fit, *παρέλκει,* et locus, voc. *κονίαν* recepto, “*ne pulverem ejicias, excutias,* ita intelligendus est: *non curo, scil. te; nolí pulverem ejicere,* i. e. operam frustraneam impendere, et imperare, quae non in tuá, sed in mei mariti sim manu ac potestate.” Vulgata interpretatio est: *μή μοι κενεάν, &c. ne mihi alarmam impingas.*—Sed nolo ulteriùs prosequi quae commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi reverà usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. (Lamb. Bos post *κενεάν* supplet *χοίνικια,* et ita reddit: *non vereor ne mihi vacuum (choenicem) abstergeas,* h. e. *ne demonium ad tuum libitum mihi praebetas.* Vid. Ellip. nom. *χοίνιξ.* G. D.) “*κενεάν,* sub. *χείρα.* Vulg. Vide Aristoph. Ran. 1096. ed. Br. *ó δέ τυπτόμενος ταύτι πλατείαις,* sub. *χερός, ille vero percussus palmis.* Item supra p. 227. Eid. γ, 29. *ποτεμάξατο* et Eid. ιζ, 37. Valck. *φαινιάς έσέμάξατο χείρας.* P.
241. 98. *Άτις καί Σπέρχιν τόν ίάιλμον άρώτευσέ.]* Quas in canendo *Sperchide,* quod carmen lugubre est, primas tulit.—*Sperchis* est nomen *ialemi,* sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis,* qui se Persae pro patriá interficiendum obtulerat, cantabatur. *Tour.* Vide plura apud Valckenarium.
99. —*διαθρόπτεται*—] Hoc facere dicitur cantrix *Argiva,* dum vel motu quodam petulanti, vel praeludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam *Adonideam* incipere parans quasi lascivit. *HARLES.*
100. —*Γολγώς*—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. *Γολγοί.* Vulgat. est *Γολγόν.* *Golgi* autem et *Idalium* urbes fuerunt Cypri. *Idalium* tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, *Veneri* sacer. *Eryx* mons Sicilliae; undè *Venus* vocabatur à *Horatio,* *Erycina ridens.* *χρυσή παύδοισ, auro ludens, aurea, splendida. παύδοισα* Dor. pro *παύδοισα.*
103. *μαλακάποδες*—*Ωραι.]* *μαλακούς* δέ *έχειν πόδας έφη τας ώρας, έπει τό έαρ μαλακόν.* *Schol.* Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.
107. —*Βερενίκαν,*] *τήν τοῦ Σωτήρος γυναίκα, μητέρα δέ τοῦ Φιλαδέλφου καί Αρσινόης.* *Schol.*
109. *Τίν]* Dor. pro comm. *σοί.*
110. *‘Α Βερενικεία θυγάτηρ,]* Vide suprà ad *Oed. Tyr. v. 267.* ad p. 121.
113. —*άπαλοί κήποι,*] *Adonidis κήποι,* sive horti, apud veteres

œ.eberrimi erant. De iis vide Tourplum ad hunc locum, in Epist. 241. ad Wartonum; Meursium in Graeciâ Fer. in v. *Αδώνια*: Wyttenbach. in Plutarch. de serâ Num. vind. p. 79. et Potter Archaeol. B. H. c. 20. Sic autem Schol. *Ενώθασιν ἐν τοῖς Αδωνίους κυρτοῦς καὶ προβάς σπείρειν ἐν τισὶν ἀγγελίαις, καὶ τοὺς φουτευθέντας κήπους Αδώνιδος προβαγορεύειν.* Emend. à Valck. P.

117. — *τά τ' ἐν ὄργῳ ἐλαίῳ,*] Praeter fructus nimirum aderant cuscuncpae generis placentae, Adonidis imagini adpositae, à pistricibus dulcinaris sic artificiosè effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—*ἐρπετά* Dor. dicuntur quaevis animalia, quae pedibus incedant.—*τῶδε, ἴσθι*, ad Adonidis imaginem. HARLES. "Vs. 121. *ἀηθουδῆς*, Valck. P.

124. *Αἰετῶ,*—] *Ὡς πεποικιμένων δετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γαννηθῆν.* Schol.

125. *Πορφύρα*—] Tourplum construit ἄνω cum *μαλακότεροι*. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοί, ex aliâ villosί. hinc "ἄνω μαλακοῦς *supernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

*Πορφύρας δὲ τὰ πησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνου
'Α Μίλατος ἐρεῖ, γὼ τὰν Σαμίαν καταδόσκων)
Ἐστρωται κλίνα· τῷ Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὄρ' ῥοδόπαχος Αδωνίς.*

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius) stratis est lectus; alius Adonidi formosus: Ilium quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τῷ ὄ ante ῥοδόπαχος. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus omnino verbis à ὄ prout "hodiè scribuntur incipientibus duplici consonantis vim perpetuam "conferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vidè plura. Vide etiam suprâ ad Oed. Tyr. v. 847. p. 139. (Non nisi cum vocalis brevis pedem claudat. G. D.) Caeterum Dor. dici potest in accus. plur. *μαλακωτέρος* vel *μαλακωτέρως*, pro *μαλακωτέρους*.

130. — *ἴσθι εἰ περὶ χειλέα κυρτά.*] I. e. [τὰ μέρη] *περὶ χειλέα ἔτι 242 [ἔσθι] κυρτά:* loca circa labra ejus adhuc sunt flava, vel flava lanugo adhuc cingit labra. Valckenarius legendum proponit: *ἔτι οἱ περὶ χεῖλη τούλος* quod eodem ferè recidit.

133. — *κύματ' ἐπ' αἰὲν πνύοντα.*] *fluctus qui se in littus evomunt.* T. Young.

141. — *Δευκαλιόνες,*] Aut Deucalionis filios, Hellens et Amphictionem, aut Deucalionem ipsam solum hac voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143: *Ἰλαθε νῦν,*—] *Sic mihi nunc, ὦ Adoni, atque in posterum propitius.* VALCK.

145. — *τὸ χρημᾶ σοφώτατον*—] *Res haec est elegantior, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἢ Θήλεια—γλυκυφωνεῖ.* Tantumdem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: *τὴν Θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάννυε δὴ ζηλωτῆς γλυκυφωνίας.* Arguam equidem istam fortunatam judicio, quae tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Idem.

147. *Ὡρα ὁμοῦς κέος ὄσπον*] *Tempus tamen est doctum redeundi, ἀνείρετος Διονυσίας· νικίᾳ γαστανί,* vel adhuc jejuniis est Dioclidæ.

242. *Toupius reddit: My husband has had no meat for the day. Vide Toupium ad locum: et cf. suprâ ad Idyl. i. v. 51. p. 217.*

148. *Χώνηρ ὄξος ἄπαν*] Pro vulgari ἄπαν, reponit Valck. ἄπαν ex duobus codd. ὄξος idem quod ὄξυς. et *vir meus totus quantum acetum est acetum.* [Sic Lucret. *tota merum sal.* uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimi mus.] *πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτένθης, Dor. pro πεινῶντι δὲ μηδὲ πρόσ- ἔλθης. sed esuriens vel imprimis evitandus.* ὄξος, acetum; ὄξυς, acidus.

☞ Quicumque plenissimam, operosissimam, et eruditione refer- tissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissi- mi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quae comitan- tur *Theocriti decem Idyllia, &c.* Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusis, quae extat in edit. splen- didissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to. "Utraque in Vol. ii. ed. Heindorf. Berol. 1810. P.

* *ἘΑΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.*] *Idyllum XVIII.* Inscrībitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenae*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariae puellae ex urbe Spartanâ, quae in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenae sponsae hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptia- libus ludunt: deindè sponso gratulantur, quòd solus inter tot princi- pes procos nuptiis talis sponsae potitus et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsae. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere sole- bant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur; quod *κατακει- μητικόν* vocabant: alterum mandè sub aurorâ canebatur; idque *διεγερτικόν*, i. e. excitatorium, vocabatur. *Ακον.*

Ver. 1. Εν ποτ' ἄρα Σπάρτα,] *Spartae quidem olim,—ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοῦ μὲν ὄν, vel μὲν δ' ἦ, et respondeat δὲ, v. 7. Conf. Hoogeveen de Part. Graecis, p. 126. HARLES. ποτ' est Dor. pro ποτ'.*

2. —*θ' ἄλλοντα κόμαις δάκνιδον—*] Intelligo coronas ex hyacin- tho. Virgines enim hyacintho florente redimitae choreas institue- runt. v. Paschal. Coronis lib. iii. cap. 10. HARLES.

3. —*νεογάπτω—*] *picti super thalamū.* Idem.

4. —*μέγα χρῆμα Λακωνῶν,*] *Locutio quae idem sonat ac egre- giae Λακωνίας.* Vide Hoogeveen ad Vigeram, C. III. § xiii r. 2. *Λακωνῶν Dor. pro Λακωνῶν.*

5. *Ἀνίκα—*] *Dor. pro ἠνίκα [Ἰνυατέρα] Τυνθάρων κατακλέβατο τὴν θρακητῆν—*

243. 7. —*ἐγκροτέουσαι*] *Pro ἐγκροτέουσαι, pulsantes terram, ποδοῖ περι- πλέκτοις, pedibus perplexis.* Valck. *περιπλέκτοις, à πλέσσω, attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè, vel totum incedo, ut inter- pretatur Dammsius; dicitur enim de equa et mullis gradientibus.* Vide Hom. Od. ζ, 318. *Vulgata lectio hīc est περιπλέκτοις, de quo Retakius, "Pedes" inquit, "tum sunt inter se περιπλέκτοι, cū-*

“*complicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut sicut inter tendendum, modo horsum, modo prorsum agitantur.*”
 “*Praetuli περιπλέκτους, cum Edin. 5tá. P.*”

9. Οὕτω δὴ πρότερον κατέδραδες,] *An igitur tam maturè cubitum iuvisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* AÆ. PORTUS. πρότερον est praetaturè, ante tempus, &c.

12. Εὐδαιν μὲν χρήζοντα—] *Formas Doricas, Εὐδαιν μὲν χρήζοντα, restituenda rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est: ἐχρήν σε, χρήζοντα εὐδαιν καθ' ἑσπραν, [εὐδαιν] αὐτόν, Angl. If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept [by thyself] alone. Brunckius rescripsit: Εὐδαιν μὲν χρήζοντα, καθ' ἑσπραν εὐδαιν ἐχρήν τυ,—audacter nimis.*

14. —βαθὴν ὄρθρον] *βαθὴς ὄρθρος est profundum diluculum, quum videlicet nondum illuxit. Gallicè, le plus petit point du jour. Conf. Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἔνας ita Relakius—“ἔνας,” inquit, “Ald. et Flor. quod revocavi: caeterae ἔσαν. “V. Hesych. v. ἐνης et ἔνας, die tertio post: subauditur ἐπί. Sententia est: Siquidem et die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis postea annis continuis tua erat futura.” τὰ νύξ, τὴν σπῆρα. τὰς, α, ἐν, Dor. pro σός, σή, σόν. “Simplicior,” inquit T. Young, “videtur interpretatio, et vesperi et mane, scil. ἔσαι, die senescente; nam ἐνη apud Aristophanem manifestè est vetus.” “ἐνη καὶ νέα, vetus et nova, sc. luna, vel mensis, et sic forsàn dies. P.*

16. —ἀρεθός τις—] *Angl. some worthy person sneezed good luck to thee, when setting out for Sparta, that thou mightest make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. —ἦς δρόμος αὐτός] *i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτός—quibus idem cursus est, postquam noctes uazerimus ad fluenta Eurotae, more viro-rum.* Hic memoratus puellarum Lacaenarum δρόμος proprià quadam appellatione designabatur à Lacedaemoniis. Hesych. *Ἐν δρώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι.* Sed quid ista sibi vox “velit, latet.” VALCKENAEER. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13. 15.

26, 27. Λαὸς ἀντέλλουσα—] *Brunckius, Helmsium et Toupium sequutus, versum 27 versui 26 praefixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro καλόν, quod est in omnibus libris, τὸν reposuit. —Mihì quidem placet Koehleri emendatio: Πότνια νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Λαὸς ἀντέλλουσα καλόν τὰ ἔβαινε πρόσ-ωπον, Ὡδε καὶ ἀ χρυσία, &c. Quemadmodum, veneranda Nox, vere insensibilis, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum; sic et aurea Helena elucebat inter nos. HARLES.*

29. Πιεῖρα μεγάλη—] *Ordo est: ἄτε μεγάλη κυπάριστος ἀνέδραμος κόσμος κιεῖρα ἀρούρα ἢ κάπηρ ἢ Θεσσαλὸς ἔκκος [ἔστὶ κόσμος] ἀρματι. Ὡδε, &c.*

32. Οὕτε τις ἐν ταλάρῳ—] *Neque ulla in quasillo conglomerat talia opera, [πανόδοται, Dor. pro πηνίεται.] Οὕτε συμπλέξασα κερκίδι πυκνότερον ἄτριον ἐνὶ δαυδαλέῳ ἰσθμῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν πελεόντων, neque, quam texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis. Κελεόντων est ex codd. pro vulgari κελωντων. Vide πηνίσα, &c. in Lexicis. P.*

- 39, 40. *Άμμες δ' ἐς δρόμον*—] Varias prostant conjecturae leges
tium ἐς δρομὸν ἐς δρόσον ἐς ῥόσον. Mihi placet ἐς δρόσον. VALCKEN
Forsan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον servari et locus ita exponi
potest: *Citò abibimus ad flores colligendos. ἔρπειν* est *ire*—ἔρπει
denotat *manè, tempore matutino*. HARL. *Ἐρπώμετες*, Dor. pro *ἔρπωμεν*
δρεψώμεναι, pro *δρεψόμεναι*.
244. 41. *Πολλά τευῶς, Ἐλένα,*] Sic erat ex codd. restituendum, pro
vulgatis, *Πολλά τευῶ, δ' Ἐλένα*. VALCK. Vide supra ad Idyll. xi, 25
p. 234.
43. —*λωτῶ χαμαί*—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. (104. iv, 2.)
47. —*γεγράμμεται*] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo post factum*
Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro *γράμμεται*
et occurrit hoc temp. saepissimè in sensu pass. ut bene notum
[Vide supra ad Eur. Med. ver. 625. p. 185.] “*Ἀννέμην*, custoditum
“ in Ed. Flor. à Toupio affirmatum, omninò restituendum erat pro
“*Ἀνγνολή*.” VALCK. Verbum *Ἀνγνολή*, quod nemo vidit, est purum
pntum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum
irrepserat.—Hesych. *Ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν*. Suidas, *Ἀνανέμειν,*
ἔσον τῶ ἀναγινώσκειν. &c. TOUR. “*Σίθευ*, et *ἐμμί*. Br. Doricè. P.
56. *Νεύμεθα*—] Dor. pro *νέμεθα*. Caeterae voces Doricae,
quae hic occurrunt, faciles sunt.
56. —*ἐπεί κα πρῶτος δαιδός*—] ubi *primus galus è cubili suo*
[Angl. *his roost*] *inasonuerit*, &c.
58. *Ἦμάν, δ' Ἦμναις*.] tentari non debent.—*Hymen, δ' Hymenaeae*,
in Catulli carminae lx. saepè recurringt. VALCK.

* *ΚΗΡΠΙΟΚΑΕΠΙΤΗΣ*.] *Favorum fur. Idyllion XIX*. Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, aequè dubitari potest: Recensetur à Stobaeo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobaeus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. VALCKENAEER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86. (112.)

245. * *ΒΟΤΚΟΛΙΣΚΟΣ*.] *Bubulcus. Idyll. XX*. Pastor quidam, qui inter ruricolos suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatà formà perculsus ad eam accessit, et rusticè cum eà ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio de insigni contumelià quā affectus sit, deque fastu ac superbià urbanae puellae. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quae pastorum amore arserint.—*Anon*.

Ver. 5. Μή τύ γὰρ μευ κύβδης—] Pro *Μή τὸ γέ μευ κύβδης*, emenda vit Toupius: quia verbum *κύβαι* primum semper corripit. Vide Hom. Od. π, 15. supra, p. 58.

7. *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*.] Elegans mihi conjectura videtur Eldiki, legentis: *Ὡς τρυφερὸν γελᾶεις*.—hoc illi non venisset in mentem,

nisi legisset v. 6. ὀκποῖα λαλεῖς, cui supposuit in sua ed. Brunck. ὀκποῖα φιλεῖς. VALCK Ironice, sicut illa Milonis, Idyll. x. 38. WARTON. "γελᾷς, Edin. 5ta, pro λαλεῖς. P.

9. Χεῖλᾷ τοι νοσῶντι,] Labra tibi sunt velut aegrotio. "Potius νοσῶντι pro νοσοῦσι sumendum." T. YOUNG.—ἐντὶ non solum pro ἐστὶ, sed etiam pro εἶδι.

12, 13. —συνεχῆς εἶδεν Χεῖλεσι μυχθίσδοῦσα,] Haec, distinctione sublata, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθίσδοῦσα: in illa Wintertoni, μυθίσδοῦσα: μυχθίσδοῦσα emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi μυχθίσδοῦσα. VALCKENAER. adducto naso, vel etiam, excusso per nares spiritu irridens, missitans surdo purpure. HARLES. —τρὶς εἰς ἐὼν ἔπτυσε κόλπον, ut facere solebant superstitioni μαινόμενόν τε ἰδόντες ἢ ἐπιληπτον, teste Theoph. Char. 16. "Vol. I. ad p. 327. n. 4. h. op.

14. —καὶ τι σεβαρὸς Καὶ σεβαρόν μ' ἐγέλαξεν,] et quodammodo fastidiosè ac superbè me irrisit. σεβαρὸς, Dor. pro σεσηρὸς, est perf. part. med. à σαῖρω, verro, orno.—à quibusdam redditur, aperto ore hiare.

23. —σέλινα] Vide suprâ ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —σύριγγι] Vide suprâ ad Idyll. viii, 18. αὐλὸς, tibia: δῶναξ, 246 arundo: πλαγιάυλος, "fistula obliqua, tibiae genus, quae fiebat ex loto, et Apollinis inventum, teste Bione, iii, 7." HARLES. "Pans inventum, infra p. 251. P. Fabricabantur tibiae, secundum Pollucem, ex arundine, aere, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Verisimile est diversae magnitudinis ac formae fuisse eas, quae è ligno, quaeque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλὸς et δῶναξ· πλαγιάυλος colulum ad latus flexum habebat, cujusmodi subinde in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλοῦσσαί, seu linguæ, arundinaceae, longitudinis manus latae, fissurâ saepius instructae, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrupit: usu facile exolescebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομείῳ servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibiae, saltem vulgares, neutri hodierno flauto similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quae hobos et clarinetto appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorem seriem satis ampliam praebere poterat. T. YOUNG. "Supra p. 230.

31. —δ' ἄστρυκὰ ὄνθ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, sitne singularis, an pluralis τὰ δ' ἄστρυκὰ, ut subaudiatur κορέσια, &c. Steph. vult χεῖλεα. WARTON.

39. Ἀδύμιον ἀνάπος] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. ἀν πάπος. [ἀνάπος, l. e. ἀνά πάπος.] —αἰς ἕνα—Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὲ κάθουσα. VALCK. —una cum—P.

40. —τὸν βουκόλον.] Bubulcus hic memoratus fuit Atys, de quo superstitione diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —ἐπλάγῃθης;] Vide suprâ ad Od. α, 2. ὄρνις, pro vulgari αὐτὸς, est lect. Vaticani codicis.—tanquam ales.

44. Μηκέτι μηδὲ σύ—] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστρυ intelligendum de Adonidis festo Νῆα ἱλαίῃ, Venus, dulcem tuum Amariuῖν ὀσκήτρε ἀμπίλιε, ἡρᾷ ἢ

246. urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est tubales amor. Hac ironiâ fastidiosam urbanam puellum dimittit. Brunck.

* *ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ*.] *HERCULISCUS*. *Idyll. XXIV*. Hoc Idyllium totum est *διηγηματικόν*. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiae refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus praeceptoribus Hercules, quaque in arte, usus fuerit. At, Linum illi praeceptorem in literarum ac doctrinae studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porrò belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitae ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine praeciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphicium in scuto aereo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. — *Μιδεαῖτις*] Midea seu Persepolis urbs erat è cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. *T. Youso.* " *L. viii. c. 27. &c. P.*

7. *Ἐὐδερ', ἐμὰ βρέψα,*] Votum matris suavissimum numerois valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè naeniolae formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. (252.) *WARTON.* *Infra p. 259.*

247. 11. — *ἄρκτος*] Vide *Coll. Gr. Min.* ad p. 76. n. 11. (102. *lib. 2.*) *Ἄρκος*—*τᾶμος*, i. e. *ἤμος*—*τῆμος*, quando—*ἡμερ.*

17. — *ἔξιλιθίντας*] Ex edit. Flor.—*Reiske* et *Brunck* è *Rotman.* praetulerunt *ἔξιλιθίντε*. " *Valck.* praefert, at non legit. *P.*

32. *Ἄψ δὲ πάλιν διέλθων,*] *Retrò verò rursus spiras solverunt, ἐκεῖ μογίοιεν ἀκάνθας, cum defatigati essent spinas dorsi.*

35. *Ἀνθαθ',—Ἀνθα,*] *Dor.* pro comm. *ἀνάσθηθι, surge.*

38. *Ὁν νόεις*—] *Conf. Odys. τ, 36—39. νυκτός ἀσπὶ, nocte intemptâ*— Vide supra *Idyll. xi, 40. p. 234.*

42. *Δαίδαλεον δ' ἔμμηθε μετὰ ξίφος,*] *Angl. He immediately went in quest of his exquisitely made sword.*— [Vide supra ad *Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.*] *ὄφ' αἰ*, i. e. *ὄφα αυτῶ*. Pro *ὄφ' αἰ* scribi mavult *Br. ὄφ' αἰ.* *VALCK.* Vide supra ad p. 241. v. 125. 128. " *ἔμμηθε μετὰ*— *properabat ad*—*Interp. Nimirum, supra lectum. P.*

248. 44. *Ἢτα ὄγ' ἀμυνᾶτο*—] *Profectò hic exporrectâ manu petebat vocens contextum lorum. δαγνῆς, ab ἀργῶν, porrigo.*

45. — *μέγα λάστινον ἔργον.*] *magnum è loto opus. Λατός, unde λάστινος, est Celtis Plin. Celtis australis Linn. Angl. European Lote or Nettle tree. Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiatorum et cultrorum capulos, &c. RUTHELFORD.*

49. — *ἀνακόψατ' ὄχῆας*—] Vide *Anacreont. Carm. lii, v. 7.*

56. *Ἐρπετὰ δεικνᾶσθαι,*] *Serpentes ostendebat, vel porrigebat. [δεικνᾶσθαι, more Ion. pro δεικνᾶναι, 3. sing. imperf. ind. verbi*

δακνύδα, idem quod *δακνύμι*, ostendo.] "Praeclara imago," inquit 248. Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè "porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quae "quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat."

66. —*χρῆος κατέλεξε*—] *Τέρας*, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi *χρῆος* genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii *τέρας*. VALCK.

68. —*καί ὡς οὐκ ἔστιν*—] Ordo est: *καί, Μάντι Ἐθρηίδα, διδάσκω σε μάλιστα φρονιόντα, ὡς οὐκ ἔστιν ἀθρώποις ἀλλ᾽ εἶ, ὅ τι μοῖρα καταπέλγει [διὰ] κλωστήρος. αἴμω, Vates Eueride, ego docuo te admodum sapientem [i. e. tametsi admodum sis sapiens] non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filium suum. "Apud Theocritum," [verba sunt Dammii, Lex. voce *Τειρεσίας*] "Id. 24. 70. "dicitur Tiresias, μάντις Ἐθρηίδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Ἐθρηίδης, ἢ Ἐθρήης, eos." "Vide infra Callim. Lav. Pall. p. 304. v. 79. p. 305. v. 104. P.*

73. *Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος*] *Per meum dulce lumen*, &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem adpexit, oculis privatus est. V. Callim. H. in Lav. Pall. 70. sqq.—Aliam tamen caecitatis rationem attulit Ovid. Met. iii. 323. adde Hygin. Fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES. "Supra p. 236. ubi *Ναὶ* pro *Καὶ* proponitur. P.

74. *Πολλὰ Ἀχαιάδων*—] *Multas Achaeidae molle stamen circa genua manus versabunt*,—Sermo hic videtur esse de nendo colu et fuso. Apposité Ovid. *teretem versabat pollice fusum*. Met. vi. 22. Cf. Tibull. i. 3. 86. ii. 1. 63. Pro *κατατρέποντι*, quod est *κατατρέπονσι*, vulgares editt. *καταστρέποντι*.

77. *Τότος ἀνήρ*—] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule. Vol. I. p. 249. 214, h. op.

80. *Δάδεκα*—] Constructio est: *πεπρωμένον [ἰστί] οἱ τελέδαντι δάδεκα μόχθους αἰεὶ ἐν [δῆματι] Διός*.

81. —*πυρὰ Τραχίνιος*—] est *rogo Thessalica*.—In summo autem vertice Oetae, montis Thessalicae, Hercules crematus: et *Trochinius* idem est ac *Thessalus*, à *Trachinae*, civitate Thessalicae:—indè Sophoclis Tragoedia, *Trachinias*, nomen duxit.—Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo, h. e. in monte Oeta, consumitur et comburatur*. HARLES.

82. —*κεκλήσεται*,—] Vide supra ad p. 244. 47.

84. —*ὀπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ*—] Ista stylio prophético, velo obducto allegorica, quasi *μυστικῶς* enuntiantur. Anne haec è Sacris? Vide Is. xi, 6. lxx, 25. WARTON. *καρχαρόδων, dentis asperos et serras similes habens*; apud Hom. est *καρχαρόδους, οντος*. Il. x, 360. et v, 198. HARLES.

87, 88. *Κάγωνα δ' ἀσπαλάθου ξύλ'*—] *Et ligna arida aspalathi. Ἀσπαλάθου* frutices spinosi quinam sint, definiti vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas, quaerendae. *Παλλούρος* est *Rhamnus Palustris* Linn. *Βύτος* est *Rubus*, et quidem praecipuè *fruticosus* Linn. *Αχέρδος* explicatur per *ἀγραπιδίον, parvam pirum sylvestrem*.—Legitur etiam apud Homerum, Od. ξ, 10. SCHREBER. *Ἀσπάλαθος*, frutex admodum spinosus; cujus autem species ignota est. *Παλλούρος, Rhamnus Palustris* Linn. Angl. *common Christ's thorn*. *Αχέρδος*, species quoque

fruticis spinosae, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. ἀγρᾶς, ἀβός. RUTHENKOPF. "Antiqua nomina praeferenda. P.

90. —κανήν—] Dor. pro κανέν à κανώ, *interficio*.

91. Ηρι—] ἠαρέ, *tempore matutino*. Vide supra Idyll. xviii, 39

93. —ὑπὲρ οὐριον] οὐριος, ου, ό. Poët. *ventus secundus*—idem autem est ac οδρος, ου, ό. undè deductum, et substantivè sumitur. Alias adjectivè, subaudite nomine ἀνεμος. ὑπὲρ οὐριον, in *secundum ventum*. AΞ. ΡΟΛΤΥΣ. ὑπερούριον in unum vocabulum contraxerunt Brodaeus, Reiske et Brunck, probante Valck. ὑπὲρ οὐριον, vel, cum spiritu leni οὐριον, edd. vet. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro ὑπερούριον sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuae ejice*. Vide Lomeier de Iustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem Iustrationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. *Fer cineres, &c.* Ecl. viii, 101. HARLES; apud quem vide plura. —ἐψ δὲ νίσθαι ἀστραπτος, Angl. *and let her return without looking back*. Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105.—ἐπίσκοπον εἶναι διστών.] Angl. *to be dextrous in shooting arrows*.

250. 109—113. 'Οσά δ' ἀπὸ σκελίων] ἰδρωστρόφος est, qui *versat nates inter luctandum*, Angl. *he who twists, writhes or contorts his hamchees or hips in wrestling*. ["wrestlers."] Ordo est: ἔμαθε πάντα, ὅσα ἀνδρες Ἀργόθεν ἰδρωστρόφοι ἀπὸ σκελίων σφάλλουσιν ἀλλήλους παλαίματι, ὅσα τε κύκται δεινοὶ ἐν ἰμάδι [ἔξυρόντο], τε παλαίματα σύμφρα τέχνη ἀ πυγμάχῃ ἔξυρόντο προπεσόγτες εἰς γαλαν, διδασάμενος παρά, &c. "Παίμαχος, Br. v. 112. Φανος ἦ, 114. Valck. Br. P.

118. —τραχὺ σύμφρα φυλάξαι,] *modiculum rotas satvum conservare*. REISKE.

125. —λόγον ἑ. ἀναμετρήσασθαι] *agmen sive aciem hostilem metiri*. Vide Toupil Addenda. HARLES.

127. Κάστωρ ἰππαλίδας—] Castor vulgò ἰππόδαμος, hic ἰππαλίδας dicitur; quae vox singularis lexicis deest. T. YOUNG. ἔδαν hic sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi *δαίω* est *disco*. At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam vernaculè *to teach*. Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495. "Vide supra p. 58. Hom. Od. ζ. 233. ἐδάην, διδάξι, δαδαήμενος, *docuit*, frequentius. P.

128. 'Οππόκα—] i. e. *όπότε, &c. quo tempore*. "Tydeus Adrasti filiam uxorem duxit. Vide Eid. εζ. v. 53. Eurip. Phoen. v. 135. POMPON. &c. et infra ad p. 273. v. 82. P.

135. —μέγας ἄρτος Δωρικός,] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui praeterea usum frequentem voc. ἐν κανέρι, in *canistro*, fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum *quatior fessorum cibos comedisse*, ait Aloiph. iii. Epist. 39, (38.) p. 357. HARLES.

137. —τυννόν—] idem ac τυννοῦτον, i. e. *μικρόν, parvum*—*τυννόν ἄνευ πυρὸς αἰνυτο δόρπον parvum sine igne sumebat coenam*: pro *τεπισση* sine *lucerna sumebat coenam*. AΞ. ΡΟΛΤΥΣ. Δόρπον saepius idem valet ac *δειπνον* hic autem aliud, ut apud Aeschylum: *Ἀριστά, δεδενά, δόρπα δ' αἰρεῖσθαι τρίτα*. T. YOUNG. "Frag. Palamed." ἐπ' ἀματι est, Angl. *at the close of day*.

138. Ἐξμάτα δ' οὐκ ἀκχητά—] *ἀκχητός* propriè de vestibibus *splendidiis, elegantibus*, v. Homer. *Iliad.* ζ, 179. et Warton. HARLES.

II. NOTAE IN BIONEM.

* E BIONE.] Bionis praecipuum Idyllium est *Epitaphium Adonis*, 251 è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll. ii. et vi. una cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissima fabulâ pulchrè describitur.

3. *Ἐς χθόνα νευστάζοντα*] *In terram caput demittentem*, quod de illo dicitur, qui pudore vel moestitiâ afficiuntur. *νευστάζω* est *nuta*, item *caput demitto*. Vide *Odyss. 6, 153*.

7. — *πλαγίανλον*] *tibiam obliquam*, — *αὐλον*, *tibiam rectam*, — *χέλυον*, *testudinem*, — *κίθαρην*, *citharam*. Vide supra ad p. 246. v. 28, 29.

13. — *ἔδιδάχθη*.] *doctus sum, didici*. Caeterum voces Doricae, quae hic occurrunt, nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

* Εἰδύλλιον δ'.] *Idyll. IV.* Musae favent amatoribus.

252.

7. — *ᾗτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πάθιν ἀληθής*.] *quod hoc verbum verum sit omnibus, i. e. hoc verbum verum esse omnibus*. De *ἔπλετο*, vide supra ad *Od. 6, 225. p. 10*.

9. *Βαμβαίνει μεν γλαῦδα*.] *Angl. my tongue falters*. “*βαμβαίνω* est,” inquit Dammius, “*verbum fictum ex sono eorum, qui loqui conantur, cum valdè algeat, et cum tremore maxillarum loquuntur. Conor loqui, sed impedior tremore.*” [Vide *II. 2, 375.*] Vulgaris lectio est *Καμβαίνει*, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenaerius. Pro *φῶδα*, in versu ultimo, idem vir praestantissimus praetulisset *αὐδα*, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† *ἴστ'*.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobaeus *Gem. p. 368. Grotii, p. 245. VALCK.* “*Serm. 61.*” Continent hymnum ad Hesperum.

1. *ΕΞΙΠΕΡΕ*.] Infima est quinque errantium, terraeque proxima, stella Veneris, quae *Φωσφόρος* Graecè, Lucifer Latine dicitur, quem antegreditur solem: quem subsequitur autem, Hesperos. *Cic. de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. II. 2, 317. Οἶος δ' ἀστὴρ εἶδαι, &c. et Aen. viii, 590. χρύσειον φῶος τᾶς ἑρατᾶς Ἀφρογενείας, aureum lumen blandae Veneris.—Ἀφρογένεια*, eadem quae *Ἀφροδίτη*, utraque scilicet ab *ἀφρός, spuma*; sed haec de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. *ἰσθὴν ἄγαλμα κταν. v. sacrum decus caeruleae noctis.—ποτὶ ποιμένα κέμον ἄγοντι*—Vide supra, ad Theocr. *Idyll. xviii. 26. p. 243.* “*iii, 1. p. 226. P.*”

6. — *οὐκ ἐπὶ φωρῶν ἔρχομαι*.] *non ad furandum eo*. Imitatus est anonymus Anglus, quem et Graecè et Latine expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad *Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.*] qui quae Graecè composuit, ea nec elegantiam carent, nec ubique erroribus libera sunt. Cf. *Philodemi Epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. Youne.*

8. — *καλὸν δὲ τ' ἑρασσαμένῳ συνερᾶσθαι*.] *pulchrum autem est am-*

tori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorum. Vide Vol. I ad p. 67. n. 2.

[*ἰεζ'.*] Ad Venerem querimonia.

1. *Ἀμερε Κυπρογένεια.*] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè haecce dea vocabatur ἡ *Κύπρις, Κυπρία*, et hinc *Κυπρογένεια*. Venus autem repraesentatur nunc ut filia Jovis et Dionis; nunc quasi ex aequorea spumâ generata; hinc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. l. iii. 23. *ἄμερε*, Dor. pro *ἡμερε*.

3. *Τυτθὸν ἔραν*] *summissâ voce dixi*,—domitus scil. ab amore. *τυτθός* propriè est *infans lactens*, à *τιτθός*, *mamna*: inde *parvus*, &c. Conf. Iliad. ω. 170; ubi *τυτθὸν φθεγγαμένη*, est *summissâ voce loquens*. —*καὶ τί νυ ἀστᾶ*, &c. et *quid tandem ipsa aded infensa es ut Amorem tantum malum omnibus pepereris?*—Pro vulgato *τίναυτα* Scaliger posuit *τί νυ ἀστᾶ*.

III. NOTAE IN MOSCHUM.

253. * E Moscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis* jam dedimus in Coll. Gr. Min. quae praestantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poemata. Visum est hinc adjungere quaedam ex Moschi Minoribus Idyllis

† *Ἐιδύλλιον ε'.*] *Idyll. V.* Terra mari praefertur.

1. —*ἄνεμος ἀτρέμα βάλλη*,] —*ventus leniter ferit, ἐρεθίζομαι*, "excitor," *κατὰ τὰν φρένα*, &c. —*ποτάγει* [i. e. *προτάγει*] *πολὺ πλεόν ἄμμος* [Aeol. pro *ἡμίτε*, quod hinc pro *ἐμὲ*] *γαλήνην*, *αττράχι με πολλὸ magis tranquillitas*. H. Steph. in suls Stobaei exemplaribus invenit, *ποθέει δὲ πολὺ πλεονα μεγάλαν ἄλα*. Undè Valckenarius: "*Προτάγειν*, quo sensu hinc esset capiendum, Graecè non adhibetur: "mihî *ποθέει* genulum, et sic ista scripsisse videtur Poëta: *Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι*, (οὐδ' ἔτι μοι γὰρ *Ἐντὶ φλα*,) *ποθέει δὲ πολὺ πλεόν ἄδε γαλάναν* desiderat verò illa (nempe: *ἀ φρήν ἀ δειλὰ*) *multò magis mitum undarum tranquillitatem*." *προτάγες* tamen est *adduco*; et *προτάγει* hinc non malè reddi possit, *adducit, attrahit*—Haec autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius.

*Cum placido pelagus molest levis aura susurro,
Pectus avel tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mitis votis feror omnibus undas.*

5. *Κυρτόν ἐκαφρόζη*,] *agitatum spumat*.—*κυρτός*, *curvus, gibbus, convexus*. Homerus habet *κύματα κυρτά*, "*fluctus tumidi*," Il. γ, 799. conf. δ, 422, 426. item Virg. Geor. l. iii, 237. *μαίνομαι, furo*; unde perf. med. *μέμνηω*, in subj. *μεμήνω*, &c.

7. —*τάχα δάσκιος εὐδαερ ὕλα*,] *statim placet opaca sylva*,—*de εὐδαερ* vide suprâ ad Apoll. Rhod. l. iii, 1083. p. 106.

8. —*ἀ πέντε ἄδει*.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215

* Ειδύλλιον 6τ.] *Idyll. VI. Procax amor.*

254

1. *Ἦρα Πάιν Ἀχῶς τᾶς γείτονος.] Pan amabat Echo vicinam, — ἔραω, cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἠχοῦς, &c. — Σκιρτητῆ Σατύρω, Dor. pro Σκιρτητοῦ Σατύρου Angl. a frisking satyr.*

4. — ἔρωσ δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβῆ.] *amor autem flagrabat vicissim, i. e. ordine, non reciprocatione.*

6. — πάσχε δ' ἄποινα.] *In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἀ ποίει.— Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem praebet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα, justam poenam patiebatur. ἄποινον aequè ac ἀμοιβῆ vox est μέση. VALCK.*

† Ειδύλλιον ζ.] *Idyll. VII. Cupidinis potentia.*

1. *Ἀλφειός,] Nota est fabula de Arethusa fonte Siciliae, ejusque cum Alpheo, flumine Elidis, intercurso. Vide Aen. iii. 694. Alpheum fama est, &c. et Ecl. x. 1. annotante summo Heynio. conf. Ovid. Met. v. 493. 573. μετὰ Πύσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὄδεύη, relicta Pisid, quum per mare profectus esset, — ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, ducens oleastrum ferentem aquam, — κόβιν ἱράν, pulverem sacrum, ad pulverem nempe Olympium alludit.*

5. — κοῦ μίγνται—] *Conf. Il. β, 753.*

7. *Κῶρος δεινοθέτας,] Puer ille maleficus, &c.*

8. — κολυμβῆν.] *Mavult Heskinus κολυμβῆν, utpote Δωρικώτερον malo quidem augurio: nam κολυμβῆν non omninò Doricum.*

* * Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingrata ingenuae Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium* in *Ver* hic apponderemus, desumptum è Brunckii *Analectis Vet. Poët. Graec.* tom. i. p. 31.

Εἰς τὸ Εαρ. Ειδύλλιον.

*ΧΕΙματος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἰλαρος ἔρη.
Γαῖα δὲ κνανέη χλοερὴν ἐστέμματο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέως ἐκόμησε πετῆλοιο.
Οἱ δ' ἀκαλὴν πίνοντες δεξιφύτου δρόσον Ἡῶς
Λειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδιου.
Χαίρει καὶ σύργγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῦς ἐρίφοις ἐπιτέπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἦδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,
Πνοιῆ ἀπημάντω Ζεφύρου λινα κολπώσαντες.
Ἦδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,
Ἀνθεὶ βοτρυνέντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελιόσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σέμβλω ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεβόφυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ' ὄρνιθων γενεῇ λιγύφρονον αἰεδαί·
Ἀκύντες παρὶ κύμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα.*

5

10

15

Κύννος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὄπ' ἄλλος ἀηδῶν.
 Εἰ δὲ φντῶν χαίρουσι κόμμαι, καὶ γὰρ τίθηλε,
 Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρεται εὐνομα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλλει πετεηνά, καὶ ὀδίνουσι μέλισσαι,
 Πῶς οὐ χρῆ καὶ δοιδὸν ἐν εταρῶν καλὸν αἰεῖσαι,

NOTAE IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέη— Cum se purpureo vere remittit humus. [Hyems.] Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 459. JACOBS.

4.—*ἐκόμησε—*] ἀ κομῶω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgo ἐκόμοσε. Vide Hor. Carm. i, 4. 1.

10. *Πνοῆ ἀπημάντω] aurā leni—* Nam ἀπημάντος, quod vulgō redditur *illaeus, incalumis*; significat etiam, ut hic, *innocius, indē mitis, lenis*. Angl. *gentle*.

11. *Ἢδη δ' εὐάζουσι—*] Ordo est: ἦδη δ' ἐρεψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίγα ἀνθελ βοτρυσέντος κέσσοῦ, εὐάζουσι φρεσταφύλω Διονύσοῦ. Et jam Bacchantes tecti crines flore bacciferae hederæ, clamant υψίφερο Βαεχο. Ἔργα δὲ καλὰ τεχνήεντα μέλει βοηγενέεσσι μέλισσαι, [De voce βογενής, vel βοηγενής, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βογενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται.] —καὶ δέμβλω ἐφήμεται, et αἰνεῖται insidentes, ἐργάζονται λευκὰ νερόφυτα καλλέα πολιντροήτωο κηροῦ. elaborant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ, i. e. ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem. Conf. GEORG. Lib. iv. 149, sqq. "281. 315. P.

19. *Εἰ δὲ φντῶν—*] Quod si ramorum comæ gaudent, i. e. si frondent lætæ sylvæ, καὶ γὰρ τίθηλε, et floret terra, &c.—καὶ μέλισσαι ὀδίνουσι, et exercentur apes, &c. Appositè Virg. Ecl. iii, 56. Et nunc omnis ager, &c.

* * Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se recens detectum, eruditòrum admirationi venditavit Jo. Baptista Zenobetti, sub titulo: "Ver Idyllium Meleagri à Cod. Vat. Msc. editum et illustratum. Romæ 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir D. in Journal de Trevoux, 1760. Mars. p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo commentario instructum, Meinecke Goettingæ 1788. 8. Habet hoc Eidyllum, quo se commendet; vix tamen dignum illis laudibus, quibus nonnulli h̄ cumalaverant." JACOBS.

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA LYRICA.

213

I. NOTAE IN ODAS.

***ODAE.**] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive 257. fidibus conjunctis canendum.—Graeci οἰήν appellunt.—Est Ode-poëmatîs species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia, sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita est prima ac maxima quidem Odae venustas; quae cum facillimè sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel praecipuum, quod viâ et praeceptis certâque partium descriptione minimè continetur. Est enim laeta, soluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effraenis: sed et hîc etiam, sempèrque alias, nisi per totum regnet quaedam facilitas, quae negligentiae cujusdam minimè affectatae speciem habet, naturam non artem prae se ferens; quaeque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente. in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed quasi sponte, deductâ; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam lapsu in loco forsân minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quae hanc praecipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma caetera forsân probabile, minimè autem erit elegans Ode. **LOWTRH**, de Sacra Poës. Heb. Prael. xxv.

†**ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ**—] *E carminibus Sapphûs quaedam reliquiae.* ["Vellem profectò non intercidissent tot et tam divina Sapphûs carmina. Quae supersunt (ut ipsius poëtriae utar verbis) sunt auro ipso magis aurea. [**Χρυσὸν χρυσόταρα.** Sapph. apud Demetr. Phal. s. 127.] Et notabile est Demetrium, Hermogenem, Dionysium Halicarnasseum, et reliquos artis oratoriae magistros, illam perpetuò citare, cum de venusto genere dicendi loquantur." **GVL. JONES**, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima Poëtria Lyrica, nata erat Mitylenis, quae urbs fuit in Lesbo insulâ clarissimâ, ab Aeolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo

257 anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcaei fuit aequalis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. xxxvi. vel xxxvii. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphūs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymus, matris Cleis, Κλεις, seu Cleïs, Κλεις, fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti aestimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quae tamen de nefandis ejus amoribus memoriae prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbicus quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quae neque inter pulchras neque inter deformes sui sexūs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandae causâ, in Siciliam se contulerit. Illuc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxoniâ, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. (326. 417.) et Hewlett's *Vindication of the Parian Chronicle, &c.*] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epbro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se praecipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitae et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quae inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putârunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphūs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosecuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse, postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphūs carminibus nihil nunc restat nisi haec Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate Commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc inde à doctis viris collectis, atque saepissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. L. ii. c. 15. s. 54. Idem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24. sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quae ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

Extat *Αἶμα εἰς Ἀρροδίτην* in omnibus edit. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. "De Comp. Verb. s. 23." et *Ἰπὸς γυναικα ἐρωμένην*, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Ia. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 113, sqq. C. xlix. (li.) Cum caeteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Faminarum*, edit. Fulvii Ursini, Antv. 1568, 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon edit. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vet. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphūs, Poëtriae Lesbiae, Fragmenta et Elogia, cum virorum

doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in 257. Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici. Qui Vitam Sapphonis et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, in 4to. "et *Londini*. P.

* * Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quae prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Παικίλοθρον',] i. e. ἔχουσα παικίλους θρόνους, habens varios thronos; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur παικίλοθρονον, floridam et variâ veste utentem; nam θρόνα secundum Hesychium est ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων παικίλματα et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, praesertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τῦδε] hâc. Aeolica sunt τῦ et τῦδε. Hesych: τῦ, ὄδα. Κρήτες. Idem: κατερωτα, καὶ ἄλλοτε, Aelictum est pro καὶ ἐτέρωθε. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τῦ et κατερωτα. "Aeolice accentus retrahuntur, et spiritus asperi lenes fiunt: uti, θυμον, κάλα, ὄ τει, pro θυμόν, καλά, ὄ τει, &c. P.

6. Τὰς ἐμάς ἀθάς—] Haec Aeolica sunt. Ordo est:—ἀθίονα τῆς ἐμῆς ἀθάς ἐκλυες πόλυ, λιποῦσα δὲ χρώσειν δόμον πατρός ὑποξεύξασα ἄρμα ἤλθεσ, κάλα δὲ οἰκίεσ στρωθῆσι διενῦντες [pro διενῦντες] πύνα πτέρα ἤγόν σε ἀπ' οὐρανοῦ περὶ μελαίνης γῆς, δὲ ἐξίκοντο ἄλφα διὰ μέσον αἰθέρος. "Passim," inquit Is. Vossius, "occurrit γαῖα μελαινα, estque perpetuum epitheton."

11. —ἀθανῶ, αἰθέρος] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η οι, quod solenne est. Brunck.

14. —ἀθαίαιτω προσώπω.] Aeol. Gen. et subauditur διὰ. Sin. i 258 subscribitur, ut in multis exemplaribus est, ὅν subintelligi potest.

15. Ἡρε',] pro ἦρεσ, et hoc Ion. pro ἦρον, interrogabas. Harles. Ordo est: Ἡρεσ ὄ τει γ' ἦν τὸ [i. e. ὄ] πέπονθα, καὶ [δι'] ὄ τει δη κάλημι σε, καὶ ὄ τει μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμοῦ μαινόλα θυμῶ, Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam praecipue vellem fieri de furenti meo animo, [Eustath. ad Hom. Il. x, 125. p. 793. 49. Τοῦ δὲ καλήμιτι ποιητικῶ ῥήματος τὸ ἔμα η καλαίω ἐστίν, ἢ κάλημι. Observandae autem voces Aeolicae, ὄ τει pro ὄ τει, quod pro ὄ τει, et ἐμῶ μαινόλα θυμῶ, pro ἐμοῦ μαινόλον θυμοῦ.] τίνα δ' αὐτε τῶν σαγηνεύσαν φιλότατα κείθω, quoniam αὐτὴν irrationem amorem allicere coner. Sensus hic admodum est obscurus, et vera lectio omnino incerta. ["κείθω Τάν σ. Editio. quinta; κείθημι σ. priorae editiones."] σαγηνεύσαν pro σαγηνεύσαν, à σαγηνεύω, irretio: est enim à σαγήνη, sagena, venationum. Amor autem dicitur metaphorice irretire homines. φιλότατα, Aeol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentarunt, sed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

20. ἀδικεῖ σε;] Vulgata lectio est ἀδικῆ; quae ideo respuenda merito videtur Brunckio, quod penultima, quae brevis est, hic necessario producenda sit. Verum ὑβρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter ancipitem τοῦ ε naturam, habet pro ductam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: facillor autem esset mutatio ἀλευε; quis te vitat? vel τίς σε δεικνῆς; quis tibi dicitur? ἀεικνῆς, ὄ μη εἰπων, Etymol.; vel denique τίς σε ἀλλας; quemnam dederis? quae vox Thessalica Alcmani Theocritoque us-

258. tanta est. Τ. Υοῦπο. Inepta admodum est Porti observatio; neque media in *ἀδικεῖ* ullā unquam licentiā produci potest. Tales nugae mentionem non merentur, nisi exhibilandi gratiā.

— τίς σ, σ
Σαπφοῦ, ἀδικεῖ σε;

vetrum nullo modo efficere possunt; atque Brunckii emendatio non solum nimis audax, sed supervacua est. *Τίς ἀδικεῖ σε*; formula est loquendi in locis hujusmodi non infrequens: sic, Iph. A. 382. *Τίς ἀδικεῖ σε*; τοῦ πειρηθῆαι; Quis te injuriā afficit? qua re indiges? Scribendum est igitur, levissimā transpositione ac vocalae non necessariae omissione;

— τίς, Σαπ-
φοῦ, ἀδικεῖ σε;

atque hanc lectionem eō confidentiū propono, quod apud *The Monthly Review*, [Jan. 1798. Vol. xxvi.] sequentem canonem sine controversiā à doctissimo Censore stabilitum video: "In carminis Sapphici structurā, vox ita dividi potest, ut prior ejus pars maneat ad finem versūs tertii, et posterior transeat ad initium quarti, quem Adonium vocant. Quae quidem divisio nunquam apud veteres poetas in fine versūs primi, nec secundi, nec quarti invenitur." J. TATE.

24. *Ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις.*] Ja. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. s. 23. legit ἡ οὐκ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in Commentar. ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἡ οὐ κεν ἐθέλλοις, aut *nolueris*. Βαυκκ. Potius: etiam si tu nolueris. Nam ἡ Aeol. pro *et, si*, Angl. *even if thou shouldst not choose it*. In sequentibus, observent discipuli voces Aeolicas: *χαλεπαῖν* pro *χαλεπαῖν*, &c.

¶ Cui debemus hujus carminis conservationem, id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphici reddit Elias Andreas: nec non Sam. Birkenius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianā. Imitatus est Latine celeberrimus Gul. Jones, Append. Poet. Astat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poetica, quae auctorem habet Ambrosium Phillips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnopere laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quaedam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyrio poetry*.

Ver. 1. *Θαίνεταί μοι κῆνος*—] Notandae voces Aeolicæ: *κῆνος*, pro *εἰδένος* *εἰμυον*, *ἀνήρ*, *ἰθάθει*, *πλασάν*, *ἀδὺ φωνάσαι*, pro *εἶναι*, *ἀνήρ*, quod est *ὁ ἀνήρ*, *ἰθύνει*, *πλασάν*, *ἡδὺ φωνήσαι*.

5. *Καὶ γελᾷς ἑμπερόν*] *γελᾷς* infinit. est formæ Aeolicæ. Vide Gregorium p. 294. (619.) § liii. Dial. Aeol. Duo infinitivi, *φωνάσαι* pro *φωνήσαι*, et *γελᾷς* pro *γελᾶν*, ab uno verbo pendent ἀκακῶς. Catullus: *Qui sedens adveniens identidem te spectat et audit dulces ridens*. Βαυκκ. *σέ μοι μὲν Καρόλιον ἐν ὅτ ἡθεῖον ἐκτάδαν.*] quod cum

non caperent imperiti, reponebant τό μοι τάν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτάσθεν uaitatissimum in rebus hujusmodi. [Rectè etiam] scripsimus με φωνάς σάδεν ἐπ' ἴκει. MSS. ferè omnes εἴκει, quod Aeolicè dicitur pro ἦκει. Sed ἦκει nullum locum hîc habet. Quare nullus dubito, quin scripserit Sappho ἴκει quod secundum morem atque consuetudinem Aeolum est, qui leni spiritu gaudent. Tour. βροχέως, Aeolicè pro βραχέως, ἐν βραχέτ, εἰδ. ΒΑΥΚΚ. Meliùs φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἡμερόθεν nam γελάσας in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. ΥΟΥΚΑ.

9. καμμέν γλώσσα ἔαγε.] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλώσσα. Malè et prorsus ἀμέτروس legitur in quibusdam editionibus γλώσσ' ἔαγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est. ΒΑΥΚΚ. —lingua mea debilitata est, ἀπείρα δὲ λεπτόν πυρ ὑποδεδρόμακεν πρῶν, et statim subtilis ignis subitū cecidit. —δεδρόμακε, Aeol. pro δεδρόμηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέω, pro quo in usu τρέω.

11. Οκπατέθειν] Aeol. pro ὀμμάτεθειν, quod poëtice pro ὀμπαθεῖν. ὄρημι, pro ὄραω ut in Odario praecedenti, κάλημι pro καλέω. —βορβεῦσιν δ' ἀποι μοι.] Sic legendum, metro et sententiâ flagitante. Catullus: *Soniis suopte iunniunt aures.* ΒΑΥΚΚ.

13. Καθ'—] i. e. κατὰ δέ. κατὰ disjungitur à χέσται, per 259. tmesin,

15. —τεθνήκην] Aeol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνήκω, et ὀλέω πιδεῦσα pro ὀλέω ἐπιδεῦσα, et quum parum absum quin moriar, φαίνομαι ἄπνοος, videor exanimis. * Vel a τεθνήκω. TOLLIVS. P.

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ κένηται—] Sed omne audendum, quoniam pauperem—desunt caetera.

* Hoc exquisitissimum odorion Wolfius in sua editione oneravit annotationum farragine tam immensâ, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquiis," inquit Toupius, vir acutissimus, "quos magis magisque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiti potest." Pulchra est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam, 49. *Ille mi par esse deo videtur, &c.* et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui près de toi, &c.* nec non Anglicana Ambrosii Philips: *Blest as the immortal gods is he, &c.* quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, *The Spectator*, No. 229. Vide etiam Longinum de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] *Ὁ δὲ θαυμάσιος, κ. τ. λ.* et quae viri docti, praesertim Pearcius Toupiusque, ibi annotarunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Com. p. 258. sqq.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΤ—] Simonidis Ceii fragmentum. Simonides Ceius, sive ex insulâ Ceo, Philosophus et Poëta, natus Ol. LV. 2. ante Chr. N. 577. [Vide Bentley on Phal. p. 41, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ, ζ, Graecorum Literis addidisse; artemque memoriae primus protulisse fertur. [De quo vide Cicero. de Orat. ii. c. 86. cf. Quintil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Spartae cum Pausaniâ versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est.

259. sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de *Structurâ Orat.* p. 258. (252.) ed. J. Upton, s. 26. cujus paucula habet Athenaeus, p. 396. E. L. ix. c. 12. Vide Brunck. *Lectt. ad Analect.* p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtae, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. *Met.* iv, 610. et Hor. L. III. Od. 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [*ἀδρνακα*] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἤραπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad *λίμνα*. Вкусск. *λίμνα τε κινηθεῖσα ἤραπεν* [in vulgatis est *ἔραπεν*] *δείματι, et, mare commotum eam* [Danaën scil.] *timore perturbaverat.*

6. —*ὄθ' ἄωτες,*] *tu autem suaviter dormis, ἄωτες* propriè est, *florem carpo*: undè *optimo somno frui*. Vide suprâ ad Theocr. *Idyll.* II. prope init. Caeterùm *ὄ' ἄωτες* est ex felicissimâ coniecturâ Casauboni pro *ὄ' ἄυτε εἰς*.

8. —*νυκτιλαμπή,*] *Νυκτιλαμπή* est cognomen Dianae vel Lunae. [Horat. *Lib.* iv. Od. 6. *Noctiluca.*] “Vel potest *νυκτιλαμπής* idem valere ac *ἀλαμπής*.” T. Youso. Subintelligit hîc Uptonus *ἐν* et potest reddi—*Quanquam sub Luna, vel imminente Luna, in atrâ tamen caligine, quippe in arcâ inclusus.*

9. —*πὺ δ' ἀυάλειαν*—] *tu porro siccam supra tuam longam caesariem assilientem undam nil curas,*—

13. *πρόσωπον καλόν.*] *infans pulchro vultu:—ὄ pulchrum caput! beautiful babe!*

14. *Ἐὶ δέ τοι*—] *Angl. But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words; but as it is, sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep,*—

18. *Ματαιοβουλία*—] *Irritum autem factum sit hoc consiliûm, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

* * Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latine vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac *Acad. Hist. Civ.* olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ titulus Senator; in elegantî opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Caeterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de *Metris*, p. 452.

280. * *ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ*—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari aemulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent *Δωριεὶς φύσει*.—Fab. *Bib. Gr. T.* II. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. L. II. c. 15. s. 21. Conf. *Bentley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2. —μελιγλώσσων αἰοιδῶν ἄνθεα:] Angl. the flowers of the 260.
swart-voiced bards. "μελιγλώσσαν, Edin. μελιγλώσσων, Br. Jacobs. P.

6. Ἐν δὲ σιδαραδέτοιαι—] Angl. In the buckles which bind the iron
shields the webs of the black spiders exist.

8. —χαλκῶν] Tibullus, l. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa
fugant.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

Χαλκῶν δ' οὐκέτι θαλιγγῶν κτύπος· οὔτε
συλάται μελίφων ἕπνος ἀπὸ βλεφά-
ρων, ἀμὸν δὲ θάλλει κέαρ.

Conf. Hor. Epod. li. 5. JACOBS. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον. "pro ἄμος. P.
12. Παιδικὸς δ' ὕμνοι φλέγονται.] Angl. And the hymns of the
youth resound. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 187. Caeterum juvat
hic apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Lati-
nam, à celeberrimo H. Grotio; quae sic se habet:

*PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque usus carminum.*

*Tunc laetus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Caesasque consumit boves.*

5

*Gratus palaestrae tunc juventutem labor,
Sortaque juncta mero
Et tibiae exercet somus.*

*Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Araneae texunt opus:*

10

*Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:*

15

*Sed altus haeret et sui juris sapor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festâ dape.*

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ—] *E Carminibus Anacreontis
quaedam.* Selectiona Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr.
Min. cum Auctoris brevi notitiâ, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on
Lyric Poetry:—I see Anacreon smile and sing.—Away, deceitful cares,
away, And let me listen to his lay: &c.*

† εἶς'. Εἰς ποτήριον—] xvii. In poculum argenteum. Poculum
sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, caelatori exponit.

2. Ἐφαιστος,] Ἐφαιστος, Vulcanus hic ponitur pro artifice, quem
Anacreon alloquitur. πορθέων ποιησόν μοι, arte tuâ caelandi.

14. —Μαινάδας τραγώδας.] Hesych. *Μαινάδες· αἱ Βάχχαι.* 261.
Τραγῆν est *was decerpere.*

16. —χρυσότους] aureos— Vide suprâ ad p. 58. Odyss. ζ, 232.

Nempè ex argenteo poculo aureae prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium, xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiae. Τ. Υουνο. *κατούντες* sunt *torculatores*, sive calcatores uvarum, qui et *ληνοβάται* vocantur. Βορν.

* ιθ'. *Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.*] xix. *In necessitatem bibendi.*

3. — *ἀναύρους,*] *ἀναυρος* est propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbris et pluviis collectus et in valles ruens. Βορν.

5. — *σελήνη.*] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ. *Εἰς Ἐρωτα.*] xxx. *Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis, quas lacessiverat, vincti.*

5. *Ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἐρωτα, φέρουσα λύτρα.*] *Quaerit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

9. *Δουλεῦν δεδοσται.*] *Angl. he is inured to servitude.*

† λα'. *Εἰς ἑαντόν.*] xxxi. *Potando et bacchando delectatur.*

1. *Ἄφες με τοῖς θεοῖσι*] *pro ἄφες με τοῖς θεοῖς σοι*, restituit vir doctus in *Miscell. Observ. T. x. p. 422.* Βαυνοκ.

2. — *ἀμυστέ]* *uno hausio*, nec respirante, nec labiis admotis, à *μύειν*, *labia comprimere.* Βορν.

262 5. — *λευκόπους]* *Credo λευκόποδα*, itidem ut *ἀργίποδα*, tam *celeritatem* quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Graeciam pervagatus est. Βαυνοκ. *λευκόπους*, *albos pedes habens*, deinde *pulcher.* Βορν.

* λβ'. *Εἰς Ἐυρώπης αἰόνα.*] xxxiv. *Tabulam pictam aspicit poëte, et alloquitur puerum.*

2. *Ζεὺς τις—]* *Quasi dicas Angl. a Jupiter.* Caeterum fabula Jovis et Europae satis nota.

8. — *ἀγέλης]* hic primam malè producit. Horum quaedam non puto genuina Anacreontis. Τ. Υουνο.

263. * λστ'. *Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.*] xxxvi. *Remissè vivendum esse.*

1—4. — *νόμους—]* *νόμοι*, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, *jurisprudentia.* *ἀνάγκη* dicitur omne quod cogit. *ρητόρων ἀνάγκαι* sunt ergo omnia *argumenta*, quibus *oratores cogunt auditores ad adsensum*, vel etiam *praecepta artis dicendi*, hoc est, *eloquentia.* *τί δ' ἐμοί*, *subaudi ὕψελος* quo *mihī, &c. quid lucri mihī afferent, &c. λόγοι* videntur esse *quaestiones et disputationes philosophorum.* Ita ut sensus sit: *Quid mihī jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* Βορν. Hoc autem odarium planè cum Tzetzae versibus politicis numerandum est. Τ. Υουνο.

10. *Ἄδς ὕδαρ,*] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscerant tres aquae, quod dicebatur *κακχαμένον τρία καὶ δύο.* cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce *πόμα κακχαμένον.* Hinc *ἄνος φέρων τὰ τρία* est *vinum praestians.* Βορν. Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, *νῦν δὲ μακαρίστην*, *Jacobum Burnet de Menboda*, ipsum usurpantem, eundemque audire caeteris commendantem, quando essent ipsius—*φίλαν Ἀνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τραίπεζον.*

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Ly-263
 ricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Boeotiae, Olymp.
 LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum, vel, ut alii
 volunt, Scopelinum, matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater,
 quocumque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam
 et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Lase Her-
 mionensi instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc
 nomine ab Alexandro Amyntae filio, rege Macedoniae, inter eos
 quos propter Musicae peritiam princeps iste carissimos habuit, mag-
 no cum honore exceptus fuerit. Praeceptorem quoque habuit
 Simenidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat.
 Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Co-
 rinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem
 victorias magnâ ex parte Corinna eximiae suae pulchritudini de-
 buisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset
 admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugná
 Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo,
 — τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμαίων κατὰ τοὺτους τοὺς χρό-
 νους. [Lib. IX. s. 26. p. 425. Tom. I. edit. Wesseling.] Quamdiu
 vixerit minis constat inter auctores. Secundum Suidam oblit quin-
 quaginta tantum et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad
 annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesi-
 mum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno
 honore prosequerantur non solum cives sui, verum etiam exteri.
 Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Proetidem,
 stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexan-
 der ille Magnus, quum Thebas funditus everteret, solam Pindari
 domum stare, ejusque familiae et penetibus parci, jussit. Apud
 veteres carmina ejus summam admirationem excitasse videntur.
 Nobile de eo Horatii iudicium junioribus etiam discipulis satis notum,
 ex illâ Ode pulcherrimâ, quae incipit: *Pindarum quisquis studet
 aemulari*, &c. [Lib. IV. 2.] “Novem,” inquit Quinctilianus, “Grae-
 corum Lyricorum Pindarus princeps, spiritus magnificentiâ, sen-
 tentiis, figuris, beatissimâ rerum verborumque copâ, et velut
 “quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius nemini credit
 “eum imitabilem.” [Inst. Orat. Lib. X. 1. 61.] Scripsit varia,
 eaque omnia dialecto praecipuè Doricâ: Sed hujus poëtae μεγαλο-
 φωνοτάτου, ut eum vocat Athenaeus, [xiii. 21. p. 564.] praeter frag-
 menta quaedam, extant tantum carmina integra 45 epinicia Lyrica,
 quae Strophis, Antistrophis et Epodis constant; scripta in *Ολυμπια-
 νίκας* 14; *Πυθιονίκας* 12; *Νεμεόνικας* 11; et *Ισθμιονίκας* 8; quae
 certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris;
 nec non oris magna sonantis. Dubitarunt tamen nonnulli an quae
 Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum
 prosequuti sunt Horatius, Quinctilianus, alique. Sed scripserat
 quoque Dithyrambos, Paeanas, Encomia, &c. veteribus bene nota,
 atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc
 autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Oda-
 rum Pindari quae supersunt magna est, nec vitanda, similitudo;
 quae res poëtam varietatem quaerere coëgit ex digressionibus,
 quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digres-

263. sionibus Pindaricis consulendus est doct. Rob. Lowth, de Sacra Poësi Hebraeorum. [Praelect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Graecorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. II c. 16. p. 57, sqq. Vol. II. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRAECIPUAE.

[Quicumque videre cupit plenam hujus Poëtae editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primae Heynlianæ mox nominandae, p. 105, sqq. et Praef. secundae, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi supra.]

1. Πινδάρου Ὀλύμπια, Πύθια, Νεμεα, Ἰσθμια.—subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandra. Omnia Graecè. Venetiis, in Aedib. Aldi et Andreae Asulani socii, mense Januario, 1513. 8. foliis 373. [Quas est editio princeps.]

2. Πινδάρου Ὀλύμπια, κ. τ. λ. μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάντων ἀρσῶν καὶ σχολίων βυζαντινῶν. Graecè.—Operâ et industriâ Zachariae Calliergi Cretensis.—Romae. 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. Pindari—caeterorum octo lyricorum carmina, Alcaei, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Graecè et Latinè. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. Excudebat Henric. Stephanus, Parisiis, anno 1560. octonis minoris formae, seu 16. [Ex officinâ Stephani prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, hoc est, PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS, plus quam sexcentis in locis emaculati,—cum versione novâ—&c. Operâ Erasmi Schmidii, Delitiani, Graec. et Math. Prof. Publ. (Vitebergae.) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facillè principem.]

5. ——— Jo. Benedictus, (Benoît,) M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Gr. Prof. cum versione Latinâ—&c. Salmurii, 1620. 4to.

6. Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia. Una cum Latinâ omnium Versione Carminum Lyrico per Nicolaum Sudorium, (le Sueur.) Oxonii, 1697. fol. [Haec est splendidissima editio Oxoniensis, quam curarunt Rich. West et Rob. Welsted. “Modestiam,” inquit Heynius, “et aequitatem virorum doctorum facillè probes;” etiamsi doctrinae subtilitatem, criticum acumen, et subactum in “admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus aestimandis desideres ingenium.—Repetitus est contextus poëtae ex “hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et “Graecè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis.” Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.]

7. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate, curavit CHRISTIAN. GOTTLÖB HEYNE. Gottsingae, 1773. 8vo. et 4to. Vol. I. [Adjecta est interpret. Latina Koppil, curante Heynio. Vol. II. 1774. Editio quidem praestantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, Ibidem, 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.] “Cum Schol. Frag. Ind. &c. P.

8. ——— CARMINA SELECTA.—Cum schollis selectis suisque notis

in usum Academicarum et Scholarum edidit Fridericus Gedike.— 263. *Berolini*, 1786. 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, cum Lectionis varietate et Adnotationibus, iterum curavit CHR. GOTTL. HEYNE. iii *Voll. Gottingae*, 1798. 8vo. "Cum Interp. Kopp. et Schol." &c. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quem, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratae ἀκριβείας specimen, in R. Dawes. Misc. Crit. p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum, qui de hac re penitius disquirere velit, relegamus. "Nova Editio correctata et ex Schedis Heynianis aucta. *Lipsiae*, 1817. Vol. iii. deest nobis. P.

"10. ——— Carmina, &c. Gr.—cum Schollis,— Var. Lect.— Adnot.—edidit Christian. Dan. Beckius. *Lipsiae*. Vol. i. 1792. Vol. ii. 1795. 8. ad finem Nemeorum; nec plura habemus. P.

"11. ——— Opera, &c. Textum in genuina metra restituit, et ex fide Lib. Mss. Doctorumque conjecturis recensuit, Annot. Schol. Interp. Lat. et Ind. adjecit Augustus Boeckhiius, Eloq. et Poes. Prof. *Berolin.* ii Tom. iv Part. 4to. *Lipsiae*. 1811, 1819, 1821. Metra penitius mutavit. P.

* * Quatuor praecipui et maximè solennes Graeciae ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii, Palaemonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno praeterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei aplo: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis caeterisque ludis, nimis longum foret hic disserere. Vide Schmidii Prolegomena ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suae Anglicae quarundam ex Odis Pindari praefixam; item Fabr. Bib. Gr. loco suprâ citato; ubi plures de hac re scriptores indicatos invenies.

{ *Ἔθδος δ.* } *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poemata omnia, *Ἔθδη*, i. e. *Species seu formas poematum*: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua ἀθμάτια ἐθδύλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum *ἔθδη* praecipuè in ternas partes seu ternâ μέλη dispesci, videlicet in *Στροφάς*, *Ἀντιστροφάς*, et *Ἐκφθούς*. Et *Στροφὴν* quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. *Ἀντιστροφὴν* verò, secundum μέλος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio *φθῆ* et *ἀντφθῆ* dicebantur. *Τὴν Ἐκφθόν* denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDTUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

{ *ἹΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩ, Κέλῃτι.* } i. e. HIERONI SYRACUSANO, equo celete victori. *κέλης, ἦτος, ὄ, equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus*: Angl. *a race horse*. Subauditur hic *νικήσαντι*. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Sicilia, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, què regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior.

663. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certe adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelae dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria haec Olympiaca reportata esse. Eam porro non curulem fuisse, ut voluit nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Praeter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Aelianus [Var. Hist. iv. 15. ix. 1.] eum initio fuisse *δμουσάτατον*, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriae prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturae ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infra ad Pyth. i. v. 169. 176.

ARGUMENTUM.

HÆC Ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius justitiam, sapientiam; praeterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempè *Πελοποννησο*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalò et *Πελοπε* fabulam, tandem ad Hieronem regressus, felicitatem, quae sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen vote, ut deus gloriam Hieronis conservet. ΓΕΩΙΚΕ.

Ver. 1—4. *Ἀρίστον μὲν ὕδωρ*: 'Ο νοῦς τοῦ προομιῶν ὄλου τοιοῦτος ὡςπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὁ δὲ χρυσοῦς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. Schol. Exordii thesis est: *Laici Olympici reliquis omnibus praestant*. Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis praestant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam *Ἀρίστον* vocat, nempè inter elementa.—Hansit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. ΓΕΩΙΚΕ. Construe: ὁ δὲ χρυσοῦς διακρίπεται μέγιστος ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμενον [διακρίπεται ἐν] νυκτί: et aurum fulget eximie inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte. ἔξοχος constructur cum genit. et ἔξοχα hic sumitur adverbialiter.

5—17. *Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν εἰδεαι*,—] *Γαρύεν*—φωνεῖν, καταλέγειν,—*ἄνευεν*. *Ἀσρικῶς* δὲ τὸ γαρύεν, τοῦ ἐξλείμαντος. Schol. *Ἐδομαι*, *οὐρίο*, *εἰδεαί*, *εἰσο* ὁ *εἰδεαί*, et post contracte *εἰδη*. *φίλον ἦτορ*, ὁ *meum cor*, *mi anime*; nam *φίλος*, ut bene notum, saepissimè redditur ut pronomen possessivum. *ἐρήμας δ' αἰθήρος*, *serenum per aethera*, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis.—*ἀγῶνα φέρεσαν Ολυμπίας*, i. e. *ἀγῶνα φέρετον τοῦ ἀγῶνος Ολυμπίας*: quae species est locutionis solennis apud Graecos scriptores orationis tam solutae quam adstrictae. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quae sequuntur ita possunt construi et reddi: 'Ὅθεν ὁ πολύφατος ἕμνος ἀμφιβάλλεται μητίσσι σοφῶν, [αὐτοῖς vel ὄσσε αὐτοῖς] κελადεῖν παῖδα Κρόνου, ἰχομένους ἐς ἀφνειὰν μάκαιραν ἐστίαν Ἱέρωνος. Unde [i. e. ex quo certamine Olympico] celeberrimus hymnus adornatur—*συντεταῖται* ab ingenio *ροκάτων*, [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. *σοφμεται*, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται. κλέσσεται. ἢ μετα-

φορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων.—ἀμφιβάλλεται μητιέσθαι, ut πεποιήται μοι, factum est à me, et similia. σοφοὶ sunt hic ποῖται, ut alibi apud Pindarum.] ut cantent filium Saturni, accedentes ad opulentiam beatam domum Hieronisi. Pro ἰκομένους, quod concordat cum αὐτοῖς subaudito ante κελადεῖν, quidam legunt ἰκόμενοι, ut referatur ad ἀνδρόδομον et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minus concinnè. ἰκόμενοι, Heynius, Beckius, ἰκομένους, Boeckhiius. P.

18—21. Θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον ἀμφέπει δέ, τὸ περιέχει, οἰοῦντι 264. Θεραπειεῖ.—Ἀρέπων] ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἰοῦντι, ἀφ' ἐκάστης τὸ ἀφέλιμον καρπούμενος. Schol.

22. —Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν δότῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsam Hieronem Musices peritum laudari. Rectiùs ita: ornatum musices flore, i. e. celebrari solet cantibus. ΓΕΩΔΙΚΕ. De δότῳ, vide suprâ ad Theocr. Idyll. ii. 2. p. 221.

24—26. Ὅλα παίζομεν—] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est ποῦτῶν in conviviis consessus. Plures enim praeter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Aeschylum. ΓΕΩΔΙΚΕ. Vide suprâ ad p. 260.

26—31. —Ἀρσῶν] ὅτι Ἀρσική ἀρμονία ἤρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἢ λύρα· ἀρμονία δὲ πλείονες Δωρίος, Φρύγιος, Λύδιος. “Δωρίον δὲ μέλος σεμνότετόν ἐστι.” πασῶν δὲ, ὅτι ἐπὶ πασῶν αἰ κεῖσθαι.—Πῖδας] τόπος ἐν Ἠλίδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑποσυνγέουσι τὴν Πῖσαν καὶ τὴν Ἠλιν οὐκ ὀρθῶς δὲ διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρὰ σταδία πεντήκοντα.—Φερένικου] ὄνομα τοῦ νικηθάντος Ἰππου.—Ἀναλάμβανε, ὡ Πίνδαρε, τὴν Ἀρσῶν φόρμιγγα, καὶ ἔμνει τὸν Φερένικον, Ἰππον τοῦ Ἰέρωνος, καὶ τὴν Πῖσαν, εἰ ἄρα οὐ ἢ τούτων χάρις τὸν νοῦν ἠΰφρανεν. Schol. χάρις apud nostrum saepissimè est gloria. Pisa h. l. pro Olympiâ: Suphanus Byz. Ολυμπία ἢ πρότερον Πῖσα λεγομένη. ΓΕΩΔΙΚΕ.

32—34. —παρ' Ἀλφειῷ] ἐν Ἠλίδι· ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τοῦ πηγῆς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιέρχεται καὶ τὴν Ἠλιν.—ὄντο] ὄρωμα πρὸς τὸν δρόμον.—Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ Ἰππου δηλοῦ· οὐτως ὄρμησεν, ὡς μὴ δεῖσθαι κεντροῦ καὶ μάστιγος.—Κράτει] ἦγον τῇ νίκῃ. Schol. ὄντο sine augmento pro ὄντο. “προέμιξε, ἀδύκισι. Κορριῦς. P.

36. —λαμπεὶ δὲ οἱ] αὐτῷ, ἦτοι τῷ Ἰππῳ, ἢ τῷ Ἰέρωνι, δ καὶ βέλτιον. Schol. [Immo Hieroni sine omni dubitatione.]—ἀπαικία τοῦ Πέλοπος· τούτεστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Schol.

38. —τοῦ μεγασθενῆς] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc 265. in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τῷ Ionicè et Poëticè pro ὁδ. Articulus praepositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. Πῖσειδᾶν, Heynius, &c. P.

40—42. Ἐπεὶ νιν καθαρῶ] Fabula sic habet: Tantalus diis adeo charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium maceratum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversearentur, sola Ceres, ab inquisitione filiae reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frustra omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero

265. eburneum substituerunt. ΣΧΗΜΑΤ. κεκαθμένον, Acol. pro κεκαθμέ-
νον, à κάθω, orno. φαίδιμον ὄμον, supple κατά.

43—47. Η θάυματα πολλά.] Poëta, in memoriam revocans anti-
quitatis miracula, exclamat: *Multa sanè miracula (olim facta sunt:)
καὶ μῦθοι δεδαίδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι* (pro ἐξαπα-
τῶσι) βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον. *Sed fabulae
—describunt hominum mentes, easque commovent magis interdum quàm
ipsa veritas.*—Hoc deinde Pelopis historia comprobat. ΓΕΩΔΙΚΕ. "ποι-
κίλεις artificium saepe denotat. Vide Boeckh. ad locum. P.

48—52. Χάρις δ',] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς
κατὰ τὸν μῦθον "ποικίλλας τε καὶ ὠυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀν-
θρώποις ἀπασιν εἶναι ἠδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ'
ἐαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἀπίστον πιστὸν
νομισθῆναι παρεσκευάσεν. Schol. ἐμήσατο καὶ ἀπίστον πιστὸν, efficit
etiam quod incredibile est credibile. De aor. in hoc sensu vide Vol.
I. ad p. 19. n. 6. μήδομαι, unde ἐμήσατο, excoçgio, efficio, prudenter
propono. Pro ἐμμεναι τὸ Gedikius proposuit ἐμμεναί τι— quod
probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] minor enim sic culpa est (ingere.) Κορ-
τιος. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; minor
erroris culpa est, si fortè in iis, quae dixit, erraverit. ΓΕΩΔΙΚΕ. μείων
αἰτία, usu loquendi Pindarico, ὀλίγη, et hoc pro οὐδεμία, ἴα in nul-
lam reprehensionem incurrit. Ita P. i. 159. et P. xi. 45. ΗΕΥΝΕ. ἔστ.
δὲ εἰκὸς ἀνθρώπων, εὐφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλασφημοῦντα
λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστρομαργους. Schol.

58—68. Τὴ Ταντάλου.] Sequentia sic jungenda: φθέξομαι—
Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάζει σε, —χρυσταῖοί τ' ἀν' ἔπκοις μεταβά-
σαι. ΗΕΥΝΕ. Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclytum
deum, domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim praebens
ocenam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suasque ad Σίρυκκην,
tunc rapuisse te, aureòque curru transtulisse supremam ad domum multum
venerandā Iovis. —εθνομώτατον] δικαιοτάτον, ἐπεὶ ἀντίθεοις ἦν ὃν
ὅπ' θεῶν ἀγαθὸν ἔπαθεν. —ἐρανον] ἦγον τὴν ἀμοιβήαν δεξιόθεν.
—Σίτυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν
ὁ Πίλοψ. —Ἀγλαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῆ λαμπρῆ τρια-
νῆ χρώμενον. Schol. "βῆσαι, aor. I. saepe transitivè. P.

266. 71. —τωῦτ' ἐπὶ χρέος.] idem ad ministerium— pocillatoris scil.

77— 81. Ἴδατος ὅτι τε—] τε Dor. pro σε. Ordo est: ὅτι ἔτα-
μόν σε μαχαίρα κατὰ μέλη ἀμφ' ἀμῆν ἕδατος ζέουσαν πυρὶ, [i. e.
eis ἕδαρ ἀκμαίως ζέον, Schol.] quod dissecuerunt te cultro membratim
circa vehementiam aquae ferventem igne; i. e. quod dissecuerunt te, &c.
postquam elixis fueris aqua vehementer fervente ad ignem, τε διεδάσαν-
το δευτάτα κρεῶν σου ἀμφὶ τραπέζαις, καὶ ἔραγον, atque distribu-
runt frusta carniū tuarum circa mensas et comederunt. "Vulgò ἀμ-
φιδεῦτάτα sine sensu. ἀμφὶ δευτάτα Athenaeus [l. xiv. c. 11.] habet,
"de secundis mensis Intelligens; praeterea codd. nonnulli et ed.
"Ald. Unus ex Schol. δευτάτα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut
"legisse videatur δευτὰ τὰ κρεῶν, à δευειν. Pauw emendat ἀμφί-
"δευτα τὰ κρεῶν, quod explicat leberi immersa. Equidem, cum
"Heynio, τραπέζαις ἀμφὶ jungo; et δευτάτα κρεῶν de extremis par-
"tibus "accipi possunt", quum humerus tantum consumtus fuerit." ΓΕΩΔΙΚΕ. "Boeckhius δεῦματα scripsit e Mss. a δεύω frusta carniū
jusculo imbuta. P.

82—85. ἄπορα,] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, "[*fieri parvū,*]" — γαστρίμαρ-
ρον,] ἦγον μαινόμενον, τουτέστιν, ἀκρατῆ τῆς γαστροῦς. — Ἀφίστα-
μαι] μακρὰν καὶ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν.
— Ἀκέρδεια] οἱ κακῆγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκέρδειά εἰδόν.
ἀκέρδεια δὲ ἔστιν " ἡ κακηγορία καὶ " ἡ βλάβη. — κακαγόρος] ἄσ-
ρικῆ ἢ ἀνάγνωσις· αἶψά γάρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῦς κατ' ἀφαιρέσειν
τοῦ Ἰ λαμβάνεται, δια μόνου τοῦ Ω. Schol.

86, 87. Ολύμπου σκοποῖ] Οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν, οἱ
θεοί. — καταπέμψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ἀφελείᾳ ἑαυτοῦ. Schol.

89—94. — κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. δια τοῦ κόρου, φησὶ,
προσείληψε τὴν ἀτὴν, ἀδυνατηθεὶς κατασχέειν τὴν εὐδαιμονίαν. —
ὑπέροπλον] τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. — Τάν οἱ π.] τὴν ἀτὴν,
φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. — Πατῆρ] ὁ
Ζεὺς. — Τὸν-μενοιῶν] ὄντινα—λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς—κεφαλῆς
ἀπώσασθαι καὶ μὴ θυναίμενος, εὐφροσύνης ἀλάτῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐν πό-
νοισι ἔσθι, — προσδοκῶν αἶψά τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθῆσεσθαι. Περὶ
τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐ-
τόν φασιν ὑποκεισθαι Σικυλίῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὀμηρος δὲ αὐτὸν
ἑτέροις ὑποτίθει τιμωρεῖσθαι· Ἔστατό' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε
γενεῖω· Στεῦτό δὲ θυμῶν, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι—καὶ τὰ
ἔξῃς· [Odys. λ, 582, sup. p. 54. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.]
πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀφίσταρχον νόθα εἶδὲ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ
καὶ Ἀλκμάν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. Schol. Locum
hunc corruptum censet praestantissimus Heynius. Vide Additamenta
ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

95—97. — ἀπάλαμον] δεινόν περὶ οὐ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ 267.

χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. — ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. —
Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ἄδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται,
Σιδύφου, Τιτυοῦ, καὶ Γξιόνος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πενήν, διωγῆν,
ἔσταναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. Schol.
III. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium, sine ulla
intermissione.* Nec tamen prorsus absurda videtur antiqua explica-
tio, quae poëtam ad tres punitionis socios respexisse ponit. GEDIKE.

99—103. Ἀλέκθεσι] pro ἤλιξι, ab ἤλιξ, aequalis, sodalis, &c. Ἔσ-
σαν, pro ἔθεσαν λαθόμεν, pro λήθειν. Sed haec nota ferè tironi-
bus. " λαθόμεν praefert Heynius, at non legit. λαθόμεν. Vulg. P.

109—114. — εἰδήθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρόν λέγει· ὁ δὲ λόγος
οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἔλθόντι αὐτῷ ἤλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρέχες
αὐτοῦ ἴστερον τὸ γένειον (μελαίνουσαι,) ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρόθεος καὶ
ἐτέλειος γέγονεν. Schol. Πρὸς εἰδήθεμον φησὶ, ad plenè floridam et
virentem aetatem, ὅτε λάχναι ἔρεφόν νιν [κατὰ] μέλαν γένειον, quum
lanugo coronabat nigritiam ejus mentium, ἀνεφρόντισεν γάμον ἑτοῖμον
σχεθέμεν [pro σχεθεῖν] εὐδοξον Ἰκποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρός,
animo voluisti paratas nuptias, ut scil. obtineret illustrem Hippoda-
miam d. Pisata Patre. Ἔτοῖμον, quia propositae erant hae nuptiae
vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν
αὐτῷ ἠτοιμασμένον. — Πισάτα, Dor. pro Πισάτου, à Πισάτης, i. e.
Oenomai regis Pisae. " σχεθέμεν γάμον—Heyn. Πισάτα—adj. pro
gen. P.

116. Ἀπνεῖν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύνκτυπον δὲ εἶπε τὸν Πισο-
δάνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. Schol.

119—123. Φιλία—] Εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος ἐλλεται [ἴσα
κατὰ] τι ἐς χάριν, h. εἰ χαριεντά ἔστι. Si—fuit aut tibi quiddam

dulce moum. Aen. iv. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infra Ol. xi. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt gaudia varia, fructus veneris, ut infra Nem. viii. 12. ΗΕΥΚΕ. —πέδασον—] Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατήρ Ἰκποδάμειας, —οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινί, προδικαλεῖτο πάντας εἰς ἄμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτω ὄντι, καὶ μηδένα αἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἀν' αὐτὸν θνητῶν. οὕτω δὲ ἐποίησε τὴν ἄμιλλαν τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδόθου τὴν Ἰκποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου αὐτὸς δὲ διώσθην ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὅποτε ἐμῆλε τὴν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνήκει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκῶς, ἠετήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἠνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χροινικίδας τοῦ ἄρματος παρανομήσῃ τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεύθην ἠετήσῃναι παρασκευασθῆναι οὐ γενομένου, Πέλου Ἰκποδάμειαν ἔσχε. Schol.

268 136. Πράξεν φίλαν] ἀντὶ τοῦ ἀπόδασιν πράξεως προσφιλῆ. Schol. Δῶσαι, Dor. pro δίδου.

137, 138. —οὐδ' ἀκράντους—] οὐδ' ὄν [pro οὖν] ἐράματα' [αὐτοῦ] ἀκράντους ἔπει. neque tetigit eum, Neptunum scil. irritis verbis.

140. ἐν περὶοῖσιν—ἔκπους.] ὑποκτέρους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἄρμα Πέλου πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβὼν. Schol. Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. Lib. V. c. 17. Caeterùm ἐν interdùm redditur eum.

142, 143. Ἐλεν—] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινού εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνέκρασε. Schol. Οἰνομάου βίαν, i. e. irnum Oenomaum. Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est ipse Hercules: Πριάμου βίην, irnum Priamum, ut bene notum.

144, 145. —λαγέτας ἔξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Schol. Ἀρεταῖσι μεμαλότας, virtutum athenos. μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκα.

146. —αιμακουρίας] Βοιωτικὴ ἢ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αιμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλου ἐναγίσμοις καὶ θυβίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ρεύμασι, κερύθημον ἔχων μνήμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. Schol. Pausanias scribit, [Lib. V. c. 13.] Olympiae intra Aetia, i. e. lucum Jovis Olympii, aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελοπιοῦν appellârunt, et Eleos omnino prae caeteris heroibus Pelopem tam coluisse, quam prae reliquis diis Jovem. Vox αιμακουρία, quam Schol. Boeoticam esse dicit, incertae originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, satietas; alii à κείρος, adolescens, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris caedebantur. Sed praestat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κούρα, quod captivorum sanguinem et detontos capillos suos in rogam injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide, p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν Αἴμακοῦριαν. [c. 21.] Hesych. αιμακουρίαί, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοχομένων. Γεωρικῆ. Ἕ τύμβον ἀμφέκρον, qui undique patet, vel ambitur. Koppe, Benedict. P.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδερασε, εἴην Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασύκονα. Ὁ νεῶν

δὲ—ἔνεκεν. Antea ille dictus erat inferis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακουρίας, κλιθεῖς [παρὰ] πόρῳ Ἀλφειοῦ. Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, lucet à longinquo, longè coruscet, ἐν δρόμοις τῶν Ο. inter certamina Olympica: quippe quae in vicinis locis habentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σώματι παρ Πέλοπος βίη Ἡρακλῆος ἐπέβασατο. conf. Pausan. Lib. V. c. 13. &c. HEYNE. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

154—156. —ἴνα] ubi, &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπνοια, et vigor 269 res roboris "audaces in laboribus. Benedict. P.

159—165. —τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἑσθλόν,] Atque haec constanter permanens felicitas, [ἑσθλόν Dor. pro ἑσθλόν, bonum,] ζρηχεται ὑπατον π. β. νεπίε σωμαθα, i. e. σωμαθα est quae contingat ulli mortali. Εμὲ, &c. Me autem oportet illum [Hieronem scil.] coronare equestri lege [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] Aeolico carmine. Sic Horat. —Aeolium carmen ad Italos deducisse modos. Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: Aeolium carmen, l. poësin lyricam; quia primi apud Graecos magni poëtae lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Aeolicæque dialecto usi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. Item i. 1. 34. Sic etiam T. Gray, poëta verè sublimis, in ipso injt. primae Odes suae Pindaricae: Awake, Aeolian lyre, awake, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quae ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165.—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ δαιδαλωδέμεν κλυταῖσι πτυχῆσι ὕμνων μὴ τινα ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφοτέρα, [μᾶλλον] ἴδριν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. Mihi autem persuasit me celebraturum inclityi hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt, quod ad horum utrumque attinet, nimirum aut peritiorum rerum honestarum, aut praestantiorum potentia. Non hic sibi respondere putat Heynius τὲ et ἦ. Interdum tamen invenimus pro ἦ—ἦ, καί—καί—αὐ—αὐ: Unde colligimus eodem modo usurpare licere τε—ἦ. Idem vir celeberrimus ante ἴδριν subintelligit μᾶλλον, "ex sequenti κυριώτερον. BOECKH. P.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος—] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μῆδεσθαι τεαῖς μερῖμναις: nam μῆδεσθαί τι vulgò dicitur, ut saepe apud Homerum. Proponit igitur: θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερῖμναις, μῆδεσθαι [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] scil. σὲ δ θεός, i. e. si tibi favere pergat deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. κεν ἔλωμαι κλειξέην [σὲ] σὺν θεῷ ἄρμασι, [δι' οὐ σὺ δηλόνοτι νικῆσεις, Schol.] εὐρών ἐτι γλυκύτεραν ὄδδον λόγων ἐπίκουρον, sperem me celebraturum te cum quadriga celeri, [multo enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. GEDIKE.] nactum viam adhuc jucundiorum verborum adjuvantem me. Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσσης: περὶ γὰρ τῶν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. Schol.

179, 180. —ἐμοὶ μὲν ἄν—] Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat. Loquitur de vi poetica, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] supremum autem fastigiatur regibus. 270

182—188. μηκέτι—] μηκέτι περιβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὐδης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μέλιθνα: ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον,—βασιλεὺς γινόμενος.

- 270 — *Εἴη δέ] ὁ νόος· εἴη δὲ δὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕμνῳ καὶ εὐδαιμονία διαξήν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδι-
λέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν ὀφθαλ-
μὴν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.* Schol. Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοσοῦτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es. Hoc tamen parum placere potest. Expectes πάντα χρόνον. τοσάδε grammaticè non potest esse nisi vel ταιούτως, vel pro τοσοῦτο, εὐσχημα, ad illud usque tempus. ΗΕΥΡΕ. Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Graecos ubique. Κορρ. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine. " τοῦτον χρόνον, per hanc vitam:—τοσάδε est κατὰ τοσόνδε, haud minus, pariter. ΒΟΕΣΚΗΙΥΣ. P.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΓΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἀρματι.] Olymp. II. ΘΕΡΩΝΙ ΑΓΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, ἄρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οὐδύποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυραννῶ, ἐπιδοῦς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέταιον προδωνομασίθη νόμισμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἰέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθ' ἃ φησὶ Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. Schol.

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus à victoriâ, quam quadri-
jugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate,
fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione
sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Inonem, Peleum,
Achillem, aliosque intertextit: atque obiter loca Beatorum, et Dam-
natorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carmi-
nis et Theronis liberalitatis laude. Edit. Oxon. 1697. fol.

Ver. 1. Αναξιδόριμγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάδοντες.
πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα
ἀρμόζεται. Schol. Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potius
ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat
hymnos, quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12.
haec imitatus, ad Clio accommodavit: Quem virum, aut herosa, lyra
vel acri Tibid nunes celebrare, Clio, Quem deum? &c. ubi inverso ordine,
ponit Virum, Heroa, Deum; contra quàm Pindarus, θεόν, ἥρωα, ἄν-
θρα. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ἀκρόθινα κολέμων] πρὸς Ἀθῆνας πολεμήσας, τῆς Ἡλίδος τυ-
ραννον, καὶ νικῆσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύ-
ρων προβαγόντων ἐκτίσε τὸν ἀγῶνα. Schol.

271. 15. Καμόντες—] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς
Γέλλαν ἀκείθεν εἰς Ἀγραγαντα. Idem.

23—25. Ἔδος Ολύμπου νέμων,] διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ,—
ἦγουν τὸν οὐρανόν· καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τὰ
ἐξαιρετὰ ἄθλα τὰ ἐν Ολυμπίᾳ διδόμενα· καὶ τὸ βῆμα τοῦ Ἀλφειοῦ,

ἤρουν τῶν Ἀλφειῶν. *Schol.* Alpheus enim prae ceteris fluminibus Jovi curae cordique esse credebatur. Vide Pausan. V. 13. ΓΕΔΙΚΕ.

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων—] Haesi in prioribus, quod justè et ἰσχυρῶς facta de Theronis majoribus (nám de his agit, cf. v. 15.) praedicat. Verùm video interpungendum esse aliter, et ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex praeteritis mutari potest nihil ulla modo, nec per fas nec per nefas: ὁ χρόνος οὐ δύναται ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκαν θέμεν ἀποιήσθον τι τῶν πεπρ. ἔργων.* ΗΕΥΝΕ. "Boeckh. cum Herman. refert ad praecedentia. Sententia est generalis.—V. 36. καλλύχτος, infestus, adversus. P.

39. Ἐπεταὶ δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἤτοι ἀρμύζει, καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσας, (Ἰνῶ, Σεμέλη, Λιδονή, Ἀγαστή,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινωνήσαν. εὐ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει. ἐπεὶ ὁ Θήρων, ἀνωθεν Θηβαίος, εἰς Ἀδίον ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόναις, i. e. quae meliori antea fortunâ usae, quasi in solio felicitatis collocatae erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad praesentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. ΓΕΔΙΚΕ. "Libere Scholia et alia nonnunquam repeti videntur. V. 42. δ' ἐπίτνει, imperf. pro δὲ πίτνει, Boeckh. P.

44—50. Ζῶει μὲν—] Primum exemplum Semeles, filiae Cadmi, 272. quae fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. iii. 260. ΣΧΗΜΙΔΤ. παῖς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διδύμος. *Schol.*

51. Ἀέγοντι—] i. e. Ἀέγουσι— Secundum exemplum Ἰνῶς, alterius filiae Cadmi, quae furore correpta in mare se praecipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheae nomen habet. Vide Homer. Odys. ε, 333. et Ovid. Met. lib. iv. 541. ΣΧΗΜΙΔΤ.

55—61. Ἦτοι—] Sic construe: Ἦτοι πείρας θανάτου βροτῶν οὐ τι κέκριται, Certè terminus mortis [i. e. mors] mortalium non omninò cognitus est, οὐδὲ [κέκριται,] ὁπότε τελευτήσομεν ἡδύχιμον ἡμέραν, παῖδ' ἡλίου, οὐν ἀκείρετ' ἀγαθῶ, neque cognitum est, quandò finietur dies tranquillum, filium Solis, integro cum bono. παῖδα δὲ ἡλίου— inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. " κρῖνον, inde cerno. P.

63, 64. Εὐθυμῶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμῶν. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὡς τὸ ἐστὶν ἀνθρώπους ὄντας δεῖ ἐν εὐθυμίᾳ διαγεῖν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω δὲ—] Atque sic Parca, quae tuetur paternam eorum laetam fortunam, cum divitiâ opulentia conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore. Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγειν, ut sit temporis praet. Imperf.—μόριμος υἱός, fatalis filius—Oedipus scil. Vide Soph. Oed. Tyran. " cum div. op. adducit cladem.

74. ἀλλαοφωνία] Ἐπειοκλής γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεί- 273. λον. *Schol.* " Ἐπεφνέ οἱ, pro Ἰέφνεν ἐοῖ, Boeckh. quod Heyne approbat. P.

78. Νέος ἐν ἀέθλοισ] non accipiam nisi de certaminibus juvenum, nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἑπτὰ fuere. —Vide νέα, juvenilis, Eurip. Med. 47. ΗΕΥΝΕ.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θεράνδρου ἔρχουσι τὴν ἴξιν οἱ περὶ Θήριονα. τὸ δὲ γένος Λαίδου καὶ Οἰδίποδος

273. ὁ Θήρων οὕτω κατέγει· Λαίου Οἰδίπους· τούτου Πολυνείκης ὁ Θέρσανδρος· οὐ Τιβαμένος· οὐ Αντεσίαν ὁ Θήρας· οὐ Σάμος· οὗτος ἔσχεν υἱὸς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινε ἐν Θήρῃ τῇ νήσῳ ὁ δὲ Τηλέμαχος κατοίκει ἐν χώρα, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων ἐξ οὗ Χαλκιόπευς· οὐ Διηνσοίδαμος· οὐ Θήρων. Schol. "Polynices filiam Adrasti, Argeos regis, duxit ukorem. Vide supra ad p. 250. v. 128. et Soph. Oed. Col. 1302. Br. P.

87—93. Ολυμπία—] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔχε δὲ καὶ κοινὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθῶν.— 'Ομοδαλον] ἦτα διὰ τὴν συγγενεὶάν φησὶν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἰκτιστροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικηθέντων—τεθρίππων.— Ἄνθεα] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. —Δωδεκαδρόμων] δωδεκαίαις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἄματα. Schol. Ordo est: [ἐν Πυθῶνι δὲ τ' Ἰσθμῷ κοινὰί χάριτες ἄγαγον [i. e. ἤγον] ἐς ἀδελφεὸν ὁμόκληρον ἄνθεα τεθρίππων δωδεκαδρόμων. Caeterum ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεὸν, consortem in fratrem, dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmicam Thero cum fratre Xenocrate habuit communes, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ δὲ ευχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summâ voluptate frui victorem in certaminibus, ut jam Olymp. l. 157. 8. 9. et universè Olymp. v. 34, sq. παραλείδσαι τῶν δυσφρόνων, ἀ sollicitudine et acrimoniâ liberari, pro frui gaudio: ut solet poeta à contrariis rem designare: tum τὰ δυσφρονα, τὸ δυσφρον, pro δυσφροσύνη. Heyn. 'Ο πλοῦτος μὰν δεδαυδαμένους ἀρεταῖς, opulentia virtutibus ornata, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, suppeditat occasionem namc his mino illis, υπέχων βοθειῶν μέριμναν ἀγροτέρων, vulgò interpretantur, sustinentes profundam curam indagatricem et venatricem, artium bonarum scil. nam hanc curam probè sufficit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συνετήν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλά. Et addit: τῶν τε καὶ τῶν] ἀριότως ἀντὶ τοῦ πάντων. —ἀγροτέρων] τουτέστιν, ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν. Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò rem in. "liquido constituat, nondum vidi." τῶν τε καὶ τῶν, harum et illarum, i. e. variarum rerum: apud Heyn. et Boeckh. P.*

274. 102—106. εἰ δὲ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον,—] Haec referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poetâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ, plerumque comitatur ὕbris, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: quicumque (εἰς τις pro ὅστις) —divos est virtute instructus, qua ad res praeclaras gerendas uti possit, intelligi sibi abstinentium esse ab injuriâ,—quia post mortem, κατὰ γὰς, ἐν Ἄδου, poenae iniunctas manent: (ἐπίσταν pro ἐπίσταν. [Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] τὰ δὲ pro τὰ γὰς.) Heyn. Q. d. Si quis πλοῦτον habet, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrâ scripturâ verius et rectius scimus. ΣΧΗΜΑΤ. τῶ "ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτὸν τὸ ἐνθαῖε, ὅτι τῶν ἐνθαῖθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες ἀντίκα καὶ εὐθὺς τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. —ἀπάλαμνοι,—ἀδιόρθοι, ἀπαιδαγωγῆται, Schol. "ἀπάλαμοι, ἀπάλαμνοι, ἰνεοσυκί, con-*

silio vel iudicio carentes; inde mali, improbi, impii, &c. Vide SALO-274. μοκ. Prov. vii. 7. ix. 6. et passim; et Lex. P.

106. —τὰ δ' ἐν τᾷδε Λιδε ἀρχᾷ—] namque delicta in hoc Jovis imperio — i. e. in hac vitâ; nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi caeli et terrae imperium Poëtae attribunt. SCHMIDT.

117—119. —παρὰ μὲν τιμίους θεῶν] non cum Schol. intellige de Plutone et Proserpinâ, ut sit pro τιμίους θεοῖς, sed potius de amicis deorum, Aeaco, Μινοῦ, Rhadamantha. GEDIKE. εὐδοκίως,] τουτέστι, τρόποις εὐδεδέξει καὶ δικαίους. Schol. " v. 116. κεινάν pro κενήν. P.

121. τοὶ δ'—] ἦγον οἱ τῆς ἐτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ἀχέοντι, τουτέστιν ὑπρίστανται. Schol. ἀχέοντι, Dor. pro ἀχέονσι, inserto x ob metrum.

123—127. 'Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν,—] Insulae beatorum sitae sunt in oceano, [hinc v. 129. ὠκεανίδες αἶραι,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quasi in heroum numerum sunt recepti. —Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum insulas beatorum non distingui solere ab Elysiis. Sed Pindarus omnino h. l. distinguit, illasque altiore felicitatis post mortem gradum, pluribus demum in Orco purgationibus commendum, continere inluit.—Legatur imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg. Aen. vi.—έπειλαν, perfecerunt. Hesych. τέλλεται, ἀνύεται et τέλλον, ἐποίουν. GEDIKE. 'Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμπυρνώσεων εἰς ἐκάτερα τὰ μέρη, εἰς τε τὸν ἐν ἕδου μετὰ θάνατον, εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαια γενέσθαι,—καὶ τῆν ψυχὴν ὅδιαν φυλάξαι, οὕτως ἐστάλησαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς· ὃ ἔστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἐνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοικίην· ἐν αἷς νήσοις, πλησίον οὐδαίς τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ πλείσται καὶ ἡδεῖαι αἶραι τέρπονσι πνέουσαι καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἀνθῆ ὡς χρυσὸς στίλβει· τὰ μὲν ὄντα ἐκ τῆς γῆς [τὰ δὲ ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ] τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποφοραῖς τρεφόμενα, ὀνοεῖ ῥόδα, δάκνυθοι, λα· ταῦτα γὰρ ὑδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθῶν ὁ δίκαιοι ταῖς ἐαντῶν χερσὶν ὄρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρμους. τὴν δὲ τῆς μετεμπυρνώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο φ' νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. Schol. Κρόνου τύρβιν, ad Saturni arcem, seu regiam. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysi] Praeses. GEDIKE. "Secundum Schol. suprâ, "Ὁρμοῦσι χέρας— est pro χερσὶν ὄρμους. P.

130. —ἀνθεμα δέ] Sane ἀνθεμα possint ad duo tantum genera 275 revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen Ὁ proponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων Ὁ, ὑδωρ δ' ἄλλα φέρβει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὑδάτος. ΗΚΥΠΕ.

" 142. ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Schol. P.

" 148. Αὐς τε παῖδ'—] τὸν Μέμνονα, τὸν Τίδωνοῦ, τοῦ Λαομέδοντος, καὶ Ἡμέρας. Schol. Vide Virg. Aen. i. 489. 751. &c. et Exc. xix. xxvi. Heyne: Herod. V. 54. et supra, p. 52. v. 521. P.

149—154. —Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος—] Longâ digressionē usus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari poetâ laudari. Comparat carmina sua cum sagittis, quae allegoria

satis frequens est apud nostrum.—ὄπ' ἀγκῶνος. Eodem sensu apud Theocr. 17, 30. ὄπωλένιος φαρέτρα. GEDIKE. —φωνῶντα [contractè pro φωνίεντα, quod Dor. pro φωνήεντα—] συνετοῖσιν ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίζει. sonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent. Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, poeta praestantissimus Thomas Gray. "τόπαν, Boeck. ultima brevi. P.

276 154—159. —σορός—φυῶ:] ἀντί τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντι τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα θηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάθρως γαρύουσιν.—Schol.—Δίδε πρὸς ὄρνιθα θείον. Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens, that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight, regardless of their noise. Gray; ad oden suam, [III. 3.] quae inscribitur: *The Progress of Poetry*. Observandum γαρύετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum Scholiaste intelligere licet Bacchylidem et Simonidem. "Malo," inquit Heynius, "cum Daweso stare, Misc. Crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in "restituendo γαρύεμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus "occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra "sentiant viri docti, ut Ern. ad II. α, 566. Lennep. ad Greg. Cor. "p. 97. "Dial. Dor. s. 30." Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55." [et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide supra p. 24. ad Od. β, 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu "progressi ad artem lyricam,) εἰδὲ λάθρως γαρύεμεν [σὸν] παγγλωσσία, "ὡς κόρακες [scil. λάθρως εἰδὲ γαρύειν] ἀκραντα πρὸς ὄρνιθα θείον "Δίδε."

161. Τίνα βαλλομεν] τουτέστιν, ἐγκωμιάζομεν. —μαλθακάς] τοῦτο εἶπε θεραπειῶν τὸ σκληρόν τοῦ λόγου τὸ γὰρ ἀπὸ τέχνης βαλεῖν, ὡς φησὶ, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. Schol.

164. —ἐπί τοι—] Ordo est: τοι τανύδαις [Dor. pro τανύδαις] ἐπ' Ἀκράγατι ἀδᾶδομαι ἐνθρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, Sanè, in Agri-genium intendens, proferam juxtaquidam veraci mente, sic. —ἀνθρα πραπίδι μᾶλλον εὐεργέτην φίλοις ἀφρονέστερόν τε [κατὰ] χέρα θέρωνος. Possint et φίλοις πραπίδι conjungi.

173. —Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος,—] Κάπος καὶ Ἰπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεπιόλ' οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἐκείων ἠυξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἰμέραν ἐνίκησεν. —αἶνος] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τοῦ Θήρωνος. Κόρος δὲ, ὄβρις.—αἰνέττεται δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἰέρωνα ἔχθραν.—λαλαγήσαι] θορυβῆσαι λόγῳ.—κρύψον] κρύψιν. Schol. ἔβα pro ἐπέβα. Gloriam ejus invidiis furiosorum hominum insolentia, iniuste se opponens, eumque impugnans, cupiens obstrepere, et egregia Theronis facinora pravis factis [e. g. calumniis] obscurare atque obterere. In τὸ λαλαγήσαι vitium latere videtur. GEDIKE.

178. —ἐπεὶ ψάμμος—] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθεῖν, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων τὰς ἐδποιαις. Schol.

277. * ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] Pindari Pythia. Πύθια μὲν οὖν ἐπιθήθη ὁ ἀγων ἀπὸ τοῦ τόπου τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πύθια ἕτεο πα-

ὅτι τὸ κινθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ θηπεσθαι τὴν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθῶ. Schol.

[[†] *IEPΩNI*—] *Pyth. I. HIERONI AETNAEO SYRACUSANO, cuius victoria. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι.—* Ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμονύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἰτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναν ἐκεῖνον, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἀρματι.] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἔκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέληται· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ἄρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκειμένος ἐπινίκιος τίταται. *Idem.*

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade xxix. i. e. Olymp. lxxvii. 3.) reportata. Regreditur tamen poeta ad anteriora Hieronis facta et facta. Evenerant enim non multo antè, quae in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. lxxvi. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, à Peloponneso praecipuè conscriptam, Aetnam vocaverat, monti, cui subiacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Aetnaeum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniae adeò à conditore dilectae carmini huic inserere. Porro, vix dum deductâ coloniâ,* Aetnaeorum ignium eruptio evenit, quae, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. lxxxviii. 3. vid. Thucyd. lib. iii. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oro. lib. v. 13.) perniciose fuit, poetam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturae vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. lxxvi. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, praello navali viceret Hetruscos, Cumaeis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poeta non poterat praetermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. lxxv. 1. conf. Diod. xi. 20. sqq.) Gelo, qui tum praecerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportarat.

Haec si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyrae Apollinis, (praesidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobatur Musarum, Jovis, aquilae ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Aetnae ardentis terrorum imaginem: (cum quâ conferenda imprimis Virg. lib. iii. descriptio Aen. iii, 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poetam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porro argumentum praeter multos alios tractavit Aeschylus, qui,

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Aetnae commemorat ad haec tertii anni Olympiadis lxxxviii. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factae, i. e. Olympiadis lxxvi. vel primo anno, quo ipso Aetnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertamus necdum completo locum interpretari malis.

277. quum in Prometheo ver. 351, sqq. Aetnae vim describit, ad eandem eruptionem, praesertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Aetnam, et ab hac ad conditorem coloniae, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohaerent laudes, quae ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ: vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Aetnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti, ejusque gloriam augere velint. ΓΕΔΙΚΕ.

Ver. 1—3. Χρυσία—] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσία φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλακάμων Μουσῶν σύνδικον πτέανον! O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceo-crinibus habentium adiuvatrix possessio! quod ornate dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ, σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. O Lyre, associate of Apollo and the Muses!

4—7. Τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις,—] ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ἔκθμος. Schol. τᾶς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαίας ἀρχαῖ ἀμφιβολον, πότερον ἢ βᾶσις ἀγλαίας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὃ κιθάρα, ἀγλαίας τυγγάνεις ἀρχή. Schol. Prior interpretatio sic se habet Angl. —whom the step, ushering in the festive joy, obeys: posterior, quae forsans vera, sic: whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns. φοροίμιον, quod pro προοίμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. ἀμβολάς, pro ἀναβολάς. Haec autem optimè illustrant sequentia praestantissimi poetae Lyrici Anglicani: Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay. Gray's Progress of Poesy. I. 3. ὁ δὲ νοῦς ἧς (σοῦ, ὃ κιθάρα), κατακούει μὲν ἢ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχρύσεως ἀρχὴ οὖσα: πειθόνται δὲ καὶ οἱ αἰδοὶ τοῖς σοῖς συνθημασίν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Schol.

8. Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν οὐεννύεις ἀνάον πυρός.] Poëtica pro ἀνάον πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguitur. αἰχματᾶς κεραυνός est fulmen cuspidatum. ΓΕΔΙΚΕ.

9—14. ἀνάον πυρός.] τὸ ἀνάον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχορηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ἀθεσέτον. σκιάπτω Δωρικῶς, τῷ σκῆπτρῳ. —Διὸς αἰετός] πᾶν γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ αἰετός ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκῆπτρῳ, καὶ κατακλιόμενος ταῖς Μουσικαῖς ψαῖσι εἰς ὕπνον κατὰγεται, ἀμφοτέρως χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος.—v. 14. κατέχευας, φησὶν, ὃ κιθάρα, ἀπαλὸν καὶ ἡδὺ κλειθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὃ κιθάρα, ὁ αἰετός αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. Schol.

10. —ἀνα σκῆπτρ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandum. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans, aut propter eum volans

fingitur. Aquillam sceptro insidentem sumsit forsā poeta ex aliquo 277. simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo, praeter notum illum Homeri locum, (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquillam sceptro Jovis insidentem. [Vide PAUSAN. L. V. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ αἰετός. GEDIKE. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, laxo, remitto.

13—16. —κλεινώπιν—νεφέλαν—] De somno loquitur, quem cum *aitrā nebula* comparat. Κλεινώπις fem. à masc. κλεινώπης, quod non solum est *nigris oculis praeditus*, sed etiam *niger aspectu*, ut h. l. GEDIKE. [κατέχευας, *offundis*. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] ἀγκύλω κρατὶ intelligunt vulgò de *ostro adunco*, sed melius de aquillae dormientis *inflexo et nutante capite*. ἀδὺ κλειῶτρον βλεφάρων. Vulgare est: *oculi clauduntur somno*, pro quo lyricā audaciā ipse somnus dicitur *dulce palpebrarum claustrum*. Est autem κλειῶτρον Doricè dictum pro κληῶτρον, et hoc pro κλειῶτρον aut κλειῶτρον, à κλείω, pro quo Doricè κλάω. GEDIKE. " γλεφάρων, Aeol. Heyne, Boeck. P.

16—18. —ὁ δὲ κνώσσων—] κνώσσειν—ὕπνου, καθύδου, κομᾶσθαι. HESYCHIUS. ὑγρόν ὠτόν. [Vide suprā ad Theocr. Idyll. L. v. 55.] Per se et origine suā τὸ ὑγρόν nihil aliud aut fuit, aut esse potest, quam *humidum, liquidum*. Accessere indè notiones, ut fit, ab adjunctis; ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, serè quod Latinorum *lubricum*. Etiam h. l. ὠτόν ὑγρόν, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum*. Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacitè ex alterā voce αἰωρεῖ. ΗΕΥΞΕ. [μπαῖσι] ταῖς βολαῖς· λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν αἰετὸν ὑπετίπωσε. Schol. 'Ο δὲ κνώσσων, &c. Angl. *But he slumbering heaves his flexile, fluctuating back, subdued by thy strokes*: i. e. interprete Gedikio, *tuis* (lyrae Apollinis) *ictibus*, i. e. sonis et modis, *delinitus*. Haec numeris nobilissimis adumbravit Graius:—*Perching on the sceptred hand Of Jove, thy magic hurls the feather'd king, With ruffled plumes and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and lightnings of his eye*. Progress of Poesy, l. 2. Cf. *Akenside's Hymn to the Naiads*, v. 265, sqq.

18—21. βιατάς Ἀρης.] Angl. *the impetuous Mars*, —λιπὸν, &c. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἀρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὸν, τουτέστι τὸν πόλεμον, ἐκφραίνει τὴν καρδίαν. Schol. κῶμα, κοίμημα, ὕπνος ληθάης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος. HESYCH. Non tamen de ipso somno intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summae voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. GEDIKE. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command*. Gray's Progress of Poesy, ubi suprā.

21—24. κῆλα—] κῆλα δὲ, τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. 278. Schol. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (sc. τεὰ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφία Λατοῖδα τε Μαιῶν τε. Teta (tua sc. lyrae) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum*. ἀμφὶ enim nostro interdu dicitur pro *diā*. Sic Pyth. viii. 47. GEDIKE. βαθύκολπος à quibusdam redditur *sinuosa pallā induta*. Sed praestat, iudice Gedikio, de *mammosis* intelligere:

278. ut dicatur pro *pulera*, et in *flore ac vigore aetatis constituta*. Forsan Angl. *ample-bosomed*. Vide Anacr. v. 14.

25—28. 'Ὅσα δὲ—] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. II. p. 1095. κ.] "Adv. Epicur. c. 13. Wyttenb. Vol. v." Sensus: *πάντα τὰ θεομισηῖ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον, καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτόξεταί ἀΐοντα βοῶν Πιερίδων*. (Respondet v. 56. *Ἀβία α με, καὶ θεομισηῖ σὺν: εἰη, Ζεῦ, εἰη τὴν ἀνδάνειν*.) Itaque v. 29. *καὶ ἀτόξεταί ὁ Τυφώς*. HEYNE.

29—33. 'Ὅς τ' ἐν αἰνῶ—] Contradicere sibi videtur poeta, quum statim eundem Typhoëum sub Aetnâ jacere fingat. Sed utrumque idem est. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud est, quam penitus sub terrâ. Scholiastes Aeschylî ad Prometh. 351. de Typhoëo scribit, *αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Ἀκτὴν τῷ Ταρτάρῳ ἐκρούθη*. GEDIKE. 'Ὅς τε κέεται ἐν αἰνῶ Ταρτάρῳ, &c. Et praesertim ille, *quî jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis, Typhos centiceps*: Nomen scribitur vel *Τυφώς*, ὠ, vel *Τυφῶν*, ὠνος, vel *Τυφάων*, ονος, vel *Τυφωεύς*, έος, ὀ. —*ἑκατοντακράνος*] *οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος*. —*ἀπὸ καινοῦ τὸ ἀτόξεταί. ἀποστρέφεται, φησὶ, καὶ ὁ Τυφῶν ὄφτος τὴν μουσικήν, ὃ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος*.—*σταδιάζεται*—*ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἰστορία: οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βιωτίας ὑποκείμεθαι ἔφασαν, καὶ ὡς εἰδὼν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις: οἱ δὲ ἐν Φρυγίᾳ ἔτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμιον δὲ τις ἰστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ καθύπερξ γὰρ, φησὶ, πᾶν ὄρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. ἴσθι δὲ τὸ πιθανόν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ θνόματος ἰστορίας τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὃ δὲ Πίνδαρός φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐκ Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὀμηρος*.—*πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυβρόλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφεῖναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα*. Schol. *Κιλικίαι*] Hinc Pyth. vill. 20. Typhoëus dicitur *Κιλιξ ἑκατόγχορος*, et Aeschylus [Prom. 351.] eundem vocat *Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρον* et Schol. Aeschylî ad h. l. *ἴσθιον δὲ, ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφώς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ*. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [Il. β, 783. *Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι παθὶ Τυφωεύς ἐμμενα εὐνῶς*] Ciliciae jam olim assignata sunt. vid. Strabo lib. xiii. p. 929. (826.) Steph. Byz. in v. *Ἀριμα*. Mihi quidem *εὐνά* Typhoëi apud Homerum nihil aliud significare videntur, quam h. l. *ἄντρον*, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoëi devicti et puniti, sed de pristina illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. GEDIKE. Cf. Apollodor. i. 6. 3. et ibi Heynium: itemque hujus viri doctissimi Excurs. II. ad Virg. Aeneid. Lib. ix. nec non Jani, ad Hor. Lib. III. Od. 4. ver. 53. "Hesiod. Th. 304. 820. sqq. P.

34—39. *Ταί ὄ' ὑπὲρ Κύμας*—] Nullum dubium est, poetam dicere voluisse Typhoëum, immanis staturae gigantem, non solum sub Aetnâ jacere, sed pertingere usque ad campos Phlegraeos et ad *Ἰωνίον*, qui propè Cumas, eique qui [ut noster h. l.] ex Italiâ ad Siciliam versus tendit, *supra Cumas*, positi sunt. Sed respicitur omnino h. l. ad omnem illum Italiae tractum circa Cumas, ignibus subterraneis aestuantem. GEDIKE: apud quem vide plura. Sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlegraei) cum Siciliâ imposita esse possit: etsi caput campis illis, pectus Aetnae subjectum fingere liceat. HEYNE. Caeterum *Κύμας* h. l. est genitiv. sing. non accus. plur. Est enim vel *Κύμη*, vel *Κύμαι*. *ἀλιεργέτες*] *ἦτοι αὶ τὴν ἄλα ἔρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἀλάς αὐτῆς*

ἔπος οὐδαι, διὰ τὸ μὴ συγχαρεῖν ἐπίκροσθεν φέρεσθαι τὰ κέρματα. 278. Schol.

36—38. —κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἦν οὕτως ἐνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑπεστηράζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὄραν ἔτους χιονίζομένη καὶ τῆς θξείας χιόνος τροφὸς οὐδα· ἦγον ἡ Αἴτνη. θξείαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν—καρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐραπτόμενοι ὄμαιν ἐκ πάσθουσι τοῖς κεντούμενοις. Schol. Vide Brydone's Tour in Sicily. Vol. i. p. 249, sqq. L. xi. et alibi passim.

40—42. Τὰς ἐρεύγονται—] Ordo est: τὰς [i. e. ἤε—Aetnae scil.] ἐκ μυθῶν παγαὶ ἀγνόςταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύγονται, cuius ex caeteris vel crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur. ἀπλάτος, Dor. pro ἀπλητος, cui appropriare impune nemo potest: ex a priv. et πλάσι, vel πλάσι, appropriatio. "Inaccessi ignis. Koppe. P.

42—46. —ποταμοί—] *fluviisque interdum profundunt fluxum fumii candentem; sed in tenebris rubicunda flamma volvens caeca in profundum deserti maris aequor cum fragore. Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ κακινῶ καὶ ἀγλύῃ κατέχεται.* Lib. vi. p. 421. v. (274.) De Aetna interdum fumum et caliginem, noctu etiam flammam, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. Heyn. Conf. Virg. Aen. iii. 571, sqq. et quae protulit idem vir optimus in Exc. xv. Caeterum hunc locum Pindari planè respexit Longinus, κατὰ Τυ. Sect. xxxv. sub. fin. quod mirum est Pearceium ignorasse. "Vol. I. p. 314. h. op.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἀραίσταιο—] Gedikius jungit Ἀραίσταιο χρονῶς, [Angl. torrents of fire,] approbante Heynio. κεῖνο ἐρπετόν. Angl. that reptile—Typhoëum intelligit. "Bellua. Koppe. P.

49—55. τέρας—] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν 279. παρόντων καὶ ἐραπτότων ἀκούσαι. Schol. παρόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrarunt, stupent, sed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Aetnae terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celebrer. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit. —ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυῶνδροις. Ζητήτιον δὲ, πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησὶν ἐπ' αὐτῆ κεῖσθαι; Πητιόν δὲ, ὅτι ὑπὸκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχαινὸν ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verba poetæ possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Ὀλον [ἐραπτόν scil. vel τέρας] ἐνδεδέεται μελαμφύλλοις [vel δέεται ἐν μελαμφύλλοις —nam notum est ἐν saepissimè cons. rui cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πῶν Αἴτνης· Angl. what a tremendous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Aetna: i. e. by the whole of Mount Aetna from top to bottom: by the whole weight of Mount Aetna.) Χαράδουσα] ἐπιξύνουσα, ἐπινύττουσα· τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντὰ ἐπιξύνουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἔδαφους κεντὰδης ἀτραμνῆ. Schol.

56—60. Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,] Vide suprâ ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμαρῆας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβον διατεθεῖς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νῦς· εἴη σοί, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅσας τοῦτο τὸ ὄρος περιέπει, τὴν Αἴτνην, ἣ ἔστι τῆς

278. εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον ἦτοι διὰ τὸ ἐπιφανές, ἢ διὰ τὸ ἕως τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἰτνῆς ὁ Ζεὺς. — Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἰτνὴν ὁ ἐνδοξος οἰκιστῆς Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. Schol. ὄρος, εὐκάρπου γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliae ubivis decantata: [vid. Ol. i. 19.] Mons Aetna dicitur frons Siciliae, quatenus longè eminet et procul conspicitur. [Vide Brydone's Tour, Vol. I. L. x.] Οἰκιστὴρ, coloniae deductor. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. xlii. vide Thucyd. vi. 3. Hiero tantum expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. GEDIKE.

61—64. —ἀνέκλιπέ νιν—] Angl. proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race. "Sc. Ἱέρων Αἰτναῖος. P.

64—67. Ναυσιφορήτας—] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursu secundo vento feruntur, eoque ad spem felicitis reditū excitantur, ita quoque Aetna [urbs] recens condita hac primā certaminum solemnium gloriā, qua eam ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. GEDIKE. Si ἀρχομένους legitur, constructio est: πρώτα χάρις ἐς πλόν, πομπαῖον ὄρον ἐλθεῖν ἀρχομένους [πλόν] sin ἐρχομένους, constructio postulat ἐρχομένους ἐς πλόν uti observavit Heynius. Caeterum εὐκλότα, supple ἔστι, plur. idem est ac εὐκός ἔστι. —Εὐκός γάρ καὶ πρόπον φησί, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλος ἐνδόξου τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἰτνὴν ἐκ πρώτης* ἀρξάμενην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεκῶς εὐπραγῆσιν. Schol. "ἀρχομένους, Heyne, Boeckh. ἐρχ. Edin.* f. νίκης. Heyn. P.

69—73. ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει,] Ratio autem fert opinionem, i. e. et merito quis opinari potest, hanc urbem, propter hos eventus, in posterum fore inclytam coronis et equis [i. e. coronatis equis] et dulcissimo victorum convivio celebrem. "V. 72. νιν pro τε. Boeck. P.

74. Δύκιε—] Apollini Aetnam commendat, quippe qui hanc Pythicam victoriam ei largitus erat. Ταῦτα, i. e. vota, paulò antè proposita. Haec, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infingat, precatur. Referenda enim εὐκλόρον χώραν non minus quam ταῦτα ad νόον ταθέμεν. GEDIKE. "Δάλοι, Edin. Δάλου, Heyne, &c. P.

280. 79—82. Ἐκ Θεῶν γάρ—] ἐκ Θεῶν γάρ, φησί, ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πάσαι μηχαναὶ δωροῦνται κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοί, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνόρετοι, καὶ ἄγαν εὐγλωσσοὶ καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. Schol. ἐκ Θεῶν—ἔφυν, [pro ἐφύσαν] ἃ δῖος προεαῖνι. De ἔφυν in praes. sensu vid. suprā ad Oed. Tyr. 9. p. 113.

82—86. —Ἄνδρα δ' ἔγω—] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo est; ἐγὼ δὲ, μνησκῶν ἀνῆθα ἐκεῖνον ἄνδρα, ἐλπομαι, δονέων παλάμη ἄκοντα χαλκοπάρονον, μὴ βαλεῖν ὡς τε ἔξω ἀγῶνος, Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferrea cuspide, non id praeter scopum jacturum, ῥίπας [Dor. pro ῥίπας] δὲ μακρὰ, ἀμυνέσθαι [lege ἀμυνέσθαι] ἀντίους sed jaculatum longè, superaturum adversarios. "Usitata nostro carminum cum telis comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. "praeter scopum; nam ἀγῶν h. l. est locus certaminis. Suidas: Ἀγῶνα Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odyss. 3, "260. Iliad. ψ, 451.] Sic et Pyth. ix. 202. —ἀντίους, intellige alios "poëtas in aulā Hieronis commorantes. ἀμυνέσθαι, vel, ut in alio "cod. est, ἀμυνέσθαι, transiturum, i. e. superaturum me creda. "De voce hac v. Hesych. ἀμυνέσθαι, ἀμειδέσθαι, διελεῖν, π-

“ραϊδάσθαι.” GEDIKE. “ἔξω ἀγῶνος, extra spatium certaminis. 280. Boeckh. φέραις. H. B. ἐκρίμαις. O. E.— P.

87, 88. *Ἐὶ γὰρ*—] *Utinam tempus ei semper ita [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] divitias optimeque munera dirigat et deducat.* Idem. Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

89. —καμάτων δ' ἐπίλαβιν παρὰδοχοι.] καμάτων, φησί, τῶν θυερόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γὰρ ποῦ καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γελοῶν πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσθαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίῃ δυστυχῆσαι. Schol.

91—96. *Ἡ κεν ἀμυνάσειεν,*—] Quae sequuntur usque ad v. 108. subnata è memoracione aerumnarum, καμάτων, in parenthesis posita sunt: redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90 substitit. Lux hinc toti loco affunditur. HEYNE. *Ἡ κεν ἀμυνάσειεν*, per sync. pro ἀναμυνάσειεν [ἐαυτὸν sc. Hiero.] *Velim profectò, ut [morbi doloribus jam oppressus] recordetur fortitudinis et constantiae, quam olim in bello praestitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.*—Omninò autem respicit poeta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Poenos.—παλάμαι ex egregià Heynii emendatione,—ut sit, παλάμαι (Ἱέρωνος) εὐρέσκοντο θεῶν τιμᾶν. [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes παλάμαις, et subaudiunt aut *Hiero cum fratribus*, aut, ut Heyne in edit. *Siculi in genere*. At haec admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. πλούτου στεφάνωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobilitatemque illis splendorem conciliat. GEDIKE. “*Θεῶν παλάμαις, Diis juvantibus*, Koppe, ed. Heyn. *Deorum auxilio*, Boeckh. qui scripsit εὐρέσκοντο. Θεῶν παλάμαι, Heyn. not. P.

96, 97. *Νῦν γε μὰν*—] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὃ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορέῃ δὲ φερόμενος ὃ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλον δὲ αὐτὸν τῷ Πόλιαντος Φιλοκτήτη παρεκάσει. Schol. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoracione. Verba suppeditant tantum haec: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcesitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsi; quem inimicus, (Ulysses,) necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsi.* *Narrant scilicet, &c. Nῦν γε* ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetae in digressionem per fabulas ad comparationem memoratas. HEYNE. “[Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone,) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schodis.*] Idem, ed. iii.” *Ἀίχη* inpr. apud Homerum saepè est *mos, ritus*. Et noster Pyth. ii. 155. *λύκαιο δίκαν, lupi more*. Ergo h. l. *Philoctetae morem secutus*, i. e. Phil. similis. GEDIKE. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100. *Σὺν δ' ἀνάγκῃ*] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem, sed ad Philoctetem haec spectare; quorsum enim alias φαντι δὲ, h. e. φασὶ γὰρ. HEYNE. “Haereo in hoc, praestetne σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φαντι δὲ pro γὰρ. Idem, ed. ii.

220. [99. τις, Schol. Theronem intelligit. Ex Schadis.] Ed. III. — τῷ δὲ ἄνθρωπῳ est *Ulysses*, cujus astutiae bene convenit verbum *ἄσπερον*. Hesych. Σαίει, κολακεύει, προσηνέεται, ἴσπευει. Sensus igitur est: *Philoctetæ amicitiâ blanditiis expugnare non erubuit olim superbus Ulysses*, quippe *fati necessitate (ὄν ἀνάγκη)* coactus, quo sine *Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat*. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum *Hieronem* ejusque inimicos. Inuit enim poeta, *Hieronem*, quamvis morbo oppressum, ceteris *Siciliæ tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere*. Et revera sicut *Philoctetæ olim auxillo egebant Graeci*, sic ad *Hieronem* multae civitates confugiebant, e. g. *Cumaei*, quibus contra *Hetruscos* auxilium tulit, *Sybaritæ*, *Himerenses*, *Agrigentini*. vid. *Diod. Sic. xi. 48 et 53*. Forsan crudelis *Agrigenti tyrannus, Thrasydæus*, patris *Theronis* successor, *amicitiâ Hieronis captaverat*. Is enim biennio ante *victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat*. (Ol. lxxvii. 1. vid. *Diod. xi. 53*.) Hinc *μεγάλανω* proxime quidem ad *Ulysses*, sed simul etiam ad *quempiam inter Hieronis aequales principem spectat*, sive *Thrasydæum*, sive ipsum *Theronem*, cui *Olymp. lxxvi. 1*. ob *Himerensium rebellionem opus fuerat amicitiâ Hieronis*, (*Diod. xi. 48*.) vel denique *Anaxilaum, Rheginorum tyrannum*, qui quum *Locros Epizephyrios bello petere vellet*, *Hieronis* metu deterritus *amicitiâ illius petere coactus est*. Γενικ.

100—104. φαντί δέ—] Ordo est: φαντί δὲ Ἡρώας ἀντιθέτως ἐλθεῖν μεταλλάσσοντας [lege μεταλλάσσοντας, à μεταλλάξω, ex λάξω, λάξωμαι, quia versus respuit duplex λ,] Ἀημυνόθεν Πόλαντος υἱὸν τοξότην, ἔλκει τειρόμενον. Dicunt enim *heros divinus [Ulysses scil. et Neoptolemum]* *venisse ut secum abducerent à Lemno Rosantis filium sagittarium, ulcers tabescentem*: *Philocteten scil. "μεταλλάσσοντας*, *Edin. 5ta. μεταμελθοντας*, *Boeck. Πόλας, αντος*. P.

221. 105. Ὅς Πριάμο—] ὄστις *Φιλοκτήτης τὴν Πίον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοὺς Ἕλλησι τοὺς πόνοους ἀνέλε γὰρ τὸν Πίον ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνατῶ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμυραμένον ἦν τὸ τὴν Πίον ἀλῶναι τοὺς Ἡρακλείας τόξους*. Schol.

109—111. Οὕτω δ' Ἱέρωνι—] οὕτω δέ, φησὶ, τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὀρθωτῆρ καὶ ἰατῆρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ *Φιλοκτήτη*. φησὶ γὰρ *Διονύσιος*, *χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφαινώσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἔλκουσ τὰς διαβαλεῖδας αἰσκάας, καὶ ἐπικλύσαντα αἶμα τὸ τραῦμα, ἐπιπάδας βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα*. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι—ὁ θεὸς ὀρθωτῆρ καὶ ὑγίαιας αἰτίος γένοιτο εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὃν ἐπιθυμεῖ ἐσχέριαν παρεχόμενος. Schol. Sed vide supra ad v. 91.

112—121. Μόδα, καὶ παρ Ἀεινομένει] *Musa, obtempere mihi ut canas etiam apud Dinomenem poivân τεθρόππων, praesentium victoriae quadrijugo curru ab Hierone partae. νικηφορία δὲ πατήρος [ἐστὶ] χάσμα οὐκ ἀλλότριον, victoria enim patris est gaudium non alienum à filio*. [Refert Scholiastes, ex *Phillisto* et *Timaeo*, *Dinomenem filium fuisse Hieronis à Nicoclis Syracusani filiâ susceptum*; (è priorè enim uxore *Anaxilai* filiâ, et *Theronis* consobrinâ, nulli erant ei liberi;) undè etiam nomen filii idem erat ac avi; *Dinomenes* enim erat pater *Hieronis*.] Age, nunc cane laudes *Hieronis*; *deinceps gratum ex eoq̄us hymnum ipsi Dinomeni Aetnae regi, cui urbem illam, divind libertate donatam, Hylliacae normae legibus Hiero condidit* [ἀνα-

πτόδας τὴν Κατάνην ὁ Ἴερον καὶ Αἰτνὴν μετονομάδας, διοικεῖν **Λι-281.**
νομένει τῷ νόμῳ—δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Λακωνικῆς σταθμῆς. Τοῦτο δὲ
λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀπέειπε
τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοὺς Λακωνικοὺς τῷ νόμῳ ἢ νόμοις χρομένους.
Schol.] Concesserat sine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legi-
bus uterentur, ἐν νόμοις Ἑλλάδος σταθμῆς, i. e. ad normam legum
Hyllicarum. Leges Hyllicae sunt in genere Peloponnesiacaе, et in
specie Spartanae, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux
fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartâ de-
mum aetate expugnabant. Γκιδικε.

121—125. Θέλοντι δὲ—] Ordo est: ἔκγονοι δὲ Παμφύλου καὶ
μὴν Ἑρακλειδῶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ἐπὶ Ταῦγετον, θέλουσιν αἰεὶ
μένειν Λακωνίᾳ ἐν τεθμοσίῳν Αἰγυμῷ. Posterī autem Pamphyli,
atque etiam Heraclidarum, qui olim habitabant in oris sub Ταῦγετο,
curiunt semper manere Dorientes in legibus Aegimii. Nam, ut
rectè observavit Gedikius, Παμφύλου καὶ Ἑρακλειδῶν ἔκγονοι
sunt h. l. recentes Aetnae incolae, ex Peloponneso deducti. Doriensium
nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi,) quamdiu in ipsâ
Peloponneso à majoribus expugnata habitabant, Dorienses manere,
mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses
tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omnino
memorable erat. Ταῦγετον et Amyclas commemorando videtur
poëta regionem, undè Aetnae coloni venerint, accuratius denotare.
Λακωνίᾳ pro Λακωνίᾳ. Notandum, non solum eos Aetnae incolas,
qui ex Peloponneso migraverant, Doros fuisse, sed Syracusanos
quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem
et Syracusae olim à Peloponnesiaca, hinc à Doribus erant extructae.
Aegimius, Doriensium rex et legislator, Herculis aequalis, qui
ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. Bibl. ii. 7. Hujus
postea filii Pamphylus et Dymas Heraclides Peloponnesum expug-
natos comitabantur. Apollod. ii. 8. Caeterum, uti Heynius notavit,
ναίοντες non est habitantes, sed qui olim habitabant, οἱ ναθάμνοι
per enallagen temporis, ut ille: sed potius imperf. participii, cujus
forma eadem est ac praesentis: saltem ita grammatici. Ὀχθαίς
ὑπο Ταῦγετον. Sic omnes. An constr. ἐπὶ ὄχθαις—sub civitatibus Ταῦ-
γετι: ὄχθαις pro ὄχθοις, ut supra v. 29. αἰνῶ Ταρτάρῳ, &c. ? P.

125. —ἔσχον—] Tenuerant— vi plusquamperfecti: nam ad colo-
norum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. ΗΕΥΝΕ.
Ἐσχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην ἐπὶ μᾶς γὰρ πό-
λεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν. Schol. Tenuerant vero Amyclas
beatī, à Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celebratissimi
accolae, quorum hastae gloria floruit. Πινδοθέν] λέγει, ὅτι οἱ Λακωνεῖς,
διὰ Πίνδου τὴν καθόδον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννησίου
ἐγένοντο ἔγκραταις. Πίνδος δὲ Περφέβοις υἱός. —Τυνδαριδῶν
γεγοντες] ἔδει σύνοικοι εἶπαι. ἀλλὰ φησὶν, ὅτι ἰστοροῦσι τινὲς τοὺς
Διοσκουρούς μεταφικῆναι εἰς Ἄργος: γενητῆ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακ-
δαίμονι. Schol. Περφέβοις alii. P.

130—136. Ζεῦ, τέλει—] Locus impeditus, in quo expediendo nec **282.**
olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere
licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.
ΗΕΥΝΕ: Additamenta. Verba sic forsitan construi possent: Ζεῦ δὲ
τέλει, ἔκτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύτην αἰῶνα ἀστοῖς
καὶ βασιλεῦσιν κατ' ὕψος Ἀμύκλα [Dor. pro Ἀμύκλου, à nominat. Ἀμύ-

282. νας.] *At O Jupiter, perfice ut recta et vera ratio hominum semper dijudicet et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur,] ut quivis sanae mentis agnoscat in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam Aetnae fluvium. [Quae Heynius ita olim reddidit:—hanc conditionem (fortunam) semper praesta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant. Et addit: ἔνυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ὃ Ζεῦ, τέλειε διὰ παντός τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιαικούσιν τὸν Ἀμένη ποταμόν, τοιαύτην μερῶα βασιλεύσῃ τε καὶ δημόταις παραίχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθῆς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἶσθῃ.] Σύν τοι τίν— [τίν Dor. pro σοί, τίθι, τοι particula,] ἤγητῆρ ἀνήρ γέρον ἐπιτελλόμενος ἰῶφ, τράποι τε [αὐτόν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἠσυχίαν. Te quidem favente, senex rex Hiero filio suo Dinomeni praecipiens, [ὃ τῆς Σικελίας ἤγητῆρ, ἦγον βασιλεὺς, Ἴερον, τῶ ἑαυτοῦ ἰῶφ δεινόμενε ἐντελλόμενος—Schol.] ipsumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem. Haeret praecipue viri docti ad Ἰῶφ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτόν, quod videor mihi colligere è priore vocali τε et ex δῆμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pauwio lege ἰῶν, et constructio sit: ἀνήρ ἤγητῆρ ἐπιτελλόμενος τράποι ἰῶν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἠσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novae coloniae praefecisse, ut ipse olim à fratre Gelone Gelaes, "Thrasydæus à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himerae, "praefecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibi certè "ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur "ἰῶν abierit in ἰῶφ, propter ἐπιτελλόμενος." "Ἰῶφ γ'—Boeck. P.*

137—141. Λίσσομαι—] Ordo est: Κρονίων, νεύσον, λίσσομαι, ὄφρα ὃ Φοίνιξ, ὃ τε ἀλαλητὸς Τυρραῶν ἔχη [ἑαυτόν] ἡμέρον κατ' οἶκον, ἰῶν τὴν ὕβριν ναυδίστονον πρὸ Κύμας. Saturnie, admae, precor, ut Phoenicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillam in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas. Gedikius, cum Schol. refert ἰῶν ad Κρονίων. Videbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem. Aliter Heynius, "Cur ἰῶν," inquit, "ad Jovem "nollem referre, erat, quod mihi videbatur hoc otiosum esse; at "hostes à novâ expeditione deterreri poterant recordatione cladis "prioris acceptae. ὃ Φοίνιξ, ὃ Τυρραῶν τ' ἀλαλητὸς mihi dictus "videbatur pro copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et "Etruscorum; eae viderant cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à Tyrrhenis (devictis ab Hierone) et Carthaginiensibus (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis praeclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. ΓΕΔΙΚΙ. "Junge ἄμερον οἶκον κατέχη—Boeck. P.

142—147. Οἶα Συρακοσίων—] Suspiciabatur Heynius copulam excidisse. —Οἶα Συρακοσίων τ' ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον ἀνυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς ὄφιν &c. ut sequentia penderent à superioribus: ὄφρα ὃ ἀλαλητὸς ἰῶν ὕβριν, οἶα τε πάθον. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercita poni, nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut θόριβον, κιδαιμόν, et similia, "ἀλαλάν— Nem. iii. 104." pro pugná et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo:—οἶα τε ἐπάθον

θαυμασθέντες ἀρχῶν Συρακοσίων, et quædam passi sunt victi à Gelone duce Syracusanorum, δε ἐβάλετο ἡλικίαν σφιν ἀπ' ἀκνυόρων ναῶν, ἐξέλιπον Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Graeciam extrahens à gravi servitute.

147—154. —αἰρέομαι—] Hæc sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: Atheniensium laudem (si Atheniensium laus mihi celebranda est) præfero (αἰρέομαι, prae omnibus aliis laudo) decus (χάρις) ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum verò (ἐν Σπάρτῃ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) celebrabo pugnam ad Plataeas: at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendae.—μισθὸν dixit pro præmio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 93. &c.—τελέσας aut universè dixit secundâ personâ, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαι, vel ut seipsum alloquatur, ut saepè facit. Hactenus ille. [Vel est τελέσας pro τελέσας, (vide συντανύσας infra v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes: neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Υοσικ.] τὰν πρὸ Κιθαϊρῶνος μάχην intellige pugnam Plataensem. Plataeae enim prope montem Cithæronem sitae erant. Μῆδειοι sunt Persae, ut antea Φοίνικες, Carthaginienses. ταῦτι [scilicet μάχαις.] Nam χάρις suprâ pro μάχη. Γεδικε. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῦτιν. Ηεγικε. " v. 147. ἀρέομαι, q. e. ἀρούμαι. v. 151. Μῆδειοι sine μέν. Boeck. P.

157—161. Καιρὸν εἶ—] Sententiarum ordo sic decurrere vide- 283.

tur: Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditiu invidiis; omnino vero summa brevitas usus sum. Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. Ηεγικε. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferrî, revocat sese, sibi que sufficere ait, quod praecipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀκαυβλύνει, &c. Ingrata enim satietas (i. e. laus nimis diffusa et singula quaevis copiosè enarrans) obtundit celeres (i. e. ad finem quasi properantes) animos (auditorum et lectorum.) Γεδικε. Καιρὸν εἰ φθέγξαι] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λέπειν, ἢ ἢ κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαι.—ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καιρὰ λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συνταμῶν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀπολυθῆσε: μέμψις, οὐδὲ φθόνος· ὁ γὰρ αἰανῆς κόρος, ἦσεν αἰώνιος καὶ διηνεχῆς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχέας ἀπάδεις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. Schol. Εἰ φθέγξαι [κατὰ] καιρὸν, συντανύσας [Dor. pro συντανύσας] κείρεσσι πολλῶν ἐν βραχεῖ, Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevis in sermone, meum modum ἀνθρώπων ἔσεται, minor reprehensio hominum sequitur. γὰρ κόρος, &c. uti suprâ. ἀπάδεις, contractè pro ἀπάδεις, ab ἄπαδεις, ιος, ἡ, mens, cognitio.

162, 163. Ἀστῶν δ' ἀκού—] Civium autem gloria clam præmit et pungit (invidiorum) mentem, sed magis etiam id fieri solet in meritis et laudibus peregrinorum, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelæ natus. Γεδικε.

165—168. νόμα δικαιῶ—] —τὸν νῦν τεταγμένον σοὶ δῆμον δικαιῶ καὶ ἀγαθῶ κυβέρνα πηδαλῶ τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.—ἀψευδὲ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔρη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χαλκευε τὴν γλῶσσαν ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἔσο, ἧτοι ἀλήθευε. ἴσως δὲ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἴερον. Schol. χαλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδὲ ἄκμονι est, ad verbum, forma linguam in incude veraci; quod poëticè dictum pro

283. *veritati stude; veritatis amantissimus esto. Angl. form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. *Ἢλ τι καί—] —Παραυθόσσει, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petittum, quae cadendo ferro omiscunt. Potest autem esse vel εἰ τι φλόγαρον παραυθόσσει κάρ όθεν, vel εἰ ἡ γλώσσα παραυθόσσει τι, transitivè, —μέγα φέρεται, κάρ όθεν, quia à te profectum illud est. Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 87. ΗΉΥΝΕ. φησί δέ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν δρχόντων ἀμαρτήματα, κἀν εὐτελεῖ τυχγάνη. εἰ καί τι όδν εὐτελες ἀμαρτης, καί τούτο μέγιστον εἶσται. Schol.*

171. —πολλῶν ταμίας εἶσθ'] Sic Eurip. Med. sub finem: Πολλῶν ταμίας Ζεύς ἐν Ολύμπῳ.

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμοστροίς πιστοί.] *multi testes sunt utriusque rebus (bene maléque gestis) fide digni. KORPIUS.*

173—175. *Ἐδανθεῖ—] ευγενεῖ δέ, φησί, τρέφω περιμένων, εἰ δὴ τι φιλεῖς τὴν ἡδέϊαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοήν, μὴ ἀπέκλιμε κρός τὰς δαπάνας. Schol. όργῆ, παρα Θουκυδίδη, ἀντί τοῦ διανοία, τρέφω, σκόπῳ. ΣΟΪΔΑΣ. Vide suprâ ad Oed. Tyr. v. 337. "Ἐδανθεῖ δ' ἐν όργῆ, in generosa indole. μὴ κλίμνε, nobis aegrè ferre—Vide Kopp. Boeck. P.*

178—183. *Ἐξίει—] ἄσπερ δέ κυβερνήτης ἀρίστος, εἰ κρός πνεῦμα τὸ ἰστίον. Schol. Μὴ δολωθῆς εὐτραπέλους κέρδεσ. Sensus est Cave deiciariis aulicorum urbana et dianda astutia. Κέρδεα enim h. l. non sunt lucra, sed astutia, &c.—quo sensu ea vox saepissime apud Homerum occurrit. Γνωσκ. Concinat Diod. xi. 87. Quis successerat Geloni, Hiero fratrum nobis maximus, non candem imperandi rationem sequutus est, ἣν γάρ φιλάργυρος καί βίαιος, καί καθόλου τῆς ἀπλότητος καί καλοκαγαθίας ταδελφῶ ἀλλοσφιάτατος. ΗΉΥΝΕ. Οπιθόμβροτον αὖχημα, &c. Famas gloria homines sequens post mortem, in scriptis tum historicorum tum poetarum sola defunctorum virorum veram vitas rationem indicat. λόγιος est historicus. Vide Hesychium in voce. "V. 178. κέρδεσ ἐν εὐτραπέλους. Heyn. Beck. Benedict. &c. εὐτραπέλους κέρδεσ. Edin. Oxon. Boeck. Hic ob metrum. Heynium ob sonum sequutus sum. P.*

284. 187—190. *Ἐχθρῶ—πατίς.] Angl. An odious character attaches itself universally to the cruei Phalaris. (De Phalaridis tauro aeneo satis notum.) Οὐδέ μιν φόβηγγες] οὐδέ αὐτόν, φησί, τὸν Φάλαριν αἰθοικίδιαι κιδάρι παρα συμποσίους καί δαίμονις εἰς κοινωνίαν ἡδέϊαν θέγονται,—ταῖς τῶν παιδων "ὄμιλλαις καί τοῖς" ἕμνοις τουτέστιν, εὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίους καίθεσ ἄμνοῦσιν. Schol. "καυτῆρα νηλέα νόον, ustulatorem, saevum mente. KORPIUS. κοινωνίαν—sub. eis, in consortium suave. Idem. παιδων δαίροισι, puerorum vel juvenonum coetibus et cantibus. P.*

"192. *Ἐῦ δέ παθεῖν, τὸ κρ—] Edin. Τὸ δέ παθεῖν εῦ, κρ—Heyne, &c. P.*

* *HPINNHE QAH εἰς τὴν φάμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. De Fortitudine [S. vii.] φάμην pro ἀνδρεία accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbica Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in*

penult. versu est *δπως ἀνεῖδα*, quod mutatum fuit fortè, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. ВУНСК. ЕРИΝΝΑ Lesbica, aequalis, ut aiunt, Sapphûs, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibl. Gr. Lib. ii. c. 15. s. 28. ubi vide plura.

Ver. 2. — *δαίφρων ἀνασσα*,] *regina belli perita, & vaietas Ολυμπον σεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἀθραυστον*, quae incolis Olympum magnificam in terrâ semper stabilem.

6. *Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀφθήκτω*] est imperium summum et perpetuum. ΒΟΛΛ. βασιλῆον, Aeol. pro βασιλειον. et ἀφθήκτω pro ἀφθήκτου.

7. *Οφρα*—] Ordo est : *οφρα ἔχουσα κοραίνειον κράτος ἡγεμονεύης*. ut excellenti robore praedita gubernetur.

9. — *σδούγλα*] Aeol. et Dor. pro ζεύγλη. λέπαθνα sunt lora lata, quibus equi collum religatur ad jugum. Σῆ δ' ἔπθ, &c. Sensus est : *virtute animâque omnia terrâ marique dominantur et coërcentur*. ΒΟΛΛ.

15. *Σοὶ μόνῃ*—] *Tibi soli ventum prosperum imperii non mutat*. 28b. *Ἰδόντα δέ*, &c. Celebrerrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, sic optimè dedit sequentia :

*Ipsa, quae gaudet dare cuncta passim,
Resque transformans hominum Vetustas,
Implet aeternum tua sola ventis
Regna iocundis.*

*Namque prae cunctis sobolem valentem
Procreas, bellis habilem : feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.*

* *ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ*.] *In mortuum Adonidem*. Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adscripserunt in 2do cod. Vat. Sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscure demonstrant. WARTON. De Veneris amasio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morsus scil. junioribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poematio immoremur. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit*.

Ver. 7. — *ποτανοί*] Dor. pro ποτηνοί, ut volueres.

32. *Καὶ μὲν κατεδύναζε*.] *Et mihi admodum nocebat*. Valck. in 286. priore suâ edit. dedit—*φιλάσαι*, *Καὶ μὲν ἔδνε κραντήρ* et *meus dens eum laedit*. Sed hanc vulgatam lect. postea praetulit.

46. *Ἐκαις τοῖς ἐρωῖντας*.] Stephanus observat priorem, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse : deindè legere mavult *ἔκλαιε*. *Suorum amorum miserias deplorabat* : aut si *ἔκλαιε* vera esset lectio, *ἔρωτας* interpretatur *τοῖς ἐρωτικῶς εἰδόντας*. Dorville [ad Charit. p. 431.] *ἔρωτας*, [amatorios dentes] probat. Haec lectio mihi quidem unice placet ; at tunc *πῶς* de *πῶς* Veneri in loco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat

intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. HARLES. "Scripti pro ξρωτας. P."

287. * *α. ΒΑΣΙΛΙΟΥΤ.*] Quis fuerit Basillus iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit, omninò latet. BOBŪ.

3. *Ουαρ—*] i. e. κατ' ὕναρ, in somnio, λέγων προσέειπε, diceas alloquutus est me.

5. *Περιπλάκην*] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut saepe fit; à verbo περιπλέκω. osculatus amplexus sum eum; i. e. eum amplexus osculatus sum.

11. *Ὁ δ'—*] Ἐρως scil. ἐξελὼν στέφος καρήνου [*Ἀνακρέωντος*] δίδωμι μοι.

14. *Ἐγὼ δ' ὁ μωρός*] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† *β. ΤΟΤ ΑΥΤΟΥΤ—*] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

1. *Ἄγε, ζω—*] Bacchius malè pro anapaesto. T. *Υουκα.*

2. *Αυρικῆς—*] Ordo est: ἀκουε ἑτεροπνύουσι ἐναέλουσ λυρακῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου. audi alternatim flantes tibiae Lyricae Musae et Bacchi jocos amantis.

5. —πόλεις—*Δαρὰς—*] urbes— i. e. incolae urbium hilares et ridentes.

7. *Ὁ δὲ κηρός—*] Nam veteres tabulae fiebant ex cerâ, quae cum coloribus inurebatur; quae pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11. 39.] νόμοι hoc loco sunt modi musicæ, carminis modulationes, vel cantilenae. *Νόμοι φιλοῦντων* sunt ergo cantilenae amantium, carmina amatoria et nuptialia. BOBŪ. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * *γ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥΤ.*] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano Praefecto Aegypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. *Καὶ τῶν πετρῶν κατασχὼν*] Angl. *And having caught him by the wings, &c.*

6. *Καὶ νῦν ἔσω—*] *Et nunc intra pectus meum alis tuis me titillas.*

II. NOTAE IN SCOLIA.

289. * *ΔΙΑΦΟΡΩΝ—*] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* De hujusmodi Scollis, [Angl. *satiches. Bent. Diss. on Phal. p. 374.*] quae in convivio cantare solebant Graeci veteres, vide Athenaeum, Lib. xv. c. 14. p. 694. A. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 236. sqq. ed. ii. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219. "Vol. i. p. 176. ed. iv.

† ΠΙΤΤΑΚΙ ΜΠΥΛΕΝΑΚΙ. I. 3. *Πιστὸν γὰρ οὐδὲν—*] Paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Syl. Crit. Part. v. p. 25. corrigit: *πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσση δια σφάματες*

λαλῶν διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα. *Animus duplex nitit, cui confidat, lingua effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. 78. p. 49.

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum 290. lator sapientissimus, poeta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poeticam facultatem semper confugiebat. LOWTH, Prael. I. p. 15. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. I. p. 735. sqq. edit. Harles. L. II. c. 11.

Ver. 1. Περυλαγμένος—] Hoc Scollion servavit Diogenes Laertius in Solonis vita. [L. I. s. 61.] BRUNCK. Gnom.

3. —φαιδρῶ—] Ad sensum facit Lucian. T. III. p. 153, 20. Reiz. *προβόλεται μὲν καὶ προβμειδιᾷ τοῖς χελλεσιν ἀκροῖς, μισεὶ δὲ καὶ λάθρα τοῦθ' ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κέθνοντα ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν.* "Calumn. 24. Vol. VIII. p. 51. Bipont." Pro ἔγχος in v. 2. ἔγχος Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαίνας—] *mentem nigram et improbam.* Illustrat Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 115. sq. *Idem.* "s. 28. p. 153. n. ed. II.

† CALLISTRATI. 1. Ἐν μύρτου κλαδί—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset.—Liquet autem ex ipso Σκολιῶ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaeico interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Prael. I. p. 13. n. ubi vide plura. "Vide Aristoph. Acharn. 980. P.

* HYBLIAE CRETENSIS. 1. Ἔσται μοι πλοῦτος—] Vide Athen. p. 695. 291. F. L. XV. c. 15. Eustath. ad Od. η. p. 276. 47. Kitz. ad Tyrt. Dissert. II. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui huc loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, comparat.—*λαϊσθήτα* secundum Eustath. ad II. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, *ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν*, fiunt. Herodot. VII. 91. p. 547. 71. *λαϊσθήτα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ἀμαροῦλης πεπονημένα.*—*Τούτω—ἀρῶ.* Horum armorum praesidio tutus, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messem facio, vinum torqueo. JACOBS. "Eustath. Od. η, 125. p. 1574. 6. II. μ, 426. p. 911. 60. et II. ε, 453. p. 570. 17. Rom. P.

5—7. *μνοίας*—] *ἀκετείας.* Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis *πάντες γόνυ πεπτηγέτας*, ubi sine dubio legendum est *πάντες ἐς γόνυ*—*Idem.* Versus aliter disposuit Hermannus de metris, p. 338. Hoc scollion citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poëta. Comm. C. XII. p. 287. quia veterum Arabum poetae sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

† ALPHEI MITYLENAEI. 1. Ὀδ στέργω—] *Lurcam quisquis medicorantem Diligit, &c.* Hor. Lib. II. Od. 10.

291. 2. —*ὄσα Γύγης.*] De Gygis historiâ adî Herodot. Lib. i. 8. seq. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poemation Georg. Buchanan, Scotus:

*Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat me.*

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

*Non quaero segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Aequo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis probatur.*

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

*Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.*

† *ΑΛΕΞΗΙΟΤΑ.*] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod morae aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. *Εἰς ἐξῆν*—] Ordo est: *Εἰς ἐξῆν, διελόντα τὸ στήθος, γινῶναι ὁποῖός τις ἕκαστος ἦν, ἔπειτα ἐκιδόντα τὸν νοῦν, καίτεν τε κλείσαντα, νομίζειν φίλον ἀνδρα ἀδόλω φρονί.* Sed *γινῶναι* à Brodaeo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non erat "necesse, ut *γινῶναι* adderetur. Rectè enim sic legitur apud Atheneum: "naoim:" "L. xv. c. 14. p. 694. n. Eustath. Od. η. ubi supra."

*Εἰς ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στήθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Ἐκιδόντα, κλείσαντα καίτεν,
Ἀνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλω φρονί.*

"Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad ἐκιδόντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Neque à "veteri Latino sermone alienum est ista sic verti: utinam, qualis "quisque esset, postquam peccis arreptissus, tam deinde mentem liceret "cognoscere." De metris, L. iii. p. 415.

292. II. 1. *Παλλὰς Τριστομένη,*—] Hermannus legit, *Ἀθανά,* atque ex tribus postremis versibus duos fecit:

*Ἀπερ ἀλγέων καὶ σπύσεων
Καὶ θανάτων ἀέρον, σὺ τε καὶ πατήρ.*

de Metris, p. 414. ubi vide quae vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis Scoliis:

III. 1. 'Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenarius, Hippol. p. 180. c. *Anon. Cantab.*

'Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωεν, μεγάλην ἔχει
Τιμὴν, ἐν τε βροτοῖς, ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σὺν μοι πνευ,—] Athen. p. 695. d. L. xv. 15. Hinc Eustath. Od. 7, 125. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phoeniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σὺν μοι μαινομένων μαινεο, Συστάφρονι σωφρόνεια. Quod ex parte probat Hermannus, qui hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

Σὺν μοι πνευ, συνήθα, συνέρα, συσταφρονήφροα
Σὺν μοι μαινομένων μαινεο, σὺν σάφρονι σωφρόνεια.

Theognis v. 307. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαινομαρ ἐν δὲ δίκαιοις Ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιοτάτος. JACOBS. " Eustath. uti supra. P.

III. NOTAE IN PAEANAS.

* PAEANES.] *Παιῶν* erat hymnus in laudem Apollinis, (nec non 293 Dianae, secundum alios,) qui canebatur ad amolendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, (ac praesertim pestis,) sive belli. Sed et partâ victoriâ, aut in praelii congressu canebatur: à verbo *παῖω*, quasi *παῖων*.—Generalius autem *παῖων* de hymno qui canebatur et alii cullebat deo.—Quinetiam plurali numero *παῖωνες* generaliter cantilenas et hymni deorum, nec non *εὐρημίαι* et *χοῶμαι*, ut Hesych. exponit. H. STEPHANUS. *Theo. Ind.* Apollinis cognomen primùm fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ *καίειν*, sive à percutièndo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide supra ad Oed. Tyr. v. 152—166.] Est et *παῖων*, φθῆς *εἶδος*. Vide *Schol.* ad Hom. Il. α, 473. Eustath. *ibid.* p. 137. ima.

† ΑΡΙΦΡΟΝΗΣ ΣΙΣΥΩΠΗ. 1. 'Τυμια,] Hymnus venustissimus ad Hygieiam, Aesculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. c. 20. p. 702. item " initium apud Max. Tyr. xiii. 1." Latinis Iambicis vertit Caellius Calcagninus, in *Delit. Poëtar. Italor.* p. 546. Vide plura Fabr. *Bib. Gr.* Vol. ii. p. 111. edit. Harles. L. ii. c. 15. s. 17. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοὶ—] *Tu mecum propitia habites.* JACOBS.

6. Τῆς ἐσθαίμωνός τ'] Citat Porsonus (Praef. ad Eur. *Med. Supplem.* p. XXI.) Τῆς τ' ἐσθαίμωνος ἀνθρώποις βασιληῆδες ἀρχῆς. *Anon. Cantab.*

7. ἦ—πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Venere re-tibus venamus.* JACOBS.

10 —πόνων ἀμπνοῶ] à laboribus respiratio. ἀμπνοῶ, pro ἀναπνοῶ.

294. * ARISTOTELIS PAEAN.] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, Paeon, seu potius Hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenaeum, Lib. xv. cap. 16. Laertium in vitâ Aristot. V. 7. et Stobaeum, p. 6. edit. Grotii. S. i. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëticae Jul. Caes. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere, "quantus vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm. Misc. p. 34. *Hurd on Hor. Art of Poetry*, p. 166. Vol. i. Singulari dissert. illustravit Koeppen, *Hildesiae*, 1784. et post illum Cludius in *Bibl. L. et Art. Fasc. iii. p. 33. sqq.* Criticis notis instruxit Buhle in *Aristotelis Opp. Tom. i. pag. 32. sqq.* uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeâ, ita Strabo: *Ἦν δὲ Ἐρμείας εὐνοῦχος τραπέζιτου εἰνὸς ἀκέτης· γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐκροῦσθαι καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους· ἐπανελθεὶν δὲ, τῷ δεσπότην συνετυράνησε, πρῶτον ἐπιθεμῆναι τοῖς περὶ Ἀταρνῆα καὶ Ἀσσὸν χωρίοις· ἔπειτα διεδίδεκεν ἐκεῖνον, καὶ μετεπέμψατο τὸν τε Ἀριστοτέλην καὶ Πεινοκράτην, καὶ ἐπεμελήθη αὐτῶν τῶ δ' Ἀριστοτέλει καὶ Ὀυγατέρᾳ ἀδελφιδοῦ [ἀδελφοῦ, Mss. Siebenk.] συνήκισα. Μένων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσκοιτηθᾶμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς αὐτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγματώσων προσκοιτητῶν χάριν· συλλαβὸν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὴν βασιλεία, καὶ καὶ κρημασθεὶς ἀπώλετο· οἱ φιλόσοφοι δ' ἐβώθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαις κατέσχον.* [Lib. xiii. 57. p. 610.] (908.) Ejus quoque mentionem faciunt *Diod. Sic. Lib. xvi. s. 52.* et *Laertius*, ubi supra. Caeterum, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quae in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hæc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus *Richardus Hurd*, à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad *Hor. Art. Poët.* edidit, quamque probavit *Brunckius* in *Lectt. ad sua Analecta.* "Ad v. 219. Vol. i. p. 177. ed. iv. P.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίῳ,] *Angl. the noblest pursuit in life, or among men.* Vide *Davision* ad *Max. Tyr. p. 539. Diss. xi. 8.* et *Reizium* ad *Lucian. T. ii. p. 710.* "vi. 296. *Bipont. Gallus, 5.*" *Credidit T. Young*, se alicubi melius legisse: *Ἀρετὰ πολύμοχθε, γένοι βροτεῖῳ—θήραμα κάλλιστον βίον, the most valuable prize of life.* Postea invenit in *Anthologia secundâ Westmonast. Θήραμα κάλλιστον βίον.* atque hanc esse correctionem *Sylburgii* testatur *Jacobs.*

4. —*θανεῖν*—] *πότμος θανεῖν, sors moriendi. ζαλωτός [ἔστιν] ἐν Ἑλλάδι, Angl. to die is in Greece an enviable lot.* "περὶ ὧς μορφᾶς—καὶ θανεῖν ζαλωτός [ἔστι] πότμος ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἀειμαρτυαὶ εὐθῆναι πόνους μαλερούς. i. e. conmentes. P.

8. *Χρυσοῦ τε κρέσσον καὶ γονέων,*] *γονέων* de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. *JACOBS.* κρέσσον pro κρείσσει, quod contractè pro κρείσσεινα, ut norunt *tironea.*

9. *Μαλακαυχητοῖο*—] *μαλακαυχητός* est *dolores leniens: à μαλακός et ἄχος.*

10. *Σεῦ δ' ἔνεχ'*—] Ita *Hor. Hæc arte Pollux, et vagus Hercules Inæcis, arces attigit igneas.* Lib. iii. Od. 3.

13. *Σοῖς τε πόθοις*—] *Angl. from an ardent love for thee.*

15. —φιλήν μορφαῖς—] *ea forma quæ amicitiam refert, nempe 294. propter amicitiam.* T. Young. Forsan perstringit hic Aristoteles simulatam illam amicitiam, quæ Hermeam amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, ut *supr.*) et quæ causa erat ipsius mortis. *Αταρνεὺς ἔντροπος, Atarneus alumnus, Hermeas scil.* Erat autem Atarneus locus Mysiae è regione Lesbi situs. Vide Herodot. Lib. i. 180.

17. *Αελίου χήρωσεν ἀγᾶς.*] Hic *χῆρωσεν* absolutè ponitur, quod singulare videtur. Vide *infra* p. 326. iii. *Ὁ πρὶν ἔγω, π. τ. λ.* ubi *χῆρωσέ με ἡελίου* est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum, *χῆρωσάτ' ἀγᾶς, deprived himself of the light of the sun?* et, ni fallor, *ἀγῆ* potius quam *ἀγαί* usurpatur. Hom. *Il. φ, 371. ἀγῆ ἡελίου.* T. Young. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. σ, 609, &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit *ἀγᾶς*, sed retinuit *χῆρωσεν*, et stare potest subaud. pron. recipr. "*χῆρωσάω, viduus sum, privor, careo: χῆρωσάω, viduum reddo, privo.*" Buhle praefert *χῆρωσεν ἀγᾶς*, et interpretatur, *Solis viduavi lumen (Hermias,) destituit sui conspectu, i. e. mortem oppetiit.* Mallet *χῆρωσεν ἀγᾶς*, gen. *privatus est lumine, vel χῆρωσεν [ἑαυτὸν] ἀγᾶς.* Laert. Stob. &c. P.

19. —*αὔξεισόνου*—] *αὔξεισεν* pro celebrare apud Pindarum frequenter obvium. JACOBS.

21. *Διὸς ἑνίου θέας ἀξιοῦμαι.*] *Jovis hospitalis venerationem augentes, cujus cultum nimirum violaverat iste Memnon.*

NOTAE PHILOLOGICAE

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTAE IN HYMNOS.

29* * *HYMN.*] Erat apud Graecos hoc poematis genus à primâ usque eorum Poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestae, aliaque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in his quae etiamnum supersunt in hoc genere Graecorum monumenta, in elegantissimis Hymnis Callimachi, hisque qui Homero tribuantur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgillum, accuratissimum vetustatis imitatore, egregie expressit geminus ille chorus Saliorum, [Aen. viii. 285.]

————— *qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.* ———

LOWTH, de Sacra Poësi Heb. Prael. xxix.

---

† *KAEANΘOTE*—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Graecorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulae, eaeque de rebus nec valde admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, praeter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Aeternae Rationi rerum Naturae Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquae sapientiae monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quae enim habet Philosophus de summâ Dei potentiâ, de supremâ Legis et totius Naturae harmoniâ, de hominum implorum caecisque animae perturbationibus obnoxiorum stultitiâ atque insaniâ; ante omnia Divini auxillii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; haec omnia tam sano minimèque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquatenus videantur accedere. LOWTH, de Sac. Poës. Heb. Prael. xxix. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciae; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chryssippi magister. Vitam finivit inedia, annos octoginta natus. Vita ejus

scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quae, excepto hoc 297. hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobaei, edidit Graecè Fulvius Ursinus, adjectum *Carmenibus ix illustrium Feminarum, &c. Antwerp. 1568. 8vo.* Extat quoque in Henr. Stephani Poëti *Philosophicâ*, anno 1573, 8vo. in *Cudworth's Intellectual System, in fol.* ejusque doctissimi Operis *Versione Lat. Moshemii*: in Brunckii *Analect. Lectt. p. 225. Vol. iiii. in ejusdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. p. 203. Ed. Lips. 1817.* adjunctis *Versionibus, Lat. Jac. Duportii*, (quam antea ediderat Cudworthus;) *Gall. Bougainvillii*; et *Ital. Pompeii*. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris *Angl. Gilb. West*; ediditque unâ cum *Odes of Pindar, &c. in 4to et 8vo.* Vide plura in *Fab. Bib. Gr. Vol. iiii. p. 550. sqq. edit. Harles. L. iiii. c. 10.* item in *The Monthly Review, Jan. 1798. Vol. XX.* ubi *Censor doctissimus* varias editiones, et varias lectiones distinctè enumeravit. "Assos Lyciae [Troadis] urbs. *Fab.*

Ver. 1. —πολιώνυμε—] Jovem Stoici adorabant sub varils nominibus, uti nos docet *Diog. Laert. Lib. vii. § 147.* Vide *Menagium ad locum. Vol. ii.*

2. —φύσεως ἀρχηγέ,] Nihil est praestantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturae obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. *CICERO, de Nat. D. lib. ii. c. 30. νόμου μέτω—*Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper paret, semel jussit. SENECA, de Provid. c. 5. cf. eundem de Benef. lib. iv. c. 23. et Quaest. Nat. praef. Vide etiam Lipsii Physiol. Stolcor. lib. i. diss. 12.*

4. *Ἐξ σοῦ γὰρ γένος ἐσμέν,*] *Conf. Act. Apost. xvii. 28.—ἰῆς μέμημα, &c. Angl. We, who alone of all mortal Beings, which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression. Pro ἰῆς, quod dedit Br. in allis est ἦχον, quod in versu hic stare nequit. Steph. ὄχρον.* "Aratus, *Phaenom. v. 5. Τῷ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. μοῦνοι pro μοῦνον ex Cod. Heeren. P.*

9—13. *Τὸν ἔχεις—*] *Angl. Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunder-bolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.* "ἀνικητός, *invictis manibus, Duport. apud Cudworth. C. iv. s. 25. fin. p. 432: Steady hands redditur, quasi ἀνικητός legeretur; quod nusquam invento. P.*

14. —*διὰ παντός—*] Desunt quaedam hic; et sensus est imperfectus. "Reddi potest ad verbum. Ὡς τὸ ὄμμα—sine lacuna. H.—P.

"18. *Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα,*] In *Gnomicis Brunckii versus legi- 298.* tur, qui omittitur in *Analectis. Sic:*

*Ἄλλα σὺ καὶ τὰ περισσεῖ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι,
Καὶ κομμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ σὺ φίλα σοὶ φίλα ἰστέν.*

At tu etiam imparia seis paria facere, atque ordinas confusa, et discordia tibi concordia sunt. Quae confusa et discordia inter se videntur, recte ordinantur et conciliantur a sapientia ac potentia Divina. Versus omissus deest apud Cudworth. Adest in Stobaei Eclogia, Ed. Heeren. 1792. L. i. c. 3. 12. Ursin. non vidi. Dubitavi. P.

298. 19. Ὅδῃ γὰρ εἰς ἔν—] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which however all wicked men are endeavouring to escape,—* εἰς ἔν ἅπαντα, Br. Gnom. et Heeren. —v. 25. αὐθ' pro αὐ, Heeren. ex Codd. P.

28. —ὄματος ἡδέα ἔργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. haec verba —ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,— Dolendum est sensum hic quoque mutilum videri. "Locus est mutilus sine dubio; at sensus reddi posse videtur fere ad verbum, et satis commodus et bonus, etsi non sit integer et genuinus Scriptoris. Σπεύδοντες—*Festinantibus multum, ut penitus contraria his oriantur vel producantur.* Petunt haec ut bona, at errant a lege, et mala inveniunt. P.

30. Ἄλλα Ζεῦ πάνδοξέ,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift, &c.* Quae sequuntur omnino sunt admiranda. "κλεινεργῆς, atris nubibus circumdatus. Vide Psalm. xviii. 11. xcvi. 2.—V. 29. τιμηθέντες—*ut aucti honore intelligentiae, sapientiae, virtutis, honorem tibi reddamus eò justiore ac digniore.* P.

37. —ἢ καινόν—] Angl. *than properly to celebrate the universal Law for ever.*

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenaei Hymnus in Jovem.* Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyae notissimâ Cyrene. Battiaades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. cxxxi. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasio discipulus fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriae vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regis sumtibus aiebantur; ibique diu vixit Ptolemaeo Philadelpho ejusque successorì Energetae carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodum, [de quo supra ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenaeus, in it. lib. iii.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantum pervenerunt 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. l. 15. v. 13, 14.]

*Battiaades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacleria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus insius scribendi suavis et pollta judicator, saepiusque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Graecanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq. L. iii. c. 17. olim 19.

CALLIMACHI EDITIONES PRAECIPUAE.

1. *Florentina*; Editio princeps sex hymnorum prodit, studio 298 Lascaris, literis majusculis, Graecè, cum Schol. sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiae* excusam, ante ann. 1500. in 4to.

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani Poëtas principes heroici carminis, Gr. sine Schol. Paris. 1566. in fol.

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. "et versione pros. et poët. Nicod. Frischlini." &c. *Genevae*, "1577. in 4to. Epigr. et Frag. quaedam accesserunt. P.

4. *Parisina*; cum notis Annae Tanaquilli Fabri filiae, Schol. &c. 1675. in 4to. "Accessere alia Ep. et Fr. P.

5. *Ultrajectina*; ex recensione Theodori Graevii, cum Schol. vers. pr. notis Rich. Bentleii, et variorum, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 Voll. in 8vo. "Ep. et Fr. aucta. P.

6. *Glasguensis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. in 4to.

7. *Lugdunensis*; cum variorum notis, Schol. et commentario Ezech. Spanhemii. "Recensuit, vertit, et auxit" Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 Voll. in 8vo.

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. 1763. in 8vo.

9. *Lipiensis*; repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum indice, et var. lect. curâ Christ. Frid. Loësnieri; 1774. in 8vo.

10. In Brunckii *Analectis Veterum Poëtarum Graecorum*, *Argentor.* 1772. in 8vo. Vol. I. p. 423—475.

11. *Bodoniana*; cum Vers. Pagnini Italica, literis majusculis in aliis exemplaribus, in aliis literis minusculis. *Parnae*, 1792. in fol. et in 4to. [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi sup.]

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ έου—] Ordo est: τί άλλο κεν έου [Poët. pro εή] λάτων δείδειν καρά σπονδήθιν Ζηνός, ή θεόν αδτόν, &c. Πηλαγόνων [à nominat. Πηλαγόν, όνος,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογόνων, vir summus R. Bentleius. Caeterum Πηλαγόνες, καρά τό εκ πηλοῦ γενέσθαι, sunt gigantes. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 1. 7.] —δικαστόλον οδρανίδησι, jura dantem creticolis. "Πηλογόνων εκ πηλοῦ, Schol. P.

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρήτα Δίκτη γάρ όρος Κρήτης. ΑΤΚΑΙΟΝ —Αρκάδα: Αγκαλον Αρκαδίας όρος. Schol. "Lycæus mons. P.

5. έπει γένος αμφορήστον.] quoniam de loco generis controversum est. Nam γένος est hic locus natalium vel patria.

6. Ιθαίοθεν—] Ιθή όρος Κρήτης καλ Τροάας: νθν δέ τό Κρήτης φησί. Schol.

8. Κρήτες δέ ψεύσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat 299. haec Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide. "Ita Patres Eccles. Dac.

10. —Παρθάθω] Όρος Αρκαδίας τό Παρθάθων, από Παρθάθου τοῦ Αγκαόνος. Schol. Έν δέ σε— verte: In Parrhasio verò te Rhea reperit, qua parte mons iste maximè densus [densissimus] est virgultis. Caeterum Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —οδδέ τι μήν—] Ordo est: οδδέ μήν τι έρπετόν κερρημένον Ελλειθούης, οδδέ γυνή έκμιόγεται neque profectò aliqua fera indigens Lucina, [i. e. ullum pregnans animal,] neque mulier adit. Pro έκμιόγεται vulgaris lectio est επινύσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nusquam alibi legisse meminerat; ideoque alte-

299. rum illud praetulit ex edit. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solum *νόσσομαι*, sed et *μετανόσσομαι*, [Vide Iliad. ρ, 119. π, 779. et alibi:] item *ποτινόσσομαι*, quod est *προινόσσομαι*, [Il. ε, 381.] Vide *νόσσο* infra v. 25. De *κεχημέτων* vide supra ad Odyss. α, 13. De *έρπειτα* appositè Didymus: *έρπειτα, κυρίως μὲν εἰς ἄφεις κατακηρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία.* "Ad Od. δ, 418." Atque Th. Graevius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, "nullam mulierem reperisse. *έρπειν* apud Dores, ut saepissimè "apud Theocritum, est *ire, incedere*, ut non mirum *έρπειτα* dici animalia non modò quae serpunt, sed *incedunt.*" *ἀλλὰ Λυδανῆς καλέουσι τὸ ἀργύριον λεγόντων Ραίης.* Sed *Λυδανῆς* [i. e. veteres *Arcades*, sic dicti à quodam *Apide* qui in Peloponneso olim regnaverat,] vocant eum *antiquum Rheae parientis lectum.* *Αργύριος* hic significat *antiquus*, ab *Ogyge* scil. rege antiquissimo. *λεχὰ, ρυεργετα*: undè *λεχάος*, ad *ρυσργετιῶν* pertinens.

15. —*μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,*] i. e. *θήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων*, derosuit ex magno utero, *περιφραστικῶς* pro *ἔτικτα*.

17. *Λύματα*—] *Καθάρματα*: τὸ δὲ *χτυλάσαιο*, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιο. Schol. Conf. Il. α, 313. Ordo est: *ἐνὶ ᾧ κε χτυλάσαιο λύματα τέκοιαι, λοῦσαι δὲ τῶν χροῦτα. λοῦω*, [idem quod *λούω*,] f. *λοῦσω*, in 3. sing. aor. 1. opt. *λοῖσαι*, et redupl. ῥ. *λοῖσάσαι*.

21—24. —*τημόσδε,*] Coniunctio poetica, *tunc*; ὅτε *Ῥήη* ἐλύσατο *μίτρον*, quando *Rhea* solvit *zonam*, quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini in primo cum marito "concubita; iterum mulieri sub primi partus tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] *ἡ ὕγρος* *Ιάων* *ἤειρεν* *πολλὰς* *σαρκοῦσας* *ἐρύπερθε*, *κατὰ* *αἰσίου* *Ιαόν* *efferebat* *multas* *quercus* *desuper*, i. e. *locus*, ubi postea fluebat *Iaon*, multas produxit quercus, —*πολλὰ δὲ κινώπετα ἐβάλλοντο* *ἰλιουὲς* *ἄνω* *Καρνιάνος*, *περ* *ἔντος* *διαροῦ*, *et* *multas* *feras* *constituerunt* *hincra* *supra* *Carnionem*, *quasvis* *nunc* *flumen*: *νόσσο* *δ' ἀνήρ*—*ibatque* *vir* *aliquis*, &c.

26. —*πολυστίον τε Μετώπην*] *Scrupulosamque Metopen*—Vitiosam putat *πολύστειον* vulgarem scripturam Brunckius, quae ex eo originem habet, quod libraril saepissimè *ι* longam per *αι* scribebant.

33. —*Νέδη*] *Όνομα* *νύμφης* *Ωκεανίης*, *Θρησσυμένης* *τῶν* *Μαί.* Schol. "32. *ἔχει*— vide infra ad p. 302. v. 20. P.

34. *Κευθμῶν* *ἔς* *Κρηταῖον,*] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari *Κευθμὸν* *ἔσω* *Κρ.*

35. *Προσβύτα* *τη* *Νυμφῶν,*—] *Nedae maxime venerandae Nympharum*, [Hesych. *Προσβύτα* *τη*, *ἐπιματάτη*,] *quae* *ἔπει* [*Rheae* scil.] *obstetriciales* *sunt*. Quidam tamen contendunt *μιν* ad *Jovem* referri, et *μαῖώσαντο* hic reddi debere *nutriebant*.

38. —*τὸ μὲν ποθι*] Vocem *ποθι* non pro *ποτέ* accipio, id est, *olim*, sed pro *που*, quam *παρακληρωματικῆν* esse notum est. *ΣΤΕΡΗΑΝΤΑ* *ποθι*, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro *που* positum est. Plus quam *παρακληρωματικόν* est. Suspicio legendum *τὸ μὲν μάλα πολὺ*—*adjectivum* *πολὺς*, ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet *μάλα*. *ВУНСК*.

300. 40. —*Νηρηΐ*] *Νηρεὺς*, *-έος*, Ion. *-ῆος*, *Deus* *maris*, hic pro ipso mari. Uxor ejus erat *Doris*, filiae autem *Nereides*. Quae sequuntur sic construe cum H. Steph. *Πανὸς δὲ* *Λυκαονίης* *ἄρκτους* *πέτρων* *ἢ* *μν*—*παλαιότατον ὕδωρ*. *Νερούες* *αὐτῆς* *Λυκαονίας* *ὕδατος* *ροῦσας*

Uinum furtivum—*aquam antiquissimam*. Caeterum de Lycaonia uris 300. Ita Schol. *Τῆς πρώην λεγμένης Καλλιδοῦς, Λυκάωνος δὲ θυγατρὸς· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἀρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.* "Vide Ovid. Met. li. 409. sqq. P.

44. *Τουτὰκι*] *Τὸ τμηκαῖα*. Schol. *ὀμφαλὸς ἀπέπεσέ τοι, ὀμφακίαι* [i. e. *umbilicus seu funis umbilicatis*] *tibi decidit*.

46—48. —*Κυρβάντων ἔταραι*] *Socias Corybantum appellat Mellias, quia Melliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in sylvestribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes*. ROBERTELLUS. *Προδεπηχύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον*.—*Ἀδρήστεια, ἀδελφὴ Κουρήτων*.—*Λίκνω ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαῖων κατεκοιμίζον τὰ βορέηη, πλεῖστον καὶ καρποὺς ἀκονίζομενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τεθεάζειν*. Schol. *ὃν δ' ἔθῃσιν πίονα μαζόν, &c. tu autem nutriti pingue uber—* *θάω, f. θήσω, praebes et porrigo aliquid fruentium*; unde in voce med. *vugo*. "Vide Hom. Od. δ. 89. cum Eustath. p. 1485. l. 57. Rom. item li. ω. 58. P.

49. —*Ἀμαθελῆς,*] *Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνός κέρατος ἀμβροσίαν βεῖν ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ*. Schol. [Cf. Ovid. Fast. lib. v. 115.] *ἐπέθρος δέ, &c.*

50. —*ἔξαπιναῖα*] *Τουτέστιν, ἐξαφῆνης ἐγένετο ἡ Ἰδη πλεα μέλιτος*. Schol. Caeterum his verbis, *τὰ τε κλειοῦσι Πάνακρα*, ostendit, unde apem vocaverit Panacridem.—*Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augmentis, sicut in aliis quibus est praefixum*. STEPHANUS.

52. *Ὀδλα*] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab *ὄλος, perniciosus*: unde reddi potest *vehementer, strenuè*.—*Κουρήτες ἀρχήσαντο πρὸς τὴν περὶ θε. Curetes saltârunt pyrricham circa te*—*Πρόλις,* inquit Meursius, "Cypriorum lingua saltatio armata dicitur," quae alias *πυρρίχη*.—*Sane πρόλις Hesychius quoque "πυρρίχην interpretatur. Pyrricha verò saltatio apud veteres non "billissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi.*" Vide Coll. Gr. Min. ad p. 49. n. 4. "*ὄδλα* ab *ὄλος*. P.

55. —*ἠέξεν,*] *Idem quod ἠέξω, imperf. ab ἀέξομαι, cresco, in act. voce ἀέξω, idem quod αἰξάνω, augeo*.—*ἔτραφες* autem hic sumi videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, *ἔτραφες* scilicet pro *ἐτραφῆς, nutritus es*; et citant ex Hom. li. ε, 555. *ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ*, et Odyss. γ, 28. *τραφέμεν*, idem scilicet ac *τραφεῖν*. Est verò *ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ*, Angl. *thrive under their mother*; ubi sermo est de pare leonum; et aor. in sensu maxime indeterminato reddi postulat pro tempus praes. ut notum: et praeterea, si *ἐτραφέτην* esset pro *ἐτραφήτην*, praep. *ὑπὸ*, ni multum fallor, genitivum adscisceret. In loco etiam citato Odyssaeae—*γενέσθαι τε τραφέμεν τε* possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istam activae formae usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append. ad Dawesi Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quae idem vir egregius tradidit infra [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro, deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus, si vis, quae et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —*ἀνήθρας,*] *Ἀέξομαι ad infantem refero, τρέφειν ad puerum, ἀνηθῆν ad eum qui ad pubertatem contendit*; et sequentia *pube-*

300. *ris facti sunt signa.* Optimè *ἀν-ηδηςας, pubertatem associatus es, puer es factus*; nec abundare videtur *ἀνά*, sed eam vim habere, quae significatur nostro, *grown* ut. *BURKES.* " p. 388. uti supra. P.

57. —*ἐφράσθαι πάντα τέλεια*] *excogitasti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. Interpretatur, *cogitasti omnia tanquam adultus*: vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti. φράσμαι* in voc. med. est *excogita, delibero*, aor. 1. med. *ἐφραδάμην, ἐφράδατο*, elliso *σ* *ἐφράδατο*, redupl. *σ* more poet. *ἐφράδατο*, post contractè *ἐφράσω*. " *γνωτοί, fratres*. P.

59. —*ἐπιδαίσιον*] Vis verbi *Ἐπιδαίσιος* omnes sefellit. Est autem *οἶκος ἐπιδαίσιος, domus ad epulandum accommodata, sive ad vitam deaè et hilariter transigendam.* Quod dii scil. faciunt. *Tour.* Emendat. in *Suid.* P. iv. ubi vide plura. " *ἐπιδαίσιον, μεμερισμένον.* *Schol.* P.

60. —*Ἀθηναίοι*] *Prisci, &c.* Vide II. ε, 407.

61. *Φάντο κάλον*—] Ordo est: *ἔφαντο κάλον διανεμῆμαι δώματα Κρονίδης τρέχα, dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam.*

64, 65. —*τὰ δέ*—] Sic construe: *τὰ δέ διεχούσι τόσον ὅσον [ἔστι] πλεόστον.* illa autem differunt tantum quantum est plurimum, i. e. *maximè.* Vide suprâ ad p. 217. v. 45. *Ψευδοίμην, &c.* cum Ernestio sic interpretare: Si mentiri vellem, tamen mentirer, quae probabilia essent *αυρίβυς*: haec autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —*ἔσθῆνα*] *Ἐσθῆν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσοῶν νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν.* *Schol.* " *Βία* et *Κράτος*, sive *Βία* et *Κράτος*, personae sunt, Jovis ministri, prope sedem, apud Hesiod. *Theog.* v. 385. *Aeschyl.* *Prometh. init.* et alibi. *δ καὶ πέλας εἶδαο δέφρον.* " quod etiam " *prope thronum tuum collocasti.*" *ΕΡΝΕΣΤΙ.*—*ἔω, εἶδα, εἰδοίμην, εἶδα, collocasti tibi.*—v. 69. *φαίνας, mitta velim.* *ΕΡΝ.* P.

70. *Ἐγλεο δ' αἰζηῶν ὃ τι φέρτατον*] *Delegisti autem quodcumque praestantissimum est juvenum, i. e. praestantissimos juvenum.* Sic *Ilud.* β, 660. —*ἄστα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.* Ad quae *Eustath.* " p. 316. R. " *Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτὸν ἔστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, ὡς δηλαδὴ πόλις ἀνάκεινται.* Et observavit doctissima *Dacieria*, *Hesiodum* hominem quadragenarium *αἰζηῶν* vocare, *L. ii.* 69. " *Op.* et *Di.* v. 441. ed. Clerici. P.

72. *Ἄλλὰ τὰ μὲν*—] *Sed haec quidem diis minoribus permittenti alia aliis curanda.*—*ὀλίγων, Aeol. compar. ab ὀλίγος. ἀντιπαρήκας,* sic pro vulgato *ἀθι παρήκας* dedit *Valck.* ad *Eur. Hipp.* p. 178. Br.

301. 75. —*τί δ' οὐ κρατίοντος ὑπ' ἰσγόν;*] Sic solent aulici adulari reges.

76, 77. *Ἀντίχα*] *Exempli gratia.* [Vide Ernestium ad *Xenoph. Mem.* iv. 7. 2.] —*ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Ἀστυμίδος, venatores autem Chitones Dianae.* *Diana* dicta *Χιτώνη, ἀπὸ τοῦ δῆμου Ἀτυπῆς*, ejus nominis; ubi statua lignea ei posita erat. " *ὀδόμεν, λέγο μιν.* *Schol.* *ὑδαίν, ὀμνεῖν, ἔδμεν, λέγειν.* *Hesych.* *ὑδα, ὀδέας, ἀδέας.* *Steph. Thea.* P.

80—84. —*τῷ καὶ σφε τειν ἐπύναο λῆξιν*] *Quare et illos tuam delegisti sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector*—*τε [τῶν] ὁ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σχολιαῖς δίκαις, τε [τῶν] ὁ ἰθύνουσι λαὸν*] *ἐμπαλιν.* et eorum qui regunt populum iniquis judiciis, et qui contra. [*ἐπόμιος* hic activè sumitur, *inspector*; apud *Hom.* verò passivè, qui conspicitur. " *Il. γ. 42.*] *Ἐβαλες δὲ θυρηπνέην ἐν σφίσει, &c.* *Et illis largiris divitias et opes affatim*; ubi notandus aor. in sensu maximè in determinato. Vide *Vol. I.* ad p. 19. n. 6. " *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* *Hesiod. Theog.* 96. P.

86, 86. —*ἔαιε δέ*—] *licet autem hoc conicere in nostro rege;*— 301. [Ptolemaeo scil. illo Philadelpho:] *is enim longè alios praetergressus est.* "περὶ γὰρ ἐνρὺ προβέβηκεν. Superlativè. Vide supra ad p. 99. v. 453. et Hom. II, λ, 180. P.

87. —*τὰ κεν ἦρι νοήσῃ*] *quaecumque manè excogitaverit.* [Ita legendus hic locus, pro *τὰ κεν ἦοι νοήσῃ*, quae versum pessundant; ut dudum viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quae autem sequuntur sic construe: *Ἐσπέριος [τελεῖ] τὰ μέγιστα, [τὰ κεν νοήσῃ ἦρι,] δὲ [τελεῖ] τὰ μείονα εὐτε νοήσῃ* *Vesperis perficit maxima, quae cogitaverit manè, perficit autem minora, statim ac ea excogitaverit. Oī δὲ [τελέουσι] τὰ μὲν πλειῶν τὰ δ' οὐχ ἐνί. Kī autem perficiunt alia quidem anno; alia autem non uno anno: ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς πάμπαν ἐπόλουσας ἄνην, ab aliis ipse omninò adimis effectioem, ἐνέκλασσας δὲ μανουήν. et eorum frangis animi impetum. ἐνέκλασσας scribi debuit cum duplici σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128. "πλειῶνε] ἐνιαυτῷ. ἄνην] ἄνωσιν, τελεῶσιν. Schol. Toup. supr. xviii. 39. P.*

93. *Ὀδ γένετ', οὐκ ἔσται,*] Prava Interpunctione laborat hic versus. Scr. *Ὀδ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διδὸς ἔργματ' ἀείδει. τίς* positum est pro *δς*, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti. BRUNCK. Vide quoque doctissimum Burgess, ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq. "ubi et *ἦοι, ἦρι.* P.

95. —*Ὀβτ' ἀρετῆς ἀτερ*—] Similis sententia saepè occurrit apud veteres.

* *ΕΙΣ ΛΟΤΤΡΑ*—] IN LAVACRUM PALLADIS. *Ἐν τινι ἡμέρᾳ 302. ἀριστεμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ κεῖ ἀπολοῦειν. Schol. Hoc poematum Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: Ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuò Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam et in Sicilià vixit. DACYRIA.*

Ver. 2, 3. —*τῶν Ἰππων*—] *equos sacros jam hinnientes audivī, [τῶν φρουαβδομέναν, &c. Dor. pro τῶν φρουαβδομένων, &c. "fem."] καὶ ἡ θεὸς εὐτυχοῦς ἔρπει, et dea bene ornata incedit. De ἔρπω vide suprā ad Theocr. Idyll. xviii. 40. p. 244. "λωτρογχοῖ, lotrices. ERNESTI. ἔξτε —venis. De fem. gen. vide infra ad v. 112. et Ern. P.*

4. *Σοῦθε νυν,*] *Ορμάτε. Schol. σοῦθε pro σοεῦθε, à σοῶ, servo, in fugam verto. νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δῆ. "Σοῦθε, properate. ERN. σοῶ, et σοῶ, primò, moveo, incito: σοῶμαι, incitor, propero. Vide supra ad p. 95. Apoll. I. iii. v. 307. P.*

5. —*μεγάλους ἀπενίματα πάχεις,*] *amplos lavit lacertos. μεγάλους Dor. pro μεγάλους. Observent discentes aor. med. in sensu maxime indeterminato. Πάχεις, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ δλον.*

6. —*ἰκπεῖαν*] Dor. pro ἰκπεῖων, "fem.

7, 8. *Ὀδδ' ὄχα δῆ,*—] *Ne tum quidem [lavit lacertos scil.] cum crevere foedata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus. [ἰσθῶρος πεκαλαγμένα Homericæ sunt, II. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53. sqq. et ibi doctissimum Janium.*

10—12. —*παγάς ἐκλυθεν*—] *undis abluvit Oceanum sudorem et gut-*

302 *tas*, i. e. sudorem stillantem: [ἐκλυθεν à κλύω, abluo. *Ῥαφῆνός* genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρῶτα.] ἐροβῶθεν δὲ πάντα πηγύγαντα ἀφρὸν ἀπὸ χυλινοπαγῶν στοματίων. Angl. *and washes away all the clotted foam from their bit-champing mouths.* ἐροβῶθεν, Dor. pro ἐροβήθεν, à φοιβάω.

" 14. Συρίγγων—ὄπαζονταν] *Modiolorum* [sc. rotarum] *aces continentium.* Ean. Vide supra ad p. 260. v. 118. P.

17. —κατοπτρον] Nescio undè petita sit haec lectio, [κάτατρον.] quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benencti, in quibus omnibus *κατοπτρον*, quod procul dubio reponendum. Βαυσκ. " *Reposui.* P.—*ἔμμα τὸ τίνας*, i. e. τὸ ἔμμα ἐκείνης.

18—20. Οὐδ' ὄκα—] *Nec quando in Idd Phryx iudicavit litem.*—[*Ἰδᾶ* pro *Ἰδαν* est ex conjecturâ R. Bentleii. *Judicium Paridis etiam pueris notum.*] *μεγάλα θεὸς ἔβλεπε οὐδ' ἐς ἀρείχαλκον, οὐδ' ἐς διαφαινομένην δίναν Σιμοῦντος.* *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum vorticem Simoëntis.* *Orichalcum aeris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est.* Aen. xii. 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. li. 25.] Apud Graecos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materia. " *ἔβλεπεν*, Ern. *ἔβλεπε*, Br. qui *v* omittit ante consonantem passim. Vide supra p. 299. v. 32. *ἔχει*—et quae ad v. notavit. P.

23—26. Ἄ δέ,—] *Ἰσα αὐτὴν, διαθρέξαθα δις ἐξήκοντα διαύλωσ, οἶα τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες παρ' Ἐνῶρτα, λαδοῖθα λιτὰ χρέματα, ἔχονα τὰς ἰδίας φνταλιὰς, ἐπρίνατο ἐμπροσμως σπενου bis sexaginta diaulos, [diaulos, duplex stadium, eundo scil. et redeundo. DACIERIA.] sicut ad Eurotam Lacadaemonia sidera, [οἱ Διόσκουροι scil. quos vocat Hor. lucida sidera, i. 3.] assumtis puris unguentis, nativis in proprio horto, [i. e. assumpto puro oleo, &c. Olea nempe Palladi sacra.] infricatis scilicet. Conf. Iliad. ξ, 170, sqq.*

27, 28. —τὸ δ' ἔρειδος ἀνέδραμε,] *rubor autem ei recurrit, [ἐκείνην ἐχούση τοίαν] χροῖαν ὡς ἢ ῥόδον πρόϊον ἢ κόκκος ἀέθδας ἔχει.* habenti talem colorem qualein aut rosa matutina aut granum mali punicici habet. " *Pomum granatum.* P.

303. 29. —ἄρσεν—ἔλαιον.] *masculum oleum*, ita hic appellatum, quo fricantur et simul validiores redduntur athletae. SPANHEIM.

" 33. *Ἐξίθ' Ἀθαναία.*] *Veni, Minerva.* Vide infra v. 136. P.

34. —*Ἀεστοριδᾶν.*] *Ἀεστοριδαί, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ.* *Schol.* 35—39. *Ὁ θάνα,*] i. e. *Ὁ Ἀθήνα.*—*φίρεται δὲ καὶ ἐ Διομήδεος ἀσπίς, &c.* Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro, mos fuisse, ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solenni die, deferretur: uti notavit doctissimus Spanhemius.—*τεῖν*, Ion. et Poët. pro *σοί*.—*τεθὸν ἰδὸν ἄγαλμα*—Vide Heynii Excurs. ix. ad Aen. lib. ii. " *Κρεῖον ὄρος, Κρεῖος Argiae mons.* ANNA FABRI, DACIERIA. Vid. sup. p. 298. v. 4. P.

41, 42. —*ἀποκρύψεσάν—ἐν πέτραις,*] *Ἐν πέτραις ἐκρύψμεναι.* *Schol.* *Παλλετιῶδες*—à recondito nempe ibi Minervae simulacro, seu *Palladio*, id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. SPANHEIM.

45. —*μὴ βιάπτετε*] *Intellige κάλυδας εἰς Ἰναχον.* ΕΛΚΕΝΤΙ. " Vide supra ad p. 220. v. 132. P.

47, 48. —*Φωσάθειαν—Ἀμμυμένην*] *δύο πρῆλαι, quarum postariogem. ποῖτα vocat τὴν Δαναῶν, filiam Danaï.*

50. —φοβαίων—ἐξ ὄρεων,] ἐ montibus pabulo lactis, pastuis abundantiibus. DACIERIA.

52. —Φραΐσδεα,] Cave,— Vide suprâ ad Theocr. Idyll. II, 69. p. 223.

54. Τέλος ἐσομεῖται] i. e. Τὸ ἄγρος ἐσόμεται.

" 58. φίλατο] aor. 1. m. α φίλομαι, prima longa. Vide supra ad p. 103. v. 1002. et Iliad. ε, 61. 117. cum Clarkii notis. P.

69. Καίπερ—εἶδαν—] quavis esset dilecta sodalis Minervae. εἶδαν 304. oro εἶδαν.

70. —λυσαμένα—λῶντο] λυσαμένα dualis est numeri, quia conatritur cum λῶντο.—Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est λυσαμένα περόνας, nisi λυσαμένα sit in duall; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλούοντο, λούοντο, λῶντο. DACIERIA. Ἰκνω ἐπὶ κρήνη, i. e. ἐπ' Ἰππωκρήνη, in Hippocrene.— Post hunc versum, [72] inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium. " λούοντο, λούντο, λῶντο. P.

72. —μεθαμερία—] Vulgò μεθαμβρονά: sed corripitur ε in μεθαμβρονά. Vide Theocr. l. 15. supr. Contra apud eundem VII. 21. legitur Σιμιγίδα, πᾶ δὴ τὸ μεθαμέριον πόδας ἔλακεις; Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poemate repetitio ejusmodi saepe occurrit. T. Youna.

76. —πᾶ μὴ θέμις ἦς.] ἦς pro ἦν Dor. Vulgò τὰ μὴ θέμιδες.

" 79. Ω Ἐθρηΐδα,] —Τειρεσίας Ἐθρήους καὶ Χαρικλοῦς νόμφης— Apollodorus, Heyn. L. III. c. 6. s. 7. Ἐθρήης, Index. Vide suprâ ad p. 248. v. 68. 73. infra v. 104. Hygini Fab. 68. 75. in Myth. Lat. Muncker. Ovid. Met. III. 323. Burmann. P.

89. δόρκαας ἐλέσθας—] pro dapis amissis et praeiis capreis lamina praei habes. " V 88: παρῖπέ, παρῖπέ, ἀεικνύς. ἐπράξω, ἐπεγίσι. EAM. P.

91—93. Πάχεδον—] Sic construe: μετρη μὲν περιλαβούσα φίλον παῖδα ἀμφοτέροις πάχεδον ἔχε ὅτεον γοεῶν ἀθρονίδων, mater quidem amplexa suum filium utriusque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum; " hoc est," ut observavit Th. Graevius, " lugubri concione filium deplorans ad instar luscinae. Cantus enim luscinae apud veteres proverbio locum dedit, quo utatur de maxime " tristibus." Pro Πάχεδον ἀμφοτέροις, lectio vulgata est Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροις, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; " ad Theocr. Adon. v. 17. p. 309. et alibi:" et ἔχε pro ἔχε est Brunckii ex loco Homericò, Iliad. ε, 559.

98—100. —Κρόνιος δ' ὄδε λέγοντι νόμοι:] Sed Saturniæ leges iis 305. declavant: [λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —μυθῶ εὐτόνον ἰδεῖν μέγαλον. Angl. that the right costs him dear.

" 104. τέλος] h. e. τέλος ἀπειλούμενον. Nunc ergo fer, O! Eucrida, quod tibi debetur. ΕΛΠΕΣΤΙΣ. Fatum futurum. DACIERIA. Ἀπ' exitus debitus, sc. fati, vel eventum necessarium? Haec ad Tiresiam. Vide τέλος infra p. 311. Simonidis II. v. 1. P.

106. Πόδα δ' Ἀρισταῖος,] Ἀρταίων, υἱὸς Ἀυτονόης καὶ Ἀρισταίων. ὄστος ὑπὸ τῶν ἰδίων κινεῖν ἐπαράχθη, διὰ τὸ εἶν Ἀρταίον ἰδεῖν λοουμένην. Schol. Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeis dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21. " Ovid. Met. III. v. 138. sqq. P.

" 110. ξυναι—ἐκαβολίαι,] communes venationes. ΕΛΠΕΣΤΙ. P.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἀνακτα—] Sed ipsi dominum ante suum canes tum comedent.—De canibus loquentes Graeci vulgò utantur fem. gen. ut notum. δειπνεῦντι Dor. pro δειπνήσουσι, ut

- φουδῶνται paulò suprâ pro φύδονται, et infrâ λεξέται pro λέξεται, colliget; vulgò δεξέται, accipiet. " Vide supra, v. 2. et p. 240. v. 88.
118. —μενεῖντι] Dor. pro μενοῦσι.
121. —δε αἰθίος,] quicumque faustus est, [ales scil.] αἷ τε πέτονται ἤλιθα, et quicumque volanti temerè. ἤλιθα Schol. μάτην.
124. —Λαδοακίδαις.] Vide suprâ ad Soph. Oedip. Tyr.
306. 128. —Αγέσλας.] Eadem significatione, quâ *Αγέσλαος*, dicitur etiam *Αγέσλας*: quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHANUS. μεγάλη *Αγέσλα*, magno populiorem ductori, Diti scil. " 127. *κακνυμένος*, vide supra ad p. 46. Od. λ. not. p. 50. v. 478. et Od. x. v. 490. sqq. Cic. De Div. l. i. 40. P.
131. —πατρώα πάντα φέρεσθαι.] ut *communis omnia cum patre haberet*. Vide Iliad. α, 526.
132. —μάτηρ δ' οὔτις ἔτιχτε θεόν] undè et *αμήτωρ* dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.
134. *Ψεύδεια—θυράτηρ.*] Lacuna est in hoc disticho. Mss. Codd. addiderunt *ψεύδεια*: caetera è conjecturâ supplevit Brunckius.
- " 135. *Ερχεται—*] *Veni Minerva nunc haud dubis*. ΕΡΧΕΤΙ. Vide supra v. 1. 13. 33. 43.
137. —δὺν τ' ὀλολυγας.] *cumque vociferationibus. κέλευ*, Dor pro *κῆδου*, à *κῆδομαι*, *curo*. " *εὐαγορία*,—*verbis faustis, votis, acclamationibus*. P.
140. —καὶ Δαναῶν κλαῖρον ἅπαντα σώω.] et *Danaorum fortunam omnem conservo*. *σώω* per apocop. pro *σώωζο*. " *ἐς κάλιν αἰθίς*, *retro rursus*. ERN. P.
- * * Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconis Latine adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno aetatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latine reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App p. 532.

II. NOTAE IN SENTENTIIS.

307. * SENTENTIAR.] Hæ *γνώμαι*, sive *Sententiae*, desumptae sunt ex Poëtis Graecis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitae praecepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi saepiùs typis descriptae sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. in 12mo.] sequendam prae caeteris duximus. " Editio nova, notis, &c. aucta. Schaefer *Lipsiae*, 1817. P.

† *MIMNEPMOT*—] Mimermus è Colophone, Ioniae oppido, Soloris aequalis, clarus erat Poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. *Τίς δὲ βίος*,—] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulcis, nisi juvet aures Cypriis? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet, &c.* Lib. I. Epist. vi. 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294 "Des Inscrip. et Bel. Let. P.

II. 1. *Ἡμεῖς*] Si construes: *Ἡμεῖς ἔλαλα τοῖς [φύλλοις] οἰά τε φύλλα πολυάνθεμος ἄρα ἦρος φέει, ὅτ' ἄψ*— In vulgatis et in Br. Analect. est *αἰψ*, i. e. *αἰψα*, *statim*, *subitō*. *ἄψ*, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *ρυρῶς*. "Vide infra p. 311. Simonidis I. v. 3. P.

"8. *ὅσον τ' ἐπὶ γῆν*—] *Nec durat longius aetas, Quam Sol qui subitis spargit humum radiis.* Grotius. Hic spatium diei, aliter spatium orbis, significari videtur. Vide Iliad. η. 451.—v. 9. Scr. *ἐπέ*— Brunck. Analect. P.

11. *οἶκος Τρυχούται*,] *domus*, i. e. *res domestica colitur*. *εργῶ* est *altero*, *absumo*, *exhaustio*.

III. 1. *Ἀντίχ' ἐμολ*.—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobaeo. Eos è Theognide supplere, v. 1011. al. edd. Brunck. " *Πτακούμαι, τριπίδα, Λακ. τιμήμοδα, praticoa*, Winterton. P.

IV. 1. *Ἄλ γάρ*—] Distichon hoc legitur apud Diog. Laërt. in Solonis vitâ. Brunck. *Ἄλ γάρ, Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. *ἄεινός*—] "Huc ex Epp." Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomicis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius

*Omnes viris solemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.*

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. *Ἰδὼν τοι κλοντούσων*,] Hos versus, qui in 309. Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. Brunck. *Ex aequo sanè divites sunt, ὅταν καλῶς ἀργυρὸς ἴσται, &c.* Is scil. cui-cunque, &c. *καὶ ὃ μόνον ταῦτα, &c.* et is cui haec sola adveniunt— *καθελὼν ἀβρὰ γαστέρι τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσίν, καὶδὲ τ' ἠδὲ γυναικας-λαυτῶν scil. viciat et vestitus; liberi quoque et uxor: idque quum haerum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua*—

5. —*ὄταν δὲ γε*—] Haec ita varitit Hugo Grotius: *Nam quum maturavit aetas, Et vita in medio florida curriculo est, Has solas homo sentit opes.* " *Ἐβη, aetas.* Vide supra p. 136. v. 741. p. 290. Sim. 4. P.

II. Hos Solonis versus servavit Philo-Judaicus, T. i. p. 26. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. Brunck. " Strom. L. vi. c. 16. P.

1. —*ἔρκος δέντων φάσας*,—] *ἔρκος δέντων* non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes*. Angl. *After once exhibiting teeth, continue to produce them during his first seven years.*

5. Τῇ τρίτῃ—] Supple ἑβδομάδι, Angl. *In the third seven years.* [ἑβδομάς est numerus septenarius,] γένειον λαχνοῦται, ἐπὶ γυῶν ἀεζομένων, χροῖης ἀμειβομένης ἀνθος. Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down* (for a manlier clothing.)

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἑβδομάδι, ἄριον [ἔστιν] ἄνδρα, &c.

11. Τῇ ὀκτῇ—] Angl. *And in the sixth period of seven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of a man is adapted to every thing, οὐδὲ θέλει εἶναι ὁμοῦς, &c. but does not incline, in the same manner as formerly, to do trifling things.* "καταρτύνεται, corroboratur, maturat. καρτύνεται, ed. Flor. &c. Clement. καταρτύνεται e Philone receptum a Sylburg. Vide ed. Potter. P.

13. Ἐκτα δὲ—] Ordo est: ἐν ἑκτῇ τε ὀκτῷ ἑβδομάδι [ἔστι] μέγ' ἄριστος [κατὰ] νοῦν καὶ γλώσσων, &c.

15. μαλακώτερα ὀ αὐτοῦ—] Secundum lectionem Brunckianam, quae est σώματι καὶ σοφίῃ, supple τὰ ἔργα— Angl. *but his feats, with respect to great activity, are feebler both in body and in understanding.* Sed hujus vulgata scriptura—σώμα τε καὶ σοφίῃ—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.* " Et sic Edln. 5ta. P.

310. 18. Οὐκ εἴν ἄσπος ἐών—] Quum non sit immaturus, sortem mortis obeat. Vel potius: *Non esset si immaturum mortis sortem obire.* " ἔχοι, obiret? P.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. Brunck. cujus in Analect. sic inscribitur: *Ἐξ ἀσγελίας τινός κατὰ τῆς τοῦ Πρωτόστρατου τυραννίδος.* " δέναιος, aequus, unde aequor; item mitis, benignus, &c. LEX. tranquillus et sedatus. FORTLAGE. P.

IV. Πῶς—] Vide supra p. 306. IV. " λυγῶς, arguē, concinnē, suaviter. LEXICA. Scribo λυγῶς pro δυγῶς. MEMORIVS in edit. ubi interpretatio est celeriter. P. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimū distichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolae. Brunck. Et sic redditur à celeberrimo H. Grotio:

*Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condescerent lachrymas.*

V. 1. Πολλὰ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro γὰρ edidit μὲν. Sed γὰρ forsā rectius, et merum esse fragmentum indicat. Pro ἔστι, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰεί. " Ex Epp. motum. Theognis, 315. Vulg. P. 2. διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν κλοῦρον] Sic Hor. *Cur vallis permutata Sabina Divitiis operosiores?* Lib. III. Od. 1. 47.

311. * ΣΙΜΩΝΙΑΟΤ—I.] Vulgò inscribitur: *Εἰς τῶν θνητῶν βίον.*
1. Οὐδέν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobaeo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiae. Brunck. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS. " Stob. S. xvi. P.

2. *Χίος—ἀνὴρ.*] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. vii. 47. et supra ad p. 3. Versus hic laudatus occurrit apud Iliad. ζ. 146. Vide etiam supra, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, sqq.

7. —*ὄφρα τις ἀνθος ἔχη.*] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. JACOBS.

14. *τῶν ἀγαθῶν.*] Supple *τινα*, et redde: *Præfer ea, genio quas juvant indulgens.* T. YOUNG. Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animamque bonorum fructu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: *Εἰς βίον ἀνθρώπινον.* "Stob. S. xcvi. P.

5. —*ἐκτελευτῆσαι.*] Sic codex benè. Soloecum est *ἐκτελευτῆσαι*. ΒΡΥΚΚ.

6. —*καπιπειθείη.*] *ἐπιπειθείη*, *ῥαδία*, vox est, qua lexica augeri possunt. *Idem.*

7. *Ἀρηκτον ὀρμαίνοντας.*] *temerè cogitantes.*

11. *Φθάνει.*] Ordo est: *ἀζηλον δὲ γῆρας φθάνει λαθὼν τὸν μὲν κριν, &c.* "Sed tota nondum consecutus occupat Tristis senectus. GROTIVS. P.

17. *Θνήσκουσιν.*] Hunc versum rectè legi vix credibile est. 312 T. YOUNG. "Forsan conatus et spes vitae servandae indicantur. P.

18. *Οἱ δ' ἀγγόνην ἤψαντο.*] Ad verbum: *aptant suspendium sibi, i. e. mortem sibi consciscunt laqueo.*—*καυτάργετοι, et sponte sua.*

20. *ὄτω κακῶν ἄπ' οὐδέν.*] *ἄπ'* pro *ἄπεσσι*.

23. —*ἐρῶμεν.*] Optativ. est. Perperam *ἐρῶμεν* sine *ε* subscripto, et *αἰχιζόμεθα* vel *αἰκίζόμεθα*. Benè in cod. scriptum *αἰχιζόμεθα*. *ἔχοντες* neutraliter hic adhibitum pro *ὄντες*. ΒΡΥΚΚ. "Ab *ἐρῶ*, *ἐρῶμεν*, *ἐρῶμεν*. Non amaremus, non foreveremus mala; nec in astringentis malis nos habentes animum cruciaremus. P.

III. 1. *Γυναικὸς οὐδέν.*] Dixerat, si memini, Hesiodus.

*Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει ἔμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὐτὲ κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.*

Ita rectè memoriter citavit T. YOUNG. Vide Oper. et Dies, v. 702

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoras Aurea Dicta* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus et celeberrimus. Sed de tempore quo potissimum vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversarum sententiarum non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentley, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LXXI. 1. et LXXI. 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoraeâ hic disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern: by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad haecce *Aurea Carmina* attinet, quas sub nomine Pythagorae circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerat,

ea vel uni alicui ex ejus discipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti aevi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aurorum* haud immeritò consecuta videntur. Caeterum eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operae pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—J. Adam Schier, *Lipsiae*, 1750, in 8va. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum praef. Ch. G. Heyne, *Lipsiae*, 1777, in 8va. (1776. 12mo.) Fab. t. i.

Ver. 1. — νόμος ὃς δίδκεται,] ut lege constitutum est.

7. *Μηδ'—] Et non— ὄφρα δύνη, quoad poteris, exhaure, oderis— &c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam saepè facultas impeditur necessitate. MARCELLUS.*

313. 16. *Χρήματα δ'—] Pecunia verò interdum acquiri solet, interdum amitti. [Vide Coll. Gr. Mln. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse disco. " An, pecuniam—acquirere solet—impers. † Vide Glandorf. ad locum; qui legit δλέσθαι, at vix praefert: Br. Gnom. Ed. Lips. quae praefert, at non legit. Vel infra. trans. passivè redditus, ut supra. P.*

18. *Ἐν ἄν μοιραν ἔλγες,] Quam sortem obtinueris, eam fer aequo animo.*

" 22. *Ὅν μήτ' ἐκπλήσσει,—] quibus ne movearis, nec te patiâre coarctari. 23. πρώτως ἴσχε, fer leniter, vel sis tranquillus.*

28. *Δειλοῦ—] Πρὸς δειλοῦ ἀνδρός, Est stolidi hominis,—convenit stolido homini,—*

44. *—ἐπιπλήσσει] te reprehende.*

314. 47. *Ναὶ μὰ—] Juro per eum qui animas nostras tradidit, h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus discipuli, quaternarium, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema Intellectuale, p. 451. [C. iv. s. 20. p. 375. ed. Birch.] Quaternarium quidam putant, esse ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profluunt: denarium esse naturae totius Universitatem, &c. HARLES. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50. " *Tetractys* erat symbolum, sive signum, ad deum vel divina spectans. Pythagoras et ejus discipuli multa et penitus mystica de numeris tractaverunt: quorum inter praecipua Tetractys, Tetras, e numero Quatuor, habita est. Vide Stanley, *History of Philosophy*, Pythagoras, p. 381. fol. C. viii. sqq. et ejusmodi alia. P.*

51. *—ἢ τε ἕκαστα διέρχεται,] Marcillus interpretatur: quatenus quidque progreditur, ab imperfectis naturis ad stirpes; à stirpibus ad pecudes; et deinceps ad homines, heroes, et superos: quatenus quidque coarctatur, h. e. retrò contrâque superatur à coelestibus heroum genus; et sic deorsum usque ad stirpes imperfectâque delabuntur. Conf. Ovid. *Metam.* xv. Fab. 3. v. 153. HARLES. " Vel simpliciter, quatenus quidque progreditur, et quatenus coarctatur: i. e. Anglice, to know the extent and limits of things. P.*

52. *—ἢ θέμις ἐστίν,] quatenus fas est. Idem.*

57. *—ὡς δὲ κύλινδρον—] instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur. De hac animorum migratione multi multa scripserunt. Vide Schier. ad h. l. Idem. Hic autem de migratione non agitur; tantum de instabilitate animi. T. Young.*

59. *—ἔρε—] Sermo est de contentione rationis et appetitû*

λέληθε βλέπουσα, *clam, latenter nocet. Idem. Vide Vol. I. ad. p. 87. n. 1.*

61. —ἡ πολλῶν κα—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio, i. e. animo utitur.*

64. —λερά—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον, sive θεός. Ἐκάστα, h. e. πᾶ ὄντα, omnia quae necessaria sunt ad animi sui notitiam. "MARCILIVS.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito,—*

67. Ἀλλ' εἶργον βρωτῶν,] *Sed abstinere cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoraea. Vide Bruckeri Hist. Philosophiae. "Vol. I.

69. —γνώμην—ἀρόστην.] *rationem optimam—*

* ΘΕΟΓΝΙΔΙΟΣ] Theognidis poësis quae superest, non est con- 315.
tinuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis
aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ,
in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544.
Ex ejus Sententiis, quae adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eo-
rum, quae sunt apud Stobaeum, Latinis versibus reddita sunt ab Hu-
gone Grotio. "Atticae vicina Megara. Fab. L. ii. c. 11. Vol. i. P.

Ver. 1. —εὐσεβέων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam
in sequioribus editt. εὐσεβέως. BRUNCK. Ἡ πλουτεῖν, i. e. μᾶλλον
ἤ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobaeum,
edit. Gesneri, p. 499. Serm. lxxxvi. vulgari βήσασθαι meritò prae-
tulit Brunckius. "οὐ μελεδαίνει, hic, non gravatur, non aegre fert. Ali-
ter et ferme, curo, sollicitus sum. LXX. P.

13. Ἀυτός—] Ordo est: Ἀυτός τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἶκον
καύτην κακόδοξον, εἰδὼς ἰοῦσαν κακάταρην, κειθόμενος χρημάσι.
ἐπεὶ κρατερὴ ἀνίκη, ἤτε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύει μιν.

21. Οἱ κακοί—] *Mali non omnino mali ex utero nati sunt, &c.*
Egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Ἀπάλαθοι—] Vide suprâ ad Theocr. Idyll. xxiv. 87. p. 249. 316.

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΙΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Athenien-
sis, Poëta veteris Comoediae. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 410. edit.
Harles. L. ii. c. 22.

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediae Co-
moediae Poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibid.* p. 414.

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΣ.] Eubulus, mediae Comoediae Poëta dicitur
Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenaeus. Vide
Fabr. Bib. Gr. ubi suprâ, p. 442. Item Bent. on Phal. p. 110. "Suid.
104. e Mss. Paris. Edd. prior. 24. Kuster. Et ita Fabr. Harles. P.

317. 8. Ἐκτος δὲ κάμων—] *Sextus nequitias; sugillarum septimus: Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Suos potatores faciliè evertit è gradu. Grotius. Grotius dedit ἀνακλήτορος. Sed quum ebrii saepe non uni tantum injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλήτορον malui. Brunck. " Ed. Lips. laudat emendationem in Critical Review, 1803. Jan. p. 5. 'Ο δ' ὄγδοος κλητέρος i. e. apparitoris. Vide Athen. L. ii. c. 1. p. 36. κλήτορος. P.*

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Ciliciae oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novae erat Comoediae. Poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprâ, p. 476, sqq. " Strabo, L. xiv. p. 983. (671.) P.

" II. μουσικός, inter alia, elegans, peritus, doctus; μουσική, dexteritas, doctrina, quae in poësi tradebatur. Vide Lex. et Stobaeum, S. xix. P.

318. " IV. Omnibus visentibus exponere, quemodo se quis habeat, multo gravius est malum, quam male se habere. P.

* —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novae Comoediae Poëta longè omnium celeberrimus; cujus quaedam tantum fragmenta ad nos pervenère. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, sqq. edit. Harles.

319. " IV. Optimus vir est, qui optime scit ferre injurias. P.

* —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc Poëta Comico paràm constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotelis discipulus. Vide Fabricium ubi suprâ, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίνθιος, servatum est ab Athenæo, p. 613. L. xiv. c. 1.

2. —κισίν] Alii punctum ponunt post κισίν, et forsàn rectiùs. T. Youvo.

† —ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculae hae Sententiae singulis versibus contentae, desumptae sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsus tiro, proprio Marte non poterit expedire.

" 2. Justus esse magis quam benignus quaere. Vel ut est versio Grotii: *Benignus esse quaere; sed justus magis.* P.

III. NOTAE IN EPIGRAMMATA.

* EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Graeca, quorum in unum 321. fasciculum collectio ANTHOLOGIAE nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadareus; et in insulâ Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpit flores, et inde volumen confecit, quod nomine *Ἐραγιάου*, seu *Coronae*, insignivit. Huic Coronae addidit quaedam ipsius cultissima carmina; quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contextuisset Anthologiam ex poetis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poeta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi vi. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poetarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si cum illis prioribus conferantur, sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectae jacuisse videntur veteres illae Coronae; nec earum exempla amplius describerentur; adeo ut periculum fuerit ne penitus perirent, nisi circiter medium seculum x. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiae collectione, et nonnullis aliundè desumptis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, uti sunt.

Denique, ineunte seculo xiv. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalae collectionem instaurare, eamque, Agathiae exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscoenioribus ejectis vel interpolatis: neque tamen eo consilio, ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenus conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quaedam dedicatoria summae elegantiae et minimè impudica reject; atque, dum multa Meleagri et Philippi obscoena repudiaret, non pauca ejusdem vel pejoris farinae è scriptoribus recentioris aevi recepit. Haec omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illae Meleagri, Philippi et Agathiae jam penitus intercederant memoriâ: eademque Cephalae collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservâset Bibliotheca Palatina, quae erat Heidelbergae. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecae codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus;

321. consilium ejus edendi cepit; postea abjecit: quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non amplius constat. Cum amicis tamen quaedam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino Codice, qui Romam postea ablati, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque haec est illa adhuc non vulgata: seu inedita Anthologia, cujus quaedam epigrammata hinc inde inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id postea inter alios resumit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abruptit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Graecorum*, Editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Graecè doctissimus omnia haec Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quaedam adhuc impedire, quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiae omnibus numeris absolutae aspirare possit. Nam Codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars laetiusmodi operis omninò necessaria;* atque editor eruditissimus suarum annotationum nimis fuit parvus. Laudandus quidem est, quòd perpetuum interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum, quòd nunquam tam felici esse contigerit, ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimae Excerptorum ex Tragoediis et Comoediis Graecis, atque Dictorum Poëtarum ex Stobaeo testantur. Inter Anthologiae quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quaedam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Haec Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvillius; cujus post mortem ad haeredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit, ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Boech pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologia Graeca, ab Hugone Grotio Latinis versibus reddita*, per totam Europam vulgavit. Et prodire jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.*

* Cum haec scriberem, nondum mihi in manus venerat *Anthologia Graeca* ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. *Lipsiae, 1794-5, in 8vo.* Quinque priora volumina, quae continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem *Analectorum Brunckii*, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

1795-7-8. in 4to. Haec breviter de Anthologiarum historia. Qui 321. plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 26. Vol. iv. p. 413. c. 32. Harles. *Boivin le Cadet Remarques sur l'Anthologie, &c. Memoires de l'Academie des Inscript. &c.* Tom. II. p. 347. (p. 279. 4to. 1717.) Brunckii Praef. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. I. Part. 2. et Hieron. de Bosch Descript. edendae Anthol. Graecae. Adeat autem praecipue Praefationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiae Graecae, &c. Lipsiae, 1798, in 8vo.

EDITIONES ANTHOLOGIAE.

1. Prima Jani Lascaris, literis Graecis capitalibus. *Florentiae*, 1494. in 4to.

2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetii, apud Aldum*, 1503. in 8vo. [Scil. Aldina prima.] "Cum Epist. Gr. Carteromachi.

3. Florentina, apud haereditas Phil. Juntae, 1519. in 8vo.

4. Aldina secunda. *Venetii*, 1521. in 12mo. (8vo.)

5. Parisiensis, apud Jodocum Badium, 1531. in 8vo.

6. Cum notis Joannis Brodae Turonensis. *Basil.* 1549. in fol.

7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetii, apud Aldi liberos*, 1550. in 8vo.

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. — 1566. in fol. (4to.) [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodae, et Vincentii Obsopoei in lib. I. II. III. et VII. "Libri VII. cum Schol." *Francofurti, apud Andreas Wecheli haereditas, &c.* 1600. in fol. [Editio praestantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissima Bibliotheca Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosaria Eilhardi Lubini. Extat in Corpore Poëtarum Graecorum, &c. Part. II. p. 494. *Coloniae Allobrogum*, 1614. in fol.

11. Analecta Veterum Poëtarum Graecorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck. III Voll. *Argentor.* 1772—1776. in 8vo. [In ibusdam exemplaribus titulus prae se fert—*Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondum autem videtur haec quartum Vol. lucem aspexisse.]

12. Anthologia Graeca, sive Poëtarum Graecorum Lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et Commentarium adjecit Friedericus Jacobs. XIII Tom. *Lipsiae.* 1794—1803. 1814. 8vo.

13. Anthologia Graeca, cum Versione Latina Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. v Voll. *Utrajecti*, 1795-7-8, 1810-22. in 4to. "Cum notis Huet. Sylburg. Salmasii et suis, &c. Mortuo De Bosch, Tom. v. Dav. Jac. Van Lennep absolvit. P.

"Anthologiae Graecae a Const. Cephalae conditae Libri III.—editi, cum Lat. interp. comment. et Notitia Poetarum, a Jo. Jac. Reiske. *Lipsiae*, 1754. 12mo, vel 8vo. Ex Cod. Lips. imperf. nec omnia. P.

* * * Saepè edita sunt Selecta Epigrammata Graeca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi supra.] Quae autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à Thomà Young, viro planè egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem coopta-

321. retur.* Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret,† omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitae integritatem et insignem Literarum Graecarum peritiam, maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otioque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quae ad propositum hujus poetici nostri Delectûs maxime conferrent. Neque meo desiderio (quae fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poetis Graecis apprime versatus. Quae hic recipimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis floculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Graeca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinasset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adpersa, quae placuere duobus optimis mihi que familiarissimis viris, ingenii et doctrinae laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinae Practicae, in hac Academiâ Professoribus.

ΕΡΙΓΜΑ—1. Νύμφας Βανυίδος—] Idem nomen est Βανυίς, Βανυίδος, et Βανυή, Βανυοῦς. ΡΕΞΚΚ. ἐμί' scil. τῦμβος: T. ΥΟΥΝΟ. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultae mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δὲ τὰ καλὰ μὲν ποθοῦσιν—*pulchra haec mea ornamenta insipienti tibi crudelissimum Βανυονίς, seu Βανυιδίς, nuntiant casum.* ΒΑΥΝΚ. ποθοῦσιν Dor. pro ποθοῦσιν. "Βάθυανος ἔσθ', Αἶδα. Iavidus es, Phito. ΡΕΞΚΚ. Vide Leonldam Tarent. 81. Brunck. Analect. Vol. I. p. 241.

Παρθενικὴν νεαυδὸν ἐν ὀμνοπόλοιαι μέλισσαν
 Ἡρινναν, Μουσίδην ἀνθεα δρεπτομένην,
 Ἄδας εἰς ὀμέναιον ἀνάρκαθεν. ἦ φα τὸδ' ἐμφορῶν
 Εἰπ' ἐτόμως ἂ παῖς· Βάθυανος ἔσθ', Αἶδα.

Vide et Bion. *Idyl. α, 51—55. Coll. Gr. Min. p. 116. v. 16—20. P.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγελέοντι] Notandum hic neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. ΥΟΥΝΟ. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iiii. v. 5. et ADDEΥΕΝΔΑ ad Eur. Hec. v. 1149. edit. 2dae Porson.] Caeterum ἀγγελέοντι est Dor. pro ἀγγέλλουσι. "An, pro ἀγγελοῦσι, fut. ἀγγελέω, pro ἀγγελά. P.

5. Ὡς τὰν καὶδ'—] Ordo est: ὡς κηδεστῆς ἐφλεγε ἐπὶ πυρκαϊᾷς τῆν καῖδα τῆδε [πυύκη] ὄφ' ἧς πυύκης ὁ Ἰμέναιος ἦγετο [αὐτῆν]

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quae Gottingae est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiae per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico nomine Physices, sive Philosophiae Naturalis, Professoris in Regio Instituto Britannico Londini fungitur.

δύμον. "καθεστὰς (sic perspicuè codex) hic est *maritus*. Etymol. "Μ. κηδεσται λέγονται ὃ τε πατήρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὃ γαμῶν." BRUNCK.

7. *μολπαῖαν αἰδᾶν*] Codex, teste Brunckio, habet *μολπαῖαν*. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere *μολπαῖαν αἰδᾶν*, *jucundum carmen*. Pro *μολπαῖαν* Reiskius, ex conjecturâ, reposuit *χαρίεσσα*. "Reddi potest Angl. *Thou, O Hymen, hast* "changed the melodious nuptial hymn into the mournful notes of the "funeral dirge." T. YOUNG.

8. —*μεθρημόσασα*.] *mutasti*. Aor. 1. M. *μεθρημοσάμην, μεθρημόσασα*, eliso σ, *μεθρημόσασα*, ut hic: et postea, *μεθρημόσω*, ut in Grammaticis. Vide in *Iliad. α, 401. ὕπελύσασα* et in locis aliis innumeris. Caeterum conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulae *μὲν* in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis *μὲν* pro *μὲν* legere. "Sed vide Hoogeveen. de Part. Gr.

SIMONIDIS—I.] Extat haec Epigraphe apud Thucydidem, [Hist. 322. lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratarum, Aeantidae, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicea suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multum pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hac inscriptione. Ordo est: ἦδε κόνις κέκευθε Αρχεδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἰππίου ἀνδρός ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, — [τῶν ἐφ' αὐτοῦ, Angl. his contemporaries,] ἣ τε οὖσα— et quaequam illa esset patris, &c. "αὐτοὺς μέγα—δύνασθαι. Thucyd. P.

3. —*τυράνων*,] *qui reges erant*— Sigei scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiae liberi. Sed Hegesistratus, Hippiae filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. v. Palmerius Exercitation. p. 53. HUDSON. " [in var. lect. Thucyd.] Hegesistratus Pisistrati filius nothus erat, Hippiae frater. Herod. v. 94. Quod idem observat Hudsonus in notis. P.

4. —*ἤρθη νοῦν*] i. e. *κατὰ νοῦν*. Caeterum hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 9. " Vol. iv. p. 105. Bipont.

II, 1. *Πραξιτέλης*—] Extat hoc Epigr. apud Athenaeum p. 591. L. xiii. c. 6. fin. ubi v. 3. *φίλτρα δὲ βάλλω*, quod alteri lectioni praefendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus aetas cum Phrynes aetate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. i. 20. p. 46.—*Ver. 1.* Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. "Aegypt. Br. Ana. T. ii. p. 496." Ep. xii. *Ἀπὸν γὰρ τὸν Ἐρωτα τὸν ἐνδοθι κειθόμενόν με Χαλκίδας, Φρόνη δᾶκε γέρας φιλίης*. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. *ἀπειζόμενος*. Qui rectis oculis aliquid intuen-

322. tur, ἀπειλίειν dicuntur. JACOBS. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius :

*Quam benè Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem!
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynae dedit : indè sagittis
Nil opus est : videor si modo, sat ferio.*

SIMILIAE—1. *Ἡρέμ'*—] *Sensim, ἐρπύροις, repas, &c.* Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, “et potius (ut observavit Vincentius Obsopoeus) ad lyram canendum, quam ver- tendum; propterea quòd ei verso idem accidit, quod aulaeis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt deformiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo.”

3. —*ἢ τε φιλοφῶξ ἄμπελος,*] *φῶξ, ὠγός, ἦ, est futura.* Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod *φῶξ, acinus*: hinc *φιλοφῶξ, amans acinorum*: “itidem (inquit Steph. Thea.) vitis epithetum in epigr. de Soph.” Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans*. [Atque vocem ita quoque intellexisse Jacobsium invenio. “Vitis,” inquit, “*φιλοφῶξ, acinis plena*. *φῶξ* de acino uvae usurpare “non dubitarunt veteres, quamquam Invtis Grammaticis.”] *ὕγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη, κ. τ. λ. humidus circa palmites fundens, gratiâ doctrinae prudentis, quam ille mellitus coluit, undè cum Musis et Gratis. εἴνεπεν εὐμαθῆς πινυτόφρονος,* [Angl. on account of the exquisite skill,] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem, quâ Sophocles in compositione fabularum suarum caeteros poëtas Tragicos superaverit. “*ὕγρως, flexilis*, vide supra ad p. 217. v. 55. p. 277. v. 17. etsi *humidus* huic loco satis aptum est adjectivum.—*εὐμαθία πινυτόφρον, ingenium cum doctrina et judicio.*—*Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.* “*Ingenium ab ipsis Musis et Gratis confectum.*” REiske, Anthol. Praef. p. 12. Hinc fors. P.

* Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. II. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

*Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the chust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.*

PLATONIS—1, 1. *Ἡ δοβαρὸν*—] “*Superbe.*” Constructio est: [*Ἐγὼ*] *Αὐτὸς ἡ γελᾶσασα δοβαρὸν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἔχουσα τὸν ἐμὸν νέον ἐραστῶν ἐνὶ προθύροις, [ἀνέθηκα] τὸ κάταπτρον ἐπὶ Παφῆν ἐπεὶ τοίη [αἴη νῦν εἰμί] οὐκ ἐθέλω ἀρᾶσθαι. [τοίη] δὲ αἴη ἦν παρὸς οὐ δὲ*

ναμαι [ἀρᾶσθαι.] De Laïde vide Propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est hoc Matt. Prior: *Venus takes my votive glass;*" &c. T. Young.

III, 1. *Ναυηγῶ τάρως ἐμῆ'*] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. 323. Johnson:

Naufragus hic jaceso; contra, jacet ecce colonus!
Idem orcus terrae, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon, cui comparandus praeclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus,* &c. JACOBS.

MNASALCAE—1. *Ἄδ' ἐγὼ δ'—*] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. T. Young. En Epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechellanâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. 1. p. 178. ubi rectè adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom. "II. β, 557.

Ἄδ' ἐγὼ δ' τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῶδε κᾶθημαι
Αἰαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα: ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Ὀδυσσεύς reportaverat prae-mium. Caeterùm ἡ Ἀπάτα κέκριται κρέσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρέσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgillum: *Triste lupus stabulis.* Ecl. iii. 80. et *Varium et mutabile semper Femina.* Aen. iv. 569.

"Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ Τέρψις sibi anteponatur. JACOBS.—*κειραμένα*, aor. 1. med. hic, et praesertim infra in Leonidae Tarent. III, 2. sensum passivum exhibere videtur. Exemplum ceu rarum hujusmodi in eadem voce meminit Kuster. De Verb. Med. S. iii. fin. scil. *ἐκείρατο*, in Frag. Anon. apud Plutarch. T. ii. p. 1098. T. x. 516. Adv. Epicur. Reiske. *Ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.* At saepius ita comparet in Plutarch. Vide Ind. Gr. Reiske. Adjicere licet *σχομένην*, aor. 2. med. sensu pass. supra p. 299. v. 28. et alibi. Vide supra ad p. 227. v. 29. Item Hom. II. λ, 233. 237. *μόλιβος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῆ.* P.

ANITES —1. *Μάνης οὔτος—*] In servi tumultum. Nomen *Μάνης* servitii proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson

Qui jacet hic, servus vixit; nunc, lumine caesus,
Davio magno non minus ille potest.

LEONIDAE TARENT.—I, 1. *Μή σὺ γ'—*] Loquitur Pan vel Mercu-
ritas. *ἐκ' ἀνόνμοιο—* in illo loco ubi rascunt oves, —*ἰλύος χαραδραίης,*
*luti ex torrente, —*θερμὸν, subaudi ὕδαρ. BRODAEUS. Mihi arridebat
hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. YOUNG. " Via-
tores hac inscriptione a turbida tepidaque aqua ad fontem limpidum
frigidumque mittuntur. JACOBS. τοῦτο θερμὸν [ὑδαρ] περίπλεον, πλε-
νιστάτην, ἰλύος χαραδραίης. P.

II, 1. *Ἰβαλος—*] Ordo est: *Ἰβαλος ἐπιπάγων πότις αἰγός—*Salax
barbatus maritus capras— Secundum Brunckium ad Simmiae Rhodii
I. *Ἰβαλος* αἰξ est *Ibez*, seu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. *a*
wild goat, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non
videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband*
of the she-goat.

324. 3. —*κείρε,*] Sic Ovidius: [Fast. Lib. i. 357.]

Rode, caper, viam: tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.

III, 1. *'Ολιδα—*] Sic construe: *πῦρ ἀνέφλεξε με ὀλιδα, μετρή-
σασαν τόσην ἄλα, [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ κειραμένη πύθνας εἰς ἐμέ.*
ἦν πύλαγος δίκωσεν ἐκ' ἧθνος· ἀλλὰ εἶρον τὴν [χθονα scil.] γεινα
μῆνην ἐμὲ ἀπιστοτέρην θαλάσσης. Quae sic vertit H. Grotius:

Mensa diu pelagus pereo face navis, in illa,
Quae mihi materiam tonsa creavit, humo.
Aliqui reddiderant me terris aequora: vincis
Sic mea tu genetrix aequora perfidid.

THEOCRITI.—1. *Α δειλαις τυ—*] *Al miser tu Thyrsi! quid prodest,*
si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo? [διγλήνους ὄπας,
geminas pupillas habentes oculos. Aemyl. Porti Lex. Dor. ubi vide
plura.] Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. *Ὀλχται—*] *Ὀλχομαι* frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. *Τραχὺς—*] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.*
αὶ δὲ κύνας κλαγγεῦντι· the dogs are barking.

6. *Ὀστέον οὐδὲ τέφρα—*] *nec os quidem neque cinis.* Reiskii con-
jecturam Brunck. in textum recepit. HARLES. [Sc. ὀστέων.] Vulga-
ris lectio est —*ὄστειον οὐδέ—* "quam reposui ex ed. Valck. P. Ob-
servet discipulus sequentes voces Doricas: *τυ* pro *σὺ* *καταταξέεις* pro
κατατήξαις: *ἀ* pro *ἡ* *κλαγγεῦντι*, pro *κλάζουσι*. *ἀνίκα* pro *ἠνίκα*:
τῆνας pro *ἐκείνης*: *ἀλχομένης* pro *ἀλχομένης*. " *κλαγγεῦντι*, annon à
κλαγγῶν, à *κλάγγω*; P.

CALLIMACHI.—II, 1. *α Σύντομος ἦν ὁ ξείνος,*] Scriptum videtur
hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturae; cujus
epitaphium laudem quoque brevitatatis affectat. Tamulus igitur ita

loqui fingitur: "*Theris Aristaei filius Cres sub me jacet.*" Respondet viator:—"Etiam hoc *longum*—in hominem scilicet de quo scire nil mea "refert." Cui autem displicet haec explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugae interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro *δολιχόν* restituit Brunckius ex MS. *δολιχός*, quod rectum putat, et ad *στίχος* referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem *δυνήτραις φροντίδι* sic ad me scripsit: "Non puto *δύντρομος* de brevi "staturá dici posse: potius vult, sermonem ejus conclusum fuisse; "potiusque *δολιχόν* haec innuere videtur, nomen ejus solum laudi "sufficere: non quod negem alteram interpretationem veram esse "posse; hoc amici, illud inimici." Quod autem ad literulas *α θ* attinet, "harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suae edit. Anthologiae, Anno 1586.] "non excogitavi, sed potius amissum "revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquissimis codicibus "Graecis, adhibitas iis locis qui dialogi formam haberent, inveni; "α interrogationem, θ responsionem indicante." "*δυντομωτάτη δόδος*, Vol. I. p. 125. l. 8. p. 223. l. 12. h. op. P.

III, 1. *Ελπας, 'Ηλιε*—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, e muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO, Tuscul. lib. i. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. i. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DIOSCORIDAE—1. *Τὸν Πιτάναν*—] Subauditur *εἰς*. Pitana urbs 325 erat Laconica, ad ripas Eurotae. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedaemonios. Caetera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske. "Lacon. Apophth. P.

ΤΥΜΝΑΕ—I, 1. *Τὸν παραδόντα*—] In Plutarchi Lacaenarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriá lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus; nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quae in Lacaenis magis admiratione quam imitatione digna erat. *Τὸν παραδόντα νόμους, cum leges violasset*,—audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. *Θηκτόν*—] Angl. *and having presented her sharp sword—having held her sword in a posture of offence.*" Br. Ana. T. i. p. 505. P.

5. *Ἐφε καχόν*—] *I pessum, mala proles, per tenebras, oð δια μύθος, &c. cuius odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem igna-

vias arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem *κραδίην ἐλάφου*. Iliad. α, 225. "Pl. T. vi. p. 895. R. Internectuntur. F.

7. *Ἀχρεῖον θυλάκευμα*,] *improbe catula!* Observandum autem *ἀχρεῖος* apud Graecos, (quum de homine malo dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit non utilis, sed qui sit *maximè nequam*. Sic apud Eur. Med. v. 296. (298.) *ἀργία* significat, non *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè est detrimentosum*. CLARKE, ad Il. β, 269. ubi vide plura: *κακὰ μερίς*, Angl. *abandoned member of society*. " *ἀχρεῖος*, Eur. Med. 301. Ed. Porson. supra. P.

II, 1. *Μή σοι τοῦτο*.—] In mulierem Aegyptiam, quam fatum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. *Ἐλευθέρονη*, urbs Cretae. Ineptè antea legebatur v. 3. *ἀλλὰ σ' ἐλευθερίας ὄδ' ἔχει τάφος*. V. 1. Codices omnes, quos vidi, Florentina et Aldina prima *ἐπικαίριον ἔστω*, unde feci *ἐπικήριον*. Vide Hesych. in *κηραίνας*. ВАНСК. *τοῦτο μὴ ἔστω λίην ἐπικήριον σοι*, Angl. *let not this too much afflict thee*. " *ἐπικαίριον*, Vulg. *γῆ μορφή, μέρος, partialis, Lex. pars vel portio terrae. P.*

326. ANTIPATRI SIDOR.—I, 1. *Ἐπὶ πόλεις*.—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allasium de patr. Humeri: "in Gronov. Antiqq. Gr. T. x. c. 1719. sqq." Item suprâ in notit. Homer. ad p. 3.

II, 3. *Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων*] *amisit autem utramque. ἡμβροτε*, non à verbo ficto *ἀμβροτέω*, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro *ἡμαρτε*, ab *ἀμαρτάνω*, à *scopo aberto*, item *perdo*. Saepè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. γ, 279. π, 336. ε, 287. al. *ἀμνήν λύκος*, i. e. *λύκος ἔκτανε ἀμνήν*, x. ε. λ. *πενίης ἄλετο βουκόλιον. περιῖτι ἀμνηντων παυρητῆτις*, i. e. *pauperis*. " *ἀμβροτέω, ἀβροτέω, ἀβροτάζω*. Π. x. 65.

5. *Πηροδέτω*.—] Ordo est: *ὁ δὲ γε ἀκτρός λυγῶσας ἄμμα κατ' ἀγένης ἰμάντι πηροδέτω*, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet, or with his belt, κάτθανε κατ' ἀμνηκῆτω καλύθη*, *died in his hut, where no lowings were heard*.

III, 1. *Ὁ πρὶν ἐγὼ*.—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade perit. Qui prius, *ἰσχυρὸς*, ego Alcimenes et *sturnum* (*μυῖα, ψηρός*) et *rapacem arcebam*, abigebam, à *semine altivolantem Bistoniam*, id est, Thraciam, *grusum*, (est enim Bistoniam urbs Thraciae,) *corii seu lori, χειμαστῆρος, sustinentis saxum, tortilia membra* [*κῶλα, brachia, habenas, ΒΡΟΔΑΚΕΥΣ*] *tendens, volucrum arcebam procul nubem*, id est, multitudinem. *καί τις οὐρήτειρα διψᾷς ἔχιδνα παρὰ σφυρᾷ ἐνεῖδα ἐκ γενῶν τὸν κίτρον χέλον θαρπὲ χήρωσέ με ἡλείου. cum quaeriam lethifera dipsas viperam iuxta talos immittens ex mandibulis amarâ bilem meae carni prorsavit me sole*. ΟΝΣΟΡΟΚΟΥΣ. " Vide supra, p. 59. γ, 304. p. 250. v. 127. p. 294. v. 17.

THEODORIDAE.—1. *Ναυγηθὶ τῆρος εἰμί*.] Hoc ita Latinum fecit celeberr. SAM. JOHNSON:

*Naufragus hic jaces; fidens tamen utere velis:
Tutum aliis aequor, me perennis, fuit.*

* ΠΟΣΙΔΙΠΠΙ— 5. Νύμφας] scil. *aquarum*, poeticè; ut infra p. 328. 327. in Antipatri Thess. Ep. v. 3. Νύμφαίσι. Sensus: Non in aqua, sed in sinu matris morti occubuit. τὸν βαθὺν ὕπνον, τῆς deep sleep. Vide Jacobs. T. viii. p. 154. P.

ΜΕΛΑΓΡΟΤ.] *Meleagri* poemata, quae Brunckius operis initio tradidit. hùc in ordinem temporis reduximus: in caeteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Young.

I, 1. *Εὐφορτα νᾶες*—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quae velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiae inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quae ad oram Cariae degebat, ex adverso Coës insulae, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxie expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum esse, undè navibus praeter Coa ituris secundus esset Boreas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurà poeticà ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto navigaret, sed majorem viae partem pedes iret."—Immo totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Coa esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus *κεζοπόρον*, quo pro *καίζοπόρον* reposito, nihil, illo iudice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quae jam diximus continent responsonem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata haec dedit; nam è Syriâ vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata haec dare potuisset ad Hellespontum? *Εὐφορτα νᾶες πελαγίτιδες*, *Veloces naves per mare transeuntes*, [*εὐφορτος* et *πελαγίτις* rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvìa est.] *πόρος Ἑλλης* est *Hellespontus*.—*ἦν κον ἰδῆτε ἐκ ἠπείων κατὰ Κῶαν νῆσον Φανίων δερκομένην ἐς χαροπὸν πέλαγος*, *sicubi videretis in littoribus è regione Coae insulae Phanium aspicientem caeruleum mare*. Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Animadvers. p. 95. T. vi.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio in littoribus insulae Coe oppo-
sita, h. e. in littoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente;"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhaereo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [Jenae, 1789. in 8vo.] nondum vidi.

7. *Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ'*,] *si diceretis*—vult autem *si dicatis*. Nonne *ἄν εἴποιτ'*; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young. "Sc. *εἴποιτ'* de praeterito, *εἴπητ'* de futuro. Sed vide Dawes. p. 85. 207. 217. de optativi et subjunctivi usu. P.

327. * * Placet autem hîc adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetae, quam non antea vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. III. p. 313. et in quâ poetæ sententia optimè redditur, nisi in v. 3 ubi Phanion, quae in continente esse debet, ponitur in insulâ.

*Vekivolae pinus, quaecunque Aquilonis egentes
Hellespontiacum finditis aere solum,
Si mea se vobis in Coe Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia navtam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.*

II, 1. *Δάχρυλ σοι*—] Est hoc eplgr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur: (uxorem ejus putat Obsopoeus; filiam Valckenar. ad Phoen. 88. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. *Ἡλιοδώρα, δωροῦμαι δάχρυλ σοι νέσθε δια χθονός, κ. τ. λ. Heliodora, dono lachrymas tibi infra per terram, &c.—νῦμα πόθων, μνῦμα φιλοφροσύνας, fluentum amoris, monumentum amicitiae.* [Vulgò dicitur *μνῦμα* in utroque loco.]—*ἀκέραι* sumitur adverbialiter.—*ἐν φθιμένοις, in mortuis.*—*ποῦ [ἐστὶ] τὸ ποθεῖνδον θάλος ἐμοῦ; ubi est amabile meum germen? —κόνις ἐφύρε δαμαλὸν ἄνθος. pulvis inquinavit hunc vigentem florem. Ἀλλὰ θε γοννοῦμαι, κ. τ. λ. At, O mater Terra! quae cuncta alis, te supplex oro, leniter amplectare tuo gremio hanc omnino stebilem.*

III, 1. *Ὀ γάμον,*—] In Clearisten, quae primâ nuptiarum nocte oblit, et accepit eosdem tibicines ac taedas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed Orcum sponsalem Clearistae accepit, virginitalis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinas tibias [de voce λωτός vide suprâ ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] prae foribus nymphae sonabant, et thalamorum (pro thalami) plaudébant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, ἐν δ', quis etiam (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) Hymenaeus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eaedem autem piceae, i. e. iaedae vel faces lucem praetendebant (δεδουχέτ' est praelucere, vel facem sive funale praeferre) juxta thalamum, et mortuae ad inferos ostendebant viam. Obsopoeus; mutatis mutandis. Caeterum ejusdem ferè generis est istud Shaksperti:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act i. s. 2." Vide supra p. 321.*

328. ARCHIAE—1. *Θρήνας*—] Narrat Herodotus morem esse apud Traucos, Thraclae populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quae vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque laetitiâ lidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib v. 4.

4. *Ἀπειθήης—Μόρος.*] *improvisa mors, λάτρεις Κηρῶν ἑμαρτος, 328*
ministra Fatorum abtulit. Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo
Grotius:

Thraciam facta probo, qui tunc sua pignora lugent,

Cum primum cernunt de genetrice diem.

Contra felices celebrant, è limine vitae

Quos improvise turbine Parca rapit.

Innumeris nam vita malis fons est et origo:

At mors innumeris est medicina malis.

ANTIPATRI THESSALON.—1. *Ἰχθευε χεῖρα*—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso. TAYLOR'S *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p. 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puta, hoc est Ciceroni aequalem. REISKE. *Cohibete manum molariam, pistrinariam.*—*Ἀγὼ γὰρ*—*Ceres enim commisit labores manuum Nymphis.*—&c. ὁ δ', *is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava ponera quatuor lapidum molarium.* "Vide supra ad p. 327. Posidippi 5.—*κατ' ἀποστάτην—τροχιήν, in summam—rotam.* REISKE, Anthol. p. 112. Ep. 653. *ἐλεπταῖς, circumactis.* JACOBS. P.

ALPHEI.—1. *Χειμῆροις*—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quae procrearunt esse innatam, quam philosophi *στοργήν φυσικήν* appellant, Alpheus docet exemplo gallinae, quae hyberno tempore nive prorsus obruta, tamdiu pullos suos alis textit et fovit, donec frigore est exanimata. —*παλιννομένα, dealbata.* *τιθῆς ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina.* *ἐνυάλαι, soporiferos.* *μέσφα*—*donec ipsam coeleste frigus peremit.* *Siquidem permansit aëris reluctatrix coelestium nubium, id est, ἔ coelestibus nubibus provenientis.* OSSOROEUS. Nam, pro *Αἰθέρος ἡδ' αἰνῶν*, vulgò legitur *Αἰθέρος οὐρανίων.* "Idcirco Brunckii lectio vel conjectura reddenda est—*aëris et saecularum reluctatrix nubium.* Jacobs conjicit—*αἰθριος, οὐρανίων*—P.

5. *Πρόκνη*—] *Ἡ μὲν τὸν Ἰεὺν σφάξαθα τὸν παῖδα, δογίζομένη 329*
τῷ πατρὶ ἢ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ Ἰδδονος γάμον. Schol. In-
 crepat Procnen et Medeam, quae omni naturali affectu et benevolentia exutae, suos filios crudeliter occiderunt. OSSOR.

APOLLONIDAE.—1. *Ἰχθυοθηρῆρα*] Menestratus piscator captam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piscatorum mos est, exiliens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. HERRTUS. Hoc epigramma idèd potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi narratiunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisculo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est; quòdque

329. alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatas, inveneram. Casus hujusce, hodiernis temporibus non ignotus, extat, praeter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musaeo Anatomico in Academia Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quae hujusmodi mortem intulit. Τ. Υουνο. Ordo est: ἄγρα ἐλκομένη ἐξ ἐκ πείης τριχῆς δούνακος ἄλεσεν ἰχθυοθηρητήρα Μενέστρατον, Praeda, [i. e. piscis quem capiebat,] dum trahabatur scilicet equind calami, perdidit piscatorem Menestratum, ὅτ' ἐρυθρή φυσίς πλάγιος ἀμφιγαυόσα φόνιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἐφριξε: cum rubra physcis erratico hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorruit: ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, et, dum dentibus ejus capiabatur, ipsum interfecit, [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit; caeteri quos viderim libri ἀγνυμένη vel ἀγνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu:] θυμαμένη λάβρω ἄλματι, quam salis violentia subiisset, [Angl. having entered with a sudden spring or jerk.] ἐντός ἀλισθηρῶν φάρυγγων, ἐντῷ lubricum guttur. Caeterum de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem Physcis, reliquo tempore candida, vere varia. Eadem piscium sola nidificat ex algâ, atque in nido parit." L. ix. c. 26. (42.) Ad quem locum ita observavit annotator Parisiensis: "Piscis est percis simillimus: unde et à venditoribus perpetam "Perche nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685. "V. 3. πλάγιον et Cod. Vat. et Edd. omnes; nec aliter legi debet: εἶδαρ, φόνιον πλάγιον.— ἀγρυμένη, ex Vat. Cod. JACOBI. P.

* * Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244. 93.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hic apponendum curavimus: una cum explanatione Vincentii Obsopoei, qui et addidit exemplum casus haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἑκαπαίδος καλαμευτής
 ἄγρος, καὶ κίχλης καὶ θάλαρον ἰχθυοβολεῖς,
 Καὶ λάβρω πέρχης δολειόρατος, ὅσα τε καίλας
 Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
 Ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήσθεον
 Δακνύζων, ὅλοην ἐξ ἀλάς φράμενος,
 Ἐφθιτ' ἀλισθηρή γάρ ὑπ' ἐκ χειρὸς ἀΐξασα
 Ὄχετ' ἐπὶ στεινὸν καλλομένη φάρυγα.
 Χῶ μὲν μηρίθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
 Ἐγγὺς ἀπὸ πνεύην ἤχε κυλινομένης,
 Νήματ' ἀναπλήρας ἐπιμοῖρια· τοῦ δὲ θανόντος
 Γρέπλωνος γριπεύς τοῦτον ἔχουσε ταύρον.

In Parmidem piscatorem, qui inlide pisce arundine extracto, et mordicus apprehenso, ac lubricitate in guttur lapsa praefocatus est. *Parmis* (inquit) *Callignoti* fillus, *litoralis, summus piscator, κίχλης*, i. e. *turdi piscis, καὶ θάλαρον, et scari*, [quem ex omnibus piscibus *Oppianus* libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus *Francisci Mastarii Veneti*.] — καὶ λάβρω πέρχης, et impetuosae percae, δολειόρατος, escam rapientis, et quaecumque cava antra petrasque submercas deprecant, captura ex prima, quando inlidem saxatilem mordicus apprehendens, exitiosam è mari sustulisset, perit. *Lubrica enim quam è manibus erripisset, intravit in angustum guttur, vibrando, scilicet. Et si*

quidem prope funiculos, et arundinem, et Ramos exspiravit (ἀπό ἧς πνοῆν) dum volveretur, vel volutatus, fila quum complexisset fatalis: illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggressus sepulchrum. Non dissimili fato consumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepisset, orique inseruisset, ut ad sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEUS. Κίχλη est labrus turdus Linnaei; σκάρος labrus scarus; πέρχη perca marina; λουλις labrus iulis. T. YOUNG.

CRINAGORAE—I, 1. *Εταρος*—] Crinagoras hic rosas inducit blandè alloquentes formosam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potius calyces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimae mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare solem.

3. *Σοὶ ἐπιμευθήσαντα*.] Constructio est: ἄδμενα σοὶ ἐπιμευθήσαντα τῆδε γενεθλή ἡσ, ἀόσοτάτη νυμφιδίων λεχέων. libenter tibi arri dentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proxima. "V. 1. ἦνθε μὲν. Cod. Vat. et Reisk. JACOBS. P.

II, 1. *Οθρυάδην*.] Praeponitur hoc epigrammate fortitudo cujusdam Itali Othryadae Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquillam, iterum hostibus extorsit, adversario intersecto. OBSOPOEUS. *Κάλει Οθρυάδην*, x. τ. λ. Vocato, si vis, Othryaden Spartaes magnam decus, aut Cynegirium navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas. Omnia nimirum exsuperat fortitudo Arrii.

5. *Αἰετόν*—] ὡς ἶδε αἰετόν φίλον στρατοῦ— ut vidit aquilam sui exercitiis, &c. —αὐτίς ἀνθορεν— rursus exsiluit à mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum, qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem. Caeterum de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. 82. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. ii. 9. et Herodot. Lib. vi. 114. uti indicavit Obsopoeus. "Vide Vol. I. p. 22. h. op. Scr. αὐτίς—Br. P.

III, 1. *Διὰ με*—] Verba sunt caprae, quae Caesari lac praebuit, in hoc imitata capram Amaltheam Jovis alumnam. OBSOPOEUS. Sic autem construe: *Καίσαρ γευσάμενός με τῆν εἴθην ἀγα πάλυ-υλακτοῦτήν πασῶν, ὕδων οὐδατα ἀμολγεὺς ἐκένωσεν*, x. τ. λ. Quum Caesar me gustasset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam, quarumcunque ubera multrale evasovavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem lactis intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum praebui, ille minor ne tantillum quidem est *Legiocho Jove*.

* * Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. YOUNG. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione, quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] desumptos: [Vol. xi. p. 396. 1787.]

VERSUS, collari caprae Domini ΒΑΝΚΕΣ inscribendi.

*Perpetui ambitū bis terrā praemia lactis
Haec habet altrici capra secunda Jovis.*

330. LOLLII BASSI—1. *Μήτε με*—] Laudes mediocritatis, ubi sententiae occurrunt ferè eadem atque in Ode illà notissimà Horatii, quae inscribitur, Ad Licinium. L. ii. 10. *Rectius vives, &c.*

4. *Καὶ μᾶλα*—] *et maximè mensuram quae sufficit ego amplector.* De Agr. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6. "*πράξιες*—Ion. *res humanae.* P.

6. *Εἰδὼ τινές*—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GAETULICI—1. *Παῖδα πατῆρ*—] *Πατῆρ Ἀλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγγθέντα, κ. τ. λ. Pater Alcon filium conspicatus constrictum, &c.* "*Ἀλκων*—Vide supra p. 84. v. 97. et ita Jacobs. P.

5. —*παρὰ δρυὸς*] *ἔθηκε φαρέτρην, κ. τ. λ. posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum ei bonae fortunae, et in jaculando peritiae.* "*Apud vel ad quercum suspensam, puteum.* Nomen est Cnaeus Lentulus Gaetulicus. P.

ΔΙΟΓΗΝΗ—I, 1. *Ἡ κήρη,*] Vulgò inscribitur hoc epigr. *Εἰς Διογένη.* celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. *Μᾶζα,*] *κλιθεῖσα ὕδατι, maza subacta aqua.* Erat autem *μᾶζα* farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquà scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquà, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius *φραθεῖσα* quàm *κλιθεῖσα*.

3. —*σοφῶ κυνὶ*—] *sapienti cani, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἀρχία βίωσι quod satis est vitae. κῆν [i. e. καὶ ἐν] τοῦτοις—sed etiam in his, &c. Τί καὶ σὲ μάτην, ὀστρακόν, ἡχοφόρον; Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. *Ἀ καλόν,*] ἄ adverbium admirantis. Apes poeta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem Οἰσοροεῦς. "*ρεῦμα, fluentum, i. e. mellis, ἀποκόνητον ἐν αἰθέρι.* P.

2. *Ἀπλαστοὶ*] Codices omnes et editiones antiquae αἱ *πλαστὰὶ χειρῶν.* Primos Stephanus *χηρῶν.* Alliam emendationem tentavi. *ἄπλαστοὶ χειρῶν, manibus hominum non factae, sed quas sibi ipse construxit apes, cellae.* ΒΑΥΝΚ.

331. 5. —*τόθι*—] *ubi apes suam fontem distillant—δαμυλές ἐξ ὀλίγοι σκήνευς, abundè è parvo umbraculo. [σκήνευς, Dor. pro σκήνεος, σκήνους, à σκήνος.] χαίραις—gaudete sanctae, et in floribus pascimini, volucres nectaris aetherei confectrices.* "*σκήνος, tentorium, tabernaculum, ir de corpus, quod Jacobs hic reddit, ut in Sacr. Scrip. item abscare, in Hederic. P.*

LEONIDAE ALEXANDRENI—1. *Μάντις,*] Vituperat Leonides astro

logos, tanquam vanos et falsa praedicientes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. *εἰκαίης, vanus. μαυδᾶτο, obstetricata est.* Οἰσοροεὺς. *ἀκλείην, dedecus et infamiam vestram.* ΒΡΟΔΑΕΥΣ.

ΑΥΤΟΜΕΘΟΚΤΗΣ—II, 5. *ἔαθον δ' Ἐπίκουρον ζητεῖν μάλιστα, κοῦ τὸ κενόν, ubi vacuum sit, καὶ τίνες αἱ μονάδες, et qui sint atomi.* Ep. I. ad verbum reddendum. P.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΗΣ—1. *Ἀμπελῆς*—] In hoc epigrammate describitur quaedam vetula vinosae baculo innixa, quae quum clam appropinquasset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, praecipit in lacum volvitur et extincta est. *Ἀμπελῆς*, nomen proprium, ἢ φιλάκρητος, *meri amans, ἤδη ἐρειδομένη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐπὶ, κ. τ. λ. jam labascentem suam senectam sustentans baculo viae duce, ἦλθε λαθροδότη ἐπὶ νεοβλιδῆς πόμα ληνοῦ Βάκχοιο, tunc clam ad recens expressum laticem lacus Bacchi, [Angl. went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat,] πληρομένη κυκλωπεῖην κύλικα impletum impenitentem calicem.* Brunckius edidit—*ἀπὸ ληνοῦ—Πῶμα πιεῖν κύκλω πληρομένη κύλικα* et sic ad locum annotavit: “Depravatum est secundum distichon, quod, etiamsi scripseris ἐπὶ ληνόν, et πληρομένη, non undequaque emendatum erit. Scriptum in cod. *πόμα κύκλω πιεῖν.* In his verbis ulcus est:” —quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo *κυκλωπεῖην*, [Angl. *hugs, fit for a Cyclops,*] quod in lectionem codicis, *κύκλω πιεῖν*, cujus nullus est sensus, facile mutari posse putavit. *κν* autem hic brevis est. Vide Theocr. xi. 7. supra, p. 233. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Caeterum *πόμα*, quod vulgo *operculum* sonat, idem est interdum ac *πόμα, potus, liquor, latex*: uti ostendit H. Steph. sub voce *πόμα*: quod et ex analogiâ verum: nam *πίνο, bibo*, in perf. pass. est *πέπομαι* vel *πέπωμαι*.

5. *Πρὶν δ' ἀρῆσαι*—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctae mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus, i. e. vicinum vineae.*

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ—II, 1. *Ἡράθης πλουτῶν*—] *Amore captus fuisti dives, Socratices.* Ubi notandum *ἐρῶμαι* in v. pass. ab *ἐράω, amo*, significare (non amor sed) *amore tensor.* [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem haec Latine fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

*Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, praesens ὁ medicina fames.
Quae te delicias dulcemque vocabat Adonis,
Menophilc, nomen nunc rogat illa tuum.
Qui genus? unde domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.*

AMILLIANI—1. 'Ελκε τάλαν—] De matre, quae ferro jugulata, infantem filium ad sugendum iuvitat. *Trahe, ó miselle, à matre, quam non amplius mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuae. Jam enim gladii deficiit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire vel curare didicit.* ONSOROEUΣ. Sequens Web- bii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprà citato: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dae.

*Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.*

333. APOLLINARI—1. *Αν μὲν ἀπόντα*—] Hic significat adulatorem in ore aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Graecam, *ἰσθὶ κακῶς με λέγων*. ONSOROEUΣ. —*οὐδὲν ἀδικεῖς με* Durissima caesura,— quid substitutum nescio. T. YOUNG. H. Grotius sic vertit:

*Si de me absenti loqueris male, nil nocet: at si
Praesentem laudas, te male scito loqui.*

ONESTAE—1. *Δυβαίνων Ἐλικῶνα*—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiae dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versicali juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimos:

*Fessus es ascendens Heliconam, sed inde repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiae via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munera grata feres.* ONS.

Sic Hesiodus: Oper. et D. 287, sqq.

*Τὴν μὲντοι κακότητα καὶ βλαδὸν ἐστὶν ἐλίσθαι
Ῥηθῶς: δλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθει ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προκάρουθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι: μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος ὁμῶς ἐπ' αὐτῆν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπήν δ' εἰς ἄκραν ἴσηται,
Ῥηθὶ δ' ἤπιτα πέλει, χαλεπὴ περ ἰούδα.*

LUCIANI—II, 1. *Παῖδά με*—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus aerumnosae vitae gustaverit. Est epigramma multae elegantiae. ONSOROEUΣ. " III. 1. *εἰ πρότεροιόν, fortunatis, felicibus.* P.

LUCILLII—I. Πανὶ φιλοπλήλυγι,] In Marcum venatorem, qui, 334
nullā praedā captā, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedica-
vit. φιλοπλήλυγι, amatōri cavernarum. οὐρεοφοιτάδι, frequentantibus
montes. θυφόντιδι, quibus aprī interfecti sunt. Idem. "ἔνδον, in antro
puta. JACOBS. Ἀραδραῖδες, ἅμα δρυῖν. P.

II, 1. Πύγχος ἔχων—] Tale quam rostrum habes, &c. Angl. *With
such a snout as that, do not thou go, &c.*

3. —ὡς Νάρκισσός,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30.
n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspi-
catus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam
toto coelo differentem.

"III, 1. Τὰς τρίχας,] Crines non tinxisti quidem, sed nigros emisti
ἐπρίασο, —α, —ω, imperf. sicut aor. 1. med. Vide supra p. 133. v.
658. ἐπίσω et Vol. I. p. 106. l. 24. ἐδύνω. P.

IV, 1. —ὁ κλινικός—] Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jo-
vem, et quavis lapis et Jupiter est, hodiē effertur. Contumelia acer-
ba in malos Medicos. "Nempe, Jupiter mortuus effertur sepellen-
dus. Infra, IX. Magnus, medicus.—renusciaturus etiam mortuos.
Vide Br. Ana. T. II. p. 304. ubi Magnus Medicus talia dicit de Galeno,
scil. vivos detinuisse ab Acheronte. P.

CEREALII—I. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor haec epigrammate carpit 335
et deridet quandam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obso-
leta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi;
sed oportere mentem verbis subicere, et phrasin communiorem
facere, ut quae dicat ab audientibus intelligantur. Nam παραδῆμα,
non insignia hoc loco verba intelligenda sunt, sed monstruosa potius,
et ignota, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS.

2. —μελετᾶν—] Hujusmodi infinitivos sine *ε* subscripto scribi vo-
lunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi
auctor, [p. 227. edit. Paris. 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσοῖν. Sed
libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. YOUNG. εὐξήλως μελε-
τᾶν, est felici aliorum imitatione declamare. κάρκαιρε, κοναβελ, ὀλξει,
καλαίρις, verba sunt HomERICA; et ponuntur hic, ut loquantur Gram-
matici, materialiter. OBSOPOEUS. "Non reddenda." Hoc epigr. sic
imitatus est H. Grotius:

*Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuo fiet qui dicat aequal,
Et eujum, quianam, forsit, et indigetes.
Mentem praecipue poscit sibi pagina; verba
Talia, quae possint absque labore capi.*

NIGAMCHY—I. Εἰς Πόδον—] De quodam quaerente ex vate
VOL. II. 31

Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigatorus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum. "Olympicus nomen proprium. P.

336. PALLADAE—II, 1. 'Ο Ζεύς—] Hoc ita reddidit H. Grotius :

*Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest citò : femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.*

- III, 1. Πάσαν Ὀμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius :

*Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus :
Grande malum moecha est, grande pudica malum.
Multas esse neces Helene dat adultera : verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in und ;
Unaque Odysseas femina materia est.*

337. VI, 1. Σκηνή πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson :

*Vita omnis scena est ludusque : aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.*

- VII, 1. Ελπῖδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 639. [Vol. III. p. 286.] T. Youko. Distichon anonymi sic se habet :

Ἐλπὶς καὶ οὐ Τύχη, μέγα χαίρετε τὸν λιμὲν εὖρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν παίζετε τοὺς μετ' ἐμῆ.*

Quod quidam sic Latine reddidit :

*Inveni portum ; Spes et Fortuna valete :
Nil mihi vobiscum ; ludite nunc alios.*

- * Ver. 4. 'Υβριστήν—] Contumeliosas paupertati d'ovicias fugio, sive aversor. P.

* THEODORI—1. Ἑρμοκράτης—] Hermocrates nari ;—χαριζόμεθα, tribuimus longiora—breavioribus—JACOBS. Vide supra p. 335. Ammiani II. 2. μικροτέρην. P.

338. AGATHAE—I, 1. Σπυῦδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognosse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Propereas nunc amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto. ΟΥΒΟΡΟΕΥΣ. Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mansi autem, pulchra puella, [ἀρτικος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λέξω et in versu praecedenti ἐπὶ πῶ χθόνα, pro τῆ, ἔρηνη, χθόνα. ВУРСК. ἀρτικος, per Sys-*

tolen pro *δρῶπιους*, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integro ger pedibus*. Sic Odyss. β, 310. *καλός τε καὶ δρῶπιος*, pulcher et sanus pedibus. Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minus formosum.] nostri recordationem habens amoris. Vel, ut T. Young, *Mans integra, nostrique amoris memor*.

6. — *καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,*] *ἔρηξε*, licentiâ pro *ἔρηξε*. T. Young. *et bene compositas cincinnum discerpit comas*.

7. — *ἐγὼ δέ*—] *ego autem, τις ὡς βραδυπειθής, ut qui aegre pertenuis fuerim*. [Sic Theocr. i. 85. — *δύσερός τις—καὶ ἀμύχανος ἐσεί.*] *δμματα θρυπτομένω*— *oculo delicato annui me mansurum. Felix quod ad amorem sum: γὰρ δέδωκα εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο, τὸ πάντων ἐμνεύεινον ἀνύσαι.* [Brunckius ante πάντων subaudit μάλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish*.

II, 1. *Σὸς, μάκαρ*—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc aliquis dedicavit, O duphiciis dux venationis, marinae scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, dux.* "Pan.

2. *Τὸν τράγον.*] Hoc ex certissimâ emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. Mss. *τὸν τράγον δ' δις ὅσας ἀγέτ' ἀθηροσύνας*. Br. *τὸν τράγον ἐκ διδῶσας ἀνθετο ἀθηροσύνας*. Subauditur ἔνθετο *ἀνέθηκέ τις*— nempe in littore suspendi. T. Young. "Versus inter 2. et 7. pro parentesi habendi sunt. Vide Jacobs. P.

3. — *καστορίδων*—] *καστορίδες* sunt canes Spartani, canes Amyclaei; nam Amyclae urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. *εὐδαε* est vox Homerica; S. sing. aor. 2. inserto *v*, pro *εαδε*, Aeol. et mutato spiritu pro *ἦδε*, à verbo *ἀδέω*, unde *ἀνδάνω, placed*. [Vide Iliad. ξ, 340. ρ, 647. et Odyss. π, 28.] *ἐν ὄρεσις, in undis. καλαμεντής κἀμνων, piscator laborans. πείσμα μογεῶν σαγηνόδωλον, funis eorum qui cum aegumna jaciunt sagenam.* " *εὐδαε*—vide supra p. 106. v. 1083. p. 253. v. 7. ubi Perf. Med. esse dicitur. Vide et Heyn. Iliad. ad loca citata, et i, 173. Excurs. i. ad e. v. 203. li. ε. v. 384. Haec vel aor. 2. vel perf. med. esse videntur, prout loca postulant. P.

7. *Αἰθετο δὲ Κλεόνικος,*] *Cleonicus autem ille erat qui dedicandum curavit*— hircum scil. supradictum; [*ἀνθετο* sine augm. pro *ἀνέθετο* et in voce med. *ἀνατίθεμαι* reddi potest *dedicandum curare*,] *ἐπέε καὶ ἦνε πόντιον ἄγραν, quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores saepe sectabatur*.

PAULI SILENTIARI—I, 1. *Ὅτε ῥόδον*—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere, vita, capillo? Et tenues Cod veste movere sinus? Aut quid Oronted crines perfundere myrrha?* &c. T. Young. Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, v. 204.] — *Loveless Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most.* Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda erit, quam purpurata, pulchrior.* Most. Act. i. Sc. iii. 131.

2. — *λιθόβλητων,*] *λιθόβλητοι κεκρύφαλοι* sunt vittae vel redimicula lapidibus pretiosis, seu gemmis, ornata. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. — *οὐδέ*—] Ordo est: *οὐδὲ χρυσοῦς κομίζει ἀγλαῖην ὅης ἀπεκτίηεν τριχός.*

5. — *δάκινθος*] *hyacinthus*, nomen floris et herbae, est etiam, ut 339

339 hic, nomen gemmae coloris hyacinthini. *Ἰνδὴν δάκρυθος, Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. (L. xxxvii. c. 9. 41.)

6. —*τεῶν*] Pro *οἶν*. *λογαίδες, oculi*. Vide Suidam et Hesychium hac voce. BRUNCK.

8. —*κεστός ἐφ' Ἰαφίης*.] *Cestus est Veneris*. Vel sunt *Cestus Veneris*, i. e. haec quae proximè memorantur eandem habent potestatem quam *Cestus Veneris*; vel revera sunt quae Homerus hoc nomine appellat. [Vide *Illad.* ξ, 214.] De *ἐφ'*, vide suprâ ad *Oed. Tyr.* v. 9. p. 113. "*ἦθος, indoles. mores. ἦθος ἀρμονία, morum suavitatis, venustas,—mores grati.*"—*Vulgatum ἐνθεός ex Vat. Cod. in "ἦθεός mutatum. Hoc servavit etiam Suid. in κεστός."* JACOBS. Ex *ἐνθεός ἀρμονίη* Grotius vertit *Corporis aetheriam compagem*. P.

9. *Τούτοις πάθει*—] *Omnibus his ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quaedam spes degit. Haec autem ita optimè reddidit H. Grotius:*

*Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decord,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccâ tu littoris: aurum
Provocat impexae gratia flava comas.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis aetheriam compagem et roscida labra,
Haec Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereo: sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.*

II, 1. *Παλγνία*—] *Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. Omnia haec quidem lusus sunt. At Fortunae diversus impetus temerariis his jaculis ruit, &c.* "An,—*temerariis his jactibus similis est? ἐμπερηής, similis, ἐμπερῶμαι, similis sum.* Lex. Hed. &c. Vel feror. P.

5. *Δίντομεν δὴ*—] *Angl. Truly that man is entitled to our praise, who, both in life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief. Haec ita interpretatus est H. Grotius:*

*Lusus, ais, sunt haec: sed in his fortuna triumphat,
Nec quàm tesserae plus rationis habet.
Aspicis humanae casus in imagine vitae;
Tam subito victor, tam citò victus eris.
Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori
Ponere qui novis laetitiaeque modum.*

III, 1. *Καλὰ τὰ παρθενίης*—] *Ita hoc reddidit H. Grotius:*

*Virginitas pretiosus honor: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.*

Atque ita Sam. Johnson:

*Pulchra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, et pro te des hominem patrus.*

IV, 1. *Ὀνόμαί μοι ...*] *τί δὲ τοῦτο*; an ut intelligatur—*δέλ λέγειν*; T. Youko. Certè, vel tale aliquid. Silentarius hic bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quae saepè adhaerent "saxis cinerum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprâ ad p. 324. Callim. II.

V, 1. *Ἐνθάδε Πιερίδων*—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante scil. Justiniano, in insulâ Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiae in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illuc à Classe Russicâ ab insulâ maris Aegaei advectae, quae hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprâ Notarum p. 9.

3. *Ἐὶ δ' ὀλίγη*] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum,* [*χαῖδε*, sine augm. pro *ἔχαδε*, aor. 2. à *χαυδάω*, *capio*, "et *χαίω*."] *ne hoc mireris*, &c. etenim errans soror quondam Delos [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonae filium à doloribus Matris.* Caeterum lubet hic adjicere *ἔλεγσον* istud, quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Ius incolae scripserunt. [Vide Vitae Homeri Herodoto vulgò adscriptae cap. 12.] (36.) "Br. Ana. T. III. p. 256. Anon. 500. 501.. P.

*Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαλα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῶν Ὀμηρον.*

NOTAE IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. *Καλλιόπη*—] In caeteris quos vidi libris editis, post versum 340. septimum, inseritur alius, viz. *Ἀρμονίην πᾶσαισι Πολύμνια δῶκεν αἰδαῖαι*: quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicumque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere. "At in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. JACOBS. Infra, II. *ἦν δὲ παρέλθῃ, οὔτως ὁ θαῖς χρόνος*, scil. *Idem*. P.

III, 1. *Μὴ μύρα*—] *χαρίζομαι* hic regit accusat. cum dat. et simpliciter significat *δωροῦμαι*. Vide H. Steph. ad vocem.

3. *Ζῶντί μοι, εἰ τί γ' ἔχεις*,] In lapide legitur: *εἰ τι θεῖς*. "[*εἰ τις χεῖς*. J.]" Sed *θεῖω* vix est in usu nisi in aor. — Satis mihi visum reponere *εἰ τί γ' ἔχεις*. BRUNCK. Sed *γς* otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Youko. *τέφρα*—] *cinerem auctoris inebrians*, nihil aliud nisi *idum facies*. Sic, in Evang. Joan. ix. 6 *ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος*. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. (104.) Anacr. iv. "Vivus loquitur.—Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore,—vetera Epigrammata cippis inculpere. JACOBS.—*εἰ τι θέλεις χάρισαι*. Vat. C. et Plan. Idem, et Boech.

IV, 1. *Ἥ ῥίς*—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè hæc verba intelligis. OSOROUS. Hæc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

Castoris est nasus lituus cum stertit, et idem
 Cum metitur falx est, cum foditurque liga.
 Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
 Hamus apud pisces, fuscina coenipetis.
 Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris,
 Marra est agricolis, marculus ante fores.
 Castore viventium nemo est instructor, unus
 Cui suus officium nasus ad omne valet.

341. V, 1. Ἰσὰ θεῶν—] *Tempula deorum aperta sunt bonis hominibus,*
 [ἀναπέπταται, pro ἀναπεπέπταται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10.
 χρεια, ὄς, contr. οὔς. Vox Ion. idem notans, quod ἡ χρεια.]

2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἄγος ἤψατο τῆς ἀρετῆς, nullum scelus
 tangit virtutem. De ἀπτομαι, tango, vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et
 de sor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6. " ἄγος saepe offensio est adver-
 sum ritus et caeremonias. Vide Vol. I. p. 38. l. 25. P.

3. Ὅσους δ' οὐλοῦν ἦτορ,] ἔχει scil. T. Young modeste proponit:
 φτενὸν δ' οὐλοῦν—quod minime aspemandum. " Sed οὐλοῦν ἦτορ de
 persona dici potuit, ut κακή φρήν, πονηρὸς νοῦς, et similia. JACOBS. P.

4. —σῶμα δαινόμενος.] Angl. by sprinkling thy body. " Hanc
 conjecturam Eldikii recepit Brunckius pro vulgata corrupta, Ψυχῆν
 ἐκνύψει σῶμα μαινόμενον. P

IX, 1. Λάδας τὸ στάδιον—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel
 tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit
 an volavit per stadium.

3. Ὁ ψόφος—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus paro-
 diis, Nicarchi xvii. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. Ἔθραμον, ἐ
 conjecturá. T. Youka. Ingeniosè admodum. Hoc Incerti scriptum
 est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnitias, ut in-
 certum esset utrum moveret an sederet. *Strepitus ad carceres au-*
diabatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem pro-
gressus erat. Quod hyperbolicè dictum. Graeca sic se habent:
 [Tom. iii. p. 171.]

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔθραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
 Οὐδείς οἶδεν ὅλως δαιμόνιος βραδυτής.
 Ὁ ψόφος ἦν ὑβληγγος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem
 id, et ridiculum satis: mediocriter autem Graecè docto non egens
 interpretia.

Ἰητρος τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυθεν, εἴτ' ἀπέκρυξεν,
 Οὐδείς γινώσκει δαιμόνιον τὸ τάχος.
 Ὁ ψόφος ἦν κλυτῆρος ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἠδὲ τρέκισαν.

342. XV, 1. Ἐν νεὸς ἀλλὰ πένης.] Hoc Ita vertit S. Johnaous

Me miserum sors omnis habet; florentibus annis
Pauper eram, nummis diffusit arca senis:
Quis uti poteram, quondam Fortuna negavit,
Quis uti nequeo, nunc mihi praebet opes.

XVI, 1. *Οἶνος καὶ*—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corruptunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Anth. Lat. *Wine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*; Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51. " S. 8. p. 110. 8vo. 1735.

XVII, 1. *Πᾶν τὸ περιττὸν*—] Ita Sam. Johnsonus :

343

*Quod nimium est, fit ineptum; hinc, ut dixere priores,
Et mellis nimio felis amarior inest.*

XX, 1. *Ζεὺ βασιλεῦ,*] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4.—*καὶ εὐχόμενοι καὶ δυνεύοις*, Angl. *whether we pray for them or not.* " Plato. Alcib. n. T. v. p. 85. Bipont. p. 143. Steph. T. II. P.

XXII, 3. *Ὀδὲ δνομ'*—] Extat, inter multa splendidissima antiquae artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Balis effossum eximiae pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. ΓΟΥΚΑ. *Μή ποτε σῶν*— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. *Τοῦτό τοι*—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimus Joannem Jortin [cujus vide Lusum Poëticos] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimae :

Quas te sub tenerâ rapuerunt, Pacta, juventâ,
O, utinam me crudelia fata vocent :
Ut linquam terras invisaque lumina solis ;
Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar ; obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade discutens.
Tu cave Lethaeo contingas ora liquore ;
Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem distichon posui ultimum, ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poematis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit. p. 59.*

XXIV, 1. *Ὀδὲ θῆνας, Πρώτη*—] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaphium est puellae octennia. ΒΑΥΝΚ.

5. *Ὀδὲ χειμῶν*—] Ita apud Shaksperium : *Fear no more the heat of 344.
the sun, Nor the furious winter's rages.* T. ΓΟΥΚΑ. " *Cymbeline, IV. 2.*

* * Non aegrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poemata ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex Anthologia Brunckiana decerpenti laborem in se humanissimè suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shaksperii, [*King Lear, Act. I.*] *Hear, Nature, hear; &c.* nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkii Calligraphiâ

Graecá. Lond. 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret; quorum quidem regio—"Círrhá procul et Parmesside lymphá." Minus vero non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΤ.

I.

ΑΑΑ ὃ νέμουθα τῶν βροτῶν κρίτη Φύσις,
 Ακουε δὴ νῦν ταύδε πατρῶας ἀράς·
 Ω δαίμον, εἶγε προντίθου βλάστας ποτὲ
 Ἐκ τοῦδε τέρατος ἐξαναστῆσαι τέκνον,
 Γνώμην μεταγνώθ', ἐπεσάγουσ' ἀπαιδίαν 5
 Αἰδαινε κῶλα τεκνοποιᾷ νηδύος,
 Ἐγὼ δὲ μήποσ' ἐξ ἀπενκτοῦ σώματος,
 Τέκνον πεφυκὸς γηροβοσκὸν εἰδίδειν
 Εἰ δ' ἔστ' ἀνάγκη τήνδε τεκνοῦσθαι βρέφος,
 Ἀσπαργον αἰεὶ καὶ πικρᾶς χολῆς γέμον, 10
 ῥυτίδας ἀέρουσ ἐγχαραττεῖται ταχὺ
 Μήτρος μετάπω, πανταχοῦ λυπὴν φέρον·
 Δάκρυα δὲ θέρω' ἀπ' ὀμμάτων στάζοντ' ἀεὶ
 Ἀλοκᾶς βαθείας ἐντάμοι κρηίδε·
 Κηδῶν δ' ἀπάντων, τῶν τε μητρῶων πόνοσ
 Καταφρονεῖται καὶ καταγελάτω τέκος·
 Ὅπως ἐπαυρῆ τήσδε τῆς ἀμαρτίας,
 Παθοῦσά τ', διπὲ περ, σαφῶς ποτ' ἐκμάθη,
 Ὅσῳ πάθῃμ' δεῦτερόν ἐστι δῆγματος
 Φονίου δράκοντος, ἢ τέκνον ἀχαριστία. 20

II.

Χθὲς μέλι μοι προφέρεσκε Καλιθονέσ ἢ χαριέσθια
 Τούτου μὲν μέλιτος μηδέν, ἐφην, ἐθέλιω.
 Ἄλλ' ἀπὸ σῶν χειλῶν ἐθέλω μέλι· κῆτ' ἐβλήθησ,
 Κῆν γλύκιον τὸ φέλημ' εἰκοσάκις μέλιτος.

FINIS.

CORRECTENDA.—Vol. I. Praef. p. xii. med. ἀρτίστικισ I. ἀρτίστικισσιν.
 Text. p. 49. 17. τοφεύειν I. τοφεύειν.—p. 52. 32. ἰδός I. ἰδός. Haec,
 et alia, quae notata erint, corrigere proponimus.

T 21 22 23 24

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be
taken from the Building

MAR 1 2 1917

